TRIFID

PROROCTVÍ

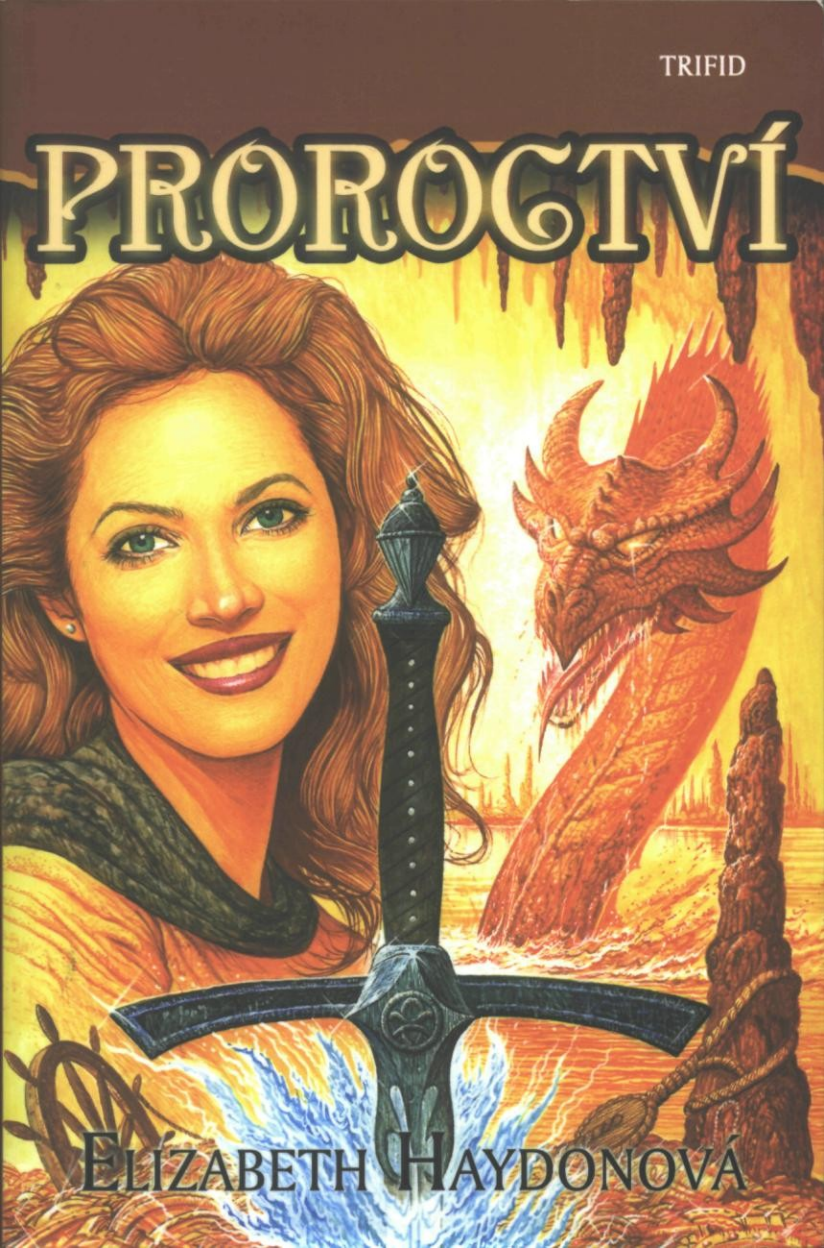

ELIZABETH HAYDONOVÁ

Elizabeth Haydonová

PROROCTVÍ

TRITON

Elizabeth Haydonová
Proroctví

© Elizabeth Haydonová, 2000
Translation © Jana Odehnalová, 2005
Cover © Milan Fibiger, 2005
© TRITON, 2005

ISBN 80-7254-698-8

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

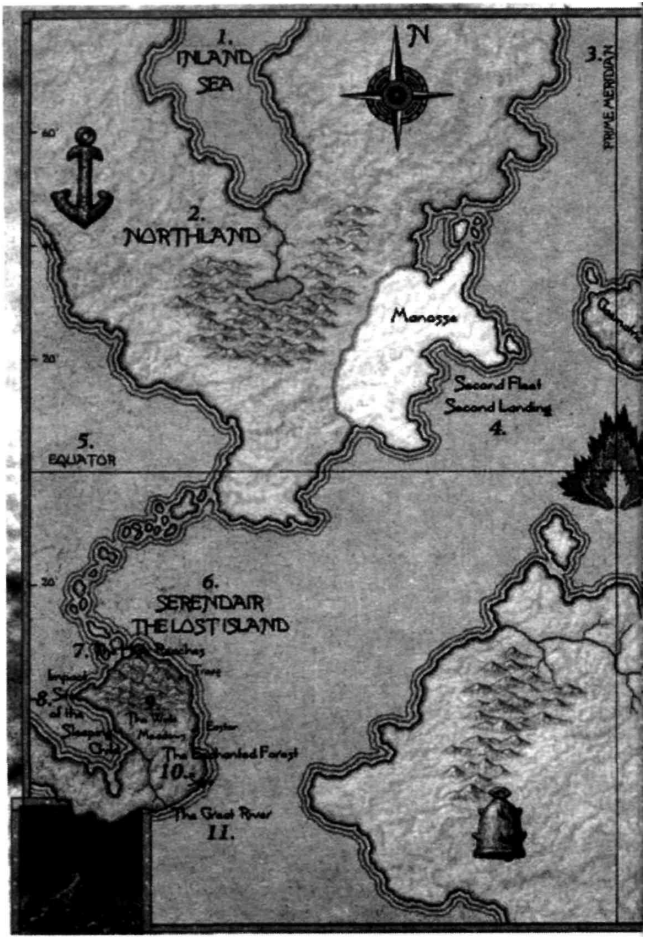
1.
INLAND
SEA
N
3.
PRIME MERIDIAN
40°
2.
NORTHLAND
Manoppo
20°
Second Float
Second Landing
4.
5.
EQUATOR
20°
6.
SERENDAIR
THE LOST ISLAND
7.
8.
9.
The Wide
Meadow
10.
The Great River
11.

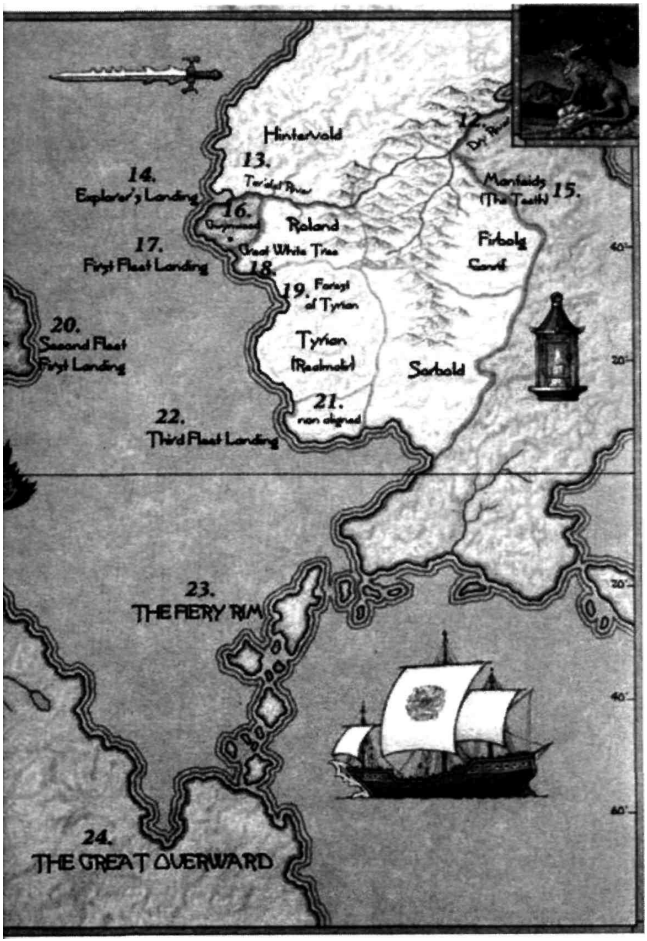
Hinterwald
13.
Twisted Pines
14.
Explorer's Landing
16.
Overgrown
17.
First Fleet Landing
Roland
Great White Tree
18.
19.
Forest of Tyrian
20.
Second Fleet
First Landing
Tyrian
(Realmark)
Sarbald
21.
non aligned
22.
Third Fleet Landing
Mantaidy
(The Twelfth)
15.
Firbolg
Court
40°
30°
23.
THE FIERY RIM
40°
24.
THE GREAT OVERWARD

Vysvětlivky:

1. Vnitřní moře
2. Severní země
3. Základní poledník
4. Druhé přistání Druhé flotily
5. Rovník
6. Ztracený ostrov
7. Vysoké štíty
8. Místo dopadu spícího dítěte
9. Širé luhy
10. Začarovaný hvozd
11. Velká řeka
12. Vyschlá řeka
13. Řeka Tab‘Afel
14. Průzkumníkovo přistání
15. Nanteidy (Zuby)
16. Gwynwood
17. Přistání První flotily
18. Velký bílý strom
19. Tyrianský hvozd
20. První přistání Druhé flotily
21. Nezávislé
22. Přistání Třetí flotily
23. Ohnivý lem
24. Velká planina

Všem mírotvůrcům a vyjednavačům,
těm, kdo odhánějí noční můry a líbají odřená kolena,
těm, kteří budují na zemi civilizaci.
Pokaždé jedno dítě.
Zákonodárcům, zapisovatelům historie,
těm, kteří vytvářejí budoucnost, vážíce si přitom minulosti,
těm, pro něž je rodičovství výzvou.
Zejména těm, kteří jsou mi nejbližší.
S hlubokou láskou

Poděkování

Upřímné poděkování nejlepšímu vydavateli na celém známém světě, Jimu Minzovi, jakož i Jynne Dillingové a všem vynikajícím lidem v Toru. Zvláštní poděkování patří Tomu Dohertyovi, muži, jehož uši výborně vnímají hudbu.

S láskou děkuji své rodině a přátelům, kteří mě během psaní nestrčili do bedny a neshodili do Niagarských vodopádů, díky za vaši nekonečnou lásku a oporu.

Hluboká poklona patří Anu Gargovi, Pěvci, který je obdařen svou vlastní obrovskou slovní zásobou a který se rád dělí o svou lásku k jazyku na svých báječných webových stránkách www.wordsmith.org. Děkuji za perfektní slova, která mi dovolil použít díky svému daru nacházet neobvyklé a neočekávané.

Jsem vděčná Richardu Curtisovi a Amy Meové, kteří mi dovolili pozorovat, jak se tvoří budoucnost.

A zesnulému Mario Puzovi.

Tři přijdou, odejdou brzy, dorazí pozdě,
Tři období života všech lidí:
Dítě Krve, Dítě Země, Dítě Oblohy

Každý člověk, zplozený v krvi a zrozený v ní
Kráčí po Zemi a živí se jí
Sahá k obloze a přebývá pod ní,
Dosáhne k ní až na svém konci, stane se součástí hvězd.
Krev dává nový začátek, Země dává obživu,
Obloha dává sny v životě – věčnost ve smrti.
Tak budou Tři, jeden s druhým.

PROROCTVÍ O NEZVANÉM HOSTU

Mezi posledními, kdo odešli, mezi prvními, kdo přišli,
Bude hledat nového hostitele, nepozvaný, na novém místě.
Moc získanou tím, že byl prvním,
Ztratí tím, že bude posledním.
Hostitelé jej budou nevědomky živit
Jako hosta zahaleného do úsměvů
Který však tajně klade jed do spíže
Žárlivě střežen svou vlastní mocí
Jeho hostitel však nikdy neporodí či nezplodí děti,
On se však přesto stále snaží rozmnožovat.

PROROCTVÍ O SPÍCÍM DÍTĚTI

Spící dítě, narozené jako nejmladší
Žije dále ze snů, přestože už přišla Smrt,
Aby na jeho svazek napsala jeho jméno
A nikomu ještě nepřišlo, že je čas smutku.

Prostřední dítě, které spí vleže
Mezi vodní hladinou a pohyblivými písky,
Sedí tiše se sepnutýma trpělivýma rukama
A čeká, až přijde den, kdy bude moci povstat.

Nejstarší dítě odpočívá hluboko
V nejtišších temnotách země
Ještě nezrozené, ale s jeho narozením
Začne konec samotného Času.

PROROCTVÍ O POSLEDNÍM STRÁŽCI

Ve středu Kruhu Čtyř bude stát Kruh Tří
Všichni Děti Větru, a přesto ani jeden
Lovec, opora, léčitel,
Spojeni strachem, drženi pospolu láskou,
Aby nalezli toho, který se před Větrem skrývá.

Naslouchej, ó strážce, a vyslechni si svůj osud:
Ten, který loví, bude také držet stráž
Ten, který je oporou, také své místo opustí
Ten, který léčí, také zabije
Aby nalezli toho, který se před Větrem skrývá.

Naslouchej, ó poslední, písni větru:
Vítr minulosti mu naznačí, kde je domov
Vítr země je zavede do bezpečí
Vítr hvězd mu bude zpívat matčinu píseň,
která je jeho srdci tak blízká
Aby ukryl Dítě před větrem.

Ze rtů Spícího dítěte vyjdou slova obrovské moudrosti:
Dej pozor na Náměsíčníka
Neboť krev bude prostředkem
Jak najít toho, který se skrývá před Větrem.

Intermezzo

Meridion

Meridion seděl potmě, naprosto zabraný do svých myšlenek. Ovládací panel střihačky času byl také celý temný; velký stroj stál teď v tichosti a průsvitná vlákna filmu ležela nečinně na cívkách – každá cívka byla pečlivě označena jako *Minulost* nebo *Budoucnost.* Přítomnost se jako obvykle nejasně vznášela jako stříbrný opar ve vzduchu pod světlem na střihačce. Kroužila v tlumeném světle a chvíli co chvíli se proměňovala.

Meridionovi se vinul přes kolena pradávný kousek vlákna, pásek s obrazy z Minulosti. Byl to fragment filmu nezměrného významu, spálený a přetrhaný na jednom konci, kde byl spravován. Meridion jej opatrně vzal do rukou, otočil a povzdychl si.

Čas byl křehká věc, zejména pokud se s ním manipulovalo mechanicky. Meridion se snažil zacházet se suchým filmem jemně, ale v rámečku střihačky času se film pod tlakem, krabatil a nakonec se vznítil, takže shořely výjevy, které Meridion potřeboval vidět. Teď už bylo příliš pozdě; významný moment zmizel jednou provždy společně s informacemi, které tak nutně potřeboval. Totožnost démona, kterého Meridion hledal, zůstane nadále skryta. Nebylo cesty zpět, alespoň ne tímto způsobem.

Meridion si protřel oči a opřel se o průhlednou aureolu, zářivé pole energie spojené s podstatou jeho života, které se teď na chvíli vytvarovalo do jakési židle, a opřel si hlavu o hučení kmitočtu energetického pole. Meridiona obklopovala výrazná melodie, která ho posilovala, osvěžovala jeho myšlenky a

pomáhala mu se soustředit. Byla to melodie jeho jména, Pojmenovací nota jeho vlastního života. Vibrace, jedinečná na celém světě, spojená s jeho pravým jménem.

Démon, kterého hledal, měl také obrovskou moc nad jmény. Meridion se vrátil do Minulosti, aby ho našel a také aby nalezl způsob, jak zkřížit cestu ničení, kterou si v průběhu času démon pečlivě vytyčil, ale démon unikal. F'dorové byli mistry lží, otci klamu. Neměli tělesnou formu, jen se vázali na nevinné hostitele, byli z nich živi a zneužívali je ve svůj prospěch. Jakmile se naskytla vhodná příležitost, přesunuli se do jiného, ještě silnějšího hostitele. Meridion měl sice výhodu pohybu v čase do Budoucnosti, ale zjistil, že neexistuje žádný normální způsob, jak se dají F'dorové spatřit.

Kvůli tomu Meridion manipuloval s časem, vybral si a dobře prohlédl úseky Minulosti, aby přivedl Pojmenovatelku obdařenou neobyčejně silnou vlastností, a také ty, kteří by jí dokázali pomoci v těžkém úkolu démona vyhledat a zničit. Meridion vkládal všechny své naděje do těchto tří bytostí, doufal, že dokážou splnit svůj úkol v časově vymezeném úseku, než bude příliš pozdě zabránit tomu, co si démon zosnoval – zkázu, která nyní ničila země na obou stranách světa. Tato strategie byla velice riskantní. Meridion sice svedl dohromady životy těch tří, neměl však žádnou záruku, že své síly spojí a využijí.

Již nyní byl svědkem, jak nešťastné jsou důsledky jeho vlastního jednání. Střihačka času horečnatě odvíjela časové úseky, trhala od sebe fragmenty filmu, které se kroutily ve vzduchu nad strojem s tím, jak Minulost ničila sebe samu, aby se mohlo zrodit něco nového. Zápach spáleného filmu byl odporně trpký a pronikal Meridionovi nosními dírkami až hluboko do plic. Meridion se chvěl při pomyšlení, jakou nezvratnou zkázu může přivodil v Budoucnosti tím, že se vměšuje do Minulosti. Jenže teď už bylo příliš pozdě.

Meridion zvedl ruku nad ovládací panel střihačky času. Obrovský stroj se dal do chodu, důmyslné čočky osvětloval

prudký vnitřní zdroj světla. Po vysokých okenních sklech, která tvořila stěny oválné místnosti, se rozlévala teplá mdlá záře a stoupala až do projasněného stropu. Ještě před chvílí mohl Meridion ve všech úhlech pod sebou i nad sebou pozorovat třpytící se hvězdy, teď však díky jasu odrážené záře zmizely v temnotě. Meridion přidržel nad světlem zničený fragment filmu.

Výjevy byly dosud patrné, ale daly se jen těžko rozeznat. Viděl malou štíhlou ženu se zářivými vlasy, jejichž zlatý třpyt se odrážel v paprscích vycházejícího slunce. Měla je stažené dozadu černou sametkou a stála v okamžiku rodícího se dne, před sebou rozsáhlé panorama horských masivů. Tady viděl ty dva naposled. Meridion jemně foukl na starobylý proužek filmu, aby jej očistil od nánosu prachu, a usmál se, když si v tu chvíli útlá žena v rámečku přitáhla plášť více k tělu. Pohlížela do údolí, které se táhlo hluboko pod ní, zkřehlé v jarním mrazíku, místy ozářené ostrůvky svítání.

Jejího společníka na cestách už nebylo tak snadné najít. Kdyby Meridion už před prohlídkou filmu nevěděl, že ženu někdo doprovází, vůbec by jej nedokázal ve stínech vrhaných sluncem najít. Trvalo mu několik dlouhých minut, než objevil obrysy oděvu toho muže. Plášť byl šikovně vymyšlený tak, aby muže co nejlépe skrýval před očima světa. Jemný mlžný opar z pláště se mísil se stoupající rosou a ve slunečním svitu se vypařoval.

Jak se Meridion obával, stařičký pás filmu se spálil přesně v nesprávnou chvíli a zničil tak příležitost Pojmenovatelky zachytit letmý pohled na F'dorova posla ještě před tím, než se přiblížil k Ylorcu. Meridion vše pozoroval jejíma očima a s napětím čekal na okamžik, kdy poprvé spatří toho zlosyna, jak předpověděla Jasnovidka. Dokonce se mu podařilo ve značné vzdálenosti rozeznat úzkou temnou linii; to byl určitě poslův doprovod. Ona už ji také spatřila. Příležitost pominula. A Meridion přišel o všechno.

Opět ztlumil světlo střihačky času, posadil se ve své potemnělé místnosti a přemýšlel, obklopený skleněným glóbem uprostřed hvězd. Musí existovat ještě další políčko filmu, nějaký jiný způsob, jak by se mohl vrátit do jejích očí.

Meridion hleděl na nekonečné skleněné stěny, které se zvedaly všude kolem něj, a pohlédl dolů pod sebe, kde se na míle daleko nacházela Země. Přes temnou polovinu světa se pomalu vinul černý tekutý oheň a na své cestě ničil kontinenty. V atmosféře bez života hořel oheň bez kouře. Na okraji horizontu bylo vidět další záři; brzy se oba zdroje ohně setkají a spořádají to málo, co ještě zbývá. Meridion musel sebrat všechny své síly, aby potlačil naléhavou potřebu křičet.

Ve svých nejčernějších snech. Meridion se napřímil, něco ho napadlo. Pojmenovatelka dokázala předvídat, ve svých snech uměla pohlédnout do Minulosti i do Budoucnosti, někdy jí jen stačilo vnímat vibrace, které po sobě zanechala určitá událost, vibrace se vznášely ve vzduchu anebo ulpěly na nějakém předmětu. Sny vysílaly vibrační energii; pokud Meridion dokáže vyhledat jejich stopu, například v prachu vznášejícím se v odpoledním světle, půjde po ní a vrátí se opět do Pojmenovatelčiných očí, do Minulosti. Meridion pohlédl na cívku, na níž se třpytilo starodávné průsvitné vlákno, které slepoval; teď viselo nehybně na hlavním válci střihačky.

Uchopil stařičkou cívku, odtočil kus filmu od okraje, kde se zpřetrhal, a opatrně jej vložil pod čočky střihačky. Zaostřil a pozoroval. Film v rámečku byl tmavý a zpočátku bylo velice obtížné rozeznat jakýkoli obraz. Trvalo několik okamžiků, než si jeho oči přivykly. Zachytil zlatavý záblesk, jak Pojmenovatelka vzdychala ve ztemnělé komnatě a ve spánku se převracela ze strany na stranu. Meridion se usmál.

Našel záznam z noci před dnem, kdy se Pojmenovatelka a Ashe vydali na cestu. Meridion ani na chvíli nezapochyboval, že se Pojmenovatelka svíjí v děsivých snech.

Chvíli uvažoval a pak si vybral dva stříbrné nástroje; jeden se špičkou tenkou jako vlásek na nabírání vláken a dále malé sítko upevněné na dlouhé tenké rukojeti. Pletivo na sítku velkém jako palec bylo dost jemné, aby zachytilo i tu nejmenší částici prachu. Meridion s největší opatrností foukl na rámeček filmu a pak pohlédl do čoček: čekal reakci. Neviděl nic. Foukl ještě jednou a tentokrát se z filmového pásu oddělila slabounká bílá jiskřička; byla tak malinká, že bez zvětšovacího skla by ji neviděly ani Meridionovy bystré oči.

Obratně zachytil naběráčkem částici prachu a položil ji do sítka. Pak napjatě čekal, až lampa střihačky času osvítí zachycené tenounké vlákno, které se jemně pojilo s filmem. Otočil hlavu a vydechl. Zachytil vlákno snu.

Pečlivě odvinul ještě trochu vlákna, až bylo dostatečně dlouhé, aby se dalo umístit pod nejsilnější čočky. Ani nepohnul očima, když sahal do jedné ze skříněk pohybujících se nad střihačkou času. Dvířka se otevřela a na okraj skříňky se vysunula malá lahvička s olejovitou tekutinou, vypadla do vzduchu a lehce se nechala unášet vzduchem dolů, až se usadila na zbytku zářivého prizmatického kotouče nadnášejícího vzduch za Meridionem. Ten měl oči upřené na vlákno, aby je neztratil z dohledu. Jednou rukou odzátkoval lahvičku a opatrně vytáhl kapátko. Pak je podržel nad vláknem a vymáčkl kapku.

Na skle pod čočkami nejprve zavířil růžovožlutý mlžný opar; za okamžik se vyjasnil. Meridion se napřímil a na stěně roztáhl promítací plátno. Ještě chvilku potrvá, než se projeví účinky jeho snažení, ale tak to bylo pokaždé, když chtěl vklouznout do něčího snu a pozorovat vše zevnitř.

Noční můry

Rapsodie nespala dobře. Byla noc před tím, než se celičká vydá do rukou muže, kterého sotva znala a jehož obličej ještě nikdy nespatřila. Měla nadání předvídat a schopnost spatřit výjevy z Budoucnosti i z Minulosti, takže byla zvyklá na neklidné noci a hrůzné sny, ale tentokrát to bylo trochu jiné.

Po většinu dlouhé a trýznivé noci bděla a zaháněla dotěrné pochybnosti, které se dost silně podobaly jakémusi varování; nepůsobily jako předtuchy, byly to rozumné a obyčejné úvahy. Ráno si už nebyla vůbec jistá, zda bylo moudré její rozhodnutí, aby se ona a Ashe vydali na dlouhou cestu, a navíc aby zůstala bez oddané a statečné ochrany svých podivných a strašlivých přátel.

Rozžhavené uhlíky v malém a špatně odvětrávaném krbu tiše hořely, zatímco Rapsodie sebou házela na posteli a něco si pro sebe mumlala; nespala, ale ani nebyla vzhůru. Tiché plamínky kmitaly v jasných pruzích světla na zdi a stropě její malé ložnice bez oken hluboko uvnitř hor. Jakmile se Achmed stal králem Firbolgů v Ylorcu, nazval své sídlo moci Cauldron, ale dnes v noci toto místo spíše připomínalo Podsvětí.

Achmed nijak nezastíral svou nelibost nad tím, že Rapsodie odejde z hor s Ashem. Od první chvíle, kdy se tito dva muži setkali v ulicích Bethe Corbairu, mezi nimi panovala vzájemná nedůvěra, které nebylo možné si nevšimnout; napětí ve vzduchu hromadilo Rapsodii v hlavě negativní energii. V Achmedově povaze však moc místa pro důvěřivost nebylo. Kam až jí paměť sahala, nevybavila si, že by uvěřil ještě někomu dalšímu nežli jí a Grunthorovi, svému obřímu seržantovi a dlouholetému příteli.

Ashe se zdál být spokojený a neškodný. Rozhodl se navštívit Rapsodii a její společníky v Ylorcu, jejich svérázném domově v horském masivu. Nezdálo se, že by mu vadila skutečnost, že

Ylorc byl doupětem Firbolgů, primitivních a občas brutálních bytostí, které většina lidí vnímala jako monstra a obávala se jich.

Ashe žádnými takovými předsudky netrpěl. S potěšením jídával u stejného stolu s nejvýznamnějšími vojevůdci Bolgů a ani náznakem nedal najevo, že jejich způsoby stolování jsou poněkud obhroublé. Naprosto ignoroval jejich sklon plivat zbytky kostí na zem. A ochotně vztyčil svou zbraň při obraně říše Firbolgů, když na ni zaútočil Kopec-Oko, poslední klan, který zůstával osamocený a odmítal přísahat oddanost Achmedovi, jehož vláda jako hlavního vojevůdce zůstávala stále ještě velice silná a všechny ostatní sdružovala. Ať už mu sklony Rapsodiina společníka, kterého neměl příliš v lásce – dával najevo svou královskou důstojnost – imponovaly nebo se mu naopak příčily, nedával to Ashe nijak znát.

Popravdě řečeno, Ashe toho dával najevo vlastně velmi málo. Obličej měl stále pečlivě schovaný pod kápí svého pláště, podivného hávu, který Ashe jakoby neustále skrýval v mlžném oparu, takže jeho postavu bylo beztak velice obtížné rozeznat.

Rapsodie se na posteli obrátila a bolestně zavzdychala. Přijala jeho právo maskovat se, chápala, že velkou Cymrianskou válku přežilo mnoho jedinců zohyzděných a zmrzačených, ale přesto v ní neustále hlodaly pochybnosti, že Ashe může nakonec skrývat něco víc nežli ohyzdnou jizvu. Muži se zamaskovanou tváří ji trápili ve více obdobích jejího života.

Rapsodie otevřela smaragdově zelené oči do tmy ložnice, která se podobala jeskyni. Uhlíky na ohništi se v tu chvíli náhle rozzářily. Ze zbytků zuhelnatělého dřeva, proměněného plameny v oharky s bílými konci, se linuly chomáčky kouře, zakroužily a odpluly nahoru do komína, který byl vytesaný z této ložnice před mnoha staletími, kdy Ylorc byl ještě Canrifem, pradávným cymrianským sídlem moci. Hluboce vdechla a vydechla a pozorovala, jak se nad popelem zavlnil větší obláček kouře.

Zachvěla se hrůzou; kouř měla hluboce zapsaný v paměti a vzpomínka přinášela nevítaný výjev. Nešlo o žádný z úmorných

zážitků z dřívějšího života v ulicích rodného ostrova Serendairu, který už navždy zmizel pod vlnami moře na opačné straně světa. Staré dny zneužívání a prostituce, které ji strašily ve snech tak dlouho, teď rušily její spánek jen málokdy.

Teď se jí zdávalo většinou o hrůzách v této nové zemi. Téměř každá noc probouzela příšerné vzpomínky na Dům paměti, starobylou knihovnu v novém světě, a na ohňovou oponu, která vytvořila potemnělý tunel. Na konci kouřové clony stál nějaký muž celý zahalený v šedivém plášti, který se dost podobal hávu, jaký nosí Ashe. Byl to muž, kterého nalezené písemné doklady označovaly jen jako Rakšaše. Muž, který ukradl děti a obětoval jejich krev. Muž, jehož obličej také nikdy nespatřila. Shoda náhod byla nad Rapsodiiny síly.

Uhlíky zrovna moc nepomáhají vyhnat chlad z ložnice, pomyslela si v koutku duše. Pokožku měla studeně vlhkou, takže se jí přikrývky lepily na tělo a škrábaly. Korálky potu jí vzadu na krku zamotávaly vlasy do řetízku s medailónkem, který nikdy nesundávala, a teď ji bolestivě tahal, když se znovu překulila ve snaze zbavit se svědění ložního prádla.

Ve chvíli, kdy se jí začal starostmi stahovat žaludek, se náhle vynořila zcela praktická a naprosto účelná myšlenka. Achmed byl bezpochyby její nejlepší přítel v této zemi, ačkoli přesný opak jejího optimistického a radostného já, a on přece také chodil po světě zahalený v kápi.

Nikdy se nepřestávala divit, i po tak dlouhé době, jak se vůbec mohla kdy sblížit s tímto vrahem, který se stal králem, s tímto mužem, jehož smyslem života se pravděpodobné stalo znepříjemňoval život každému, s kým se kdy setkal. Vděčnost a srdečnost v ní rozhodně neprobouzela skutečnost, že ji proti její vůli vláčel středem Země, pryč ze Serendairu, nežli ostrov pohltil sopečný oheň, třebaže jí tím vlastně zachránil život. Časem ji sice přešla nelibost z toho, že byla vlastně unesena, ale někde hluboko v koutku srdce mu to stejně nikdy neodpustí. Navzdory všemu našla v Achmedovi i v Grunthorovi zalíbení.

Začali se jí líbit i Firbolgové, hlavně proto, že je dokázala vidět očima svých dvou přátel, v jejichž žilách kolovala napůl bolgská krev. I když byli Firbolgové poněkud primitivní a bojechtiví, Rapsodie začala oceňovat mnoho vlastností a rysů tohoto národa žijícího v jeskyních a připadaly jí velice vynalézavé a daleko více hodné obdivu nežli některé způsoby chování, které vídávala u jejich lidských protějšků v provinciích Rolandu. Firbolgové byli svým vojevůdcům věrní na základě respektu a strachu, nikoli kvůli předem dohodnutým či pochybným rodinným svazkům; využívali i těch nejskrovnějších léčivých prostředků, jaké mohli sehnat, aby se rodily děti, a ochraňovali matky a malé děti – morální zásada, kterou vyznávala i Rapsodie. Dobře promyšlená společenská struktura, kterou zavedli Achmed a Grunthor, začínala zapouštět kořeny právě v době, kdy Rapsodie zcela jasně pochopila, že je třeba, aby se vydala na cestu.

Rapsodie se otočila na záda – hledala vysvobození z hrozných snů a nějakou příjemnější polohu, ale ani jednoho se jí nedostalo. Opět se ponořila do rychlého toku myšlenek, které se jí rojily v mozku.

Všechno se změnilo, když našli ten dračí spár. V klenutých chodbách Ylorcu vynesli na světlo světa dračí spár zasazený do rukojeti, aby se dal použít jako dýka. Spár spočíval hluboko v podzemí celá staletí, dokonce i tehdy, když se v horách usadili Bolgové a přivlastnili si opuštěné cymrianské království. K dračímu spáru teď mohl vzduch, a to určitě pozná dračice, které dráp náleží; vycítí jeho vibrace ve větru. Rapsodie nakonec dospěla k přesvědčení, že dračici vyhledá. Slýchávala příběhy o mocné Elynsynos a viděla divoké a děsivé sochy této bestie v Cymrianském muzeu a na vesnických návsích po celém Rolandu, takže ani na chvíli nezapochybovala o tom, že hněv dračice by byl asi příšerný. Výjevy následků dračího hněvu ji v tuto poslední noc strávenou v Ylorcu neustále budily a Rapsodie se chvěla hrůzou.

Právě proto, aby uchránila Bolgy před ničivými důsledky tohoto hněvu, se Rapsodie rozhodla nejprve najít wyrma a vrátit dýku, přestože Achmed i Grunthor protestovali ze všech sil. Rapsodie zůstávala ve svém přesvědčení neochvějná a její rozhodnutí podporovalo i pomyšlení na adoptovaná bolgská vnoučata, která se jí ve snu proměnila v žáru dračího dechu v popel. To byla další noční můra, která ji pronásledovala, i když oběti se čas od času měnily. Její noční děsy si nevybíraly.

Měla strach o Jo, dívenku z ulice, kterou našla v Domě paměti a přijala za sestru. Také se obávala o lorda Stephena, laskavého mladého vévodu z Navarne, a o jeho děti, které také přijala do svého srdce. Všichni milovaní se v jejích nočních můrách střídali a před očima jí zaživa umírali v ohnivé výhni. Dnes v noci patřila tato pocta lordu Stephenovi.

Právě v jeho zámku poprvé spatřila sochu Elynsynos. Lorda Stephena tehdy sužoval zármutek nad smrtí manželky a nejlepšího přítele Gwydiona z Manosse, a mnoha dalších lidí v jeho vévodství – jeho zemi stravovalo jakési zlo, které přinášelo nevysvětlitelné výbuchy násilí. Rapsodii málem zabila zpráva, že zmizel její starý svět, rodný ostrov a s ním i rodiče, takže její rodinou zůstali nadále jen Bolgové a její dva přátelé. Ponechat svou novou rodinu bez ochrany před útokem by se vlastně rovnalo ztrátě té první, jestli by to vůbec nebylo v mnoha ohledech ještě horší. Ashe řekl, že ví, jak dračici najít. Opravdu jí stálo za to riskovat vlastní život, aby zachránila ostatní. Jen si nebyla tak docela jistá, zda je v tomto klamavém světě nevystavuje ještě většímu nebezpečí, když odejde právě s Ashem.

Rapsodie se znovu obrátila a ještě více se zamotala do drsných vlněných přikrývek. Už jí nic nedávalo smysl. Nemohla s určitostí tvrdit, komu může nebo nemůže věřit, včetně vlastních smyslů. Mohla se jen modlit, aby sny zobrazující zkázu byly jen varováním, nikoli předpovědí, jak se tomu v několika případech stalo, když se jí zdálo o zániku Serendairu, ale ať už to mělo být jakkoli, nedalo se říct nic určitého, ledaže by už bylo příliš pozdě.

Pokoušela se odehnat nepříjemné sny a najednou měla dojem, jako by kouř z ohně trochu zhoustl a vytvořil ve vzduchu malý proužek, průhledné vlákno, které její sny opředlo a usadilo se jí za očima.

* * *

Achmed Had, král Firbolgů, také prožíval děsivou noc, a to ho znervózňovalo. Noční můry byly Rapsodiiným prokletím; Achmed byl vůči nim zpravidla odolný; prožil si v bdělém stavu podobných hrůz více, než bylo pro jednoho člověka zdrávo. Ale to bylo ve starém světě, v životě, kterého se naštěstí už jednou provždy zbavil.

Netečné kamenné stěny Cauldronu, jeho sídla moci uvnitř horského masivu, mu zpravidla poskytovaly klid a tmu pro pokojný a bezesný spánek nerušený vibracemi, na něž byl obzvláště citlivý. Jeho dhracianská fyziologie, vybavená schopnostmi zděděnými ze strany matčiny rasy, byla současně požehnáním i prokletím. Dokázal číst signály, které se nedaly pouhým okem a myslí obyčejného člověka zachytit. Daň z tohoto daru byla však vysoká; neměl ani trochu klidu a každý den byl vystaven myriádám neviditelných znamení a vzruchů, které jiní nazývali Životem.

Byl proto v duchu velice rád, když našel tuto pevnost vydlabanou hluboko v horském masivu, v temnotách Ylorcu. Pečlivě leštěné čedičové stěny udržovaly uvnitř klid a v jeho královské ložnici se stěží pohnul vzduch. Všechen hluk a vzruchy vnějšího světa zůstávaly venku. Následkem toho byly Achmedovy tiché noci zpravidla klidné, ničím nerušené a osvěžující.

Dnes v noci tomu ale tak nebylo.

V záplavě mumlaných kleteb Achmed vyskočil z postele a stál uprostřed místnosti celý rozezlený. Nic víc udělat nemohl; leda tak projít chodbou dolů do ložnice Rapsodie, probudit ji ze

spánku a chtít po ní, aby mu vysvětlila, co se s ní děje a proč vůbec nehledí na nebezpečí spojené s tím, co hodlá podniknout. Nemělo by to však stejně žádný smysl, Achmed znal odpověď na všechny své otázky předem.

Rapsodie nedbala téměř ničeho. Tato žena, jejíž mozek byl bystrý a myšlenky rychlé, byla obdařena inteligencí, kterou cítil až do morku kostí, ale když něčemu nechtěla uvěřit, nebrala na vědomí žádná fakta, ani ta naprosto očividná.

Nejprve se domníval, že to je důsledek kataklyzmatické transformace, kterou všichni prodělali, proměnou na cestě kolem žáru ohně, s nímž se setkali ve středu Země po útěku ze Serendairu. Jakmile prošli oblastí věčného ohně, Rapsodie se úplně změnila; vzešla z ohně s nádhernou a bezvadnou postavou, její přirozená krása se ještě umocnila do téměř nadpozemských rozměrů. Achmeda to fascinovalo; nejen kvůli eventuálním silám a schopnostem, kterými je možná nyní obdařena, ale hlavně proto, že Rapsodie si svou proměnu vůbec nepřipouštěla. Kdykoli si někde v ulici města shrnula kápi pláště, všichni lidé na ni užasle zírali s pusou dokořán, ale ona si to vůbec neuvědomovala, natož aby ji to přesvědčilo o její nadpozemské kráse; spíše to v ní vyvolávalo pocit, že vypadá nějak zrůdně.

Achmed zuřivě nakopl prostěradlo, které se mu omotalo kolem nohy. Jak Rapsodii časem poznával více a lépe, uvědomil si, že podobné sklony k sebeklamu se u ní projevovaly ještě dávno před onou podivuhodnou cestou ohněm. V podstatě to byl pro ni jediný způsob, jak si uchovat poslední zbytky nevinnosti; silná touha věřit v dobro i tam, kde žádné neexistovalo, důvěřovat, i když k tomu neměla vůbec žádný důvod.

Pokud trávila svůj život na ulici, nevinnou mysl a důvěřivost se jí dařilo uchovat jen velmi těžko. Využíval ji jeden z pánových sluhů, Michael, Smrtící vítr, který ji nepochybně vystavil těm nejodpornějším praktikám. Navzdory tomu Rapsodie vždy věřila ve šťastný konec a poté, co ztratila svou vlastní rodinu v sopečném ohni před tisíci lety, pokoušela se shromáždit novou

rodinu, a to tak, že adoptovala každého nalezence, se kterým se setkala. Až doposud jí tato slabost přinášela jen bolest v srdci, to ale Achmeda ani trochu nezajímalo. Její poslední podnik tohoto druhu však ohrožoval daleko víc než jen její život, a právě to jej hluboce znepokojovalo.

Kdesi v rozlehlých krajích na západě existoval člověk, který sloužil jako hostitel démonovi, tím si byl Achmed jistý; s F'dorovými zvyky už měl možnost se seznámit. Vždyť sám kdysi jednomu proti své vůli sloužil. Směsice ras, zlá a starobylá, zrozená z temného ohně. Achmed doufal, že zkáza jejich domoviny na Ostrově pohltí i posledního F'dora. Kdyby tam byl tehdy, když vypukla válka Serenů, která se rozhořela poté, co Achmed a Grunthor z ostrova odešli, považoval by to za svůj poslední úkol vraha – taková byla tehdy jeho práce.

Ale opustil Ostrov příliš brzy. Válka přišla a odešla, Serendair zmizel pod hladinou moře tisíc let před tím, než prošel kolem Kořene, půl světa odsud, na druhé straně Času. Ti, kteří válečný konflikt prožívali, tušili blížící se katastrotu a měli dostatek moudrosti, aby z Ostrova odešli, než ke zkáze došlo, a nepochybně s sebou do nových míst přinesli i démona zla.

Celé to obsahovalo patos nejkrutějšího vtipu na světě. Achmedovi se podařilo zpřetrhat nezničitelný řetěz, který ho k démonovi poutal, unikl něčemu, čemu uniknout bylo v podstatě nemožné, dokázal prchnout před něčím, před čím se prchnout nedá, a to vše jen proto, aby se s tím tady znovu setkal. Někde venku to na něj čekalo, číhalo to nerozpoznatelně ukryté v některém z milionů obyvatel této nové země, a číhalo to na svou příležitost. Na chvíli se zdálo, že jsou už všichni v bezpečí; démon zla ještě nenarazil na horský masiv, pokud mohl Achmed dobře posoudit. Jenže teď ta hloupá prostitutka hodlá opustit bezpečí jeho říše. Pokud by to vůbec přežila, nepochybně by se vrátila zotročená tímto zlem, aniž by si to vůbec uvědomovala.

V dřívějších dobách by to v určitém zkresleném smyslu slova bylo vlastně dobré. Možnost, že by se F'dor připoutal k Rapsodii,

by v Achmedovi utišila potřebu po F'dorovi dále pátrat. Po návratu Rapsodie do Zubů, Firbolgských hor, by ji Grunthor zabil a Achmed by při tom provedl klasický rituál Zotročení. Byla to jeho další schopnost, kterou zdědil jako poloviční Dhracian, podivný tanec smrti, který vídal, ale nikdy sám neprováděl. Tento tanec zabrání démonovi opustit tělo hostitele a zničí jej jednou provždy společně s lidským tělem, v tomto případě by to bylo Rapsodiino. Skutečnost byla taková, že i kdyby nebyla zlem posedlá, ani jeden by ani na okamžik nezapochyboval, že její smrt byla zbytečná.

Jenže teď bylo všechno jinak. Grunthor Rapsodii k smrti zbožňoval a bránil ji každým vláknem svého obrovitého těla. S výškou sedm a půl stopy a stejnou šířkou vypadal jako valach, a to představovalo dost velkou dávku zuřivého odhodlání dívku chránit.

I Achmed musel během času dospět k přesvědčení, že mít Rapsodii po boku je užitečné. Kromě její nepřekonatelné krásy, která Firbolgy děsila nebo je alespoň přiměla k nezměrné úctě, tady byla ještě Rapsodiina hudba, jeden z nejužitečnějších prostředků, který měli v arzenálu při dobývání hor a zavádění civilizace mezi Firbolgy.

Rapsodie byla Liringlaska, Nebeská Pěvkyně, znalá umění Pojmenování. K jejímu přirozenému půvabu ještě neodmyslitelně patřila schopnost skládat nesmírně příjemnou hudbu. Dokázala vysílat vibrace, které zklidňovaly přecitlivělé žíly vystupující na pokožce jeho obličeje. Achmed to pochopil už dávno, že právě tímhle ho Rapsodie velice příjemně dráždí, a nešlo o nervozitu nebo obtěžování, které v něm probouzela většina lidí.

Daleko užitečnější vlastnosti jejího hudebního nadání však spočívaly ve schopnosti přesvědčovat, vnuknout strach, léčit zranění a způsobovat rány, rozlišovat vibrace, které nedokázal přesně určit ani Achmed. Rapsodie byla velice nápomocná ve chvíli, kdy dobývali horu; bez její přítomnosti by celá akce trvala mnohem déle a byla by daleko krvavější. Achmed si vysoce cenil

právě těchto schopností, ale Rapsodie jim nevěnovala nijak zvláštní pozornost.

Namísto toho využívala až nadměrně chlácholivé aspekty svého hudebního léčitelství, zpívala zraněným, aby jim ulevila v bolesti a tišila úzkost, což byly služby, které Achmeda silně znepokojovaly, neboť měl pocit, že Bolgy jen matou. Nakonec však začal tolerovat její potřebu mírnit utrpení; zajišťovalo to její pomoc i v nutných záležitostech.

Nejenže pomohla dobýt horu, ale měla i velké zásluhy při sjednávání smluv s Rolandem a Sorboldem, zorganizovala založení vinohradů a zavedla vzdělávací systém, což byly věci, které byly zásadní pro jeho panovnický plán. Nakonec tedy začal její ideje respektovat a spoléhal na ni téměř stejně jako na Grunthora. Proto vnímal její rozhodnutí odejít s Ashem téměř jako zradu. Alespoň takový důvod připisoval bodavému pocitu frustrace, který pociťoval neustále – od chvíle, kdy oznámila svůj záměr odejít s tímto vetřelcem, s tímto cizincem, obestřeným mlžným oparem a tajemstvím.

Už jen představa, že Rapsodie zrána opustí Ylorc, ho mrazila po celém těle. Achmed znovu zaklel, hubenýma rukama si prohrábl zpocené vlasy. Celý rozzlobený seděl v křesle u umdlévajícího ohně. Zíral chvíli na drobné plamínky ohně, a to mu připomnělo pohled na Rapsodii, když prošla plamennou stěnou uprostřed Země a přitom na sebe bezděky převzala sílu a tradici ohně, očištěná od sebemenší tělesné poskvrnky. Od té chvíle na ni reagoval každý oheň, od mihotavého plápolání svíčky až po rozlícené hranice, reagovaly se stejnou oddaností jako muži, kteří se ihned přizpůsobili její náladě, vycítili předem její přítomnost a poslouchali její příkazy. To byla síla, kterou tady ve studených horách potřeboval.

Král Firbolgů se lehce předklonil, opřel lokty o kolena, propletené prsty položil na rty a přemýšlel. Možná si dělal úplně zbytečné starosti. Rapsodie tu zavedla spoustu zvyklostí, které už hladce fungovaly a neustále se rozvíjely. Nemocnice i hospic

byly v pořádku, o vinohrady bylo dobře postaráno i přes zimu Firbolgy, které Rapsodie naučila zemědělským pracím. Bolgské děti se učily praktikám, které zaručí, že jejich klany budou žít ve větší čistotě a prodlouží jim život, a budou lépe připraveni hájit svou zemi proti mužům z Rolandu. Pod jejím dohledem se z neživé hory stalo hřejivé místo. V cymrianských kovárnách založených Gwylliamem, šílencem, který postavil Canrif a vládl mu tak, že započal válku, jež ho zničila, plápolal oheň ve dne v noci a vyráběla se tam ocel na zbraně a nástroje; přebytečný horký vzduch vyhříval horu. Bolgové si ani nevšimnou, že zde Rapsodie není.

A postavení Pojmenovatelky jí zaručovalo, že se nemůže stát, aby nepoznaně prošla jako nedobrovolný hostitel démona. F'dorové byli mistry lží, podvodů a tajnůstkaření; Pojmenovatelé byli místopřísežně vázáni k pravdě. Schopnosti Pojmenovatelů byly na pravdu pevně vázány; šlo vlastně o to, že veškeré jejich myšlení a mluva byly zaostřeny na pravdu, protože věděli, že jen tak dokážou dosáhnout hlubších úrovní pravdivosti. Rapsodie předvedla svou schopnost ovládat sílu pravdivého pojmenování ve chvíli, kdy se setkali, přestože tak učinila zcela bezděčně.

Chvíli před tím, než na ni s Grunthorem ve staré zemi narazili, byl Achmed stále ještě znám pod jménem, které doslal při narození: Bratr. Byl zotročen a dýchal zkažený vzduch spáleného masa; pach F'dora, znamení, které na něm ulpělo, démona, který si přivlastnil jeho pravé jméno. Neviditelný řetěz kolem jeho krku se stahoval každou vteřinou. F'dor jej bezpochyby začal podezírat, že mu uniká, že se chce vyvázat z posledního skrytého povelu. A ihned poté doslova zakopli o Rapsodii, která sama utíkala před pronásledovateli vedlejšími uličkami Eastonu ve snaze prchnout před lascivními záměry Michaela, Smrtícího větru. Achmedovi se na rtech usadil lehký úsměv, přivřel oči a tuto vzpomínku si v paměti přehrával stále dokola.

Odpusťte mi, ale byli byste ochotni přijmout mne na okamžik do rodiny? Byla bych vám vděčná.

Přikývl, aniž by tušil proč.

Děkuji. Obrátila se k městským strážím, které ji pronásledovaly. *Jaká neobvyklá náhoda. Přišli jste právě včas, abyste se setkali s mým bratrem. Bratře, toto jsou příslušníci městské stráže. Pánově, toto je můj bratr – Achmed – Had.*

Prasknutí neviditelného obojku nebylo vůbec slyšet, ale Achmed je pocítil v duši. Poprvé od chvíle, kdy si F'dor přivlastnil jeho jméno, se mu pročistil vzduch v nosních dírkách a příšerný pach z nosu i z mysli náhle vyvanul. Byl volný, vysvobozený ze zotročení a zatracení, které by nepochybně nakonec následovalo, a jeho vysvoboditelkou byla tato neznámá žena, drobná poloviční Lirinka.

Ona sama zvolila v naprosté panice jeho staré jméno Bratr a změnila je jednou provždy v cosi zvláštního, ale bezpečného, a tím mu vrátila jeho život a duši, nad nimiž ztratil kontrolu. Ještě teď si v paměti vybavoval šokující výraz v jejích zelených očích; naprosto neměla tušení, co právě způsobila. Ještě když ji Achmed a Grunthor vláčeli krajem a hluboko ke kořenům Sagie, obrovského stromu, který byl posvátný pro Liriny, rasu její matky. Rapsodii stále trápila myšlenka, že při jejich útěku se ji oba snažili uchránit před Michaelem, Smrtícím větrem. Pokud bylo Achmedovi známo, tomuto mylnému dojmu podléhala doposud.

Pokud by se tedy F'dor pokusil připoutat k ní a parazitovat na její duši, bylo by to velice snadné rozpoznat. Už by nikdy nemohla být Pojmenovatelkou, ztratila by svou schopnost pravdivého nazírání hned ve chvíli, jakmile by se stala hostitelkou démonských duchů, kteří byli svou podstatou lživí. Pro Achmeda to byla jen malá útěcha v porovnání se všemi nebezpečenstvími, která na ni číhala venku, mimo jeho říši a bez jeho ochrany.

Achmed se zachvěl a podíval se do ohniště. Poslední uhlíky vyhořely a zanechaly po sobě jen slabé proužky dýmu.

* * *

Hluboko v horských kasárnách, kde přespával Grunthor a horská stráž, snil i Grunthor, což bylo něco, co naprosto neměl v úmyslu. Na rozdíl od firbolgského krále byl Grunthor jednoduchý člověk, i jeho pohled na svět byl jednoduchý. Výsledkem bylo, že také jeho noční můry byly prosté. Špatné sny však mohly vyvolat trápení všem kolem něj.

Grunthor byl stejně jako Achmed poloviční Bolg, ale jeho druhá polovina byla Bengard, obří rasa odporně vyhlížejících obyvatel pouště s mastnou, kůži podobnou pokožkou, která mírnila účinky slunečních paprsků. Kombinace Bolga a Bengarda nebyla na pohled příjemná – na rozdíl od kombinace lidí a Lirinů, z níž pocházela Rapsodie a která oku lahodila. Grunthorův vzhled vnímali i Bolgové, kteří si jej vysoce považovali, přestože jejich obdiv pocházel z obrovského strachu. To byl postoj, který se Grunthorovi silně zamlouval.

Grunthor něco mumlal ze spaní a šeptal přes přepečlivě vyleštěné špičáky, které mu vyčnívaly z masivní čelisti; pečlivě vybraní kapitáni a poručíci horské gardy, kteří sdíleli ložnici kasáren s ním, byli všichni potichu. Všichni bolgští vojáci do jednoho se obávali, že by sebemenší pohyb mohl jejich obřího seržanta vyrušit nebo rozčílit, a to se nepochybně kvalifikovalo jako poslední věc na světě, kterou by si kdokoli z nich přál. Vypadalo to, že té noci se nedostane klidu ani Grunthorovi, ani žádnému z Bolgů, kteří byli v místnosti s ním.

Grunthorovi se zdálo o drakovi. Žádného ještě nikdy neviděl, snad s výjimkou poměrně špatné sochy jednoho draka v Cymrianském muzeu, a navíc mu představy omezoval rámec jeho imaginace, která nebyla nijak obrovská. Jediné, co o nich věděl, mu řekla Rapsodie, která během jejich nekonečné pouti přes

Kořen vyprávěla historky o dracích, příběhy o úžasné fyzické síle těchto stvoření, jejich moci nad živly, o jejich pronikavé inteligenci a sklonech hromadit bohatství.

Právě tahle poslední vlastnost vyvolala v Grunthorovi noční můry. Bál se, že jakmile se jednou Rapsodie ocitne v dračím doupěti, drak se jí bude chtít zmocnit a vlastnit ji a už ji nikdy nepustí zpátky do hory. A to byla ztráta, o které nedokázal ani na chvíli přemýšlet vážně, přestože se nikdy přespříliš nezabýval tím, jestli mu něco schází.

Bezděčně poplácal zeď vedle svého kavalce a v bolgšlině zašeptal slova útěchy, s nimiž se obrátil k Achmedovi nedlouho poté, co se vynořili ze Země po své cestě kolem Kořene. Chtěl uchlácholit dlouholetého přítele a vůdce, který náhle přišel o svou výjimečnou schopnost. Grunthor ho znával ještě v době, když si říkal Bratr a byl nejobratnějším vrahem, jakého kdy svět spatřil. Ke svému jménu přišel tak, že byl první své rasy na Ostrově, ze kterého pocházeli.

Serendair byl výjimečnou zemí, tvrdilo se o něm, že je to jedno z míst, kde začal sám Čas. Jako prvorozený své rasy v této unikátní zemi byl Bratr pokrevně spřízněný se všemi, kteří tam žili. Dokázal vycítit srdeční tep kohokoli a vypátrat ho jako pes na lovu; přizpůsobil mu svůj vlastní srdeční tep a následoval kořist s vražednou přesností. Ve svém pronásledování byl vytrvalý a zatvrzelý až do chvíle, než kořist dostihl. Pozorovat ho při pátrání a pronásledování oběti bylo jako spatřil na vlastní oči zázrak.

To všechno se však změnilo, když od Kořene dorazili až do této nové země na druhé straně světa – Achmedova dovednost byla tatam; dokázal nyní vypátrat jen srdeční tep u těch, kteří pocházeli ze slarého světa Serendairu. Přestože Achmed nic neříkal, Grunthor měl pro jeho zoufalství pochopení, neboť věděl, že v životě existují věci, které přinášejí zármutek, když náhle zmizí. Stalo se tak poprvé, kdy si něco takového uvědomil.

Teď prožíval něco podobného sám. Rapsodie byla Lirinka; křehké a drobné stvoření. Firbolgové je ve staré zemi velice úspěšně lovili, a třebaže Lirinové postrádali sílu, byli mrštní a rychlí. Sám Grunthor několik Lirinů spořádal, i když jich nebylo zase takové množství, kterým se před Rapsodií chlubil, aby ji škádlil.

V mnoha ohledech byli Lirinové úplně jiní než Firbolgové – stejně jako byl rozdíl mezi Rapsodií a Grunthorem. Lirinové měli ostře řezané rysy, byli kostnatí a hranatí, zatímco Bolgové byli šlachovití a svalnatí. Lirinové žili venku v loukách a lesích pod hvězdami, zatímco Bolgům patřily jeskyně a hory; byli dětmi temnoty na zemi. Podle Grunthorova názoru měla Rapsodie výhodu v tom, že jedním jejím předkem byl člověk; byla sice útlá, ale ne křehká; rysy jejího obličeje nebyly tak ostře řezané do úhlů, ale tvář měla hezky zaoblenou s vystupujícími lícními kostmi a rysy měla určitě daleko jemnější, nežli mívala její matka. Byla krásná. Drak si nepochybně bude myslet totéž.

Při té představě Grunthor ze spaní tak zaryčel, že poručíci se ještě více přitiskli k hrubě tesaným stěnám ložnice anebo se ze svých kavalců rozutekli. Grunthor sebou mlel v posteli, bručel a supěl a dřevo jeho masivního kavalce vrzalo a úpělo do chvíle, než se nakonec opět uvelebil v tichosti na boku. Pár okamžiků poté byl v místnosti slyšet jen zrychlený dech jeho nešťastných spolunocležníků, kteří se tiskli ke zdem a jejichž oči se ve tmě blýskaly a rychle mrkaly.

Grunthor si nevědomky přetáhl těžkou vlněnou přikrývku přes ramena, a jakmile ho teplo začalo hřát na krku, vzdychl si; pocítil něco podobného, jako když byl s Rapsodií. Zpočátku jen nerad odcházel od Kořene, když kolem něj prošli. Grunthor byl se Zemí pevně spjat, tak mu i zpívala jeho pojmenovací píseň Rapsodie, když ho prováděla kolem velkého Ohně. *Grunthor, silný a spolehlivý jako Země sama,* tak ho nazývala v této písni, kromě jiných slov. Když minuli Oheň, cítil v krvi tep srdce světa, jakési pouto k žule a čediči, které se nacházely všude kolem nich.

Země byla jakoby jeho milenkou, kterou ještě nikdy nepoznal, teplá a útěšná v temnotách; bylo mu, jako by přijímal nabídku, jaké se mu nikdy nedostalo, a to vše naprosto jednoznačně souviselo s Rapsodií.

Svým způsobem se mu nestýskalo po spojení se Zemí nebo po pojmenovací písni, která mu stále zněla v uších, když byl takhle zabalený v teple, protože Rapsodie byla poblíž. Stále viděl její úsměv v temnotách, její rozzářený špinavý obličej, když procházeli kolem Osy Světa, velkého Kořene, jenž dělil svět na dvě poloviny a vedl je pryč od Serendairu na toto nové místo.

Od samého začátku se stal jejím ochráncem a plašil její noční děsy, nechával ji spát na své hrudi v mrazivých temnotách, když putovali pod zemí podél Kořene, chránil ji, aby neupadla do nicoty při strmém výstupu z podzemí. Byla to role, která se naprosto lišila od všeho, co kdy zažil, takže se sám sobě divil, že je něčeho takového vůbec schopen. Teď se musel ze všech sil ovládat, aby Rapsodii nezamkl v jejích komnatách a jejího nového průvodce aby nevyhnal z hory. Jak by se jen vyrovnal s první a hned dvojitou ztrátou – Rapsodií a vzpomínkou na pobyt v podzemí, kterou udržovala ona naživu svou přítomností. Kdyby měla zemřít nebo se prostě už nikdy nevrátit, Grunthor si nebyl jistý, jestli by to vůbec vydržel.

Myšlenky se mu začaly poněkud mást, takže se stalo to, co vždycky – jeho mysl se náhle pročistila a Grunthorovi se vrátil pragmatismus. Přijímal vždycky jen vojenská rozhodnutí a bezděčně dumal, jaké má Rapsodie šance na přežití. Měla při sobě neuvěřitelnou zbraň – Denní hvězdu Clarion, meč ze starého světa, který z nevysvětlitelných důvodů našli v zemi zde, na druhé straně světa. Stejně jako oni i meč prošel dost výraznou proměnou; jeho čepel teď hořela plamenem, zatímco na Serendairu jen odrážela světlo hvězd. Grunthor naučil Rapsodii tímto mečem bojovat a ona byla pilnou a učenlivou žačkou. Vedla si výborně, když dobývali horu a podrobovali si Bolgy. Ta se o sebe dobře postará. Bude v pořádku.

Grunthor začal chrápat, což znělo jako hudba uším jeho spolunocležníků. Tiše se uvelebili na zbytek noci a dbali na to, aby seržanta a jeho nově nalezený spánek nic nerušilo.

* * *

Přes chodbu proti Rapsodiiným komorám ležela Jo a měla sny typické pro šestnáctileté, plné posedlosti, chemického podráždění a ohavných obrazů. Spala na zádech ve své groteskně neuklizené místnosti – oblíbená spací pozice u dětí z ulice, které našly uspokojivé a pohodlné místečko v některé části města, kam nepatřily. Chvílemi si podvědomě setřela korálky potu, které se jí hromadily na hrudníku, anebo silněji stáhla nohy k sobě, když se jí partie mezi nimi rozhořela vzrušením.

Obrazem v jejím snu byl Ashe, a ten se chvíli co chvíli proměňoval. Nejpravděpodobnější příčinou bylo, že Jo vlastně ještě nikdy neviděla, jak Ashe vypadá, přestože k tomu zjištění byla snad ze všech nejblíže. Od chvíle jejich podivného setkání na tržišti v Bethe Corbair po něm toužila. Neměla tušení proč.

Zpočátku ji zaujal čistě jen jako objekt kapsářství, jílec meče se zableskl, jak tam stál, téměř neviditelný, na ulici a pozoroval všechen ten rozruch, který Rapsodie neúmyslně vyvolala pouhou svou přítomností. Když mu však Jo rukou proklouzla do kapsy u kalhot, náhle pocítila proud síly, který ji vyvedl z rovnováhy. Cosi jí sevřelo zápěstí a způsobilo, že se ruka ohnula a zamířila jinam; namísto váčku s mincemi stiskla varlata. Povyk, který na tržišti vznikl, posloužil jako nepříjemný, ale účinný úvod setkání nejen Ashe a Jo, ale také Ashe a Rapsodie. Všechno nakonec dopadlo dobře, jak se tak stávalo, když u toho byla Rapsodie.

Teď se Jo zdálo o jeho očích, křiklavě modrých a jasných uvnitř temnoty jeho kápě, jak na ni zírají zpod vlny vlasů měděné barvy – to jediné bylo možné spatřit z jeho obličeje při pohledu zdola. Jo ho pozorovala velmi pečlivě už od chvíle, kdy před několika měsíci přišel do Ylorcu na návštěvu, a čekala na

jakýkoli náznak dalších rysů, ale k ničemu takovému nikdy nedošlo. Někdy ji napadlo, zda viděla vůbec něco, jestli se v zoulalých místech její prázdné paměti neusadila jen představa jeho očí a vlasů.

Občas Jo snila o jeho obličeji, ale téměř vždy se z toho nakonec stal dost nepříjemný zážitek. Nezáleželo na tom, jak ten obraz vypadal zpočátku, nakonec se často vyjasnil v něco děsivého. Když byla při smyslech, nakonec si uvědomovala, že muži, kteří zahalují obličej před pohledem druhých, k tomu mají většinou dobrý důvod a dost často to souviselo s nutností skrývat své vzezření. Achmed, další muž se zakrytým obličejem, byl ohavný jako smrt; ještě ohavnější, pokud je to vůbec možné.

Když spatřila Achmeda poprvé bez obvazu, který zpravidla zakrýval spodní část jeho obličeje, hlasitě zalapala po dechu. Pokožku měl plnou dolíčků po neštovicích a žilkovanou, žíly mu vystupovaly v rýhách na povrch a celá pleť vyzařovala nezdravou bledost. A nad rouškou vždy byly jeho oči, poměrně blízko u sebe umístěné jaksi nepřiměřeně, takže to budilo dojem, že se do všeho zabodávají všudypřítomným pohledem.

Vzala Rapsodii stranou.

Jak to vydržíš se na něj dívat?

Na koho?

Na Achmeda, na koho jinýho.

Proč?

Adoptovaná starší sestra jí byla jen málo k užitku, když se Jo chtěla vyznat ve všeobecném zmatku, který v horách Firbolgů pociťovala. Rapsodie se zdála být úplně klidná mezi všemi těmi monstry a obludami. Na Jo vždycky zírala, jako by měla dvě hlavy, když dívka připomněla skutečnost, že pohled na Achmeda nepatří právě k příjemným zážitkům. Současně si však Jo nepřipouštěla žádný důvod, proč by ji neměl přitahovat Ashe. Jo byla v duchu ráda; pociťovala stále menší vinu, jak její tajná touha den po dni narůstala.

Už tak mohla cítit dost velkou vinu kvůli něčemu jinému, ale to ji vlastně také vnitřně těšilo; cítila obrovskou úlevu, že Rapsodie bezesporu ignoruje Ashovu náklonnost. Jo se životem po ulicích naučila být bystrou pozorovatelkou, a přestože Ashe neměl v úmyslu předvádět svůj zájem nijak okatě, Jo si toho stejně všimla. Achmed a Grunthor to také postřehli, tím si byla Jo jista. Grunthor však trávil většinu času na manévrech a Achmed si našel jiné důvody pro svou nelibost vůči Ashovi, takže bylo těžké s nimi o tom promluvit a potvrdit si správnost svého úsudku, ale Jo by stejně raději zemřela, než by se jich zeptala.

Jo se obrátila na břicho a schovala nohy a ruce pod sebe; chránila se tak před palbou žárlivosti, která se na ni snášela v potemnělém světle její ložnice. Tak hrozně moc chtěla upoutat pozornost tohoto cizince; zjistila, že se třese hrůzou při brutálních myšlenkách, které ji trápily v souvislosti s Rapsodií, jedinou osobou, která ji kdy milovala a z níž se teď náhle stala bezděčná překážka.

Rapsodie a oba Bolgové jí zachránili v Domě paměti; byla ušetřena nutnosti stál se krvavou obětí společně s ostatními dětmi; jejich smrt viděla na vlastní oči. A zatímco Achmed a Grunthor by raději nechali Jo u lorda Stephena, Rapsodie ji adoptovala a vzala ji s sebou na cestu, chránila ji a svou láskou jí poskytovala možnost někam a k někomu patřit. Jo se právě začínala učit vracet Rapsodii lásku, když se objevil na scéně Ashe, a tím se všechno zkomplikovalo. Dřívější život byl jednoduchou záležitostí čistého přežití; každodenní potyčky se zákonem nebo střety s všelijakými nechutnými typy a prostý úkol najít si něco k snědku a skrýš na přenocování. Nyní to bylo daleko složitější.

Poslední poblikávající svíčka v ložnici Jo už skomírala, až zhasla úplně a ve tmě po ní zůstal jen bílý knot a dráždivý zápach tekutého vosku. Pokrčila nos, než si přehodila pokrývky přes hlavu. Svítání nemůže přijít tak brzy.

* * *

Ashovy sny nebyly stejné jako sny někoho z tohoto světa nebo z této doby. Nebyl ani mrtvý, ani skutečně živý – jedinou útěchou, kterou kdy Ashe nalezl v agónii předcházející každou bdělou chvilku, byly jeho vzpomínky na minulost.

Ani bezvědomí nebylo odkladem pro jeho muka. Ty občasné noční obrazy, kterých se mu dostalo během ošklivého polospánku, byly stejně matné a plné bolesti. Zpravidla to byly noční můry z jeho současného života anebo ještě útrpnější vzpomínky na vlastní život, jak vypadal kdysi. Dalo se jen těžko odhadnout, který z těchto snů se snášel hůře.

Dračí krev uvnitř, jeho dvojitý původ, který byl jak vlastní, tak vetřelecký, to vše bylo teď chvíli v klidu a poskytlo mu tak několik okamžiků spočinutí ve všudypřítomných mukách existence. Až se probudí, opět mu začne vnitřní hlas něco našeptávat, tlachat tisíce neústupných požadavků, tisíckrát naléhat. Ale teď, alespoň na malý okamžik, se vtíravé hučení ztišilo, stáhlo se do nejzazších koutů mysli a na povrch se dral sladký sen, který se mu zdál této poslední noci v podivné říši Ylorcu.

V tichu hostinského pokoje, který zde obýval, se mu zdálo o Emily. Už to byly roky, ba desetiletí, kdy se mu naposledy objevila ve snech, krásná, nevinná Emily, jeho duchovní sestra, nyní již tisíce let mrtvá. Setkal se s ní jen jednou, strávil v její společnosti jen jeden večer a od chvíle, kdy se jejich oči setkaly, mu bylo naprosto jasné, že ona tvoří druhou část jeho osobnosti.

Poznala to také, v té krátkosti mu stihla říct, že ho miluje, darovala mu své srdce, svou absolutní víru a svou cudnost, dovršila s ním to, co oba chápali jako manželství, přestože byli jen krátce za branami dětství. Jedna společná noc. A teď se její popel vznáší někde ve větru Času, na opačné straně světa, celý dlouhý život daleko. Jediné, co mu po ní zůstalo, byla skrytá vzpomínka ve zrezivělém oblouku paměti.

Zatímco však Emily byla mrtvá v Minulosti, Ashe byl napůl živý v Přítomnosti. Jeho existence byla tajemná, skrývaná před mnoha, kteří ho pronásledovali, a ovládaná jedním, který jím manipuloval. Proto chodil světem v plášti zahaleném živlem vody a s mečem Kirsdarke, z vody vytvořeným a tomuto živlu zasvěceným. Plášť jej obklopoval mlhou a chránil ho tak před těmi, kteří by dokázali rozpoznat jeho podpis podle vibrací ve větru.

Tento živoucí rubáš ho také skrýval před zraky celého zbytku světa. V říši Bolgů byl nyní jen kvůli zadanému příkazu, aby pozoroval ty tři, kteří ovládají monstra v Ylorcu, a podával o nich zprávy. Ashe nenáviděl toto zneužívání, ale neměl sílu se tomu bránit. Byla to jedna ze stinných stránek skutečnosti, že mu vlastní život nepatřil, jeho osud a úděl spočívaly v temných rukou někoho jiného.

Jednu příjemnou stránku jeho pověření mělo – dovolovalo mu být s Rapsodií. Od chvíle, kdy drak v jeho krvi poprvé ucítil její přítomnost na Krevenských polích, zcela bezděčně jej fascinovala, přitahovala ho k sobě jako světlo láká můry, a ten plamen byl stejně intenzivní jako oheň, který plápolá uvnitř pupku světa. Když se s ní pak nakonec setkal, obě části jeho podstaty, dračí i mužská, naprosto propadly jejímu kouzlu. Kdyby byl Ashe o trochu více muž nežli jen mužská slupka, jíž ve skutečnosti byl, možná by dokázal odolat půvabům, které ho k Rapsodii poutaly. Bylo tomu ovšem tak, že se jí bál natolik, jako by ho naprosto očarovala.

Sam. To slovo se mu ozývalo v paměti. Tichý hlas milované Emily dal vytrysknout slzám, a to i ve spánku. Nazývala ho Samem a jemu se zvuk toho jména velice líbil. Rozloučili se ale příliš brzy; neměl čas jí opravil.

Nemohu uvěřit, že jsi opravdu přišel, šeptala té noci, té jediné noci, tak dávno pod nekonečnou pokrývkou z hvězd. Její hlas mu šeptal dál ve snu. *Odkud jsi? Jsi moje splněné přání, ne? Přišel jsi mne zachránit před loterií a odvést mne pryč, že ano? Včera*

po půlnoci, když vyšla moje hvězda, jsem si přála, abys přišel, a tady tě mám. Ty nevíš, kde ses ocitl, že ne? Přivábila jsem tě zdaleka? Už tehdy ho napadlo, že je v ní nějaké kouzlo, a věřil tomu i dnes. Bylo to kouzlo natolik silné, že ho dokázalo přenést přes vlny Času zpět do Minulosti, aby ji našel, jak na něj čeká na Serendairu, na ostrově, který zmizel v moři čtrnáct století před tím, než se narodil.

To všechno je sen, trval na svém jeho otec, když se ho snažil ukonejšit tehdy, když se vrátil zpět do svého vlastního času, sám, bez ní. *Slunce prudce zářilo a to horko tě příliš zmohlo.*

Ashe se převrátil na bok a zasténal, spalován horkem, které ho nyní zachvátilo. Oheň v malém krbu mihotal a tančil a ve vlnách k němu vysílal teplo. Na mysli mu znovu vytanul obraz Rapsodie. Nikdy nebyl daleko za hranicemi Ashova vědomí; dračí krev v něm byla Rapsodií přímo posedlá. Konečky prstů a rty ho neustále pálily nesplněným přáním se jí dotknout a ta touha se mu po kůži rozlévala jako kyselina od první chvíle, kdy ji spatřil; to vše byly důsledky neukojené dračí touhy. S hořkostí se pokoušel vytlačil ji z myšlenek a vrátit se slepě zpátky ke sladkým vzpomínkám, jimiž se obíral před chvilkou.

„Emily," zvolal zdrceně, ale sen mu unikal a rozplýval se někde v rohu místnosti, kam už nedokázal dosáhnout.

Ve spánku prsty zajely do kapsičky mlžného pláště, až na to narazily. Něco malého a tvrdého v sametovém váčku z prořídlých vláken, zvetšelých za ta dlouhá léta, kdy ho nosil pro štěstí. Malý stříbrný knoflíček ve tvaru srdce, moderně zpracovaný – ten mu dala ona jediná žena, kterou kdy opravdu miloval. Byla to jediná věc, která mu po ní zbyla, knoflíček a vzpomínky, a oboje chránil s divokostí draka střežícího svůj nejvzácnější poklad.

Dotek knoflíčku mu opět vrátil milé vzpomínky, byť jen na chvíli. Vybavil si, jak se kvůli jeho nepozornosti utrhl; ruce se mu třásly strachem a vzrušením. Stále viděl úsměv v jejích očích.

Nech si jej, Same, jako připomínku noci, kdy jsem ti dala své srdce. Poslechl a nosil to malé srdíčko na svém vlastním, zjizveném, které lpělo na vzpomínce všeho, co ztratil.

Donekonečna po ní pátral v muzeích a historických klenbách, v Domě paměti, v obličeji každé ženy, staré nebo mladé, jen když měla vlasy světlé jako ten za letního dne; tak mu připadaly Emilyiny kadeře oné temné noci. Pečlivě zkoumal každé ženské zápěstí a pátral po jizvičce, která se mu vpálila do paměti. Pochopitelně ji nikdy nenašel; Jasnovidka pro Minulost ho ujistila, že Emily nepřijela na žádné z lodí, které opustily Serendair, nežli jej pohltil sopečný oheň.

Nuže, chlapče, je mi líto, že tě musím zklamat, ale nikdo tohoto jména či popisu nebyl mezi lidmi, kteří uprchli před zkázou Ostrova. Nepřiplula, nepřišla sem.

Jasnovidka byla jeho babičkou a nikdy by mu nezalhala, jednak z lásky k vnukovi a také proto, že to nechtěla udělat kvůli riziku, že ztratí dar vidění. Anwyn by si nikdy takhle se svými schopnostmi nezahrávala.

Neudělala by to ani Rhonwyn, Anwynina sestra, Jasnovidka Přítomnosti. Žadonil a přemlouval ji, aby použila kompas, jeden ze tří starodávných artefaktů, s jejichž pomocí Merithyn, její cymrianský otec Průzkumník, poprvé narazil na tuto zem. Ruka se mu třásla, když jí dával bezcennou měděnou třípencovou minci ve tvaru třináctiúhelníku; byla stejná jako ta, kterou věnoval Emily. *Tyhle mince jsou na celém světě naprosto jedinečné,* vysvětloval Jasnovidce svým tehdejším mladičkým, třesoucím se a váhajícím hlasem. *Když najdeš minci, která je stejná jako tahleta, pak jsi objevila i Emily.*

Jasnovidka Přítomnosti podržela v křehkých rukách kompas. Vzpomínal, jak se začal pomalu rozjasňovat a pak rezonoval v hučivé ozvěně, která se mu usadila kdesi za očima. Nakonec Rhonwyn smutně zavrtěla hlavou.

Tvá mince se nepodobá žádné jiné na celém světě, chlapce. Je mi to líto. Nikde neexistuje stejná jako tahle. Možná třeba pod

hladinou moře. Ani já nedokážu spatřit, jaké poklady se skrývají v hlubinách oceánu, našeho otce. Ashe pochopitelně nemohl vědět, že schopnosti Jasnovidky nesahaly ani do nitra Země, kde neměl Čas žádnou moc.

Pak hledání vzdal, téměř začal věřit ohavné pravdě, přestože nadále pátral ve všech obličejích, s nimiž se setkal a které by třeba jen trochu připomínaly Emily. Zůstávala přítomna v každé jeho myšlence, usmívala se na něj ve snech. Plnil slib, který bezmyšlenkovitě složil jako svá poslední slova, jimiž se k ní obrátil.

Budu na tebe neustále myslet, dokud tě znovu neuvidím.

Netrvalo mnoho let a dívčin obraz ho opustil, neboť se musel tváří v tvář setkat s hrůzou, která ho potkala. Zatímco kdysi bylo jeho srdce svatyní pro vzpomínky na Emily, nyní to bylo temné a zrůdné místo, jehož se dotkla ruka zla. Vzpomínka na Emily nemohla nadále přebývat v takové kostnici. Nechápal, jak se mohla dnes v noci znovu objevit ve snu, který se lehce pohyboval po proužcích kouře linoucího se z krbu a usedajícího mu kamsi za oči.

Budu na tebe neustále myslet, dokud tě znovu neuvidím.

Obraz v dálce se stával nejasnějším. Ashe to rozrušilo, celou myslí lpěl na mlžném oparu vzpomínek, zatímco Emily se pomalu rozplývala a na rozloučenou na něj volala.

Miluji tě, Same. Tak dlouho jsem na tebe čekala. Ale věděla jsem, že přijdeš, když si to budu dostatečně silně přát.

Ashe se posadil, pot se mu linul po studeně vlhké kůži, zahalené do chladného mlžného pláště. Celý se chvěl. Kéž by stejné kouzlo fungovalo i pro něj.

* * *

Firbolgské stráže na hlídce v chodbě uctivě kývly na pozdrav Achmedovi, když vyšel ze své komnaty a zamířil chodbou k pokoji Rapsodie. Hlasitě zaklepal a rozmáchlým gestem rozrazil

dveře; patřilo to ke každodenní šarádě předváděné kvůli bolgským lidem, kteří se domnívali, že Rapsodie a Jo jsou královy milostnice, a nechávali je proto na pokoji. Achmed i Grunthor se nesmírně bavili při představě, jak žhavou záští se plní Rapsodiina duše přinucená účastnit se této hry o přežití, ale i Rapsodie se nakonec smířila s praktickou stránkou celého rituálu, hlavně kvůli Jo.

Oheň v krbu nejistě plápolal a osvětloval výraz její tváře. Když Achmed vešel, nevzhlédla od pergamenu, který velice pozorně studovala.

„I tobě dobré ráno, První ženo. Budeš muset na svém chování ke mně zapracovat usilovněji, jestli chceš Bolgy přesvědčit, že jsi skutečně královskou nevěstkou."

„Zmlkni," odpověděla Rapsodie automaticky a četla si dál.

Achmed se afektovaně pousmál. Sáhl po čajové konvici na netknutém tácu se snídaní a nalil si šálek; čaj už byl studený. Musela vstávat daleko dříve než obvykle.

„Jaký zaprášený cymrianský rukopis pročítáš tentokrát?" zeptal se a podával jí vlažný čaj. Rapsodie se na něj ani nepodívala a poslepu sáhla po šálku. O chvíli později ucítil Achmed z tekutiny teplo, které pronikalo hladkou hliněnou stěnou hrnku, nejprve foukl do páry a pak si trochu usrkl.

„*Wyrmův neklid.* Úžasné; zrovna to se mi včera večer objevilo v průvanu pod mými dveřmi. Jak mimořádná shoda okolností."

Achmed se posadil na pečlivě ustlanou postel a skryl svůj úšklebek. „Opravdu. Dozvěděla ses něco zajímavého o Elynsynos?"

Konečně se na Rapsodiině obličeji objevil malý úsměv a podívala se na Achmeda. „No, uvidíme." Pohodlně se usadila na židli a přidržela si svitek pergamenu u světla svíce.

„O Elynsynos se praví, že může být dlouhá zhruba od třiceti do sto padesáti metrů a má zuby tak dlouhé a ostré jako dobře nabroušené obrovské meče," přečetla. „Může na sebe vzít podobu, jaká se jí zlíbí, včetně různých přírodních úkazů,

například tornáda, zemětřesení, potopy nebo vichru. Na břiše má sirné gemy vzniklé z ohně Podsvětí, a ty jí umožňují sežehnout dechem všechno, co ji napadne. Byla zlá a krutá, a když se k ní její milovaný námořník Merithyn nevrátil, rozzuřila se natolik, že zdecimovala západní polovinu kontinentu včetně centrální provincie Bethany. Její ničivý oheň zapálil v bazilice věčný plamen, který tam hoří dodnes."

„Zaznamenal jsem v tvém hlase stopy sarkasmu. Nesouhlasíš snad s tímto historickým popisem?"

„S většinou. Achmede, zapomínáš, že jsem Pěvkyně. To my jsme sepsali podobné balady a legendy lidové slovesnosti. Jsem o trochu zkušenější než ty v tom, jak moc se to dá přehánět."

„Taky to děláš?"

Rapsodie povzdychla. „Však to moc dobře víš. Pěvci, a zvláště pak Pojmenovatelé si nemohou vymýšlet lži, aby tak nepřišli o své postavení a schopnosti, přesto však můžeme opakovat příběhy, které jsou sporné nebo přímo vymyšlené, ovšem právě jen do té míry, co jsou vlastně zač, totiž jen jako příběhy."

Achmed přikývl. „Takže když tuhle historku šmahem zavrhuješ, proč si děláš starosti?"

„Kdo řekl, že si dělám starosti?"

Firbolgský král se nesouhlasně ušklíbl. „A ten oheň," prohlásil samolibě a kývl hlavou ke krbu. Rapsodie se otočila k útlým plamínkům; nejistě plápolaly kolem velkého polena, které nějak nemohlo chytit. Aniž by chtěla, musela se sama pro sebe zasmát.

„Tak dobře, nachytals mě. A mimochodem, ten příběh nezavrhuji. Jen jsem řekla, že tam jsou určité pasáže, o kterých si myslím, že jsou přehnané. Pár údajů může být docela dobře pravdivých."

„Například?"

Rapsodie položila rukopis na stůl a založila si ruce. „Tak tedy, navzdory rozdílům v popisech její skutečné délky

nepochybuji, že byla – je – obrovská.“ Achmeda napadlo, že zaznamenal, jak se lehce zachvěla. „Možná má skutečně schopnost brát na sebe podobu ohně, větru, vody nebo země; o dracích se říká, že jsou ve spojení s každým z pěti živlů. Ale přestože je možná zlá a zlomyslná, nevěřím té historce o zničení západního kontinentu.“

„Cože?“

„Ano, na většině území, kterým jsme prošli, jsou panenské lesy a stromy jsou jiného druhu než ty, které vyrostly po velkém požáru.“

„Aha. Já tedy vůbec nepochybuji o tvých znalostech lesů nebo panen – konec konců, kdysi jsi také jednou z nich bývala …“

„Nech toho,“ přerušila ho Rapsodie. Tentokrát se oheň probudil; slabé plamínky se prudce rozhořely a zlostně zahučely. Odtáhla židli, vstala a zamířila k věšáku u dveří. Strhla z něj svou pelerínu. „Jdi pryč. Musím za Jo.“ Divokým pohybem na sebe hodila pelerínu, pak sbalila pergamen a vrazila jej Achmedovi do ruky.

„Díky za četbu na spaní,“ prohlásila sarkasticky a otevřela dveře. „Předpokládám, že ti nemusím poskytovat speciální anatomické popisy ohledně toho, kam by sis to měl strčit.“ Achmed se spokojeně pochechtával, když za sebou bouchla dveřmi.

* * *

Zima začínala ztrácet sílu, alespoň to tak vypadalo. Nerozhodně se zvedala z prahu, aby na nějaký čas odešla, ale nechtělo se jí tak docela zbavit zmrazků, přestože nebránila světlejší obloze a příjemnému větru. Vzduch přicházejícího jara byl čistý a chladný a přinášel vůni země, což slibovalo nástup teplejšího počasí.

Rapsodie opatrně vystoupala po skalnatých útesech, jež vedly k vřesovišti na samém vrcholku světa, k široké a do dáli se táhnoucí louce za kaňonem, který zde vyhloubila před mnoha tisíciletími již dávno vyschlá řeka. Nesla si košík, který cestou dvakrát málem vysypala; ztrácela rovnováhu pod tíhou nové výbavy, kterou si měla vzít na nadcházející cestu.

Jo čekala na potemnělé louce a pobaveně sledovala držadlo košíku, když se vyhouplo na hřeben vřesoviště, zakymácelo se a pak zase narovnalo. Prohnulo se o několik centimetrů jakoby vlastní vahou, a najednou se objevila zlatá hlava a po ní smaragdově zelené, pronikavé oči. O vteřinu později se na obzoru rozzářil i Rapsodiin úsměv; vypadal jako slabší verze východu slunce, které se mělo objevit asi za hodinu.

„Dobré jitro," pozdravila Rapsodie. Zatím jí byla vidět jen hlava.

Jo vstala a šla jí na pomoc. Smála se: „Proč ti to trvalo tak dlouho? Jindy jsi na vrcholku raz dva. Asi stárneš." Podala své starší a menší sestře ruku, aby se přenesla přes poslední skalní útes.

„Buď hodná, nebo nedostaneš žádnou snídani," usmála se Rapsodie, když skládala břemeno na zem. Jo neměla ani tušení, jakou měla pravdu. Podle vlastních výpočtů jí muselo být něco kolem šestnácti set dvaceti let skutečného času, ačkoliv většina z toho s výjimkou dvou desetiletí uplynula, když s oběma Bolgy trávila čas u středu Země putováním kolem Kořene.

Jo drapla košík a odepnula držadlo; pak se začala bez cavyků prohrabovat v obsahu a navzdory vyděšenému pohledu Rapsodie vyhazovala jídlo na zmrzlou zem. „Přinesla jsi nějaké medové koblihy?"

„Ano."

Šestnáctiletá Jo už jednu našla a nacpala si ji do pusy, pak z ní prsty vytáhla něco lepkavého a dívala se na to s nelibostí. „Fuj. Říkala jsem ti, abys do nich nedávala rozinky, úplně to zničí chuť."

„Já je tam nedávala. Musí to být něco ze země, možná nějaký brouk.“ Rapsodie se smála, když Jo plivala těsto na všechny strany a zbytek koblihy hodila dolů do kaňonu.

„Tak kde je Ashe?“ zeptala se Jo, když se usadila se zkříženýma nohama na zemi. Vzala si další koblihu a tentokrát ji pečlivě ze všech stran prohlédla.

„Měl by tu být asi tak během půl hodiny,“ odpověděla Rapsodie a probírala se věcmi ve svém vaku. „Chtěla jsem s tebou být ještě chvilku o samotě, než se vydáme na cestu.“

Jo s plnou pusou přikývla. „Ghrnthhhr a Chmed taky přijdou?“

„Ano, čekám je každou chvíli, i když s Achmedem jsme ráno měli malou rozepři, tak se možná ani nebude obtěžovat.“

„Co jsi mu řekla tak hroznýho? Achmed takhle konverzuje běžně. Co jste měli za problém?“

„Ale, jen jsme se trochu hádali nad jedním cymrianským rukopisem, co mi včera večer vsunul pod dveře.“

Jo polkla a nalila si do džbánku čaj. „Tak to se nedivím; víš, jak moc tyhle zatracený Cymriany nenávidí.“

Rapsodie skryla úsměv. Od chvíle, kdy Cymriané přišli ze Serendairu, své mateřské země, Rapsodie, Grunthor a dokonce i Achmed byli z technického hlediska sami Cymriany, tuto skutečnost ale Rapsodie nechtěla Jo prozrazovat. „Proč si to myslíš?“

„Slyšela jsem, jak si nedávno v noci povídal s Grunthorem.“

„A?“

Jo se významně narovnala. „Říkal, že jsi pitomá, že už si nevidíš ani na špičku nosu.“

Rapsodie se uchichtla. „Opravdu?“

„Jo. Říkal, že ta dračice ví možná o Cymrianech všechno, protože to byla právě ona, kdo tam přitáhl všechny ty chudáky pitomce, a to hlavně proto, aby potěšila svého milence – a skutečně o nich mluvil jako o chudácích pitomcích.“

„Ano, tomu věřím, protože jsem ho sama slyšela ten výraz použít."

„Taky říkal, že se snažíš zjistit víc o Cymrianech proto, abys jim zase vrátila moc, a že to je hloupé. Myslí si, že Bolgové si daleko víc zaslouží tvůj čas i pozornost, nemluvě o tvé loajalitě. Je to pravda?"

„To o Bolzích?"

„Ne, to o Cymrianech."

Rapsodie se zahleděla na východ za horizont. Obloha až na kraji země se začínala barvit velice jemným odstínem kobaltové modři; ničím jiným se zatím příchod nového jitra neprozradil. Obličej jí v šeru zahořel, když si vzpomněla na Llaurona, laskavého staršího Vyvolavače Filidů, náboženského řádu v západních lesnatých krajích a v některých provinciích Rolandu.

Llauron se jí ujal nedlouho poté, co k němu všichni tři dorazili, a dostalo se jí výjimečného přijetí. Seznámil ji s historií kraje a naučil ji mnoho užitečných věcí, které nyní pomáhaly Achmedovi budovat jeho říši. Systém vzdělávání, bylinkářství a uzdravování lidí a zvířat. Jeho hlas se jí teď rozezněl v hlavě a Rapsodie čekala na informace a návrh na řešení problémů, kterým nerozuměla.

Teď, když ses dozvěděla o Cymrianech a rostoucím nebezpečí války, které opět hrozí této zemi, doufám, že mi pomůžeš, staneš se mýma očima a ušima a budeš mi hlásit, co se ve světě děje.

Velmi ráda ti pomohu, Llaurone, ale –

Dobře, dobře. A pamatuj si, Rapsodie, přestože jsi prostého původu, můžeš posloužit královské věci.

Tomu nerozumím.

V Llauronových očích se netrpělivě zablýsklo, ale jeho hlas zůstal laskavý. *Znovusjednocení Cymrianů. Myslel jsem, že je to jasné. Z mého pohledu nás před naprostou zkázou, ohlašovanou těmito nevysvětlitelnými nepokoji a skutky strašlivého násilí, nezachrání nic kromě sjednocení cymrianských frakcí, Rolandu a Sorboldu, a možná i bolgských území pod vládou nového pána a*

paní. Už je skoro nejvyšší čas. A přestože jsi vesničanka – neuraz se, prosím, většina mých následovníků jsou vesničané – máš krásnou tvář a podmanivý hlas. Mohla bys mi být významné nápomocná při uskutečňování našeho záměru. A teď prosím řekni, že uděláš, oč tě žádám. Chceš přece vidět, jak v této zemi zavládne mír, nebo ne? A násilí, jehož vinou umírají nebo jsou mrzačeny nevinné ženy a děti – to je něco, co bys chtěla, aby skončilo?

Jo ji napjatě pozorovala. Rapsodie vzpomínku odehnala. „Chci najít dračici a vrátit jí dýku z dračího páru, doufám, že pak nepřijde a při vyjednávání obchodu nezpůsobí zkázu Ylorcu a všech Bolgů," řekla jednoduše. „Tahle cesta nemá s Cymriany nic společného."

„Aha," Jo se zakousla do koblihy. „A Ashe to ví?"

Rapsodie zaslechla v hlase své sestřičky varování, jemné zakolísání, na něž byla jako Pěvkyně citlivá. „Předpokládám, že ano. Proč?" Rozhostilo se hrobové ticho. „Proč mlčíš, Jo?"

„To nic," ohradila se Jo. „Jen že se ptal, jestli jsi Cymrianka, to je všechno. Vlastně se ptal víckrát."

Rapsodiin žaludek se několikrát zachvěl a zamrazilo ji a podobalo se to chladu, který vanul z pláně a objímal je. „Já? Ptal se tě na mne?"

„No, ptal se vlastně na vás všechny tři; na Achmeda a Grunthora taky."

„Ale na tebe ne?"

Jo nad otázkou uvažovala a obličej měla chvíli bezvýrazný. „Ne, to nikdy. Myslím, že mě za Cymrianku nepovažuje. Ale nechápu, proč si to myslí."

Rapsodie vstala a oprášila si kalhoty a plášť. „Možná si myslí, že jsi jediná z nás, kdo není chudák pitomec."

Jo darebácky blýskla očima. „Doufám, že nejsem," řekla a nevinně vzhlížela na oblohu. „Grunthor určitě taky není." Zasmála se, když ji na tváři zastudilo několik sněhových vloček a vítr zvedl suché listí. „Ale teď vážně, Raps, ty ses někdy s

nějakým Cymrianem opravdu setkala? Myslela jsem, že už dávno vymřeli.“

Obloha se na horizontu vyjasňovala v šedivě modrou. „*Ty sama* ses už s Cymrianem setkala, Jo,“ řekla Rapsodie prostě a začala balit zbytky snídaně. „Lord Stephen je cymrianskčho původu.“

„No, tak tím se mi potvrzuje teorie o chudácích pitomcích,“ prohlásila Jo a setřela si hřbetem ruky z tváře drobečky. „Myslela jsem tím, že je to někdo hodně starý; takový, co přežil Válku. Takový ten druh, co žije navždy.“

Rapsodie se na chvíli zamyslela. „Myslím, že máš pravdu. Jednou mě na cestě z Gwynwoodu do Navarne málem udupal kůň odporného vojáka, který se jmenoval Anborn. Jestli to byl ten, o kterém se zmiňuje historie, již jsme se dozvěděli, byl to Gwylliamův generál ve Válce. Což by znamenalo, že je velmi starý. Válka skončila před čtyřmi sty lety, ale trvala sedm set let.“

Jo byla u toho, když otevřeli klenbu v knihovně a našli Gwylliamovo tělo. „Myslím si, že ten starej parchant nevypadal až tak špatně. Nezdálo se, že by umřel před dvěma sty lety.“ Rapsodie se smála. „Byl to ten, co začal válku, když uhodil svou manželku?“

„Ano; jmenovala se Anwyn. Byla dcerou Průzkumníka Merithyna, prvního Cymriana, a dračice Elynsynos …“

„To je ta, na kterou se teď chystáš?“

„Ano – ta se do Merithyna zamilovala a řekla mu, že Cymriané mohou přijít a obývat její území, kam do té doby neměla lidská noha přístup.“

Jo si hodila do pusy poslední koblihu. „No a co se teda stalo?“

„Král Serendairu, Gwylliam …“

„Ten samej chlapík, co jsme našli?“

Rapsodie přikývla. „Přesně ten. Měl předtuchu, že Ostrov zanikne ve velkém sopečném ohni, tak chtěl přestěhovat co

nejvíc obyvatel ze svého království někam, kde by si mohli zachoval svou kulturu a kde by jim dál mohl vládnout.“

„Chudák pitomec, posedlej mocí.“

„To se o něm říká. Ale on opravdu zachránil většinu svého lidu od jisté smrti, převedl je bezpečně přes půl světa a vybudoval Canriff…“

„No *tomu* říkám výkon. Elegantní místo s vnitřním vytápěním, které se Bolgové ani neobtěžují používat.“

„Přestaň mi skákat do řeči. Bolgové přišli až později. Společně se zesnulou Anwyn vybudoval z mála skutečně mimořádnou civilizaci a kraloval v míru dlouhou dobu. Jeho říše oplývala dosud nevídanými vymožeností – jenže jen do chvíle, než svou ženu udeřil. Tomu incidentu se říká Žalostný políček, protože tahle jediná facka mezi pánem a paní vyvolala válku, která zničila čtvrtinu populace na kontinentu a téměř celou cymrianskou civilizaci.“

„Fakt chudáci pitomci,“ řekla Jo přesvědčivě. „Mám něco dělat, až budeš pryč?“

Rapsodie se usmála. „Když jsi o tom začala, tak ano. Dohlédla bys místo mne na má firbolgská vnoučata?“ Jo udělala obličej a vydala zvuk, jako by se dávila, toho si však její sestra nevšímala. „A nezapomeň na vlastní chování.“

„Že jsem se vůbec ptala,“ zamumlala Jo.

„A sem tam se podívej na Elysian, ano? Kdyby sazenice potřebovaly zalít, dáš jim vodu.“

Jo obrátila oči v sloup. „Vždyť víš, že na Elysian *netrefím.*“ Rapsodiin dům, malá chaloupka schovaná na ostrově v podzemní sluji, byl skutečně výborně ukrytý a jen špatně se tam hledala cesta komukoli kromě Achmeda a Grunthora. Všichni čtyři společníci se záměrně dohodli, že ostrov zůstane jednou provždy utajen.

„Ať tě tam zavede Grunthor. Je mi líto, že jsou ti ty úkoly tak protivné. Cos měla na mysli, když ses mě ptala?“

Bledý obličej Jo se rozzářil. „Mohla bych místo tebe hlídal Denní hvězdu Clarion.“

Rapsodie se zasmála. „Meč si beru s sebou, Jo.“ Jo už velice dlouho fascinovala zářící čepel a zhypnotizovaně pozorovala plameny šlehající z ostří. Když byly na cestách, Rapsodie v noci vytahovala meč z pochvy, než Jo usnula; noční světlo, které z čepele vyzařovalo, Jo v temnotě uklidňovalo.

„To ne!“

„Vždyť bych ho nakonec mohla potřebovat. Chceš přece, abych se vrátila, nebo ne?“ zeptala se Rapsodie a poplácala zklamanou Jo po obličeji.

„Jasně,“ odpověděla Jo hned; v hlase měla nehranou naléhavost. „Jestli mě tu necháš samotnou mezi Bolgy, najdu tě a zabiju.“

Obloha na východě zrůžověla a na horizontu se vytvořil velice úzký žlutý pás. Rapsodie zavřela oči, aby plně procítila příchod slunce. Na okraji slyšitelnosti pocítila velice jemný a tichý tón, který přicházel s větrem; byla to *re,* druhá nota hudební osnovy. Podle učení Pěvců *re* předznamenávala klidný den bez incidentů.

Rapsodie začala tiše pět svou ranní pojmenovací píseň, milostnou píseň ke slunci, kterou její rasa, Liringlasové, zpívala, aby přivítala rodící se den. Byla to píseň, kterou předávala matka dítěti stejně tak jako večerní modlitbu, která se loučila se sluncem, Světlem světa, na konci dne a vítala hvězdy, jež se pomalu zjevovaly po jeho západu. Pro Rapsodii byl samotný akt těchto starobylých zbožných rituálů velice bolestivý; byl to jediný způsob, který jí zbyl, jak se mohla cítit blíže své matce, po níž se jí stýskalo víc než po čemkoli jiném, co ztratila při zániku Ostrova.

Rapsodie vedle sebe vycítila Jo, která se silou písně roztřásla. Uchopila ji za ruku. Tato prvotní píseň zpívaná matkou dceři působila pronikavě i na Jo. Ta maminku nikdy nepoznala; byla

nalezenec z ulice, ponechaný svému osudu. Rapsodie vzala dívku do náruče, když se blížil konec písně.

„Milovala tě, vím, že tě milovala," zašeptala. Pokoušela se o tom přesvědčit Jo už velice dlouho.

„Dobře," zamumlala křečovitě Jo.

„To bylo nádherné," řekl náhle Ashův hlas. Obě ženy vyskočily. Jako vždycky, ani tentokrát nepostřehly, že přichází. Rapsodie byla na rozpacích a začervenala se, takže její tváře dostaly stejnou barvu, jakou měl teď horizont.

„Díky," řekla a spěšně se odvrátila. „Jsi připraven?"

„Ano. Achmed a Grunthor jdou těsně za mnou. Mám za to, že se chtějí rozloučit."

„Neměj strach, vrátím se," slíbila Rapsodie a objala Jo. „Jestli pojedeme přes Sepulvartu, Patriarchovo svaté město, zkusím sehnat ty sladkosti, co ti tak chutnaly."

„Díky," šeptla Jo a utírala si oči do rukávu. „Tak už si pospěšte a běžte, ať můžu jít pryč z toho šíleného větru, štípe mě do očí."

* * *

Rapsodie měla co dělal, aby popadla dech, když ji na rozloučenou objal Grunthor. V obřím objetí nabral najednou její obličej nezdravě rudý nádech. Před očima se jí míhal panoramatický výhled na Orlandanskou planinu a útesy Zubů se klonily v podivném úhlu. V nesouvislých myšlenkách ji napadalo, jestli takhle nějak vypadá, když člověka rozdrtí k smrti medvěd.

Konečně ji Grunthor posadil na zem a uvolnil sevření. Jaksi podivně ji poplácal po rameni. Rapsodie vzhlédla do šedozeleného obličeje a usmála se. Bolgův obličej měl netečný výraz, ale viděla, jak silně svírá masivní čelisti a v koutcích jantarových očí spatřila kapičky lesknoucí se tekutiny.

„Vopravdu bysem byl rači, kdyby sis to rozmyslela, vévodkyně," řekl prostě.

Rapsodie zavrtěla hlavou: „Grunthore, tohle jsme už probírali nesčetněkrát. Budu v bezpečí. O téhle cestě se mi nezdál ani jediný zlý sen, a sám víš, jak je to vzácné."

Obr si založil ruce. „Jen bych teda rád věděl, kdo tě vochrání vod zlejch snů, až budeš na cestách?" zeptal se. „Naposledy, pokud vim, to byla moje práce."

Pobavený výraz na tváři Pěvkyně po těchto slovech zjemněl. „Skutečně, jsi jediný, kdo to kdy dokázal," řekla a rukou ho pohladila po mimořádně svalnaté paži. „Domnívám se, že je to jen další malá oběť, kterou musím přinést pro dobro a bezpečí Bolgů."

Napadlo ji ještě něco a chvíli hledala ve svém vaku, až nakonec vytáhla obrovskou lasturu. „Ale mám tohle," řekla a vesele se usmívala. Grunthor se zachechtal. Lasturu jí dal on sám nedlouho poté, co se vynořili na povrch Země u Kořene. Měla to být upomínka na cestu, kterou Grunthor a Achmed podnikli na pobřeží moře. Snažili se vypátrat, jak by se po dlouhé cestě přes Pupek Země mohla dostat zpátky na Serendair.

Při té vzpomínce zmizel Grunthorovi úsměv z obličeje. Když se tehdy nakonec opět shledali, Rapsodie jim sdělila, že Ostrov zmizel, že ho více než před tisícem let pohltilo moře. V tu chvíli si poprvé v životě připadal provinile. Moc dobře věděl, že ji s Achmedem odtáhli z domova a od rodiny, se kterou se už nikdy neměla setkat. Někdy spávala s lasturou u ucha a pokoušela se použít hukot třištících se mořských vln k zahnání mučivých nočních můr, z nichž se budila s pláčem, celá ztrápená a vyděšená.

„Vždyť víš, vévodkyně, že bysem na sebe vzal všecky ty tvoje hnusný sny, kdybysem moh," prohlásil upřímně.

Rapsodie cítila, jak se jí stahuje hrdlo, a matně si uvědomovala, že ji svírá pocit nepřekonatelné ztráty. „Já vím, že bys to udělal," řekla a znovu ho objala. Rychle se však odtáhla a

snažila se vzpamatovat. V očích se jí zlotřile zablýsklo: „A věř mi, kdyby to bylo v mých silách, *přenechala* bych ti ty nejhorší. Kde je Achmed? Potřebujeme s Ashem už vyrazit.“

Náhle se všude kolem ní rozjasnilo, což byl zážitek, který v tu chvíli prožívala všemi smysly. Pocítila to již dříve, ale kdy a kde jí nebylo jasné. Zdálo se, že Grunthor to prožívá také; jantarové oči na chvíli potemněly, pak několikrát prudce zamrkal a usmál se.

„Nezapomeň se rozloučit s Jeho Veličenstvem,“ prohlásil vesele a ukazoval na postavu v plášti, která se objevila nedaleko nich.

„Musím? Naše poslední výměna názorů mi připadá jako nejněžnější způsob rozloučení, jaký by se od něj dal očekávat. Málem jsme se poprali.“

„Jo, to teda musíš,“ nařizoval jí Grunthor s předstíranou přísností.

Rapsodie zasalutovala a smála se. „Dobře. Jsem daleka toho, abych neuctívala Nekonečnou Autoritu, Toho, jejž je třeba poslouchat za každou cenu,“ řekla, „týká se Nekonečná Autorita i mě?“

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou Grunthor.

„Takže nakonec máš nad všemi vládu ty?“

„To bysem řek.“ Obrovitý seržant ukázal na krále Firbolgů. „No tak honem, vévodkyně. Pověz mu sbohem. Von to na sobě nedává moc znát, ale bude se mu po tobě sakra stejskat.“

„To určitě,“ vrčela, když se k nim Achmed blížil. „Doneslo se mi, že už přijímá nabídky na odprodej mého domu a plánuje vydražit v aukci veškerý můj světský majetek.“

„Jen šaty, a to pouze pokud se nevrátíš v rozumné době,“ prohlásil král Firbolgů, jak nejpříjemněji dokázal. „Nechci, aby ten tvůj *hrekin* v mých horách mlel pořád svou.“

„Vrátím se a po ozbrojené poštovní karavaně budu posílat zprávy, jak nejčastěji budu moct,“ řekla Rapsodie a hodila si vak

přes rameno. „Teď, když do Ylorcu pravidelně jezdí provinční poslové, mohla bych vám v případě potřeby zaslat dopis.“

„Jistě. Jeskyně dračice je bezesporu jedna z pravidelných zastávek na cestě poštovní karavany,“ odpověděl Achmed a do hlasu se mu vkradl nádech sarkasmu.

„Nezačínej zase,“ varovala ho Rapsodie a očkem se podívala po Jo, která si povídala s Ashem.

„Ne,“ souhlasil Achmed. „Jen mě napadlo, že ti dám něco na cestu.“ Podal jí pečlivě svinutý kousek pergamenu. „Dávej na to pozor. Je to velmi staré a velmi cenné.“

„Jestli je to jen jiná verze *Wyrmova neklidu,* nacpu to násilím do míst, která jsem ti naznačila ráno.“

„Podívej se.“

Rapsodie opatrně odvinula starobylé hedvábné vlákno, které poutalo svitek pergamenu. Achmed už dost pozorně prostudoval písemnosti z Gwylliamovy knihovny a relikviáře, ale sbírka byla tak obrovská, že pročíst jen polovinu by mu zabralo stovky let. Když pergamen rozvíjela, trochu popraskával. Bylo to pečlivé vyobrazení architektonického nákresu.

Několik minut dychtivě prohlížela plány a pak se znovu obrátila na krále Firbolgů, který ji pozoroval se stejným zájmem. „Co je to?“ zeptala se. „Vůbec nic nepoznávám. Je to nějaké místo v Ylorcu?“

Achmed se nejprve podíval na Ashe a pak přistoupil k Rapsodii. „Ano, pokud to existuje. Bylo to Gwylliamovo mistrovské dílo, korunovační klenot jeho vizí. Nevím, jestli se dostal k tomu, aby to vystavěl, nebo ne. Nazval to Loritorium.“

Rapsodii zvlhly dlaně. „Loritorium?“

„Ano, dokumentace k plánům to popisuje jako přístavbu, naprosto utajené město, místo, kde se ukrývají nejstarší památky lidové slovesnosti a kam by se jednou měly uložit ty nejdokonalejší formy elementární síly cymrianského majetku. Současně tam měla být skleněná studovna, kde by se to vše dalo učit. Jsem přesvědčen, že tvůj meč by mohl být jedním z oněch

exponátů, když vezmeme v úvahu obrovskou velikost skříní a některé poznámky.“

Obrátila pergamen. „Nevidím žádná slova. Jak to víš?“

Achmed mírně pokývnul k Ashovi a ještě více ztlumil hlas. „Nejsem idiot; text jsem nechal v bezpečí relikviáře. Už několikrát jsem ti říkal, že mu nevěřím. Navíc si myslím, že ta mlha by mohla svitky poškodit.“

„Pokud to dobře chápu, tohle místo nebylo nikdy cymrianským obyvatelům Canrifu zpřístupněno. Možná, že se ani nezačalo s jeho výstavbou, a pokud ano, možná, že se nikdy nedokončilo. Pochopitelně to mohlo být jakkoli a možná o tom věděl jen Gwylliam a několik jeho nejbližších rádců. Kdo ví?“

„Nejvíc mě fascinuje způsob, jak je celý komplex navržený, alespoň podle těchto map. Skříně a police byly vymyšlené tak, aby něco ukrývaly s maximální péčí, soudě podle detailních instrukcí ohledně zmiňovaných součástí. Gwylliam věnoval opravdu velké úsilí tomu, aby vymyslel všechna možná i nemožná bezpečnostní zařízení, a to jak zvenčí, tak zevnitř. Jen mi není jasné, jestli chtěl více chránit své exponáty před lidmi, anebo Cymriany před nimi.“

Rapsodie se zachvěla. „Máš nějakou představu, co tam uvnitř mělo být – kromě Denní hvězdy Clarion?“

„Ne, ale mám v plánu to zjistit. Zatímco budeš pryč, prohlédneme si s Grunthorem některé cymrianské ruiny, ty části Canrifu, které byly postavené naposledy a zničené jako první, když do hor vnikli Bolgové. Už jsme dokonce viděli pár znamení, která ukazují cestu – mohlo by jít o Loritorium. Určitě to bude nesmírně fascinující průzkum, jestli to najdeme. Zajímá tě to?“

„Samozřejmě mě to zajímá,“ zašeptala Rapsodie zuřivě; rozzlobil ji úšklebek v jeho obličeji. „Kterého Pojmenovatele by nezajímalo podobné místo?“

„Pak zůstaň,“ navrhl Achmed s předstíranou zlobou v hlase. „Určitě by bylo lepší, kdybys u toho byla. Grunthor a já, víš, jací

jsme nemotorní hlupáci, mohli bychom neprozřetelně způsobit zmatky, věci pomíchat nebo zničit něco, co má historickou cenu, kdoví, možná nějakou jedinečnou památku starodávných tradic.“ Tváře jí začaly rudnout rostoucím hněvem a Achmed se jí smál. „Dobře, počkáme na tebe. Najdeme to místo a dáme ti přiměřeně rozumnou dobu na návrat. Pokud se nevrátíš do chvíle, na které se dohodneme, pak začneme bez tebe. Platí?“

„Platí,“ řekla. „Ale nemusíte mě nijak zvlášť pobízet, abych se rychle vrátila zpátky. Své vlastní motivace mám víc než dost.“

Král Firbolgů přikývl. „Máš pořád u sebe tu dýku, kterou jsi měla v ulicích Serendairu?“

Rapsodie se na něj udiveně podívala: „Ano, proč?“

Z Achmedova obličeje se vytratily veškeré stopy smíchu. „Pokud se s Ashem dostaneš do kompromitující situace, použij tuhle dýku a uřízni mu koule. Neber na to meč. Oheň z Denní hvězdy Clarion jen vyleptá ránu, už ses s tím setkala. Když bude zapotřebí, necháš ho rychle vykrvácet.“

„Díky,“ řekla Rapsodie upřímně. Věděla, že Achmedova hrozivá rada vyjadřovala opravdový zájem, tak jen rozevřela náruč. Achmed objetí rychle opětoval a očividně se cítil rozpačitě; pak se na ni podíval.

„Co to máš v očích?“ chtěl vědět. „Snad nepláčeš, nebo ano? Znáš přece zákon.“

Rapsodie si rychle rukou otřela oči. „Už mlč,“ řekla, „můžeš si ten svůj zákon nacpat do stejné dutiny, kde je *Wyrmův nepokoj;* v tvém případě máš v té dutině jistě místa dost. Podle své vlastní definice bys měl být Lordem Cymrianů.“ Achmed se afektovaně usmíval, když se Rapsodie otočila a kráčela k místu, kde stáli Ashe a Jo.

„Jsi připravena?“ zeptal se Ashe a zvedl svou hladce opracovanou hůl.

„Ano,“ vydechla Rapsodie a naposledy pevně objala Jo. „Starej se o sebe, sestřičko, i o své dva velké bratry.“ Jo jen obrátila oči v sloup. Rapsodie se vrátila k Ashovi. „Tak už raději

vyrazíme, abych se nevrátila k Achmedovi a ještě mu něco neřekla. Chci, aby to poslední, co jsem mu pověděla, zůstalo stejně urážlivé jako to, co řekl on mně.“

Ashe se uchichtl. „To je boj, do kterého se nechceš moc pouštět, co,“ řekl, když kontroloval, zda má dobře upevněnou výstroj. „Jsem přesvědčený, že pokaždé prohraješ.“

* * *

Když Rapsodie s Ashem dorazili k poslednímu útesu před podhůřím, Rapsodie se otočila a hleděla na východ do vycházejícího slunce, které právě začalo překračovat horizont. Zaclonila si oči a byla zvědavá, jestli ty dlouhé stíny jsou skutečně siluety tří bytostí, které na světě milovala nejvíce, nebo jen odrazy útesů a propastí, které zlověstně mířily až do nebe. Nakonec se záhada rozluštila, když viděla, jak jedna z postav zamávala; a jestli viděla dobře nebo ne, jí bylo úplně jedno.

„Podívej,“ Ashův příjemný baryton rozptýlil její vidiny. Rapsodie se otočila a zahleděla se do dálky, kam mířil jeho prst; viděla další linii stínů, na míle daleko, až na konci stepí, kde se nížiny setkávaly s hornatějšími pláněmi.

„Co to je?“ zeptala se. Náhle přiletěl prudký náraz větru, zvedl mrak prachu; ten ji bodal do obličeje a posypal jí vlasy. Přitáhla si plášť více k tělu.

„Vypadá to jako poselstvo, nepochybně to jsou lidé,“ řekl po chvíli.

Rapsodie přikývla. „Vyslanci,“ prohlásila tiše. „Jdou Achmeda poctít návštěvou.“

Ashe se zachvěl; jeho třes byl viditelný i pod jeho mlžným hávem. „Nezávidím jim,“ řekl ironicky. „Měli by si zopakovat všechna pravidla protokolu. Jdeme?“ Zahleděl se k západu přes rozmrzající údolí na širokou pláň v podhůří.

Rapsodie se ještě na okamžik ohlédla, pak také zamířila zrak do krajiny. Mezitím vyšlo slunce a házelo dlouhý paprsek zlatého

světla do šedé mlhy světa, který se prostíral hluboko pod nimi. Jako kontrast působila tenká linie černých postav, které kráčely v zubatém stínu.

„Ano," řekla a nadhodila si vak. „Jsem připravená." A bez dalšího ohlédnutí kráčela za Ashem dolů po západní straně tohoto posledního skaliska. Tak započala Rapsodiina dlouhá cesta do doupěte dračice.

Daleko od nich se na chvíli zastavila postava muže, na němž spočíval poněkud temnější, neviditelný stín. Zíral do hor a pak pokračoval na své pouti do říše Firbolgů.

Druhá věta

1

Při rozednění se nacházeli na hřebeni podhůří a mířili severním směrem na hraniční pásmo mezi Avonderre a Navarne. Ashe prohlásil, že doupě dračice leží ve starodávném lese, severovýchodně od Llauronova území a obrovského lirinského lesa Tyrianu, takže nyní následovali slunce a pak se měli stočil na severozápad podél řeky Tab'Afel.

Když dosáhli konce podhůří a skalnatých stepí, které tvořily práh vstupu do hor, Ashe Rapsodii náhle nasměroval do hustého porostu neopadavých keřů. Rapsodie Ashe rychle následovala, skryla se z dohledu, ale Ashe úplně zmizel.

„Co se děje?" zašeptala do temných hustých větví plných vonného jehličí, které bylo teď na začátku jara velice křehké a měkké.

„V dohledu je ozbrojená karavana," odpověděl potichu. „Míří do Ylorcu."

Rapsodie přikývla. „Ano, to je čtyřtýdenní poštovní karavana.“

„Poštovní karavana?“

„Ano, Achmed vytvořil cyklus karavan; každé čtyři týdny putují mezi Ylorcem, Sorboldem, Tyrianem a Rolandem. Když byla uzavřena obchodní dohoda mezi Bolgy a Rolandem, napadlo ho, že je rozumné zajistil, že zprávy a zásilky budou doprovázeny vojáky Rolandu – střežená karavana nepadne za kořist nepředvídatelnému přepadení, kterých tady bylo v minulosti spousta.

Karavana přijíždí každý týden ve stejný den, a kdyby k tomu z jakéhokoli důvodu nedošlo, pošta očekávající zásilku by vyslala karavaně naproti své hlídky, aby jí zajistila bezpečnost. Každé jednotlivé karavaně to trvá dva cykly, čili osm týdnů, než projde celý okruh mezi Rolandem, Tyrianem, Sorboldem a Ylorcem. Zatím to funguje dost dobře.“

A Llauron toho výborně využívá, můžu mu tak podávat průběžné zprávy, řekla si v duchu. Zatím mu toho sdělila jen velmi málo. Také se nezmínila o faktu, že nejcitlivější zprávy se nesvěřují do rukou vojáků v karavaně, ale ptákům. Achmed vycvičil celou eskadru leteckých poslů, kteří přenášeli nejvýznamnější poselství na místo určení vzduchem. Llauron rovněž využíval ptačích poslů.

Ashe na to nic neříkal. Rapsodie několik vteřin počkala, a když neslyšela žádné další poznámky, chystala se, že z křoví vyleze.

„Počkej.“

„Co se děje teď, Ashi?“

Mezi větvemi keřů se nedal vůbec rozeznat. „Budeme tu muset počkat. Myslel jsem si, že chápeš, že když spolu máme putovat přes pláně, musíme zůstat skryti lidským očím.“

Rapsodie vymotala plášť z větviček. „Samozřejmě, pokud jsme zranitelní na otevřených pláních nebo v neznámém teritoriu. Ale tohle je jen poštovní karavana.“

„*Vždycky.* Bez výjimek. Rozumíš?“

Tón jeho hlasu ji zlobil; zaslechla i ostřejší nádech, který Ashe ještě nikdy nepoužil. Přišlo jí to užitečné; připomněla si, jak málo ho vlastně zná a jak podcenila Achmedovy a Grunthorovy protesty, aby se s ním vůbec někam vydávala. Rapsodie si povzdechla a do chladného vzduchu vydechla trochu sebedůvěry.

„Tak dobře,“ řekla. „Počkáme, než nás minou. Dej mi vědět, až nebudou viděl.“

Přešli stepi a pustiny a dostali se až na Krevenská pole; zamířili na severozápad, aby se vyhnuli všem lidským sídlům až na periférie provincie Bethe Corbair; město samotné chtěli úplně minout. Cesta byla úmorná, terén drsný a museli kráčet přes stepi a pláně blátem, které způsobily deště blížícího se jara, jež padaly téměř bez přestávky. Rapsodie sama několikrát uvízla. Ashe jí nabízel pomoc, ale vždy ji odmítla a raději se z bláta vyprostila sama.

Uklidňující důvěrnost, která mezi nimi Vznikla v Ylorcu, jako by se náhle vytratila, když teď byli spolu sami. Rapsodie netušila, proč tomu tak je, přestože velký podíl na tom měla Ashova nepředvídatelnost.

Chvílemi byl velice příjemný společník, žertoval nebo jen tak bezvýznamně a lehce konverzoval, když se někde utábořili. Byly však chvíle, kdy měla pocit, že je zadumaný, možná se i zlobil; když na něj nečekaně promluvila, jen jí něco odsekl, jako by ho vyrušila ze soustředění. Vypadalo to, jako by s ní putovali dva různí lidé, a neexistoval způsob, jak rozeznat, který z nich s ní právě je, protože měl obličej neustále skrytý pod rouškou. Výsledkem bylo, že většinu času putovali mlčky.

Všechno se trochu zlepšilo, jakmile přešli široká pole u Bethe Corbairu a jihozápadní cíp provincie Yarim. Jako by kráčeli zimě v patách; do bolgských zemí přicházelo jaro o několik týdnů dříve, takže zdejší zem byla stále ještě zmrzlá a tála jen velmi pomalu. Terén byl schůdnější a nepršelo tak často; to jim zvedlo náladu. Přesto měli oba stále obavy z nedostatku úkrytů a strávili

dost času tím, že se schovávali, když Ashe vycítil přítomnost poutníků nebo vojáků. Rapsodie zpravidla nikdy nikoho nespatřila, ale časem si přivykla, že ji najednou Ashe chňapl a zatáhl do houští nebo za trsy travin. Chápala nezbytnost těchto opatření, ale nijak to nenapomáhalo vylepšit vztah mezi nimi.

Konečně po několika týdnech putování dorazili do provincie Canderre, země, kde bylo daleko více lesů a listnatých údolí než v Bethe Corbairu nebo Yarimu. Napětí mezi nimi o něco povolilo; jako by se Ashe cítil v lesích daleko klidnější. Rapsodie to chápala, protože už nebyli tak očividnými terči jako na velkých a rozlehlých pláních.

Začali si povídat, i když to stále nebyl zrovna plynulý rozhovor. Ashe byl často velice příjemný, dokonce i vtipný, ale pořád si ji držel dost od těla. Nesděloval jí své myšlenky ani nic z dřívějšího života, a hlavně – nikdy nesejmul z hlavy kápi. Rapsodii začalo velmi zajímat, co se mu asi s obličejem stalo, že cítí tak velkou potřebu ho neustále skrývat. Přála si, aby jí více důvěřoval. Tím, jak se jí stranil, sílilo i její podezření.

Jediná záležitost, proti níž nic nenamítal, byly Rapsodiiny každodenní rituály. Každé ráno a večer se modlitbami zdravila se sluncem a hvězdami. Když tak činila, zpívala velice potichu, hlavně když ještě kráčeli přes pláně, přesto věděla, že je její písně činí daleko zranitelnějšími. Zpravidla vždy držela hlídku večer, když přicházelo šero, a časně ráno, kdy ho ranní modlitbou přinutila vstát. Jakmile se večer přiblížil soumrak, zpravidla se omluvila a vyhledala si otevřené místo kousek od Ashe, aby ho nerušila. Když se vrátila, nikdy nic nenamítal a nadále se zabýval tím, s čím začal, když odcházela.

Les zhoustl a bylo zřejmé, že nastoupili nejdůležitější a nejnáročnější část své cesty. Byli ve Velkém hvozdu, v oblasti, která pokrývala většinu západní Canderre a celý sever Navarne a směrem k moři i Avonderre. Ocitli se zhruba v polovině putování; Ashe naplánoval cestu naprosto přesně. Až doposud to nebylo nijak náročné; nacházeli určité mezníky, podle kterých se

mohli orientovat, směr byl dán a hvězdy na nebi zcela zřetelné, když putovali přes pláně. Mířili na západ, takže se řídili podle slunce. Teď přišla ta obtížnější část, kdy služby Ashe jako průvodce byly zcela nepostradatelné. Nacházeli se v lesích, hustých a temných, kde se směr hledal jen těžko a kde se dalo velmi jednoduše zabloudit.

Rapsodie sice neříkala nic, ale Ashe její zvýšenou nervozitu zaznamenal.

„Děláš si starosti."

„Trochu," připustila. Oba hlasy prolomily lesní ticho a zaznělo to divně.

„Tady už jsem byl, vím, kam jdu," řekl. Jeho tón nijak nenaznačoval, že by ho vyrušovala, třebaže se to už dříve několikrát stalo.

„Já vím," Rapsodie se slabě usmála. „Jenže já jsem se ještě nikdy nesetkala s drakem, takže si myslím, že je to normální, když si dělám tak trochu starosti. Je – ta dračice – velká?"

Ashe se uchichtl. „Netvrdil jsem, že jsem odborník na draky. Ani jsem se nechlubil, že jsem se s ní někdy setkal. Jen jsem řekl, že jsem se ocitl poblíž jejího doupěte."

„Aha," kývla Rapsodie do ticha a další otázky si nechala pro sebe, protože věděla, že by jí stejně neodpověděl.

„Možná bychom se měli zastavit a povečeřet," navrhl. „Přišel jsem na to, že jídlo uklidňuje nervy. Navíc dnes je s vařením řada na tobě." Do jeho hlasu se vloudil rozpustilý tón.

Rapsodie se usmála. „Chápu, že máš hlad. Dobře, uvařím. Tady můžeme rozdělat oheň, ne? Jsme tu v bezpečí, nemyslíš?" Když putovali přes otevřené planiny, oheň rozdělali málokdy, neboť oba věděli, že by v naprosté tmě fungoval jako maják.

„Myslím, že ano."

„Výborně," zaradovala se a hned jí bylo lépe. „Tak se podívám, co tady v okolí najdu, poohlédnu se po nějaké kořisti."

„Nechoď daleko." Ashe jen zaslechl, jak si povzdechla, když mizela v lesním porostu.

Po několika minutách byla zpátky a vypadala nadšeně. „Počkej, až uvidíš, co jsem našla," posadila se se zkříženýma nohama na zemi, kterou si vyčistili a určili jako tábořiště na noc. Vysypala si něco do klína a začala se v tom přehrabovat.

Ashe pozoroval, jak na čerstvě vyrašené jarní trávě rozprostřela šátek, smíchala ve zkoseném cínovém hrnci několik přísad, pak jej zakryla, vyhrabala v zemi jamku a hrnec do ní strčila. Ještě přidala dva brambory a pak přímo nad hrncem rozdělala oheň.

Vesele plápolal a Rapsodie mezitím rozkrájela dvě jablíčka, která v lese našla, patrně zbytky z podzimu. Posypala je něčím, co měla v sáčku ve vaku. Nad oheň pověsila malý kotlík, nakrájela do něho několik starých pórků a divoký křen, také z lesa. Když zbyly z plamenů jen uhlíky, sundala kotlík a do žhnoucího popela položila půlky jablíček, aby se tak v žáru upekly. Po chvíli začala praskat a vydávala úžasnou vůni, při které se Ashovi sbíhaly sliny.

Rapsodie vytáhla jablíčka z popela a položila je stranou, aby vychladla, pak vytáhla brambory a hrnec. Brambory položila vedle jablíček, otevřela hrnec a zatřásla s ním. Na šátek vyklouzl malý bochník chleba, vydával lehké ořechové aroma a celkově voněl velice příjemně. Rázně zamíchala pórkovou polévku a kouř ohně se ve vzduchu promísil s pronikavou charakteristickou vůní.

Ashe cítil, jak se mu sbíhají sliny, když rozkrojila bochníček, ze kterého se kouřilo. Pak sáhla do vaku pro kousek tvrdého sýra. Nakrájela ho na jemné plátky a položila je na chleba. Než porci položila před Ashe, sýr na teplém chlebu změkl.

„Tak, obávám se, že je to jen prosté jídlo, ale mělo by alespoň na noc zahnat hlad."

„Děkuji ti." Ashe se posadil vedle ní a přitáhl si k sobě kousek šátku, který mu nabídla. „Vypadá to dobře." Pozoroval ji, jak nejprve ochutnala, pak si vzal sám; v jídle se střídali.

„Není to nic moc," řekla omluvně, „jen taková lidová písnička."

Ashe měl plnou pusu ochuceného jablka. „Hmmmm?“

„Obávám se, že toho moc nezkomponuješ, když máš jen přísady, které najdeš v nejbližším okolí.“

Polkl. „Nezkomponuješ?“

Rapsodie se na tvář v kápi usmála. „No jasně, skutečně dobře připravené jídlo má v sobě všechny aromatické prvky dobré hudební skladby.“ Žádná odpověď nepřišla, tak pokračovala ve výkladu a doufala, že to Ashovi nebude připadat tak hloupé jako Achmedovi. „Víš, když se pořádně zamyslíš nad tím, které smysly určité věci povzbuzují, pak můžeš ovlivnit způsob, jak takové věci přijímat.

Když například chystáš večeři pro někoho blízkého, třeba bys chtěl, aby to celé vyznělo jako takový malý orchestrální koncert. Takže místo basových smyčců naservíruješ něco jako třeba hutnou polévku. Jako houslový doprovod poslouží pár vločkových sucharů, namazaných máslem a medem. Když naservíruješ něco lehkého a voňavého jako třeba křehkou zeleninu v pomerančové omáčce, jako by se ozvala rozpustilá melodie flétny. Proto se musíš rozhodnout, jakou hudbu bys vlastně rád naservíroval, a teprve shromáždíš potraviny, které se k té náladě hodí.“

Ashe si ukousl chleba. „Zajímavé. Manipulativní, ale velmi zajímavé.“ Ořechová chuť se skvěle doplňovala se sýrem a obojí dohromady vytvářelo unikátní kombinaci, jakou by chléb a sýr neposkytly, kdyby se podávaly samostatně.

Rapsodie se na něj překvapeně podívala. „Manipulativní? Nerozumím.“ Neodpověděl. „Můžeš mi vysvětlit, cos tím myslel?“

Ashe si znovu kousl. „Už je hotový čaj?“

Rapsodie vstala a šla k ohni. Připravila ten nejlepší čaj, jaký se nabízel na začátku léta: jahodové listy, šípky, sladké kapradí a červené brusinky. Přidala ještě pár bylin, které nebyly právě prvotřídní; jitrocel a trochu vlhkého jilmového dřeva, kořeny pampelišky a řebříček. Bylinky však byly slabé a v čaji se ocitly

jen kvůli svým léčivým vlastnostem. Nalila hrnek vroucí tekutiny a podala mu jej; stále při tom čekala se zdviženým obočím na vysvětlení.

Jenže žádné nepřicházelo. Postava v plášti zvedla hrneček ke kápi a trochu upila. Rapsodie přímo nadskočila, když Ashe náhle prudce vyprskl čaj do ohně.

„Fuj, co to je?“ Tón jeho hlasu byl opravdu hrubý a Rapsodie pocítila, jak se jí začíná hněvem pěnit krev.

„No, tak teď jsou to jen výpary z bylinek, ale než ses zachoval tak dospěle, byl to čaj.“

„Nějaká nová a zajímavá definice čaje, řekl bych.“

Rapsodie se hněvala čím dál víc. „No, tak to je mi líto, že ti to nechutná. Byla to nejlepší kombinace bylinek, jakou jsem našla. A navíc jsou velice léčivé.“

„Pokud tě napřed nezabije jejich chuť.“

„No, příště si dám pozor, abych speciálně pro tebe našla lékořicové oddenky. Až doteď jsem netušila, jak je pro tebe důležité požít projímadlo.“

Jako by zaslechla pod kápí smích. Vstal a šel ke svému zavazadlu. Chvíli se v něm přehraboval a pak vytáhl malý plátěný sáček převázaný tenkým proužkem kůže.

Rapsodie balíček otevřela, přiložila k nosu a natáhla aroma. Znechuceně se ihned odtáhla.

„Bohové! Co je to?“ Držela sáček v uctivé vzdálenosti.

„Káva. Speciální značka ze Sepulvarty.“

„Fuj, je to odporné.“

Ashe se zasmál. „Víš, ty jsi vlastně velice úzkoprsá. Nejprve bys mohla alespoň ochutnat, než řekneš, že je to odporné.“

„Ne, díky. Smrdí to jako tchoří zdechlina.“

„No, ať je to jakkoli, mně to chutná, možná daleko víc než ten tvůj odporný čaj.“ Rapsodie posmutněla a Ashe to chtěl všechno napravit. „I když je mi jasné, že umíš udělat dobrý čaj, když zrovna nejsi v lesích a závislá na dostupnosti určitých bylin –“

„Nech si to pro sebe," odbyla ho chladně. „Můj čaj ti prostě prostě nechutná. Nikdo netvrdil, že je vynikající, ale je zdravý. A jestli se chceš otrávit pitím té své žlučoviny, já ti v tom bránit nebudu. Uvař si to ale sám, ani trochu netoužím vdechovat tyhle výpary. Navíc myslím, že se raději utábořím jinde, než si to vypiješ." Vstala od ohně a zamířila do lesa; velká část její večeře zůstala netknuta.

* * *

Ten večer už toho moc nenamluvili. Rapsodie se vrátila po západu slunce, když dozpívala večerní modlitby, a pomalu se chystala na noc.

Ashe si opravoval jednu botu, když přišla k ohništi, a se zájmem ji pozoroval, jak kráčela kolem plamenů. Povšiml si, jaké účinky má její přítomnost a nálada na oheň. Teď praskal a syčel nevyslovenou zlobou. Bezpochyby se ještě nepřenesla přes to, jak ji urazil; možná proto, že se neomluvil.

Rozhodl se, že tak učiní teď. „Lituju toho, co se stalo," řekl, a aniž by se na ni podíval, otočil botu v ruce.

„Pusť to z hlavy."

„Dobrá," kývl a obouval se, „udělám to. Kéž by mně i jiné ženy odpouštěly takhle snadno."

Rapsodie srolovala svůj plášť a dala si ho pod hlavu, takže získala polštář. Ze země vystupovaly tři kořeny a byla tu i spousta kamenů, takže na spaní to nebylo zrovna pohodlné. „Nesmysl, je mi jasné, že tvoje matka by ti odpustila i vraždu."

Ashe se zasmál. „Zásah," řekl. Použil šermířský termín, a tak jí přiznal bod a zásah. „Mám to brát tak, že jsi mou omluvu přijala?"

„Moc si nezvykej," mumlala Rapsodie z lože v trávě a do hlasu se jí vrátila špetka humoru. „Plivání odpouštím málokdy. Za normálních okolností bych ti vyrvala srdce z těla, jenže je jasné, že to už někdo udělal." Zavřela oči a chystala se ke spánku.

Ani ne za vteřinu zaslechla těsně u ucha hučení a i přes zavřená víčka viděla v temnotě modrobílé světlo. Ostrý kovový hrot meče ji bodal do hrdla těsně pod bradou. Otevřela oči.

Nad ní stál Ashe. I když byla tma, jeho silueta vysílala známky bezuzdného hněvu. Zlým pootočením zápěstí vtiskl meč ještě hlouběji, takže málem propíchl kůži. Uvnitř kápě zuřivě žhnuly dva body prudkého světla.

„Vstaň," přikázal a rozzuřeně ji kopl do boty.

Rapsodie se zvedla a následovala pohyb meče. Pulzoval modrým světlem; takové světlo zachytila koutkem oka jen v bitvách, ale nikdy v takové blízkosti. Ashe třímal obrovitý meč, zbraň s širší čepelí a masivnějším jílcem a celkově delší, než byl její vlastní meč. Zbraň zdobily jasně modré runy, svítily jak na jílci, tak na čepeli, ale runový vzor nebyl právě tím, co bylo na meči tak fascinující.

Samotná čepel vypadala, jako by ji tvořila tekutina. Vzduch ji nadnášel, převalovala se opakovaně ve vlnách k jílci, jako když moře naráží na pobřeží. Z vodní zbraně se vypařovala mlha, která se zvedala jako oblaky kouře nad ohni v Podzemí a vytvářela před Rapsodií obrovský sloup oparu, pohyblivý tunel, na jehož konci stál cizí muž s očima vraha. Poznala to, aniž by ty oči zřetelně viděla. Nikdo jiný by neměl zbraň s takovou mocí, předpokládala, že spatřit ho lze jen na kratičký okamžik.

Rapsodii obestřel smrtelný chlad. Zírala do mlžného tunelu na muže v plášti na druhém konci. Mlčel, ale jeho zlost byla přímo hmatatelná, dokázala jí vycítit i ze vzduchu.

Stále ještě nepromluvil, tak se Rapsodie odvážila jako první.

„Proč jsem musela vstát? To jsi takový rytíř, že mě zabiješ ve spánku?"

Ashe neodpověděl, jen přitiskl hrot ještě usilovněji. Svět jí před očima zčernal, jak se na chvíli přestal prokrvovat mozek. Sebrala všechny síly a pohlédla na něj.

„Ihned dej pryč ten meč, anebo ho pozvedni a zabij mě," přikázala mu chladně. „Rušíš můj spánek."

„Kdo jsi?“ Ashův hlas překypoval úmyslem ji zavraždit.

Rapsodie při těch slovech zalapala po dechu; tohle už jednou slyšela a řekl to jiný muž v plášti a s rouškou. Její seznámení s Achmedem vypadalo skoro stejně. Tón jeho hlasu byl stejně vražedný, když se jí přehraboval v ranci, zatímco Grunthor ji znehybnělou držel ve stínech prvního z mnoha tábořišť, která pak spolu sdíleli.

Kdo jsi?

Hej, polož to.

Já bysem todle na tvým místě nedělal, slečinko. Jenom bysem odpovídal na otázky.

Už jsem vám to řekla; jmenuji se Rapsodie. A teď to polož, než něco polámeš.

Já nikdy nic nepolámu, pokud nechci. Takže to zkusíme znovu; kdo jsi?

V duchu si povzdychla. „Asi je mým osudem opakovat tuto konverzaci nekonečnému zástupu mužů, kteří mi chtějí ublížit. Jmenuji se Rapsodie. Už to víš, Ashi.“

„Zcela očividně o tobě nevím nic,“ řekl tichým, smrtelně chladným hlasem. „Kdo tě poslal? Kdo je tvůj pán?“

Poslední slovo ji zabolelo, protože jí okamžitě vytanuly na mysli vzpomínky na hrůzu ulice a ponížení nucené prostituce. Rapsodie zúžila oči ve dvě jiskřivé zelené štěrbiny. „Jak se opovažuješ! Nemám žádného pána. Na co narážíš?“

„Přinejmenším na to, že jsi lhářka. Nejhorší ale je, že bys mohla být ztělesním zla, a za utrpení a žal, které jsi kdy v trvání Času způsobila, teď zemřeš.“

„Cože? Jaký žal?“ zeptala se Rapsodie nedůvěřivě. „A neříkej o mně, že jsem lhářka, ty zbabělý pitomče. To ty jsi lhář; tys namluvil mým přátelům, že s tebou budu v bezpečí. Kdybys mě chtěl zabít, bojovala bych s tebou na místě, které by sis zvolil. Nemusel jsi mě vylákat ven do lesů, kde mě můžeš beztrestně zavraždit, ty zbabělče.“

Ashe se ještě více narovnal; meč se ani nepohnul. Zdálo se, jako by v něm hněv trochu polevil. Rapsodie nechápala, proč si to myslí, ale byla si tím jista.

„Přiznej se, kdo tě posílá, a já ušetřím tvůj život," naléhal a zvolil poněkud rozumnější tón. „Řekni mi, kdo je tvůj hostitel, a já tě nechám jít."

„Vůbec nechápu, o čem to blábolíš," odpověděla zlobně. „Nikdo mě neposlal."

Ashe uštědřil Rapsodiinu hrdlu další vzteklé píchnutí. „Nelži mi! Kdo tě poslal? Máš deset vteřin na to, abys mi pověděla to jméno, pokud chceš zůstat naživu."

Rapsodie se bleskurychle zamyslela, protože viděla, že to Ashe myslí naprosto vážně. Bylo by jednoduché vymyslet si nějaké jméno v naději, že ji nechá na pokoji a přestane hledat hostitele, o kterém je přesvědčen. Jenže život jí nestál za to, aby lhala. Čas kolem ní se zpomalil a ona myslela na rodinu, s níž se má opět setkat.

„Neplýtvej časem," řekla. „Vůbec netuším, o čem mluvíš, a jen proto, abych si zachránila život, lhát nebudu." Zvedla hlavu, aby čepel byla k hrdlu v příhodnějším úhlu. „Poslouž si."

Ashe zůstal chvíli jako přikovaný, pak meč prudkým pohybem odtáhl, Rapsodii jen zkropily kapky vody, které zlostně zasyčely v ohni. Stále ji zpoza své kápě pozoroval.

Po několika vteřinách, kdy mu statečně pohled oplácela, Rapsodie promluvila. „Nevím, co to do tebe vjelo. Možná se ti srazil mozek po té tchoří moči, co nazýváš kávou." Zhluboka se nadechla a použila své umění Pojmenovatelky říkat pravdu. „Na každý pád je tvé chování neomluvitelné. Nejsem lhářka a nejsem ztělesněné zlo. Nevím, proč se na mě zlobíš, ale nemám žádného pána, nejsem ničí děvka a netuším nic o žádném hostiteli. A teď jdi ode mne. Dračici si najdu bez tebe."

Ashe o jejích slovech přemýšlel. „Co měla znamenat ta poznámka o mém srdci?"

Za normálních okolností bych ti vyrvala srdce z těla, jenže je jasně, že to už někdo udělal.

Rapsodie byla zmatená; vždyť to byl jen vtip. „Že nemáš srdce a jsi hrubý. Klidně mi pomluvíš večeři, kterou jsem ti nachystala, pliveš do ohně můj čaj a ještě mě bezdůvodně napadáš. Jsi nesnesitelné prase. Nemáš před nikým úctu. Nerozumíš žertu, ale očekáváš, že ostatní ti porozumí. Jsi hašteřivý. Mám pokračovat? Řekla jsem ti, že to byl jen vtip. Teď už nežertuji.“

Ashe svěsil ramena a Rapsodie zaslechla zpod jeho kápě hluboký vzdech. Ještě na sebe několik vteřin hleděli. Pak zahalená postava sklopila hlavu.

„Je mi to moc líto,“ omlouval se tiše. „To, jak jsi mě popsala – každé slovo je pravda.“

„Já ti na to nic říkat nebudu,“ řekla Rapsodie a tlukot jejího srdce se poněkud zklidnil. „A teď odstup. Jestli máš i nadále v úmyslu bojovat, ráda ti vyhovím. Jinak si jdi svou cestou.“

Ashe schoval meč. Stáli v malé úžlabině, kde se teď, když zmizelo světlo, rozhostila naprostá tma. Oheň plápolal přímo úměrně jejímu hněvu; nyní se také trochu zmenšil; zatímco běsnil, spálil téměř všechno dřevo.

„Když jsi chtěla, abych tě nechal na pokoji, proč sis nějaké jméno nevymyslela? Nechal bych tě tady a nic by se ti nestalo. Máš štěstí. Hrozně jsi riskovala.“

„Jak riskovala?“ vyštěkla Rapsodie. „Na něco ses mě zeptal. Existovala jen jediná možná odpověď a ta nespočívala v tom, abych si vymýšlela jméno. Co kdybych to udělala a to jméno by patřilo nevinnému člověku, který by se dopustil hrozného zločinu jen tím, že se nějak jmenuje?“

Ashe povzdychl. „Máš pravdu. Rapsodie, teď jsou špatné časy. Vím, že máš právo mě jednou provždy nenávidět, ale prosím, nedělej to. Najednou mě napadlo, že jsi někým, kým vůbec nejsi, a já tě prosím o odpuštění. Mnoho mých přátel a spousta dalších nevinných lidí zemřelo rukou něčeho moc zlého,

toho, co způsobuje ty nepřátelské nájezdy. Na chvíli mě napadlo, že jsi to ty.“

„Jaká shoda okolností. Achmed si myslí, že jsi to ty.“

Ashe promluvil velice tiše: „Je chytřejší, než jsem si myslel.“

Rapsodie v údivu zamrkala. Hluboko v srdci pocítila, že se stává svým způsobem kousavým. „Co tím myslíš?“

„Nic,“ odpověděl rychle, „vůbec nic. To bylo nedorozumění.“ Do hlasu se mu vloudila neupřímnost. „Možná to skutečně způsobila ta tchoří moč, jaks to líbezně nazvala.“

Rapsodie usedla k ohni. „Víš, Ashi, u většiny lidí se jako nedorozumění chápe něco trochu odlišného. Hádají se, nadávají si. Moje sousedka jednou hodila po svém manželovi talíř. Zpravidla hned jeden na druhého nevytahuje zbraně. Obecně vzato, to, k čemu tady došlo, nemohu brát jako nedorozumění.“

„To je mi moc líto. Prosím, pověz mi, co mám udělat, abych to nějak napravil. Přísahám, že už se to nebude opakovat. Vím, že mi teď možná nevěříš, ale byla to přehnaná reakce na to, co se děje po celé Zemi. Přichází válka, Rapsodie; cítím to. Proto podezřívám každého, i lidi, kteří s tím nemají vůbec nic společného, jako jsi třeba ty.“

Slyšela a poznala, že mluví pravdu. Vzdychla a zvažovala své možnosti. Mohla ho vyhnat, nepřebývat v jeho přítomnosti ani o minutu déle, jenže to by zůstala opuštěná a v těchto lesích ztracená. Mohla s ním dál zůstat a být velice ostražitá; musela by být i opatrnější, aby se už něco podobného neopakovalo. Anebo ho mohla vzít za slovo.

Byla příliš unavená, aby ji napadlo něco jiného než právě poslední možnost. „Dobrá,“ řekla nakonec, „myslím, že to nějak překonám, ale musíš mi slíbit, že už na mě nikdy netasíš meč. Přísahej a zapomeneme na všechno, co se tady stalo.“

„Přísahám.“ V jeho hlase slyšela okouzlení a ještě něco, co nedokázala pojmenovat.

„A vyhoď tu kávu. Ničí ti mozek.“

Navzdory pochmurné situaci se Ashe musel rozesmát. Sáhl do svého batohu a vyndal sáček.

„Ne, do ohně ne," zasáhla rychle. „Museli bychom les evakuovat. Ráno to zahrabeš spolu s ostatními zbytky."

„Dobrá."

Hodila na oheň další hrst dříví. Plameny byly nízké, jako by byly také unavené. „A bereš si první noční hlídku."

„Souhlasím." Ashe zamířil ke svému místu na tábořišti a udělal si v trávě noční lože. Rychle do něj vklouzl, jako by jí tím chtěl ozřejmit důvěru, jakou k ní chová; že se mu nebude mstít, až usne. „Dobrou noc."

„Dobrou noc." Navzdory všemu, co se přihodilo, Rapsodie pocítila, jak se jí na tváři objevuje úsměv. Seděla u ohně a naslouchala nočním zvukům lesa, hudbě, kterou skládal vítr, a písním, jež ve tmě pěli cvrčci.

* * *

Shrike zaklel a opět pobídl koně. Vyslanecká karavana z Orlandu měla několik dní náskok a jemu se vůbec nedařilo dohonit ji a udržet s ní krok. Shrike ale necítil potřebu se s ní setkat; vůbec po tom netoužil. Celkem vzato považoval celou skupinu vyslanců z Rolandu za patetickou bandu rozklepaných starců, neschopných souvislého projevu nebo jediné smysluplné myšlenky. *Loutky,* dumal mrzutě, *všichni do jednoho. Vydali se na cestu, aby vzdali hold novému Vládci nestvůr.*

Slova jeho pána mu zněla v hlavě, když klusal po blátivé stezce, která byla přes orlandanskou provincii hlavní dopravní tepnou, vybudovanou v době Cymrianů tak, že dělila Roland od pobřeží moře až k úpatí Nanteid. *Cokoli a všechno, co můžeš zjistit o Canrifu a všech hloupostech, které se tam odehrávají. Všechno, Shriku.* Hloubka pánova hlasu způsobovala, že pohrůžka skrytá v těch slovech byla daleko patrnější.

Shrike cítil tu hrozbu i ve větru, přestože se do kraje vrátilo jaro a vzduch sladce voněl. Canrif byl v troskách, hnijící zdechlina, mrtvá už velice dlouho; mělo to tak zůstat. Nestvůry, co obývají hory, by to tam vyklidily společně s větrem, který ještě neočistil vzpomínku na to, co se tam stalo; a už je to tak dlouho. Nebyl si jistý, co vlastně najde, až se ocitne na dvoře kostlivců Gwylliama, Zlořáda, a Anwyn, Manipulátorky. Ať to bude cokoli, Shrike si byl celkem jistý, že se mu to rozhodně líbit nebude.

2

Sir Francis Pratt, posel z Canderre, několikrát zamrkal a nervózně polkl. Když ho pověřili tímto úkolem, ve snaze se mu vyhnout se vymlouval na revmatismus a nespolehlivý močový měchýř a pro sebe si myslel, že více než diplomatická mise do Ylorcu by se mu líbilo působit někde jako velvyslanec. Jeho nářky však nepadly na úrodnou pudu, takže teď se nacházel tady a kráčel za nějakým napůl lidským stvořením, aby se jako první zařadil do zmatené řady dalších hostů, kteří rovněž čekali, až budou smět spatřit nového krále Firbolgů.

Jeho vyslanečtí kolegové byli stejně popletení jako on. Nebyl zde žádný majordomus, který by je přivítal, nebo obřadník, který by určil sled schůzek, aby se alespoň navenek vytvořilo zdání hierarchie. Namísto toho zde poslové z důležitých provincií a jednotlivých vévodství chodili zmateně sem a tam a pokoušeli se sami nastolit nějaký řád a pořadí. To vyvolávalo větší zděšení mezi mocnými velvyslanci než mezi méně významnými posly; uhlazené chování vzalo málem za své, když se poslové z Bethany a Sorboldu hádali, kdo by měl stát blíže ke dveřím. Na kterémkoli civilizovaném dvoře by nikdy nepřijali tyto dva muže

ve stejný den, natož aby ještě nechali na nich samotných, jaké diplomatické postavení si určí.

Prattova domovina byla Canderre, oblast s malým politickým vlivem. Mezi provinciemi Rolandu byla celkem vzato považována za oblast nevelkého významu, obývaná hlavně zemany, řemeslníky, obchodníky a venkovany. Nežil zde nikdo z žádné výraznější orlandské linie a Cedric Canderre, vévoda této provincie, pocházel z rodu, který se těšil dobré pověsti. Proto Pratt pocítil velké znepokojení, když se náhle v místnosti objevily firbolgské stráže a vyptávaly se, jestli je tady někdo z Canderre. Napřed ho napadlo, že se schová za gobelín, ale pak došel k závěru, že takové chování by ho určitě stálo život; ani ne tak proto, že by se snažil zmizet, ale spíše kvůli příšernému zápachu těch těžkých tkanin. Co se za nimi skrývalo, by s největší pravděpodobností nepřispělo dobrému zdraví.

Vystoupil tedy a přiznal se, jenže ke svému zděšení zjistil, že jeden ze strážců projevil úmysl minout všechny ostatní čekající vyslance, aby se právě Prattovi dostalo té cti a byl představen firbolgskému dvoru jako první. Cítil údiv a hněv svých kolegů, když následoval úděsného strážce do Velké síně, neviditelné dýky v zádech.

Když vstoupil do ohromného sálu, úlevou si oddychl. Navzdory šeptaným povídačkám, že zdejší trůn je z kostí a podstavec lemují lidské lebky, spatřil dva obrovské trůny vytesané z mramoru, vykládané proužky zlata a lapisu a vystlané polštáři s nádhernými starobylými výšivkami. Oči mu po tom bloudily v úžasu. Nepochybně stál před legendárními trůny Gwylliama a Anwyn, nezměněnými od dnů, kdy se zde nacházelo cymrianské sídlo moci, místo, které Gwylliam pojmenoval Canrif.

Na jednom z těchto starodávných trůnů seděl firbolgský král. Byl zahalen v černém oděvu, který mu zakrýval obličej s výjimkou očí. Sir Francis byl tomu rád; soudě podle očí, kdyby bylo vidět víc, patrně by se rozklepal. Oči se do něj zabodly,

prohlížely si ho a hodnotily, jako by byl březí kobyla nebo nějaká prostitutka.

Za obsazeným trůnem stál obr neskutečné velikosti. Obličej tohoto monstra byl široký, nos plochý a kůže zkrabatělá, zbarvená jako staré jizvy. Ramena měl obr široká jako postroj na spřežení dvou volů a oděn byl v uniformě ozdobené medailemi a stužkami. Sir Francis cítil, jak se mu točí hlava. Sál na sebe vzal podobu noční můry a siru Francisovi všechno připadalo naprosto neskutečné.

Jediná zdánlivě normální bytost přítomná v sále seděla na horním schodu vedle druhého, prázdného trůnu. Byla to mladá dívka s vlasy barvy slámy a nevýrazným obličejem. Co však poutalo pozornost, byla hra, jíž se zabývala; v jedné ruce držela dlouhou a tenkou dýku a bezmyšlenkovitě jí bodala do mezer mezi roztaženými prsty druhé ruky, kterou měla položenou na koleni. Byla nesmírně rychlá a přesná. Působivá přehlídka dívčiny zručnosti způsobila, že se sir Francis vyděsil k smrti.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se král. Jeho firbolgská krev na něm nebyla na první dojem znát, jenže kromě očí z něj vlastně nebylo vidět nic. Vyslanec dospěl k závěru, že král je patrně smíšené rasy, protože jeho fyzická konstituce nepřipomínala žádný z hrůzných exemplářů a cizinců, s nimiž se až doposud setkal. Bylo zřejmé, že na klasickou dvorní etiketu se zde nekladl až tak velký důraz.

„Sir Francis Pratt, Vaše Veličenstvo, posel ze dvora lorda Cedrica Canderre. Je mi ctí, že se mi dostalo vašeho přijetí.“

„Ano, jistě,“ kývl král. „Asi moc dobře nechápeš, co říkáš, ale to se určitě časem spraví. Než se dostaneme k věci, máš na srdci něco, co bys mi chtěl sdělit?“

Sir Francis spolkl rostoucí hněv. „Ano, Vaše Veličenstvo.“ Bylo něco odpudivého už na tom, že musel takto oslovovat nějakého Bolga; titul se navíc nepoužíval od doby, kdy trůn náležel poslednímu skutečnému králi. „Lord Cedric vám zasílá

gratulace k vašemu úspěchu a přeje vám dlouhá léta radostného panování.“

Král se usmál; výraz byl očividný i na zakrytém obličeji. „To velice rád slyším. Mám pro něj návrh, co má dělat, aby moje panování bylo skutečně radostné: rád bych v Canderre zavedl jeden ze svých hospodářských experimentů.“

Sir Francis zamrkal. Takhle hrubě s ním ještě nikdy nikdo nemluvil. Obecně vzato, umění diplomacie se skládalo z uvážlivého a komplikovaného tance plného rituálů a intrik, podobně jako námluvy. Když byl ještě mlád, byla to hra, v níž si liboval, ale jak stárnul, přestávalo ho to bavit a daleko více si vážil upřímné a otevřené výmluvnosti. Shledal přímočarost hrůzného krále za překvapivě osvěžující.

„Jaký druh experimentu, Vaše Veličenstvo?“

Firbolgský král pokynul a přistoupili dva jeho služebníci. Jeden nesl nádherně vyřezávanou židli, zhotovenou z tmavého dřeva barvy černého ořechu – ale tato barva byla daleko temnější, s modrým nádechem, a dřevo mělo bohatý lesk. Druhý sluha držel stříbrný tác, na němž spočívala číše. Bylo něco zvráceně okouzlujícího na tom, že tyto vybraně krásné předměty drží v těch svých chlupatých rukách Firbolgové. Židli mu postavili za záda, číši mu vtiskli do ruky.

„Posaď se.“

„Děkuji vám, pane.“ Sir Francis usedl. Pokradmu přivoněl k číši a doufal, že se chová diskrétně, ale hned si uvědomil, že král si jeho prohřešku povšiml. V číši bylo víno a vonělo opravdu dobře.

Aby napravil svou nevychovanost, zhluboka se napil. Polkl, ještě než stačil pořádně ochutnat; víno bylo překvapivě kvalitní, chuťově bohaté a s téměř nerozeznatelnou příchutí. Jako většina šlechticů v Canderre i sir Francis vínům rozuměl a králův výběr na něj udělal velký dojem. Dal si ještě jeden doušek. Bylo to mladé víno, možná z jarní sklizně, a potřebovalo ještě trochu času, aby dosáhlo plné zralosti, ale už teď bylo šampión. Do roka

či dvou bude réva, z níž pocházelo, rodit jen ty nejkvalitnější hrozny.

Král ještě jednou pokynul a přišli další dva sluhové. Tentokrát přinesli obrovskou rybářskou síť. Hodili ji na zem k nohám sira Francise. Sklonil se, aby zvedl kraj sítě, ale zjistil, že ji uzvedne celou, což byl skutek, kterého by se sám od sebe nikdy nenadál. Věděl, že sítě takových rozměrů bývají neskutečně těžké, ale tahle z neznámého důvodu měla jen zlomek tíhy obyčejné sítě. Okamžitě si uvědomil hodnotu, která je mu předváděna.

„Kde jste k tomu přišel?“

Firbolgský král se nazlobeně nadechl: „Nesnaž se vyvolat dojem, že Cedric Canderre ke mně poslal idiota.“

Sir Francis zrudl. „Omlouvám se.“

Obličej obra za trůnem se rozšířil do širokého úšklebku a rty odhalily groteskní zuby: „No jo, sice si to celou dobu myslíme, ale jsme zase dost zdvořilý, než bysme to říkali.“

„Už jsme to řekli, mám ten dojem. Co si o tom myslíš, Pratte?“

„Úžasné.“ Sir Francis stále převracel v rukou provazovou síť. „Zpracování je mimořádné, stejně tak i materiál.“

Firbolgský král přikývl a ještě jednou pokynul. Tentokrát přistála u nohou sira Francise skříňka. Posel ji otevřel; když zvedl to, co bylo uvnitř, celý zčervenal. Byla to sada dámského prádla zhotovená ze zajímavě tkaného hedvábného vlákna nebo něčeho, co se mu silně podobalo. Bylo to jemnější než poletující chmýří a mělo to přirozené vzezření textilie, ale co na tom bylo nejpřitažlivější, byl střih. Byl skromný a vypadal poměrně odvážně, ale přesto to bylo moc krásné a elegantní stejně jako ty nejrafinovanější klasické šněrovačky a jiné kousky osobního prádla, jehož výrobou bylo Canderre proslulé. Způsob, jímž byla celá kolekce zhotovená, mu byl naprosto neznámý; to byla situace, kterou pokládal, s ohledem na své zázemí a zkušenosti, za zcela nevysvětlitelnou.

„Jak tomu říkáte?“ zeptal se.

„Spodní prádlo, ty troubo," řekla dívka, aniž by se nechala rušit ve hře.

„Já tomu svojemu říkám beulah," nabídl se snaživě bolgský obr.

„Měl jsem na mysli to vlákno, a celý postup," prohlásil vyslanec.

„Na tom nezáleží," řekl firbolgský král. Podíval se na Grunthora a po chvilce na sebe kývli. Rapsodiiny odborné znalosti a úsudky o podobných věcech zabraly; moc dobře věděla, v čem se ženy cítí krásné a v čem je muži rádi vidí. „Líbí se ti to?"

„Ano, skutečně, velice působivé."

„A co víno?"

Oči sira Francise se v údivu otevřely dokořán. „To je rovněž firbolgský produkt?" Král v kápi přikývl. Pratt si mnul zátylek a v duchu si třídil komentáře a myšlenky. „Jakou podobu by na sebe váš hospodářský experiment měl vzít?"

Král se lehce předklonil. „Přejeme si vyzkoušet zájem o tyto věci, aniž by se zatím prozrazoval jejich původ." Teď byla řada na siru Francisovi, aby přikývl. „Chci, abyste tyto výrobky pustili na váš trh a prodávali je přes vaši obchodní síť. Bude se předstírat, že se jedná o canderianské zboží, a jeho kvalita bude posuzována vysokými měřítky, jakými se výrobky této provenience pyšní."

Sir Francis se tomuto komplimentu usmál. „Děkuji vám, pane."

„Přesně za rok mi podáš podrobnou zprávu, jak si tyto produkty vedou na trhu. Varuji tě, Pratte, ani náhodou se nepokoušej mě jakkoli oklamat. Nesnáším to. Nechal bych tě, aby ses někoho zeptal, ale nikdo není už momentálně naživu."

Postarší vyslanec se vztyčil v plné výši. „Ujišťuji vás, pane, v Canderre patří k starověké tradici, že se obchoduje čestně, a to bezvýhradné."

„To jsem slyšel. Jen se chci ujistit, jestli je to pravda, i když mezi vaše dodavatele budou patřit Firbolgové.“

„Pochopitelně.“

„Dobrá. Pokud bude na konci roční lhůty po tomto zboží poptávka – a já očekávám, že bude – uzavřeme s vámi obchodní dohodu, podle níž Canderre obdrží výlučné právo určité bolgské zboží prodávat – jedná se především o luxusní věci. Navíc zvážíme, zda vám budeme prodávat suroviny, které byste mohli využít ve vašich dílnách, zejména mám na mysli hroznové víno a dřevo.“

Pratt vypadal zmateně. „Dřevo?“

Obr se zasmál. „Chlapče, mrkni se, na čem dřepíš.“

Vyslanec si znovu prohlédl židli, na níž seděl. Když opět vzhlédl, ve tváři se mu zračilo nové okouzlení. „Dobře, dobře. Tohle tedy je ale zajímavý den.“

Král se ušklíbl. „Tak co, Pratte, už se cítíš dostatečně poctěn?“

„Ano, na mou věru.“ Sir Francis se usmál. Bylo to sice poněkud divné, ale skutečné se tak cítil.

* * *

Minula staletí od chvíle, kdy cesta do Canrifu byla tak rušná, jakou ji dnes viděl Shrike. Určitě ne před tisíci lety, kdy se tady slavila svatba a celá armáda dychtivých poslů trpělivě postávala před vstupní branou stejně, jako se to dělo teď – a vypadalo to, že tomu tak je každý den.

Málem se začal smát nahlas, když viděl, jak všichni ti mocní a významní klopýtají jeden přes druhého a usilovně se snaží předstírat zájem o uznání nadvlády monstra nad něčím, co kdysi bývalo nejbohatší pevností tohoto či bývalého světa. Zarazil se, protože si uvědomil, že se vydal na cestu se stejným posláním jako oni: zjistil, co je ten nový král vlastně zač, a spatřit, co zbylo z dřívější slávy Canrifu. Také zabránit tomu, aby se armádám

každé z těchto zemí stalo to, co se přihodilo dvěma tisícům rolandských oddílů.

Shrike byl praktický člověk. Viděl je všechny, celou elitu té velvyslanecké hry: Abercombyho a Evanse, Gittlesona, Bois de Berneho, Mateause a Syn Croteho, privilegované vyslance všech orlandanských a sorboldských vladařů a správců; každý z nich dal svým poslům bezpochyby stejné instrukce. Představitelé Sorboldu a Samostatných států dorazili s několikatýdenním předstihem před posly z Hintervoldu a dalších vzdálených oblastí. Své zastoupení zde měly i dvě náboženské organizace: Vyvolavač z Gwynwoodu, hlava řádu Filidů, a Patriarcha ze Sepulvarty, vůdce patriarchální víry, který ovládal vzdálenější oblasti.

Zprávy o firbolgském králi se v poměrně krátkém čase roznesly velmi daleko. Bude určitě moudré držet se v ústraní a naslouchat řečem těch, kterým se dostane té cti a proniknou dovnitř jako první. Zcela nepochybně se neudrží a začnou žvanit o tom, co uvnitř viděli a na čem se domluvili; koneckonců už teď se chlubili svými právy jak mezi vyslanci, tak mezi lordy a ostatními pány. Shrika nezajímala ta hra na budování pozice a diplomatická hierarchie. Jeho zajímaly informace.

Nakonec pochopil, že ze všeho nejdůležitější je, jaké bude v Canrifu jeho entrée. Král natolik prohnaný, že zosnoval porážku celé jedné brigády rolandských válečníků, vedených zesnulým velkým Rosentharnem, rytířem a maršálem, si jistě už zorganizoval audience jednotlivých poslů tak, aby viděl to, co sám vidět chtěl, a aby oni sami od něj odcházeli s dojmem, že dosáhli toho, co chtěli. Možná bude lepší strategií dozvědět se všechno potřebné ústně a v sálech Ylorcu vypozoroval, co *není na* pořadu jednání. I ten sebemenší detail by mohl být jeho pánovi užitečný. Nečekal, že objeví něco důležitého, neboť Shrike byl opravdu praktický člověk.

* * *

„Už to dál nevydržím, jsem znuděná a místo hlavy mám dýni. Dobrou noc.“ Jo vstala a schovala dýku do pouzdra na zápěstí.

„Dobrou,“ kývl Achmed a pročítal si seznam. „Už jich tam je jen několik.“ Do této chvíle přijal dvacet sedm zástupců nejrůznějších států a církví, přičemž skutečně toužil vidět jen dva; sám už měl hlavu jako dýni.

„A hele, ručičky pryč vod těch dárků,“ varoval Grunthor s jiskrou v jantarových očích. „Napřed si je musí prohlídnout Jeho Veličenstvo.“

Jo se zatvářila jako kakabus: „Achmede, víš, že se mi to líbilo daleko víc dřív, než ses stal králem?“ Rozvážně odkráčela z Velké síně do svých komnat.

Achmed si povzdychl: „To mně taky.“

3

Společná cesta obou poutníků byla od rána po noční hádce příjemnější, ubylo napětí, které mezi nimi trvalo už týdny. Rapsodie si to nedokázala vysvětlit, nakonec ale došla k závěru, že tu noc vybuchlo stále rostoucí napětí vyvolané podezřením, které jeden ke druhému chovali a o kterém celou cestu ani jednou nepromluvili – až oné noci.

Bylo to podivné; on na ni vytasil meč, ona jej urazila a pak si to prostě vysvětlili. Cítili se naprosto uvolněně, nejlépe od chvíle, kdy opustili Ylorc, jako kdyby zvítězili nad urputnou horečkou. *Žít mezi Bolgy je mi cizí,* napadlo ji a úlevně si povzdychla. Úděsné chování mužů, kteří ji obklopovali, při kterém by její bratři okamžitě pocítili potřebu chránit její čest, se nyní stalo naprostou rutinou. Všichni jí známí muži k ní byli hrubí.

Právě proto se jí možná líbilo Ashovo chování. Na rozdíl od ostatních s ní nakládal jako s přítelem, někdy dokonce velice laskavě a nezaujatě jako se svou známostí. Nebyla stále ve

střehu; rozpoznat milostné úmysly byla jedna z dovedností, kterou získala od Nany, majitelky bordelu, ve kterém kdysi na Serendairu žila. A tato znalost jí byla velice užitečná. Došla k závěru, že všichni muži až na pár výjimek jsou neustále ve střehu. Ashe byl jednou z oněch výjimek. Jeho chování k ní bylo přátelské a škádlivé – podobně se k ní chovali její bratři – občas zaznamenala cosi jako náznak flirtování, ale nikdy to nepokročilo dál. Jestli byla jeho platonická láska k ní známkou nezájmu nebo problémem jeho fyziologie, to jí bylo naprosto jedno. Vznikl mezi nimi příjemný přátelský vztah a toho si cenila.

Ashe věděl, že se Rapsodie v úsudku mýlí, takže se mu dýchalo mnohem volněji. Bylo to na hony vzdálené pravdě. Jeho mlžný plášť, toto nenáviděné přestrojení, mu teď bylo pravým požehnáním. Zakrýval jím svou touhu po ní a svůj nikterak vznešený chtíč. Navíc Rapsodiina schopnost sebeklamu dané situaci dobře nahrávala. V tomto duchu se nesla jejich cesta – neposkytoval jí žádný důvod, aby si povšimla jeho úmyslů, a ona nevnímala ani zřetelné signály.

* * *

Celou cestu je stíhaly deště a chůze se stala velice svízelnou. Les zhoustl a mohli putovat jen pomalu. Sníh kolem stromů roztál a obnažil kruhy hnědé trávy, předzvěst teplejšího a snad i lepšího počasí.

Jednou pozdě odpoledne, po dni, kdy se prodírali přerostlými houštinami a neprůchodnými ostrůvky šípkových keřů, se zastavili na kraji rašeliniště. Rapsodie zahlédla pohodlně vyhlížející hromádku listí v jednom travnatém kruhu pod jilmem a celá unavená do ní hupla. Ashe leknutím couvl, když rychle s výkřikem vyskočila, mnula si zadek a polohlasně mumlala nadávky v bolgském jazyce.

Po chvíli se vzpamatovala, klekla si pod strom, odhrnula hromádku listí a objevila veliký hranatý kámen s vytesanými

runami. Slova byla zanesená špínou, která časem ztvrdla. Opatrně vyrytá písmena očistila, a jakmile dokázala přečíst nápis, vydechla úžasem:

Cyme we inne frid, farm the grip
of deat to lif inne dis smylte land.

Byl to úplně stejný nápis, jaký jí kdysi dávno ukázal Llauron. Gwylliamův příkaz Průzkumníku Merithynovi, pozdrav, jímž měl oslovit všechny, které na své cestě pozná, slova, která vytesal nad jeskyní Elynsynos. *Přicházíme v míru ze sevření smrti k životu v této spravedlivé zemi.* „To je cymrianský mezník," zamumlala spíše pro sebe než nahlas.

Ashe se k ní sehnul, aby si nápis prohlédl. „Skutečně," pronesl souhlasně. „Poznáváš to?"

Rapsodie se na něj zmateně podívala: „O čem to mluvíš? Myslíš, že kdybych věděla, že to tu je, tak bych si o to narazila zadek?"

Ashe se narovnal. „Ne," zavrtěl hlavou. „Jen mě tak napadlo, jestli jsi už někdy viděla něco podobného."

„Kdy jako? Kdybych tady už byla, proč bych tě potřebovala jako průvodce?" Svlékla si plášť a položila ho na zem.

Ashe shodil své zavazadlo. „Napadlo mě, žes to možná viděla, když to ještě stálo."

Rapsodie nahlas vydechla pohoršením. Tohle byla stará známá průpovídka; neustále něco naznačoval, zjevně to byly narážky na Cymriany První generace. Poměrně brzy jí došlo, že se ji snažil neustále nachytat, snažil se, aby přiznala, že je jednou z nich. Tahle narážka byla zatím ze všech nejkřiklavější.

„Tak tahle hra mě už opravdu unavuje," řekla. „Jestli chceš vědět, zda jsem připlula v První flotile, proč se mě prostě nezeptáš?"

Ashe se zarazil, viditelně překvapený: „A připlula?"

„Ne."

„Aha.“ Zdálo se, že je trochu zaskočený. „A ve Druhé? Třetí?“

„Ne. V životě jsem se na žádné lodi neplavila; s výjimkou člunů a převozů.“

„Tys nikdy necestovala z jedné země do druhé po moři? To jsi na všech svých cestách chodila pěšky?“

Rapsodii bleskla myslí vzpomínka na pouť Zemí podél Kořene a trochu ji zamrazilo. „Anebo na koni. Byl bys teď tak laskavý a přestal s tím?“

Ashe pustil svůj batoh na zem. „Přestal?“

„Pořád se mě tajně snažíš přistihnout a vyzvídáš, co vím o Cymrianech, už od chvíle, co jsme se vydali na cestu. Nelíbí se mi to.“

„Ale ty víš, co to bylo za lidi?“

„Ano,“ připustila, „ale co jsem o nich slyšela, znám z písemností a od historiků. Takže pokud by ti to nevadilo, velice bych uvítala, kdybys s touhle hrou na kočku a myš přestal.“

Ashe se uchichll. „Pokud se nemýlím, ta hra na kočku a myš končí tak, že kočka sežere myš.“ Ze zavazadla vyláni nádoby na vaření. „Předpokládám, že ti nemusím říkat, kdo z nás hraje kterou roli.“

Rapsodie sbírala klacíky a kousky rašeliny na oheň, který rozdělala. „Nemáš v plánu si na to hrát dnes v noci?“

„Máš chuť?“ Tón jeho hlasu zněl svůdně.

„No,“ sklonila se a sebrala pár dalších větví. „Myslím, že se to dá zařídit. Až se oheň pořádně rozhoří, podívám se v okolí, jestli se tu dá pro tebe najít nějaký malý hlodavec, aby sis ho dal k večeři.“ Dál sbírala klacky na oheň a nevědomky si začala pískat. O chvíli později Ashe rozpoznal melodií. Byl to chvalozpěv na pradávnou bohyni úrody; píseň ze staré země.

Byla Cymrianka; byl si tím nepochybně jistý. Rozhodl se vyzkoušet něco jiného. Přemýšlel o jazycích, s nimiž by se bývala setkala, kdyby byla skutečně Cymriankou, ale jeho znalosti staré lirinštiny byly omezené. Rozhodl se, že nahlas

řekne jednu větu nejprve v archaickém lirinském jazyce a pak jednu větu ve starocymrianštině. Počkal si, až nad ohněm spatřil její obličej.

„Rapsodie, víš, že mi připadáš mimořádně přitažlivá," prohlásil v mrtvém lirinském jazyce a pak přešel do jazyka Cymrianů. „Zbožňuju pohled na to, jak se shýbáš." Divně se na něj podívala, ale neřekla nic, ani drak v jeho krvi nezaznamenal sebemenší nával krve v jejím obličeji. Zdálo se, že svraštila víc obočí při první větě než při druhé; možná kdysi bydlela v lirinské vesnici nebo v pasteveckém domku v lukách, kde se mluvilo pouze lirinsky. Zkusil to ještě jednou.

„A máš to nejneuvěřitelnější pozadí," řekl a čekal na její reakci. Obrátila se, aby sebrala trochu rašeliny a vhodila ji do ohně; jako by se zlobila.

„Nerozumím ti," zírala na něj skrz kotouče dýmu z ohně. „Přestaň takhle blábolit." Slyšela ho, jak si vzdychl a začal se znovu zaobírat kuchyňským náčiním. Počkala si, až se k ní otočí zády a pak si dovolila se usmát. *Tahn, Rhapsody, evet marva hidion* – Rapsodie, poslouchej a nezlob se, myslím, že jsi krásný magnet. *Abria jirist hyst ovetis bec* – rád pozoruji, když si sedáš na bobek. *Kwelster evet re marya* – máš nejkrásnější zadek. Mohla se jen usmát, ale jinak se málem udusila smíchy. Ashova starocymrianština nebyla tak špatná, ale jeho znalosti staré lirinštiny byly ještě omezenější, než si sám myslel. A mluvila pravdu jako vždycky. Vůbec mu nerozuměla.

* * *

Jejich noční hlídky byly teď kvůli Rapsodiiným nočním můrám kratší a častější. Asi po hodině tvrdého spánku sebou začala Rapsodie házet a převracet se na lůžku, mumlala něco, někdy vykřikla, občas zalapala po dechu, když se v šoku probudila. Ashe si přál, aby ji uměl nějak utišit, když ji takové sny trápily, a často uvažoval, že ji jemně probudí, aby ji nočních

můr ušetřil, ale věděl, že má zřejmě předtuchy. Pokud vidí obrazy Budoucnosti, možná je důležité, aby jí je dovolil spatřit, a to za jakoukoli cenu. Tak sedával v hluboké lítosti a sledoval, jak se po nocích týrá, skoro nespí, probouzí se a třese se hrůzou.

Ve dne spolu mluvili málo. Až večer se pustili do hovoru. Tma zahalila les; noční zvuky zesílily současně s praskáním ohně a šepotem větru ve větvích stromu; to vše nebylo ve dne tolik slyšet. Jako by ve dne byla slova nadnášena jen světlem, takže je užívali velice zřídkakdy. Noc je skryla, byli ve větším bezpečí a teprve tehdy spolu Rapsodie a Ashe dokázali promluvit.

Nacházeli se jen několik dnů od svého cíle. Ashe prohlásil, že Elynsynosino doupě najdou během týdne. Museli ještě překročit širokou řeku a ujít ještě mnoho mil, ale už byli v dosahu.

Tu noc byla ve vzduchu cítit osamělost. Kráčeli mezi stromy už tak dlouho, že si jen stěží pamatovali chvíle, kdy je neobklopovaly ze všech stran kmeny. Večerní modlitby jako by pohltila lesní klenba a písně jako by byly příliš těžké na to, aby lehce stoupaly ke hvězdám. Seděla na úpatí malého zalesněného kopce a pozorovala, jak se v soumraku objevuje jedna hvězda za druhou a jak je plující mračna postupně zakrývají. Rapsodii to připomnělo malé pstroužky a jejich šupinky, blýskající se ve vodách temného jezera – pronásledovala je bělavá dravá ryba, chytila je a plavala dál.

„Rapsodie?“Ashův hlas prolomil její samotu. Otočila se ke svému zastíněnému společníkovi. Seděl u ohně, světlo se mu blýskalo v mlžném hávu a halilo ho do jemného oparu.

„Ano?“

„Cítíš se tady se mnou v bezpečí?“

Na chvíli se zamyslela: „Asi tak jako kdekoli jinde, domnívám se.“

Hlava v kápi se zvedla: „Co to má znamenat?“ Hlas byl tichý a téměř něžný.

Rapsodie se znovu podívala na oblohu. „Myslím si, že si vůbec nepamatuji, jak to vypadá cítit se v bezpečí.“

Ashe přikývl a ponořil se zpátky do svých myšlenek. Po chvíli znova promluvil.

„Je to kvůli těm snům?“

Rapsodie si přitáhla kolena k tělu a objala je pažemi. „Částečně.“

„Bojíš se setkání s Elynsynos?“

Malinko se usmála. „Trochu.“

Ashe zvedl kotlík a nalil si další hrnek čaje. Jako by chtěl napravit své hrubé chování na počátku cesty, většinou teď pil v noci co nejvíce čaje, což připadalo Rapsodii zábavné. „Můžu jít s tebou, jestli ti to pomůže.“

Rapsodie se nad tím zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Myslím si, že by to nebylo moudré, ale děkuji ti.“

„Už ses někdy vůbec cítila v bezpečí?“ Usrkl čaje.

„Ano, ale ne nadlouho.“

Ashe přemýšlel, že se jí zeptá na to, co chce vědět, přímo, ale pak si to rozmyslel. „Kdy?“

Rapsodie si přisedla blíže k ohni. Najednou ji mrazilo, tak se zabalila do pláště.

„Myslím, když jsem ještě byla malá holčička, než jsem utekla z domu.“

Ashe přikývl. „Proč jsi utekla?“

Rychle se na něj podívala: „Proč se utíká z domova? Byla jsem hloupá, nepřemýšlela jsem a byla jsem sobec; hlavně sobec.“

Věděl o jiných důvodech, proč lidé utíkají. „A byla jsi krásná už jako holčička?“

Rapsodie se zasmála: „Bohové, ne. A bratři mi to pořád připomínali.“

Ashe se zasmál, aniž by to nějak zvlášť chtěl: „To je úděl bratrů, držet sestru hezky zkrátka.“

„Máš sestry?“

Dlouho bylo ticho. „Ne,“ odpověděla nakonec. „Tak ty jsi opožděný květ?“

Zamrkala. „Cože?“

„Není to snad výraz pro dívku, která nebyla krásná jako dítě, ale zkrásněla až jako žena?“

Rapsodie se na něj podivně podívala: „Ty si myslíš, že jsem krásná?“

Ashe se pod kápí usmál: „Samozřejmě. A ne snad?“

Pokrčila rameny. „Krása je věc názoru. Myslím, že se mi líbí, jak vypadám, nebo jsem s tím alespoň spokojená. Nikdy mi nijak nezáleželo na tom, jak na mne pohlížejí ostatní lidé.“

„To je velice lirinský postoj.“

„No, pro případ, že sis toho nevšiml, já jsem Lirinka.“

Ashe pobaveně vydechl: „Tak mám za to, že jsem pochopil, že říkat ti, jak jsi krásná, není způsob, jak získat tvou přízeň.“

Bezmyšlenkovitě si projela rukou vlasy: „Ne, vážně ne. Jsem z toho v rozpacích, obzvlášť když to nemyslíš vážně.“

„Cože? To je směšné.“ Ashe položil prázdný hrnek.

„To není směšné. Musím snášet pohledy cizích lidí a zvědavé okukování daleko častěji, než by sis myslel. Kdybys mě viděl jít po ulici, hned bys věděl, co tím myslím.“

Ashe si nebyl jist, zda se má zlobit anebo se smát; vůbec nedokázala pochopit, co bylo naprosto očividné. „Rapsodie, cožpak sis nevšimla, že když jdeš po ulici, muži jdou za tebou?“

„Ano, protože jsem žena.“

„To bych řek.“

„Vždyť muži to dělají – chodí za ženami. Mají to v povaze. Žijí především proto, aby souložili, a téměř neustále jsou na to připraveni. Nemůžou si pomoct. Musí to být velice nepohodlný způsob života.“

Ashe raději nedal najevo, jak se baví. „A ty si myslíš, že na muže takhle působí každá žena?“

Rapsodie opět zamrkala: „No, ano. Je to zákon přírody, cyklus plození; přitažlivost a soulož.“

Ashe si nemohl pomoct a rozesmál se: „Je smutné, jak mylné máš informace.“

„Myslím, že ne.“

„Myslím, že ano, pokud se domníváš, že všechny ženy působí na muže stejně jako ty. Soudíš podle vlastní zkušenosti, jenže ta je velice odlišná od toho, jak to většinou mezi lidmi funguje.“

Tato konverzace jí začala být nepříjemná; Ashe to rozpoznal, protože Rapsodie popadla svůj ranec a přehrabovala se v něm, až našla skřivánčí flétničku. Příležitostně v lesích zahrála na tento malý nástroj, protože jeho zvuk zapadal do lesního souzvuku, jako by zpíval skřivan. Tak tomu bylo ve dne; teď však ptáci ztichli a jediné, co se v lese ozývalo, byl zpěv větru. Opřela se pohodlně o strom a uštědřila Ashovi uštěpačný pohled.

„A ty si myslíš, že tvůj pohled na muže a ženy je lepší?“

Ashe se znovu zasmál. „No to ani náhodou, ale je lepší než ten tvůj.“

Rapsodie začala hrát pípavou řadu not, při kterých se jí ježily chlupy na šíji. Odtáhla flétnu od rtů a usmála se.

„Myslím, že nejsi dost vyškolený, abys to posoudil, stejně tak jako já, možná víš ještě míň než já.“

Ashe se napřímil; to ho zajímalo: „Skutečně? Proč?“

„Protože jsi tulák.“

„A co to s tím vším má společného?“

„Z vlastní zkušenosti vím, že lesáci a tuláci se od většiny mužů velice liší,“ řekla vesele. Soumrak se už změnil v naprostou tmu; očima přejížděla oblohu, ale zdálo se, že nenašla, co hledala.

„V čem?“

„Například hledají u žen něco jiného. Chtějí ženy na krátkodobý vztah, asi tak.“

Nedokázala rozeznat, jestli se Ashe skutečně usmívá, nebo jí jen připadalo, že úsměv zní v jeho hlasu: „A to by mělo vypadat jak?“

Rapsodie se vrátila ke své flétničce a zamyslela se. Melodie byla lehká, ale melancholická. Ashe náhle zjistil, že dokáže spatřit barvy a tkanivo, které Rapsodie svou hudbou odvíjí;

vzorky z hlubokých a jemných vírů s odstínem modré a nachové barvy jako vlny oceánu proti potemnělé obloze před bouří. Pak se píseň změnila; tóny byly jasnější a delší a barvy zesvětlaly a zřídly, až léměř nebyly vidět; jako mraky v teplém větru při západu slunce. Ashe poslouchal, naprosto pohlcen hudbou, až do konce, ale stále měl v hlavě myšlenku na otázku, která zůstala nezodpovězena.

„No tak?“

Trošku nadskočila. Bylo jasně, že její myšlenky se toulaly daleko. „Ano?“

„Promiň. Co čeká většina mužů od krátkodobého vztahu se ženami?“

Rapsodie se usmála: „Uvolnění.“

Ashe přikývl: „A tuláci?“

Na chvíli se zamyslela: „Kontakt.“

„Kontakt?“

„Ano. Lidé, co se osaměle toulají světem křížem krážem celý život, občas ztrácejí přehled, co je skutečné a co není, co zůstává navždy a co je jen vzpomínka. To, co hledají muži, kteří se celý život toulají, když se setkají se ženou a vědí, že to potrvá jen krátkou dobu, je kontakt, potvrzení, že skutečně existují. Alespoň tak to vidím z vlastní zkušenosti.“

Ashe se na chvíli odmlčel. Když konečně promluvil, téměř šeptal: „A nehledají někdy spíše potvrzení toho, že neexistují?“

„To netuším. Nejsem tulák, alespoň ne dobrovolný. Doufám, že teď jsem tulačkou jen na chvíli. To není život, který by mi vyhovoval, a už mě docela zmáhá.“

Seděli potichu, než jí začala noční hlídka. Ashe pomalu vstal a připravil si všechno na noc, pak vklouzl do stínu na druhé straně ohně a zmizel. Rapsodie ho pozorovala, jak uléhá, a přišlo jí, jako by ho zaslechla hluboce vzdychnout. Možná v tom zvuku četla své vlastní pocity, ale v tónině Ashova vzdechu vycítila hlubokou osamělost, jinou, než byla ta její. Až doposud se mýlila, pokud šlo o jeho city, a zarazilo ji, že najednou měla

velkou potřebu ho nějak utěšit anebo ho o něčem ujistit. Třeba nakonec vyjde najevo, že Ashe necítí pražádnou potřebu, aby ho jakkoli utěšovala, a že ho její snahy jen rozhněvají. Rapsodie chvíli zvažovala své možnosti a nakonec se rozhodla, že bude raději chybovat a projeví mu náklonnost.

„Ashi?“

„Hmmmm?“

„Ty skutečně existuješ, i když tě někdy skoro není ani vidět.“

Hlas ze stínu byl vyhýbavý: „Tak to ti mockrát děkuji, žes mi to řekla.“

Rapsodie se schoulila. Zase zvolila špatně. Seděla na hlídce, hleděla na horizont a pátrala po známkách života, ale nic nespatřila. Noc byla tichá až na praskání ohně a občasného záchvěvu větru. V tichu zaslechla, jak velice tiše řekl, jakoby sám sobě: „To jsem rád, že si to myslíš.“

* * *

O půlnoci ho probudila, aby ji vystřídal, a vděčně se zavrtala do svého pelíšku: usnula ještě dříve, než se pořádně přichystala ke spánku. Noční běsi se dostavili asi po hodině a byli tak zběsilí, že Ashe zapomněl na své předsevzetí, že si nebude Rapsodiina sténání všímat. Jemně jí zatřásl, aby se probudila. Rychle se posadila, obličej v slzách. Trvalo jí ještě nejméně hodinu, než se uklidnila.

Byl to jeden ze starších snů, který ji zastihl ve chvíli, kdy se poprvé dozvěděla o zániku Serendairu, jenž byl zničen před čtrnácti sty lety – před tím, než se sama s oběma Bolgy prodírala pupkem Země. V tom snu stála ve vesnici, kterou stravoval černý oheň; vojáci projížděli ulicemi a zabíjeli každého na potkání. V dálce na horizontu viděla rudě lemované oči, jak se na ni smějí. A pak k ní přijel zakrvácený válečník na důstojnickém koni s jiskrami v očích a vyzvedl ji ze země přímo do sáru velkého měděného draka.

Pořádně si zabalila ramena do přikrývky a chvílemi hleděla do temnot kolem kruhu světla z ohně. Ashe jí podal hrnek s čajem a pozoroval ji, jak ho drží v obou dlaních, až úplně vystydl; celou dobu jen dlouze zírala do plamenů. Seděli spolu v mihotavém stínu a nepromluvili ani slovo. Nakonec se ozval Ashe.

„Jestli tě vzpomínka na ten sen zneklidňuje, mohu tě toho zbavit."

Rapsodie ho patrně vůbec neposlouchala. „Hmmmm?"

Ashe vstal a hrabal se v kapsách svého pláště. Po chvilce vytáhl měšec na drobné, který se mu kdysi Jo pokusila uloupit na ulici v Bethe Corbairu. Rozvázal provázek a vytáhl malou lesklou kuličku, kterou vložil Rapsodii do dlaně. Stáhla obočí.

„Perla?"

„Ano. Perla je vrstvou nad vrstvami mořských slz. Je to přirozená krypta pro všechno, co přináší takové pomíjivé věci, jako jsou vzpomínky a sliby – tradičně se státní záležitosti a významné obchody sjednávají za přítomnosti velké perly vysoké hodnoty." Rapsodie bezděčně přikývla; věděla, že nevěsty ve staré zemi si z nějakého důvodu vplétaly perly do vlasů nebo perly tvořily součást šperku či ozdoby. „Ty jsi Canwyr," pokračoval Ashe. „Jestli se chceš zbavit nočních můr, vyslov pravé jméno této perly a nech ji působit na tvé vzpomínky. Když určitá myšlenka opustí paměť a perla ji zachytí, rozdrť perlu podpatkem. Pak ta vzpomínka jednou provždy zmizí."

Rapsodie přihmouřila oči. *Canwyr* bylo lirinské slovo pro *Pojmenovatele.* „Jak víš, že jsem Canwyr?"

Ashe se zasmál a zkřížil paže: „Chceš tím říct, že nejsi?"

Jen těžce polkla. Jeho otázka dokazovala, že si je téměř jistý odpovědí, neboť byla formulována tak, že kdyby chtěla jeho tvrzení popřít, musela by lhát. „Ne," odsekla zlostně. „A opravdu už od této chvíle neřeknu nic s jedinou výjimkou: děkuji ti, že jsi mi nabídl tu perlu, ale s díky to odmítám." Znovu se ponořila do ticha a stále něco hledala na noční obloze.

Ashe seděl dál nečinně u ohně a nalil si ještě trochu čaje. „No, měl jsem v úmyslu odvést tvé myšlenky od nočních můr. Nepodařilo se mi to tak přesně, jak jsem doufal, ale alespoň jsem se pokusil. Nechápu, proč se zlobíš. Chtěl jsem ti pomoct.“

Rapsodie se dívala na oblohu. Hvězdy byly zahalené kouřem z ohně.

„Možná je to proto, že zatímco já respektuji tvé přání nezmiňovat se o ničem z tvého života nebo minulosti, zdá se, že ty jsi naprosto neústupný ve snaze vydolovat ze mě jakoukoli osobní a smysluplnou informaci o mně,“ řekla. „Ještě k Lirinům; schopnost Pojmenovatele není právě běžné téma k rozhovoru, je to náboženská víra.“

Chvíli bylo ticho. Když Ashe promluvil, znělo to tichou omluvou. „Máš pravdu. Promiň.“

„Taky si nedáš pokoj s tím, jak se snažíš poznat, jestli jsem Cymrianka nebo ne. Jak mi vyprávěl lord Stephen, existují místa, kde by ses dopustil osudové chyby, kdyby sis o někom jen pomyslel, že je Cymrian.“

„Zase máš pravdu.“ Pozoroval ji, jak dlouze hledí do nebe, ale nenacházel nic určitého, co by si prohlížela. Nechtěl být příčinou toho vyděšeného ticha, tak se nakonec ještě jednou pokusil navázat přátelský rozhovor: „Možná bude nejlepší, když nebudeme o Minulosti vůbec mluvit. Platí?“

„Platí,“ souhlasila, ale její oči stále cosi vyhledávaly v temnotách.

„Proč bychom si namísto toho nemohli povídat o něčem, co ti působí radost. Možná to zažene i ošklivé vzpomínky na ty sny. Vyber si téma a já ti můžu odpovídat na otázky.“

Rapsodie se probrala. Podívala se na něj a usmála se.

„Dobře.“ Chvíli přemýšlela, až se jí vzpomínky zastavily u adoptovaných vnoučat Gwydiona a Melisandy a u tuctu malých Firbolgů. Byli pro ni mimořádně důležití, k nim se obracela, když upadla do hlubokého zadumání, když měla hlavu plnou nepříjemných myšlenek.

„Máš děti?“ zeptala se.

„Ne, proč?“

„No, pořád hledám nějaká vnoučata, která bych mohla adoptovat.“

„Vnoučata?“

„Ano,“ odpověděla Rapsodie a nevšímala si téměř hrubého podtónu v jeho hlase. „Vnoučata. Víš, takové vnouče se dá snadno rozmazlit, když jsi mu pořád nablízku; neleží na tobě ale neustále ta zodpovědnost za jeho výchovu. To mi vyhovuje, protože tak mám děti, které mohu milovat, i když nemám čas být stále s nimi. Mám dvanáct firbolgských a dvě lidská vnoučata. Jsou mi velice drahá.“

„No, já nemám žádné děti. Je mi líto, že ti nemohu vyhovět. Možná se ale můžeme dohodnout. Jak je to pro tebe důležité a jak dlouho hodláš počkat?“ Vycítila naprosto přesně, že se usmívá.

Rozhodla se pominout jeho podivné flirtování: „Jsi ženatý?“

Smích.

„Promiň – proč ti ta otázka připadá směšná?“

„Většině žen se nelíbím. Vlastně většině lidí se nelíbím; to je ale v pořádku, ty pocity jsou oboustranné.“

„No to je ale potrhlý přístup. Mohu ti důvěrně, ale naprosto spolehlivě sdělit, že v Ylorcu nejsi tak docela bez ženských obdivovatelek.“

„Nemluvíš o jedné z těch firbolgských porodních bab?“

„Bohové, ne! Brrrr.“

„Přesně to mám na mysli.“

„Ne; zdá se, že jsi okouzlil mou sestru.“

Ashe neohrabaně přikývl. „Ó ano.“

„Je v tom nějaký problém?“

„Ne. Ale nic z toho nebude.“

Rapsodie zesmutněla. „Opravdu? Já ti věřím, ale nebude ti vadit, když se zeptám proč?“

„No, něco tomu brání. Jsem zamilovaný do někoho jiného, jestli je to dostatečné vysvětlení.“ Tón Ashova hlasu byl zřetelně nazlobený.

Rapsodie se rozpaky začervenala. „Promiň, prosím,“ řekla ostýchavě. „To ode mě bylo hloupé. Neměla jsem v úmyslu tě urazit.“

Ashe si nalil ještě trochu čaje. „Proč ne? Já tě urážím pořád a nenabízím žádné omluvy. Další důvod je v tom, že Jo je ještě dítě.“

„Ano, to máš pravdu.“

„A taky je člověk.“

„Je na tom něco špatného?“

„Ne. Ale rasové složení mé krve je daleko dlouhodobějšího charakteru, je to stejné jako u tebe.“

„Ty jsi tedy také Lirin?“ Tohle ji nikdy nenapadlo.

„Částečně, jako ty.“

„Aha. No, pak to dává smysl. Ale je to skutečně tak důležité? Mí rodiče byli Lirinové a lidé a stejně tomu muselo být určitě i ve tvé rodině. A v ničem jim to nebránilo.“

„Délka života je si u některých kombinací bližší než u jiných. Například – jestli jsi opravdu Cymrianka, jako že si myslím, že jsi, ale ty to popřeš – , budeš mít největší problém podívat se sama na sebe.“

„Proč?“

„Protože kvůli prodlouženému věku lirinů pro sebe nikdy nenajdeš žádného partnera.“

„O čem to mluvíš?“

Ashe vstal a hodil na oheň další hrst klacků; pak se na ni podíval. Rapsodie zahlédla cosi, co považovala za nedbalé strniště vousů na bradě, ale v záři blikotavých plamínků to bylo těžké rozeznat.

„Když přišla První generace Cymrianů, bylo to, jako by se Čas pro ně zastavil,“ řekl. „Nejsem si jist, co to způsobilo. Možná to mělo něco společného se zhotovením oblouku přes celý svět,

přes Základní poledník; opravdu nevím. Ať byl však důvod jakýkoli, vyšlo najevo, že Cymriany zub času neovlivňuje. Nestárnou, a jak míjely roky a staletí, bylo naprosto jasné, že se nemění. V podstatě se stalí nesmrtelnými. Jak se rozmnožovali, byli jejich potomci pokud ne úplně nesmrtelní, alespoň mimořádně dlouhověcí. Pochopitelně, čím více se další generace vzdalovaly od První, tím více se jejich dlouhověkost vytrácela, až to dopadlo tak, že žijí stejně dlouho jako ostatní. To však nemá žádný vliv na ty nesmrtelné. I dnes ještě žijí Cymriané z První generace; většinou se skrývají."

„Proč? Proč se skrývají?"

„Mnozí z nich se zbláznili; zešíleli z ‚požehnání', jakým je nesmrtelnost. Víš, Rapsodie, kdyby byli nesmrtelní už od počátku, možná by je to tak hrozně neovlivnilo, ale dříve to byli lidé a Lirini a Nainové. Platí to výhradně pro ty, kteří se zúčastnili cesty. Nalodili se a byli součástí životního cyklu, který měl určitý řád; jenže ať už byli kdekoli, došlo k přerušení tohoto cyklu a oni v něm někde uvízli.

Tak si představ, že jsi člověk, který má za sebou tak sedmdesát osmdesát let a prošel všemi etapami života – dětstvím, raným mládím, dospělostí, středním věkem a konečně stářím a přišla chvíle přichystat se na brzký příchod smrti. Jenže pak zjistíš, že v téhle etapě budeš žít už navěky; stará a churavá." Nalil další hrnek čaje a nabídl ho Rapsodii, tiše sedící u ohně. Zavrtěla hlavou, ponořená do myšlenek.

„Děti rostly, než dosáhly dospělosti, ale už pak nestárly. Někteří z nich jsou stále ještě naživu a nevypadají o nic starší, než jsi ty. Ale daleko víc jich padlo ve válce nebo zemřeli vlastní rukou, jen aby se bránili pomyšlení na věčnost, kterou nedokázali přijmout. Mnozí z nich měli schopnosti, které nechápali. Popravdě řečeno, každý Cymrian z První generace si přinesl alespoň malý kousek staříčkých základních lidových tradic z Ostrova, ať už si to uvědomoval nebo ne.

Proto říkám, že bys to nemusela mít lehké. Jestli jsi Cymrianka z pozdější generace, budeš žít mimořádně dlouho a budeš muset čelit tomu, co musí snášet i všichni ostatní: uvidíš, jak ti, které miluješ, stárnou a umírají a jejich život ti bude připadat jen jako chvilička ve tvém životě. Pokud jsi Cymrianka z První generace, bude to ještě horší, protože pokud nezemřeš přímo v boji, pak se nikdy nedočkáš smrti. Představ si, jak pořád dokola okolo tebe umírají lidé, tví milenci, tví druhové, tvé děti…“

„Přestaň,“ uťala ho Rapsodie, stručně a jasně. Vstala a odešla od ohně; vylila zbytek studeného čaje někam do tmy. Pak se vrátila, ale sedla si na jiné místo, dále od Ashe, aby jí neviděl dobře do obličeje.

Dlouho seděli mlčky. Rapsodie pozorovala kouř z ohně, plný jiskřiček, proti temné obloze. Jiskry stoupaly k nebi a hasly. Nakonec promluvil Ashe.

„Promiň,“ řekl a znělo to mimořádně mile. „Nechtěl jsem tě rozrušit.“

Rapsodie se zadívala přes oheň někam za něj. „Nejsem rozrušená,“ odtušila chladně. „S něčím takovým si vůbec nedělám starosti.“

„Opravdu?“ řekl pobaveně. „Ani trošku?“

„Ani v nejmenším,“ odpověděla tiše. „Pochybuji, že se dočkám konce toho, co se na nás teď chystá, natož abych žila navěky.“

„Cože?“ Ashe se snažil ovládnout. „Proč si to myslíš?“

„Jen předtucha,“ odpověděla a sáhla po plášti. Oklepala z něj špínu a listí a zabalila se do něj.

„Aha. Raději zemřeš, než bys připustila vyhlídku, že můžeš žít navěky?“

Rapsodie se pousmála. „Ty jsi ale vytrvalý, Ashi, ovšem nijak zvlášť bystrý. Existuje nějaký jiný důvod, než že se s vytrvalostí hodnou lepší věci snažíš určit, že jsem to, co si myslíš, že jsem?“

Ashe se předklonil a položil lokty na kolena. „Chci ti jen vysvětlit, proč bych se nikdy nezajímal o někoho, jako je Jo; čeká ji úplně jiná délka života než mě. A pokud jsi z První generace, budeš mít velice omezený výběr mezi ostatními dlouhověkými, jako jsi sama; nenajdeš nikoho, s kým bys mohla sdílet dobré i zlé, najdeš jen takové, kteří ti zemřou před očima ještě dříve, než je stačíš dobře poznat."

Rapsodie se usmívala a začala si z bot seškrabovat bláto. „Dobře. Děkuji ti za zájem, ale já si s tím starosti dělat nehodlám. Zaprvé, nemám v plánu se vdávat; moje rodina jsou má vnoučata. Zadruhé, časových rozdílů se nebojím. Když jsem byla hodně malá, matka mi řekla, že čas, který trávíme společně, stojí i za velkou ztrátu, protože když tento fakt nepřijmeme, nepřipustili bychom si ztrátu něčeho hodnotného. A určitě víš, že jsem Achmedova současnice, takže mám pořád jeho. Grunthor pochopitelně nepadá v úvahu."

V Ashově hlase byl zazněl podtón hrůzy. „Pořád máš Achmeda, na co?"

Rapsodie neodpověděla, ale její úsměv ještě zjasněl, zatímco si čistila boty.

„To je *určitě jen* vtip. Prosím, řekni mi to, ty jsi – to je odporné," děsil se Ashe.

„Proč?"

„Myslel bych si, že je to jasné." Rapsodie byla od Ashe poměrně daleko, přesto cítila, jak se chvěje hrůzou.

„Pochopitelně tobě do toho vlastně nic není, protože už jsi zadaný. Mimochodem," řekla a zvážněla, „vadí jí, že jsi tady? Víš, myslím na tak dlouho."

„Komu?"

„Té tvé – no – ať už je to kdokoli. Předpokládám, že to není tvoje manželka, protože jsi mi říkal, že nejsi ženatý. Vlastně jsi to ani neřekl, že ne?" Nedostalo se jí žádné odpovědi, tak se poněkud neohrabaně snažila dokončit myšlenku: „Víš, ta žena, do které jsi zamilovaný. Nehněvá se kvůli této cestě?"

„Ne.“

Rapsodie vydechla úlevou. „To jsem moc ráda. Dávám si moc velký pozor, abych nevyvolala nějaké potíže s partnery svých známých, především když jde o ženaté muže. Manželství respektuji jako váženou instituci.“

„Proč se tedy nechceš vdát?“

Rapsodie vstala a začala si připravovat lůžko. „No, není správné někoho si vzít, pokud nemáš srdce, o které by ses mohl podělit, lásku, kterou bys mohl dávat. Nic takového neumím, víš. Nebylo by to správné.“

„Tomu nevěřím.“

„Dělej, jak chceš,“ řekla Rapsodie a vklouzla na lože. „Na každý pád ti děkuji za to, jak čestně se chováš k mé sestře.“

„Jen ze zvědavosti, proč o ní mluvíš jako o sestře? Očividně nejste příbuzné.“

Rapsodie vzdychla. „Nevěřím, že to nechápeš, Ashi. Existují různé způsoby, jak si vybudovat rodinu. Do jedné se narodíš, jinou si vybereš. Pouta k rodině, kterou si vybereš, jsou často stejně silná jako pouta vlastní rodiny, protože jednoduše chceš, aby to tak bylo. Někdy je to silnější, než když musíš být součástí nějaké rodiny.“

Na druhé straně ohně Ashe sbalil své lůžko a chystal se na noční hlídku. „Nejsem si jistý, že to je pravda.“

„No,“ Rapsodie si dělala pohodlí, „myslím, že to záleží na tom, kdo jsi. Dvě rodiny se navzájem nevylučují – můžeš milovat obě stejně. Ale proto mám tak velkou úctu k manželství, protože manželé si vybírají jeden druhého mezi všemi ostatními na světě, což musí znamenat, že potvrzují, že je to pro ně ten nejvýznamnější vztah v životě.“

Zpoza ohně se ozval zvuk, který byl napůl povzdech, napůl smích. „Rapsodie, tys toho v životě asi hodně skrývala.“

Rapsodie chvíli přemýšlela, co má odpovědět, až se konečně rozhodla, že na to nic neřekne: „Dobrou noc, Ashi. Probuď mě, až budu mít hlídku.“

„Už tě někdy napadlo, že bys to provedla normální cestou?“

„Provedla co?“

„Získat vnuky?“

„Hmmm?“ Už téměř spala.

„Víš, že by sis třeba našla manžela, měla děti, nechala své děti, aby měly děti, pak bys měla vnoučata – chápeš, že takhle to běžně chodí?“

Místo odpovědi se ozvalo příjemné zívnutí. „Už jsem ti to řekla,“ zabrumlala ospalým hlasem, „nemyslím, že budu žít tak dlouho.“

* * *

Když přišel čas nočního střídání, Achmed ji jemně probudil.

„Rapsodie?“

„Hmmmm? Ano?“

„Máš hlídku. Chceš si ještě trochu pospat?“

„Ne,“ odmítla a vstala. „Ale díky.“

„Že nemyslíš vážně, co jsi prve řekla? To o Achmedovi?“

Trochu nepřítomně na něj pohlédla: „Cože?“

„Že bys nikdy, no, nespala s Achmedem, že ne? Tyhle myšlenky mě zaměstnávaly celé uplynulé tři hodiny.“

Rapsodie se rázem probudila. „Víš, Ashi, opravdu se mi nelíbí tvůj přístup. A upřímně řečeno, tobě do toho vůbec nic není. Teď běž spál.“ Připravila si luk a šíp a prohrábla doutnající oheň, který se náhle rozhořel. Najednou měla po ruce i dříví.

Ashe nad ní ještě chvíli postál a pak zmizel ve stínech za ohněm. Kdyby ho nepozorovala, ani by nevěděla, kam si vlastně lehl.

4

Následujícího dne se probudili do husté mlhy, která halila celý les. Rychle se ale v teple vycházejícího slunce rozpustila, a oba se vydali na poslední úsek své cesty.

V poledne se ocitli u řeky Tab'Afel; byla to táž řeka, která během tisíciletí vyhloubila kaňony v Zubech. Řeka oddělovala zalesněné země od severního Rolandu a vytvářela tak přirozenou hranici mezi obydleným územím a víceméně neobydleným lesem.

Tab'Afel byla mohutná řeka, široká jako bitevní pole, s rychlým proudem. Rapsodie vyšla na kraj lesa a pozorovala ji, jak zlostně burácí, plná vody po deštích blížícího se jara. Obrátila se na Ashe, který zbudoval malé tábořiště a právě připravoval nad malým ohněm oběd.

„Jak velké jsou tyhle luhy?" zeptala se a ukázala na travnatou plochu mezi řekou a lesem.

„Jsou téměř všude," odpověděl a ani se nepodíval. „Řeka se teď trochu vylila z břehů. Na konci jara bude voda sahat až tam, kde stojíš."

Rapsodie zavřela oči a naslouchala tóninám překotně se valícího proudu. Její domovinu také rozdělovala velká řeka, ale ona sama ji nikdy nespatřila. Rozeznávala, že proud není všude stejný, v některých místech byl silnější a jinde zase slabší. Pozorným naslouchánim tónových variací dokázala téměř přesně vyznačit mapu přes řeku, protože nalezla bezpečná místa. Až budou po jídle, ověří si svou teorii v praxi.

Obědvali v družném tichu; hluk vody znemožňoval rozhovor – museli by na sebe křičet. Rapsodie se několikrát přistihla, že úplně zapomněla, že je s ní Ashe. Jakmile si to uvědomila, podívala se na něj; viděla ho, protože seděl na stejném místě. Jakmile se však dostatečně nesoustředila, byl najednou pryč a neviděla ho vůbec. Ať už ho v tom mlžném plášti a nikdy

neodkládané kápi drželo jakékoli kouzlo, bylo působivé nechat ho zmizet – jak z dohledu, tak z mysli.

Když dojedli, zabalili kuchyňské náčiní a Rapsodie se pustila do úklidu tábořiště. Chtěla uhasit oheň, když vtom náhle Ashe popadl svůj ranec a chystal se k odchodu. Rapsodie ještě nebyla hotová.

„Zůstaň tady.“ Ashe si ranec hodil najedno rameno, pak vzal Rapsodiino zavazadlo a přehodil si je přes druhé. Než mohla začít protestovat, Ashe už přešel luhem a vkročil do řeky; proudy mu nepůsobily žádné obtíže.

Během chvilky měl vodu až do pasu, ale jeho tělo jako by rychlému toku řeky nekladlo sebemenší odpor. V podstatě ani nebylo vidět, že kráčí řekou – voda volně plynula a zdálo se, jako by jím prostupovala. Když byl asi v polovině řeky, nebylo skoro možné jej rozeznat.

Rapsodii to ve skutečnosti nijak nepřekvapilo, i když něco ji napadlo. *Určitě je spojen s vodou, jako jsem já spojena s ohněm,* pomyslela si. O chvíli později si uvědomila, že vodu může ovlivňovat ten meč, který při sobě nosí; a možná to prvé je pravda jako následek toho druhého. To by vysvětlovalo mnoho věcí, které až doteď nechápala; zejména kde se bere všechna ta voda, kterou se plní jeho mlžný plášť.

Také to vysvětlovalo jeho posedlost – jak byl přesvědčený, že je nositelkou cymrianského dědictví – asi byl sám jedním z nich, snad jedním z prvních předků, ovládal hodně základních tradic a lidového učení – určitě k tomu měl přístup. Pocítila, jak ji bodlo u srdce. Možná přežil válku a všechno, co tak pečlivě skrývá, pochází z těch dob.

Konečně pochopila, proč je jim spolu tak příjemně a přitom se vzájemně nepřitahují – každý z nich byl vázán na jiný přírodní živel. Byla tomu vděčná; s výjimkou Achmeda a Grunthora to byl podle jejího názoru první dospělý muž, se kterým se cítila v pohodě. Bylo to, jako když kdysi trávila čas s bratry; když si to uvědomila v tomto světle, náhle se jí začalo silně stýskat po

domově a dopadl na ni obrovský žal, o kterém se domnívala, že ho již dávno překonala.

Na chvíli ztratila sebekontrolu a srdce se jí rozbušilo dvakrát rychleji; jen marně se pokoušela zadusit pláč. Přitiskla si ruce na žaludek a několikrát za sebou se rychle nadechla; této technice se naučila už dávno, když chtěla překonat bolestivé vzpomínky. Několikrát zlostně zavrtěla hlavou, jako by chtěla z mysli odehnat všechny špatné myšlenky.

„Rapsodie! Rapsodie, jsi v pořádku?“ Očima vyhledala Ashe, který teď stál uprostřed řeky, na poloviční cestě zpátky od místa, kde složil zavazadla. Neviděla mu do obličeje, ale poznala, že se o ni bojí.

Napřímila se, usmála a zamávala. „Je mi dobře,“ zakřičela do hluku běsnící řeky.

Ashe zrychlil a zanedlouho už stál u ní. Těžce dýchal; položil jí ruku na rameno a podíval se jí do obličeje.

„Určitě jsi v pořádku?“

„Ano, jsem v pořádku,“ vypadala jako duchem nepřítomná a zírala na jeho ruku. Byla suchá, jako by se vůbec nedotkla vody, Ashe byl vlastně celý suchý. „To je zajímavý trik.“

„Líbí se ti to, viď? No, občas to přijde vhod. Tak pojď, vyrazíme,“ otevřel náruč.

Rapsodie na něj dlouze hleděla a nechápala. „Co je? Chceš obejmout?“

„Ne, přenesu tě.“

„Odprejskni.“ Slovo jí vyklouzlo z úst, než je stačila nějak zarazit. Zakašlala: „Promiň, to bylo velice neslušné a protivné. Ne, díky. Zvládnu to sama.“

Ashe se zasmál. „Nebuď směšná. Voda je mi nad pás – ty tam ani nestačíš. No tak pojď.“

Z Rapsodiina obličeje zmizel přirozený úsměv. „Zaprvé: možná jsem malá postavou, ale tvůj pas není výš než moje hlava. Zadruhé, nepřeji si, abys mě přenášel. Řekla jsem, že dokážu tu řeku přejít sama, a myslela jsem to naprosto vážně. Tvé nabídky

si vážím, i tvého zájmu, ale skutečně to zvládnu. Jestli mi chceš nějak pomoct, budu ráda, když mi přeneseš plášť. Bude se mi to hodit a byla bych ti vděčná.“

„Já unesu všechno. Bohové, v tom proudu nemáš šanci. Vždyť nic neváží.“

Rapsodie se na něj podívala tak zpříma, jak to jen bylo možné, a doufala, že mu pohlédla přímo do očí. „*Ne,* děkuji.“ Přešla k ohništi, zašlapala uhlíky a uhasila i poslední jiskřičku, pak vstala a upravila si oblečení. Nakonec posbírala všechno, co potřebovala k překonání řeky.

Proud neustále sílil a Ashovi se nechtělo déle čekat. Kráčel za Rapsodií a bez jakékoli námahy ji najednou zvedl ze země. Mířil k vodě a uvážlivě volil cestu mezi kameny břehu.

Rána, kterou dostal do hlavy, v něm vzbudila pocit, že ho udeřil zdatný muž asi dvakrát větší než Rapsodie. Maličko se zapotácel a postavil ji na zem. Ani ne tak s bolestí jako s obdivem pozoroval, jak ihned zaujala postoj zkušeného válečníka a v obranné pozici vytasila meč i dýku. Síla hněvu v jejím obličeji ho ohromila.

„Promiň.“ Udělal krok k ní, ale zastavil se, neboť vzduch mezi nimi proťala zbraň. Rapsodie se tvářila přímo vražedně. „Rapsodie, promiň mi to, je mi to líto. Promiň. Neměl jsem v úmyslu …“

„Neodmítla jsem tě dost srozumitelně?“

„Ne, tedy vlastně ano. Nemám žádnou omluvu, no, snad jen že to byl přirozený impulz, víš, myslel jsem – je mi to líto. Jen jsem se ti snažil pomoct.“ V očích se jí blýskala taková zuřivost, že raději bojácně zmlkl. Oči, zelené jako tráva, metaly blesky a ani na chvilku se v nich neobjevil náznak odpuštění, jako se už stalo tolikrát, když se k ní choval nezdvořile.

„Muži se často vymlouvali na přirozené impulzy, aby ospravedlnili spoustu věcí, které dělali, anebo které chtěli, abych dělala já. Ashi, nedělej zle, přísahám při všem, co je ti svaté na tomto nesvatém místě, že pokud se mě ty nebo kdokoli jiný

pokusí kamkoli odvést proti mé vůli, jeden z nás zemře. Myslím si, že tentokrát se to týká tebe.“

„Ano, máš pravdu,“ přikývl a mnul si bradu.

„Ale bude mi úplně jedno, pokud to budu muset zaplatil životem já. Nikdy nikam nepůjdu násilím. Ani ty mě k tomu nepřiměješ, nikdo.“

„Rozumím,“ řekl, ale vlastně jí moc nerozuměl. Byla tak rozrušená, že ho to naprosto ohromilo; obličej měla hněvem rudý, jak to u ní ještě nikdy neviděl, a byla rozzlobená do takové míry, že ho to vyděsilo.

„Je mi to líto,“ opakoval. „Pověz mi, jak to mám napravit.“

„Prostě se ode mě drž co nejdál.“ Obličej se jí začal zklidňovat, ale jak kráčela ke břehu, pořád Ashe pozorovala. Pak se zahleděla do řeky. Rozpoznal, že má něco v plánu. Pak schovala zbraně, otočila se a vracela se tam, odkud právě přišli. Na jednom místě se zastavila.

„No, a kvůli tobě jsem přišla o několik dost cenných věcí.“

„Nechápu, co máš na mysli,“ divil se Ashe. „Nic se jim nestalo – můžeš se sama podívat, až se dostaneme na druhou stranu.“

„Já s tebou nikam nejdu. Tady se rozloučíme.“

„Počkej …“

„Můžeš to prodat, až přijdeš do Bethany, nebo kam máš vlastně namířeno,“ řekla a kráčela pryč. „Zaplatí se tím všechen ten čas, kdy jsi sloužil jako průvodce. Sbohem.“

Ashe zůstal naprosto zkoprnělý. Přece ji jeho spontánní čin neurazil natolik, že se vzdá cíle jejich putování a nechá tady své hudební nástroje – jenže viděl, jak mizí v lese. Utíkal za ní ve snaze ji dohnat.

„Rapsodie, počkej – prosím, počkej.“

Znovu tasila meč a postavila se proti němu. Už nevypadala zlostně, jen se bránila. A v obličeji měla výraz jakési beznaděje, ani ten u ní ještě nikdy nespatřil; srdce se v něm zachvělo, přestože vůbec netušil proč.

Zastavil se v uctivé vzdálenosti a zvažoval krajní meze jejího jednání. *Muži se často vymlouvali na přirozené impulzy, aby ospravedlnili spoustu věcí, které dělali, anebo které chtěli, abych dělala já.* Zděšením se mu až sevřel žaludek, když uvažoval, co všechno jí asi mohlo projít myslí. Až se mu z toho udělalo zle.

Ještě nikdy v životě se mu nestalo, aby nenalézal slova nebo naprosto netušil, co má dělat. Znala způsob, jak ho vyvést z rovnováhy, a dovedla to už od chvíle, kdy ji poprvé spatřil v Bethe Corbairu. Proklínal vlastní hloupost a usilovně se snažil vymyslet, co by asi měl říct, aby získal zpátky její důvěru.

Ashe poklekl na jedno koleno na zem před ní. „Rapsodie, prosím, odpusť mi. To, co jsem provedl, bylo hloupé, a máš plné právo zlobit se na mě. Když se vrátíš, přísahám ti, že už se tě nikdy nedotknu proti tvé vůli. Prosím. To, po čem pátráš, je až příliš důležité na to, abys to vzdala jen kvůli tomu, že máš za průvodce idiota."

Rapsodie se na něj nepřítomně zadívala a mlčela. Poprvé se stalo, že Ashe nedokázal číst myšlenky z pohledu jejích očí; teď pro něj zůstávaly zavřené. Znepokojením se až dusil, a přestože to navenek nedával najevo, cítil, že pokud ho teď opustí a zanechá i pátrání po dračici, mohl by zemřít – prostě proto, že by neměl důvod, proč žít dál. Věděl, že na této pouti nemá Rapsodie žádný osobní zájem; její motivace byla čistě altruistická, odejít by pro ni nebylo nijak těžké a její podivný vládce v Ylorcu by měl aspoň nějaké vzrušení. Jen matně si uvědomoval, jak ho drak v jeho krvi nemilosrdně peskuje, ale nebylo to o moc horší než to, čím se sám častoval.

Nakonec sklopila oči a zasunula meč do pochvy. Nic mu nenaznačila, ale vyhledala dlouhý klacek, který se jí hodil jako zkušební hůl, a vykročila přímo k řece. Změřila hloubku v místech, kde tušila první kameny a dno řeky, a zahleděla se do proudu; zjistila, že tady je mělčina. Ohlédla se a věnovala Ashovi odměřený pohled.

„Nerozptyluj mě."

Přikývl.

Rapsodie zavřela oči a vyslovila jméno řeky. Začala si pro sebe zpívat, až našla tóninu, která přesně ladila s proudem. Když zvolila přesnou výšku tónu a určila vzor řeky, spatřila v mysli řeku jako obrovský nepřetržitý proud síly, který jí ubíhá před očima.

Sluchem objevila mělčiny a viděla je jako dobře označená místa, kudy může projít. Plášť si uvázala kolem pasu a pomalu vkročila do vody. Oči měla zavřené a cestu vyhledávala citem. Téměř ihned se ponořila po pás a pak až po ramena, ale nezdálo se, že by ji voda přemáhala; ani neztrácela rovnováhu.

Když byla už několik metrů od břehu, Ashe ji pomalu následoval. Byl pořád přesvědčený, že je příliš drobná na to, aby vydržela tlak vody, a že neváží tolik, aby ji silný proud nesmetl. Jednu chvíli ho napadlo, že využije své schopnosti rozbouřenou řeku zklidnit, ale pak se rozhodl, že by nebylo moudré vyzrazovat jí víc, než učinil doposud. Vroucně doufal, že když Rapsodie ve vodě uklouzne, dokáže ji včas zachytit, přestože věděl, že se musí držet zpátky anebo riskovat, že se na něj znovu rozzlobí.

V úžasu pozoroval, jak s očima zavřenýma nerušeně postupuje řekou z kamene na kámen. Vypadalo to, jako by měla schopnost číst dno a nechat se vést přírodou přes morénové pásmo, takže vždy stoupla na místo, kde se voda přirozeně zpomalovala a proud zeslábl. Nějak přišla na způsob, jak přesně určit podvodní topografii, která jemu byla od přírody vlastní, jednak díky jeho založení a jednak díky jeho meči.

Rapsodie překonala dvě třetiny toku, když tu se náhle zastavila. Ashe ihned věděl, jaké má dilema: před ní se na dně nacházela široká prohlubeň, jakási ukrytá tůňka mezi skalami a horninovou sutí. Nebylo právě bezpečné ji přejít, stejně nebezpečné bylo ji obcházet, protože proud byl díky překážkám v cestě velice silný. Stála v jedné z menších prohlubní a dumala, co má dělat. Nejlepší by bylo překonat tůňku po kamenech, které ji

lemovaly, a přidržovat se skal a bránit se tak před prudkým proudem. Právě ve chvíli, kdy se rozhodla k prvnímu kroku, na ni Ashe zezadu zavolal:

„Dej pozor na tu díru…“

Rapsodiino soustředění se ztratilo a píseň zmizela. Stejně tak i zobrazení říčního koryta; Rapsodie zavrávorala a ztratila se v proudu, který ji okamžitě strhl s sebou. Dělala, co mohla, aby nezpanikařila, a slepě tápala rukou v místě, kde předlím viděla vyčnívat z vody skálu. Voda se jí valila přes hlavu a Rapsodie se zalykala.

Ashe k ní přispěchal; v proudu se pohyboval bez jakékoli námahy. Už se natahoval, že ji popadne za plášť, když vtom se vynořila a pevně se držela klády, která se zachytila v říčním korytě. Ashe zůstal stát a jen pozoroval, jak se vydrápala na kládu a znovu si začala pobrukovat melodii; po chvíli pokračovala v cestě; znovu si vybírala schůdná místa na dně. Ashe stál na místě a čekal, až se Rapsodie vydrápe z řeky a na břeh; byla celá promáčená a tekla z ní voda.

Sklonila se. Ashe si myslel, že se snaží chytit dech, ale vtom si všiml, že něco zvedla ze země. Překonal tůňku a mířil ke břehu.

Byl téměř za tůňkou, když ho přímo do čela udeřil obrovský balvan, který po něm Rapsodie mrštila. Jeho dračí smysly zachytily její pohyby i záměr ještě dříve, než vypustila kámen z ruky, ale její čin ho tak šokoval, že nebyl schopen zareagovat. V poslední vteřině se pokusil přikrčit, ale podařilo se mu jen ve vodě zakopnout a ztratit rovnováhu. Co si pamatoval, bylo to poprvé, kdy se mu něco podobného stalo. Kirsdarkenvar, pán živlu vody, jeden z nejmocnějších mužů Rolandu, byl první, kdo zakopl a obličejem padl do vod řeky Tab'Afel.

Ashe se zvedl, chvíli z něj kapalo, ale po chvíli vystoupil z řeky úplně suchý. Došel až k Rapsodii, která právě zvedala vak, který Ashe přenesl přes řeku jako první.

„Proč jsi to udělala?“ tázal se.

Stála, vak na rameni, a dívala se na něj. „Udělala jsem ti přesně to, co jsi ty provedl mně. Když jsem soustředěná, nikdy mě nevyrušuj, jen když po mně jde něco, o čem nemám ani tušení. Pro mne to bylo totéž, jako bys mi hodil na hlavu kámen. Můžu po tobě hodit kámen pokaždé, když rozptýlíš mé soustředění, to jen aby sis to pamatoval."

„To nebude nutné," řekl nazlobený Ashe. „Takže teď můžu mluvit jen tehdy, pokud mě oslovíš?"

„To je sice lákavé, ale není to nutné," odpověděla Rapsodie. „Jestli se chceš vrátit, myslím, že odsud už trefím sama."

„Ne, netrefíš," odsekl Ashe. Ještě než slova dozněla, už jich litoval. Toho odpoledne se k ní už dvakrát zachoval povýšenecky a zapochyboval o jejích slovech. A teď v ní znovu probudil zuřivost, jak okamžitě poznal podle záblesků vzteku, které jí přeběhly po obličeji. „Počkej, promiň, tak jsem to nemyslel. Nechci se teď vzdát našeho cíle. Už jsme blízko. Řekl jsem, že tě doprovodím až k doupěti Elynsynos, a nechci porušit daný slib. To přece musíš pochopit."

Vlna hněvu přešla v mírné bublání. „Snad ano," řekla s nelibostí. „Ale už mám až po krk toho, jak mě nikdo nebere vážně, protože jsem malá." Přenesla si věci na mýtinku v lese, hodila je na zem a pak rozvázala plášť. Byla skrznaskrz mokrá, od hlavy k patě, boty nasáklé vodou čvachtaly a oblečení se jí lepilo na tělo. Při tom pohledu Ashe jen němě polkl a v duchu děkoval, že mu není vidět do tváře. Aby se uklidnil a ovládl vzrušení, chytil se její poslední věty.

„Myslíš, že tě lidé neberou vážně, protože jsi malá?"

Rapsodie si přetáhla košili přes hlavu a pověsila ji na větev. Měla na sobě spodní prádlo ze Sorboldu, lemované krajkou, a nádherné tvary jejích prsou byly dobře vidět, protože jí mokré prádlo těsně přiléhalo k tělu. Ashe pocítil, jak mu stoupá teplota, a začaly se mu třást ruce.

„Kvůli tomu anebo snad kvůli barvě vlasů. Nevím proč, ale lidé mají sklony porovnávat odstín barvy vlasů s mentálním

teplem, které vydává hlava. Ani trochu to nechápu.“ Stáhla si boty a začala si rozvazovat šňůru kalhot.

Ashe se začal bát, že se přestane ovládat. „No, možná je to spíš nedostatkem zdravého selského rozumu,“ řekl a doufal, že tím zabrání dalšímu svlékání; ovšem současně si přál, aby Rapsodie pokračovala.

Hněv znovu vzkypěl: „Promiň? Chceš snad říct, že nemám dost zdravého selského rozumu?“

„No, tak se na sebe podívej. Jsi úplně sama na mýtině v liduprázdném lese s mužem, kterého sotva znáš, a svlékáš se do spodního prádla.“

„Mám mokré šaty.“

„To chápu a věř, že se mi pohled na tebe zamlouvá, ale kdyby tu byl někdo jiný, ocitla by ses právě teď ve velkém nebezpečí.“

„Proč?“ Nechala kalhoty spadnout na zem, vystoupila z nich a pověsila je vedle promočené košile. Dlouhé a štíhlé nohy měla až po kolena zahalené v lněných spodních kalhotách; měly stejnou barvu jako kamizolka a vykazovaly tytéž přilnavé schopnosti.

„No, mohla bys být znásilněna, nebo i něco horšího.“

Rapsodie se velmi pobaveně usmála. „Ashi, pověz mi, jak moc může ženu zastrašit muž, jehož meč je z vody?“ Mrkla na něj a pokračovala v rozvěšování prádla.

Ashe na ni zíral a pak se hlasitě rozesmál. Skutečně byla zosobněním nepředvídatelnosti téhož druhu, jako byla hudební skladba, jejíž jméno nosila; divoká, každou chvíli jiná, plná neočekávaného. Předvídal delší a propracovanější argumentaci, ale namísto toho si z něj tropila žerty.

„Nikdy nepodceňuj moc vody,“ řekl škádlivě. „Můj meč se může změnil v led a být tvrdý jako ocel. Může z něj i vystupovat pára.“

„Óóó,“ vydechla zády k němu; zdálo se, že to na ni neudělalo pražádný dojem. „K čemu je to ale dobré, když roztaje, jakmile se přiblíží k teplu?“ Poplácala rukou Denní hvězdu Clarion, aniž by se k němu obrátila čelem.

Ashe nedokázal odhadnout, jestli si z něj dělá legraci, ale doufal, že ano. Natáhl jí ruku přes rameno a dotkl se věcí, které pověsila na větev, a vysál z nich všechnu vodu. Překvapeně po oblečení přejela rukou a ujistila se, že košile, kalhoty i punčochy jsou suché.

„Působivé."

„Kdybys mi dovolila, abych se dotkl tvého ramene, vysuším i ten zbytek."

Rapsodie chvíli uvažovala a pak přikývla. Ashovy prsty spočinuly na dívčině rameni a v tu chvíli kamizolka ztuhla, jak z ní zmizela všechna voda. O chvíli později bylo veškeré její prádlo úplně suché.

„Děkuji ti." Stahovala oblečení z větve a oblékala si košili. „Tak, a teď mě zase můžeš začít brát vážně."

„Rapsodie, já tě ale beru vážně." Mluvil pravdu; prahl po tom, aby byla člověkem, jímž se zdála být, a ne milostnicí krutého démona. Kdyby byla ztělesněným zlem, věděl, že až by nadešel čas a on by jí měl odevzdat svou duši, učinil by tak bez zaváhání.

Zavazovala si tkanice kalhot. „Většina mužů nebere ženy moc vážně, když na sobě nemají šaty."

„Co myslíš, proč tomu tak je?"

„No, myslím si, že je to tím, že, obecně vzato, muži se necítí moc pohodlně, když jsou svlečení. Na rozdíl od žen mají indikátor, který o nich může prozradit spoustu věcí, a ten prozradí, co si myslí, jestli vůbec."

Ashe cítil, jak se mu do obličeje žene krev. „Promiň?" Doufal, že se to nevztahovalo na něj.

„No, když je muž nahý, jeho mozek visí celému světu na očích."

„To je směšné."

Rapsodie si zamyšleně natahovala botu. „Ne, není. Z vlastní zkušenosti vím, že to je orgán, kterým muži myslí."

Ashe se rozhodl raději v rozhovoru nepokračovat. Měla pravdu. Nadlouho se ponořil do vlastních myšlenek.

* * *

Toho večera oheň jen skomíral a ve větru spíš jen doutnal. Ashe ho několikrát přikrmil větvičkami a rašelinou, ale oheň takovou potravu odmítal a plamínky byly velice malé. Usmál se půvabu celé záležitosti; ještě nikdy neviděl tak zamyšlený oheň. Nálada plamenů přesně odpovídala náladě Rapsodie.

Namluvila toho opravdu málo od chvíle, kdy si vybrali tábořiště; jen přebrala věci ve vaku a uklízela, zatímco Ashe vařil. Pojedla beze slova, ale její mlčení nebylo nepřátelské. Odpovídala beze zloby, ale sama konverzaci nezahájila. Hloubka jejích myšlenek byla tak veliká, že byla téměř slyšet, a Ashe tuto zamlklost respektoval. Celkem vzato, ponechal ji vlastním úvahám.

Když umyla a zabalila kuchyňské náčiní, rychle odešla ze záře ohně a pozorovala, jak vycházejí hvězdy, jedna za druhou, nad tlumeně osvětlenými obrysy kopců v dálce. Vál východní vítr, zvedal kouř z ohně a unášel ho dál do plání. Občas přeletěla i drobná jiskřička, vznesla se k temné obloze, kde navždy beze stopy zmizela.

Ashe seděl na protější straně ohně a byl k Rapsodii zády. Byla stále v dosahu jeho smyslů a on jí dovolil vzdálit se, jak daleko si přála. Se zájmem naslouchal večerním písním, které zpívala, kdykoli vycházely hvězdy, a každý večer byl okouzlený krásou jejího hlasu a čistotou písně. Jenže dnes přišel soumrak, šero, pak naprostá tma a Rapsodie byla stále zticha.

Z místa, kde seděl, náhle vycítil, že jí skanula slza a dopadla na zem; očima bezvýsledně pátrala ve hvězdách a zjevně nenacházela to, co hledala. Zatoužil za ní zajít, obejmout ji a zašeptat slova útěchy, ale věděl, že nesmí. Musel se držet dál, ponechat jí soukromí; a přitom to možná byl právě on, kdo svou

hloupostí zavinil její smutek. Proklínal sám sebe a jen si z hloubi duše přál, aby Rapsodiinu bolest nevyvolávaly kruté vzpomínky, které snad svým jednáním přivolal.

Tvoje chyba, mumlal drak v něm, *tvoje chyba.*

Nakonec zaslechl, jak si Rapsodie něco šeptá. Slova byla lidskému uchu neslyšná, ale drak je zachytil, jako by je vyřkla těsně vedle něj.

„Liacor miathmyn evet tana rosha? Evet ria diandaer. Diefi aria.“

Jazyk rozpoznal okamžitě; promlouvala starolirinštinou. Zamyslel se a dokázal slova docela dobře přeložit: *Jak mohu očekávat tvou odpověď? Neznáš mě. Ztratila jsem hvězdu.*

Svářely se v něm nejrůznější pocity. Zadostiučinění – podezření se potvrdilo; určitě je Cymrianka, když zná lirinský jazyk ze Serendairu. Nejistota – promlouvá ke hvězdám, k němu, k někomu jinému? A bolest – zoufalství v jejím hlase bylo tak hluboké jako zoufalství, které znal sám; byla v něm osamělost, která byla vlastní i jemu.

Ashe vstal, obešel oheň a pomalu došel až k Rapsodii. Cítil, jak napřímila ramena, když se k ní přibližoval, a slza vyschla, jak se jí na okamžik zvýšila teplota na povrchu kůže. Jinak zůstala bez pohnutí. Usmál se sám pro sebe, dojatý tím, jak použila svou schopnost ovládat teplo ohně, a pak se pokusil promluvit zcela běžným tónem.

„Hledáš nějakou konkrétní hvězdu?“ Odpověděla mu zavrtěním hlavy. „No, dokázal bych… tedy myslím si to, o astronomii něco vím,“ pokračoval, hledal vhodná slova a ve tmě je nenacházel.

„Proč se ptáš?“ V podstatě to ani nebyla otázka.

Ashovi se až zkroutily vnitřnosti, když mu došlo, jak hloupý to byl pokus. „No,“ řekl a rozhodl se pro upřímnost: „Mám dojem, že jsem zaslechl, jak říkáš ‚diefi aria‘. Neznamená to ‚ztratila jsem hvězdu‘?“

Rapsodie zavřela oči a zhluboka vydechla. Když se k němu obrátila, v očích měla hluboký smutek a rezignaci. Neviděl ani stopu po hněvu.

„‚Diefi' znamená ‚ztratila jsem', máš pravdu," a dívala se někam za něj. „Ale špatně sis přeložil ‚aria'. Neznamená to ‚hvězdu', význam je ‚mou hvězdu'."

Ashe věděl o něčem lepším než se radovat nad tím, že konečně poodhalil její minulost. „A jestli ti nevadí, že se ptám, co to vlastně znamená? Kterou hvězdu jsi ztratila?"

Rapsodie se vrátila k ohni a posadila se; dlaní si podepřela čelo. Byla zticha. Ashe se znovu začal proklínat.

„Omlouvám se, bylo to ode mne drzé. Nemám právo míchat se do věcí, které jen zaslechnu."

Rapsodie se na něj podívala přímo – poprvé od chvíle, kdy večeřeli. „Rodina mé matky byla z rodu Liringlasů, lidí z lesů a luk, Nebeských pěvců. Na svých cestách se nechali vést oblohou a písněmi zdravili přechod noci v den a šera ve tmu. Jsem si jista, že tohle jsi zaznamenal."

„Ano. Překrásné." V Ashových slovech se skrývalo více významů.

„Také věřili, že každé dítě se zrodí pod svou strážnou hvězdou a že existuje pouto mezi každou lirinskou duší a její hvězdou. ‚Aria' je slovo pro ‚má hvězda', přestože pochopitelně každá hvězda má ještě své vlastní jméno. Bylo to spojeno se spoustou tradic a rituálů. Můj otec to považoval za hlouposti."

„Myslím si, že je to úžasná víra."

Rapsodie nic neřekla. Opět jen zírala do ohně a v obličeji jí mihotalo v zasmušilém rytmu světlo.

„Tak která je tvoje hvězda? Třeba ti jí pomůžu najít."

Vstala a rozdmýchala oheň. „Ne, to nedokážeš. Ale děkuji. Beru si hlídku jako první. Trochu se vyspi." Došla ke svému vaku a připravila si zbraně.

Až když byl po krk zamotaný v přikrývce, došel Ashovi v plné míře význam její odpovědi. Její hvězda se nacházela na

opačné straně světa a zářila nad mořem, které ve vodní kobce skrývalo místo jejího zrození.

* * *

Ležel potichu na loži a naslouchal zvukům jemného jarního větru. Vzrušení celého dne ty zvuky změnily v ochablou apatii. Jak zbožňoval tyto noční chvíle, kdy konečně směl odložit masku a věnovat se svým záležitostem, aniž by mu hrozilo, že bude odhalen.

Když vál svěží vítr a noc byla tichá, dokázal i na velké vzdálenosti vycítit horko, napětí ve vzduchu z násilí, ke kterému docházelo a které dokázal ovládat. Dnes v noci se mu dostalo příležitosti sledovat v Yarimu hlídku strážců, kteří byli jeho otroky a kteří se dnes nevěnovali své obvyklé činnosti – střežit vodní toky v okolí rozpadajícího se hlavního města Yarim Paaru a ochraňovat Šanouiny, rod kopáčů studen a nosičů vzácné vody, jíž zásobovali žíznivé město.

Šanouinové byli na strážích závislí už celá staletí. Při této myšlence se Ashe ušklíbl. Nepokoje byly vždycky k něčemu dobré; přinášely vzrušující žár, po němž tak toužil. Ještě lepší bylo, když oběti jeho otrokům důvěřovaly. Počáteční šok je vždy zaskočil, a to znamenalo ještě větší zábavu. A hrůza, která přepadla strážce, když se zbavili zotročení a museli čelit vlastním vražedným skutkům, byla pro Ashe předmětem lahodného očekávání.

Začala ho brnět kůže. Náhle se nad ním rozprostřely vlny horečnatého strachu ve chvíli, kdy masakr započal. Nosiči vody byli svalnatí muži, ale běžně pracovali i s rodinami. Ashe se zhluboka nadechl a protáhl si údy, jak ve vzduchu ucítil teplo prolévané krve.

V těle mu vibroval celý ten konflikt, žár kontaktu a násilí, a laskal jeho duchovní podstatu, sílu tepla, která tak připomínala oheň, ze kterého vzešel. Vyvolávala ho celá řada příležitostí, ale

naprosto jistě jej nalezl uprostřed bitky, vraždění; ohavné, divoké a zcela vzrušující. Cítil, jak celým jeho lidským tělem proudí vzrušení; bylo to stejné tělo, které většinu jiných způsobů uspokojení zavrhovalo vzhledem ke stáří a k dalším omezením jeho dvojaké podstaty.

Stráže fungovaly výborně; až moc dobře – neztrácely čas. Znepokojeně zabručel; přál si, aby strážci zpomalili, aby raději víc lidí probodli, než aby stínali hlavy, a děti aby si nechali až na konec. Jeho naděje na osvěžující a horké vyvrcholení poněkud ochably; když si zotročoval tuto skupinu, nevložil do ní dost ze své podstaty. Škoda, opravdu škoda. Chyba, kterou už podruhé neudělá.

Už nebylo třeba, aby dál držel sílu na uzdě. Byl nyní natolik mocný, že si svou podstatu mohl šetřit – a to do té míry, že by z toho mohla být duše, kdyby F'dor takovou věc měl. Až bude mít příště příležitost vytvořil skupinu vojáků a bez jejich vědomí si je porobil, vloží do toho víc. Dokáže tak daleko lépe pociťovat neštěstí a vstřebat víc agónie. Určitě by to stálo za to, už jenom proto, že jediným potěšením, které si mohl dopřát v lidské podobě, byla brandy a jemné cukrovinky.

Dech se mu prohloubil; masakr dosahoval horečnatého vrcholu, až nabyl podobu ostrého nářku a opožděného volání po milosrdenství. S nadšením přijal další mocný náraz, který se znovu dostavil, když přišlo na prolévání krve dětí. Toulal se už příliš dlouho, veden svým rozmarem, daleko od Domu paměti, který se stal dějištěm podobného nádherného krveprolití.

Když utichly pocity, jež vnímal během hrůzných orgií, Ashe se pečlivě přikryl a upadl do útěšné temnoty spánku. Snil o dnech, kdy se tyto příležitostné tajné radovánky stanou zcela rutinní záležitostí a on bude mít v rukou agónii jiného dítěte, toho, které se skrývá v horách Ylorcu. Bude to brzy, všechno má svůj čas.

5

Ráno probudily Rapsodii ptačí trylky a ostrý paprsek slunečního světla. Měla za sebou těžkou noc a následkem bylo, že spala déle než obvykle, což se jí nestávalo. V návalu paniky se prudce posadila a pocítila úzkost, že zmeškala své modlitební písně.

„Dobré jitro.“ Hlas zazněl z druhé strany tábořiště, kde seděl Ashe zahalený jako obvykle do svého mlžného pláště. Pozoroval ji. „Odpočala sis aspoň trochu?“

„Ano, promiň,“ řekla rozpačitě. Vlasy se jí v noci rozcuchaly, jak sebou zuřivě házela, a Ashe náhlé něco pochopil. Jak jí tak temně zlaté lokny padaly do dokonalého obličeje, shledal, že Rapsodie je po sexuální stránce nejsvůdnější bytostí, jakou kdy spatřil. Podvědomě to sama o sobě asi moc dobře věděla. Už pochopil, proč nosí každý den vlasy svázané usedlou černou sametkou – snažila se zabránit, aby její přitažlivost nebyla tak očividná. Ashe se sám pro sebe usmál. Příliš málo a příliš pozdě.

„Neomlouvej se,“ řekl a hodil na oheň další náruč větví. „Musí to být příšerné, když nemůžeš ani jednu noc prožít v klidu.“

Rapsodie se na něj nedívala. „Ano, to tedy je.“ Pomalu se zvedala z lože; setřásala si z oblečení listy a trávu. „Myslíš, že tam dneska dorazíme?“

„K Elynsynos?“

„Ano.“

„Řekl bych, že zítra. Až budeš v jejím dosahu, bude se ti spát líp.“

Rapsodie si upravovala vlasy a stahovala je. Podívala se na něj: „Co tím chceš říct?“

„Říká se, že draci dokážou hlídat sny člověka a ty zlé odhánět. Kdybychom byli blízko Elynsynos, nepochybně by ti noční můry zahnala.“

„Jak víš, že by to chtěla udělat?“
„Protože ji naprosto okouzlíš, Rapsodie, věř mi.“

* * *

Ashe zřejmě věděl, o čem mluví. Celý den proběhl klidně; kráčeli lesem, který byl stále hustší, a s každou mílí, kterou ušli, také tišší. Nakonec se zastavili, aby přenocovali. Rapsodie byla stále ponořena do zádumčivosti a většinu cesty listnatým lesem prošli mlčky. Za soumraku našli temnou mýtinu obklopenou cesmínovými keři. Utábořili se a Ashe si vzal první hlídku.

Přišla půlnoc a Rapsodie stále klidně spala, odpočinek jí nerušily pravidelné noční hrůzy, snad jen v jednom okamžiku přerušovaně cosi šeptala do tmy, ale brzy se opět zklidnila. Ashe se rozhodl, že ji nechá spát bez přestávky, jak nejdéle to bude možné; důsledkem bylo, že seděl na hlídce až do rána. Pozoroval, jak se pod přikrývkami objevují útlé paže a pohyb byl doprovázen dlouhým a lahodným vydechnutím. Vteřinu poté už byla naprosto vzhůru, zlatá hříva vlasů připomínala slunce vycházející na horizontu. Velké oči se v panice ještě rozšířily.

Rychle vylezla z lože a běžela na nejbližší mýtinu, odkud byla vidět obloha. Na mýtině se odráželo světlo nového dne a proměnilo temně modré stíny azurové; na východní straně převládala růžová. Slunce se právě usazovalo na obloze, když Rapsodie zahájila svou ranní píseň. Zpívala čistě; melodie prolomila těžké ticho a Ashe mrazilo v zádech. Cítil, jak to v zemi pod jeho nohama trochu zadunělo a na malou chvilku se zvedl vítr.

Elynsynos také poslouchala.

* * *

„Tady je to místo," určil Ashe; snížil hlas téměř do šepotu a Rapsodie dumala, jestli je to proto, že má strach.

Vedle nich se kopec svažoval do menší prohlubně a v ní se rozkládalo lesní jezero. Křišťálová voda v něm byla naprosto klidná a zrcadlily se v ní stromy, které jezero lemovaly. Voda z jezera mířila do potůčku, který chvíli běžel lesem a pak se vléval do řeky Tab'Afel.

Les byl úplně tichý, klid jen příležitostně rušil ptačí trylek a bublání potoka. V celé scenérii byly klid a krása; tedy vjemy naprosto opačné od Rapsodiiných představ o tom, jak by mělo vypadat dračí doupě. Nebyla vidět jediná známka přítomnosti monstrózního ještěra, vlastně to vypadalo, že zde nežije vůbec nic.

Obešli jezero a Rapsodie viděla i pramen, který je zásoboval vodou. V nejpříkřejším srázu nad jezerem zel otvor do jeskyně; byl dobře vidět až z místa, kam dorazili. Z ústí jeskyně vytékal pramínek, který se tiše vléval do čirých vod třpytivého jezera. Otvor byl asi šest metrů vysoko. Nebylo pochyb, že našli správné místo; Rapsodie vycítila vibrace síly, které vycházely z jeskyně a probouzely v ní vnitřní chvění.

Kráčeli dál po pěšině a Rapsodii přišlo, že ve větru kolem sebe slyší šepot, ale když se zastavila, aby se pořádně zaposlouchala, slova zmizela; slyšela jen šelest pučících pupenů a lehký vánek nadcházejícího jara. Měla zcela jasný pocit, že je někdo sleduje. Ashe nemluvil a pod kápí nezaznamenala žádné reakce.

Nakonec došli až k ústí jeskyně. Teplý vánek je ovíval v pravidelném rytmu; *dech dračice,* napadlo Rapsodii. V mysli se jí rodily pochybnosti a úvahy, zda bylo vůbec moudré se sem vypravit. Už začínala uvažovat, že raději rychle odejde, když vtom prolomil klid lesního ticha hlas, který mohl patřit jen Elynsynos.

„Ty mě zajímáš," pronesl, a zněl vícero tóny; současně bas, baryton, tenor, alt i soprán. V ozvěně toho hlasu byla přítomna

jakási elementární důvěrnost, do níž nedokázalo proniknout ani Rapsodiino srdce, zrozené z ohně. Hlas promlouval do nejzazších hloubek její duše a jednu chvíli nedokázala přesně říct, zda zaslechla skutečná slova, anebo jen jejich ozvěnu. „Pojď dál."

Rapsodie polkla a pomalu vstoupila do otvoru. Zastavila se, aby prozkoumala runový nápis na skále. Odhrnula lišejník a přerostlý břečťan. Našla důvěrně známá slova.

Cyme we inne frid, farm the grip
of deat to lif inne dis smylte land.

Jak se dotýkala starobylého nápisu, konečky prstů jí probíhaly jemné vibrace; vycítila starodávnou tradici spočívající zde v klidu už celá staletí a náhle ji naplnil hluboký údiv, pocit objevení čehosi a ještě mnohem víc – vzrušení nejvyšší vášně, že ji až zamrazilo v srdci. Poznala to ihned a nemýlila se – navzdory tomu, že podobnou vášeň poznala v životě jen jednou.

Ta pradávná tradice se přímo vznášela v melodii tohoto místa a setrvávala zde. To sem musel kdysi dávno dorazit Merithyn, zde poprvé vyryl do kamene slib a pozdrav svého krále. Jistým způsobem se zde nacházelo rodné místo všeho cymrianského lidu a jako takové vyzařovalo podivnou magii. Ba co víc, kdysi zde byla přítomna láska, velká láska, a její zlomky se daly vycítit i dnes. Rapsodie měla dojem, že by zde vydržela stát velice dlouho a jen tak zírat na runy.

„Rapsodie." To se jí za zády ozval Ashe a Rapsodie málem nadskočila úlekem. „Nedívej se jí do očí."

Setřásla zárodek extáze a přikývla. Zkontrolovala, zda má u sebe všechny své věci, a obrátila se k Ashovi.

„Budu opatrná. Sbohem, Ashi," řekla potichu. „Děkuji ti za všechno. Ať je tvá zpáteční cesta bezpečná."

„Rapsodie, zdrž se ještě chvíli." Ashe jí podal ruku. Otočila se a podala mu svou; Ashe ji lehce nazvedl ze skály a postavil na zem.

„Ano?“ Stála před ním a hleděla do temnoty jeho kápě.

Pomalým pohybem kápi uchopil, pak ji náhle stáhl a odhalil svůj obličej. Rapsodie jen vydechla.

Jo měla pravdu. Nebyl zjizvený ani jinak znetvořený. Ashův obličej byl krásný a ústa se nejistě usmívala, jak na ni ze své výšky shlížel.

Stejně jako její sestra i Rapsodie si ze všeho nejdříve povšimla jeho vlasů. Zářily jako vyleštěná měď, a jak se v nich zachytilo světlo odpoledního slunce, Rapsodii napadlo, že vypadají, jako by je řemeslně zpracoval umělecký kovář. Ani v této zemi, ani v zemi, kde se narodila, ještě nikdy nic podobného neviděla. Jen přemýšlela, zda jsou kašmírově hebké, jak by napovídaly hladké prameny, nebo tvrdé a drátěné podle kovového lesku. Ta hádanka ji fascinovala; dokázala by strávit zbytek dne tím, že by jen tak stála a pozorovala ty vlasy; tajně toužila se jich dotknout.

Chvíli jí trvalo, než si prohlédla zbytek Ashova obličeje. Byl klasicky hezký a podobně jako v jejím případě vykazoval známky smíšeného lidského a lirinského původu. Pokožku měl světlou a hladkou a pěkně tvarovanou čelist pokrývaly neupravené polodlouhé vousy. U muže by to vypadalo, že se neholil asi měsíc, ale Rapsodie věděla, že u takového míšence se jedná o zhruba roční plnovous. Kdyby byl člověkem, bylo by mu něco kolem pětadvaceti, ale u polovičního Lirina, navíc ještě možná cymrianského původu, nedokázala Rapsodie ani náhodou určit skutečný věk.

A pak se mu podívala do očí, do očí, které byly překrásné a cizí; pronikavě modré a v duhovce se objevovaly drobounké jiskřičky zabarvené jantarovým nádechem. Chvíli jí trvalo, než přišla na to, proč jí ty oči připadají tak cizí; musela se podívat ještě jednou. Lidskost těch očí rušily panenky, které měly tvar malých štěrbin, jako mají hadi, ale v jeho očích nepůsobily panenky nijak hrůzostrašně; spíše z nich promlouvala starobylost a síla, která byla pradávného původu a nekonečná. Cítila, jak se

do těch očí propadá jako do silného proudu mocné řeky, který ji unáší přes vodopád; cítila vibrace chladné laguny. Ashe zavřel oči, ale jen na chvíli, než znovu popadla dech.

Když začala normálně dýchat, znovu pocítila na tvářích proudy slz – vůbec si neuvědomovala, kdy se rozplakala. Jako by ji někdo udeřil do obličeje, náhle byla opět při smyslech a pochopila mnoho věcí, kterým až doposud nerozuměla; hlavně to, proč se skrýval v kápi a proč se s ní nechtěl sblížit.

Byl pronásledován. To mohl být jediný důvod.

Jen těžko hledala slova, emoce, které jí zmítaly, byly velice silné. Ashe se jí podíval do očí, jako by se hrozil toho, co řekne, ale současně to potřeboval slyšet – navzdory všem svým obavám. Konečně se jí vybavila ta správná slova.

„Ashi?“

„Ano?“

Zhluboka se nadechla.

„Měl by ses oholit; vypadá to příšerně.“

Chvíli na ni tupě zíral, než mu došel význam té věty, a pak se rozesmál. Rapsodie vydechla úlevou, na chvilku se podívala jinam a pak, celá rozesmátá, přistoupila k Ashovi a objala ho. Nechtěla, aby viděl, jak se jí znovu hromadí v očích slzy.

Ashe ji k sobě velice jemně přitiskl, ale ona pocítila, že se celý jakoby svíjí. Z neznámých důvodů v něm její objetí vyvolávalo bolest, tak ho pustila, aby to nebylo ještě horší. Bolest jako by měla ohnisko v hrudi, ale nebyla si jista. S úlevným povzdechem se jí vymanil.

„Děkuji ti,“ řekla upřímně. „Vím, že to pro tebe bylo těžké, a velice si vážím toho, že jsi to udělal. Kdyby ses mi neukázal, pořád by mé to nutilo o tobě přemýšlet.“

„Až budeš uvnitř, dávej pozor,“ řekl a kývl směrem k jeskyni.

„Ty dávej pozor na zpáteční cestě,“ odpověděla a chystala se odejít.

Sklonila se a zvedla suchý klacek, aby jí posloužil jako hůl. „Ještě jednou ti dekuji. Měj se.“ Poslala mu vzduchem polibek a pak přešla po vlhkém kameni ke vchodu do jeskyně.

* * *

Ústí se rozšiřovalo do temného tunelu a z hlubin se v něm odráželo blyštivé pulzující světlo. Na zdech zpočátku rostly lišejníky hvězdicovitého tvaru, vytahovaly se za denním světlem, ale řídly, až nakonec zmizely, jak tma uvnitř houstla.

Rapsodie kráčela pomalu tunelem a sluchem pátrala po pohybu. Po chvilce jej vycítila; v hloubi jeskyně byla voda a v ní něco zašplouchalo, následovalo dunění nohou s pařáty, jak se sunuly po kamenném dně. Byl to zvuk, jako když se ocel odírá o kámen, a tunel se zaplnil horkým dračím dechem, ve kterém byla štiplavá příchuť, s níž se kdysi dávno Rapsodie setkala v kovárně nebo v Achmedových dílnách; pachy z pece na tavení kovu.

Tunel se najednou začal stáčet a pod Rapsodií se rozevřela veliká sluj. Temnota sluje byla neproniknutelná, tak se Rapsodie koncem své hole dotkla kamene a zažehla jej; doufala, že pochodeň toto místo trochu osvětlí. Téměř okamžitě ožilo; poskakující plameny vrhaly dlouhé stíny dolů do tunelu a Rapsodie rozeznávala obrysy obrovského monstra. Pohybovalo se a vylézalo z vody na dně sluje. Každým jeho krokem se stěny jeskyně otřásaly a mihotavé světlo pochodně tancovalo po měděných šupinách, jež se ve tmě blýskaly jako miliony leštěných bronzových štítů.

Elynsynos byla obrovská. I v tom šalebném osvětlení Rapsodie odhadovala, že je dobře třicet metrů dlouhá a že by klidně dokázala vyplnit celou délku tunelu, kterým právě přišla. Síla ukrytá ve svalstvu dračice byla dost velká na to, aby Rapsodii vyhnala všechnu barvu z obličeje.

Pak spatřila oči toho obrovského plaza; příliš pozdě na to, aby mohla uposlechnout Ashova varování. Objevily se v tunelu jako

dvě obrovské lucerny, které někdo náhle rozsvítil. Velikánské oční bulvy zářily prizmatickým světlem; byly tak neskutečně nádherné, že Rapsodie okamžitě pocítila, jak by tu klidně na místě zemřela, jen aby se do nich směla dívat. Dlouhé vertikální štěrbiny rozdělovaly obě stříbrné duhovky, orámované třpytivými duhovými barvami. Rapsodie téměř okamžitě ucítila, jak poskakují v její duši ohně, jako by je přiživil náhlý závan větru. Asi na vteřinu jí nitro zachvátila jakási závrať, ale ten pocit pominul a Rapsodie odvrátila pohled od těch neuvěřitelných očí, přestože její duše naříkala a protestovala.

„Kráska," řekla Elynsynos. Rapsodie téměř ihned poznala sílu toho jediného slova. Elynsynos mluvila hlasem, který měl melodii živlů, a to slovo neznělo jako popis, ale spíše jako jméno. Harmonický zvuk nevycházel z orgánu, jenž je schopen tvořit tóny – Rapsodie toho sice o dracích věděla jen málo, ale bylo jí známo, že wyrmové nemají od přírody hrtan – tento hlas vznikal díky mistrovské manipulaci s větrnými proudy. Rapsodie byla v pokušení znovu pohlédnout přímo na dračici, ale neudělala to; dívala se jen koutkem oka.

„Proč jsi přišla, Krásko?" V tom hlase byla moudrost a zvonil jako dětská mluva. „Z mnoha důvodů," odpověděla a sledovala hadovitý stín na zdi jeskyně před sebou. „Zdálo se mi o tobě. A přišla jsem, abych vrátila něco, co ti patří, a abych ti zazpívala, jestli mi to dovolíš." Rapsodie viděla, jak se stín pohnul, když hlava dračice spočinula těsně u ní; na zádech ucítila horký dech. Oheň v Rapsodiině nitru se vpíjel do žáru dračice a do síly, která z ní sálala. Vlhké oblečení na Rapsodii rázem uschlo a ohřálo se natolik, až se málem vznítilo.

„Otoč se, prosím," požádala dračice mnohozvučně. Rapsodie zavřela oči a poslechla, po obličeji jí přebíhaly vlny horka, jako by se slepě obracela ke slunci. „Bojíš se?"

„Trochu," odpověděla Rapsodie a nechala oči zavřené.

„Proč?"

„Bojíme se toho, co neznáme a čemu nerozumíme. Doufám, že oboje pochopím a bát se přestanu.“

Znovu zaslechla ty zvuky, šeptaná slova – jako před tím, než s Ashem došli k jeskyni. „To jsi moudrá, když se bojíš,“ řekla Elynsynos. V tónu jejího hlasu nezněla žádná výhrůžka, ale byl tak hluboký, až to působilo hrozivě. „Jsi nádherný poklad, Krásko. Vlasy máš jako zpracované zlato, oči jsou smaragdy. Pleť máš jako nejčistší porcelán a jsi zcela netknutá. Zní v tobě hudba a je v tobě oheň a čas. Každý drak by si horoucně přál mít tě jenom pro sebe.“

„Patřím jen sama sobě,“ prohlásila Rapsodie. Dračice se uchichtla. „Ale přišla jsem za tebou v naději, že se spřátelíme. Pak bych byla dobrovolně z určitého hlediska tvým majetkem. Přítel je přece jedním z nejcennějších pokladů, že ano?“ Rychle na dračici pohlédla, ale ihned stočila oči jinam.

V obrovské tváři Elynsynos se najednou objevila zvědavost, která byla podivným způsobem okouzlující, a Rapsodie ji zahlédla pouhým koutkem jednoho oka.

„Nevím. Nemám přátele.“

„Pak bych pro tebe mohla být opravdu jakýmsi pokladem, když budeš chtít,“ řekla Rapsodie a strach v ní začal ustupovat. „Nejprve dovol, abych ti vrátila tohle,“ zahrabala ve vaku a vytáhla dýku z dračího spáru.

Velké prizmatické oko zamrkalo. Rapsodie se na dračici přímo nedívala, ale cítila, jak se světlo ve sluji na chvíli ztlumilo. Naskočila jí husí kůže, když se kolem ní rozeznělo do morku kostí pronikající hučení, jako by do sluje vletěl obrovský roj včel. Viděla, jak se stín na stěně zvedl, veliký dračí spár se natáhl nad hlavu a opatrně sevřel dýku, která se spárům velice podobala. Pak se drápy vrátily tam, kde spočívaly dříve. Rapsodie vydechla.

„Kde jsi k tomu přišla?“

„V hlubinách Gwylliamova doupěte," Rapsodie volila slova tak, aby je dračice ocenila. „Bylo to ukryté hluboko, ale když jsme to našli, věděli jsme, že by se ti to mělo vrátit."

„Gwylliam byl špatný člověk," podotkla dračice harmonickým hlasem. Zase v něm nebyla žádná zloba; Rapsodie pocítila vděk. Ani na chvíli by se nechtěla ocitnout v doupěti draka, který by byl podrážděný. „Udeřil Anwyn a zabil tolik Cymrianů! Ta dýka patřila jí a přesto si ji nechal. Děkuji, Krásko, žes mi ji přinesla."

„Nemáš zač, Elynsynos. Je mi líto, co se stalo s Anwyn."

Bzučivý zvuk zesílil. Rapsodie ucítila, jak žár kolem ní narůstá. „Anwyn je také špatná, stejně jako Gwylliam. Zničila své vlastní zásoby. To je něco, co drak nesmí nikdy udělat. Stydím se, že je z mé líhně. Není to mé dítě. Drak brání své poklady, jak jen to jde. Anwyn je zničila."

„Své vlastní zásoby? Jaké zásoby?"

„Podívej se na mě, Krásko. Já ti neublížím." Hlas mnoha tónů a barev byl teplý a sladký. „Jestli jsi moje přítelkyně, měla bys mi důvěřovat, nebo ne?"

Rapsodie, nedívej se jí do očí.

Rapsodie se pomalu otočila a zírala do země. Vnímala blýskající se šupiny, na nichž se odráželo světlo pochodně; putovalo jí ve vlnách přes plátěnou košili, kde se proměňovalo v průzračnou duhu. Teplo hlasu dračice jí ovíjelo srdce, ale naštěstí jí v tu chvíli nepřestal fungovat mozek, který ji varoval, aby se měla před tímto obrovským ještěrem na pozoru. Dračí uskoky byly dobře známé a Rapsodii stále znělo v uších Ashovo varování.

Rapsodie, nedívej se jí do očí.

„Její zásoby byli cymrianští lidé," vysvětlila Elynsynos. „Byla v nich magie; přešli celou Zemi a dali si načas, než se zastavili. V každém z nich sídlil určitý živel, i když nevěděli, jak ho používat. Byly mezi nimi rasy, které se v těchto krajích nevyskytovaly; Gwaddové, Liringlasové a Gwenenové a

Nainové, Staroserenové a Dhraciané a Mythlinové, lidská zahrada plná různých druhů těch nejkrásnějších květin. Byli zvláštní, Krásko, byli to unikátní lidé, kteří si zasloužili největší péči a ochranu. Jenže ona se obrátila proti nim a mnoho jich zničila, aby je nemohl mít Gwylliam. Tolik se stydím."

Rapsodie pocítila na obličeji mlhu; podívala se pod nohy a spatřila, že stojí v lesklé tekutině. Aniž by přemýšlela, zvedla oči a okouzleně hleděla na obrovskou dračici. Elynsynos plakala.

Rapsodie cítila, jak jí to láme srdce; v tu chvíli by dala cokoli za to, aby mohla dračici utěšit, ulevit jí v bolesti a zahnat její smutek. V duchu se sama sebe tázala, zda tak silně s wyrmem soucítí důsledkem toho, že ji dračice očarovala, nebo jednoduše proto, a to jí napovídalo srdce, že má dračici ráda, protože je tak vzácná a nádherná. Přikročila k Elynsynos a něžně se dotkla její masivní čelisti.

„Neplač, Elynsynos."

Dračice sklonila obrovskou hlavu níž a pozorně si Rapsodii prohlížela; v očích měla oslepující třpyt. „Zůstaneš se mnou chvíli?"

„Ano. Zůstanu."

6

Grunthor se až zapotácel, aby se toho odpoledne již počtvrté zastavil, a učinil tak velice neobratně, protože to nedokázal tak rychle jako Achmed. Hlasitě vzdychl.

„Je tam pořád, pane?"

„Ano." S každou další zastávkou bylo roztrpčení v Achmedově hlase patrnější a zlostnější. Firbolgský král se v tunelu otočil a zakřičel:

„Bůh tě zatraťˇ, Jo, jdi domů, nebo tě přivážu k nejbližšímu stalagmitu a nechám tě tady, dokud se nevrátíme."

Vzduchem to zasvištělo a malá bronzová dýka se zarazila do stěny jeskyně těsně vedle Achmedova ucha.

„Seš smilný prase," zavrčel hlas Jo a vracel se v ozvěnách. „Nemůžeš mě nechat samotnou mezi těma malejma spratkama. Jdu s tebou, ty bastarde, ať už se ti to líbí nebo ne."

Achmed skryl úsměv a vrátil se kousek zpátky, pak zašel mezi skály u vchodu do tunelu a vytáhl dívku z jejího úkrytu.

„Něco ti prozradím o pářících se prasatech," řekl se zřejmým potěšením. „Koušou. Nelez jim do cesty, nebo ti z těla vytrhnou kus masa."

„No jo, ty přece víš o smilných prasatech všechno, Achmede. Je mi jasný, že to děláš pořád. Bůh ví, že by se tě nikdo jiný ani nedotknul, to by musel bejt úplně slepej."

„Padej domů, slečinko," nařizoval Grunthor přísně. „Nechceš přece, abysem ti ukázal, jak se dokážu naštvat."

„Ale Grunthore," zafňukala Jo a provedla další neúspěšný pokus s nevinnýma, široce rozevřenýma očima, zatímco si stěžovala: „Nesnáším ty malý parchanty. Chci jít s vámi. *Prosím.*"

„Jaký to má smysl takhle mluvit o vlastních praneteřích a synovcích?" zeptal se Achmed poněkud neupřímně. „Tvou sestru by určitě rozrušilo, kdyby tě slyšela, jak mluvíš o jejích vnoučatech."

„Jsou to malé bestie. Snaží se mi podrazit nohu, když jsme na útesech," žalovala Jo. „Příště bych mohla omylem srazit jednoho nebo dva dolů do kaňonu. Prosím, nenechávejte mě s nimi o samotě. Chci jít s vámi, ať už jdete kamkoli."

„Ne. Teď se hezky vrátíš. Půjdeš sama, nebo potřebuješ doprovod?"

Jo si založila ruce a obličej jí sálal obrovským vztekem. Achmed vzdychl.

„Podívej, Jo. Poslední nabídka. Jestli se ukáže, že jsme našli to, co jsme hledali, a zvládneme nebezpečí, které tam hrozí, příště tě tam vezmeme s sebou. Ale jestli nás zase budeš sledovat,

svážu ti ruce i nohy a hodím tě do školky. Rapsodiina vnoučata tě mohou používat místo míče, nebo ti dají na hlavu pytel a budeš muset projít uličkou hanby. Rozumíš tomu?“ Jo mrzutě přikývla. „Dobře. Tak a teď běž zpátky do Cauldronu a přestaň nás pronásledovat.“ Grunthor vytáhl ze stěny dýku, kterou jí kdysi daroval, a držel ji v ruce. Jo po ní chňapla a hned si ji zastrčila do boty.

Oba Bolgové sledovali, jak se dívka zlostně otočila a vystupovala nahoru tunelem. Počkali ještě chvíli, a když už nic nezaslechli, vrátili se do místa, odkud vystoupali. Zde se znovu zastavili.

Achmed se otáčel kolem dokola a byl otrávený. Denní světlo už sem dolů nedopadalo; ocitli se nyní velmi hluboko, příliš hluboko, než aby se vrátili a ztratili tak celý den. Už celé týdny odkládali Achmed i Grunthor průzkum, při kterém by vypátrali Loritorium, skrývanou podzemní kobku, jejíž mapy ukázal Achmed Rapsodii. Bohužel Jo, ten spratek, kterého Rapsodie adoptovala jako svou sestru, se o expedici dozvěděla a odmítala uposlechnout jeho příkazů, aby zůstala doma. Šla za nimi, když opouštěli Cauldron, a stejně tak teď. Bylo zřejmé, že jeho nařízení vůbec nerespektuje.

Cítil ji, přestože tlukot jejího srdce neslyšel tak dobře jako Grunthorovo a Rapsodiino a několika tisíců dalších, která občas zaslechl bít někde v dálavách. Schopnost rozlišovat tyto rytmy mu zbyla jako fragment jeho výbavy ze starého světa; teď dokázal zaslechnout jen tlukot srdce těch, kteří se ve starém světě narodili.

Jo vnímal úplně jinak. Tohle byly jeho hory, tady byl králem. Najednou zjistil, že už je zase pronásleduje, že neuposlechla jeho příkazu, že je za nimi v tunelu, jen zůstává skryta. Obrátil se na obrovitého seržanta.

„Grunthore, vzpomínáš si, jak jsi mi jednou povídal, že dokážeš vycítit, jak se pohnula zem?“

Grunthor se podrbal na hlavě a ušklíbl se. „Božínku, pane, ani se nepamatuju, že bysme spolu mluvili až tak důvěrně. Co si naposled pamatuju, tyhle sladký řečičky jsem ved jen se starou Brendou v Paláci radostí Madam Parri. A to už je plno let.“

Achmed se spokojeně pousmál a ukázal na zem pod jejich nohama. „Oheň reaguje na Rapsodii, a čím více s ním experimentuje, tím více ho dokáže vůlí ovládat. Když tebe váže podobné pouto k zemi, možná by totéž platilo i o tobě.“ Ohlédl se. „A možná bys jako první experiment mohl zkusit přesvědčit zemi, abychom měli zaručeno, že se zbavíme té všudypřítomné noční můry, která nás prostě nenechá na pokoji.“

Grunthor chvíli přemýšlel a pak zavřel oči. Všude kolem sebe slyšel tlukot srdce Země, jemné drnkání, které šeptalo všude v okolním vzduchu, pulzovalo v zemi pod jeho nohama, přebíhalo mu po silné kůži. Byla to vibrace, která se mu chvěla v kostech a v krvi od chvíle, kdy putovali středem Země podél Kořene, klerý propojoval oba obrovské Stromy. Vibrace k němu promlouvala a díky ní dokázal rozeznávat vrstvení skal, v nichž se nacházeli.

Okem myšlenek rozeznával stopy různorodého podloží, jak mu Země zpívala o místě jeho zrození; žalozpěv připomínal příšerný tlak, který zapříčinil zlom a vzestup šikmých skalisek a vytvořil tak útesy a vrcholky skal, které se teď nazývaly Zuby. Díky poutu se Zemí šeptala jeho duše útěšná slova, zklidňující pradávnou paměť.

Dokázal spatřit každou sebemenší křehkou kapsu v hornině, každičké místo, kde se obsidiánová řeka zařízla do čediče a břidlice, každou skulinu, kterou pečlivě vydlabali Nainové, další obdivovatelé Země vázaní stejnou tradicí jako on. Viděl nekonečné podzemní průchody Canrifu, všechny tunely podobné tomu, v němž se nyní oba nacházeli. Cítil Joina chodidla, jak spočívají na křehké krustě nedaleko nich, a poručil Zemi, aby se v tom místě na chvíli uvolnila, polkla dívčiny kotníky a zase ztuhla.

Join šokovaný výkřik přerušil Grunthorovy vidiny; otevřel oči a cítil, jak mu v nich pulzuje bolest. Řetěz odporných nadávek okořeněných osamělými zlostnými výkřiky zněl ozvěnou všemi tunely, až vypadly uvolněné kameny a zvířily prach. Achmed se zasmál.

„To by ji mělo zarazit alespoň do chvíle, než se dostaneme na konec tunelu a k té přístavbě. Pak ji můžeš uvolnit. Mám za to, že ani Jo nebude chtít riskovat, že jí Země opět znehybní nohy.“ I ve slabé záři pochodně si všiml, jak Grunthorovi zbledla kůže a na masivním čele přítele zaznamenal kapičky potu. Přihmouřil oči: „Jsi v pořádku?“

Grunthor si otřel čelo hezkým plátěným kapesníkem. „Tak nevim, jestli se mi tohlencto zamlouvá,“ promluvil. „Eště nikdá mi takhle nebylo, když sem si jen dával bacha na věci v podzemí, anebo chtěl vypadat jako skála.“

„Poprvé to zpravidla vždycky trochu zabolí,“ řekl Achmed. „Až budeš mít víc zkušeností a dokážeš své nadání zvládat lépe, myslím, že bolest pomine.“

„Vsadím se, že tohle říkáš všem ženskejm,“ opáčil Grunthor, složil kapesník a schoval ho. „Jak vo tom tak přemejšlim, ty samý slovíčka jsem říkal starý Brendě. Tak co, jdeme dál?“

Achmed přikývl a oba muži pokračovali do hlubin Země. Jo nechali stát uvězněnou po kotníky v tvrdé skále.

Zuřila a ječela vzteky.

* * *

Čím hlouběji pronikal Achmed pod země, jimž nyní panoval, tím větší ticho ho obklopovalo. Starodávné chodby byly buď vybudované jen zčásti, anebo se už pomalu propadaly a často bylo zapotřebí se zastavit a vyžádat si Grunthorův zásah. Ten odhrnoval kamennou drť a prodíral se skálou, jako by byla z vody nebo jiné tekutiny; podobné to dělal, když se kdysi prohrabával k povrchu Země na konci jejich cesty podél Kořene.

Chvilkami je ohlušil rachot padající sutiny, ale s každým novým pásmem, které překročili, zavládlo ještě větší ticho a všude byl hustý vzduch, jímž celá staletí nic nepohnulo.

Achmedovi netrvalo ani celý den určit přesně, kde bylo Loritorium vybudováno; jednak horlivě studoval rukopisy z Gwylliamovy hrobky, jednak mu vlastní smysly našly cestičky uvnitř hor a jejich pradávné tradice. Nalézt Loritorium bylo otázkou chvilkové tiché meditace na trůnu ve Velké síni; uvažoval, kde by on sám vybudoval tajnou přístavbu, kdyby byl na Gwylliamově místě. A tak za zavřenýma očima putovala jeho mysl zákoutími pečlivě vyhrabaných tunelů uvnitř hory. Kopírovaly chodby vnitřního města Canrifu a pokračovaly dál přes široké Vřesoviště, Kraldurge a Území duchů, hraniční hory, které tvořily skrytou bariéru nad Elysianem, Rapsodiinou skrytou zemí.

Nalezl vchod do starobylých zřícenin hluboko pod vesnicemi, které kdysi vystavěli Cymriané za druhým kaňonem, pod vesnicemi, střeženými zlověstnou skalnatou propastí několik set metrů hlubokou. Cesta ke vchodu byla chytře maskovaná jako součást hory; byla to lidskou rukou vytvořená rýha, která ze všeho nejvíc připomínala stezku. V současnosti po ní běhala jen zvířata, pokud se tam pohybovalo vůbec něco.

Jakmile se Achmed ocitl s Grunthorem uvnitř tunelu, věděl naprosto přesně, že jdou správným směrem, a rozzuřilo ho k nepříčetnosti, když Jo narušila tajemnost Loritoria tím, že je sledovala. Věděl, že děvče ho chce hlavně pořádně rozzlobit, ale Achmed nevěřil nikomu, a teď se stále více utvrzoval ve svém přesvědčení, jakou hloupost Rapsodie provedla, když adoptovala tuhle holku z ulice. *Dej na má slova,* vrčel na ni přes zaťaté zuby, *toho budeme litovat.* A jako ve většině případů, kdy nebyla sama přesvědčená, i tentokrát Rapsodie jeho slova naprosto ignorovala.

Když teď Grunthor rozhrnoval nánosy hornin, které zavalily tunel před nimi, Achmed cítil, jak se ticho čím dál víc prohlubuje. Tenhle smyslový vjem se podobal tomu, který zažil,

když našel v hlubinách zničeného podzemí hlavního města Canrifu cymrianský vinný sklep, plný sudů a skleněných lahví. Většina tekutin se ztratila už před staletími a zbylo po ní jen husté a kalné želé; kdysi se to možná dalo pít, ale teď to všechno bylo ztuhlé a příliš sladké. Ticho v nově objevené části tunelu bylo téměř stejně hmatatelné.

Na rozdíl od Achmeda Grunthor neslyšel ohlušující ticho, ale stále zřetelnější píseň. S každým novým objevem, s každým novým průlomem do vrstev horniny byla píseň Země jasnější, rozechvělejší, silná a obalená starými kouzly, před nimiž člověk pociťoval téměř posvátnou hrůzu. Jak tak rozhrnoval nánosy hornin a balvany ke stěnám tunelu, prsty se mu třásly, přestože měl na rukou kozinkové rukavice. Nakonec se zastavil, opřel se o skálu před sebou a hlavu si položil na předloktí. Zhluboka dýchal a vpíjel se do hudby, která ho teď obklopovala, zahlcovala mu uši a vytěsňovala každý jiný zvuk.

„Jsi v pořádku, seržante?“

Grunthor přikývl, neschopen slova. Ještě jednou přejel rukou skálu a pohlédl na Achmeda.

„Vodpálili tady v tom tunelu nálož, když odcházeli, eště než je přepadli,“ prohlásil. „Tohle nespadlo samo sebou. Strhli celou horu. Proč ale tady, pane? Proč ne opevnění nebo tunely do Velký síně? Mohli se před Bolgama bránit dýl, mohli je i odříznout v kaňonu u Vřesoviště, nebo aspoň rozbít útok zvenčí. Je to divný.“

Achmed mu podal láhev s vodou a obr se zhluboka napil. „Tam uvnitř muselo být něco cenného, že se Gwylliam odhodlal obětovat hory. Nechtěl ale, aby to padlo do rukou Bolgů, anebo se bál, že by to z Bolgů mohl někdo vypáčit. Chceš pokračovat? Můžeme se vrátit a trochu si odpočinout.“

Grunthor si utřel z čela pot a zavrtěl hlavou: „Kdepak. Když už sem se prohrabal až sem, tak by bylo hloupý se vzdávat. Jenže je tady před náma krapet víc kamení; řek bysem, že asi tolik, co

jsme zatím prolezli.“ Narovnal se, oklepal si brnění a pak znovu rukama osahával skálu.

Jakmile se soustředil, zcela jasně rozeznával složení masivu. Očima své mysli viděl každičkou skulinku, každou kapsu, v níž se zachytil starobylý vzduch. Zavřel oči, v duchu stále udržoval obraz hory a pak prostrčil ruku kamenem, jako by byl z vody. Kámen ho ochotně pustil dovnitř. Zvedl obě paže, vsunul je do skály hlouběji, až ucítil, jak mu pod rukama vláční a ustupuje; pak kamení odhrnul, jako by to bylo roztavené sklo, hladké a poddajné.

Achmed užasle pozoroval, jak se kůže jeho obřího přítele v ubývajícím světle pochodně mění ve světlou, pak v popelavou a nakonec kamenně šedivou; Grunthor se nořil do skály, která je obklopovala. Po chvíli už seržanta nebylo ani vidět, jen pohyblivý stín, jak se masivní halda žuly a břidlice přesunula a vytvořila skalní stěnu. Náhle se před Achmedem rozevřel asi dvouapůlmetrový otvor. Vsunul do díry pochodeň. Skála na krajích čerstvého otvoru zářila rudě a zlatě, na chvíli nabrala barvu roztavené lávy, pak ale zchladla a vytvořila hladkou stěnu tunelu. Achmed se usmál, vstoupil do otvoru a následoval vysoký stín seržanta.

„Grunthore, já vždycky věděl, že se učíš rychle,“ chválil. „Možná je dobře, že s námi není Rapsodie; hodně se to tu podobá cestě kolem Kořene. Víš, jak moc se jí líbilo být v podzemí.“

„Lirinové,“ zamumlal Grunthor a slovo se ozvěnou vznášelo celým tunelem jako zavytí nějakého podzemního vlka. „Dáte jim nad hlavu pár metrů tvrdý skály a už se celý třesou. Poseroutkové.“

* * *

Čím hlouběji se prodíral do nitra Země, tím rychleji se Grunthor pohyboval. Achmed mu už dávno nestačil a teď už nedokázal ve světle své doutnající pochodně ani zahlédnout jeho

stín. Bylo to, jako by horský masiv kolem obrova těla nebyl víc než vzduch; chvílemi to zase vypadalo, jako by se brodil po pás v moři.

Náhle Achmed pocítil silný průvan; hnal se z pupku horského masivu, přerývaný proud větru, stálý a sladký, obtěžkaný magií. Citlivá pokožka ho až zabolela silou tohoto větrného nárazu, který byl hustý, nenarušeny časem ani větrem z pozemského světa. Grunthor se určitě proboural do Loritoria.

Od zbytku pochodně si zapálil novou a starou zahodil. Oheň na konci vesele plápolal a plameny dosahovaly až do stropu tunelu, jako by zpívaly oslavnou píseň.

„Grunthore?“ zakřičel. Neslyšel žádnou odpověď.

Achmed se rozeběhl. Pospíchal zbývající částí tunelu až k temnému ústí na konci, k otvoru, který byl temnější než ostatní tunely, jež zatím prošli. Pak se zastavil.

Vysoko nad ním, ještě výš, než dosahovalo světlo pochodně, se klenul nádherný strop, leštěný a krásně zdobený jemnými vzory, zhotovený z toho nejkrásnějšího mramoru, jaký kdy Achmed viděl. Každá jednotlivá deska bledého kamene byla vytesána do příslušné velikosti a přesně zapadala na své místo v jeskyni, kde se nacházel. Stěny sluje byly také z mramoru, přestože obklady nebyly ještě dokončené. Na krajích neuvěřitelně obrovské podzemní prostory postávalo vysoké lešení, válely se tu kamenné bloky a opuštěné nářadí.

Achmed se otočil k vysokému bloku, který před sebou hrnul Grunthor, když prorážel tunel. Obracel pochodeň všemi směry a pátral po firbolgském seržantovi, ale neviděl nic kromě obrovské hromady kamene a hlušiny, navršené na hladké podlaze jeskyně; kolem se objevovaly zlomky mramoru. „Grunthore!“ zakřičel znova a stíny pochodně se odrážely od nově vzniklého mořenového valu a na starobylých stěnách jeskyně. Voláni se několikrát vrátilo ozvěnou, ale pak zaniklo v naprostém tichu.

Hromada hlušiny u Achmedových nohou se rozpadla a pohnula. Několik vteřin nato se začalo cosi objevovat. To, co

vypadalo jako obrovská kamenná socha velikého muže, se začalo hýbat a dýchat a s každou další vteřinou se to dalo lépe odlišit od skály.

Achmed pozoroval, jak se Grunthorovi vrací do obličeje barva. Seržant seděl na zemi, opíral se zády o haldu sutě, kterou měl na svědomí, mělce dýchal, pomalu přicházel k sobě a odděloval se od Země, jak to už jednou učinil na konci jejich putování podél Kořene.

„Krindapána!“ zašeptal. Achmed si k němu klekl, ale Grunthor odmítl láhev s vodou, kterou mu král nabídl. Obr zkřížil paže na kolenou a opřel si o ně hlavu.

Achmed vstal a znovu se rozhlédl. Loritorium bylo veliké zhruba jako městské náměstí bývalého hlavního města Canrifu, vybudovaného mezi útesy hraničního pásu hor na západním okraji Zubu. Když do Ylorcu přišli poprvé, našel tu Achmed jen mrtvé město a zříceniny. Nyní Bolgové horečnatě pracovali na jeho obnově, aby vypadalo opět tak slavně jako za zašlých času cymrianské slávy. I na zcela rozbořených ruinách bylo znát, jak geniálně bylo sídlo navrženo a řemeslné zpracování staveb bylo stále ještě místy viditelné.

Konstrukce a řešení Loritoria byly ještě působivější. Mělo zde stát jako Gwylliamovo mistrovské dílo, kdyby měl ovšem příležitost ho dokončit. Jako u většiny staveb, které Gwylliam navrhl, i Loritorium mělo tvar obrovského šestihranu, vytesaného v podzemní sluji v přesných proporcích. Mramorové stěny se táhly vysoko až ke klenutí stropu, který se nacházel ve výši asi šedesáti metru. Podlahu tvořil hladký leštěný mramor několika druhu, jehož barvy se ve světle pochodně blyštěly. Uprostřed stropu byl temný otvor, který Achmed téměř neviděl.

Ulice Loritoria lemovaly nádherně vytesané kamenné lavičky ohraničené nízkými zídkami, z nichž se vždy po několika metrech vypínaly sloupy veřejného osvětlení, zhotovené z bronzu a skla. V kamenných překladech byly na zídkách zářezy, vytvářející mělká koryta mezi jednotlivými lampami. V

kanálcích bylo místy vidět starodávné černé skvrny, které zde zbyly asi po nějaké husté olejovité látce.

Na vzdálenější straně Loritoria se nejasně rýsovaly dvě budovy; obě byly stejně velké a měly totožný tvar. Do každé vedla masivní vrata, zručně vypracovaná a pobitá rysinem, vzácným kovem, který ve světle pochodně vrhal kovově lesklý, modrozelený třpyt. Achmed okamžitě na základě plánů poznal, že se jedná o knihovnu a věštírnu, depozitáře, které Gwylliam vymyslel pro uchování nejcennějších knih a rukopisů. V knihovně měly být umístěny všechny druhy písemných památek lidových tradic a zvyků, zatímco věštírna měla uchovat veškeré záznamy o proroctvích a předpovědích, jež kdy byly vyřčeny. Úschovna starého vědění.

Achmed se otočil na přítele. „Jsi v pořádku? Jdeš se podívat?“

Grunthor zavrtěl hlavou. „Estli ti to teda nevadí, pane, rači bych tu chvilku zůstal a krapet si voddáchnul.“

Achmed přikývl. „Trochu se tu porozhlédnu, nepůjdu daleko a brzy se vrátím.“ Grunthor mu nepatrně pokynul unavenou rukou, natáhl se na trosky mramorové podlahy, zavřel oči a zasténal.

Firbolgský král přítele ještě chvíli pozoroval, dokud si nebyl zcela jist, že Grunthor se už zcela oddělil od Země a dýchá bez větších potíží. Pak se zadumal nad svou pochodní; téměř se nespotřebovávala, ale přesto v temnotě jasně zářila, jako by i ji magie tohoto místa okouzlila a chtěla vše dobře osvětlit.

Achmed hodil svůj ranec a výbavu na zem; vzal si jen dvě úplně stejné dýky, které mu kdysi věnovala Rapsodie ti příležitosti jeho korunovace; našla je při jedné ze svých průzkumných cest do nitra hory před několika měsíci. Krátce si je prohlédl; byly zhotoveny ze starobylého kovu, jehož jméno nikdo neznal, a byly zjevně odolné proti rzi; tento kov používali Cymriané na nosné konstrukce staveb a opláštění lodí. Achmed schoval jednu dýku na zápěstí a druhou si nechal v ruce. Tiše se vydal na prohlídku prázdného města.

Jeho kroky zněly dutou ozvěnou a odrážely se od klenby, přestože v pozemském světě se většinou dokázal pohybovat naprosto nehlučně. Zpomalil ve snaze kráčet tišeji; zbytečně, nijak to nepomohlo. Těžký vzduch v nově otevřené sluji zachytil každičký zvuk a zesiloval ho. Achmeda naplnil nepříjemný pocit, že tohle místo už dlouho nemělo žádnou společnost, takže si jí teď náležitě cení.

Když dospěl ke středu šestihranné prostory, zastavil se. V centrální části Loritoria bylo cosi, co připomínalo zahradu s velikou vyschlou fontánou. Její velkou lesklou nádrž naplňovala zářící tekutina, hustá jako tekuté stříbro. Zásobník, z něhož kdysi patrně prýštila voda, zakrýval těžký blok vulkanické horniny.

Toto místo nabízelo úchvatný pohled po celém Loritoriu. Achmed se rozhlédl. V úzkých uličkách se tu a tam nacházely další fontány s hustou stříbřitou tekutinou a ve světle pochodně se jejich povrch třpytil. Natáhl ruku k fontáně, ale rychle ji stáhl, neboť pocítil bolestivé bodnutí vyvolané silnou vibrací, která odtud vycházela. Bylo to znamení síly tak ohromné, že se s ní dosud nesetkal; koncentrovaná čistota této síly způsobila, že ho zabrněly prsty i pokožka. Odvrátil pozornost od zářivých jezírek a prohlédl si zbytek Loritoria.

Na náměstí se nacházely ve čtyřech rozích, situovaných na sever, jih, východ a západ, čtyři expozice; každá měla zhruba tvar oltáře. Achmed si vzpomněl na nákresy těchto expozic v Gwylliamových plánech. Nejspíše to jsou ony vitríny a skříně, kde se měly vystavovat exponáty, jež Gwylliam nazval Vznešené relikvie, předměty neobyčejného významu pocházející ze starého světa, vázané na pět živlů. Achmed tiše zanadával. Nepochopil zcela rukopisy, které popisovaly každý z oněch předmětů, a Rapsodie odešla ještě dříve, než si mohla pergamen pořádně prostudovat a všechno mu vysvětlit.

Opatrně obešel fontánu a přistoupil k prvnímu ze čtyř artefaktů. Stál na podstavci, byl z mramoru a měl tvar mísy, ne nepodobné vaně; ta byla vestavěna do obrovského obdélníkového

kvádru z čistého kamene, vyššího než Grunthor. Achmedovi se zježily chlupy na celém těle, když si povšiml vražedné drticí pasti umístěné před kamenným kvádrem. Zdálo se, že i u ostatních oltářů byly podobné pojistky a jiná ochranná zabezpečení, aby s exponáty nemohl nikdo ani pohnout.

Za normálních okolností by Achmed dokázal ocenit dobře vymyšlená bezpečnostní opatření. Jenže teď se prostě zlobil. Jak se výstavba Loritoria chýlila k závěru, Gwylliamova paranoia sílila a způsobila, že upustil od některých vyšších cílů, s nimiž tento komplex budoval. Namísto sídla vzdělanosti, kde by se bez omezení pokračovalo ve všeobecném vzdělávání a šíření znalostí, jak nastínil v prvních záznamech o svém úmyslu vybudovat toto místo, začal být Gwylliam nedůvěřivý a žárlil na veškerou moc, kterou měl v plánu zde umístit. Svým umělcům poručil, aby dbali ani ne tak na vynikající řemeslné zpracování a krásu svých výrobků, které by zkrášlily toto městečko natolik, že by se z něj stal výstavní skvost veškeré architektury, jako spíše na to, aby sestrojili důmyslné pasti a bezpečnostní zařízení, které by chránily expozice před útoky či odcizením. Achmed se jen divil a uvažoval, co všechno musely dříve tyto expozice obsahovat.

Z úvah ho vyrušil náhlý, nervy drásající Grunthorův křik.

7

„Chtěla bys vidět moje zásoby, Krásko?“

„Ano,“ kývla Rapsodie. Stále se vzpamatovávala z počátečního strachu, že dračici zaprodá své srdce. Až doposud všechno vypadalo dobře; Elynsynos neudělala nic, čím by Rapsodii jakkoli omezovala. Skutečná zkouška nastane, až bude čas k odchodu. „To by mi bylo ctí.“

„Tak pojď.“

Obrovské monstrum se zvedlo ze smrdutých vod na dně a začalo se pomalu otáčet. Rapsodie se přitiskla ke stěně jeskyně, aby dračici nebránila v pohybu, ale to nebylo nutné. Elynsynos byla velice mrštná a jakoby tekutá; Rapsodii by něco podobného ani ve snu nenapadlo – jako by dračice nebyla stvořena z pevného skupenství. Přesouvala tělo vláčnými a houpávými pohyby; netrvalo dlouho a její obrovská hlava mířila do hlubin jeskyně. Počkala, až k ní Rapsodie dorazí, a pak se společně vydaly do temných hlubin.

Jak sestupovaly, jeskyně se stáčela na západ. Rapsodie spatřila, jak ze samého dna jeskyně vychází záře jemná jako vzdálené světlo prudkého ohně. Postupovaly dál, stěny jeskyně se stále více rozjasňovaly a odrážely záři v tunelu před nimi. Také se změnila chuť vzduchu; Rapsodie očekávala, že ovzduší bude čím dál hutnější, ale namísto toho bylo čerstvé a byla v něm cítit mořská sůl.

Konečně bylo světlo tak prudké, až oslepovalo, a Elynsynos se zastavila. „Jdi dál, Krásko," řekla a čelem jemně Rapsodii postrčila. Rapsodie poslechla a kráčela dál směrem k záři; přivřela oči, aby ji nebolely oči. Jednou rukou si zastínila obličej a doufala, že si tak nejen ochrání tvář, ale zároveň nenarazí do něčeho, co nevidí.

Po chvíli si oči přivykly a Rapsodie spatřila, že se nachází v další obrovské sluji, která byla asi poloviční než jeskyně s jezerem, kde Elynsynos přebývala. Jas vycházel ze šesti ohromných lustrů; každý byl tak veliký, že by dobře osvětlil taneční sál královského paláce; na každém lustru byly tisíce plamínků, ale ani jediná svíce. Světlo z lustrů se zrcadlilo v hromadách lesklých předmětů, které si Rapsodie ani v nejbujnější fantazii nedovedla představit, natož je spočítat. Hromady drahokamů všech barev duhy a hory lesklých mincí ze zlata, stříbra, platiny a rysinu, vzácného zelenomodrého kovu, těženého z Vysokých štítů Serendairu Nainy ze starého světa.

Lustry byly zhotovené z kormidel stovek námořních lodí, mince se hromadily v kapitánských pokladnicích, nebo byly v pevných zavěšených sítích, jež byly ke stěnám jeskyně připevněny masivními úchyty. Přídě a paluby ztroskotaných lodí byly vkusně rozesety po obvodu celé jeskyně, stejně tak kotvy, stěžně a několik solí narušených vyřezávaných figurín, jež lodě původně zdobily – jedna z nich se dost výrazně podobala Rapsodii.

Uprostřed se nacházela laguna slané vody; hladina se jemně vlnila. Rapsodie došla ke břehu a dotkla se písku. Když si pak prohlédla prsty, spatřila, že na nich má šupinky zlata.

Pohlédla do laguny a na skály, které z ní vyčnívaly a kde se hromadily další poklady; zlatá socha mořské panny, jejíž oči byly ze smaragdů a ocas z jednotlivých šupin hlazeného nefritu. Byly zde vystaveny hromádky nádherných perel a vysoký bronzový trojzubec s jedním zubem zlomeným. Na odděleném ostrůvku z písku leželo obrovské množství glóbů, map zemských polokoulí, jaké jí ukazoval Llauron, námořních map, vyobrazení moří a mnoho dalších pomůcek pro námořníky: kompasy, dalekohledy, sextanty, kladkostroje, kormidelní páky a truhly plné palubních deníků. Bylo to nefalšované námořní muzeum.

„Líbí se ti moje zásoby?“ Harmonický hlas zněl v obrovské jeskyni ozvěnou a způsobil, že se hladina laguny začala vlnit v jiném rytmu. Rapsodie se podívala na dračici, jejíž prizmatické oči teď zářily neskrývaným vzrušením.

„Ano,“ odpověděla Rapsodie hlasem plným posvátné úcty. „Je to neuvěřitelné. Je to – prostě – to je …“ nedostávalo se jí slov. „Jsou to ty nejkrásnější zásoby, jaké jsem kdy viděla.“

Elynsynos se potěšené zasmála. Zvuk toho smíchu bylo cosi, co Rapsodie ještě nikdy neslyšela; zněl ve vyšší a slabší tónině, než by se očekávalo podle obrovských rozměrů dračice. Navíc v něm zaznívala i jakási zvonkohra, která pronikla Rapsodii až do kostí. „Dobře. Jsem ráda, že se ti to líbí,“ řekla. „Tak a teď pojď sem. Mám něco, co ti chci dát.“

Rapsodie překvapením až zamrkala. Ve všem, co kdy o dracích slyšela, se neustále opakovalo, že jsou hrabiví a že si své poklady nade všechno hýčkají. Ještě ve starém světě zaslechla vyprávět legendu o jednom drakovi, který zničil pět měst a několik vesnic jen kvůli jednomu obyčejnému cínovému hrnečku, který mu někdo neprozřetělně sebral. A teď jí matriarcha všech wyrmů a ostatních druhů draků v celé zemi, samotná Elynsynos, nabízí ze svých zásob poklad. Nebyla si jista, co má dělat, ale šla za dračicí okolo hromad zdvihacích navijáků, zvonů, vesel a závlaček.

Na opačné straně laguny byla obrovská síť, upevněná harpunou zaseknutou hluboko do skály. Rapsodii vyděsila pouhá myšlenka na to, jaké síly bylo zapotřebí, aby se harpuna zabodla tak hluboko do tvrdé skály. Elynsynos se chvíli drápem přehrabovala v nacpané síti, až nakonec našla loutnu z myrtového dřeva, nádherně opracovanou a zcela neporušenou; vypadala jako v den, kdy ji mistr dokončil. Elynsynos omotala loutnu hadovitým ocasem, vyzvedla ji ze sítě a podala Rapsodii.

Užaslá Pěvkyně vzala loutnu a obracela ji v rukou. Byla v bezvadném stavu – navzdory tomu, kolik let byla vystavena působení slané vody a vzduchu. „Chtěla bys slyšet, jak zní?“ zeptala se Rapsodie dračice.

Duhově zbarvené oči zamrkaly. „Pochopitelně. Proč bych ti ji dávala, kdybych nechtěla, abys na ni zahrála?“

Rapsodie se posadila na převrácený záchranný člun a loutnu naladila; chvěla se při tom vzrušením.

„Co bys ráda slyšela?“

„Znáš nějaké písně o moři?“ zeptala se dračice.

„Několik.“

„A jsou z tvého domova, ze starého světa?“

Rapsodie ucítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce. Pokud si vzpomínala, o svém původu zatím Elynsynos neprozradila vůbec nic. Dračice se usmála a odhalila zuby ve tvaru šavlí.

„Jsi překvapená, že vím, odkud pocházíš. Krásko?“

„Vlastně ani ne," připustila Rapsodie. Usoudila, že musí být jen velice málo toho, co nemá dračice v moci.

„Proč se bojíš o tom mluvit?"

„Vlastně ani nevím. Zdá se, že lidé v této zemi by velice rádi věděli, odkud pocházím, na druhou stranu však nejsou moc sdílní, když mají prozradit něco o sobě. Vypadá to, že být Cymrianem znamená být předurčen k životu v utajení, jako by to bylo něco, zač se má člověk stydět."

Dračice chytře přikývla. „Ten muž, co tě sem přivedl, chtěl vědět, jestli jsi Cymrianka, že?"

„Ano."

Dračice se zasmála. „To jsi mu mohla klidně říct, Krásko. On to stejně ví. To je naprosto zřejmé."

Rapsodie ucítila, jak se jí do tváří žene horkost. „Skutečně?"

„Obávám se, že ano, Krásko. Máš v sobě oheň a čas a hudbu. Vrozené tradiční schopnosti jsou jasným znamením každého Cymriana – žádná jiná rasa člověka to nemá." Rapsodie sklopila hlavu a Elynsynos se k ní naklonila: „Proč jsi z toho smutná?"

„Nevím. Myslím, že současní Cymriané snad ani nedokážou žít slušně a chovat se dobře jeden k druhému."

„To je také Anwynina chyba," řekla Elynsynos a do jejího hlasu se vetřela zášť. „To je její vina. To ona sáhla do Minulosti a dala zlobě moc. To ona." Vzduch byl opět plný nepříjemného napětí.

„Čemu dala moc?"

„Zlu, F'dorovi."

Tlukot vlastního srdce bušil Rapsodii v uších. „Co tím myslíš, Elynsynos? F'dorův duch je tady, v této zemi? Jsi si tím jista?"

Z očí Elynsynos sálala nenávist. „Ano. Byl to jeden z démonů starého světa, slabý a bezmocný, když sem přišel, ale k moci se dostal rychle." Dračice si nebezpečně odfrkla. „Anwyn to věděla. Ona věděla o všem, co se stalo v Minulosti. Mohla to zničit, ale namísto toho zlu otevřela mé země v domnění, že jednoho dne se jí to může hodit. Tak se i stalo. Byla zlá, Krásko. Dovolila tomu

žít, i když věděla, čeho je to schopné, jako třeba v mém případě. Už se nikdy nevrátí. Už ho nikdy neuvidím.“ Ve vzduchu jeskyně to přímo jiskřilo napětím a Rapsodie zaslechla, jak jí nad hlavou burácí zem. Vrozené dračí pouto k přírodním živlům se dralo na povrch.

„Merithyna?“ zeptala se potichu.

Jakmile to jméno vyslovila, vzduch přestal jiskřit a dračice se opět rozplakala.

„Ano.“

„Je mi to líto, Elynsynos. Je mi to moc líto.“

Rapsodie se natáhla a pohladila obrovskou tlapu; rukou jí přejížděla přes miliony drobných šupin. Kůže dračice byla studená a plná vlhkosti, jako by byla zahalená mlhou. Rapsodie měla na okamžik pocit, jako kdyby strčila ruku pod prudký vodopád. V těle dračice byla hmatatelná pevnost, avšak současně se jevila Elynsynos pomíjivě. Jako by její tělo nebylo z masa, ale bylo udržováno silou vůle dračice. Rapsodie se bála zpětného proudu síly, tak rychle ucukla.

„Moře si ho vzalo,“ řekla dračice smutně. „Neodpočívá v zemi. Kdyby ano, zpívala bych mu. Jak může mít klid, když je předurčen k tomu, aby navěky poslouchal nekonečné hučení mořských vln? Nikdy nebude mít klid.“ Obrovská slza se skoulela po šupinách na tváři a spadla do mořské laguny; písek se jen zatřpytil.

„Byl to námořník,“ opáčila Rapsodie bez velkého váhání. „Námořníci najdou v moři klid stejně tak jako Lirinové dojdou klidu venku pod hvězdami. Svěřujeme svá těla skrz oheň větru, ne Zemi; námořníci dojdou klidu v mořských hlubinách. Klíč k tomu, kde nalezneš klid a mír, není v tom, kde spočívá tvoje tělo, ale kde zůstává tvoje srdce. Elynsynos, můj dědeček byl námořníkem a tohle mi pověděl. Merithynova láska je stále s tebou.“ Rozhlédla se po nahromaděných pokladech, které naplňovaly jeskyni až po okraj.

Elynsynos si odfrkla a pak přikývla.

„Kde je má píseň o moři?“ požadovala.

Tón jejího hlasu projel Rapsodii až do páteře. Rychle se probrala strunami loutny a zvolila jednu prostou písničku o moři; k hudbě začala tiše pobrukovat. Dračice vzdychla a její teplý dech rozvlnil Rapsodii vlasy. Rapsodie raději zavřela oči, aby neoslepla. Struny loutny se rozpálily horkem a Rapsodie se kvapně soustředila na svou schopnost ovládat oheň; přetáhla teplo z loutny do prstů, aby se struny ani loutna nevznítily.

Elynsynos položila hlavu na zem a zavřela oči. Dýchala v rytmu melodie, kterou Rapsodie hrála a zpívala. Postupně přednesla všechny smutné písničky o moři a pomíjela obrovské slzy, které se jí vsákly do oblečení a promočily jí boty. Věděla, že Elynsynos se potřebuje upřímně vyplakat, aby smyla neustále se vracející bolest své veliké ztráty. Jen si přála, kéž by tak mohla ulevit i sama sobě. Texty k většině písní byly ve starocymrianšlině, několik ve starolirinštině; buď Elynsynos oběma jazykům rozuměla, anebo ji slova písní zase až tak nezajímala.

Rapsodie netušila, kolik hodin vlastně zpívala, nakonec jí ale došly všechny písničky, které se nějak vztahovaly k moři. Položila loutnu a naklonila se k dračici. Opřela si lokty o kolena.

„Elynsynos, zazpíváš mi?“

Otevřelo se jedno velikánské oko. „Proč to ode mne chceš, Krásko?“

„Hrozné ráda bych věděla, jak zní dračí zpěv. Bylo by to pro mě něco naprosto výjimečného. Nikdy jsem nic takového neslyšela.“

Tváří dračice přeběhl úsměv. „Možná ti to ani jako zpěv nepřijde, Krásko.“

„Prosím. Zazpívej mi.“

Dračice opět zavřela oči. Po chvíli Rapsodie zaslechla, že se rytmus pohybu vody v laguně změnil v podivnou mlaskavou kadenci, která zněla jako tlukot srdce se třemi komorami. Ústím začal do jeskyně proudit vzduch a pískal v tunelech s rozmanitou

silou, což vytvářelo jednotlivé tóny. Země pod člunem, na kterém seděla, příjemně drnčela a rozechvěla mince a kovové nástroje; všechny začaly cinkat. *Píseň živlů,* napadlo užaslou Rapsodii.

Z hrdla dračice se vydral chraplavý hlas, vysoký a podivně tenký zvuk, při kterém Rapsodii zatrnuly zuby. Znělo to jako pískání spícího chrápajícího netvora, k tomu však přibylo nepravidelné hluboké bručení a sykot. Píseň zněla jako těžko určitelná mezihra, a když skončila, Rapsodie ani nedýchala. Když se vzpamatovala, zdvořile zatleskala.

„Líbilo se ti to, viď, Krásko? To jsem ráda."

„Líbily se ti ty cymrianské písničky, Elynsynos?"

„Ano. Víš, měla by sis z nich udělat své zásoby."

Rapsodie se té myšlence usmála. „No, svým způsobem už jsou. Písně a mé nástroje. Doma jich mám spoustu. Myslím, že hudba a moje zahrada, to jsou mé zásoby. A moje šaty; tak by to určitě řekl jeden z mých přátel."

Velká dračice zavrtěla hlavou a zvířila tak písek, který se zvedl z břehu laguny a na chvíli Rapsodii oslepil. „Ne hudba. Krásko. Cymriané."

„Cože?"

„Měla by sis udělat zásoby z Cymrianů, jako to udělala Anwyn," vysvětlovala Elynsynos. „Ty bys jim neuškodila tak jako ona. Poslouchali by tě, Krásko. Mohla bys je zase dát dohromady."

„Tvůj vnuk se o to snaží," řekla zkusmo Rapsodie. „Cílem Llaurona je sjednocení Cymrianů."

Elynsynos si odfrkla a nad hlavou Rapsodie přeletěl k laguně obláček páry. „Llaurona nebudou poslouchat všichni. Ve Válce byl na Anwynině straně; to mu nikdy neodpustí. Ne, Krásko, tebe budou poslouchat. Hezky zpíváš a oči máš tak zelené. Měla by sis z lidí udělat své zásoby."

Rapsodie se pro sebe usmála. Při veškerých svých znalostech Elynsynos nepochopila pojetí společenských vrstev a linie nástupnictví na trůn. „A co tvůj druhý vnuk?"

„Který?“

Rapsodie otevřela oči překvapením: „Ty jich máš víc?“

„Anwyn a Gwylliam dali život třem synům – ještě před Žalostným políčkem, kvůli kterému začala Válka,“ řekla dračice. „Anwyn si dobře vybrala čas, kdy je přivést na svět. Prapůvodní rasy, jako jsou třeba draci, mohou ovlivňovat svou dobu plození. Vybrala si dobře, většinou. Nejstarší je Edwyn Griffyth, ten je můj nejoblíbenější, ale neviděla jsem ho od chvíle, kdy vyrostl. Odešel na moře, znechucený rodiči a Válkou.“

„Který je ten druhý? V rukopisech o něm nic nestojí.“

„Nejmladší byl Anborn. Stranil otci, ale nakonec to nevydržel. Dokonce ani Llauron nedokázal už déle snášet Anwyninu krvežíznivost a odešel na moře. Ale Anborn zůstal a snažil se napravit křivdy, které napáchal na stoupencích své matky.“

Rapsodie přikývla. „Netušila jsem, že Anborn byl synem Anwyn a Gwylliama, ale myslím, že to dává smysl.“ Vzpomněla si na zamračeného generála v černém brnění zdobeném stříbrnými kroužky: jak mu azurově modré oči zlostně zářily, když seděl na černém jezdeckém koni. „Mí přátelé a já jsme ho potkali v lesích, když jsme jeli navštívit lorda Stephena Navarna, a jeho jméno je zapsané v jedné z knih, které jsme našli v Domě paměti.“

„Tví přátelé – dohromady jste tři?“

„Ano, proč?“

Dračice se usmála. „To také dává smysl.“ Dál už to nerozvíjela. „Proč jste šli do Domu paměti?“

Rapsodie zívla; vůbec si neuvědomovala, jak je vyčerpaná. „Ráda bych ti to řekla, Elynsynos, ale obávám se, že už neudržím oči otevřené.“

„Pojď sem ke mně,“ vybídla ji dračice. „Ukolébám tě k spánku, Krásko, a odeženu všechny zlé sny.“ Rapsodie se zvedla z člunu a bez obav vstoupila mezi pazoury sklánějící se dračice. Posadila se a opřela se jí o hruď; cítila hladké měděné šupiny a

teplo jejího dechu. Vůbec ji nenapadlo, že je na celé situaci něco podivného.

Elynsynos vztyčila jeden dráp a neuvěřitelně něžně vrátila na místo proud Rapsodimých vlasů, který jí sklouzl do obličeje. Pobrukovala si svou melodii a zvolna hýčkala Rapsodii v ohbí pazouru. Zvedla při tom Rapsodii ze země.

„Zdálo se mi, že jsi mě zachránila, Elynsynos; zvedla jsi mě do náruče, když jsem se ocitla v nebezpečí," zašeptala Rapsodie ospale.

Elynsynos se usmívala, když pozorovala útlou Lirinku, jak usíná. Sklonila hlavu k Rapsodiinu uchu, ale moc dobře věděla, že Pěvkyně ji stejně neuslyší.

„Ne, Krásko, to jsem nebyla já."

8

Nemohl dýchat a v tom sálavém žáru nevydržel mít oči otevřené. Sžíravý dým zaplnil celou sluj až ke stropu a trhal mu plíce z těla. Grunthor divoce mával pažemi, aby rozehnal mračna popela a pročistil vzduch, ale chabými pohyby končetin je jen rozvířil a dýchalo se mu ještě obtížněji.

Všude kolem něj se ve smrdutém vzduchu rozžíhaly jiskry a měnily se v oheň. Obr si zakryl oči a snažil se z plic vykašlat žhavý popel, ale nedařilo se mu to, jen zhluboka vdechl ostrý kouř. S námahou se postavil na nohy, zadržel dech a slepě se dral někam dopředu, beznadějně šátral po tunelu, o kterém věděl, že tu někde musí být, ale stále více se nořil do neprůhledného kouře.

Klopýtal přes měkké haldy, kterých bylo v ulici plno, a otřásl se, když pod nohama zaslechl křupnutí kosti a tlumený šepot. Ze všech stran do něj narážela lidská těla; všichni se tlačili a zuřivě hledali čerstvý vzduch. Grunthor neviděl, že by vycházeli z opuštěných budov Loritoria; stále ještě spal a zkoušel sebrat

všechnu sílu, když se mu okolní svět ztrácel v převalujících se oblacích smrdutého kouře. Jen matně si uvědomoval, že všude kolem něj jsou lidé, obrovský zástup lidí, všichni se v panice hnali k jedinému východu, který ucpali, lapali po dechu a stejně jako on se dusili v dráždivém a štiplavém kouři.

Před očima mu vířil černý a ohnivý oblak; jeden z lidí ho držel za paži a křičel na něj cosi nesrozumitelného. Seržant zalapal po dechu, sebral poslední zbytky sil a odmrštil toho člověka ke stěně jeskyně. Pak klopýtal dál kupředu a snažil se moc nedýchat. Téměř nic neviděl.

* * *

Chvíli trvalo, než se mu svět před očima přestal točit. Achmed se stále ještě po uštědřeném úderu potácel, ale uchopil obrovu hlavu do rukou a prudce jí zatřásl. Grunthorova reakce ho překvapila; podle divokého lesku v jantarových očích pochopil, že seržant blouzní a je celý vyděšený, ale nikdy by nečekal, že jím obr mrští tak velkou silou, že narazí do sloupu veřejného osvětlení.

„Grunthore!“ zakřičel ještě jednou, ale veliký bolgský seržant ho neslyšel. Bezmocně lapal po dechu a motal se v prázdných ulicích Loritoria; zcela ho pohlcovala bitva na život a na smrt s neviditelnými démony. Zuřivě bojoval, ale Achmedovi připadalo, že Grunthor ztrácí všechny síly.

Achmed se opřel o zídku a prsty osahával olejnatou látku v kanálku vydlabaném v zídce. Mimoděk zaznamenal podivný odér podobný pachu horkého dehtu. Pak se rozběhl za Grunthorem k zahradě ve středu Loritoria.

Obr klečel, opíral se rukama o zem a lapal po dechu. Achmed se k němu opatrně přiblížil, oslovil ho, ale Grunthor ho zřejmě vůbec neslyšel. Zuřivě kolem sebe máchal pažemi, jako by si chtěl vybojoval místo či průchod, a stálo ho to tolik úsilí, že nemohl popadnout dech. Malátně přelezl kruh laviček

obklopující třpytivou fontánu a obrátil se k jihozápadu; jeho jinak olivově zelená kůže nabrala děsivý odstín nachové barvy.

Ještě než ho Achmed stačil dohnat, Grunthorův obličej náhle pobledl a vzápětí povolilo i všechno napětí. Oči se pročistily, otevřely se dokořán a pomalu se stočily k jihu, odkud jako by zaslechl volat své jméno. Achmed pozoroval, jak se obr vztyčil, přešel záhonek a kráčel za voláním, které slyšel jen on.

Když došel k jednomu z oltářů, poklekl Grunthor na kolena a opřel hlavu o podstavec.

* * *

Už v průběhu toho neustálého zmatku zaslechl Grunthor zvuk; jakoby slabý hlahol zvonu za bezvětrné noci. Chaos a kouř náhle zmizely a zůstal jen jasný sladký tón, který mu zvonil až v srdci a rozechvíval je. Byla to píseň Země, nízké melodické hučení, které mu znělo v krvi od chvíle, kdy je poprvé zaslechl v hlubinách u pupku světa. Teď zněla ta melodie jen pro něj.

Grunthor cítil, jak od něj ve vlnách odplouvá zrůdná vidina ohnivé a dusivé smrti. Vstal, vjem žáru mu z plic náhle zmizel; nyní jen kráčel za zvukem hudby, která mu pronikala celým tělem.

Přicházela z jediného místa a byla rozhodně hlasitější než všudypřítomná melodie, kterou podvědomě slyšel bez přestání. Na povrchu kůže cítil teplé návaly krve a celý se chvěl, jako tehdy, když prošli kolem Ohně v srdci světa. Bylo to tu zase; ničím nepodmíněná a všeobjímající vstřícnost, jakou pocítil i tehdy. Ani netušil, jak nesmírně se mu po tom pocitu stýskalo; teď ho prostoupil znovu.

Jak se ke zdroji zvuku přibližoval, vyjasnil se mu i pohled. Viděl jen zdroj, odkud melodie vycházela; zbytek světa jako by se rozplýval v zapomnění. V dálce za centrální částí Loritoria stál kus skály vytesaný do tvaru oltáře, blok Živého kamene. Grunthor ještě nikdy neviděl Živý kámen, ale zaslechl o něm

mluvit lorda Stephena v Cymrianském muzeu, když si povídali o pěli bazilikách, které vystavěli Cymriané a zasvětili je přírodním živlům.

Toto je jediná neorlandanská bazilika, chrám Pána Všeboha, Krále Země neboli Terreanfora. Bazilika je vytesána do úbočí Noční hory. Je to místo, kam nikdy nepronikne světlo, dokonce ani uprostřed dne. V sorboldském náboženství lze nalézt stopy pohanské víry ze starých dob, přestože tam všichni uctívají Všeboha a jsou příslušníky naši církve. Věří, že části země jsou od doby, kdy byl stvořen svět, stále naživu a Noční hora je jedním z těchto míst, nazývaných Živými kameny. A tak samo otáčení Země posvěcuje půdu baziliky. Je to skutečně hluboce magické místo.

Hluboce magické místo. Grunthor se zastavil před oltářem z Živého kamene a snažil se potlačit bolest a údiv, které mu svíraly hrdlo. Veliký blok vydával vibraci, která v něm zklidňovala poslední stopy zděšení a beze slov útěšně šeptala. Zahnala bolest, která mu pulzovala v hrudi; začalo se mu dýchat daleko lépe. Sice neslyšel slova, ale věděl, že živý oltář jej volá jménem.

Poklekl před ním, jak nejuctivěji dokázal, sklonil hlavu a naslouchal příběhu, který kámen vyprávěl. Po chvíli zvedl hlavu a pohlédl na Achmeda. Oči měl jasné, plné porozumění a lítosti.

„Něco se tady stalo. Bylo to příšerný. Chceš jít hloubějš a zjistit, co to je?“ Achmed přikývl. „Seš si jistej, pane?“

Na čele firbolgského krále se objevily vrásky. „Ano, proč se ptáš?“

„Protože Země říká, že to je tvoje smrt, pane. Eště vo tom nevíš, ale bude to tak.“

* * *

Hluboko v podzemí se Babička opět probudila, když zaslechla, jak se její Dítě chvěje hrůzou. Její stařičké oči, dobře přizpůsobené nedostatku světla ve slujích a tunelech Kolonie,

tajně pátraly v temnotách. Pak svižně přehodila křehké nohy přes okraj kamenné desky, která jí sloužila za lůžko, a pomalu vstala. Ladnost jejích pohybů neodpovídala vysokému věku.

Oči Dítěte byly zavřené, ale víčka se chvěla strachy, už se za nimi zřejmě objevila noční můra. Babička něžně pohladila čelo Dítěte a vzdychla. Z nejvýše položeného hrdla jí vyšel známý mlaskavý zvuk, chvějivý bzukot, který občas pomohl Dítě uklidnit. Začalo cosi přerývaně mumlat. Babička zavřela oči a zahalila dítě do vibrace Vyhledávání, do své *kirai.* Nejhlubší z jejích čtyř otvorů v hrdle vytvořil bručivou otázku:

„Bzzzzzzzzz, bzzzzzzzz, maličká; co tě tak znepokojuje?“

Dítě si však dál mumlalo něco pro sebe a strachem se ze spánku zamračilo. Babička vše tiše pozorovala. Tentokrát to nebude jiné, stejně jako kdykoli dříve; proroctví se nenaplní. Dítě nepronese moudrá slova, na která Babička čeká celá staletí; sama je už přestala počítat. Ješlě jednou pohladila hladké šedé čelo a pocítila, jak se jí pod dotykem dlouhých a citlivých prstů chladná kůže zklidňuje.

„Spi, Dítě. Odpočívej.“

Po chvíli si Dítě hluboce oddychlo a upadlo do hlubšího, bezesného spánku. Babička pokračovala v uklidňujícím bzučení, až si byla jista, že to nejhorší mají za sebou. Pak si znovu lehla a zírala do stropu temné jeskyně.

* * *

Grunthor zavřel láhev s vodou a vrátil ji Achmedovi. Pak se znovu opřel o oltářní kámen a zhluboka vydechl. Dostal tak z plic poslední zbytky bolesti. Oči firbolgského krále jej bedlivě pozorovaly.

„Už je po všem?“

„Jo.“ Grunthor vstal a setřásl z brnění zbytky kamenné drti. „Vomlouvám se, guvernére.“

Achmed se pousmál. „No tak? Máš v úmyslu mi to vysvětlit? Co jsi viděl?“

Grunthor jen zavrtěl masivní hlavou. „Chaos. Davy lidí, co se málem udusili v tunelech plnejch horkýho kouře. Jako bych tam byl. Smrdělo to jako v kovárně.“

„V kovárně?“

„Možná.“ Seržant si projel rukou rozcuchané vlasy. „Eště hůř, řek bysem. Tam sme eště nikdá nebyli. Myslím, že to patřilo k cymrianskejm zemím.“

„Myslíš, že to dokážeš najít?“

Grunthor bezmyšlenkovitě přikývl. Myslel na Rapsodii a vzpomínal na chvíle, kdy ji držel v náručí a ona sebou ve spánku házela a bojovala se zlými démony; právě to se teď stalo jemu. Teprve teď plně pochopil zuřivost, s níž s nočními můrami bojovala.

Na mysli mu vytanula slova, která si vyměnili na rozloučenou.

Vždyť víte, vévodkyně, že bysem na sebe vzal všecky ty vaše hnusný sny, kdybysem moh. Já vím, že bys to udělal. A věř mi, kdyby to bylo v mých silách, přenechala bych ti ty nejhorší.

Možná to udělala. Možná, že tu odpověď myslela sice v legraci, ale probudila tak svou schopnost Pojmenování. Tahle schopnost, která se váže k pravdě a která změnila Achmedovi jméno a jednotí provždy ho osvobodila ze spárů zlého démona, třeba teď na něj zapůsobila opačně – otevřela bránu tomu, co ji strašilo ve snech a někdy i v bdělém stavu. Možná v sobě teď nosí břímě jednoho z jejích nočních běsů. Začalo se mu po ní stýskat čím dál víc.

„Tak já eště udělám další tunely,“ prohlásil nakonec. „Ale jen do rozumný vzdálenosti, není to moc daleko od nás. Až budeš, pane, připravenej, jdeme na to.“

* * *

I docela zběžný průzkum ulic Loritoria poskytl dost důkazů o nepřeberném inventáři bezpečnostních zařízení a pastí, zabudovaných do celého komplexu. Grunthor užasle vrtěl hlavou.

„To krapet přehnal, ne, dávat jich tolik na tak malý místečko," řekl opovržlivě. „Stačil by jedinej pořádnej výbuch, anebo strhnout strop a bylo by po všem. Ten idiot podle všeho vůbec nepřemejšlel vo tom, aby tady udělal víc východů, to kvůli úniku."

„Gwylliamovi to už asi přestávalo myslet logicky, když Bolgové začali pronikat do Canrifu," usoudil Achmed a zkoumal obrovskou půlkruhovou cisternu, která se zarývala do západní stěny. Prsty přejel po širokém kanálu, jenž vedl nahoru na kamenný kvádr ve středu cisterny, pak si přičichl k prstům a rychle je zase odtáhl – nepříjemně zapáchal. Byl to stejný zápach, jaký cítil z husté tekutiny v kanálcích na zídkách pod sloupy veřejného osvětlení.

„Tohle je určitě zásobník paliva do svítilen," řekl seržantovi. „V rukopise se popisuje, jak jeden z Gwylliamových zedníků narazil na obrovskou přirozenou studnu s olejovitou látkou, která hořela jako dehet, ale vydávala větší světlo. Zakomponovali to do systému veřejného osvětlení, aby učencům poskytli světlo na čtení."

„A jak to fungovalo?"

Achmed chvíli studoval kamenný blok a pak se rozhlédl po Loritoriu. „Zásobník je nahoře nad cisternou a ne dole, jako stojíme. Gwylliam vymyslel průtokový systém tak, že do cisterny vtékalo palivo, až se naplnila po okraj, a pak se rozlévalo do kanálků na zídkách. Vyteklo až nahoru do sloupů a zapálilo tam knoty; hořelo to nepřetržitě. Tlak uvnitř hlavního kanálu se vyrovnává touto kamennou zátkou, takže kdyby se cisterna plnila rychleji, než kolik by lampy stačily spotřebovat, zátka se automaticky zavře, a když poklesne hladina paliva v kanálech, zase přívod otevře. Rovnováha celého systému je poměrně

důležitá; palivo v lampách je silně hořlavé a k osvětlení ulic ho bylo zapotřebí jen trochu.“

Achmed si utřel prsty do pláště a sledoval hlavní kanál až do středu města. Opatrně vkročil na prázdný okraj fontány a pečlivě se vyhýbal lesklé stříbřité kaluži. Pozorně osahal zřídlo zapečetěné fontány a rychle ucukl.

„To nebyla fontána na vodu, ale na oheň, jako je věčný plamen v bazilice Ohně v Bethany,“ prohlásil. „Možná menší, ale obě využívají stejný zdroj. Vede to přímo do pekla ve středu Země. Jeden z obrovských pramenů tradičního poznání; toto místo bylo předurčeno k bádání. Tohle Gwylliam používal jako zdroj ohně, který zapaloval systém pouličních svítilen a udržoval v nich žár. Taky to používal jako zdroj tepla.“

„No nazdar! A čím se to zastavilo?“

„Myslím, že to stále funguje. Zdá se, že je to jen přehrazené, a to úmyslně. Jinak nevím. Do trysky je vklíněn kus kamene ze stropu. Žár tryská ze zřídla i teď. Pomoz mi a můžeme to otevřít.“

„Snad bysme rači měli počkat na Její Veličenstvo,“ navrhl Grunthor. „Zaprvý, mohla by se pěkně našvat, že sme na ni nepočkali, poněvač sme jí to slíbili. Zadruhý, jí oheň neublíží; možná by to uměla votevřít a nikdo bysme se nespálili. Nejsem si jistej, pane, estli se mnou souhlasíš, při vší ouctě.“

„Kdyby to posuzovala Jo, určitě by se jí líbilo, kdybych se spálil,“ řekl Achmed poněkud kysele.

„Tak vo to bysem se nestaral. Těm prasatům, se kterejma si smilnil, to je úplně fuk.“

Achmed se pousmál. „Mimochodem – už jsi ji uvolnil, viď?“

„Jo.“

„Dobře. Myslím, že už jsem toho viděl dost. Počkáme na Rapsodii. Pořád se ti chce pátral po tom, co přivolalo tvé vidění?“

Grunthor se vážně zamyslel: „No, já bysem to neviděl jako moje vidění. Je to daleko víc. Já ti jen řek, co jsem zaslechnul.“

Achmed přikývl: „No, kdybych měl zemřít a nevěděl bych o tom, docela by mě zajímalo, co se vlastně stalo. Kde začneme?“

Grunthor ukázal k jihu. „Tudy.“

Oba Bolgové sebrali zavazadla a došli k jihovýchodní stěně Loritoria. Grunthor se ještě naposledy podíval na krásný oltář z Živého kamene; odejít od něj bude velice bolestné. Polkl, zhluboka se nadechl a pak se opřel do skály, jako to udělal předtím. Vnořil se do horniny a rázem před ním vznikl tunel. Achmed počkal, až se přestane sypat kamenná drť, a pak se vydal za ním. Byli už příliš daleko na to, aby si všimli blyštivých stříbrných obrysů, jakoby lidských těl, které se zvedly ze stříbřitých kaluží a mizely v tichých uličkách Loritoria jako mlha. Na chvíli utkvěly ve vzduchu, pak opět zmizely.

9

Vzduch byl v podzemních slujích teplejší než vzduch ve světě nad nimi. Změnu teploty zaznamenal Achmed jako první věc, když se Grunthor probourал do níže položeného vnitřního komplexu tunelů, které ležely jižně od Loritoria. Byl to teplejší a starý vzduch se starodávnou příchutí kouře, těžký a suchý beze stopy plísně nebo tlení, bez vlhkosti, a jako by v něm viselo nehybné hučení.

Druhá věc, které si povšiml, byla velice stará žena, která stála v tunelu před nimi.

Grunthor se zarazil a překvapením o krok ustoupil. Až do této chvíle mu Země zpívala a upozorňovala ho na každou štěrbinu, na všechny nepevné oblasti, na nebezpečí a na formace, které byly vzácné nebo unikátní. Neozvalo se žádné varování, že u zdi na ně čeká nějaké jiné živé stvoření.

Přesto tam stála, vyšší než Achmed, menší než Grunthor, zahalená v hávu z hnědé látky, hlavu zakrytou; viděli jen obličej

a ruce s dlouhými prsty. Achmedovi stačilo to, co spatřil, a hned věděl.

Pokožka jejího obličeje a rukou byla poloprůzračná, vrásčitá věkem a zbrázděná sítí modrých žilek jako měňavý mramor. Vzhledem ke kápi se tvar ženiny hlavy nedal přesně určit, ale vypadalo to, že od temene se hlava zužovala až dolů k útlým čelistem. V obličeji byly nejvýraznější černé oči lemované těžkými víčky; a zdálo se, že nemají oční bělmo, spíše připomínaly dva široké tmavé ovály, rozdělené velkou stříbrnou zorničkou. Zářily zvídavým zájmem a bystrou inteligencí.

Navzdory vysokému věku nebyla žena shrbená. Byla vysoká a rovná jako kmen zdravého stromu. Široká ramena, dlouhá stehna a holenní kosti a půvabné paže zakončené silnýma šlachovitýma rukama; to vše byly nepochybně charakteristické znaky, přestože Achmed viděl člověka této rasy teprve podruhé v životě. Ve světle pochodně žena mrkala, ale tenké rty zůstávaly lhostejně semknuté jak byly, když se k ní oba probořili a tak vkročili do jejího království.

Byla to Dhracianka. Čistokrevná.

Achmedova citlivá pokožka pocítila chvění. Okamžitě mu došlo, že ho obklopuje vibrace Vyhledávání, elektrický bzukot, který Dhraciané vydávali pomocí dutin v hrdlech a záhybech krku. Byl to nástroj, který tato rasa používala k nalezení tlukotu srdce a jiných rytmů života u těch, které hledali nebo posuzovali. On sám to také kdysi používal, většinou když lovil ve starém světě.

Zdálo se, že žena se baví, přestože její výraz se nijak nezměnil. Vypadala spokojeně; trpělivě si založila ruce na prsou a čekala. Když se ani Grunthor ani Achmed nehýbali, promluvila:

„Jsem Babička. Jdete pozdě. Kde je ta třetí?“

Oba Bolgové bezděčně zavrtěli hlavou, jak jim vibrace hlasu podráždily ušní bubínky. Žena mluvila ve dvou různých tóninách a každá vycházela z jiného otvoru jejího čtyřnásobného hrdla. Ty

zvuky neobsahovaly slova žádného jazyka, jemuž by rozuměli. Přesto oba naprosto přesně pochopili, co jim říká.

Achmed zaslechl chvějivý bzukot, který v jeho mysli vytvořil obraz čistě hlaholícího zvonu. Okamžitě pochopil, že ‚Babička' znamená *matriarcha.* Netušil, jak na to přišel, ale neměl o tom žádné pochybnosti.

Grunthor byl naopak osloven hlasem, který byl hlubší a napodoboval mluvu Bolgů. Přesný význam slova ‚Babička' se v jeho mysli zjevil jako mateřská pečovatelka, která se po všechny generace stará o děti. Oba muži pohlédli nejprve jeden na druhého a pak oba zpět na Dhracianku. Nebylo pochyb o tom, že tou třetí je určitě míněna Rapsodie.

„Není tady," odpověděl Achmed, ale ještě než dořekl, připadala mu vlastní slova nepatřičná. Stařičká žena opět zamrkala a Achmed rozpačitě zrudl v obličeji. Uvědomil si hloupost své odpovědi a dostal na sebe vztek. „Pochopitelně tady není. Je na cestách. Brzy se vrátí, když bude mít štěstí."

„Musíte sem přijít všichni tři," odpověděla Babička znovu ve dvou různých tóninách. „Je to nezbytné. Bylo to předpovězeno. Přijďte."

Stařičká Dhracianka se zlehka v tunelu otočila a rychle se vzdálila. Grunthor a Achmed se na sebe podívali a spěchali do tunelu za ní.

* * *

Jo si něco mumlala celou cestu od vchodu do jeskyně až k Vřesovišti nad branami do Cauldronu.

Když ještě žila na ulici jako sirotek v hlavním městě provincie Navarne, dost se toho naučila; dokázala se poměrně dlouho nehybně skrývat ve stinných uličkách, rychle a pohotově reagovat v nebezpečných situacích a pohybovat se rychlostí větru.

Také si osvojila značně rozsáhlý a pestrý slovník nadávek, který se ještě rozkošatěl, když žila s Grunthorem a Rapsodií. Rapsodie k ní sice chovala city jako kvočna ke kuřeti, ale když to na ni přišlo, samotní Bolgové zrudli rozpaky nad vulgárností jejího klení – vždyť sama pocházela z ulice. Jo si teď cestou bručela mnohé z těchto nadávek.

Měla štěstí, že si ty nejšťavnatější nechala až na konec. Jak vešla do zákrutu horské cesty, která vedla dolů k Vřesovišti, něco ji udeřilo do hlavy, až ztratila rovnováhu.

Jo se sehnula, ale špatně odhadla bahnitý terén, takže zakopla, upadla na břicho a obličejem přímo do výkalu, který jí někdo hodil na hlavu. Ležela tváří k zemi a lapala po dechu, vyraženém pádem. Když se konečně mohla nadýchnout, odporný zápach jí pronikl až do krve, která v ní začala vřít zlostí.

Jakmile pominul počáteční šok, zaslechla potutelné chichotání bolgských dětí, ukrytých za skálou. Bolgové byli rasa, která se moc smát nedokázala, takže jejich chechot byl ostrý a pronikavý; i za normálních okolností Jo dráždil uši. Teď však měla navíc podrážděné i oči a nos, takže byla s trpělivostí u konce.

Zvedla se z bahna a otočila se po zvuku. Za skálou, lemující Vřesoviště, se objevila celá řádka malých tmavých vlasatých obličejů, a všechny se odporně zubily a chechtaly. Jo mezi dětmi poznala i pár Rapsodiiných adoptovaných vnoučat.

Popadl ji tak zuřivý vztek, až se jí udělala před očima rudá mlha. Zuřivě zaječela, až se to mezi skalisky rozléhalo. Rozesmáté obličeje a po chvíli i celé hlavy zmizely.

„Vy malý nemanželský *parchanti!* Okamžitě se vraťte! Z vašich hlav si udělám terče! Vaši sraženou krev procedím mezi zuby! Vaše maso nechám viset nasolené ve vzduchu jako šunku!“ Malátně se postavila na nohy, oklepala si bláto z šatů a vlasů a pak s nelítostnou rychlostí vyrazila za utíkajícími dětmi.

Když přeskočila skaliska, za kterými se skrývaly, spatřila, jak se rozprchly všemi směry; starší děti byly rychlejší a už je ani nezahlédla.

„Vysaju vám plíce nozdrama!“ řvala Jo a snažila se polapit některé z pomalejších dětí. „Vyloupnu vám oči a slupnu je jako švestky!“ Vytáhla svou tenkou a vražednou bronzovou dýku, kterou jí dal Grunthor toho dne, kdy ji a ještě další děti zachránili v Domě paměti. Dýka se ve slunci zablyštěla a upoutala pozornost firbolgských dětí. Výrazy v jejich obličejích se změnily z rozpustilého veselí v paniku.

Jo vydala válečný pokřik a ještě zrychlila. Pádila teď za jedním ze dvou pomalejších dětí. Jedno děcko se zastavilo, bleskově se rozhlédlo a nakonec se chtělo spasit skokem za skalní útes. Výkřik zněl celou dobu, co chlapec padal, ale náhle se všude rozhostilo naprosté ticho.

Jo hrůzou zkameněla.

„Ale ne,“ zašeptala. „Ne.“ Udělala několik váhavých kroků, doběhla ke kraji útesu a zírala dolů.

Firbolgský chlapec ležel poměrně hluboko na malé římse. I na tuto vzdálenost Jo poznala, že je to Vling, Rapsodiin třetí nejmladší firbolgský vnuk. Obličej jí zbělel a pak zrudl návalem nevolnosti a výčitek svědomí.

„Bohové!“ zajektala. „Vlingu? Slyšíš mě?“

Zdola se ozvalo mumlavé fňukání.

Jo schovala dýku. Rozhlédla se a zoufale hledala něco, čím by ho mohla vytáhnout, až spatřila, jak z útesu visí dlouhý mrtvý kořen. Zachytila ho, vyzkoušela jeho pevnost a pak se předklonila hluboko přes okraj nad místo, kde kluk ležel.

„Vlingu?“

Žádná odpověď.

Jo se leknutím udělalo špatně. „Vlingu!“ zakřičela, až to v okolních skalách zaburácelo. Pak se po kořeni snesla až na okraj římsy.

Sklonila se k chlapci, ale v jeho špinavém obličeji se objevil výraz nelíčené hrůzy; snažil se od ní odplazil.

„Zůstaň v klidu," řekla Jo, jak nejklidněji mohla. „Je mi moc líto, že jsem tě tak vyděsila." Chlapec nemluvil orlandansky jako ona, takže jen divoce zavrtěl hlavou a opět se snažil utéct, jenže upadl a bolestí vykřikl.

Jo se pokoušela ovládnout svůj vztek, natáhla ruku a jemně poplácala chlapce po hlavě. Jeho oči se otevřely dokořán, ale hned se do nich vloudilo podezření.

„Dobrá, dobrá, máš plné právo mi nedůvěřovat," mumlala Jo konejšivě. „Připouštím, že už jsem tě několikrát chtěla shodit do nejbližší propasti, ale neudělala jsem to, nebo snad ano? Je to moje chyba, že jsi sem spadl, a je mi to moc líto. Jsem tady, abych ti pomohla." Podezření mu z očí nezmizelo. „Podívej, Vlingu, Rapsodie by mě zabila, kdybych něco udělala některému z jejích vnoučat."

Chlapcův obličej se zklidnil. „Raps-díí?"

Jo hlasitě vydechla. „Není tady."

„Raps-díí?"

„Řekla jsem ti, že babička tu není, ale nechtěla by, abys zůstal tady venku, a navíc zraněný. Mohl by ses stát snadnou kořistí jestřábů."

Vling se posadil. „Raps-díí?" neustále opakoval s nadějí v hlase.

„Ano, správně, Rapsodie," kývla Jo. „Pojď se mnou a já tě za ní zavedu." Natáhla k chlapci ruku, ten chvíli váhal, ale pak pomoc přijal a postavil se. Jo si všimla, že mu jedna paže visí v podivném úhlu. Při tom pohledu se jí zamotala hlava a zvedl žaludek.

Vlingovi přeběhl po obličeji záchvěv bolesti, když si stoupl, ale tento výraz ihned nahradil stoický a neústupný klid, typický pro bolgskou rasu. Mezi Bolgy byla jakákoli známka slabosti považována za hanbu. Stále nedokázali pochopit, že zranění se dají vyléčit. Celá tisíciletí bylo naprosto běžné, že Bolgové

nechávali své zraněné ležet, až zemřeli, a vůbec nezáleželo na tom, jaké měli postavení. Byl to výraz úcty. I navzdory změnám, které v Zubech zavedli Achmed a Rapsodie, zde určité známky tohoto přístupu stále přetrvávaly. Bolgské dítě by v očích svých vrstevníků ztratilo úctu, kdyby ho Jo přinesla, ba stačilo jen přiznat, že mu musela pomoci.

Jo se chytila kořenu vinné révy a vytáhla sebe i chlapce nahoru přes útes. Pak si sedla k jednomu velikému balvanu a přemýšlela. Vling už byl docela při smyslech, ale i tak mohla rozeznat, že ho trápí nesnesitelná bolest.

Najednou ji něco napadlo. Sáhla do svého rance a vytáhla dlouhé lano. Jeden konec podala zmatenému chlapci a druhým koncem si svázala zápěstí.

„Dobře," procedila skrz zuby v jazyce, který jí připadal tak trochu jako bolgština. „Jdeme. Zaveď mě do Grunthorových kasáren."

Chlapec zamrkal a pak se mu v obličeji rozhostil výraz pochopení. Podíval se na ni a široce se usmál. Pak hravě cukl za konec lana. Vedl ji zpátky do Cauldronu, pyšně si vykračoval, škubal lanem, zubil se a celou cestu vykřikoval výhrůžky. Věděl moc dobře, jakého ocenění se mu dostane od ostatních bolgských dětí, až uvidí, co ulovil.

10

Rapsodiin bezesný spánek v náruči dračice byl ten nejlahodnější, jaký pamatovala. Dřímala celé hodiny a nerušily ji ani noční můry, ani nutnost držet noční hlídky. Probudila se svěží a šťastná.

Jakmile otevřela oči, trochu v ní poskočilo srdce, když spatřila tvář dračice, která spala hned vedle ní, ale pak její pozornost upoutalo cosi, co jí leželo na hrudi. Přes prsa měla

položený kus prádla z lesklých měděných šupin, a ten se teď ve světle jeskyně krásně blýskal. Opatrně jej zvedla. Byla to malá košile, lehounká jako vítr a zhotovená z tisíců důmyslně pospojovaných dračích šupin. Halena jí zářila v rukou.

„Je tvoje, Krásko," Elynsynos měla oči zavřené. „Udělala jsem to pro tebe v noci, když jsi spala. Zkus si to."

Rapsodie vstala, rozvázala plášť a položila ho na zem. Přetáhla si lesklé brnění přes hlavu a hruď jako vestu. Sedělo dokonale. V legendách se mluvilo o tom, jak si draci potrpí na detaily; teď mohla sama potvrdit, že jsou ty pověsti přesné. Ve vlasech se jí zachytil lesk z šupin a ony získaly rudozlatý odstín.

„Děkuji," řekla, dojatá pozorností dračice – a ještě něčím. Jestli v ní zůstal kousek strachu, že ji dračice nepustí, když vlastně souhlasila, že zde nějaký čas zůstane, tak teď se bát přestala. Brnění, které obdržela, bylo důkazem, že Elynsynos očekává, že se Rapsodie vydá opět ven do světa. Naklonila se a obrovskou tvář políbila. „To brnění je nádherné. Budu na tebe myslet, kdykoli ho budu mít na sobě."

„Pak ho nos často," požádala Elynsynos a otevřela oči. „Bude tě chránit, Krásko."

„Budu. Včera večer ses mě na něco ptala, ale já jsem byla příliš unavená, abych ti odpověděla; co to bylo?"

„Proč jste šli do Domu paměti."

„Ó, ano." Rapsodie zvedla ruce nad hlavu a líbilo se jí, jak brnění z dračích šupin krásně zašustilo. Pak znovu usedla na převrácený člun. „Do Domu paměti jsme šli na radu lorda Stephena, protože je to nejstarší dochovaná stavba, kterou vystavěli Cymriané. Našli jsme tam spoustu dětí, které tam drželi jako rukojmí a které chtěli obětovat. Trochu jsme se tam zapletli s jedním mužem; použil proti nám jako zbraň temný oheň." Obličej jí zesinal. „To bylo vůbec poprvé, kdy jsem někoho zabila."

Elynsynos frkla a žertovně plácla Rapsodii ocasem. Ta spadla ze člunu do zlatého písku.

„A to si říkáš Pěvkyně?“ prohlásila vesele. „Za sedm set let to bylo nejhorší vyprávění, jaké jsem kdy slyšela. Zkus to znova a dej si načas. Podrobnosti, Krásko, podrobnosti. Bez nich nemá smysl nějaký příběh vůbec poslouchat.“

Rapsodie si smetla z oblečení písek a znovu vyskočila na převrácený člun. Když popadla dech, převyprávěla Elynsynos celý příběh znovu a do největších podrobností: od Llauronova nápadu, aby zašli do Haguefortu, kde se o Cymrianech dozvědí víc, až do konce, jak vrátili ukradené děti do Navarnu a jak adoptovala Jo. To vyprávění trvalo velice dlouho. Dávala si sice pozor, aby neopomněla sebemenší podrobnosti, ale přesto ji Elynsynos často přerušovala a žádala vysvětlení těch nejdrobnějších detailů. Když bylo vyprávění konečně u konce, dračice vypadala spokojeně. Celá se natáhla a vztyčila do plné výše.

„Jak vypadal ten muž, který vás napadl v Domě paměti?“

„Po pravdě řečeno nevím.“ Rapsodie zírala na tác s tvrdými rohlíčky a malinami, který se objevil, když si dračice sedla. „Neviděla jsem nic jiného, než jak mě minul jakýsi záblesk. Ani Grunthor nic neviděl. Achmed muže napadl, ale ani on mu do obličeje dobře neviděl. Měl totiž helmu se spuštěným hledím.“

„Jez.“

„Děkuji.“ Rapsodie si vzala rohlík a rozlomila ho napůl. „Ty nebudeš?“

„Ne. Jedla jsem před třemi týdny.“

„A to ještě nemáš hlad?“

„Chvíli to trvá, než strávíš tři jeleny.“

„Aha.“ Rapsodie se pustila do jídla.

„To musel být Rakšaš, s kým ses setkala.“

Pohlédla nahoru do tváře Elynsynos; ta si Rapsodii zkoumavě prohlížela. „Můžeš mi něco o Rakšašovi povědět?“ Dračice lehce přikývla. „Kdo je to?“

„Ve skutečnosti je Rakšaš to. Je to F’dorova hračka.“

Rapsodii přeběhl mráz po zádech. „To je ten démon, o kterém jsi mi vyprávěla včera večer? Ten, jemuž dala Anwyn moc?“

„Ano. Před dvaceti lety stvořil F’dor v Domě paměti Rakšaše. Ostuda, opravdu; byl to takový krásný památník všech statečných Cymrianů, tedy ještě před Anwyninou válkou. A pak ten dům otrávil, přivlastnil si ho. Odrostek Sagii byl první, kdo začal trpět znesvěcením toho místa. Bylo to dítě velkého Dubu hlubokých kořenů, posvátného stromu Lirinů ze Serendairu. Tento odrostek si s sebou Cymriané přinesli ze staré země a zasadili ho v zahradě Domu paměti. Slyšela jsem ten strom plakat, i na tak velkou vzdálenost.“

„Starala jsem se o něj, když jsem tam byla,“ řekla Rapsodie a kapesníčkem si otřela drobečky ze rtů. „Nechala jsem tam hrát svou harfu, zpívá píseň uzdravení. Letos na jaře by měl strom kvést, ale nebyla jsem tam, abych se podívala.“

„Stalo se.“ Dračice se usmála. „Vedle listů tam byly i bílé květy, vypadaly jako malé hvězdičky. Dobrá práce, Krásko.“

„Jak to myslíš?“

Dračice se znovu zasmála. „Ten odrostek byl z dubu. Ty jsi snad někdy ve své zemi viděla, že by dub kvetl?“

Rapsodii vyschlo v krku. „Ne.“

„Samozřejmě, každý dub nějak kvete a na podzim má žaludy, ale květenství je velice drobounké, vlastníma očima bys je neviděla. Tyhle květy byly ale nadýchané, celé bílé, a pokrývaly strom jako sníh. Ty jsi svou písní poručila, aby strom takhle vykvetl?“ Rapsodie přikývla. „No, to je působivé. Je pro mě velkou ctí, že mám ve svém doupěti Pěvkyni obdařenou tak velkou mocí. Jak často se monstru jako jsem já stane, že se setká s někým, kdo dokáže s úspěchem poručit dubu, aby kvetl? Jsem si jista, že Rakšaš celý zesinal – vždyť udělal všechno, jen aby ten strom zničil – nebo spíše jeho pán.“

„Prosím, řekni mi víc o Rakšašovi. Povídala jsi, že ho stvořil démon – jenže on vypadal a choval se jako člověk.“

„Rakšaš vypadá jako duše toho, koho ovládá. Koluje v něm krev, zpravidla krev toho démona, někdy i jiných bytostí – zpravidla nevinných divokých zvířat. Jeho tělo tvoří živel, třeba led nebo země. Myslím, že ten, který se objevil v Dome paměti, byl ze zmrzlé země. Krev mu dává život a sílu.“

„Mluvila jsi o duši?“

„Rakšaš stvořený z krve má krátký život a nevládne rozumem. Když však démon ovládne duši, ať už lidskou nebo jakoukoli jinou, vtělí ji do svého výtvoru a Rakšaš na sebe vezme podobu držitele oné duše, který je pochopitelně mrtvý. Má i určitý rozum, který měla příslušná osoba. Dokáže dělat věci, jaké dělala ona. Je ale zlý a zlotřilý; musíš si na něj dávat pozor, Krásko.“

Rapsodie se zachvěla. „A ta osoba – ta věc – se kterou jsme bojovali, jsi si jistá, že to byl Rakšaš, kterého stvořil F’dor?“

Elynsynos přikývla. „Určitě. A poslouchej mě: teď je tady někde poblíž. Až odejdeš, musíš být velice opatrná.“

Rapsodii se sevřel žaludek. Odložila zbytek rohlíku. „Neměj starosti, Elynsynos. Mám meč.“

„Jaký meč, Krásko?“

„Denní hvězdu Clarion. Jsem si jista, že víš, o co jde.“

Dračice vypadala zmateně. „Ty ho máš doma?“

Rapsodie zavrtěla hlavou. „Ne, mám ho tady u sebe. Mám ti ho ukázat?“

Dračice přikývla a Rapsodie vytáhla meč z pochvy. Přeskakující plameny se blyštivě odrážely v dračích šupinách a vznikly tak miliony malých duh, které tancovaly po stěnách jeskyně. Plameny v lustrech z kormidel lodí zaburácely meči na pozdrav.

Elynsynos rozevřela oči dokořán a Rapsodií pronikaly vlny očarovaného světla. Snažila se dívat jinam, ale stála jako přikovaná, když se dračice sklonila, aby meč důkladně prozkoumala. Pak spárem přejela po pochvě, která visela Rapsodii po boku.

„Samozřejmě," přikývla dračice po chvíli a uvolnila svaly. „Černá slonovina. Není divu, že jsem nic necítila."

„Nechápu, co tím myslíš," zarazila se Rapsodie a její nadšení vyprchávalo.

„Černá slonovina je nejúčinnější ochrana proti všem monstrům," vysvětlovala Elynsynos. „Není to správně označení; nejedná se vůbec o slonovinu, ale o druh skály podobný Živému kameni. Dělají se z něj krabičky, tubusy nebo jiné obaly. Předměty v nich skryté se nedají najít, nedokážou to ani draci. To je dobré, Krásko. Nikdo nepozná, že máš Clarion, až když tasíš. Kde jsi ho našla?"

„Byl skrytý v Zemi. Našla jsem ho na cestě, když jsme šli ze staré země."

„Vy jste šli Zemí, nepluli jste lodí?"

„Ano." Rapsodie zavzpomínala a zrudla. „Odešli jsme daleko dříve než Cymriané. Přišli jsme sem teprve nedávno."

Elynsynos se zasmála. Rapsodie čekala na vysvětlení, ale nedočkala se. Místo toho se na ni dračice zamyšleně zadívala.

„Byla jsi za Oelendrou?"

To jméno bylo na Serendairu legendou pro nebeské zjevení. „Ta padlá hvězda?"

Elynsynos vypadala zmateně. „Ne, je jako ty, Lirinka. Nosí taky takový meč."

Rapsodii se rozzářil obličej; vzpomněla si na to jméno z Llauronova vyprávění. „Ona žije?"

Dračice se na chvilku zamyslela. „Ano. Bydlí v Tyrianu, lirinském lese na jihu. Pokud za ní půjdeš, bude si možná chtít s tebou a s mečem zatrénovat. Dělá to, tím jsem si jista."

„Jak ji najdu?"

„Běž do Tyrianu a požádej ji o návštěvu. Když tě bude chtít vidět, najde si tě."

Rapsodie přikývla: „Je milá?"

Elynsynos se usmála. „Setkala jsem se s ní jen jednou. Byla ke mně laskavá. Přišla s jedním, který zastával místo Vyvolavače

– totéž, co teď dělá Llauron. Vyprávěl mi, co se stalo Merithynovi, dal mi jeho dary a kus jeho lodi. Tehdy jsem se dozvěděla, že se chtěl vrátit, ale zemřel. Byl tak křehký; stýská se mi po něm.“ Opět se jí v zářivých očích začaly hromadil slzy. „Dala jsem tomu muži dárek. Byla to hůl z bílého dubu a nahoře měla list ze zlata.“

„Teď ji nosí Llauron.“

Dračice přikývla. „Oelendře bych také dala dárek, jenže ona by si ho nevzala. Ale budeš na sobě nosit to brnění. Krásko, ano?“

Rapsodie se na dračici usmála. Byla tak plná rozporů; mocná i zranitelná, moudrá i dětinská. „Ano, pochopitelně. Budu ho nosit na srdci, uvnitř už své místo máš.“

„Znamená to, Krásko, že si mě budeš pamatovat?“

„Samozřejmě. Nikdy na tebe nezapomenu, Elynsynos.“

Dračice se zářivě usmála a odhalila řady zubů podobných šavlím. „Takže díky tobě nakonec přece jen dosáhnu kapky nesmrtelnosti. Děkuji ti, Krásko.“ Zasmála se, když se Rapsodii objevily na čele vrásky. „Ty asi nechápeš, o čem mluvím, viď?“

„Ne, obávám se, že nikoli.“

Elynsynos se uvelebila na dně jeskyně; v záři lustrů se blýskly měděné šupiny.

„Draci žijí velice dlouho, ale nikoli navěky. Uvnitř Země neexistuje Čas a my jsme stvořeni z tohoto živlu, takže naše těla nestárnou a neumírají. V tom máme obě něco společného; pro tebe se také Čas zastavil, Krásko.“ V Rapsodiiných očích se třpytily slzy a v nich se zrcadlily slzy Elynsynos, ale mlčela. „Ty jsi z toho smutná? Proč?“

„Jak moc bych si přála, aby to byla pravda,“ řekla Rapsodie hlasem plným emocí. „Čas šel dál mimo mě a vzal mi všechno, co jsem milovala. Čas je můj nepřítel.“

Dračice si ji změřila zkoumavým pohledem: „Myslím, že ne, Krásko,“ řekla maličko pobaveně. „Já znám Čas dobře a vím, že si nevybírá. Ale dokáže se usmát na ty, kteří ho milují a hýčkají.

Čas tě může obcházet, ale už nad tebou nemá žádnou moc – alespoň ne nad tvým tělem. Bohužel, Čas vždy vládne našim srdcím.

Pocházíš ze Serendairu, z ostrova, kde se zrodila první rasa – Staroserenové. To bylo jedno z pěti prvních rodišť Času. A přišla jsi sem, na poslední z těch míst, kde se zrodila nejmladší rasa, draci. Překročila jsi při tom Základní poledník. Spojila jsi začátek Času s jeho koncem, jako to udělali Cymriané, a mnohem víc: při spojování tohoto oblouku jsi putovala pod Zemí, kde nemá Čas sebemenší moc. Tím jsi Čas porazila, prolomilas jeho cyklus. Už nikdy ti nijak nezjizví tělo. Taková vyhlídka tě nečiní šťastnou?“

„Ne,“ řekla hořce Rapsodie. „To tedy ne.“

Dračice se ve tmě usmála. „Jsi moudrá, Krásko. Dlouhověkost, která hraničí s nesmrtelností, je spíše prokletím nežli požehnáním. Stejně jako pro tebe, i pro mne se čas zastavil. Mezi námi je však dost podstatný rozdíl. Ty jsi nesmrtelná, zatímco já ne.“

„To nechápu.“

„Ty máš duši,“ objasnila dračice trpělivě. „Ta v tobě uchovává život, protože duše nemůže zemřít. Ať budeš žít jakkoli dlouho, a může ti to připadal nekonečné, budeš žít dál, i když bude po všem, protože máš duši. Ta zůstane, až se rozhodneš skoncoval se svým tělem a odejít za světlem v Neživotě. To se mně nemůže stát.“

Rapsodie těžce polkla, až se málem zadusila. „Elynsynos, každý má přece duši. Lirinové věří, že všechna živá stvoření jsou součástí jediné univerzální duše. Někteří tomu říkají Dárce života nebo Jednobůh, ostatní to nazývají prostě Život, ale v každém z nás je toho kousek. Váže nás to jednoho k druhému.“

„To platí pro liriny,“ vzdychla Elynsynos. „Neplatí to pro draky. A ty jsi zvláštní druh Lirinky, viď? Liringlaska?“

„Moje matka byla.“

„Co to v tvém jazyce znamená?“

Ze dna jeskyně se zvedl jemný vír větru s pískem a usadil se Rapsodii na tvářích; vysušil jí slzy. Bezděčně se na Elynsynos usmála; potěšilo ji to přátelské gesto. „Znamená to *Nebeský pěvec.* Liringlasové zpívají modlitby při východu i západu slunce a také svými písněmi zdraví při setmění hvězdy, když se objevují na obloze.“

„A obecně Lirinové? Jak jim lidé říkají?“

„Často jsme známi jako Děti oblohy.“

„Přesně.“ Velká dračice se na dně jeskyně zavrtěla. „Jsi Pěvkyně a součástí tradičního učení Pěvců je učení o cestě duše, ano?“

„Ano,“ potvrdila Rapsodie. „Když Pěvci zpívají žalozpěvy, dokážou často spatřit, jak duše opouští tělo a míří za světlem. Ale ještě jsem se toho moc nenaučila a vím, že učení o duši obsahuje ještě mnohem víc.“

Dračice řekla: „Pak tě tedy trochu obeznámím s učením o duši, Krásko. Povím ti i o zrozencích Země. Možná už některé části znáš.

Ve vzdálené minulosti, v Předčase, když se rodil svět, ten, kterému říkáte Dárce života, namaloval vše, v čem je obsaženo Pět Darů; to je všechno, co teď známe jako přírodní živly Etheru, Ohně, Vody, Vzduchu a Země. Znáš tuhle tradici, ano?“

„Ano,“ odpověděla Rapsodie.

„Každý z těchto Darů, těchto živlů, dal život rase prapůvodních bytostí, které se souhrnně označují jako Prvorození. Z hvězd, z Etheru, pocházejí Staroserenové, jako byl Merilhyn.“ Elynsynos si odkašlala, takže se ozval hrozný rachot a člun, na kterém Rapsodie seděla, se zakymácel. „Z moře se zrodili Mythlinové a Vítr dal život rase známé pod názvem Kithové – odtud pochází pak tvoje vlastní rasa.“ Rapsodie přikývla na znamení souhlasu. „Matka Země přinesla mou rasu, wyrmy a draky, kteří jsoti samozřejmě Stvořitelovými mistrovskými díly – proto jsme vznikli jako poslední.“ Elynsynos se uchichtla, když spatřila na tváři Rapsodie skrývaný úsměv.

„Druhorození v prapůvodních rasách byli tvorové jako F'dorové, děti Ohně. Od samého počátku F'dorové netoužili po ničem jiném než po zničení Země. Myslím, že se to dalo čekat; oheň pohltí všechno, na čem se může přikrmit, a bez paliva se změní v nicotu. Dalo se však také očekávat, že ostatní Prvorození tomu nenechají volný průchod, neboť to by znamenalo, že všechny Dárcovy dary by zmizely v Čase a zůstal by zase jen Prázdný prostor. Proto ostatní rasy, Serenové, Kithové a Mythlinové a pochopitelně i draci vytvořili neuspokojivou alianci, která vnutila těmto démonovým duchům nutnost skrýt se ve středu Země.

Netřeba se zmiňovat, že nám drakům se podobný plán nelíbil od samého počátku. Hnusilo se nám, že Země, naše Matka, byla pověřena úkolem uvěznit tato monstra, tyto zlé bytosti přímo u svého srdce, ale současně jsme si uvědomovali, že F'dorův únik by mohl znamenat zničení Země.

Naším příspěvkem v úsilí spoutat F'dory bylo, že jsme vybudovali mohutné klenutí, které se stalo jejich vězením. Draci je vytesali z toho nejcennějšího, co měli, z Živého kamene, čistého prvku Země, jediné látky, o které jsme věděli, že je natolik mocná, že F'dory uvězní. Byla to neskutečná oběť, Krásko. To je jedna z příčin, proč jsou draci náladoví a hlídají si své území. Máme za to, že do zemí, které považujeme za své, jsme vložili daleko více než ostatní, neboť jsme museli obětovat svatost zemí, které je chrání."

„Domnívám se, že vaše charakteristika v bájesloví přehání," řekla Rapsodie a usmála se. „Myslím si, že draci nejsou nijak náladoví, pokud zrovna nejde o detaily při vyprávění příběhů."

V prizmatických očích dračice se objevil rozněžnělý pohled; po chvíli však opět zvážněl. „Prapůvodní rasy v alianci měly těla podobná tvému. Kith, Seren a Mythlin vešli ve známost jako Tři."

Rapsodie se napřímila, až málem spadla ze člunu. „Tři?"

„Ano."

„Llauron nám vyprávěl proroctví o Třech; jak se dostaví tři, známí jako Dítě krve, Dítě země a Dítě oblohy a stanou se jediným prostředkem, který zhojí rány mezi Cymriany a přinese mír.“

Elynsynos se zasmála: „Pokud jde o časovou perspektivu, Krásko, jsi trochu mimo. Mluvím zde o době, kdy existovalo jen pět ras, byli to Prvorození. Jejich děti byly Starší rasy, a ty ještě nevznikly. Cymriané byli až Třetí rasou, byli až dětmi Starších ras. Ten název Tři pochází z pradávné Minulosti, miliony let nazpět. Ještě to asi nechápeš, protože jsi tak mladá, ale jednoho dne porozumíš. Možná budeš tak dlouho naživu, že zažiješ podobnou historii na vlastní kůži. Za několik tisíc let začneš chápat.“ Rapsodie se otřásla a Elynsynos se smála.

„Ti Tři měli těla, která nesla alespoň zčásti podobu dnešního člověka,“ pokračovala Elynsynos, „zatímco draci měli hadovitý tvar a F’dor neměl žádnou tělesnou formu. Příčinou bylo, že Stvořitel ukázal těm Třem v době jejich zrodu své malby, a formy, které přijali, měly tuto podobu. Drakům také ukázal své nákresy, ale ti je ignorovali; určitě už jsi zaslechla, jak strašně nenávidíme, když nám někdo poroučí, co máme dělat. A jistě si dokážeš představit, že F’dor neměl nikdy ani příležitost tyto malby spatřit. Stvořitel věděl, že ti parchanti zrození z Ohně jsou od přírody zlí, takže se rozhodl se s nimi o své poznání nepodělit. Možná proto nemá F’dor žádnou fyzickou podobu.

To mě přivádí k učení o duši. Říkala jsi, že jste cestou ze Serendairu sem prošli Zemí?“

„Ano.“

„A jak ses cítila? Bylo ti tam, Lirinko, dobře? Cítila ses pohodlně uprostřed Země, oddělena od oblohy?“

Rapsodie zavřela oči a pokusila se rychle odehnat zbytky vzpomínek, které se jí začaly zjevovat v paměti. „Bylo to jako být pohřbena zaživa.“

Elynsynos přikývla. „Obloha je spojena s duší vesmíru, se Stvořitelem, a ti, kdo se chtějí stát součástí kolektivní duše, musí

mít kontakt s oblohou. Bez ní nemají žádné spojení se svými blízkými, s věčností po smrti. Tvoje rasa má svůj původ ve větru a hvězdách; narodili se s tímto poznáním. Proto dokážeš slyšet zpěv vesmíru a proto k němu připojuješ vlastní hlas: jsi součástí této duše. Ti, kdo se nestanou součástí nebes, součástí nekonečného Poživota – pro ně existuje po smrti jen prázdný prostor a Nicota.

Protože si zvolili život mimo nebesa, nemají draci, F'dor a ani Mythlinové duši. Mythlinové si zvolili život na mořích a žijí odděleně od jiných ras, stejně tak draci, ukrytí v Zemi. Děti moře, jejichž původ se odvozuje od Mythlinů, mořské panny a všelijaké nymfy a jim podobní, žijí celá tisíciletí, ale když zemřou, jejich duše nestoupne ke hvězdám; změní se v pěnu na mořských vlnách a zmizí, nesmrtelní zůstávají jen ve vzpomínkách těch, kteří je znali.

Stejně na tom budu já. Až mě nakonec život unaví, až se bolest stane nesnesitelnou, uložím se k odpočinku a nebude ve mně už žádná vůle znovu se zvednout; to bude můj konec. Mé tělo zetlí tady v doupěti, moje krev se vsákne do země a jednoho dne se z ní stanou měděné žíly ve skále; tu měď budou dolovat horníci a proměňoval ji v mince a náramky.

Líbí se ti měď, Krásko? Není to nic jiného než krev mrtvých draků mého druhu. Stejně tak zlato, ze kterého je tvůj medailon, kdysi kolovalo v žilách zlatého draka. Smaragdy, rubíny, safíry – nic víc než zaschlé chuchvalce krve pradávných draků všemožných ras a barev. To po sobě zanecháváme v naději, že se v Čase udrží vzpomínka na nás, ale nikdy se tak nestane. Namísto toho krása kovů slouží jen ke zdobení ženských poprsí a prázdných královských hlav.

Když na mě ale budeš vzpomínat, Krásko, skutečně vzpomínat a skutečně *na mne,* ne na legendy nebo historii, pak budu svým způsobem žít dál, alespoň trochu. Dosáhnu své malé nesmrtelnosti a věčnosti, kterou jinak nemohu mít, protože nemám duši, neboť přebývám v Zemi a nedotýkám se oblohy."

Dračice mluvila jakoby zasněně a v jejích slovech byl nádech melancholie, ale pro Rapsodiino okouzlené srdce to byla ta nejsmutnější řeč, jakou kdy slyšela. Nahromadil se v ní obrovský žal, přímo ji celou stravoval. Bez váhaní seskočila z člunu, plakala a pažemi objala přední část pazoury Elynsynos.

„Ne," vzlykala, pohlcená bolestí v srdci. „Ne, Elynsynos, mýlíš se. Podělila ses o duši s Merithynem; jsem přesvědčena, že kousek z ní je teď s ním. Máš děti; i v tom je kus nesmrtelnosti. A ty ses přece *dotkla* oblohy; teď se dotýkáš jejího dítěte. A mé srdce jsi dojala tak hluboce, že to pouto zde zůstane navždy. Budu tvou duší, když to budeš potřebovat."

Jedním drápem Elynsynos jemně laskala Rapsodiinu zlatou loknu. „Opatrně, Krásko; nechceš se přece přejmenovat. Máš v sobě moc, která to vše dokáže uskutečnit, a pak by ses stala mým otrokem. Ale jsem ráda, že vím, že mám duši, Krásko."

Dračice ještě jednou Rapsodii poplácala a Pěvkyně opět usedla na člun. „Pokud jde o mé děti, máš pravdu," pokračovala, „i když mi připadají tak vzdálené, tak odcizené; jen těžko o nich mohu smýšlet jako o vlastních, zejména o Anwyn.

Rasy bez duše občas silně zatouží po potomcích, protože to jim zaručuje jistou formu nesmrtelnosti. Proto F'dor stvořil Rakšaše. Chtěl potomka, ale Rakšaš je pochopitelně bastard, protože F'dor by musel zlomit svou podstatu života, aby měl vlastní dítě, a to by ho oslabilo mnohem více, než by byl ochoten připustit. Není to tak v podstatě s každým rodičem? Člověk předá kousek své duše, aby získal maličko nesmrtelnosti?"

„Asi ano," řekla Rapsodie a odhrnula si loknu z obličeje, „takhle jsem o tom ještě nikdy nepřemýšlela."

„Existuje mnoho důvodů, sobeckých i nesobeckých, proč děti přicházejí na svět. F'dor chtěl Rakšaše, aby mohl mít spojení se světem lidí. Je to jeho hračka, nástroj, kterého bude zneužívat, než naplní svůj konečný cíl."

„A co je to za cíl, Elynsynos? Touží po moci? Chce ovládnout svět?"

Elynsynos zavrtěla hlavou. „Přemýšlíš jako člověk, Krásko. Abys pochopila F'dorovy motivy, musíš jako F'dor přemýšlet, jak jen dokážeš nejpřesněji. Existují síly chaosu a jejich záměry a činy nelze tak jednoduše předvídat. F'dor používá lidi jako nástroje, aby uskutečnil i jejich cíle. Netouží získat moc nebo ovládat masy nebo porazit své nepřátele; jejich myšlení je většinou velice jednoduché. Jediné, o čem dumají, je zkáza a smrt a trocha vzrušení z nějakého konfliktu – to je uspokojí. Definitivní konec zničí i je samotné, protože spočívá ve zničení Země. Pak už budou existovat jen v Podsvětí nebo jako noční můry. Stejně jako my všichni."

11

Slova dračice zněla ozvěnou v temné jeskyni; jakmile pominulo chvění, zůstalo jen dusné ticho. Plameny rozzářených lustrů se odrážely na tváři Pěvkyně, která teď byla zsinalá jako duch v temnotách.

Elynsynos pomalu sklonila hlavu, až se dívala přímo do očí Rapsodie. V očích dračice byl pohled účastného porozumění, i když výraz té obrovské tváře zůstával klidný.

„Co se děje, Krásko?" zeptala se tiše; hlas měla klidný jako bzukot cvrčků. „Na co myslíš?"

Rapsodie zavřela oči a bojovala se vzpomínkou na jednu z nejhorších nočních můr, jakou měla v průběhu putování středem Země. Achmed ji jednou probudil z neklidného spánku a vzal ji do obrovského tunelu, na jehož dně zaslechl tlukot obrovského srdce, které v zimním spánku pulzovalo v pomalém, hadovitém rytinu.

Odpočívá tam něco strašlivého, něco mocnějšího a děsivějšího, než si vůbec dovedeš představit, něco, co se ani

neodvažuju pojmenovat. To, co spí v tom tunelu, hluboko v útrobách Země, se nesmí probudit. Nikdy.

Bála se promluvit, dát zvuk slovům pradávného příběhu; to bylo poprvé, co si pamatovala, kdy se nechoval arogantně nebo hrubě. Tehdy poprvé spatřila v jeho očích strach.

V Předčase, když se rodila Země a moře, bylo zakladateli rasy okřídlených plazů, wyrmů, ukradeno vejce. Toto vejce bylo uloženo zde, v lůně Země, rasou bytostí zrozených z Ohně. Mládě, které se vylíhlo z tohoto vejce, žilo tady v zamrzlých hlubinách Země a rostlo, až se jeho smyčky ovinuly kolem srdce světa. Stalo se součástí Země; jeho tělo tvoří značnou část její hmoty. Teď spí, ale démon ho chce brzy probudit a vyvést na povrch Země. Má moc zničit celou Zemi; to byl také úmysl zlodějů, kteří jej sem uložili. Čeká na démonovo zavolání, které, jak vím, má přijít velmi záhy. Vím to, protože měl v úmyslu použít mne, abych mu v tom pomohl.

A co když to volání neuslyší? zeptala se tehdy. *Pokud to volání zatemníme, způsobíme, že je neuslyší správně, možná bude dál spát a neodpoví. Aspoň po nějaký čas.*

Tehdy podnikli určitá opatření, aby spánek mláděte prodloužili. Položili do tunelu higen, který stále dokola opakoval nekonečnou kakofonní melodii s cílem přehlušit volání démona. Achmed ji ale varoval, že i toto opatření je jen dočasné.

Rapsodie, získáme jen trochu času. Nikdy nebudeš mít dost moci, abys ho byla schopna zničit, ani já, ani žádná jiná živá duše.

„Stále ještě spí," řekla Elynsynos a zahnala vzpomínky Rapsodie, které se rozbušilo srdce. Dračice jí dokázala číst myšlenky. Veliký had se zasmál při pohledu na paniku v Rapsodiině obličeji. „Ne, Krásko. Neumím číst tvé myšlenky, jen tehdy, když přemýšlíš o Spícím dítěti."

Rapsodie zamrkala. „Ale já jsem nemyslela," řekla, „já jsem přemýšlela o –"

„Neodívej do slov to, na co jsi vzpomínala; vím, co jste viděli v útrobách Země. Přemýšlela jsi o něčem, o čem vědí jen draci a F'dor, o něčem neurčitém a starobylém; je to nehorázné znesvěcení tradice bytostí mého druhu. Viděla jsi to náhodou. Jsi teď jednou z mála živoucích bytostí, která ví, že něco takového vůbec existuje.

To, o čem jsi před chvílí přemýšlela, je pravý protiklad tvého Dárce života. Bylo to První dítě naší rasy, unesené jako vejce a vychovávané bytostmi, které jsou naším opakem – zatímco my velebíme Zemi a její bohatství, F'dorové hledají způsoby, jak by ji zničili, aby naplnili svou směšnou smyslnou žádost. To dítě už dávno není wyrmem; F'dor je otrávil, má nad ním veškerou moc, je to podobné jako s jeho lidským hostitelem. Teď je součástí Země, velké části Země, a jednoho dne se probudí a bude si Zemi nárokovat jako svou vlastní. Jestli je tohle naším osudem, nechť se tak stane. Je to však svatosvaté tajemství a žádný drak nic takového nevysloví, snad jen v modlitebních písních. Modlíme se za to, aby První dítě stále spalo – proto zpívají draci své písně. Ukolébavku Spícímu dítěti."

„Spící dítě," zamumlala Rapsodie. „Ta slova mají v učení Serendairu jiný význam. V našich legendách byla Spícím dítětem Melita, hvězda, která spadla z oblohy. Spadla do moře poblíž Ostrova a navždy vzala s sebou dost velkou část země. Oheň však tu hvězdu neuhasil. Namísto toho ležela pod vlnami a zářila neustálým ohněm. Jednoho dne povstala –" Hlas se jí začal chvět, až přestala mluvit úplně. Když se zase ovládla, pokračovala: „Povstala a vzala s sebou do hlubin moře celý Ostrov, tentokrát za doprovodu sopečného žáru."

„Možná to jméno, ať už se používá jakékoli, předpovídá smrt našich ras," navrhla Elynsynos. „Merithyn mi zpíval jednu píseň z tvé domoviny, ve které se mluvilo o Spícím dítěti. Chceš, abych ti pověděla slova?"

„Ano, prosím."

Velká dračice se v sedu narovnala a pročistila si obrovské hrdlo mohutným odkašláním. Zvuk roztřásl lustry a rozčísl vlny v laguně, které pulzovaly ve stejném vzrušeném rytmu jako Rapsodiino srdce. Jakmile dračice promluvila, její hlas nezněl harmonicky v několika různých tóninách, jakým až dosud promlouvala s Rapsodií, ale vzal na sebe podobu hlubokého, melodického barytonu, zvučného hlasu, ve kterém se odrážel i magický zvuk, nádech minulosti. Hlas Merithynův.

Spící dítě, narozené jako nejmladší
Žije dále ze snů, přestože už přišla Smrt,
aby na jeho svazek napsala jeho jméno
A nikomu ještě nepřišlo, že je čas smutku.

Prostřední dítě, které spí vleže
Mezi vodní hladinou a pohyblivými písky,
sedí tiše se sepnutýma trpělivýma rukama
A čeká, až přijde den, kdy bude moci povstat.
Nejstarší dítě odpočívá hluboko
v nejtišších temnotách země
Ještě nezrozené, ale s jeho narozením
začne konec samotného Času.

Ozvěny slov narážely na kamenné stěny jeskyně, chvíli visely v hustém vzduchu a pak odspěchaly do ticha. Rapsodie nic neříkala; měla strach, že jakmile vydá nějaký zvuk, roztrhne se jí srdce. Nakonec promluvila dračice.

„Když se narodily mé dcery, byly slepé jako koťata.“ Elynsynos se vrátil typický mnohozvučný hlas. „Vypadalo to, jako by spaly, a mě na chvíli napadlo, že jsou to ty tři děti z proroctví, ale to pochopitelně nemohla být pravda. Já vím, které dítě se narodilo jako první – to ví každý drak. Merithyn se zmiňoval o Spícím dítěti ve své – tvé – domovině. To bude prostřední dítě, předpokládám.“

„Tak to je tu ještě další?“ zeptala se nervózně Rapsodie. „Ještě jedno Spící dítě? Nejmladší?“

„Patrně,“ usmála se Elynsynos. Pohled na masivní čelist, která se z úsměvu zkroutila v úšklebek, zatímco se šavlovité zuby blýskly v potemnělém světle – byl obdivuhodný i hrozivý zároveň. „Možná také vyjde najevo, že každé z těchto Spících dětí se může stát nástrojem F’dora, něčím, co mu pomůže nastolit konec světa a dokáže úplně všechno zničit.“

„Modlila jsem se, aby vzestup prostředního Spícího dítěte, při kterém zmizela část Ostrova, byl koncem té historie,“ řekla Rapsodie. „Mysleli jsme si, že F’dor, který plánoval vyvolat –“ při těch slovech se zajíkla, neboť v obrovské tváři dračice se objevil nebezpečný varovný pohled. „Mysleli jsme, že F’dor, kterého znal Achmed ještě ve starém světě, je mrtev. Jeho poslední sluha, jeden z mnoha Tisíců očí, který si říkal Šing, nám to pověděl, než se vytratil. Řekl nám, že F’dor je mrtvý, muž i démonův duch. A to znamenalo, že – že to, čeho jsme se báli, se nikdy nestane.“

Obrovský okřídlený plaz se natáhl a vyvolal tak oslepivou hru světel odrážejících se v milionech měděných šupin. „Démon, kterého znal, se možná zničil, jak jste se domnívali. Na tom nezáleží – každý F’dor bude znát tajemství wyrma, bude vědět, jak se ho zmocnit, pokud bude dostatečně silný.“

„A ten další, o kterém jsi mluvila, Elynsynos? To byl jiný démon? Ne ten, kterého poznal Achmed?“

„Nevím. Možná existoval ještě další, který zmizel, když vybuchla hvězda pod hladinou moře. To se dá těžko říci. Krásko. Od počátku Času jich už moc nezbylo, ale objevují se bez varování, skryjí se v hostiteli, dají si načas, získávají sílu z hostitele, ale také se stávají silnějšími. Jakmile mají dostatek moci, přejdou do jiného hostitele, který má více energie; zpravidla je to člověk mladší než ten, v jehož těle doposud sídlili. F’dor se dokáže zmocnit jen někoho, kdo je slabší než on, anebo stejně silný; nemůže se vtělit do někoho, kdo má více síly.“

Rapsodie přikývla. „Elynsynos, víš, kdo to je?“

„Ne, Krásko. Za ta léta už změnil spoustu hostitelů. Dokážu vycítit jeho přítomnost, když je blízko, ale raději zůstává vzdálený, asi to tuší. Může to být kdokoli.

Kdyby sis měla zapamatovat jen jedinou věc z toho, co jsem ti vyprávěla, ať je to tato: Jsou dokonalí lháři a to pracuje proti tobě, protože jako Pojmenovalelka jsi vázána na pravdu. Jejich největší síla spočívá v tom, jak zneužívají vlastností svých obětí, které sami nemají; v našem případě si dokázali pohrávat s přirozeně ničivou dračí povahou a změnit ji z něčeho nezhoubného ve zbraň, díky které dosáhnou vlastních zlovolných cílů. S tebou udělají totéž, jenže u tebe se zaměří na pravdomluvnost. Dávej si pozor, Krásko. Jsou jako hosté, které pozveš do doupěte, a oni vykradou zásoby a ani si toho nestačíš povšimnout; nakonec je na všechno pozdě.“

„Llauron mi předal proroctví, které jednou vyprávěla Manwyn o nezvaném hostu,“ řekla Rapsodie. „Mohlo by se to vztahovat k F’dorovi?“

Vzduch kolem dračice zabzučel; to znamenalo, že ji to velmi zajímá. „Tohle proroctví neznám.“

Rapsodie zavřela oči a snažila se vzpomenout si na večer v Llauronových lesích a co všechno jí vyprávěl. Achmed a Grunthor tam byli také. Zahrabala ve vaku a vytáhla malý zápisník, kam si zaznamenávala některé poznatky a tradice, kterým se naučila v tomto novém světě. „Tady to mám.“

Mezi posledními, kdo odešli, mezi prvními, kdo přišli,
Bude hledat nového hostitele, nepozvaný, na novém místě.
Moc získanou tím, že byl prvním,
Ztratí tím, že bude posledním.
Hostitelé jej budou nevědomky živit
Jako hosta zahaleného do úsměvů
Který však tajně klade jed do spíže
Žárlivě střežen svou vlastní mocí

Jeho hostitel však nikdy neporodí či nezplodí děti,
On se však přesto stále snaží rozmnožovat.

Elynsynos vzdychla: „Manwyn byla vždycky divná," zamumlala. „Nevím, proč prostě neřekla, co měla na mysli. Ano, Krásko, vypadá to na F'dora. Démon, který chce získat potomstvo, hodně riskuje a stojí ho to mnoho sil. Kdyby tak činil prostřednictvím těla svého hostitele, pak sám sebe velice oslabí, odhalí podstatu své živé existence a spoustu síly předá dítěti. F'dorové jsou ale příliš chamtiví, sobečtí a jde jim jen o moc. Neradi se své síly vzdávají, takže si zajišťují jiné způsoby, jak se množit."

„Jako třeba stvoření Rakšaše?"

„Ano, moje Krásná duše. Svým způsobem se F'dor moc neliší od toho, jak své potomky získávali kdysi dávno draci. Když jsme přišli na to, jaká to byla chyba, že jsme nepřijali podobu předurčenou Stvořitelem, snažili jsme se to nějak napravit. Je v tom jistá ironie, opravdu; těch pár lidí, jejichž krev je promíchána s dračí, se namísto toho, aby se stali lidštějšími, obecně vzdává své lidskosti a chce získat dračí podobu, což se svým způsobem rovná ztrátě duše.

Vzhledem k tomu, že draci se nemohou rozmnožovat s rasami Tří, pokusili se vytesat rádoby lidskou rasu z kousků Živého kamene, který zbyl po stavbě klenby. Výsledkem byla vzácná a nádherná stvoření. Tyto bytosti byly nazvány Dětmi Země a měly lidskou podobu nebo alespoň velice podobnou tomu, co si draci představovali.

Byla to svým způsobem brilantní stvoření, i když některá z nich byla ohavná, ale byli schopni se rozmnožovat se Třemi. Na rozdíl od Rakšaše mají Děti Země duši, protože na rozdíl od F'dora byli draci ochotni předal svým dětem trochu vlastní životní podstaty, aby vůbec mohly vzniknout. Stvořili rod lidí Starších ras a ten je zrozen ze Země; touží po spojení s Matkou Zemí, ale dušemi se dotýkají Oblohy."

Rapsodie zuřivě psala. „A jakou podobu na sebe tylo rasy vzaly?“

„Potomci Dětí Země a Serenů vytvořili rasu známou jako Gwaddové, malí, útlí lidé s hlubokým poutem k přirozené magii Země. Směsice hvězd a Země.“

Rapsodie přestala psát a smutně pohlédla na Elynsynos. „Pamatuji si Gwaddy ze starého světa,“ řekla zasněně.

„Ze všech dračích vnuků jsou to mí nejoblíbenější,“ řekla Elynsynos. „Také mám dost ráda Nainy. Nainové vznikli z Dětí Země a Mythlinů.

Mají vrozené schopnosti k sochařské práci, dolování a zpracování kamene, protože od jednoho rodiče získali učení Země a od druhého učení moře. Pro ně je žula něco jako tekutina a poddajně se jim tvaruje pod rukama.“

Rapsodie přikývla a vrátila se ke svým poznámkám. „A Kithové? Zplodila rasa větru nějaké potomstvo s Dětmi Země?“

„Ano,“ potvrdila Elynsynos. „Z tohoto spojení vznikla rasa známá jako Fir-Bolg, doslova Vítr Země.“

Pěvkyně otevřela údivem ústa dokořán. „Fir-Bolgové? Firbolgové? Bolgové jsou potomky draků?“

„No, svým způsobem. Jsou spíše něco jako adoptovaná vnoučata, neboť Děti Země byly vytesány draky z Živého kamene, není zde přímé pokrevní pouto. Kithové byli drsná rasa a stejní jsou i Bolgové, ale jejich láska k Zemi je opravdová a navzdory jejich hrubým způsobům je mám velice ráda. Ze všech zrozenců Země mají nejvíce společného se svými wyrmskými prarodiči.“

Rapsodie se usmála. „Myslím, že mohu být skutečně duší pro draka,“ prohlásila. „Sama jsem adoptovala tucet firbolgských vnoučat.“ Obličej jí zvážněl. „Když už jsme u toho, Elynsynos, ráda bych se tě na něco zeptala.“

„Copak, Krásko?“

„Nemáš v úmyslu potrestat Bolgy za to, že vlastnili tu dýku z dračího páru, že ne?“

„Samozřejmě že ne. To, že jsem dračice, ještě neznamená, že jsem posedlá touhou po pomstě.“ Jedno obrovské oko se zavřelo a druhé Rapsodii pronikavě zkoumalo. „Přečetla sis ty blbosti, *Wyrmův neklid?*“

Ve světle lustrů z kormidel Rapsodii zrudly tváře: „Ano.“

„Je to nesmysl. Měla jsem toho pisálka sežrat zaživa. Když Merilhyn zemřel, měla jsem v úmyslu celý kontinent spálit na troud, ale jak sama vidíš, neudělala jsem to.“

„Ne, neudělala.“

„Věř mi, kdybych byla ‚neklidná‘, z kontinentu by nezbylo nic než jedna obrovská černočerná díra plná uhlí; a doutnalo by to dodnes.“

Rapsodie se zachvěla. „Věřím ti. A velice ráda slyším, že Bolgy neobviňuješ a nečiníš je zodpovědnými.“ Na mysli jí vytanuly obličeje přátel a vnoučat. „A jakkoli ráda bych tady s tebou zůstala navždy, opravdu se k nim musím vrátit.“

„Už odcházíš?“

Rapsodie vzdychla. „Měla bych. Kéž bych mohla zůstat déle.“

„Vrátíš se, Krásko?“

„Ano, určitě,“ odpověděla Rapsodie. Pak si vzpomněla na Merithyna. „Pokud budu naživu, Elynsynos. Jediná věc, která mi zabrání znovu tě navštívit, bude smrt.“

Dračice se sunula s Rapsodií tunelem. „Nesmíš zemřít, Krásko. Pokud k tomu dojde, zlomí mi to srdce. Ztratila jsem svou jedinou lásku. Nechci ztratit svou jedinou přítelkyni.“ Zastavila se před jednou vyřezávanou figurínou. Barvy oprýskaly a do dřeva se zažrala sůl. „Tohle je příď z Merithynovy lodi.“

Rapsodie pohlédla na dřevěnou figurínu. Byla to žena se zlatými vlasy, od pasu nahoru nahá, s otevřenou náručí. Její oči omývané vodou byly zelené jako moře.

„Vypadá jako ty,“ soudila Elynsynos.

Rapsodie si pochybovačně prohlédla bujné vnady figuríny a pak stočila pohled na vlastní poprsí. „Ani v nejlepších dnech mého života, ale díky za ten nápad.“

12

Temnota v řadě podzemních tunelů byla tak hustá, že bylo velice obtížné sledovat Babičku, která je vedla stále hlouběji do útrob Země. Tu a tam Grunthor zaslechl, jak zašustil její háv nebo jak jí zachrastil kamínek pod bosýma nohama, většinou však šla naprosto tiše a v nezřetelném světle nebyla vůbec vidět.

Skomírající pochodeň osvětlovala stěny tunelu jen slabě, ale to, co spatřili, donutilo Achmeda i Grunthora zpomalit a stěny prozkoumat. Na rozdíl od nově vytvořených tunelů vzniklých Grunthorovým přičiněním byly tyto stěny proraženy již před staletími a byly na nich patrné známky uvážlivého architektonického plánování, které se však naprosto lišilo od staveb Cymrianů. Stěny byly hladké a rovné, s dosud viditelnými rytinami reliéfů, jež je kdysi dávno zdobily. Nyní byly zanesené silnou vrstvou černých sazí a poškozené skvrnami výhně, jaká je používána v kovárnách při tavení železa. Ať už to bylo jakkoli dávno, co ke znečištění došlo, pach byl dosud všudypřítomný a visel ve vzduchu.

Po určité vzdálenosti se tunel před nimi rozšířil v obrovskou sluj. Čedičový strop byl téměř stejně vysoký jako strop v Loritoriu, vytesaný do nitra Země a vyleštěný. Od ústí až k jedné z komor hlouběji ve sluji se táhl neuvěřitelně velký oblouk, do něhož byla vyryta slova. Písmena, každé nejméně tak velké jako dospělý muž, nebyla v žádné abecedě, kterou Bolgové znali. Všude byl kouř a na stěnách ulpívaly černé saze z kovářských výhní. Z obrovské centrální sluje vedly dál tunely všemi směry.

Babička se před slují zastavila a dlouhým kostnatým prstem ukázala na obrovský nápis na klenutí. „Nechejte to, co spí v útrobách Země, v klidu odpočívat; jeho probuzení přináší věčnou tmu," přeložila. Její hlas opět zazněl ve dvou tónech a jakoby beze slov. Grunthor a Achmed se v duchu zachvěli, když si vzpomněli na své putování podél Kořene, který se táhl Osou světa. Na vlastní oči tehdy spatřili to, co spalo v útrobách Země. Ani jeden se nesnažil slovům nápisu odporovat.

Babička opět složila ruce na hrudi a vážně na ně pohlédla. „Toto místo bylo ve své době známé jako Kolonie," vysvětlila tím syčivým, mlaskavým jazykem beze slov. „Před koncem to byl městský stát, kde žilo 112 938 Dhracianů. Uhaste pochodeň. Ukážu vám důvod, proč mí předkové postavili Kolonii na tomto místě."

Achmed hodil pochodeň na zem a zašlapal zbytky ohně. Ve sluji se objevil oblak dýmu, ale hned se rozplynul. Babička se otočila a bez varování kráčela dolů do komory pod nimi. Oba muži ji následovali do stále houstnoucí tmy.

Achmedovi trvalo pěknou chvíli, než si jeho oči přivykly temnotě, která byla hustá a hmatatelná jako ta nejčernější noc. Vzápětí babička uhodila něčím o zeď a ve vzduchu se objevila slabá jiskřička světla. Achmed spatřil, že to je stejný druh spóry, jakou sami používali na cestě podél Kořene. Houba, která vydávala světlo, když ji třeli. I ten nepatrný zdroj světla změnil Achmedovu vnímavost na tmu, takže znovu musel čekat, až se mu oči přizpůsobí.

Stařičká Dhracianka vystoupala po několika schodech k hliněné desce, sáhla někam nad sebe a pak mizela; i světlo spóry pohasínalo. Asi po minutě spatřili Achmed s Grunthorem, že zapálila malou lucernu, báň tlumeného světla, která visela ze stropu komory. Díky tomu mohli spatřit prostor, v němž se nacházeli.

Měl tři strany a vedl do něj průchod zabezpečený masivními železnými dveřmi, kterými přišli. Lesklé stěny komory se táhly

nahoru a v trojúhelníku se stýkaly v bodě, ze kterého visel dlouhý matný řetěz, na jehož konci svítila kulatá lucerna. Stěny nebyly zdobené.

Pod lucernou byl veliký obsidiánový katafalk, plošina, na níž mohla spočinout rakev. V nezřetelném světle jim připadalo, že na katafalku je skutečně vystavené nehybné tělo. Achmed a Grunthor přistoupili blíž.

Spala tam bytost, jakou ještě nikdy v životě nespatřili. Byla veliká jako dospělý člověk, ale obličej měla dětský, šedou kůži chladnou a napjatou, jako by byla vytesaná z kamene. V podstatě vypadala jako socha, nebýt ovšem pravidelného pohybu hrudníku, jak bytost dýchala.

Pod tenoučkou kůží bylo vidět maso; bylo temnější a střídaly se v něm všechny odstíny hnědé a zelené, nachové a temně rudé, pospojované jako tenké proužky barevného jílu. Rysy obličeje té bytosti byly hrubé a jemné současně; jako by jej někdo vytesal tupými nástroji a pak celý život leštil. Pod hrubým čelem se klenulo obočí a řasy; stvořené jakoby z čepelí suché trávy. Barevně ladily s dlouhými vlasy, které vypadaly jako obilí. V matném světle působily kadeře jako vysušená stébla trávy, která byla ustřižena ve stejné délce a svázána do úhledných vějířů. Kořínky vlasů měly zelenou barvu jako tráva na jaře.

„To je Dítě Země, stvořené z Živého kamene," řekla Babička tiše; jemné rytmy jejího bzučivého jazyka oba spíše ucítili na kůži než v uších. Jemně pohladila útlou rukou jednu loknu ve vlasech Dítěte. „Ve dne, v noci, ve všech ročních dobách, stále spí. Bylo tady, už když jsem se narodila. Jsem vázána přísahou je hlídat, dokud si pro mne nepřijde Smrt." Podívala se své hosty a temné oči jí zářily. „A vy musíte také."

Dotkla se kostnatými prsty čela Dítěte, pak vystoupila po schůdkách vedle katafalku a uhasila světlo. „Pojďte," vybídla je a vyšla z komory. Oba Bolgové zírali na kamennou tvář Dítěte Země, jak pozvolna ustupovala do tmy, a pak kráčeli za Babičkou.

* * *

Jakmile Rapsodie vyšla ven, země jí připadala jasně zelená a obloha pronikavě modrá. *Kolik minulo dní?* Divila se. *Dva? Pět?* Neměla nejmenší tušení.

Rozhlížela se kolem a snažila se určit svou polohu, aby mohla vyrazit na jihovýchod. Ta cesta ji zavede na kraj lesa Tyrianu, do království Lirinů, mimo hranice Rolandu a pokud bude mít štěstí, k Oelendře.

Opatrně sešla po vlhkých kamenech a namířila si to dolů k jezeru, když vtom jí někdo sáhl na paži.

„Rapsodie?“

Nadskočila úlekem a okamžitě tasila dýku; útočník byl příliš blízko, aby stihla vytáhnout meč. Ashe ruku stáhl a o krok ucouvl.

„Promiň.“

Rapsodie zuřivě vydechla: „Budeš tak hodný a přestaneš tohle dělat, *prosím!* Z toho budu mít jednou smrt!“

„Omlouvám se, myslím to vážně,“ udělal omluvně gesto. „Čekám tu od chvíle, co jsi šla dovnitř, abych se přesvědčil, že se odtamtud i vrátíš.“

„Řekla jsem ti, že budu v pořádku.“ Začala už dýchat normálně, když náhle v paměti zaslechla slova Elynsynos.

A poslouchej mě: teď je tady někde poblíž. Až odejdeš, musíš být velice opatrná.

Na čele se jí objevily kapičky potu. *Dračice nemohla mít na mysli Ashe,* pomyslela si. Zastavila se, aby o tom pořádně zauvažovala, ale vlastně jí to připadalo nemožné. Teď už je v její společnosti celé týdny. Kdyby měl v úmyslu jí jakkoli ublížit, měl k tomu už dávno příležitost.

Snad pokud neměl důvod ji sledovat.

„Rapsodie? Jsi v pořádku?“

Pohlédla do nitra kápě, ale v té tmě nic nerozeznávala. Pak se k ní vrátila vzpomínka na jeho obličej, nejistý pohled, jako by ho něco pronásledovalo. Její odměřenost zmizela.

„Je mi dobře," řekla a usmála se na něho. „Mimochodem, neznáš cestu k Oelendře?"

„Vím, jak se dostat k Tyrianu."

„Můžeš mi nakreslit mapku? Tam mám teď namířeno."

„Opravdu? Proč?"

Rapsodie otevřela ústa, ale hned je zase zavřela a jen vyštěkla: „Ráda bych se s ní setkala – Elynsynos si myslí, že bych ji měla vidět. Možná tam, mezi Liriny, najdu odpovědi na některé své otázky."

Ashe přikývl. „Možná. Je to ale štěstí, Tyrian leží na cestě k místu, kam mám namířeno já. Mám tě tam doprovodit?"

„Nechci se ti nijak vnucovat," řekla nejistě a vzpomněla si na jejich večerní rozhovory u ohně. Věděla, že je určitě celý nedočkavý, aby se už mohl vrátit domů ke své milované, která na něj celý ten čas čeká.

„Jak jsem řekl, stejně jdu tím směrem. A nijak se mi tím nevnucuješ. Budu se cítit lépe, když budu vědět, že ses bezpečně dostala do Oelendřiných schopných rukou. Co říkáš?"

„Říkám ‚děkuji ti'," odpověděla a hodila si ranec na záda. „Tak co, půjdeme?"

Ashe přikývl a obrátil se k jihu. Bez obtíží kráčel po kluzkých kamenech v jezeře, nad nímž se vznášel opar mlhy z dračího doupěte. Rapsodie šla za ním po břehu, zpátky do ospalého, hlubokého a úzkého údolí, až nebyl vchod do jeskyně téměř vidět. Na chvíli se zastavila a ještě jednou, naposledy se podívala.

„Sbohem, přítelkyně, mám tě ráda," zašeptala.

V korunách stromů se zvedl jemný vánek, který ji jemně polechtal po tvářích a načechral volné prameny vlasů.

13

Rapsodie byla jako dítě, které má tajemství. Po své návštěvě u dračice sálala vroucností, třebaže by jen stěží dokázala objasnit, proč tomu tak je. Ashe mel dojem, že by mu ráda všechno převyprávěla, ale že má patrně potíže vyjádřit slovy to, co v nitru jeskyně viděla a cítila.

Výsledkem bylo, že se jejich společné putování neslo ve veselejším duchu – navzdory neustálému dešti a blátu, jímž se museli prodírat. Zdálo se, že už mu odpustila jeho chování u řeky Tab'Afel. Střídavě s ním rozmarně žertovala, anebo kráčeli v harmonickém tichu, pod jehož povrchem jiskřilo vzrušení. Asheho dračí povahu její nadšení fascinovalo, takže byl Rapsodií čím dál posedlejší, a stejně tak i jeho lidská mužská podstata.

Když se zastavili na jídlo nebo seděli večer u ohně, tu a tam ji přistihl, že si ho zádumčivě prohlíží, jako by se snažila do temnoty jeho kápě rozmístit všechny linie, které si zapamatovala ve chvíli, kdy ho na chvíli spatřila. Jakmile zjistila, že si toho Ashe všiml, usmála se na něj. Přestože ten úsměv, kterým ho obdařila, vypadal stejně jako všechny ostatní přirozené úsměvy, které věnovala svým přátelům a známým, vycítil, že v úsměvu pro něj je cosi navíc, co patří výhradně jemu. Zapůsobilo to na něj tak, že byl velice rád, že je téměř neviditelný.

Po dalších třech dnech putování v mokru a přeháňkách došli na mýtinu. Rapsodie zaslechla kdesi v dálce zvuk vodopádu, ale z neznámých důvodů nedokázala určit místo, odkud hluk vychází. Po několika minutách se přesvědčila, že chodí dokola, a přesvědčivou jistotu nabyla ve chvíli, kdy již potřetí míjeli totéž lískové ořeší. Zastavila se uprostřed cesty.

„My jsme zabloudili?"

„Ne."

„Tak proč mě pořád vodíš kolem dokola?"

Ashe vzdychl a Rapsodie ho podezřívala, že se usmívá. „Na chvíli jsem zapomněl, že jsi Lirinka. Nikdo jiný by to poznat nedokázal."

„No?" Začínala se zlobit.

Chvíli mlčel. „Promiň. Vysvětlím ti to, až se dostaneme do našeho úkrytu."

„Úkrytu?"

„Ano, nedaleko odtud je jedno místo; napadlo mě, že bychom se tam mohli utábořil na noc. Oba se tam můžeme vykoupat a alespoň jeden z nás se může vyspat v pořádné posteli. Když budeš souhlasit, můžeme se vyspat oba dva." V Ashově hlase zaznamenala škádlivý podtón.

„Ty ale chceš, abych už nikdy nedokázala to místo najít."

Ashe znovu vzdychl. „Ano."

Rapsodie také vzdychla. „Pomůže ti, když zavřu oči?"

Zasmál se. „To nebude nutné. Pojď, ukážu ti kde to je."

* * *

Hluk padající vody stále sílil, když vstoupili do hájku jasanů a jeřabin, které právě začínaly kvést. Rapsodie byla okouzlena. Odlomila jednu větev a vešla mezi stromy. Pomalu se otáčela a přivykala oči jemně růžovým a bílým květům a jasné zeleni nových jarních výhonků. Odpolední slunce se prodralo lesní klenbou a několik paprsků vystřelovalo do úžlabiny tak jasné světlo, že Rapsodie jen rozevřela náruč a chtěla všechnu tu záři pochytat. Lesní vzduch byl sladký a po nedávném dešti svěží.

„To je ale nádherné místo," mumlala. „Nepřekvapuje mě, že si ho chceš nechat jen pro sebe."

Ashe se usmál; slyšela to. „Nechci," řekl, „jsi tady taky, nebo ne?"

„Nejsem si jista," odpověděla Rapsodie a neustále se rozhlížela. „Možná, že sním."

„Myslím, že ne," prohlásil Ashe. „Byl jsem svědkem tvých snů a ty rozhodně nevypadají takhle." Rapsodie sebou trhla. Měl pravdu, samozřejmě, ale celá zčervenala rozpaky, když jí připomněl, jak zneklidňující musí být její noční můry pro ostatní lidi. Předsevzala si, že dnes bude spát od Asheho co nejdále.

Kráčeli hlouběji do lesíku, ptačí zpěv se mísil s hlukem padající vody, který stále sílil. Nakonec spatřila v dálce vodopád. Řítil se nepravidelně přes čtyři přepady ze skrytého úbočí hory. Proud divoce hnal vodu dolů hlubokou soutěskou; vody bylo hodně díky hojným dešťům nastupujícího jara.

„Ukaž mi boty," nařídil Ashe. Rapsodie zvedla nohu a ukázala mu podrážku. Přikývl a vypadal spokojeně. „Rapsodie, tentokrát mi musíš dovolit, abych ti pomohl. Soutěska je strmá a na břidlici kolem vodopádu to hrozně klouže. Nemáš dost tvrdé a drsné podrážky, s těmahle botama tady nic nepořídíš. Když mi podáš ruku, slibuji, že tě nebudu zvedat ze země, pokud to nebude vyloženě nutné."

Mluvil klidně a vlídně, ale Rapsodie pochopila, že tentokrát to myslí naprosto vážně. Dokázal dodržet slovo.

„Jak ty můžeš vědět, co na mně je nebo není drsného?" zažertovala. „Jsi snad Všebůh, nebo co?"

Ashe se zasmál. Podala mu ruku a všimla si, že se jí dívá na zápěstí; činil tak pokaždé, když se jejich ruce setkaly.

Vedl ji do vodopádu. „Už jsem dostal hodně jmen, ale tohle mezi nimi nebylo." Brodili se proudem vody a uklouzli jen jednou. Rapsodie byla ráda, že se může Ashe držet, když se podívala u druhého přepadu do soutěsky. Ashe ji převedl přes vodopád na druhý břeh, kde na příkrých stěnách kopce bujela vegetace; byla zde spousta hojně olistěných keřů. Ashe přidržel jednu větev, aby mohla Rapsodie projít.

Ocitla se v zastíněné části lesní úžlabiny, kde bylo více šera než světla. Očím chvíli trvalo, než si přivykly, a Rapsodie si hned všimla malé chatrče. Byla z kamene a střechu pravděpodobně tvořily drny. Všude kolem rostla lesní květena, takže chatrč byla

jen těžko ke spatření. Byla velmi prostá a měla jen jedno okno a dveře. Nacházela se na břehu velké tůně, která vznikla zpětným tokem vody z vodopádu.

„Tady přenocujeme?“

„Ano. Líbí se ti tu?“

„Myslím, že je to úžasné,“ usmála se na něj Rapsodie. „Nikdy by mě nenapadlo, že tady najdu něco takového.“

„A o to šlo,“ řekl Ashe souhlasně, vzal ji za ruku a vedl ji k chatrči. „Tohle je jediné místo na světě, kde mohu odložit plášť a být chvíli jako normální člověk; tedy jediné místo na pevnině. Ještě ho nenosím, když jsem na moři.“

Rapsodie z toho byla trochu zmatená. Pokud měl mlžný plášť zakrýt uspořádání jeho vibrací, aby se nedal dobře vystopovat, pak to musela být voda, která ho schovávala před zrakem něčeho mocného, co jej pronásledovalo. Vzpomněla si na Achmeda, jak vyprávěl něco podobného o vlastním složení vibrací, když šli poprvé na Elysian. V hlavě se jí trochu vyjasnilo; nebylo divu, že Achmed nebyl rád, když měl Ashe poblíž. Nedokázal totiž svými smysly Ashe vycítit, zatímco všechny ostatní lidi na světě ano. Vodní vír musí mít stejný efekt, navíc se schovávají v úžlabině vodopádu. Pak ji něco napadlo.

„Ne, to není jediné místo na světě,“ řekla vzrušeně. „Můžeš si svléknout plášť i v mém domě a stejně budeš v bezpečí.“

Ashe se viditelné otřásl. „V Cauldronu? Děkuji, nechci.“

Rapsodie do něj přátelsky strčila. „Můj dům není v Cauldronu,“ řekla. „A vsadím se, že najít ho je mnohem obtížnější.“

„Opravdu?“ tón Asheho hlasu byl vyhýbavý. Otevřel dveře a nechal je chvíli dokořán, aby čerstvý lesní vzduch nahradil vzduch v chatrči. Rapsodie nahlédla dovnitř.

Byla to malá místnost s obyčejnou postelí, ve které bylo všechno rozválené a pomačkané, a malý krb. V místnosti byla jedna skříň bez dveří, které nahrazoval potrhaný závěs. Ve skříni téměř nic nebylo – patrně proto, že veškerý obsah se válel po

podlaze. Špinavé nádobí pokrývalo všechny trochu vodorovné plochy a všude na ni vykukovaly špinavé ponožky a spodní prádlo; jeden kus visel na věšáku. Rapsodie si užasle prohlížela ten nepořádek a byla ohromená neútulností tohoto místa.

„Bohové! To je tvůj pokoj?“ zeptala se nevěřícně. „Jak se sem vejdeš?“

„Pohodlně, pokud tě to zajímá,“ řekl Ashe vesele na svou obranu. „Je to tak akorát pro jednu osobu a nanejvýš jednoho nesoudného hosta. Všichni ostatní mohou spát venku, jak je libo.“

Rapsodie ho odstrčila a vešla. Nikde nebylo nic, co by místnost zkrášlovalo, pokud se nepočítala špína. Vedle postele stál malý stolek a u něj stará, rozpadající se židle s příšerným polstrováním, úplně prodřeným. Pach špinavého prádla byl nepříjemný.

„No tak? Co si myslíš?“

„Myslím si, že to tady potřebuje ženskou ruku – anebo služebnou.“

Ashe se zasmál: „Tak jen do toho, jestli chceš, můžeš zastat obojí.“

„Pracovala jsem jako služebná a vůbec se za to nestydím.“

„Určitě,“ odpověděl, „myslím si, že se nemusíš stydět za nic, co jsi v životě dělala.“ Rapsodie se začervenala, ale neřekla nic. *Je vidět, že toho víš moc málo,* pomyslela si.

„No, když tak o tom uvažuju, menší potopa by tomu prospěla víc.“

„To mohu také zařídit.“ Dotkl se rukojeti svého vodního meče. „Tak co, zůstaneš? Nebude to ale zadarmo.“

Rapsodie se na něj zadívala: „Ale? Jaká je cena?“

„Odpověď.“

„Jaká je otázka?“

„Mám dvě.“

„Tak do toho,“ Rapsodie si založila ruce na prsou.

„Jsi Cymrianka? A pokud ano, ze které generace? Říkala jsi, že nelžeš, takže ať řekneš cokoli, bude to určitě správně.“

Rapsodie sklonila hlavu a přemýšlela. „Dobrá. Mám odpověď na tvou otázku. Zaprvé, moje odpověď zní ne. Nezůstanu tady.“ Přistoupila ke dveřím, kde stál Ashe. Ten k ní napřáhl ruce.

„Počkej. Jen jsem žertoval.“

„Nežertoval. Ustup.“

„Omlouvám se,“ řekl a ukročil. Věděl, že nemá smysl pokoušet se zastoupit jí cestu. Pozoroval ji, jak odchází k tůni, sedá si na břeh a shazuje z ramene svůj vak.

„Není za co. Tady mi bude náramně dobře.“ Vytáhla věci potřebné na noc a začala je rozbalovat.

Sklonil se vedle ní. „Ale mně ne, Rapsodie. Jsi první člověk, kterému jsem to tady ukázal. Ušli jsme celou tu cestu jen proto, aby sis mohla před dalším putováním do Tyrianu pořádně odpočinout. Už mám až po krk toho nocování venku; dělám to pořád a rád bych se jednou také dobře vyspal ve vlastní posteli. Vím, že se ti to asi moc nelíbí, ale je to to jediné, co mám. Prosím, pojď dovnitř. Omlouvám se za ten nepořádek a za svou hloupost. Nemusíš odpovídat na nic a já tě přestanu otravovat otázkami, jestli jsi Cymrianka nebo ne, slibuji. Navíc součástí naší dohody je, že zatímco jeden spí, druhý drží hlídku. A to nemohu dost dobře splnit, pokud budeš ty tady venku a já uvnitř. Tím se zpronevěřím své úloze tvého průvodce. Prosím tě, vrať se.“

Rapsodie pohlédla na muže zahaleného v plášti. Měl v hlase tak velké zoufalství, že je ani dost dobře nechápala. Bylo jí ho líto, toho vyčerpaného tuláka, který je pořád na cestách a skrývá se před zraky pronásledovatelů. Cítila se zahanbena, že neprojevila dost vděčnosti za všechno, co pro ni vykonal. Vzdal se vlastního života a svého vztahu jen proto, aby ji mohl doprovázet. Opět zaslechla melodický a rozumný hlas dračice.

Ten muž, co té sem přivedl, chtěl vedet, jestli jsi Cymrianka, Že?

Ano.

To jsi mu mohla klidně říct, Krásko. On to stejně věděl. To je naprosto zřejmé.

Vstala a oprášila si oblečení. Pak zvedla svůj vak. „Ashe, nabízím ti výhodný obchod," prohlásila a hodila si vak přes rameno. „Odpovím na tvé otázky."

„Ne, nemám žádné právo –"

„Nech mě domluvit. Odpovím ti na všechny otázky, pokud nejprve zodpovíš moje otázky týkající se tebe. Dohodneme se?"

Na chvíli se zamyslel. „Ano."

„Tak dobře. Pojďme tedy dovnitř."

* * *

„Promiň ten nepořádek."

„Neomlouvej se," řekla Rapsodie, „tak zaprvé, je to tvůj pokoj a máš právo si v něm dělat, cokoli si zamaneš. Zadruhé, v porovnání s pokojem Jo je to tu jako ze škatulky."

Ashe se zasmál. „To musí žít na hromadě odpadků."

„To tedy ano, jenže ona strávila na hromadě odpadků celý svůj život, než jsem ji na ulici potkala, takže se snažím moc ji s tím neotravovat, i když se mi ten její bordel ani trochu nezamlouvá. Obávám se, že fanatické uklízení patřilo odjakživa k mému životu."

Přikývl. Rapsodie došla k židli a zvedla špinavé vlněné ponožky, které na ní ležely; smotala je, sedla si a ponožky si položila do klína.

„Dej mi je," řekl Ashe. „Nemusíš je držet." Hodil je do prázdného koše u skříně.

„Nesundáš si plášť?" zeptala se Rapsodie. „Musíš umírat touhou se z něj vyvléct."

Ashe stáhl kápi, ale plášť si nechal. Posadil se na postel. Zhluboka se nadechla, když opět spatřila jeho obličej; bylo to divné, takhle si ho znova prohlížet. Přes místnost neviděla úplně

zřetelně podivné zorničky v jeho očích, ale kovový lesk Ashových vlasů byl stejně úžasný, jako když je viděla poprvé. Patrně zaznamenal, jak na něj udiveně zírá, a bylo mu to nepříjemné.

„Tedy," začal s menšími obtížemi, „jsi Cymrianka?"

„Napřed ty."

„Ano."

„Dobrá," řekla, „už to asi víš, ale jsem, ano, jsem Cymrianka."

„Achmed a Grunthor taky?"

„Bez jejich svolení na ně nemůžu mluvit," řekla nerada. „O nich si musíš udělat úsudek sám."

Ashe přikývl. „Která generace?" Když na něj úkosem pohlédla, usmál se: „Z otcovy strany jsem třetí. Z matčiny strany je to tak vzdálené, že to ani nestojí za zmínku."

„Tohle mi znovu vysvětli," žádala Rapsodie. „Cymriané První generace se narodili ve starém světě; jejich děti, které se narodily tady, jsou Druhá generace?"

„Ano."

„A co když byl někdo Seren, žil na Serendairu, ale neplavil se ani s jednou flotilou?"

Ashe se zájmem pozoroval její obličej, teď jen zamrkal a najednou neměl ve tváři vůbec žádný výraz. „A přežil tu pohromu?"

„Zřejmě ano, protože pak by nebyl žádný důvod o tom přemýšlet, že ne?"

Ashe přikývl. „Ne, to by smysl nemělo. Samozřejmě, jsem tak hloupý! Stalo se to vlastně mnoha lidem, pokud jsou mé historické záznamy přesné. Ne všichni, kteří opustili Serendair, chtěli jít s Gwylliamem. Dost lidí si myslelo, že se zbláznil, nebo že by ta cesta byla pro ně příliš náročná; zejména ty rasy, které nelákala plavba po moři. Odešli z Ostrova ještě před vyplutím Tří flotil do jiných míst, zabydleli území poblíž Ostrova."

Rapsodie vstala a stáhla si plášť z ramen. „Takže ti se dají pokládat za Cymriany?“

Pronikavě modré oči si ji prohlížely ještě pozorněji a kolmé štěrbiny se v šeru chatrče rozšířily; vsakovaly se do jejích odpovědí, jako by byly paprskem slunce.

„Ano,“ potvrdil zamyšleně. „Přestože nezdravili domorodé obyvatelstvo Gwylliamovou průpovědí, myslím, že původní Seren, který opustil Serendair ještě před jeho záhubou, by se mohl stále ještě považovat za Cymriana. Členové Druhé flotily to také nedělali; přistáli v Manosse nebo Gaematrii a nevkročili na tento kontinent ještě po mnoho dalších generací; přišli sem až poté, co bylo svoláno první Cymrianské shromáždění. A jsou to Cymriané; pocítili volání rohu ze Shromáždění hluboko ve svých duších, na toto volání odpověděli a zúčastnili se rokování. Ano; mám za to, že kdo někdy žil na Serendairu a opustil Ostrov, patří do První generace Cymrianů.“

Rapsodie se otočila k Ashovi zády a pověsila plášť na věšák vedle dveří, takže nebylo vidět, jak těžce polkla. „To znamená, že jsem Cymrianka z První generace,“ řekla a hladila při tom záhyby na plášti. Pak se otočila a podívala se na Ashe. Zkoumala jeho obličej, ale v těch podivuhodných očích nespatřila ani záblesk vítězství, jen náznak úsměvu.

„Jak jsi to přežila? Kam jsi šla? Muselo to být někam, kam ses mohla dostat na člunu nebo převozem, protože jsi mi řekla, že ses nikdy neplavila na žádné velké lodi. Jak ses dostala až sem, do tak vzdálených míst?“

„To je víc než dvě otázky,“ ohradila se spěšně Rapsodie. Hlavou jí proběhla vzpomínka na nekonečnou cestu středem Země; zavrtěla hlavou, aby odehnala to, co cítila, když se plazila podél Osy světa, jenže na to se velice těžce zapomínalo. Byl to příliš veliký boj, než aby o tom přestala uvažovat, a když tak činila, přinášelo jí to zoufalství, které se nedalo snadno překonat. „Kromě toho mám dojem, že jsme se dohodli, že se o Minulosti budeme bavit co nejméně.“

„Promiň,“ couvl rychle Ashe. „Máš pravdu, samozřejmě. Díky za to, cos mi řekla.“

Rapsodie si ho zkoumavě prohlížela. „Nemáš zač. Když jsi teď ze mě vytáhl tuhle informaci, co budeš dělat?“

Ashe vstal. „Vykoupu se.“

Rapsodie na něj zůstala zírat. „To je všechno? To do mě rejpáš celou dlouhou cestu, aby ses tohle dozvěděl, a pak se jdeš vykoupat?“

„Ano,“ odpověděl Ashe a smál se. „Pokud sis nevšimla, tak zatímco ty jsi cestou využila každé příležitosti, kdy jsme narazili na nějaké chráněné místo nebo jezírko nebo řeku a zaplavala sis, abys byla čistá, já jsem si musel vystačit se svým mlžným pláštěm; to není spravedlivé a rozhodně to musím udělat, pokud spolu máme trávit dnešní noc v té malé místnosti. Tak já jdu.“ Rapsodie užasle pozorovala, jak sebral z podlahy kousek tkané látky, která kdysi dávno mohla být ručníkem, vyšel ze dveří a začal si pískat.

* * *

Ashe si zavazoval tkanice na kalhotách, když vtom se dveře chatrče rozlétly a vyletěla z nich hromada špíny a odpadků. Rapsodie si našla příhodnou větev, která jí posloužila jako koště, a vymetla pokoj s takovou zuřivostí, že se rovnala větrné smršti. Po chvilce se objevila ve dveřích, jejich oči se setkaly a ona jen zalapala po dechu. Zírala mu na hruď.

Od pupku až k levému rameni se mu táhla ošklivá rána, černá a zkroucená, která se v šeru lesíka barvila do červena. Obrovská jizva vypadala na staré zranění, ale takové, které se nehojí; rána byla otevřená a krvavá a pod nescelenou kůží bylo vidět zanícené maso. Modré žíly se mu táhly napříč hrudí a nad srdcem vytvářely obrazec hvězdy. Pohled na Ashe vehnal Rapsodii slzy do očí.

Za normálních okolností bych ti vyrvala srdce z těla, jenže je jasné, že to už někdo udělal.

Ashe se rychle otočil a přetáhl si přes hlavu košili. Když se opět obrátil, byla pryč. Projel si rukama čisté vlasy a čekal, až se znovu objeví, ale nestalo se tak. Nakonec se rozhodl, že to podivné ticho prolomí.

„Rapsodie?“

Ukázala se ve dveřích. „Ano?“

Ukázal na malou tůňku u vodopádu. „Přehradil jsem v tůňce jednu malou zátoku, jestli ji chceš použít.“

Obličej se jí rozzářil. „Báječně! Děkuji. Už jdu.“ Zmizela v chatrči a po chvíli se znovu objevila s košem plným oblečení. Vyděšeně na ni zíral; oblečení bylo jeho.

„Co to děláš?“

„Velké prádlo.“ Došla k zátoce, kterou pro ni vytvořil jako koupelnu, a naházela do ní všechno oblečení, kus za kusem, a nakonec kostku mýdla. Špinavé kalhoty, košile s obrovskou mastnou skvrnou a několikeré spodní prádlo – s rozpaky všechno naházela do vody. Přišel na břeh za ní a sahal po koši.

„Dej mi to. Já to udělám.“

Rapsodie mrkla. „Nesmysl! Nabídl jsi mi místo služebné a já přijala, alespoň pro dnešek. Svým způsobem ti platím za tvé služby průvodce. Velké prádlo je v ceně. A jestli se svlékneš, vyperu ti i to, co máš na sobě,“ ukázala klackem na oblečení, které si oblékl.

„Ne, díky.“

„Měl bys využít mých služeb, dokud můžeš. Jakmile budou naše účty vyrovnané, budeš si oblečení prát sám a sám taky zametat dům.“ Voda v zátoce začala bublat a do chladného jarního vzduchu z ní stoupala pára. Rapsodie využila svých znalostí o ohni, aby vyvařila prádlo, které teď vířilo v mýdlové pěně.

Když bylo všechno vyprané, Rapsodie vytáhla textilie z vody; ihned bylo dostatečně chladné, aby se ho mohla dotýkat, a

pověsila všechno na šňůru, kterou natáhla mezi stromy na mýtině. Ashe přistoupil ke každému kousku oblečení a dotkl se jej, takže přebytečná voda ihned zmizela.

„Budeš se koupat?“ zeptal se.

Rapsodie pohlédla větvemi stromů na oblohu. Mraky se hromadily a zbarvily se temnou šedí. „Myslím, že ne. Vypadá to na déšť.“

Ashe si také prohlédl nebe. „Máš pravdu. Jdeme dovnitř.“

Posbírali suché prádlo, spěchali do chatky, a jakmile za sebou zavřeli dveře, začaly na střechu dopadat první kapky deště. Ashe se užasle zastavil. Pokoj byl uklizený a vydrhnutý, takhle čistý ho ještě nikdy neviděl. Postel byla ustlaná, podlaha zametená a na stole, umytém a vyleštěném, stála konvice s horkým čajem.

„Jak jsi tohle všechno zvládla za tak krátkou dobu?“

„Praxe.“

„Aha. No, tohle snad ani nebylo nutné. Děkuji ti.“

Rapsodie se na něj ode dveří usmála. „Patří to k mé práci služebné. Poskytujeme některé služby, které bys dostal zadarmo, kdybys byl ženatý.“ Zalykala se smíchem, ještě než jí ta slova splynula ze rtů. Pořád si vlastně nebyla jista, zda není ženatý.

Ashe se zasmál. „Tak jestli je to takhle, pak bych měl spíš zájem o některé jiné služby,“ vesele zamrkal.

„To je mi líto,“ pokrčila rameny Rapsodie a rozkládala suché prádlo na postel. „Je to jen dočasné ujednání, než ti splatím svůj dluh. Základní domácí práce. Další služby by sis už musel zaplatit a jsou věci, které si prostě nemůžeš dovolit.“

Ashe se obrátil a usmíval se. „Jsou některé věci, které stojí za trochu prošení, výpůjčky nebo krádež.“

Rapsodie pečlivě začala skládat rozložené kusy prádla. „Ano, ale myslím, že to sotva bude tahle služba.“

Ashe vzal košili z kambrického plátna a pověsil ji na věšák ve skříni. „Pochybuji, že máš vůbec tušení, o jaké službě mluvím, Rapsodie.“

Rapsodie zvedla ze země svůj vak a začala se v něm přehrabovat. Chtěla si uklidit vlastní čisté kapesníky a prádlo, které si vyprala s Asheho oblečením. „Můžu hádat," řekla střízlivě.

„Můžeš se mýlit," řekl pobaveně Ashe. „Proč riskuješ hádání? Jakou manželskou službu bych asi tak od tebe mohl požadovat?"

Ze dna vaku vytáhla několik sáčků. „Nechci hádat. Proč mi to prostě neřekneš? Zkusím tě nezabít, když mě neurazíš."

Ashe zvedl své kožené rukavice a natáhl si je. Posadil se na tu ubohou židli a dal si nohy nahoru. Těšil se, jakou si z ní udělá legraci. „Tak dobře." Prohlédl si ji od hlavy k patám, zatímco ona si jej nevšímala a probírala se svými zásobami. *Dětinské chování,* napadlo ho.

„V jižní nezávislé oblasti je město jménem Gallo. Muži tam používají své ženy jako štíty, když jdou do bitvy. Manželky kráčejí před nimi a zasáhnou je šípy lukostřelců." Čekal, že ho Rapsodie přeruší, ale neudělala to. Zkusil to znova. „Navíc když někdo při koupi koně potřebuje dorovnat cenu, tak –" Zarazil se, když viděl, jak užasle zírá. „Co se děje?"

„Podívej," řekla udiveně. Ashe vstal a šel k ní. V ruce držela dýku z dračího spáru, kvůli níž se vydala za Elynsynos. „Vždyť jsem jí to vrátila."

„Očividně chtěla, abys ji měla u sebe."

„Asi ano. Jen nevím, jak mi to dala, že jsem si toho vůbec nevšimla."

Ashe se na ni usmál. „Nikdy nepodceňuj dračí úmysly, pokud jde o něco, co si zamilují, Rapsodie. Vždycky si najdou způsob, jak dosáhnout toho, co chtějí." Uložil si čisté prádlo do skříně a vyšel ven do deště.

14

„Čaj je hotový. Chceš trochu?“

„Ano, děkuji,“ odpověděla Rapsodie. Znovu si prohlédla celou místnost, zatímco Ashe nosil do krbu mokré větve, které našel za chatrčí. Šla ke krbu, aby zapálila oheň; odsunula krbovou mřížku.

„Je tady, na stole,“ řekl Ashe.

„Díky.“ Rapsodie si prohlédla dříví, které bylo ještě před chvílí zelené a mokré; během chvilky vyschlo, jako by bylo pod střechou déle než rok; nebyla v něm ani kapka vody. Dotkla se drobných klacíků a vyslovila zapalovací formulku, pak ještě jednu pro udržení ohně. Vylétly jiskry a tenké konce větví začaly hořet. Usmála se a pohlédla na Ashe, který právě mrskl ručník na podlahu a kopl ho pod postel.

„Jsi sám nějak svázaný s vodou, anebo to dělá ten tvůj meč?“ Vstala, zvedla šálek čaje, který pro ni přichystal, přešla ke stařičké židli a uvelebila se.

Nejprve se vyděsil, ale rychle se uklidnil. Vzal do ruky úzkou pochvu, položil si meč přes kolena a rukama přejížděl po poničené kůži pochvy. „Těžko říci. Mám Kirsdarke už tak dlouho, že si vůbec nevzpomínám, že by někdy tento živel ke mně nepatřil. Vždy jsem cítil ve své krvi moře, už jako dítě. Moje rodina se víceméně plavila stále po mořích, tak mi to přijde úplně přirozené.“

Rapsodie čekala, že bude pokračovat, ale on namísto toho přešel k ohništi a zvedl železný pohrabáč. Poposedla si na židli; polstrování bylo tak mizerné, že Rapsodie jen stěží vydržela sedět rovně.

„Tak co teď ode mne chceš?“ zeptala se.

Ashe se sklonil a prohrabával řeřavé uhlíky; Rapsodii náhle přejel po zádech mrazivý pocit, jako by jeho přisluhování ohni mělo účinky i na její tělo. Ucítila nával paniky, ale pak jí došlo,

že je to jen způsob, jak komunikuje s ohněm; nijak to nesouviselo s tím, co dělá Ashe. Soustředila se, aby oddělila tuto část své osobnosti. Ashe odsunul kovovou mřížku a pohlédl jí do tváře.

„Co máš na mysli?“

„No,“ odpověděla Rapsodie a usrkla trochu čaje, „trávíš se mnou celé týdny, a pořád se snažíš ze mne vydolovat něco o mém cymrianském rodokmenu; už jsem ti všechno řekla. Zdálo se, že to má pro tebe dost velký význam, takže jsi mě zlomil a dostal jsi svou odpověď. Ráda bych věděla, co se svým novým poznatkem hodláš udělat. Co od nás chceš? Co chceš ode mne?“

„Nic, co bys nebyla ochotna poskytnout.“

Rapsodie vzdychla: „Víš, já nejsem až tak dobrá Cymrianka a určitě se mi nijak zvlášť nelíbí, že jí vůbec jsem. Vy lidé nedokážete dát na otázku přímou odpověď, i kdyby vám šlo o život.“

Ashe se usmál, i když to neměl v úmyslu. „Máš pravdu. Promiň. Vím, že je to protivné, ale jsou za tím celá staletí výchovy a paranoia a nedůvěra, která vznikla v žáru strašlivé války, Rapsodie. Obávám se, že takoví jsou všichni, a já patřím mezi ty nejhorší.“

„To bych řekla. Mám na mysli, kolik vlastně lidí se takhle potuluje z vlastní vůle v mlžném plášti a skrývá se před zraky světa?“

Modré oči na ni pátravě pohlédly. „Kdo ti řekl, že to je z vlastní vůle?“

Nedokázala se odpoutat od toho pohledu a chvíli nebyla schopna vydat ani hlásku. „Promiň,“ řekla, když se jí opět vrátila řeč. „Když ses mi ukázal, měla jsem pocit, že to tak není.“

„Proč?“

Rapsodie přemýšlela, co odpoví. Než poprvé zvedl kápi a dovolil jí, aby si ho prohlédla, předpokládala, že je nějak postižený, že se stal obětí nehody, že se zranil v bitvě, nebo že se snad vyskytly problémy při porodu. Díky tomu pociťovala jakousi spřízněnost; sama si v mnoha ohledech připadala stejně,

znala tu touhu zakrýt svou tvář před zíráním davu a dotěrnými pohledy, s nimiž se setkávala v ulicích.

Často zkoumala svůj obličej v zrcadle ve snaze zjistit, co je na něm tak nezvyklého. Nakonec zpravidla došla k závěru, že to pravděpodobně způsobuje její liringlaská krev, která jí dodává vzezření, na jaké nejsou zdejší lidé zvyklí anebo jim připadá vetřelecké. Nemyslela si o sobě, že je obzvlášť ošklivá, ale ty pohledy jí byly velice nepříjemné.

Jenže Ashe nebyl ošklivý. Naopak, v jeho tváři byla krása, pohlednost, která byla očividná navzdory neposlušným vousům a neupraveným vlasům. Měl aristokratické vzezření, přestože nosil prosté oblečení a měl svalnaté tělo; byl to určitě člověk, který toho hodně nachodil, jak bylo patrné ze silných šlach a svalů na nohou. Měl široká ramena a úzký pas jako muž, který pracuje na farmě nebo štípe dříví, a jeho ruce zažily tvrdou práci a těžké časy. Od chvíle, kdy ho spatřila, Rapsodie věděla, že mlžný kryt je nutnost, nikoli známka domýšlivosti. Věděla, že je pronásledován, že po něm jdou predátoři, kteří ho dokážou vystopovat na velké vzdálenosti a mají obrovskou sílu. Jakmile spatřila to příšerné černé zranění na jeho hrudi, jen si svou domněnku potvrdila. A v nitru srdce ji to rmoutilo i za něj, přestože ho zase až tak dobře neznala.

Na střechu bubnoval hustý déšť a vzduch v místnosti byl provlhlý. „Ještě jsi neodpověděl na mou otázku," řekla nakonec. „Jestli po mně něco chceš, co to tedy je?" Šel k posteli, posadil se a věnoval jí zkoumavý pohled. „Bylo by určitě moc dobré mít tě za spojence. Tvé přátele také, ale hlavně tebe."

„Proč zrovna mne?"

Lehce se pousmál. „Vypadáš jako člověk, kterého je dobré mít po boku v boji."

Rapsodie se zasmála. „No, díky, ale asi nedokážeš dobře odhadnout bojovníky. Jestli bys měl bojovat s nepřítelem, měl bys mít po boku spíš Grunthora, kdyby se ti ho podařilo získat. Ještě lepší by byl Achmed."

„Proč Achmed?“

„Achmed je – no, Achmed je – talentovaný.“ Rozhodla se, že už toho řekla dost. „Než se stanu tvým spojencem, musím vědět, proti čemu bojuješ. Můžeš mi to říct?“

„Ne.“ To slovo vyznělo ostře a vyhnalo jim oběma úsměvy z tváře. „Promiň.“

„Pak ale jen těžko mohu souhlasit s tím, abych byla tvým spojencem.“

„Já vím.“ Těžce vzdychl.

„Důvěřuješ někomu natolik, abys to prozradil?“

„Ne.“

„To je ale hrozný život.“ Prsty přejížděla přes okraj hrnečku s čajem, kterého už moc nezbývalo. „Nemyslíš, že existují určité věci, kvůli kterým stojí za to trochu riskovat nebo hazardovat?“

„Nejsem hazardní hráč, obávám se. Už ne.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho, těžké a téměř hmatatelné. Rapsodie se dívala do ohně, který na roštu syčel a prskal, pak se zahleděla znovu na Ashe; podivné kolmé štěrbiny v jeho očích byly teď v záři ohně opravdu výrazné. V pohledu těch očí bylo něco, co nedokázala přesně pojmenovat, ale naplňovalo ji to smutkem, který jí svíral srdce.

„Necháváš alespoň dveře dokořán nějaké možnosti?“

„Nechápu, co tím myslíš.“

Rapsodie se podívala do hrnečku a znovu upila čaje. „Moje minulost je chodba plná dveří, které nechávám otevřené a nemám v úmyslu je někdy zavřít. Nikdy nezavírám dveře, pokud nemusím; je v tom určitá naděje, že se jednoho dne zase všechno urovná, pokud dám příležitosti možnost, aby mohla přijít. Možná nejsi ještě připravený na to, abys trochu hazardoval, ale třeba to jednou půjde. Je to možné?“

Ashe se díval do ohně. Promluvil až po dlouhé chvíli.

„Myslím, že ne. Jsem přesvědčený, že mé dveře jsou nejen zavřené, ale i zamčené a uzavřené závorou. A zapečetěné.“

Nastalo ticho, které se dalo krájet. Rapsodie odložila hrneček.

„Pak si myslím, že bude nejlepší, když zůstaneme při naší dohodě a pokusíme se o své Minulosti moc nemluvit," řekla tiše.

„Platí."

„Možná bude dobře, když ti tak zhruba naznačím, za jakých podmínek jsem ochotna bojovat, a jestliže se tvoje záležitosti jen trochu shodují s mými, pak budeš vědět, že jsem skutečně tvůj spojenec, i když mi nemůžeš sdělit důvody."

Ashův obličej se trochu rozjasnil a v očích se mu zablýsklo. „To by mohlo vyjít."

„Dobře. Za prvé, jestli máš v plánu zaútočit na Bolgy nebo násilím vzít hory Achmedovi, pak stojíme proti sobě."

„Ne, to vůbec ne."

„Dobrá, to jsem si myslela, ale člověk nikdy neví. Mým nepřítelem je každý, kdo chce úmyslně ublížit dítěti, stejně tak kterékoli nevinné osobě nebo Lirinovi či posvátnému stromu v lese. Byla bych ráda, kdyby se všude usadil trvalý klid a mír. Většinou stojím na straně napadeného, nikoli agresora, pokud k tomu nemám dobrý důvod. Vykastruju každého násilníka nebo toho, kdo zneužívá dítě, jakmile ho polapím.

Mimo to, možná že si jednoho dne sama postavím v lesích podobnou chatku, pokud mě Lirinové přijmou, a budu tam žít v míru. Nikomu nebudu ubližovat, budu pěstovat bylinky a zdokonalovat svou hudbu. Jednou bych ráda vystavěla nebo pomohla postavit místo, kde by se mohli lidé léčit. Používala bych svou hudbu ke zhojení nemocí či zranění a naučila bych to ostatní. Už jsem ti řekla, že pochybuji, že tyhle nebezpečné časy přežiju, takže v sobě nemám dost naděje, abych se zaměřila na vzdálenější cíle. Plánuju jen to, že se budu věnovat něčemu, o čem budu přesvědčena, že to světu tak či onak prospěje. Tak co, jsem tvůj spojenec?"

Ashe se usmíval. „Zdá se, že ano."

Rapsodie na něj vážně pohlédla. „A řekl bys mi, kdybych nebyla?"

„Asi ne."

Vzdychla. „Myslela jsem si, že ne.“ V dálce zazněl hrom. „A to je všechno, co ode mne chceš?“

Ashovi přelétlo přes obličej mnoho emocí, když však promluvil, jeho slova byla prostá: „Byl bych rád, kdybys byla mou přítelkyní.“

„To bych také chtěla,“ odpověděla a natáhla si nohy na postel. „A pokud budeš pořád takový, jaký mi teď připadáš, asi jí jsem.“

„A co ty, jsi opravdu taková, jak se zdáš?“

Usmála se. „Naprosto. Nevím, jak se navenek zdám, ale všechno, co dělám, je veřejně k vidění. Obávám se, že jsem se nikdy nenaučila zakrývat své chyby, a nejsem moc chytrá. Už o mně víš, že nikdy nelžu, pokud k tomu nejsem donucena.“

To ho začalo zajímat. „Jak se dá člověk donutit ke lhaní?“

Rapsodie si vzpomněla na Michaela, Smrtícího větra, a na krutý záblesk v jeho očích, když jí předkládal své podmínky.

Budeš mě chtít a dáš mi to patřičně najevo. Čekám, že budeš velmi otevřená v projevech své lásky a touhy, která, jak vím, ti nyní tepe v cévách. Nebudeš jen plnit moje přání, ale budeš to dělat ochotně, vášnivě. Budeš se se mnou milovat slovy stejně jako vším ostatním. Dokážeš to? Můžeš mi slíbit, že naše potěšení bude vzájemné?

Zavřela oči a snažila se vyhnat z hlavy vzpomínku na křik holčičky, která se tak hrozně bála.

Dobře, Michaeli. Řeknu všechno, co budeš chtít. Nech ji být.

Rapsodie zkřížila ruce na prsou. Přemýšlela o vítězném úsměvu na Michaelově obličeji; buď mu bude po pravdě říkat to, co chce slyšet, anebo bude muset lhát, což bylo mnohem horší. Ať to bylo jakkoli, vyhrál.

„Věř mi, člověk se dá přinutit,“ vzdychla nakonec. Jejich pohledy se setkaly a Rapsodie zalapala po dechu. Měl stejně křišťálově modré oči jako Michael.

„Něco se děje?“

Zavrtěla hlavou a vyhnala z mysli ohavné vzpomínky. Michael možná měl stejně modré oči, ale rozhodně v nich nebyly

takové kolmé štěrbinky, jaké má v očích Ashe. Ať už podivný tvar Ashových očí zavinil jakýkoli rozmar přírody, možná, že právě to byla zčásti příčina, proč ho teď někdo nebo něco pronásleduje.

„Ne," řekla, „nic se neděje." Dopila zbytek čaje a postavila hrneček na stůl vedle židle. „Jen doufám, že se nikdy neocitneš v situaci, kdy tě někdo donutí ke lži. Je to jedna z nejhorších věcí na světě. Jinak si myslím, že to, co chceš, je docela uskutečnitelné. Vynasnažím se být ti přítelkyní a spojencem. Nemohu mluvit za Grunthora nebo Achmeda, ale přimluvím se za tebe. Pokud nebudou mít námitky proti něčemu, co provádíš, myslím, že také budou ochotni stát se tvými spojenci." Pozorovala, jak se Ashovi trochu změnil výraz; něco se mu nelíbilo. „Co je?"

„Promiň," Ashe vypadal zkroušeně. „Někdy mě udivuje, že máš s těmi dvěma vůbec něco společného, hlavně s Achmedem."

„Proč?"

„Je to odporný člověk, proto."

Rapsodie se naježila. „Vždyť ho vůbec neznáš. Jak to můžeš říct?"

„Dvakrát se mi dostalo té cti, že jsem směl využít jeho pohostinnosti, ale nemohu říci, že mě to nějak zvlášť těšilo."

„To je mi moc líto," řekla Rapsodie upřímně. „Někdy bývá trochu drsný. Proč jsi potom zůstal?"

Ashe šel ke krbu a znovu prohrábl žhavé uhlíky. Vypadalo to, že se nijak nehodlají podílet na zateplení místnosti. „Ty a Jo jste byly velice milé. A když ses zmínila o Elynsynos, věděl jsem, že ti můžu pomoct ji vyhledat. Jsem jeden z několika žijících lesáků, který se dostal až k jejímu doupěti."

Nadskočila na židli, když pronesl slovo *lesák*. „Ty jsi povoláním lesák?" Přikývl. „A vzdělával ses u Llaurona?"

„Ano."

„Tam jsem byla! To je tak roztomilý člověk. Dostalo se ti vyučení přímo od něj?"

Ashe odsunul mřížku. „Trochu. Llauron se tolik výuce lesáků nevěnuje, přenechává to Gavinovi a občas vypomáhá Pěnkava.“

„Ano, s těmi jsem se také setkala. Pěnkava mě naučila hodně o bylinkách. Promiň, nějak jsem uhnula od tématu. Achmed není skutečně tak špatný. Na první pohled se zdá být hrubý, ale má správné názory na budoucí vývoj světa a je to dobré ho znát. On a já toho máme v podstatě hodně společného.“

Ashe se otřásl hrůzou. „Kromě toho, že jste oba Cymriané z První generace, mě nic dalšího nenapadá.“

„Neřekla jsem, že Achmed je Cymrian z První generace – to jsou tvoje závěry. Tak předně: oba musíme vypadat divně, protože to vždycky vzbudí pozornost lidí v této zemi.“

Ashe na ni užasle pohlédl. „Cože?“

„Ano, pokud sis ještě nevšiml, oba chodíme raději s pokrytou hlavou, protože když to neuděláme, všichni na nás zírají, když ne nic horšího.“

Okouzleně zavrtěl hlavou. Vůbec netušila, proč si ji lidé vlastně prohlížejí. I když si všiml již dříve, že si Rapsodie svou krásu vůbec neuvědomuje, pouhá představa této skutečnosti ho stále mátla. „Achmed je ale ošklivý člověk.“

Začínala mít už pomalu vztek. „Jak to můžeš posuzovat! Je hloupé si myslet, že vzhled člověka je totéž co jeho osobnost.“

„Měl jsem na mysli jeho osobnost.“

„Už jsem ti to řekla, neznáš ho.“

Opřel se o zeď vedle krbu. „Nikdy jsi mi neodpověděla na otázku o sobě a o něm.“

„Na jakou otázku?“

„Jestli jsi s ním spala – anebo jestli se za něj chceš někdy provdat.“ Tato slova se mu jen těžko drala ze rtů; Rapsodie si toho málem všimla.

„Možná,“ řekla. „Samozřejmě jsme o tom ještě nemluvili. Asi by ho pomyšlení na manželství pořádně vyděsilo. Jak jsem ti už řekla, nehodlám se nikdy vdávat, kdybych ale žila dost dlouho, Achmed má asi největší naději.“

Ashovi se málem udělalo zle. „Proč?“

Rapsodie si přitáhla kolena k tělu. „Tak se na to podívej takhle: ví toho o mně víc než kdokoli jiný na světě, chápe mé slabosti a ví o mých schopnostech. Navíc se zdá, že ho neodpuzuje můj zjev.“

„Rapsodie, nikoho neodpuzuje tvůj zjev.“

Tuto poznámku ignorovala. „A myslím si, že by od manželství nečekal takové věci jako ostatní.“

„Jako například?“

„Například lásku. Achmed si uvědomuje, že nemám srdce, a zdá se, že mu to vůbec nevadí. Myslím, že by se spokojil s tím, jaká jsem a co bych mu dokázala poskytnout. Mluvíme čistě teoreticky, pochopitelně. Jak jsem ti řekla, ještě jsme o tom spolu nikdy nemluvili.“

„Nevím, Rapsodie, připadá mi, že by byla škoda, kdybys měla takhle nízké nároky na vztah, o kterém jsi prohlásila, že si ho vysoce ceníš.“

Zase se začala zlobit. „A co má být? A vůbec, odkdy jsi můj poručník, že se staráš, jestli a za koho se provdám?“

Ashe se odvrátil. Bylo mnohem obtížnější si s ní povídat, když neměl možnost skrýt se do anonymity mlžného pláště a kápě. „To nejsem.“

„Stejně mi připadá divné, že tě tolik znervózňuje mé eventuální manželství bez lásky.“

Otočil se a pohlédl jí do očí. „Překvapuje mě, že tě to neznervózňuje. Tvrdíš, že si této instituce vysoce považuješ.“

Rapsodie o jeho slovech přemýšlela. „To je pravda. V mých myšlenkách se to ale asi vztahuje jen na osoby, které vstoupí do takového svazku z lásky.“

„A ty nejsi jednou z nich?“

„Ne.“

„Proč ne?“

Jen vzdychla a zadívala se do ohně, který se konečně pořádně rozhořel. „Byla bych křivopříseżnice, mám to zakázané.“

Ashe si sedl na postel proti Rapsodii. „Proč? Jsi členkou nějakého náboženského řádu, který vyznává celibát?“

Rapsodie se uchichtla a pak se rozesmála. „To těžko.“

„Tak proč?“

„Dítě,“ odpověděla Rapsodie. Podívala se na něj a ve tváři se jí zračilo překvapení; bylo tak snadné odpovídat na jeho otázky, navíc byl prvním člověkem, se kterým o tom kdy mluvila.

Ashe sklopil zrak, nedíval se jí do očí. „Tys měla dítě?“

„Nebylo moje; jen jsem chtěla tu holčičku chránil.“ Ashe přikývl. Rapsodie pocítila něco jako porozumění a účast, ale on mlčel. „Je to prosté, přísahala jsem, že nebudu milovat nikoho jiného, a já držím slovo.“

„Někoho jiného než to děvče?“

„Ne, myslím, že to nevysvětluji dost přesně. Dala jsem své slovo jednomu muži; slíbila jsem mu, že až do konce světa nebudu milovat nikoho jiného.“

„A kdo byl ten muž, kterého jsi milovala? Co se s ním stalo?“

Rapsodie se ušklíbla. „Nikdy jsem neřekla, že jsem ho milovala. Byl to prasák.“

„Přestávám se v tom orientovat; proč jsi slíbila nějakému prasákovi, že ho budeš milovat?“

Povzdechla: „Dobrá, projdeme si to ještě jednou, protože ti to zřejmě připadá důležité. Jeden krutej parchant, ten nejodpornější chlap, jakého jsem kdy poznala, prostě ztělesněné zlo, se zmocnil nevinné holčičky, kterou chtěl opakovaně znásilnit a zabít, pokud mu nebudu po vůli. Kvůli jejímu bezpečí jsem mu musela slíbit, že nikdy nebudu milovat nikoho jiného, což se také stalo. Nikdy jsem neřekla, že jsem ho milovala.“

„Až do konce světa, správně?“

„Tak.“

„To je tedy pořádný slib pro někoho, kdo si to vůbec nezaslouží.“

„No, myslím, že záleželo na pravděpodobnosti, zda vůbec někdy najdu nějakou lásku, což jsem stejně nečekala.“

„Tys žádnou nečekala?“

„Ne. Skutečně to nebyla až tak velká oběť.“

Ashovi přeběhl po obličeji vřelý úsměv. Vstal z postele, přikročil k Rapsodii a sklonil se k ní. „Mám pro tebe vynikající zprávu.“

„Jakou?“

„Pokud by ses někdy rozhodla, že chceš někoho milovat, klidně můžeš. Naprosto svobodně, a žádný slib tím neporušíš.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Přísahala jsi na lásku do konce světa?“

„Ano.“

„Tak hádej, Rapsodie. Svět skončil, byl zničen před téměř tisíci lety. Jsi volná a neváže tě k němu žádná přísaha.“

V Rapsodiiných očích se nahromadily slzy, a to z mnoha důvodů. Ashe se k ní natáhl a vzal ji za ruku. Utěšoval ji a čekal, až se rozpláče. Jenže jak bylo jejím dobrým zvykem, slzy spolykala a usilovně bojovala, aby nepropadla žalu. Nechtěla přijmout úlevu, kterou v ní jeho slova probudila. Ashe pozoroval, jak se jí mění obličej a jak těžce se brání pláči. Zvedl ruku a dotkl se koutku jejího oka. Odstrčila ho.

„Nedělej to,“ zašeptala. „Za chvilku budu v pořádku.“

„Nemusíš,“ řekl Ashe tiše. „To je v pořádku, Rapsodie; můžeš klidně plakat. Tady jsi v bezpečí. Poplač si. Vypadáš, jako bys to zoufale potřebovala.“

„Nemůžu,“ pronesla tiše. „Nesmím.“

„Kdo ti to zakázal?“

„Achmed. Zakázal to.“

Ashe se nepříjemně zasmál. „Žertuješ.“ Zavrtěla hlavou. „Nežertuješ? To je ale roztomilý člověk. Rapsodie, podívej, pláč není projevem slabosti.“

„Já vím,“ řekla a rychle mrkala, aby z očí vyhnala slzy. „Je to protivné.“

„Achmedovi je to protivné? Ať ho vezme čert, ale teď tady není. Jestli potřebuješ plakat, tak plač. Mně to vůbec nebude protivné.“

Rapsodie se usmála. „Děkuji ti, ale už to nepotřebuju. Jsem v pořádku.“

Ashe zavrtěl hlavou. „Nejsi. Jsem tak trochu expert na slanou vodu, i když to jsou třeba jen slzy; za to může můj meč, to víš. Mohu tě ujistit, že jak tělo, tak duše potřebují očistu, již přinášejí slzy. Po vydatném pláči je krev mnohem čistší a zdravější. Tak mě napadá, že pokud by to někdo měl vědět, pak by to měl být právě Achmed.“ Rapsodie při té poznámce přimhouřila oči, ale Ashe rychle pokračoval: „Pokud v sobě už celá staletí zadržuješ něco tak přirozeného, jako je pláč, a když vezmu v úvahu všechen žal, který jsi za tu dobu určitě prožila, pak si nejen prokazuješ špatnou službu, ale vyloženě si ubližuješ. Prosím, Rapsodie, mohu tě držet v náručí, jestli to pomůže.“

Stočila oči na ohavnou ránu, kterou skrýval pod košilí, a vyhnula se vzpomínce na bolest, kterou mu určitě musela způsobit, když se ho v lese přidržela. „Ne, díky. Ale té nabídky si vážím.“

„Nebo mám na chvíli odejít? Půjdu se projít, jestli chceš.“

„Ne, díky,“ opakovala, tentokrát už s větším sebevědomím. „Jsem skutečně v pořádku a není třeba, abys byl promočený až na kost. Něco bys pro mne mohl udělat; podej mi tu loutnu, co mi dala Elynsynos. Chtěl by sis ji poslechnout?“

Ashe vstal a šel ke skříni, kam si uložila svůj vak. „Moc rád. Jsi si jistá, že –“

„Ano,“ přerušila ho Rapsodie a vzala do rukou nástroj, který jí přinesl. „Co bys chtěl slyšet?“

Povzdychl a rozhodl se, že celou záležitost s pláčem nechá být. „Znáš nějaké písničky o moři ze starého světa?“

„Několik,“ řekla a usmála se při vzpomínce na Elynsynos. „V rodině jsme měli také pár námořníků. Znám lepší nástroje, ale udělám, co bude v mých silách.“ Naladila loutnu a začala hrát.

Struny byly velice staré, ale magie dračice je uchovávala v dokonalém stavu. Stejně tak dřevo, které vydávalo velice nádherný a sladký zvuk, jenž rezonoval celou místností.

Ashe se natáhl na postel a poslouchal. Byl naprosto okouzlený. Neměla nejmenší tušení o hloubce jeho citů, ani když mu obličej neskrývala kápě. Dovolil hudbě, aby mu pronikla do hlavy a našla si cestu až k srdci. Trochu utišila všudypřítomnou nekonečnou bolest a odehnala bolení hlavy, které ho trápilo od chvíle, co mluvili o Achmedovi. Měla tak nádherný hlas – lehký a jakoby etherální, jako zpěv větru; náhle se ho zmocnila ospalost. V tuto chvíli by dal zbytek své duše, jen kdyby zůstala ještě pár dní, zpívala jen jemu a otevřela mu srdce, o němž tvrdila, že je nemá.

Po několika písničkách přestala zpívat, ale pokračovala ve hře na loutnu; zvolila pronikavou melodii, která v něm probudila nevýslovný smutek. Cítil, že se každou chvíli sám rozpláče, když tu zazněla falešná nota, která ho probudila z poblouznění. Rapsodie mrkla a pak celou pasáž zahrála správně. Pokračovala, ale jen k další falešné notě. Pak přestala, jako když utne.

Ashe si sedl a podíval se na ni. Seděla na židli a spala; prsty měla dosud položené na strunách loutny. Přemýšlel, že ji přenese do postele, ale bleskurychle si vzpomněl na scénu u řeky Tab'Afel, takže si ten nápad rychle rozmyslel. Namísto toho vstal, vytáhl jí z rukou loutnu, položil ji na stůl a přikryl Rapsodii jednou z přikrývek. Ze spaní vzdychla a trochu se na židli přikrčila.

Ashe se díval na černou sametku. Toužil ji rozvázat a spatřit Rapsodiiny vlasy, ale došlo mu, že by to bylo příliš dotěrné. Raději přiložil další poleno na oheň, který teď tiše a vyrovnaně plápolal, pak se vrátil k židli, na níž dívka spala. Dlouho si ji prohlížel, vychutnával si pohled na ni, spící ve světle ohně. Asi po hodině ho přemohla únava. Lehce ji políbil na vlasy a vklouzl pod přikrývky. Věděl, že to nebude trvat dlouho a Rapsodii probudí zlé sny, až bude jen hrůzou lapat po dechu.

Když k tomu došlo, potmě vstal a šel až k ní a šeptal jí útěšná slova. Po chvíli se zklidnila. Hlučná bouře se změnila v tichý, nekonečný déšť. Neochotně se vrátil do postele a ponechal ji jejím vlastním neklidným snům.

15

Pršelo vytrvale i po většinu následujícího dne. Déšť začal ustupovat, až když zapadalo slunce, a v šeru vládlo naprosté ticho přerušované jen kapkami vody, které padaly z listů na střechu chatky a do tůně. Zatvrzelý déšť Rapsodii podivně unavoval, tak se rozhodli strávit v chatrči ještě jednu noc; doufali, že zem alespoň trochu vyschne.

Den strávili v příjemné konverzaci; většinou si povídali o rostlinách a stromech, o válkách, kterých se Ashe zúčastnil, vyprávěli si o zkrocení Bolgů a Ashe pověděl Rapsodii, co slyšel od svých druhů o Oelendře, jak to umí s mečem a jak vyučuje ostatní. Byla skvělá válečnice a legendární hrdinka a provázela ji pověst nelítostné a neústupné učitelky, která dokázala zadávat velice tvrdé úkoly, ale byla považována za nejlepšího mistra práce s mečem, vyprávěl Ashe. On sám se s ní nikdy neutkal a viděl ji jen jednou, ale nemluvili spolu.

Rapsodie cítila, jak se jí někde na dně duše zakořeňuje hluboký smutek. Pocítila jej pokaždé, když se na ni Ashe usmál nebo kolem ní prošel, takže věděla, že to má něco společného s ním, ale proč jí tak usedalo srdce, nevěděla.

Nebylo pro ni, a jak se domnívala ani pro něj žádným tajemstvím, že v něm našla určité zalíbení. Vycházeli spolu výborně. Hodně jí připomínal jejího bratra Robina, druhého nejstaršího, kterého měla také velmi ráda, ale nebyli si nijak zvlášť blízcí. Robinovi nerozuměla, stejně jako nerozuměla Ashovi. Možná se to jednoho dne zlepší, ale srovnání s Robinem

smutek ještě prohlubovalo. Utekla z domova zrovna v době, kdy začali jeden druhého pomalu chápat, a stejně tak se teď měla rozloučit s Ashem. Robina už nikdy víc nespatřila. Přemýšlela, jestli to tak bude i s Ashem.

Byl k ní většinou laskavý a udělal toho pro ni tolik; nabídl jí mnohem víc než kdokoli jiný v této nové zemi. Bohužel tušila, že pod povrchem jeho úžasné velkorysosti se něco skrývá, jakási vypočítavost, protože na ni neustále naléhal, aby mu povídala o sobě, ale odmítal jí sdělit cokoli o vlastní osobě; toužil po její důvěře, ale svou vlastní jí nenabídl. Určitým způsobem ji zneužíval, tím si byla jista. Doufala jen, že to nebude mít fatální následky.

Tu noc zůstali v chatrči, čekali, až ustane déšť a noční vítr vysuší zem. Ashe trval na tom, aby tentokrát spala v posteli ona, a když Rapsodie viděla, že veškerý její odpor je marný, poděkovala mu a vklouzla pod přikrývky. Mrzelo ji, že se jen málo cvičila v boji s mečem, a děsilo ji pomyšlení na to, co ji čeká.

Děsivé sny přinesly obrazy démonů a zkázy. Také se jí zjevila slepá Věštkyně bez očních duhovek – její obličej vypadal jako tvář Rapsodie. Cítila pronikavý chlad, který jí vnikl až do krve, kterou vypil, jako kořeny jedovaté vrby, které z ní vysály teplo i hudbu a ponechaly ji bez hlasu, takže ani nemohla volat o pomoc. Probudila se Ashovi v náručí a jen lapala po dechu. Jako by byl Ashe jediným člověkem na světě, který ji slyší i teď, když ji opustila její hudba.

Natáhl se vedle ní na postel a zůstal ležet na přikrývce. Držel ji, až se přestala třást. Trvalo to déle než hodinu, ale nakonec se utišila a usnula spánkem beze snů. Když si byl jist, že už tvrdě spí, zamyšleně si sundal její ruku z boku; věděl, že ji dala tam, kde se vyhne jeho zranění. Jen nerad vstal a díval se na ni, jak leží svinutá na velké matraci naplněné senem jako nějaký malý dráček, který si hlídá svůj poklad; možná na ni měla návštěva n Elynsynos nějaké vedlejší účinky. Stál nad ní velice dlouho;

nakonec přešel k židli a jen dumal, jestli se mu životě stalo (musel v životě vykonat) něco těžšího než ji nechat dnes v noci v posteli samotnou.

* * *

Babička je vedla tunelem, až se před nimi rozevřela obrovská sluj, která vypadala jako obrovský buben velikosti města Canrif – prostor se rozpínal donekonečna pod nimi i nad nimi. Po vnitřním obvodu sluje se nacházely kruhovité římsy, podobné širokým kamenným ulicím. Kruhy se táhly vnitřkem celé prostory v různých výškách pod římsou, na které sami stáli, i pod ní. V kruzích byly vidět stovky černých otvorů, patrně to byly tunely podobné tomu, kterým sem sestoupili. Na velikosti a tvaru sluje bylo cosi zvláštního; Achmedovi to připomínalo tunely, které se táhly podél Kořene Sagie, jenž vedl kolem Osy světa, středem Země. Prostor se zvedal do temné výšky; tichý památník civilizace, která kdysi v těchto tunelech žila.

Před nimi se nad obrovskou propastí sluje nacházel křehký kamenný můstek. Uprostřed tohoto velikého válcovitého prostoru stál obří skalní útvar, který vypadal jako nějaký stojan; jeho hladký povrch měl rozměry zhruba jako Velká síň v Ylorcu. Grunthor se roztřásl hrůzou, když spatřil, jak děsivá je hloubka po obou stranách můstku. Z hlubin kolosální propasti vanul chmurný vítr, starobylý a s příchutí mokré země a trosek.

Babička beze slov vkročila na můstek a přešla jej; nedívala se při tom dolů do hlubiny, která je obklopovala. Mrtvý vítr si pohrával s jejím hávem, který občas zlověstně zapleskal. Oba Firbolgové šli za ní přes propast k velké rovné skalnaté plošině.

Jak se k ní blížili, spatřili, že nad ní cosi visí na neuvěřitelně dlouhém vlákně, které vypadalo jako pavučina, uchycená mimo dohled kdesi ve stropě. Předmět na vlákně se volně pohupoval dopředu a dozadu nad hladkým povrchem skaliska, v odměřeném

rytmu, který připomínal pomalé vlnění jezera anebo srdeční rytmus spáče. V temnotě se blýskal.

Jakmile vstoupili na plochu kamene, vítr ze dna propasti zesílil; jeho hluk byl stejně těžký jako prach, který přinášel. Achmed si mimoděk stáhl roušku přes obličej; v závanech a spirálách tohoto neživého větru bylo cosi, co šeptalo o smrti. Babička ukázala pod nohy.

Ve středu kamenné skály byly do kruhu vytesané runy ve stejném jazyce jako písmena, která tvořila slova na oblouku nad komorou Spícího dítěte. Uprostřed kruhu byla veliká vybledlá mozaika, kdysi zpracovaná do nádherných detailů; nyní však byla začazená a svůj vliv na ní zanechal i zub času. Symboly na kamenné desce představovaly čtyři větry, hodiny dne a roční doby. Achmed zavřel oči; vzpomněl si na svou výchovu v klášteře na úpatí Vysokých štítů Serendairu. Na podlaze tam byly vyryty stejné symboly.

Pohlédl nahoru na dlouhé vlákno a na pomalu se pohybující závaží a uvědomil si, že vlastně slouží jako kyvadlo; houpavý pohyb tiše odměřoval jednotlivé okamžiky, hodiny a roční období nekonečného Času. „Zde se vyučovalo rituálu Zotročení, tady se cvičila práce s mečem, zde probíhalo zasvěcení," řekla Babička. Svůj dvoutónový hlas zjednodušila na jeden tón, tenký sykot, kterým promlouvala k Achmedovi. Zřejmě se rozhodla, že není až tak nutné sdělit tuto informaci i Grunthorovi. „Za starých časů to bylo rušné místo, hlučné a plné vzrušení, zněly tu myriády vibrací. Bylo to vynikající prostředí; zde se dobře učilo rozeznávat určitý tep srdce a vyhledávat jiné zvuky světa. A to vše se dělo ve snaze polapil F'dory." Achmed přikývl.

Temné oči Babičky přejely obřího seržanta. Když promluvila, její hlas se opět skládal ze dvou tónů. „Kdysi se v těchto horách nacházela naše města, komory našich radních. Tunely představovaly žíly Kolonie, kterými protékala živá krev. Byli jsme oživlou krví, *Zhereditcky,* Bratrstvem. Toto místo bylo srdcem naší Kolonie."

„Jak došlo k tomu požáru?“ zeptal se Achmed.

„Žádný požár tu nebyl.“

Oba Bolgové zírali na Babičku a pak pohlédli jeden na druhého. Grunthorova představa byla zcela jasná; ve vzduchu všude kolem se doposud nacházely stopy po kouři a sazích a byl zde cítit pach kovářských výhní.

Výraz v Babiččině obličeji se nezměnil, ale její oči jakoby zazářily v okouzlení. „Žádný požár tu nebyl,“ opakovala a zahleděla se na Achmeda. „Ty jsi Dhracian, ale nejsi *Zhereditck,* ani nepatříš k Bratrstvu. Nikdy jsi nebyl součástí Kolonie.“

„Ne.“ Achmed ucítil v hrdle pachuť žluči. Minulost dávno pohřbil v paměti a neměl v úmyslu ji jakkoli oživovat. Zatvrdil se před dalšími možnými pokusy zjistit něco o své minulosti, ale Babička jen přikývla.

„Nikdo z Bratrstva by nikdy nepoužil oheň, ani v tom nejkrajnějším případě. Oheň je živel našeho nepřítele. Dost žáru vycházelo z nádrží, kam prýštily prameny ze zřídel.“ Vyřčená slova jim vibrovala na kůži a vyvolávala v obou mužích obraz sirných nádrží a horkých pramenů bublajících v tlumených odstínech zelené a levandulové barvy, oblaků páry vznášejících se nad prameny, které vytékaly ze země pod Loritoriem na druhé straně kamenné stěny. Byl to tentýž zdroj, podzemní záře, která osvětlovala jeskynní průchody. Bylo to totéž jako v tunelu podél Kořene.

Babička ukázala na zem. „Sedněte si,“ řekla svým syčivým hlasem. „Budu vám vyprávět příběh o zániku tohoto místa.“ Oba muži se podrobili jejímu příkazu; Babička se chvíli dívala na Achmeda a pak se opět zahleděla to tmy. „Je správné, abyste si ho vyslechli v celé úplnosti, protože je to v určitém smyslu i příběh vaší vlastní smrti.“

16

Oelendru v noci probudil hrůzný sen. Stejně jako před dvaceti lety stála před Llauronem u nohou své sestry Manwyn, Jasnovidky Budoucnosti. Celá se v posteli třásla, jak k ní přicházela slova této šílené ženy.

Dej si pozor, ženo, která nosíš meč! Možná zničíš to, co hledáš, ale jestli půjdeš této noci, podstupuješ veliké riziko. Pokud prohraješ, nezemřeš, ale stejně jako ti ve staré zemi vyrvali z těla kus srdce a duše spirituálně současně se ztrátou tvého nejmilejšího, totéž se stane znovu, jenže tentokrát se to dotkne tvého těla. A to, co ti vyrve kusy těla, tě bude pronásledovat celé dlouhé dny, až budeš žebrat o smrt, neboť on je bude používat jako hračku, jak se mu zlíbí, použije je k naplnění svých špatných skutků a dokonce zrodí své vlastní potomstvo.

Oelendra se v posteli prudce posadila. Kožešinové pokrývky byly vlhké potem a slzami; zoufale se třásla. Pomalu vstala a vydala se k ohni. Dříví v ohništi tiše dohasínalo, zbývalo jen pár droboučkých řeřavých uhlíků, které se měnily v šedý popel. Oelendra foukla do uhlíků; na chvíli se zbarvily rudou a oranžovou barvou, ale vzápětí oheň opět bezmocně skomíral. *To už je konec,* jako by říkal. *Jen si to přiznej; i ten sebevětší žár jednou vyhasne. A vypadá to takhle.* Oelendře to nebylo nutné připomínat. Viděla totéž každý den ráno v zrcadle.

Už celá léta se jí nic nezdálo, určitě deset let. Proč zrovna teď? Meč se vrátil; pocítila to, když byl vyzdvižen ze Země. Vnímala jeho ohňovou čepel, jak se stále vzdaluje a vzdaluje, až úplně zmizela. Jenže teď meč znovu nacházela při západu a při východu slunce; byl velmi blízko. Oelendra pohlédla do temného krbu, a když zhasla i poslední jiskra, povzdechla si. Opřela hlavu o výklenek krbu a zavřela oči.

* * *

„Trochu bych pozměnila směr naší cesty do Tyrianu."

Ashe natáhl krk, aby ji lépe slyšel. Byla schovaná za závěsem skříně a převlékala se. Její hlas přehlušovaly tympány dešťových kapek, které padaly z listoví na střechu chatky.

„Cože?"

Závěs se poodhrnul, Rapsodie vyšla a zavazovala si tkaničky u bot. „Ráda bych šla kolem filidských osad ve Gwynwoodu. Vzhledem k tomu, že ses vyučil v Kruhu, předpokládám, že to místo dokážeš najít – je tomu tak?"

Vítr v lese najednou ustal a všude se rozhostilo pulzující ticho. Ashe chvíli mlčel. „Myslím, že ano," řekl nakonec. „Už je to hrozně dávno, co jsem se tam učil."

Rapsodie zamrkala; překvapila ji jakási nejistota v jeho hlase. Provedl ji celou dlouhou cestou z Canrifu přes Bethe Corbair, Yarim a Canderre až do severní části lesa v Gwynwoodu k doupěti dračice, neměl přitom žádnou mapu a ani jednou nezabloudili. Kráčel panenskými lesy a nekonečnými pláněmi, které se táhly přes horizont všemi směry, jako by byl pánem všech tuláků a všechny tyto země mu patřily. Zdálo se divné, že by neznal cestu k rozsáhlému filidskému sídlišti kolem Velkého bílého stromu, který byl i podle jejích odhadů velice blízko.

„Tedy jestli tam netrefíš, určitě to dokážu sama," řekla a hodila si vak přes rameno. „Představuji si, že kdybych se pořádně soustředila, slyšela bych píseň Stromu i tady. Vlastně si myslím, že jsme docela blízko poslednímu kruhu dřevěných chýší. Jsme teď v Navarne, nebo už v Gwynwoodu?"

Trvalo dost dlouho, než promluvil: „V Gwynwoodu."

Rapsodie pevně stáhla kličku. „To jsem si myslela. Jsem přesvědčená, že v téhle části lesa už jsem byla s Gavinem."

„Dokážu najít Kruh," řekl Ashe; vyzařovalo z něj určité napětí. „Proč tam chceš jít?"

„Potřebuju poslat zprávu do Ylorcu, aby věděli, že jsem trochu změnila plány. Nemůžu jen tak zmizet na několik měsíců a cvičit s mečem a nedal jim vědět, že jsem v bezpečí a kde vlastně jsem. Llauron má ptáky, kteří doručují dopisy. Věřím, že když Llaurona požádám, vyšle svého posla. Jestli ti to ale působí nějaké potíže, tak to naprosto chápu. A jak už jsem řekla, nechci se ti nijak vnucovat."

Ashe zavrtěl hlavou. „Zavedu tě ke Kruhu; nechci jej však překročit. Než pošleš tu zprávu, počkám na tebe v lese na jihu. Pak tě doprovodím až do Tyrianu."

Rapsodie se usmála. „Děkuji," řekla. „Jsem ti vděčná."

Ashe se posunul na židli a vzdychl. Chvíli se díval do malého okna a pak zavřel oči.

„Jestli opravdu jsi, tak mě nech ještě chvilku spát. Vždyť ještě ani nesvítá."

* * *

Dalšího rána už opět vyšlo slunce a stezka v lese dostatečně vyschla. Vyšli z chatky, s trochou lítosti za sebou zavřeli dveře a znovu přelezli kluzké římsy vodopádu. Kráčeli mlčky. Ashe měl opět na hlavě kápi, která patrně skryla kromě jeho vzhledu i všechny jeho myšlenky. Rapsodiiny myšlenky se toulaly v dálavách a rozlétaly se jako listy ve větrném víru.

Zavřela oči a naslouchala písni Stromu; zaslechla ji téměř okamžitě, hlubokou a chvějivou, hučící v zemi a ve vzduchu všude kolem. Byla to pomalá píseň, plná skryté síly, která zněla stejným témbrem jako dobré protažení a vydatné zívnutí po dlouhém spánku; píseň probuzení.

Celým tělem jí projel záchvěv a zamrazil ji na kůži. Cítila vlny znovuzrození a sama do toho v jarním voňavém lese moc hezky zapadala. Jakmile ji to napadlo, skrývaná radost se proměnila v úsměv. Zastavila se a rychle se obrátila na Ashe.

„Tys byl v lesnickém učení tady? U Gavina?"

„Ano.“

Rapsodie se podívala mezi stromy směrem k jihu. „Jižně od Kruhu je v jedné malé lípě vyřezána značka pro poutníky, asi na půli cesty do Tref-Y-Gwarthegu,“ řekla. „Myslíš, že bys podle mého rychlého popisu dokázal to místo najít?“

„Ano,“ opakoval Ashe. Napadlo ji, že v tom jediném slůvku zaslechla náznak úsměvu. Jakmile už jednou viděla jeho obličej a měla možnost pozorovat i jeho úsměv, přišlo jí to teď mnohem příjemnější než dřív, když byla odkázána jen na svou představivost.

„Pak mám tedy následující plán: setkáme se tam dnes v noci. Je to asi tři míle odtud, a mohla bych to dost dobře zvládnout, pokud mě nebudou zdržovat.“

„Počkám na tebe.“

„Jen do půlnoci. Pokud nepřijdu, jdi dál beze mne. Nechci tě zdržovat od setkání s tvou milovanou déle, než je nezbytně nutné. Jsem si jista, že od Llaurona odcházejí lesáci na jih do Tyrianu, takže bych se k nim mohla připojit; záleží na Llauronovi, koho by mi vybral.“

Ashe zavrtěl hlavou. „Nedělej to,“ řekl stroze a přísně. „Čím méně lidí ví, kam máš namířeno, tím lépe, Rapsodie. Neříkal bych to ani Llauronovi, pokud nebudeš muset.“

Rapsodie vzdychla. „Víš, máte toho s Achmedem společného daleko více, než bych si kdy myslela,“ podotkla a stáhla si kapuci. „Dobrá. Budu mlčenlivá. Sbohem, Ashe. Pokud se večer neuvidíme, ještě jednou ti děkuji za pomoc.“

„Není zač. Půjdu s tebou až k noclehárnám a pak se rozloučíme. A dnes večer mě uvidíš.“

Usmála se. „Určitě ano – uvidím toho tolik, kolik mi dovolíš spatřit.“

Zvedl se vítr a téměř polkl jeho tichou odpověď. „Už jsem ti toho dovolil spatřit až dost. Doufám jen, že se nedožijeme toho, aby toho jeden či druhý musel litovat.“

* * *

U lesních chýší, které tvořily největší kruh filidského sídliště, byly na jeho vnějším okraji noclehárny, řada malých dřevěných chatek pro pocestné; mezi nimi se uprostřed tyčil hlavní domek. Rapsodie znala tuhle skupinku budov jako ubytovnu pro poutníky. Právě do jedné z takových nocleháren ji zavedl Khaddyr, Llauronův zvěrolékař, když do Kruhu zavítala poprvé.

Ashe obešel řadu chýší, až jí konečně ukázal k jednomu z menších stavení.

„Proč právě tam?“ zeptala se. „Proč ne jedna z tuctu, co jsme už minuli?“

„Myslím, že tady by ses mohla setkat s Gavinem,“ odpověděl Ashe.

Rapsodie se zasmála: „To se dá spíš najít jehla v kupce sena, než Gavin, když ho potřebuješ. Může být kdekoli v této části kontinentu.“

Ashe pokrčil rameny: „Pak je tady ovšem reálná šance, že může být právě tady,“ prohlásil nonšalantně. „Potřebuješ právě jeho?“

„Ne. Postačí kdokoli, kdo mě bez průtahů zavede do Lesního paláce.“

„Pak jsi na správném místě. Požádej kteréhokoli lesáka; jsem si jist, že budou překypovat nadšením, aby ti mohli vyhovět. Ale Rapsodie, jen jednoho. A nech si na hlavě kapuci. Uvidíme se v noci.“

Rapsodie pozorovala, jak se jí mezi stromy ztrácí z dohledu. Otočila se k rozkvetlému lesu před sebou.

Mezi ubytovnami se pohybovali studenti filidského řádu, odění do hávů bez kápě a povídali si. Rapsodie počkala, až zmizeli ve stínu lesního porostu, pak došla ke dveřím hlavního domku a chystala se zaklepat.

Než se mohla klouby prstů dotknout dveří, bylo otevřeno. Stál před ní překvapený muž s temnější pletí a černým plnovousem,

oblečený do lesáckého stejnokroje zelené a hnědé barvy. Lesáci sloužili jako průvodci poutníků a dbali na to, aby nikdo nerušil Kruh a Velký bílý strom. Rapsodie ztuhla; málem udeřila muže do tváře.

„Gavine! Promiň."

„Rapsodie?" Gavin na ni chvíli zíral a pak se usmál. „Co tady děláš?"

„Potřebuji malou laskavost od Llaurona," odpověděla. „Myslíš, že bys mě k němu mohl zavést?"

„Myslím, že ano," přikývl, vyšel z domku a přitáhl za sebou kliku ze smyčky lana. „Vlastně jsem také na cestě do Lesního paláce. Llauron tam po každém úplňku pořádá setkání správců. Budu rád, když mě doprovodíš, jestli chceš."

„Děkuji ti," řekla a kráčela za ním po schodech dolů a přes mýtinu. „Velmi ráda." Pospíchala, aby udržela krok s jeho rychlou chůzí lesní zelení, a zapřísahala se, že musí poděkovat Ashovi, až se s ním sejde – byl asi stejně vysoký jako Gavin, ale velice dobře dokázal uzpůsobit své tempo Rapsodii, aby za ním nemusela neustále utíkat.

17

Kolem poledne dorazili na obrovskou lesní louku, která se rozprostírala kolem Velkého bílého stromu. Rapsodie naslouchala jeho melodii už od okraje lesa; to, co jí původně znělo v duši jako hluboké mručení, se teď změnilo v pulzující pomalou melodii, v níž se tóny střídaly jen velice jemně, ale byly plné podmanivé krásy a velké síly.

Zní jako Sagia, napadlo ji a vzpomínala na melodii Stromu na druhé straně světa, u kterého kdysi společně s Grunthorem a Achmedem zmizela. Velký bílý strom měl v sobě mládí, sílu navíc, která Sagii chyběla. V písni Sagie však naopak zněla

hluboká moudrost, basový tón, který scházel v melodii Velkého bílého stromu. Možná to bylo proto, že Sagia rostla na místě, kde se zrodil první živel – ether – a Velký bílý strom stál tam, kde se objevil poslední živel – Země. Stáří a Mládí spojené historií a Osou světa.

Když konečně Strom spatřili, Rapsodie se mimoděk zastavila; obestřela ji posvátná úcta, kterou v ní probouzel pohled na Strom. Velký bílý strom měl u kořene obvod dobře patnáct metrů a první hlavní větev byla výše než čtyřicet pět metrů nad zemí. Nad ní se rozprostíraly další větve a koruna Stromu tvořila obrovskou klenbu plnou zelenobílých jarních listů, ze kterých sálal nový svěží život. Polední slunce svítilo na kmen Stromu a propůjčovalo mu téměř etherální zář. Mezi obrovskými větvemi probleskovalo zlaté světlo, které vystřelovalo matnými paprsky dolů na zem pod Stromem, takže celé místo působilo jako kouzelný sen.

Kořeny Stromu se draly na povrch v délce asi devadesáti metrů po celém obvodu a za touto hranicí byly do kruhu vysázeny všechny známé druhy stromů, od každého jeden, přičemž některé z nich byly posledními žijícími jedinci svého druhu, jak říkal Llauron.

Na druhé straně louky rostl háj staletých stromů, mohutných a vysokých, přesto se žádný z nich nemohl výškou ani majestátností rovnat Velkému bílému stromu. Mezi jejich kmeny a kolem nich byl zbudován prostý, ale krásný a velký dům, vytvořený podivuhodným způsobem. Pohled na něj vnesl do Rapsodiiny duše uklidňující vroucnost.

Llauronův Lesní palác byl vystavěn v mnoha nezvyklých úhlech; některé části se nacházely vysoko v korunách stromů a okna ve stěnách hleděla k Velkému bílému stromu. Nádherné složité řezby zdobily vnější stěny paláce, obzvlášť vysokou věž, která se tyčila nad klenbu stromů. S příchodem jara se od stěn domu odrážela podobná záře jako od kmenu Velkého bílého

stromu; stál tam a tiše sálal bílým světlem v chladném stínu okolního lesního háje.

Větší kamenná zídka, plná kvetoucích rostlin, jež spaly zimním spánkem, když zde byla naposledy, vedla k menšímu postrannímu křídlu s dveřmi ze starého tvrdého dřeva, na kterém byly patrné stopy po soli. Po obou stranách dveří hlídali vojáci.

V pravém horním rohu bylo namalováno čarodějné znamení, kruh tvořený hustou spirálou. Ve střední části se skvěl obraz nějakého mýtického zvířete, patrně draka, který byl kdysi vyzdoben zlatými plátky, ale zlato časem a vlivem přírodních živlů vybledlo. Navíc – Llauron jí vyprávěl, že tyto dveře tvořily kdysi vchod do jednoho z hostinců na Serendairu; prý šlo o dost významně místo v dějinách války, když ona i další lidé Ostrov opustili. Pohled na dveře jí vždycky připomněl domov a to, jak je ztracená v Čase.

„Je to hezké být opět v těchto místech," řekla Gavinovi, když míjeli široké záhony květin, hýřící všemi barvami. Barevnost rozkvetlých zahrad Filidů se nevyrovnala žádné jiné flóře na západě kontinentu. „Stýskalo se mi."

Gavin se usmál a kývl na strážné u dveří, kteří jej pozdravili. „Můžeš tu bydlet, to přece víš. Můžeš být v mém domě, pokud by ti nevyhovoval luxus Llauronova domu; stejně nejsem pořád doma." Otevřel dveře.

Rapsodie vešla za ním do chodby Lesního paláce. Sluneční světlo pronikalo skleněnými okenními tabulemi v klenutém stropě a byly jimi vidět koruny stromů nad střechou. V ovzduší podivně zkoseného domu voněly cedrové a borovicové větve a mísily se s příjemnými vůněmi bylinek a květin. Rapsodie hluboce vdechla; ty vůně ji uklidňovaly.

V hlavní chodbě stál hlouček mužů a žen v prostém vesnickém oblečení. Tiše si povídali; Gavin zavřel dveře. Rapsodie si hned všimla Khaddyra, Llauronova zvěrolékaře. Khaddyr patřil ke stařešinům Kruhu a měl jednou zastávat funkci Vyvolavače, ale v současnosti vyučoval novice lékařství a péči o

zraněné a umírající v hospicích filidské osady. Khaddyr měl občas neotesané způsoby, ale byl to obětavý léčitel a trávil nekonečné hodiny soucitnou péčí o své nemocné pacienty.

Povídala si s ním Pěnkava, tichá lirinská bylinkářka, u které Rapsodie také studovala.

Pěnkava byla plachá a odtažitá; promluvila jen tehdy, byla-li dotázána, anebo když byla řeč o něčem, čemu opravdu rozuměla.

Dále stál na chodbě bratr Aido, také velice plachý člověk, který léčil lesní zvířata a byl hlavním zvěrolékařem, jenž pomáhal místním lidem pečovat o hospodářská zvířata. Rozmlouval s Ilyanou, správkyní zemědělství, která se rovněž starala o Llauronovy skleníky. Rapsodie si stáhla kápi a všichni se na ni zadívali.

Khaddyr nakonec zavrtěl hlavou a na tváři se mu objevil široký úsměv.

„Rapsodie! Jaké překvapení! Tak rád tě vidím, drahá."

„Děkuji, Milosti; také tě opět ráda vidím." Všem se zdvořile uklonila. „Je tu někde Llauron?"

„Jistěže," ozval se kultivovaný hlas po její pravici. Llauron stál ve dveřích své pracovny, oblečený jako obvykle v prostém šedém rouchu. V ruce držel svazek listin.

Tvář Vyvolavače byla laskavá a zbrázděná vráskami, zejména kolem očí. Měl stříbrné vlasy, husté obočí a stejně bílý, úhledně zastřižený knír. Byl vysoký a působil poněkud křehce, přestože vypadal, že se těší dobrému zdraví. Pokožku měl ošlehanou jako člověk, který tráví většinu času pod širým nebem. „A je skutečně potěšen, že tě vidí. Nemá však nejmenšího tušení, proč přicházíš. Omluvíte mě na okamžik, Milosti?"

Všichni přítomní přikývli a Llauron předal listiny Gavinovi. Pak nabídl Rapsodii rámě a odvedl ji do pracovny.

Když se dveře za nimi zavřely, Vyvolavač políbil Rapsodii na tvář a přešel ke krbu, kde visel nad ohněm kotlík s vroucí vodou.

„Čaj, má drahá?"

„Ne, mockrát děkuji, Llaurone. Je mi líto, jestli jsem tě nějak vyrušila; přišla jsem bez ohlášení.“

„To vůbec nevadí; je to příjemné překvapení. Udělej si pohodlí. Musím se věnovat shromáždění hlavních kněží, ale dám vědět Gwen a Veře, že jsi tady. Připraví ti něco k obědu a pokoj. Jak dlouho zůstaneš, má drahá?“

„Obávám se, že nemohu zůstat,“ řekla Rapsodie neklidně. „Mám někam namířeno a musím se rychle vydat na cestu.“

„Aha.“ Chladné modrošedé oči Vyvolavače se trochu přimhouřily, ale ve tváři stále zůstával laskavý výraz.

„Doufala jsem, že bys mi mohl pomoci; mám k tobě velkou prosbu.“

„Tak do toho. Co pro tebe mohu udělat?“

Rapsodie si stáhla rukavice; najednou se jí začaly potit ruce. „Potřebuji poslat zprávu domů Achmedovi a nechci čekat na pravidelnou poštovní karavanu. Doufala jsem, že mi dovolíš využít jednoho ze svých poštovních ptáků.“

Llauron zamyšleně přikývl. „Jistě. Tak proto jsem o tobě tak dlouho neslyšel; jsi na cestách.“ Rapsodie se obrnila před náporem dalších možných otázek, ale Llauron jako by její neochotu vycítil a na nic se neptal. „Samozřejmě že můžeme poslat domů tvou zprávu. Proč si nesedneš a chvíli si neodpočineš, má drahá. Požádám Veru, aby ti přinesla něco k snědku a připravila trochu zásob. Potřebuješ nějaké bylinky nebo léky?“

„Ne, děkuji,“ odpověděla a usedla na žíněnou pohovku, kam mířil jeho prst.

„Stejně si myslím, že pro tebe najdeme něco, co si s sebou vezmeš domů. Pro Bolgy to bude užitečné. Má drahá, nyní bych ti rád něco ukázal.“ Došel ke dveřím skrytým za ozdobnými lištami knihovny na zadní stěně pracovny a otevřel je; Rapsodie je již jednou viděla a věděla, že vedou do jeho soukromé pracovny.

„Vzpomínáš si na Mahb, ten mladý jasan vzadu v mé zahradě s léčivými bylinami?“

„Ano.“

„Tak za ním je tajný vchod, kterým můžeš vejít; otevírá se stejně jako tyto dveře. Až přijdeš příště, prosím neboj se a klidně ten vchod použij. Zavede tě do mé soukromé pracovny, a pokud budou mít tvé cesty poněkud delikátní poslání – a myslím, že tentokrát tomu tak je – o tvém příchodu nemusí nikdo další vědět.“

„Děkuji,“ řekla vděčně, když Llauron dveře zavíral.

Vyvolavač se na ni laskavě usmál. „Vůbec nemáš zač. Nyní mi dovol, abych se na chvíli věnoval shromáždění. Zatím se můžeš trochu občerstvit, a až se vrátím, pošleme tvou zprávu.“

Rapsodie ještě ani nedojedla oběd, který jí do pracovny přinesla Vera, když se Llauron vrátil a zavřel za sebou dveře. Přes rameno mu visel nevelký vak. V ruce držel malého modrošedého ptáčka, zdatného letce, který jí často přinášel zprávy do Ylorcu.

„Tak tě ještě jednou zdravím,“ usmál se Llauron a hladil ptáčkovi načechranou hlavičku. „Najedla ses dost?“

„Více než dost, děkuji, Milosti,“ řekla a rychle si utřela rty do lněného ubrousku z podnosu.

„Tohle je Swynton; patří k mým nejlepším poslům, a létá na dlouhé vzdálenosti. Myslím, že už ses s ním setkala. Tamhle na stole je brk, inkoust a velínový papír, tak kdybys byla tak laskavá a napsala svou zprávu; Swynton se už trochu rozčiluje. Probudil jsem ho poněkud hrubě a vytáhl ho z voliéry. Myslím, že se ještě zlobí a nehodlá mi odpustit.“

„Promiň.“ Rapsodie šla rychle ke stolu, stručně napsala pár řádek, vysušila inkoust a zprávu zavinula do malé ruličky. Llauron se usmál, sáhl do kapsy, vytáhl drobný kovový váleček a podal jí ho. Rapsodie zasunula zprávu dovnitř a Llauron připevnil váleček ptáčkovi na nohu. Pak jí pohybem hlavy ukázal na tajné dveře ve stěně.

„Pojďme tímto východem, abys ho dokázala najít sama," navrhl. „Doufám, že příště budeš mít víc času a pobudeš déle, abychom si mohli popovídat. Moc se mi po tobě stýskalo."

Rapsodie otevřela dveře v knihovně. „To bych byla moc ráda," řekla. Kráčela za Llauronem k tajnému vchodu. Šli temným tunelem vydlabaným v zemi do tichého přístěnku za Llauronovou kuchyní. Čekali, až nebude nikdo v dohledu, a pak vykročili do jasného odpoledního slunce.

„Myslíš, že to dokážeš najít sama?" zeptal se Llauron a vypustil ptáčka.

„Určitě."

„Dobrá, dobrá." Llauron si zaclonil oči a pozoroval ptáčka vznášejícího se ve větrném víru, až zmizel nad klenbou Velkého bílého stromu. „Tak, a už je pryč. Neměj strach, má drahá. Tví přátelé zprávu jistě dostanou."

Rapsodie se na Vyvolavače usmála. Vůbec nepátral, jaké je její poslání, ani se neptal na obsah zprávy. Podívala se mu do obličeje a z jeho výrazu četla otcovský zájem.

„Ještě jednou mockrát děkuji, Llaurone," řekla a podávala mu ruku. „Omlouvám se za své neslušné chování, že jsem sem tak vtrhla a hned zas pospíchám pryč."

„Inu, to se nedá nic dělat, i když bychom si tě tu velice rádi nechali, má drahá. Gwen ti přichystala zásoby." Sundal si vak z ramene a podal jí ho. „Dovol mi, abych ti na cestu požehnal. Budu prosit Jednoboha, aby tě na tvých cestách chránil a aby ses spolehlivě dostala zpět do Ylorcu ke svým přátelům."

„Děkuji." Sklonila pokorně hlavu; Llauron na ni položil ruku a pronesl několik slov ve starocymrianštině, v jazyce jejího dětství, který se dnes pokládal za starobylý a používal se jen pro náboženské účely.

Dokončil požehnání a lehce poklepal Rapsodii po tváři. Pak ji uchopil jemně za bradu a zkoumavě se jí zahleděl do obličeje.

„Buď opatrná, má drahá; nechci, aby se ti přihodilo něco zlého. Pokud budeš na cestách mým uzemím cokoli potřebovat,

prosím oslov kteréhokoli pocestného; jsi pod mou ochranou a když ti pomohou, prokážou mi tím velkou laskavost.“

„Llaurone, ještě jednou díky. Teď už musím jít. Prosím, poděkuj za mne Gwen a Veře.“ Rapsodie se natáhla a objala Llaurona kolem krku. „Také na sebe dávej pozor.“

Vyvolavač objetí opětoval, a když ji pustil, zářily mu oči laskavým žárem.

„Má drahá, pro tebe všechno na celém širém světě. Šťastnou cestu a vyřiď mé pozdravy přátelům v Ylorcu.“

* * *

Když večer dorazila k značce pro poutníky, Ashe už tam na ni čekal.

„Vidím, že jsi to našel.“

Zasmál se. „Ano. Poslala jsi zprávu?“

„Ano, díky. Ashe?“

Měl namířeno na jih a byl připravený vyrazit. „Ano?“

„Děkuji ti, že za tebou nemusím pospíchat.“

„Nemáš vůbec zač, Rapsodie. Vždyť už jsem ti řekl v Zubech, že jestli poběžíš, tak ti sotva stačím.“

* * *

Cesta na jih je vedla hustým lesem a nebyla nijak bohatá na události. Stromy kvetly a keře se oděly novým zeleným listím. Rapsodie začala dumat, jestli vůbec někdy ještě uvidí svět, který by vypadal jinak než jako nekonečný les.

Rozjásané jaro jí vniklo do krve a ona pila plnými doušky čerstvý vzduch a oči jí zářily. Kráčela uprostřed probouzejícího se lesa plna posvátné úcty. Přemýšlela, co asi cítí Elynsynos spojená s kvetoucí zemí, a doufala, že jí nadcházející roční období přinese útěchu. Po několika dnech poznala, že se blíží k

lirinským zemím. Jednou pozdě odpoledne se obrátila na Ashe a dotkla se jeho paže.

„Ashe?“

„Ano?“

„Už jsme v Tyrianu, že?“

„Ano.“

„Vlastně mám pocit, že jsme v Tyrianu už několik hodin.“

„Máš pravdu.“

„Nu,“ prohlásila Rapsodie a zastavila se, „odtud bych už měla trefit sama.“

Ashe neodpověděl, ale odložil svůj ranec a hůl na zem.

Rapsodie také odložila své věci a pak vzhlédla do hloubi temné kápě v naději, že zahlédne lesk modrých očí. Neviděla nic.

„Když ti řeknu ‚děkuji‘, nevyjádří to dostatečně mou vděčnost za všechno, co jsi pro mě udělal,“ řekla a doufala, že hledí do správných míst. „Na každý pád ti děkuji.“

„Velice rád na tebe počkám a doprovodím tě zpět do Ylorcu,“ řekl Ashe.

Rapsodie se rozesmála. „Ještě jednou díky, ale mám za to, že jsem ti už sebrala dost času a máš svůj život, ke kterému se musíš vrátit. Pokud ne, tak si proboha nějaký najdi.“ Žádná odpověď. „Kromě toho doufám, že mě Oelendra přijme do učení, a pokud ano, tak tam asi strávím nějaký čas. A já se *dovedu* o sebe postarat. Opravdu.“

„Já vím.“

„Ale jestli mě lord Roland pozve na svou svatbu, tam mě doprovázet nemůžeš,“ řekla a stále se smála. „Přestože naše oblečení by se na svatbu hodilo.“ Dotkla se lemu svého pláště.

Pasekou, kde stáli, se náhle prohnal závan studeného větru a vmetl Rapsodii uvolněné vlasy do tváře. Poklepala Ashe po paži. „Sbohem,“ řekla. „Políbila bych tě na tvář, jenže samozřejmě nevím, kde je.“

Ashe jí položil prst v rukavici na rty, jako by ji chtěl umlčet. „Pokud mi dovolíš ještě jednou být tvým průvodcem, zavedu tvé rty tam, kde by měly spočinout.“

Rapsodie se ušklíbla, zavřela oči a zvedla obličej. Ashova ruka se jemně přizpůsobila sklonu její tváře. Znovu jí položil prst na rty a ona jej následovala nahoru a do nitra temné kápě. Odsunul ruku a ona se rty dotkla nikoli hrubých vousů na jeho bradě, ale teplých rtů. Chvíli tak setrvala. Vlastně ji to ani nepřekvapilo.

Ještě jednou ho rychle políbila a pak se sklonila ke svému vaku. „Sbohem,“ opakovala a měla se k odchodu. „Šťastnou cestu a opatruj se.“

„Ty taky.“

Rapsodiin obličej zvážněl. „A, Ashi?“

„Ano?“

„Nezapomeň na to, co jsem ti řekla. Oholit.“

Z nitra kápě se ozval smích.

Rapsodie si přetáhla přes hlavu vlastní kápi a vydala se na cestu. Ušla asi deset kroků a obrátila se. „Doufám, že se jednoho dne ještě setkáme.“

Jako by zaslechla úsměv v hlasu, který vycházel z mlžného pláště: „Kdybych byl hazardním hráčem, vsadil bych si na to.“

Rapsodie si ho zkoumavé prohlédla. „Ano, ale oba víme, že nejsi hazardní hráč.“

Ještě jednou se na něj usmála, otočila se a byla pryč.

Ashe se za ní díval, jak nejdéle to šlo. I pak ještě naslouchal, jak si zpívala tichou píseň stromů v lese, a šeptajíc do větru melodii beze slov, pobrukovala si společně s vibrací Země. Byla v místech, kde chtěla najít odpovědi na své otázky. Ashe doufal, že jednou bude Rapsodie těmto zemím vládnout. Sroste v jedno s Tyrianem; naučí se jeho píseň a jeho tajemství.

Byla asi půl míle daleko a Ashe naposledy pocítil její vůni; už si dál nemohl fyzicky připomínat vůni Rapsodiiných vlasů, která byla svěží jako ráno. Po dvou mílích přestal vnímat teplo ohně,

který z ní vyzařoval. Sladkou chuť jejích rtů a pominuvší něžnost jejího polibku si jeho rty budou pamatovat ještě dlouhé týdny. Věděl, že mu na celý zbytek života uvízne v paměti okamžik, kdy se s ním loučila, a to, jak vypadala v záři šlehajících plamenů.

Dotkl se jí jen v rukavicích a navíc ještě vnímal ten polibek. V prstech ho bodalo a v celém těle se mu rozprostíral bolestivý pocit; to ho přimělo probrat se a uvědomit si strašlivou skutečnost, jak velice je osamělý. Muka prozatím dřímala, ale teď se nelítostně dralo na povrch. Drak v něm nesl nelibě ztrátu jejího vnitřního kouzla; muž v něm ji postrádal mnohem více.

Když si uvědomil svou osamělost a bolest, současně se dostavily i výjevy dění, které má přijít, a jaká má být jeho role. Rovněž si uvědomil, že i Rapsodii čeká veliký žal, a to bylo něco, co už jeho zmučené srdce nedokázalo vydržet.

Ashe padl na kolena a zlomil se, až udeřil čelem o zem. Svíral hlavu v dlaních a plakal; vdechoval štiplavý prach lesní cesty provlhlý dračími slzami, které po sobě zanechávaly obsidiánové skvrny, a stopy zlata se blyštily ve slunci.

18

Po dlouhou dobu bylo jediným zvukem v obrovském srdci prostoru, který kdysi býval Kolonií, jen tiché tikání kyvadla starodávných hodin, jež se pomalu houpalo ve tmě. Stará Dhracianka si přitáhla roucho k tělu a obrátila se; mlčky pozorovala prázdné ruiny. Když nakonec promluvila, její hlas beze slov se odrážel ozvěnou v prázdné sluji a nakonec jej vždy pohltil hustý a temný vítr.

„Ještě v den zničení Kolonie bylo toto místo tak živé, jako je teď mrtvé.“ Očima bloudila temnými tunely, jako by si oživovala v paměti doby, kdy je ještě někdo používal. „Smrt přišla v noci.“ Zavřela oči. Achmed pozoroval průhlednou kůži jejího obličeje,

která se teď napínala, jak se pod ní stahovaly jednotlivé svaly a bojovaly proti vzpomínkám. Jemné žíly, které jí brázdily tvář, ztemněly přívalem krve ze srdce, které zrychlilo svůj tep; Achmed to vycítil na vlastní kůži.

„F'dor," zašeptala Babička a oči měla stále zavřené. Achmed slyšel, jak mu krev tepe v uších a ve spáncích. Vedle něj stál Grunlhor a Achmed poznal, že i to silné srdce buší rychleji a žene spoustu krve do seržantových žil. Stará žena otevřela oči a zadívala se na Achmeda.

„I to slovo v tobě budí zlost," řekla. Firbolgský král lehce přikývl. „Tvé srdce zpívá píseň nenávisti stejně jako moje; to kvůli pradávnému slibu, který složili naši předkové, Kithové. Byli syny větru, jednou z prvních pěti ras na tomto světě." Když mluvila, Achmed cítil v okolním vzduchu chvění pradávných ruin, které začaly tiše pobrukovat. Černý vítr z hlubin propasti byl nyní svěží, jako by se sám chtěl do příběhu vložit.

„V dobách Předčasu se čtyři pradávné rasy dohodly, že F'dora uvězní v hlubinách Země," pokračovala Babička. „Každá rasa měla v tomto závazku svůj úkol. Nejmladší z ras, známá jako *wyrmrilové,* draci, vybudovala klenbu, kde měli být F'dorové navždy uvězněni. Postavili ji z Živého kamene." Černé oči se zlověstně zablýskly. „Hned poté, co stvořili Děti Země." Achmed se podíval na Grunthora, ale obří Bolg pozorně naslouchal druhému hlasu Babičky, který měl hlubší tóninu.

„Další dvě rasy, Mythlinové a Serenové, zhotovili past a uvěznili F'dorovy duchy v kobce z Živého kamene hluboko v Zemi. Byla to organická klenba, živoucí vězení, protože kámen, z něhož bylo zhotoveno, byl rovněž živý. Jeho dvojitá podstata mu dávala sílu polapit duchy, kteří se dokázali pohybovat, tak jak to F'dorové dokážou, mezi tímto světem a říší duší v Podzemí.

Kithové si vybrali úkol střežit uvězněné F'dory, byli tedy něco jako vězeňští dozorci. Vzali na sebe tento úkol, protože byli vybaveni schopností *kirai,* schopností vyčíst nebo vycítit změny proudění vzduchu a čerpat z nich vědomosti. Tato citlivost jim

umožňovala vidět F'dory, najít duchy, přestože neměli žádnou tělesnou podobu. Kithové dokázali vysílat vibrace, které utkaly pavučinu důmyslně vybraného hluku, jenž držel v zajetí démonovy duchy, aby nemohli nikdy z vězení uniknout.

Vzali na sebe tento úkol, a to byla obrovská oběť, protože vyžadovala od synů větru oběť – přebývat navěky uvnitř Země, daleko od nebe a větru. Tito dozorci, rod lidu Kithů, věznitelé F'dorů, se dále vyvinuli v další starou rasu známou jako Dhraciané."

Babička přimhouřila oči; Achmed okamžitě poznal podle změny vibrací na povrchu své kůže, že ho teď Babička zkoumá svou pátrací schopností ve snaze zjistit, nakolik jsou tyto inlormace pro něj neznámé. Použil svou vlastní *kirai,* aby se dozvěděla, kolik toho vlastně ví. Věděl, že F'dorové byli uvězněni čtyřmi rasami, ale prostředky, které byly k tomuto účelu použity, se dozvěděl až nyní z jejího vyprávění.

Ještě chvíli ho pozorovala a pak se její obličej opět uvolnil a nabral obvyklý nonšalantní výraz.

„Všechno běželo přesně podle plánu, než z nebe spadla hvězda a zasáhla Zemi. Rozbila klenbu z Živého kamene, vězení F'dorů. Než stačili dhracianští hlídači klenbu opravit, několik démonových duchů zmizelo. To byl začátek Velkého honu, pátrání po krvi, jehož součástí jsou všichni Dhraciané; toto přísežné pouto váže každého Dhraciana už před narozením a přetrvává i po smrti. Je to důvod naší existence, ulovit ty F'dory, kteří unikli, a zničit je. To jsi věděl, že ano?"

„Ano," odpověděl pevným hlasem Achmed. Babiččin hlas se změnil, až ho začala svědit kůže.

„Dhraciané, kteří se zúčastnili Honu, opustili svá místa hlídačů a vrátili se opět na povrch Země, aby pátrali po F'dorovi. Spojovali se do kolonií a bydleli v podzemí, ale podnikali výpravy a hony. Odehrávala se velká tažení, která měla vyhledat a vyhladit F'dora, najít jeho lidské hostitele, zotročit je a zničit člověka i ducha. To také víš?"

„Ano.“

„Ty ale nejsi jedním z členů Bratrstva. Ty jsi *Dhisrik,* jeden z přečetných, z těch Dhracianů, které neváže ke Kolonii žádné pouto. Také jsi Nepoučený; nikdy ses nenaučil rituálu Zotročení.“

„Viděl jsem, jak probíhá.“ Achmed měl opět v hrdle žluč. Snažil se ze všech sil, aby vzpomínky, které její vyprávění probouzelo, zůstaly nadále skryté.

„Nemůžeš zůstat Nepoučený,“ řekla Babička a stále pozorovala tichou propast pod sebou. „Naučím tě rituál Zotročení. Bez něj bys nedokázal splnit to, co bylo předpovězeno.“

Achmed si pročistil hrdlo a spolkl hořkost, která se mu v ústech nahromadila. „To bys mi možná mohla objasnit.“

Babička pohlédla na kruh slov, která vytvářela symboly kolem kyvadla. „Musíš být současně lovcem a hlídačem. Tak jest předpovězeno.“

„Divná předpověď,“ zamručel Achmed. „Co to má znamenat? Jak můžu dělat obojí současně? Více či méně vím, co mám lovit. Ale co mám hlídat? Klenbu?“

Babička zavrtěla hlavou a stále si četla runy na podlaze. „Ne, ale je to, stejně jako klenba, z Živého kamene.“

„Dítě.“ To promluvil Grunthor.

Babička naklonila hlavu. „Ano. Všechno, co tady vidíte, a všechno, co kdysi tvořilo Kolonii, bylo vybudováno pro jeho ochranu. F’dor hledal toto Dítě i jeho příbuzné, toužil po nich více než po čemkoli jiném na světě.“

„Proč?“ zeptal se Achmed.

„Protože Děti Země byly zhotoveny z Živého kamene, stejně jako klenba vězení. Jejich kosti, zejména ty z hrudníku, mohly posloužit jako klíč k odemčení klenby.“

Plošinou se prohnal závan větru z hlubin propasti; než k tomu došlo, Achmed si ani neuvědomoval, jak veliké se tu rozhostilo

ticho. V ústech měl pach popela. V hlubinách paměti se pohnula vzpomínka, že takový klíč dostal.

Byl zabalený ve výhonku vinné révy, vypadal jako vyrobený ze skla, a chránily ho obsidiánové hroty. Víno rostlo ze země ve Věži, zlém chrámu démona, který býval jeho pánem ve starém světě.

Vezmi si ho.

Achmed zavřel oči ve snaze zabránit vzpomínce, aby se prodrala na povrch, ale byla příliš silná a až přespříliš hrůzná. Odtrhl klíč od stonku vinné révy. Obsidiánové hroty se rozdrobily stejně jako křehký stonek vinné révy, jenž mu zůstal v ruce.

Pozorně klíč zkoumal očima polovičního Bolga, nočními očima lidí, kteří povstali z jeskyní. Klíč se zdál být z tmavé kosti a byl zahnutý jako žebro. Ve tmě slabě zářil.

Doneseš tento klíč k mostu, který vede ze starých zemí na severní ostrovy, řekl jeho pán. *V základech tohoto mostu je brána, která vypadá úplně jinak než všechny průchody, kterými jsi kdy prošel. Tkáň Země je v těchto místech velice tenká; možná ti to bude trochu nepříjemné. Pokud projdeš správně, ocitneš se na veliké poušti. Poznáš směr, jímž se máš dát, a bude tam na tebe čekat jeden můj starý přítel. Domluvíte si den a hodinu, kdy mu posloužíš jako průvodce branou při zpáteční cestě. Mým svrchovaným zájmem je, aby se tak stalo co nejdříve. Vrať se ke mně a já tě připravím, abys mu mohl dělat průvodce.*

Achmed udělal všechno, co po něm démon požadoval. Ten zážitek byl jediným důvodem, proč chtěli s Grunthorem z Ostrova uprchnout. Ani jeden z nich se nebál smrti, přítomnost zla je neděsila, ale to, s čím se setkal v pustině za horizontem, předčilo všechny úděsnosti, kterých byla jeho představivost schopna. Tváří v tvář zkáze, která měla následovat, ničení, které mělo zasáhnout tuto zemi, se poprvé v životě rozhodli prchnout, opustit vše, co znali a měli, riskovat věčnost možná horší než smrt. Nic jiného nepřicházelo v úvahu.

V uších mu teď zvonila démonova poslední slova. I po dlouhých staletích měl stále v paměti jeho dech, který byl cítit po spáleném lidském mase.

Chci, abys to provedl rychle. Nemusím moc dlouho vzpomínat a mohu ti předložit dlouhý seznam druhů smrti; můžeš si některý poznamenat. Jsem tvůj pravý pán a ty budeš mým otrokem, budeš-li mě pokorně následovat, jinak zahyneš při mém vítězném tažení.

Achmed místo toho použil klíč k otevření kmenu Sagie, Dubu hlubokých kořenů, neboť měl v paměti popis jiného pána, svého milovaného učitele. Otec Halphasion použil stejná slova, když mu vyprávěl o Stromu, s jehož pomocí mohli uniknout.

Sagia má kořeny v lirinském hvozdu v opuštěném meandru Zátoky Touhy srdce. Lirinové věří, že její kořeny prorůstají Zemi křížem krážem a je tak spojena s ostatními Stromy, které rostou na každém dalším místě, kde započal Čas. Pokud tudy někdy půjdeš, můj synu, buď uctivý; je to přesvaté místo. Pocítíš tam křehkost vesmíru ve vibracích, které z toho místa vyvěrají, neboť tkáň Země je tam velice řídká.

Jakmile vstoupili do Stromu, prodrali se podél jeho Kořene a minuli oheň v jádru Země, klíč ztratil svou kouzelnou moc; na opačné straně světa Zemi neotevřel. Nyní byl schovaný v sametovém váčku a zamčený v relikviáři Achmedových komnat v Ylorcu, téměř zapomenutý.

Zavrtěl hlavou a soustředil se, aby odrazil hromadící se vibrace na své pokožce; Babička ho pozorně zkoumala. O chvíli později vypadala spokojeně; usadila se pohodlně vedle nich a podepřela si rukama hlavu; věk jí nijak neubral na noblese.

„Co je s ním?“ ptal se Grunthor. „Proč furt spí?“

Poprvé za celou dobu vypadala Babička smutně. „Na počátku Věku lidí bylo Dítě velice lěžce zraněno v krvavé bitvě mezi *Zhereditcky* z Kolonie v Marincaru, kontinentální provincii západně od Velkého středního moře, a poskvrněnými hostiteli démona, kteří se chtěli zmocnit kostí Dítěte, aby mohli

vysvobodit své druhy z klenby. Je jedním z posledních žijících svého druhu, možná poslední. Nebylo žádné pomoci; bylo v nejvyšším zájmu vyhrát tuto bitvu o život Dítěte. Byla to krvavá řež, která zuřila jako rozlícený oceán. Nakonec Bratrstvo vyhrálo a Dítě, které bylo neodčinitelně zohavené, doneslo sem. Mělo být navěky uchováno zde, hluboko v neproniknutelných horách.

Dlouhá staletí *byly* tyto hory neproniknutelné. Dítě zde přebývalo, vyléčené z nejhorších ran, ale neschopné dalšího života. Zůstávalo v bezpečí Kolonie vybudované kolem něj. Zatímco Bratři přebývali většinou na povrchu Země, odtud stále vycházely hlídky, které shromažďovaly zásoby a chránily Kolonii před nepřáteli. Na vrcholcích hor nebyl nikdo, kdo by rušil větrné proudy. Byly to dny plné bezpečí a klidu, alespoň tak se to říkalo.

Pak jednoho dne přišli lidé. Vítr přinesl zprávy o nich daleko dříve, než se objevili v dohledu. Bratři poznali, že to nejsou útočníci; usoudili tak podle jejich množství a stavu, v jakém se nacházeli; zbědovaní a otrhaní muži a ženy, staří i mladí, s dětmi v náručí, mnoho ras smíchaných v jedné dlouhé karavaně, mířili přes opuštěná území na sever. Bojovali o holý život a drželi se pohromadě; bylo jasné, že také hledali útočiště v horách."

„Cymriané," řekl Achmed. „Gwylliam a Třetí Rotila." Grunthor jen souhlasně zamručel.

„Nikdy jsme se nedozvěděli, jak si říkali," pokračovala Babička. „Jakmile byly jejich úmysly naprosto zřejmé, Bratři se stáhli, schovali se v útrobách země a zahladili veškeré stopy po existenci Kolonie. Chodbami jsme procházeli nehlučně a Kolonii nebylo možné vypátrat, přestože se ta obrovská lidská populace usadila také v našich horách a začala v Zemi kopat své vlastní tunely. Byli to velice zruční a pracovití stavitelé; hory zvonily zvuky z jejich kováren a Země se otřásala, jak ji tvarovali ke svému obrazu.

Za celý ten čas nebyla Kolonie odhalena. Nikdy nedošlo k žádnému kontaktu mezi Staviteli, jak jsme je nazývali, a

Bratrstvem. I když si otevřeli nový průchod těsně na druhé straně této skály, odkud jste vstoupili do Kolonie vy, nebylo vůbec patrné, že by o nás něco věděli. *Zhereditckové* vybudovali po obvodu Kolonie stanoviště hlídek, ale nepostřehli ani náznak toho, že by si lidé na druhé straně uvědomovali, že se o hory dělí s námi.

Ten den před Poslední nocí to v jejich říši mohutně dunělo, ale nikdo v Kolonii nemyslel, že by to bylo namířeno proti nám. Hlídky zachytily záchvěvy násilí, které se během let stále stupňovaly, ale zdálo se, že to patří ke kultuře jejich říše. Bratrstvo je jednoduchá rasa s prostými potřebami a jediným životním cílem. Najednou to vypadalo, že Stavitelé mají daleko vyšší ambice, větší potřeby – a stávají se nepřáteli. Trvalo to celá staletí.

V těch dnech jsem byla *amelystikou,* ošetřovatelkou Spícího dítěte. Péče o Dítě byla zodpovědnost, nabízená budoucí Matce Kolonie. Bylo více kandidátek a jedna z nás měla být nakonec zvolena po smrti té stávající novou Babičkou. V onu Poslední noc chtěl sám Osud, aby právě mně připadl úkol hlídat Dítě.

Než jsem si lehla po jeho boku, všimla jsem si, že je neklidné. Bylo to poprvé, kdy jsem něco takového spatřila – teď je to tak pořád. Trápily mě zlé sny; probudila jsem se z jednoho z nich a v ústech a v hrdle jsem ucítila pach popela; popadla mě hrůza. Tunely se plnily horkým kouřem a žhavými parami. Celou Kolonii ovládla panika, *Zhereditckové* se dusili a v jedovatém ovzduší lapali po dechu.

Osud je i ve své krutosti laskavý, takže jsem většinu té zkázy na vlastní oči neviděla. Poslední skutek jednoho člena Bratrstva byl, že zavřel velké železné dveře komory Spícího dítěte; stále si pamatuji jeho obličej, když mě tady zavřel s Dítětem. Stále také vidím velké davy dusících se Dhracianů, kteří byli v tunelu za ním, když odděloval Dítě a mne od žhavého kouře a celé Kolonie. Když jsme si s mým zachráncem pohlédli do očí, oba jsme věděli, že to, co udělal, bylo jediné možné. Zachovala se tak

hlavní priorita, důvod existence naší Kolonie: ochrana spícího Dítěte.“ Hučení Babiččina dvoutónového hlasu poněkud zjemnělo.

„Přestože jsem neviděla zkázu Kolonie na vlastní oči, stejně jsem ji osobně prožívala, protože Dhraciané, kteří žijí v kolonii, mají společnou mysl; podobají se včelám v úlu nebo mravencům v mraveništi. Zažila jsem každou smrt, každý boj o život, spatřila jsem tisíce pohasínajících očí, viděla jsem, jak byla naše rasa zničena. Je to obraz, který mě pronásleduje každé ráno při probuzení. I nyní, po mnoha staletích, si od toho mohu odpočinout jen ve spánku.

Čekala jsem velice dlouho, než dveře vychladly a utichl všechen hluk. I na mé straně dveří byly slyšet tlumené výkřiky dusících se lidí. Čekala jsem na *amelystiku,* která mě přijde vystřídat, ale už nikdy nikdo nepřišel. Tehdy jsem byla velice mladá, vlastně ještě dívka, a tak mě napadlo, že bude moudré, když počkám tak dlouho, až na vlastní kůži nepocítím vjemy smrti a dýmu; byla to dlouhá doba. Hlídala jsem Dítě a čekala, až se přestane chvět hrůzou; to trvalo ještě déle.

Když konečně všechno utichlo, když už jsem necítila pach sazí, když konečně i Dítě opět upadlo do nerušeného spánku, teprve pak jsem dveře otevřela. Bylo to, jak jsem čekala; ve vzduchu visel ve všech tunelech kalný kouř a v chodbách leželi mrtví členové Bratrstva.

Čekala jsem, že se stěnami probourají vítězové, kteří budou chtít získat nadvládu nad Kolonií; všichni *Zhereditckové* byli mrtví. Nikdy nikdo nepřišel. Nedorazila žádná invazní armáda, žádní plenitelé. Dodnes jsem se nedozvěděla, zda šlo o hroznou nehodu nebo zlovolnou genocidu. Je důležité se to dozvědět, protože pokud to byl úmysl, pokud to všechno spáchal F’dor, pak ví, kde se Dítě nachází a může se pro ně vrátit.

Od té chvíle čekám už dlouhá staletí, ale prozatím jsem se nic nedozvěděla. Osud patrně postihl Bratrstvo děsivou tragédií, kterou nikdo nepřežil; zůstalo jen Spící dítě a jeho život je jen

nekonečná smrt. Pro jeho záchranu vymřela celá jedna civilizace. A mně Osud přidělil úlohu Matriarchy. Nebudu mít nikdy vlastní dítě. Nikdy nebudu svým blízkým ničím užitečná. A teď je ze mne téměř přízrak."

Achmed zavřel oči a vzpomněl si na vůni vosku svíc v klášteře a na tichá slova Otce Halphasiona. *Dítě krve,* pravila jedna dhracianská sága, *Bratr všech lidí, nepodobný žádnému.*

„Konečně jste přišli, i když jdete pozdě. Ale pořád je ještě čas; zůstala jsem, čekám na vás."

„Možná bys nám měla povědět o proroctví, které ti bylo zjeveno," tiše požádal Achmed.

Vzpomínky, které zastřely oči Babičky, zmizely a její pohled byl náhle jasný a ostrý.

„Ta slova nejsou jen pro vás."

„Říkala jsi, že mám být současně lovcem i hlídačem. Nemohu vykonávat ani jedno, pokud mi neobjasníš to proroctví."

„Ne," trvala na svém Babička. Melodie toho slova zazněla v mollové tónině a pálila Achmeda na kůži. „Musíte být tři. Tak jest předpovězeno.

Jednu věc se ale o této zemi musíte dozvědět. Věděli to i *Zhereditckové,* když sem přišli: toto je poslední místo, kde se zrodil Čas. Když se zde slova proroctví řeknou nahlas, naplní se jejich obsah rychleji. Musí se to provést šetrně. Někdy se to dá provést jen jednou. Jinak se slova proroctví mohou naplnit jinak, než jak byla zamýšlena." Achmed zdráhavě přikývl.

„Příště přiveďte tu třetí. Čas se krátí."

Babička svižně vstala a pokynula jim, aby se také zvedli. „Zkáza je jednodušší než stvoření, trvání, porod; jedinec dokáže zničit celý svět. Ale zrod světa není úkol pro jednoho. Svět, jehož osud je svěřen do rukou jediného člověka, je příliš jednoduchý na to, aby stál za záchranu."

Slunce se chýlilo k západu, když Grunthor dovalil poslední balvany, které měly zakrýt vchod do Loritoria. Achmed si rukou zacláněl oči, když se díval na západ a pozoroval, jak nadchází

večer a noc. Červená záře zapadajícího slunce se opírala o závětrnou stranu Zubů; vznikaly tam široké pruhy karmínové a nachové barvy a vypadalo to, jako by hory hořely. Stejný pocit měl i ve vlastním mozku, který zpracovával neobvyklý zážitek.

Seržant si oklepal ruce a z kozinkových rukavic oprašoval zbytky hlíny.

„Ták, už je to hotový, pane. Jdeme domů?“

Achmed si prohlížel stezku od Grivvenu nahoru k vrcholům hor ve snaze najít vzdálený vchod do Cauldronu. O chvíli později jej našel, celý zakrytý malými lidskými postavami, které tvořily kolem brány hloučky.

„Hrekin,“ zaklel. „Druhá vlna vyslanců ze vzdálenějších krajů a další poslové vracející se z Rolandu s odpověďmi svých pánů. V tom blátivém terénu to stihli dost brzy.“

Grunthor dlouze vydechl: „Jo, tak si myslím, že s tim nic nenaděláš, pane,“ řekl, stáhl si potem provlhlé rukavice a nacpal je do rance. „Královský povinnosti, abych tak řek. Však to nějak zvládneš.“

Achmed hloučky ještě chvíli pozoroval. Nad jednou skupinkou se vznášel temný mrak, jakoby odpolední stín, nic jiného. V jeho mysli však stále doznívaly obrazy plné zkázy a smrti.

„Kdy říkala Rapsodie, že se vrátí?“ zeptal se a stále si clonil oči, aby mohl pozorovat nádheru krvavého západu slunce. Zbarvení horizontu se nyní změnilo do jemně růžové, z níž se stane s nástupem soumraku bledě šedá.

„To se neví,“ odpověděl Grunthor. „Jestli všecko pude tak, jak má v plánu, psala ve svým dopise, tak by teď měla beji někde v učení. To bude asi krapet trvat.“

Achmed se zamračil. „Vrátíme se,“ rozhodl a hodil si ranec na rameno. „Další poštovní karavana do Tyrianu jí musí doručit mé psané poselství.“

19

Hraniční hlídky Tyrianu sledovaly Rapsodii tiž asi hodinu, když se rozhodla, že s tou hrou skoncuje. Uvědomovala si jejich přítomnost už několik mil od místa, kde se rozloučila s Ashem. Pronásledovatelé se tiše plížili pod stromy, neviditelní, pozorovali ji, jak kráčí jejich lesem a píská si. Očekávala, že se v poměrně brzké době objeví sami, ale namísto toho ji stále jen tiše sledovali a chůzí nezpůsobili víc šelestu než závan větru. Kdyby se nenaladila na melodii lesa, nikdy by nevěděla, že jdou za ní.

Nakonec se zastavila uprostřed lesní stezky. „Pokud vás zajímá, proč jsem tady, vylezte a pozdravte mě," řekla a dívala se do čtyř směrů, kde cítila přítomnost hlídek. „Přicházím v míru."

Po chvíli vystoupila z lesa vysoká žena s širokými rameny. Její oči, veliké a mandlového tvaru, měly stejnou barvu jako světlehnědé vlasy. Měla poměrně ohebné tělo, kůži opálenou sluncem; byla znamenitým představitelem lidí své rasy. Stála na místě, na které Rapsodie hleděla.

„Jsem Cedelia," řekla orlandansky, jazykem běžným v Rolandu. „Hledáš něco určitého?"

„Vlastně ano," odpověděla Rapsodie a usmála se. „Přišla jsem navštívit Oelendru."

V obličeji ženy nebyla znát žádná reakce. „To jsi ale ve špatné části Tyrianu."

„A mohu se tam odsud dostat?"

„Vlastně ano," odpověděla Cedelia. Trochu se pohnula a Rapsodie viděla, jak vrací šíp do toulce. Až do této chvíle si luku vůbec nevšimla. „Je to tak týden cesty. Nejjednodušší bude, když půjdeš přes město Tyrian. Kdo jsi?"

Pěvkyně se lehce uklonila: „Jmenuji se Rapsodie," odpověděla uctivě. „Pokud ti to bude příjemnější, můžeš mluvil lirinsky."

„Pokud rozumíš, je všechno v pořádku.“ V obličeji lirinské ženy se nezračilo žádné nepřátelství, se kterým se Rapsodie občas setkávala u lidí, když spatřili míšence. Žena se svižně obrátila k východu a vydala řadu zpěvavých jakoby ptačích trylků. Rapsodie zaslechla v lese nějaký šramot a pak už nic. „Doprovodím tě do města Tyrian.“

„Děkuji,“ řekla Rapsodie. „Bude dobré mít průvodce.“ Cedelia ukázala na téměř neviditelnou stezku vedle hlavní cesty a Rapsodie ji následovala do zeleně plné ptačího zpěvu a větru, který se prohánět mezi stromy v lese Tyrian.

* * *

Celou cestu šly v naprosté tichosti. Rapsodie se několikrát pokusila o rozhovor, ale přestože jí Cedelia přátelsky odpovídala, nikdy se sama nepokusila navázat. Nakonec si Rapsodie vzpomněla na svou matku, která také promluvila jen tehdy, když potřebovala říct něco důležitého. Kráčela tedy dál mlčky a spokojeně pozorovala krásu jara.

Listy už vyrostly, krajkovité lupeny byly dychtivé jako úsměv batolete, zářily zeleně a stříbrně, čerstvé po dlouhém zimním spánku. Rapsodie pocítila, jak se jí na té pouti lesem otevírá srdce a kráčela za svou mlčenlivou průvodkyní. Bylo to povzbudivé ocitnout se v zemi lidí, příbuzných s její matkou. Vedli prostý a počestný život; ve vesnicích, které míjely, viděla všude klid a hojnost; lidé, s nimiž se setkaly, byli příjemní a vzájemně se k sobě chovali velice pěkně. Ze všeho byla cítit radost, nebo cosi velice podobného. Tyrian vypadal jako ráj. Rapsodie cítila, jak je oheň v jejím nitru den za dnem klidnější.

Cedelia držela každou noc hlídku. Rapsodie jí nabídla, že se budou střídat, ale ona zdvořile odmítla s tím, že spát nepotřebuje. Rapsodie nemusela spát tak dlouho jako její bolgští přátelé a zdaleka ne tolik jako Jo, ale přesto potřebovala několikahodinový odpočinek; Cedelia nikoli. Rapsodie se každý večer schoulila do

svých přikrývek a cílila, jak ji její průvodkyně pozoruje. Doufala jen, že u Oelendry se jí dostane lepšího přijetí.

Čtvrtého dne začalo pršet; déšť byl hustý, prudký a bodavý. I Cedelia uznala, že potřebují najít úkryt a schovat se před bouří, a tak zavedla Rapsodii do lesní chýše, kterou nebylo vůbec vidět – až když na ni Cedelia přímo ukázala. Zařízení v místnosti bylo prosté – několik lůžek a stolků a zásoby sušených potravin. Cedelia otevřela jednu ze skříněk a nabídla Rapsodii kousek sušeného soleného srnčího masa. Rapsodie jídlo přijala, aby nepůsobila nezdvořile. Nakonec se opět pokusila o konverzaci.

„Co je to za místo?“

Cedelia jedla a pohlédla na ni. „Jedna z chýší pro hraniční hlídky.“

„Je chytře ukrytá. Vůbec bych si jí nevšimla.“

„A o to jde; nemáš si jí všimnout.“

Chladný tón vyváděl Rapsodii z míry. „Cedelio, provedla jsem něco, čím bych tě urazila?“

„Nevím. A udělalas něco takového?“ Přihmouřila světlehnědé oči, ale jinak se výraz její tváře nezměnil. Zakousla se do masa.

„Nerozumím,“ řekla Rapsodie a do tváří se jí vehnala červeň. „Prosím, Cedelio, vysvětli mi, co máš na mysli. Už spolu jdeme čtyři dny a já pořád nevím, co ti na mně vadí.“

Cedelia položila jídlo na stůl. „Před pěti dny tě viděli na okraji lesa s mužem v plášti s kápí.“

Rapsodie vypadala zmateně. „Ano.“

„Kdo to byl?“

Srdce se jí prudce rozbušilo. „Proč?“

„Protože tu noc muž v šedém plášti s kápí přepadl lirinskou vesnici na východní hranici lesa. Celá vesnice vyhořela.“

Rapsodie vyskočila. *„Cože?“*

Jako blesk z čistého nebe mířil přímo na její srdce šíp. „Sedni si.“ Rapsodie poslechla. „Čtrnáct mužů, šest žen a tři děti, ti všichni při tom přepadení zahynuli.“

Rapsodie se začala třást. „Bohové.“

„To sotva, zkus to znova.“ Z Cedeliina hlasu sálala zášť. „Kdo byl ten muž?“

„Jmenuje se Ashe.“ Rapsodie téměř zašeptala.

„Ashe? Ashe a jak dál?“

Rapsodie pohlédla z okna do zeleně. „Nevím.“

„To se vždycky líbáš s lidmi, které neznáš?“

Pohlédla opět na Cedeliu: „Ne.“

Cedelia nasadila šíp do luku. „Proč tu vlastně jsi?“

Rapsodie se na ni pronikavě podívala: „Řekla jsem ti pravdu. Hledám Oelendru.“ Cedelia si ji stále prohlížela. „Co teď uděláš?“

„Také jsem ti řekla pravdu. Doprovodím tě do města Tyrian. Co se bude dít dál, o tom ať rozhodne Rial.“

Když vyšly z chýše hraniční hlídky, Cedelia schovala šípy do toulce a pověsila si luk přes rameno.

„Sledují nás ze všech stran. Rozhodně by nebylo rozumné pokusit se o něco nežádoucího.“

Rapsodie vzdychla. Před očima jí rychle mizela vidina ráje, když věděla, že je celou cestu někdo sleduje a že si Lirinové myslí, že má možná něco společného s brutálním útokem na jejich vesnici. Na Ashe si ani nedovolila pomyslet.

V prvních radostných hodinách své pouti lesem, když byla ještě sama, rozmlouvala s lesem pomocí hudby a hodně se o tomto místě dozvěděla. Les Tyrian se rozprostíral více než sto mil od východu k západu a téměř dvě stě mil od severu k jihu. V západní části hraničil s rolandskou námořní provincií Avonderre a na jihu se zeměmi Lirinwer, Lirinskými pláněmi.

Báječný dojem, který na ni svým jednáním a postavením udělali Lirinové žijící v Tyrianu, se poněkud zhoršil poznatky, které jí sdělil samotný les. Bylo zřejmé, že se stala zajatkyní neviditelných strážců a mířila za někým, kdo se jmenuje Rial, který ji má soudit. Elynsynos se o něm nezmínila, ani Ashe. Při pomyšlení na Ashe se Rapsodie roztřásla.

„Tudy," vybídla ji zdvořile Cedelia. Rapsodie si hodila vak přes rameno a vydala se za Cedeliou po blátivé stezce. Kapky deště na ni padaly z listoví jako slzy.

* * *

Po dalších dvou dnech tiché cesty hustým lesem měly už město na dohled. Rapsodie dlouho pozorovala strážní věže; až teprve nyní si uvědomila, co to je: stěna ze staletých babyk, stromů příbuzných Velkému bílému dubu. Byly vysázené do kopce a u kořenů je zpevňovaly kameny a bariéry ze dřeva. Všude vedly žebříky vzhůru na jednotlivé plošiny, které se v korunách stromů navzájem propojovaly.

Tato stěna se táhla do dálky severním směrem, kam až Rapsodie dohlédla. Nabyla tak dojmu, že město Tyrian je zhruba stejně veliké jako Easton. Před stromy byl vykopán široký a strmý příkop, jehož dno pokrýval kluzký mech. Stovky lirinských stráží, mužů i žen, přecházely stromové plošiny bez nejmenšího úsilí; jako by kráčely po zemi. Tento pohled probudil v Rapsodii údiv a smutek. Okamžitě ji napadlo, že jí se na tomto místě nemůže nikdy dostat přátelského přijetí.

Asi půl míle od nezalesněných pásů, které obklopovaly město, Cedelia uhnula z cesty a zavedla Rapsodii do jiné skryté budovy podobné chýším pro hraniční hlídky. Tento dům byl však delší a uvnitř lépe zařízený. Nebyla zde žádná lůžka, ale několik dlouhých stolů a hodně židlí. U každého okna byl namontován stojan na luky a v nádobách postavených vedle se nacházely šípy. Na stěně u dveří byly vaky plné zbraní. Cedelia stáhla z ramene svůj luk a vložila do něj šíp. Nemířila na Rapsodii, ale měla jej připravený.

„Posaď se," řekla.

Rapsodie odložila svůj luk i zavazadlo na stůl. Vytáhla jednu židli, hrubě vyrobenou z borového dřeva, a sedla si na ni. Zhluboka dýchala.

Rapsodie a její strážkyně takto čekaly déle než hodinu. Rapsodie už chtěla požádat o trochu vody, když se otevřely dveře a v nich stál vysoký muž se stříbrnými vlasy. Vešel dovnitř. Jeho oblečení neslo stejný odstín lesních barev jako oděv Cedelie; navíc měl temně rudou kápi a pásek mu zdobila leštěná dřevěná spona. Jeho obličej prozrazoval vyšší věk, ale byl opálený a zdravý; očima se na Rapsodii usmíval. Obrátil se k Cedelii a zdvořile kývl.

„Děkuji ti, Cedelio.“ Cedelia sklonila luk a zasunula šíp do toulce. Odešla rychle a tiše a zavřela za sebou dveře.

Muž přešel místnost a zastavil se před Rapsodií. „Těší mě,“ řekl a nabízel jí ruku. „Jsem Rial. Doufám, že s tebou Cedelia zacházela dobře.“

„Ano, děkuji. Jmenuji se Rapsodie.“

Rial si ji zkoumavě prohlížel, ale neměla pocit, že by si ji měřil nepřátelsky. Povolil stisk ruky, vzal si židli a posadil se vedle Rapsodie. I ona znova usedla a cítila, jak ji bolí od tvrdého dřeva záda. „Máš nádherný hlas,“ řekl Rial, ještě než dosedl.

Rapsodie na něj překvapeně pohlédla: „Promiňte?“

„Slyšel jsem tvůj zpěv asi tak před týdnem.“

„Vy jste nás sledoval?“

„Ne,“ usmál se. „Byl jsem tady, ve městě Tyrian. Jsou ale jisté věci, které se z Tyrianu nesou na velkou vzdálenost. Tvoje hudba je jednou z nich.“

Rapsodie zrudla rozpaky. „Znamená to, že mě slyšeli všichni, anebo jenom vy?“

Rialův úsměv byl stále příjemnější. „Obávám se, že všichni. Není to nic, za co by ses měla stydět. Možná to byl způsob, jak dal Tyrian lidem na vědomí něco, co měli vědět. Tyrian je víc než les, je to živoucí bytost, má duši. Tvoje hudba potěšila duši Tyrianu tak, jak se to ještě nikdy nestalo. Tyrian se rozhodl, že se o ten zážitek podělí se svým lidem.“

Rapsodie si rukou prohrábla vlasy. „Tak to si budu pamatovat, než příště otevřu pusu.“

„Doufám, že ne," řekl Rial. „Byla by škoda sobecky si nechávat pro sebe něco, co může být lidu tvé krve užitečné. Jsi Liringlas, viď?"

„Moje matka byla."

„Ach ano, to jsem si mohl myslet. Pak je mi velkou ctí, že tě poznávám, Rapsodie. Zatím jsem se setkal s Liringlasy jen jednou: příbuzní Cymrianů přišli z Manosse vzdát hold Velkému bílému stromu a krátce se u nás zastavili, aby navštívili královnu Terrell."

„Tady vládne královna Terrell?"

„Vládla," opravil ji Rial a oči mu zářily. „Teď už je tři sta let po smrti. Skončila i vláda jejího syna; zemřel poměrně mladý a nezanechal žádného dědice.

Momentálně nemají Lirinové žádného vládce. Sloužím jako lord protektor. Jsme dohromady čtyři a každý spravuje jednu z lirinských oblastí, kterým vládla královna. Na jihovýchodě to jsou Lirinwerové v pláních, jihozápadně to jsou Lirinové u moře a pak tu je ještě oblast Manosse. Manossinští mají svou vlastní vládu, ale cítí se být poddanými Tyrianu, alespoň tomu tak bylo, když jsme měli panovnici. Teď jsme rozdrobený národ, rozdělený stejně jako celý Roland. Je to škoda, opravdu."

Rapsodie nevěděla, co má říct. Čekala, že ji bude vyslýchat ohledně přepadení lirinské vesnice, z něhož jí podezřívala Cedelia, a namísto toho se jí dostávalo poučení o tyrianské politice od samotného lorda protektora. Opřela si loket o stůl a rukou si podpírala čelo.

Rial vstal a došel ke dveřím. Zahvízdal jakýsi trylek a za chvíli se objevil strážce s měchem vody. Rial mu poděkoval a podal měch Rapsodii.

„Na; vidím, že jsi vyčerpaná. Proč se nenapiješ a trochu si neodpočineš?"

Rapsodie přijala měch a usmála se: „Děkuji. Máte pravdu; jsem vyčerpaná. Bylo mi hrozně líto, když jsem se doslechla o

přepadení lirinské vesnice. Já s tím ale nemám vůbec nic společného, skutečně."

Rial přikývl. „Ani jsem si nemyslel, že bys měla. Tyhle nájezdy na vesnice v pohraničí se už táhnou dlouhá léta, Rapsodie; svůj příchod do Tyrianu sis načasovala špatně. Co mi můžeš říct o svém průvodci?"

Rapsodie se na chvíli zamyslela. Ani po dlouhých měsících, strávených v těchto nových zemích, nevěděla, komu vlastně může důvěřovat. Ashe ji požádal, aby se stala jeho spojencem, avšak pokud ho náhodou zavedla do Tyrianu a on je zodpovědný za přepadení vesnice, nese vinu i ona. Dlužila lidu své krve pomoc při pátrání po útočníkovi.

Pokud však, na druhé straně, Rial a Lirinové páchají něco špatného, například jsou ve spojení s démonem, o němž mluvila Elynsynos, možná se provinila tím, že zavlekla nevinného muže do rukou zla. Lord Stephen říkal, že jeho manželka zemřela při brutálním lirinském útoku. Achmed nevěřil nikomu a jeho politika naprosté izolace se zdála být nejlepší.

„Obávám se, že nic zvláštního. Říká si Ashe. Dělal mi průvodce z Ylorcu – ehm, z Canrifu. Nijak mi neublížil, ani nikomu jinému, pokud jsem byla s ním. Chodí neustále zahalený v plášti s kápí. Nemám v úmyslu se s ním opět setkat."

Rial znovu přikývl: „A teď mi řekni, proč vlastně jsi do Tyrianu přišla?"

„Hledám Oelendru."

„Vadilo by ti, kdybych se zeptal na důvod?"

Rapsodie mu pohlédla přímo do očí: „Ne, nevadilo by mi to. Doufám, že mě vezme do učení. Chci se naučit práci s mečem."

Rial se opřel a vypadal zamyšleně. „A jak ses vlastně o Oelendře dozvěděla? Už nedává lekce nikomu, kdo není z Tyrianu."

Rapsodie přemýšlela o Elynsynos a sama pro sebe se usmála. „Někoho napadlo, že by mohla být tou nejlepší osobou, která by mě naučila dobře používat meč, jejž s sebou nosím."

„Máš nějaký zvláštní meč?“

„Ano.“

„Zajímavé. Jsem nadšený obdivovatel mečů. Mohu jej vidět?“

Rapsodie přemýšlela, zda je moudré jeho žádosti vyhovět, a nakonec se rozhodla, že ano. Stejně se chtěla přichystat pro případ, že by si z domku musela cestu probojovat. Rial se zdál být silným protivníkem, takže by na něj patrně musela použít veškeré své znalosti o ohni, kdyby ho chtěla porazit.

„Dobrá,“ přikývla a vytáhla Denní hvězdu Clarion.

Meč nejprve zazářil oslepujícím bleskem, který naplnil celou místnost ostrým bílým světlem, ale pak se zklidnil a jen čepel mu olizovaly jasné plameny. Rial úžasem otevřel oči dokořán a pomalu vstal; nedokázal od meče odtrhnout oči.

„Denní hvězda Clarion,“ vydechl hlasem plným posvátné úcty.

„Ano.“

Po dlouhé chvíli odtrhl pohled od meče a zíral na Rapsodii. „Ty jsi Iliachenva’ar.“

„Patrně ano, pokud tak nazýváte toho, kdo nosí tento meč,“ odpověděla Rapsodie a snažila se, aby to nevyznělo prostořece.

Užaslý Rial se opět odmlčel. Nakonec promluvil: „Okamžitě tě zavedu k Oelendře.“

20

Rapsodie dostala jako průvodce muže jménem Clovis. Vlasy i oči měl úplně stejné jako Cedelia – klidně by mohli být dvojčaty. Clovis se na ni stále usmíval, takže Rapsodie si v jeho společnosti připadala docela příjemně, když odcházeli z domku stezkou mířící na jih. Než odešli, Rial se zlehka dotkl její paže.

„Rapsodie, doufám, že víš, že tady v Tyrianu jsi vítána. Už samotný les to dal jednoznačně najevo, stejně tak i já.“

„Děkuji vám," odpověděla a usmála se na lorda protektora. „Uvidíme, jestli bude mít Oelendra stejný názor."

„Určitě, o tom nepochybuji. Oelendra je svým způsobem výstřední a náladová, ale jinak je to moudrá žena. Víc než cokoliv jiného by si přála, aby po celém světě zavládl klid a mír, to si pamatuj."

Rapsodie se snažila, aby úsměv na rtech udržela ještě chvíli; Rial se sklonil nad její rukou, pak se obrátil a měl se k odchodu. Vzpomněla si na Ashe, jak jí vyprávěl, že jeho druhům připadala Oelendra jako přísná a neoblomná učitelka. Nakonec však dospěla Rapsodie k závěru, že i kdyby Oelendře úplně chyběl smysl pro humor, nemohlo to s ní být tak špatné jako s Achmedem. Pozorovala Riala, než zmizel mezi stromy, a pak kráčela po lesní cestě za Clovisem.

Asi po hodině dorazili na okraj veliké paseky. Byla to vlastně obrovská zahrada, téměř park; v určitých vzdálenostech od sebe rostly okrasné stromy, ostrůvky vysokých travin a květiny – to vše mělo působit dojmem, že se jedná o kus divoké přírody a ne o udržovanou zahradu. Tu a tam se však nacházela místa, na nichž byla ruka Lirinů patrná. Upravená cestička, záhon květin, jejichž barvy perfektně zapadaly do okolního prostředí. A také zde nebyl žádný plevel, což vše napovídalo, že o toto místo se někdo pečlivě stará; nevzniklo samo od sebe.

Nedaleko upravené cestičky stála skupinka dětí; všechny měly dřevěné meče a smály se vtipu, který pronesla jediná dospělá osoba v jejich středu. Rapsodie se otočila na Clovise, který se zastavil. Ukázal na děti.

Stály v hloučku kolem starší ženy s dlouhými zlatými a stříbrnými vlasy, místy prokvetlými šedí. Neměla na sobě brnění a nedržela žádnou zbraň. Byla oblečená do prosté bílé košile a kožených kalhot, které vypadaly, že už toho dost zažily. Žena promlouvala k dětem tichým hlasem a trpělivě radila jednomu chlapci, jak má držet meč. Náhle se zarazila, jako by něco zaslechla.

Stala, tiše dětem něco řekla a pak zamířila k Rapsodii. V Rapsodii se zastavil dech, když pozorovala tu ženu, jak k ní kráčí přes zahradu. Měla ramena široká jako Achmed nebo Ashe a takové zbarvení pokožky, že se Rapsodii začaly potit ruce; stříbřité a blonďaté vlasy, růžově zlatá kůže, dlouhé a útlé končetiny. Byla to Liringlaska, jedna z Lidí z plání, Nebeská pěvkyně stejně jako Rapsodiina vlastní matka z rasy Lirinů. Stopy po nich hledala Rapsodie marně od doby, kdy opustila Ostrov.

„Mhivra evet liathua tyderae. Itahn veriata."

Rapsodie cítila, jak se jí zastavilo srdce. Ta slova byla ve starolirinštině z úplně jiné doby: *V tobě se setkávají dvě řeky. Jak příhodné.* Přizvuk i dialekt zněly přesně tak, jak by mluvila i Rapsodiina matka, a metafora o spojených řekách pocházela ze Serendairu a používala se pro popis Lirinů smíšené krve.

„Vítej," řekla žena, když přišla blíž. Usmívala se. Rapsodie zjistila, že se nemůže ani pohnout, ani odpovědět. Srdce se jí naplnilo starými emocemi a zachvátil ji velký zmatek. Otevřela ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Její oči se setkaly s očima ženy a Rapsodie v nich viděla vzpomínku na dávno zapomenuté časy. Na obličeji se jí usadil užaslý výraz a po tváři jí stékala slza. „Jsem Oelendra." Žena jemně položila ruku Rapsodii na rameno. „Jsem opravdu šťastná, že tě poznávám."

Konečně našla hlas. „Rapsodie. Jsem Rapsodie," řekla. „Oelendra, jako padlá hvězda." Ve vzduchu tančil velice tenký a jemný tón, když vyslovila její jméno, a kroužil ve víru, až se neviděn spojil s větrem. „Neřekli mi, že jsi Liringlaska." Zapomněla na slzy a usmála se.

„A mně zase neřekli, že jsi Canwyr, kterou jsme slyšeli zpívat v lese, ale to je jediné možné. Určitě jsi dlouho na cestách a vidím, že jsi unavená. Pojď se mnou; dám ti něco k pití a najdu ti místo k odpočinku."

Rapsodie přemýšlela o ženiných slovech. Od chvíle, kdy vstoupila do lesa Tyrian, si nikdy neodpočala déle než dvě

hodiny; a pokud si vzpomínala dobře, bylo to už před osmi dny. Volání lesa a hluboké kouzlo okolí ji konejšilo; stále si připadala jako ve snu, takže až do této chvíle necítila potřebu odpočinku. Až nyní jako by konečně mohla odložit břemeno, které už nesla příliš dlouho, a to v místě, kde bude v bezpečí. Najednou se jí po celém těle rozlila únava.

„Jsem trochu unavená," připustila.

„Děkuji ti, Clovisi." Rapsodiin průvodce přikývl a vydal se zpátky po cestě, jíž přišli. Zmizel stejně nepozorovaně jako Rial. Oelendra uchopila Rapsodii za paži. „Tak pojď, určitě jsi dost vyčerpaná." Vedla Rapsodii přes louku a háj rozkvetlých stromů, až došly na kraj kotliny, k úpatí kopce. Pod nejstrmější částí kopce stál malý domek se střechou pokrytou drny. Měl bílé stěny a byly vidět dřevěné trámy konstrukce, skleněná okna byla opatřena pevnými okenicemi a z kamenného komína vystupoval slabý proužek dýmu. Oelendra přikročila ke sníženým dveřím a zavedla Rapsodii dovnitř.

„Prosím sedni si a buď tu jako doma." Přešla k poměrně velkému ohništi, kde nad oharky visel kotlík. „Posaď se, kam chceš."

Rapsodie si uvědomila, že většina domu je zapuštěna do úbočí a pod úroveň země, takže uvnitř to bylo mnohem větší, než jak se dům jevil zvenčí. Chodbičkou přešly do větší místnosti, která se táhla určitě přes polovinu domu.

Stejné jako Oelendra, ani nábytek nevypadal tak, jak si Rapsodie představovala. Nebyl nijak zdobený a obecně vzato chyběly jakékoli prvky, které by místnost krášlily. Před velkým kamenným ohništěm stála dvě křesla z tvrdého dřeva; ohniště tvořilo celou jednu vnitřní stěnu místnosti. Poblíž stála pohovka a v rohu bylo jednoduché houpací křeslo z vrbového proutí. Na opačné straně místnosti stál mohutný stůl z borového dřeva se dvěma dlouhými lavicemi a dvěma židlemi. Místy ležely polštáře a to bylo veškeré vybavení. U dveří byl připevněný vak na zbraně

a v něm viděla šikmý ocelový meč bez rytin; podivně zahnutý jílec byl z bílého dřeva.

Rapsodie se vděčně složila do houpacího křesla a vydechla úlevou. Po dlouhé chůzi ji pálila chodidla. Rozhlížela se po místnosti, zatímco hostitelka něco připravovala u ohniště. Místnost měla vysoký strop, který byl otevřený až pod střechu. Podél stropu se táhla galerie. V obrovském ohništi se nacházelo několik železných dvířek, patrně zde byly trouby na pečení. Uprostřed byl krb, kde hořelo mírným plamenem několik větví.

Stěny uvnitř vypadaly stejně jako vnější zdi; byly bílé a doplňovala je dřevěná trámová konstrukce. Žebřík vedl na galerii, ze které bylo vidět do místnosti dole. Na dřevěné podlaze ležel jen jeden koberec s vetkaným složitým geometrickým vzorem. Rapsodie se usmála. Aniž by tušila proč, cítila se tady tak příjemně, skoro jako doma. Oelendra se obrátila a šla k ní.

„Tohle ti trochu zahřeje srdce," řekla a podávala Rapsodii velký keramický hrnek. Byl na omak horký, ale Rapsodie trochu tepla v chladném jarním vzduchu uvítala. V hrnku byla zlatorudá tekutina a voněla kořením. Rapsodie usrkla a v tu chvíli měla ústa plná sladké chuti medoviny a pomerančů navoněné ibiškem, šípky, hřebíčkem, vanilkou a dalšími druhy jemného koření. Ta chuť k ní přivolala vzpomínky, na něž už téměř zapomněla.

„Dol mwl," řekla tiše, zavřela oči a smutně se usmívala. „To nám dávala matka za chladných dnů, když jsme si přestali hrát a šli jsme domů."

„Ano, napadlo mě, že bys to mohla znát," odpověděla Oelendra, „ale řekla bych, že tvoje matka používala spíš med než medovinu. Moje tedy ano."

„Tohle jsem naposledy pila jako dítě."

„Lidem to moc nechutná. Neumějí to připravit ani Gwenenové a Lirinové z lesa. Pořád do toho dávají hrozně sladkou medovinu namísto této méně sladší varianty. Jediný skutečně dobrý *dol mwl* jsem kromě domu v Tyrianu dostala ve staré zemi v hostinci Na křižovatce. A to už je moc dávno.

Obávám se, že teď už z naší kultury úplně vymizel; spolklo ho moře společně s mnoha dalšími poklady. Běda, zdá se, že jsem jediná, které to chutná, tedy do této chvíle, než jsi přišla ty.“

„Nevědí, o co přicházejí,“ řekla Rapsodie. Otevřela oči a podívala se na ženu před sebou. Oelendra seděla na opěrce křesla a vypadala náramně spokojeně. Rapsodie se naprosto uvolnila. Oelendřiny šedivé oči nedočkavě zářily v tichu, které by ve společnosti kohokoli jiného působilo trapně.

Je překrásná, napadlo Rapsodii, ale válečnice byla jinak krásná než klasická ženská postava. Měla široká ramena s velkými svaly a její pokožka byla sice narůžovělá, ale nepatřila mladé dívce; brázdily ji linie stáří a let strávených v divočině. Každý její pohyb prozrazoval urozenost ducha a příjemnou sebejistotu, která postrádala sebemenší známky arogance. Ve stříbrných očích Rapsodie zahlédla cosi jako nostalgický smutek. Pokusila si představit, kolik generací viděly tyhle oči při zrození a smrti.

„Určitě máš miliony otázek,“ přerušila Oelendra Rapsodiino hloubání. „Tak na některé začneme odpovídat. Jsem Oelendra Andaris, poslední Iliachenva’ar před tebou. Čekala jsem tě.“

„Opravdu? Jak jsi věděla, že přijdu?“

„Spíš jsem doufala, než že bych to věděla, Rapsodie. Už čekám dvacet let, až se meč vrátí. Věděla jsem, že se dříve či později objeví, že s ním přijde další Iliachenva’ar. Musím říct, že když je to žena, Cymrianka a zvláště Liringlaska, tak se z toho mé srdce raduje.“

„Jak jsi věděla, že jsem ze starého světa?“

Oelendra se usmála: „Máš to napsané v obličeji, drahá, ale mimo tebe jsem neviděla žádného Liringlase od chvíle, kdy jsem tady sama přistála. Někteří se plavili s námi v Druhé flotile a přistáli v Manosse, tak mi to alespoň říkali, ale byli jiní než ty nebo já. Jsme jediné, co zbyly ze vznešené linie největších válečníků a učenců, jaké kdy tento svět spatřil.“

Rapsodie se zarazila: „Ty ano, Oelendro, ale mně tyhle vlastnosti nepřisuzuj. Jsem vesničanka, moje matka pracovala na statku.“

„Vznešenost nemá nic společného se společenským postavením nebo rodokmenem, Rapsodie, souvisí to se srdcem. Pověz mi, proč jsi tady.“

„Ráda bych se naučila práci s mečem, když budeš mým mistrem,“ řekla Rapsodie a znovu upila *dol mwl.* „Určitě si nezasloužím nosit tento meč, pokud ho neumím správně používat.“

„První povahový rys: touha zasloužit si takovou zbraň,“ řekla Oelendra spíš sama pro sebe nežli Rapsodii. Šedé oči zářily vzdáleným světlem. „A co hodláš podniknout s nově nabytými znalostmi, pokud ti je předám?“

„Nejsem si tak docela jista; možná to zní šíleně, ale věřím, že Denní hvězda Clarion se ke mně dostala záměrně. Možná mohu pomoci sjednotit Cymriany nebo Liriny, anebo zabránit těm hrozným nájezdům v pohraničí.“

„Touha sloužit vyšším cílům,“ mumlala Oelendra. „A co když při tom zemřeš?“

„Vlastně s tím počítám,“ řekla Rapsodie a lehce se usmála. „Mám pocit, že čas mně vyměřený má své hranice navzdory všemu, co jsem slyšela o nesmrtelnosti Cymrianů. Doufám, že udělám něco důležitého, než odejdu z tohoto světa, že pak bude v lepším stavu, než když jsem sem přišla.“

„Povědomí o tom, že existuje něco vyššího než jedinec a ochota položit za to život,“ pronesla tiše Oelendra. Hlas jí trochu zesílil, když položila Rapsodii poslední otázku: „A co když se rozhodneš použít svou sílu proti lirinům?“

„Pak máš mé svolení mě ihned bez jakéhokoli vysvětlování zabít. Nikdy bych nezradila svůj lid.“

„Věrnost a oddanost vlastní krvi,“ dodala Oelendra. Oči jí zjasněly a usmála se. „Ne, Rapsodie, obávám se, že ses mýlila. Nejsi žádná vesničanka, v duši jsi určitě Liringlaska, ať už byl

tvůj otec čímkoli. A narodila ses proto, aby ses stala Iliachenva'arou. Bude mi ctí vzít tě do učení."

„Možná bys mi mohla říct, co to znamená být Iliachenva'arou," řekla Rapsodie nesměle. „Nechci slíbit, že budu něčím, co ani nechápu."

„Tak dobrá," řekla Oelendra a usadila se se svým hrnkem v křesle, „*Iliachen,* jak bys to přeložila?"

„Světlo v temnotě nebo z temnot."

„A určitě víš, co znamená přípona *‚var'?*"

„Doručitel, nositel."

„Ano. Je to tedy jasné; to slovo znamená ‚doručitel světla do temného místa'."

„Nebo z temného místa."

„Přesně." Oelendra vypadala spokojeně. „Ve starém světě měla Denní hvězda Clarion ještě dvě další jména. *Ilia* znamená Světlo a Ohnivá hvězda. Jsem přesvědčená, že sis všimla, jak vzniklo to druhé jméno. Tak už chápeš poslání Iliachenva'ary?"

„Mám nosit pochodeň?"

Oelendra se rozesmála; byl to veselý, zvonivý smích; tak se smála i matka, když byla šťastná, a Rapsodie pocítila, jak se jí náhle stáhlo hrdlo. „No, myslím, že ten meč udělá dost práce za tebe. Hodíš se pro tu roli báječně, Rapsodie. Iliachenva'ar přináší světlo do míst a situací, které potřísnilo a nakazilo zlo."

Rapsodie se trochu zavrtěla. „Oelendro, nejsem si jista, zda dokážu poznat zlo, když ho uvidím. Víš, můj úsudek není vždycky nejlepší. Lidé, které ostatní obecně pokládají za monstra nebo nestvůry, patří mezi mé nejmilejší, a na druhé straně nedůvěřuji lidem ve vysokém postavení, kteří se mohou chlubit tou nejlepší pověstí. Nedokážu rozeznat, komu mám důvěřovat a kdy mám mlčet. V takovém postavení bych mohla být velice nebezpečná. Asi bych ti měla ten meč vrátit."

„Cože? A to proč?"

Krev se jí vehnala do tváří: „Já – já opravdu nevím; myslím, ty jsi byla Iliachenva'ar přede mnou."

„A ty si myslíš, že bych jí měla být znova?“

„Myslím, že to záleží na tobě, jak se rozhodneš, Oelendro. Nechci být domýšlivá.“

Lirinská válečnice se usmála: „Rapsodie, ty nejsi domýšlivá, jen ti chybí informace. To se dá snadno napravit; potřebuješ jen mnohem více vědět.“

Rapsodie jen vzdychla: „Oelendro, co jsem v tomto novém světě, připadá mi, že informace jsou nejcennějším zbožím, které se navíc dá jen těžko sehnat. Dobré a pravdivé informace. Lidé se o ně neradi dělí, jako by šlo o rodinné stříbro. Informace a důvěra.“

„Dokážeš vidět víc, než si myslíš, Rapsodie. Řeknu ti tři věci. Zaprvé, naprosto přesně vím, jak se cítíš, a pokud jde o informace, postarám se o tebe, jak nejlépe to půjde. Zeptej se mě na cokoli, povím ti všechno. To vím bez jakýchkoli pochybností.“

Rapsodie užasle vydechla : „Děkuji ti. Nejsem si jista, zda to zvládnu.“

„Zvládneš. Zadruhé, to, co vidíš jako neschopnost rozeznávat mezi tím, co každý jiný chápe jako dobro a zlo, je mimořádná moudrost. Ne všechno, co je dobré, je i krásné, a ne všechno, co je krásné, je i dobré. Tohle pravidlo se vštěpuje už malým dětem, aby krásné dívky nebyly domýšlivé, a aby se lépe cítily ty, ke kterým nebyla příroda dost štědrá. Pravda je daleko hlouběji; co je dobré a má nějakou hodnotu, není vždy očividné. Platí to i o zlu.“

„Má Iliachenva’ar ještě nějaké další povinnosti kromě toho, že osvětluje místnosti a zastrašuje blíže neurčené zlo?“

Oelendra se znovu rozesmála: „No, Iliachenva’ar je tradičně zasvěcena do role obránce; znamená to, že doprovází nebo ochraňuje poutníky, kněžstvo a další zbožné muže a ženy. Na řádu nezáleží. Máš chránit každého, kdo tě potřebuje při uctívání Boha nebo toho, co za Boha považuje.“

Rapsodie přikývla. „A ta třetí věc, kterou jsi mi chtěla říct?“

Z obličeje Oelendry se vytratil úsměv: „Denní hvězda Clarion si sama vybírá, kdo ji bude nosit, nikoli naopak. Meč si vybral tebe, Rapsodie. Nemohu být Iliachenva'ar, i kdybych chtěla, jako že nechci."

„Proč jsi přestala být Iliachenva'ar, pokud ti nevadí, že se ptám?"

Starší žena vstala a šla k ohništi; sklonila se a prohrábla uhlíky pod kotlíkem s *dol mwl.* Ze sudu vedle krbu nalila do jiného kotlíku vodu a pověsila jej vedle *dol mwl.* Rapsodie si všimla, jak se Oelendře napínají svaly na hnědých zádech; pak se Oelendra narovnala a podívala se Rapsodii do tváře. Dívala se ostře a pozorně.

„Rapsodie, ještě nikdy jsem to nikomu nevyprávěla. Předpokládám však, že ty bys to měla vědět."

„Nemusíš mi to říkat, Oelendro," vybuchla Rapsodie a zrudla. „Je mi líto, že se pletu do věcí, do kterých mi nic není."

„Zatím se mě na to nikdo nezeptal; pravděpodobně proto, že si všichni myslí, že jsem blázen." Oelendra se vrátila do svého křesla a těžce dosedla. „Už celá staletí jim spílám a snažím se jim vysvětlit, co žije mezi nimi, co s nimi přicestovalo z Ostrova, ale nechtějí nic slyšet."

„Cymriané?"

„Nejdříve Cymriané a pak Lirinové." Oelendra zmizela v kuchyni a vrátila se se dvěma noži a černým rendlíkem plným brambor a cibule. Položila to všechno na borový stůl, došla k nádobám u dveří, chvíli se v nich přehrabovala a vytáhla sušené maso, mrkve a ječmen – a donesla všechno na stůl. Rapsodie vstala, přitáhla si židli vedle Oelendry a uchopila jeden nůž. Zručně začala loupat brambory, zatímco Oelendra zuřivě krájela cibuli; stejně zuřivý byl i výraz v jejích očích. Když však promluvila, znělo to klidně.

„Víš, Rapsodie, když Cymriané opouštěli Serendair, chránila jsem První flotilu, lidi, které vyslali jako první, aby osídlili a budovali místa, jež našel Merithyn. Podal zprávu, že země,

kterou našel, je neobydlená; samozřejmě kromě dračice Elynsynos.

Gwylliam, poslední z králů Serenů, Vizionář, nechal armádu, aby se přepravila až při třetí, poslední plavbě, neboť na neobydlených územích jí nebylo zapotřebí. Nechtěl, aby se dračice cítila ohrožena nebo aby to vypadalo, že chce zemi okupovat či zpustošit. Byli jsme sem pozváni, tak jsme přišli v míru; architekti, zedníci, truhláři, lékaři, učenci, léčitelé a zemědělci. Naše cesta byla obtížná, přišli jsme během plavby o Merithyna a mnoho dalších, ale nová země nás přivítala dobře, a jakmile jsme našli nový domov, nesnáze První flotily byly zanedbatelné v porovnání s těmi, které vyrazily později.“ Oelendra hodila do kotlíku cibule, pak brambory, které oloupala a nakrájela Rapsodie, a začala krájet maso.

„Trvalo déle než rok, než přistála Třetí flotila, a dalších padesát let, než jsme se všichni shledali. Byl to velice slavný den; to až později se vzájemné vztahy narušily. A při všem tom hýření, veselosti a jásotu, že jsme se opět všichni setkali, jsem najednou měla velice nepříjemný pocit. Hluboko uvnitř jsem to cítila, pach démona stejného druhu, který nesl zodpovědnost za Velkou válku, jež zničila před mnoha staletími téměř celý ostrov. Slyšela jsi už o F’dorovi?“

„Ano, tak trochu, prosím, pověz mi, co o něm víš.“

„F’dorové patří k jedněm z prvních ras, stejně jako draci; jedni z prvních, co se objevili na zemi. Byli od přírody spojeni s ohněm, s temným ohněm, a představovali čisté zlo, vyhledávali jen zkázu a chaos, byli mistři manipulace a veškerý svůj čas věnovali jen tomu, aby překročili hranice své vlastní moci. Jsou to obratní lháři, posbírají kousky pravdy a zamíchají je s polopravdami a vyloženými výmysly – jako celek je to pak velmi působivé. Nemají žádnou tělesnou formu, proto se vážou na duše mužů a žen, stávají se součástí svého hostitele.

Někdy je vazba slabá a dočasná; oběť provede něco, čeho si není vůbec vědoma, a už ji to dál vůbec nezajímá. Jindy se ale

vážou na duši člověka v Budoucnosti, čekají, až jejich oběť zemře.

Ze všeho nejhorší však je, když si najdou skutečného hostitele, jednotlivce, kterého se zmocní celého. Je to víc než vlastnictví, je to podloudné vniknutí démona do oběti. Žije v jejím těle, je stále silnější – stejně jako hostitel, a když hostitel zemře, vezme na sebe jinou podobu. Většinou se nedá vůbec rozeznat, ani já jsem to nedokázala. V rukách těch bytostí jsem hrozně trpěla, Rapsodie, stejně jako mnoho těch, které jsem milovala. Jakmile přišli lidé ze Třetí flotily, ihned jsem poznala, že s nimi přišel jeden z nich. Našel si hostitele na poslední lodi. Gwylliamovi se nepodařilo nás ochránit. Byla to jeho úloha, zabránit zlu, aby nás pronásledovalo. Jenže nikdo mi nevěřil."

Rapsodie se otřásla. „To muselo být strašné. Co jsi udělala?"

„Když byli král a královna zvoleni, aby vládli sjednocenému cymrianskému lidu, varovala jsem jak Gwylliama, tak Anwyn; řekla jsem jim, co jsem cítila. Pustili to z hlavy a nic zvlášť zlého se nestalo, takže nakonec se mi vysmáli, že jsem blázen.

Nepochopili jedno: když prostě není něco vidět, neznamená to, že je to pryč. Daleko pravděpodobnější je, že se to skrývá v temnotách, soustřeďuje se to a sbírá síly. Jenže Anwyn a Gwylliam si mysleli, že pobrali všechen rozum. F'dor se nikdy neobjevil; žili v relativním klidu a míru celá tři staletí, až to všechno vzalo zasvé jedné noci v Canrifu, na místě, kterému se teď říká Ylorc. Jestli v tom hrál nějakou roli démon, anebo to byla jen jejich vlastní pošetilost, to se už nikdy nikdo nedozví. Přišla válka a trvala celá staletí, Rapsodie, přes sedm set let. A celou tu dobu jsem učila ochránce a posílala je, aby našli démona. Žádný z nich se nevrátil." Oelendra vhodila do kotlíku maso a začala čistit ječmen.

„A ani to je nepřesvědčilo?"

„Během války si to nikdo neuvědomil; vojáci se ztráceli pořád. A když válka skončila, následoval relativní mír. Nakonec se začali domnívat, že za ztrátu průvodců jsem zodpovědná já.

Cymriané a pak Lirinové začali věřit, že jsem se zbláznila, když honím démona, který neexistuje. Dokonce i já sama jsem začala pochybovat, zda jsem si špatně nevyložila některá znamení, jestli nejsem až přespříliš ztracená v bolestivé Minulosti, nebo že jsem si to celé jen představovala. Cymrianské rodiny mi pomalu přestaly posílat do učení své syny, protože se obávaly, že bych jim svým divokým a hloupým pronásledováním démona přivodila smrt. Pátrala jsem tedy po F'dorovi sama, až jsem nakonec dospěla k závěru, že ostatní mají pravdu."

Rapsodie šla ke svému zavazadlu a vytáhla jeden ze sáčků s kořením. Vhodila do kotlíku hrst sušených bylinek a trochu divokého křenu. „A jak jsi přišla na to, že pravdu nemají?"

„Našla jsem Gwydiona."

Rapsodie vzhlédla. „Gwydiona z Manosse?"

„Ano. Znáš ho?"

„To jméno jsem jednou zaslechla," přiznala Rapsodie. „To ale neznamená, že bych ho znala. Bylo to v domě lorda Stephena Navarne, na místě, kde lord Stephen na něj uchovává památky."

„Já ho taky poznala jen málo. Viděla jsem ho jen jednou při jeho jmenovacím ceremoniálu, ještě když byl dítě. Ale znala jsem Stephena; studoval se mnou. Stephen a Gwydion se jako děti kamarádili, ale pak vyrůstali v různých provinciích. Sešli se znovu, až když Stephen přijel ke Gwydionovu otci, kde se chtěl dále vzdělávat."

Rapsodie sundala kotlík s vařící vodou a vylila ji do litinového hrnce. Oelendra pozorovala její ruce, kterým horké železo nijak neublížilo. Rapsodie vycítila ten pohled, podívala se jí do očí a usmála se.

„A kdo byl Gwydionův otec?"

„Llauron, Vyvolavač Filidů v Gwynwoodu." Když Rapsodie pokládala kotlík na stůl, Oelendra rychle ucukla, aby ji neopařila vařící voda, která vyšplíchla. Rapsodie rychle sebrala jeden z ručníků u dřezu a vodu utřela.

„To je mi hrozně lilo. Jsi v pořádku?"

„Ano, a ty?“

„Nic se mi nestalo. Říkala jsi, že Gwydion z Manosse byl Llauronův syn?“

„Jeho jediný syn, jediný dědic. Llauronova lirinská manželka zemřela při porodu.“

„Moc smutné.“ Rapsodie pomalu vstřebávala Oelendřina slova. Soucítila se svým laskavým učitelem; není divu, že se tak ponořil do práce. Nádhera cymrianského dvora nemohla zcela jistě nahradit to, oč přišel, takže se stáhl sám do sebe, věnoval se studiu, staral se o zahradu a učil své stoupence; vyhýbal se pokladům a titulům své krevní linie. To také vysvětlovalo jeho pevné přátelství s lordem Stephenem, nejlepším přítelem jeho syna. „Co tím myslíš, žes našla Gwydiona?“

Oelendra se zahleděla kamsi do dálky. „Před dvaceti lety jsem narazila na Gwydiona, poraženého a zkrvaveného, v náruči smrti v Navarne u lesa do Gwynwoodu, nedaleko Domu paměti. Šel po démonovi; pokud vím, byl to jediný člověk, kterému se to podařilo a vyvázl mu. Sice v boji s ním nezemřel, ale jeho zranění byla smrtelná; celý hrudník měl potrhaný a F’dor mu z těla vyrval i kus duše. Hned jak jsem Gwydiona spatřila, věděla jsem, že umírá, a také jsem věděla, kdo ho zabil.“

Rapsodie pověsila litinový hrnec nad oheň a pozorovala plameny, které se rozhořely, jen co se přiblížila. „F’dor?“

„Naprosto jednoznačně. Krvácela mu duše; obklopovalo ho krvavé světlo, které pulzovalo tak, že na to nikdy nezapomenu. O duši se říká, že má etherální podstatu, že nemá žádnou fyzickou formu, ale F’dorovi se podařilo ji vyrvat. Byl to příšerný pohled.“

„To si ani nedovedu představit. Co jsi udělala?“

„Zpanikařila jsem, ale ne ze strachu o Gwydiona. V životě jsem viděla umírat hodně lidí, takže to už na mě příliš nepůsobí. Co mě ale, Rapsodie, opravdu vyděsilo, bylo poznání, jak silným se F’dor stal. Gwydion byl nesmírně silným protivníkem. V mládí trávil čas putováním divočinou v Manosse, plavil se Mořem kouzel do vzdálených a divokých krajů a byl veteránem

několika válek. Navíc však díky svému původu získal naprosto bezpříkladné schopnosti a moc, protože znal rituály Ovládnutí.

Od svého dědečka Gwylliama získal pouta k zemím, které dědí jen ti, kdo mají starobylý královský původ, královský rodokmen. Od babičky Anwyn získal krev dračice Elynsynos a schopnosti Merithyna, který byl Serenem, což je další z pěti prvorozených ras, které odvozují svůj původ z přírodních živlů, jež tvoří vlákna vesmíru.

Z matčiny strany získal krevní linii MacQuiethů. Byl Kirsdarkenvarem a Prvním z rodu Newlandů, nejstaršího rodu v Manosse. A navzdory tomu všemu se koruna prince cymrianské dynastie změnila v roztřesenou hromádku zkrvaveného masa. Pokud to zlo dokázalo zničit Gwydiona z Manosse, jeho síla vzrostla natolik, že se vytratily všechny mé naděje, že ho dokážu porazit sama. Rapsodie, to bylo před dvaceti lety; celá se chvěju při pomyšlení, co může způsobit teď.“ Pohlédla na Rapsodii, zamračená a nešťastná.

Rapsodie se třásla.

„Gwydion byl Kirsdarkenvarem?“

„Jo, nosil živelný meč vody, Kirsdarke, předával se po celé generace. Právem dědičné krve a předávacího obřadu směl nosit tento meč, který mu dával obrovskou moc, jakou měl málokdo. Čepel toho meče byla vykována za účelem zničení zla; pokud ho měl při sobě právě on, a přesto byl poražen, vím, že nastala chvíle, kdy toto démonické zlo nedokáže zničit nikdo kromě Tří. Rapsodie? Stalo se něco?“

Rapsodie zírala z okna do blednoucího západu slunce, který se nepozorovaně vplížil, zatímco si obě povídaly.

Jsi sám nějak svázaný s vodou, anebo to dělá ten tvůj meč?

Těžko říct. Mám Kirsdarke už tak dlouho, že si vůbec nevzpomínám, že by někdy tento živel ke mně nepatřil.

Rapsodie si vzpomněla na chvíle na skryté mýtině, na nečekaný pohled na Ashe po koupeli, kdy byl od pasu nahoru

nahý, a jak rudé mu zářilo hrozné zranění na prsou. Její vzpomínky se náhle přesunuly do jiného kouta paměti.

To musel být Rakšaš, s kým ses setkala. Před dvaceti lety stvořil F'dor v Domě paměti Rakšaše. Rakšaš vypadá jako duše toho, koho ovládá. Koluje v něm krev, většinou krev toho démona, někdy i jiných bytostí – zpravidla nevinných a divokých zvířat. Rakšaš stvořený z krve má krátký život a nevládne rozumem. Když však démon ovládne duši, ať už lidskou nebo jakoukoli jinou, vtělí ji do svého výtvoru a Rakšaš na sebe vezme podobu držitele oné duše, který je pochopitelně mrtvý. Má i rozum, který měla příslušná osoba. Dokáže dělat věci, jaké dělala ona. Je zlý a zlotřilý; musíš si na něj dávat pozor, Krásko. A poslouchej mě: je někde poblíž. Až odejdeš, musíš být velice opatrná.

Teď na ni zase zírala Cedelia.

Cedelio, provedla jsem něco, čím bych tě urazila?

Před pěti dny tě viděli na okraji lesa s mužem v plášti s kápí. Tu noc nějaký muž v šedém plášti s kápí přepadl lirinskou vesnici na východní hranici lesa. Celá vesnice vyhořela. Čtrnáct mužů, šest žen a tři děti, ti všichni při tom přepadení zahynuli.

Pamatovala si i výraz Achmedových očí, když mu předčítala úryvek ze smlouvy, kterou našli v Domě paměti.

Zúčastněnými stranami jsou Cifiona a někdo jménem Rakšaš v zastoupení svého pána. To je zvláštní; jméno toho pána tu není nikde zmíněno. Součástí těchto služeb je vykonání krvavých obětí třiatřiceti osob nevinného srdce a nedotčeného těla lidského původu a stejný počet osob původu lirinského nebo míšenců.

„Rapsodie?" Oelendra uchopila silnýma rukama Rapsodii za ramena.

Rapsodie se obrátila. „Ano?"

„Na co myslíš?"

Rapsodie se znovu podívala z okna a polkla; blížila se noc.

„Oelendro, můžeme si popovídat po večeři. Musíme si pospíšit, nebo zmeškáme čas večerních modliteb."

„Večerních modliteb?“

Překvapeně pohlédla na starou lirinskou válečnici. Ta přece musela vědět o písních pro zapadající slunce a vycházející hvězdy; Oelendra byla čistokrevná Liringlaska, Nebeská pěvkyně. Jenže teď jen zmateně zírala na Rapsodii. Možná je zná pod jiným názvem.

„Pojď se mnou, Oelendro. Můžeme to provést společně. Už je to tak dávno, když jsem měla po boku někoho, kdo ty písně zná.“ Vzala Oelendru za ruku, společně odešly z domku a v rozprostírajícím se přítmí pospíchaly na nejbližší mýtinu.

21

Soumrak už potemněl nejhlubšími odstíny modré barvy, když obě ženy vešly na mýtinu. Slunce už dávno zapadlo a noční hvězdy pomalu jedna po druhé vycházely; nejprve jen nejistě zablikaly, ale pak se plně rozzářily na noční obloze a probleskovaly mezi chomáči mraků, které pluly na pozadí vycházejícího měsíce.

Rapsodie si pročistila hrdlo i mysl. Odpoledne jí uteklo tak rychle, že si toho ani nevšimla, a tak teď dost pospíchala. Chvíli počkala, aby se dostatečně uklidnila ona i její myšlenky. Hrozné věci, které jí Oelendra vyprávěla, pro tuto chvíli zapomněla. Do hlavy se jí vkrádaly jen vzpomínky na starodávný obřad, jehož zlomky prováděla společně s matkou. Jakmile na horizontu mizel poslední paprsek světla, spustila první notu večerní písně na rozloučenou, večerní pobožnost, která doprovázela slunce na jeho cestě temnotou a potvrzovala slib, že se radostně znovu shledají při ranním pozdravu.

Zpívala tiše, čekala, že se Oelendra připojí, ale lirinská ochránkyně stála v tichosti a naslouchala. Jak se noc prohlubovala a hvězdy rozjasňovaly, Rapsodiin hlas nabral na

síle; cítila odlesk hvězd ve svých očích. Cítila, že je to správné, zpívat v Tyrianu, měla zde pocit svobody a lehkosti. Píseň nesvazoval vítr a přitažlivost země, ale volně se vznášela do nebeské klenby nad nimi. Lirinové této země patrně nebyli Liringlasové, Nebeští pěvci, ale přesto byli dětmi oblohy.

Pozdrav hvězdám netrval dlouho; každý verš byl krátký a jednoznačný. Rapsodie byla brzy hotová. Nespustila žádný ze složitějších chvalozpěvů, protože si nebyla jista důvodem, proč se k ní Oelendra nepřidala, a nepřála si situaci ještě zhoršit, pokud se starší ženy jakkoli dotkla. Zhluboka se nadechla sladkého večerního vzduchu a obrátila se k Oelendře. Úsměv jí zmizel ze rtů, jakmile spatřila výraz v její tváři.

„Oelendro? Co se děje?“

Lirinská ochránkyně zírala do nebe zoufalýma očima. V obličeji měla tak veliký smutek, že Rapsodii náhle obestřela obrovská lítost. Oelendra odtrhla zrak od hvězd, pohlédla na Rapsodii a ve tváři se jí opět rozhostil výraz šlechetné moudrosti, jako když ji Rapsodie spatřila poprvé.

„Nic, má drahá. Jen jsem přemýšlela. Nevrátíš se do domu? Přijdu za chvíli.“

Rapsodie přikývla a poslechla. Vracela se stejnou cestou přes mýtinu a k domku, otevřela dveře a nechala je dokořán.

* * *

Oelendra stála pod klenbou noci a zírala na hvězdy. Rapsodiina píseň v ní probudila vzpomínku. Vzpomínku na rituál prováděný s úctou každé ráno a každý večer, každý den jejího života, než odešla ze své domoviny a přišla sem. Rituál, na který zapomněla, a který si připomněla až nyní.

Její vlastní chorály nebyly jen běžné večerní písně, které zazpívala Rapsodie, ale také Žalozpěv ke Spadlé hvězdě, po které dostala jméno. Jak dlouho tomu je, kdy naposledy zaslechla tuto píseň? Zůstal vůbec naživu někdo, kdo by si ještě pamatoval

zmizení hvězdy, anebo jí její vlastní bezděčná nedbalost vymazala památku navždy z mysli?

Cítila, jak se její zkroušené srdce při návratu té vzpomínky rozpíná. Všechny ty písně, které jí přinášely útěchu ve chvílích žalu a vedly ji, když byla ztracená, se k ní najednou vrátily. Ani si neuvědomila, že je ztratila. A tahle dívka jí je přinesla zpět; první temné místo, do kterého vnesla Rapsodie světlo, bylo Oelendřino vlastní srdce. A místo, kde toto světlo vzniklo, v hlubinách tichého moře, potemnělo. Světlo do temnoty a z temnoty. Iliachenva'ar.

Prudký závan větru jarní noci zachytil cíp Oelendřina pláště, ale nebyl to vítr, co pálilo válečnici v očích. Setřela slzy z tváří a zastavila se na okraji mýtiny, odkud pozorovala svůj vlastní dům. *Jak jsem jen mohla zapomenout?* divila se. *Muselo k tomu dojít, když se odmlčel meč, ve chvíli, kdy se Serendair meče navždy oddělil.*

Obklopovala ji naprostá tma. Pruhy světla z jejího domu vypadaly jako ostrov tepla uprostřed temného moře noci. Viděla, jak se uvnitř domu pohybuje Rapsodie. Míchala dušené maso na ohni a upravila do vázy na stole jarní květiny; musela je natrhat na zpáteční cestě.

Oelendra se usmála. *Tahle má velké schopnosti. Skutečné schopnosti,* přemýšlela stará válečnice, když pozorovala mladou Pěvkyni. *Má ušlechtilé srdce a nesobecky slouží druhým. Ví, že existují věci důležitější, než je ona sama, a chce jim pomáhat. Mohlo by se jí podařit to, co jiní – kde jsme my selhali.* Dívka zatím postavila na stůl dvě misky, chvilku se dívala z okna a pak se opět věnovala dušenému masu. *Jak je to dávno, kdy mi někdo přichystal večeři?* Dumala Oelendra, když měla děvče z dohledu.

Tahle byla jiná a tím to bude obtížnější. Věděla, že musí ještě jednou odevzdat své zjizvené srdce, ještě jednou riskovat bolest, věřit této dívce, pomáhat jí a v slzách se modlit, aby přežila úkol, který pro ni Osud přichystal.

Rapsodie podávala utřené misky Oelendře, která je uklízela na místo. Pak si sedla k ohni. „Dokončíš, prosím, své vyprávění o Gwydionovi?“

Oelendra zavřela skříňku a usmála se. Šla k houpacímu křeslu a sedla si do něj; jednu nohu měla pod sebou. „My jsme ten příběh nechaly bez konce, že?

Navzdory všem smrtelným zraněním byl Gwydion naživu, když jsem ho našla. Nemohla jsem pro jeho záchranu udělat vůbec nic, ani jsem mu neulevila v bolestech; odnesla jsem tedy alespoň jeho těžce poraněné tělo do Velkého hvozdu, přes Závoj Hoen, do rukou Pána a Paní Rowanu. Dělali, co uměli, aby ho vyléčili; celé dny bojovali o jeho život.

Nic nezabíralo, takže nakonec Gwydion upadl do smrtelné agónie. Tehdy jsem vzala kousek hvězdy z jílce meče a dala jej Paní Rowanu. Víš, Denní hvězda Clarion má v jílci kousek Serenu, hvězdy, po které se jmenoval náš ostrov. Ta hvězda mě poutala k meči, byl to čistý fragment živelného etheru a já jsem věděla, že nic jiného nemá takovou moc jako meč, který bere svou sílu z toho kousku hvězdy. Nabídla jsem ho v naději, že jim to může pomoci zachránit Gwydiona. Snažili se, ale došel na cestě ke smrti příliš daleko. Možná to tak mělo být, protože život s takovým druhem živelné síly mohl být pro Gwydiona horší než smrt.“

„Proč?“

„Protože Gwydion byl vnuk Elynsynos a jako takový byl wyrmkin; jinak řečeno, byl to muž, kterému v žilách kolovala dračí krev smíšená s lidskou krví. Takový kousek intenzivního zdroje síly by v něm mohl probudit spící dračí podstatu. Pochybuji, že by chtěl žít jako drak, neboť měl duši muže. Možná je pro nás požehnáním, že nepřežil; kdyby si ho zotročil F’dor, kdyby mohl ovládat draka, třesu se při představě, jak by mohl využívat té síly k ovládání přírodních živlů. V každém případě to bylo zoufalé gesto, nabídnout jim pro Gwydiona

kousek hvězdy. Nepomohlo to, ale nelituji; alespoň jsem to zkusila.“

„Jsem si jista, že tvou laskavost a šlechetnost ve svých posledních chvílích ocenil, Oelendro.“

„Pochybuji, že si vůbec něco uvědomoval; byl v agónii, Rapsodie. Bylo to nejhorší umírání, jaké jsem kdy u člověka zažila, a že už jsem viděla hodně utrpení.“

Rapsodie přemýšlela o Llauronovi. „Zajímalo by mě, jestli je Gwydion pochovaný pod tím bílým jasanem v zahradě Vyvolavače. Llauron mu říká Mahb.“

„Možná. To slovo znamená syn.“

„Přinesla jsi mu tělo jeho syna?“

Oelendra zavrtěla hlavou. „Ne; Pán Rowanu mi řekl, že je čas vrátit se do světa živých. Paní se stále ještě modlila nad mrtvým tělem, když jsem přecházela Závoj. Ani Llauronovi jsem nemohla vyprávět, co jeho syn v poslední chvíli řekl nebo udělal, protože jsem u toho nebyla.“

Rapsodie byla zmatená. „Do světa živých?“

Přes obličej Oelendře přelétl úsměv. „Dvůr Rowanů je mystické místo, Rapsodie. Je na druhé straně Závoje Radosti. Aby mohl někdo vstoupit, musí být blízko smrti, anebo to musí být otázka života a smrti. Čas tam neplyne jako tady; člověk tam může strávit dlouhou dobu, a když vyjde, je jen o chvilku starší.“

„A co jsou Rowanové zač? Léčitelé?“

Úsměv se změnil ve smutek. „Velkého významu, i když léčení, jaké poskytují, se často přijímá jen velice těžko. Paní je Hlídačem snů, Průvodcem spánku, Yl Breudiwyr. Pán je Rukou smrtelnosti, Klidnou smrtí, Yl Angaulor. Proto vím, že Gwydion je mrtvý, i když jsem neviděla jeho náhrobek; sám Pán mi řekl, že už je čas. A tak jsem odešla, protože už mě nebylo zapotřebí a nebyla jsem již vítaná. Až příště uvidím Pána a Paní, přejdu navždy do jejich říše a nebudu už chodit po této zemi. Když jsem tě spatřila, pochopila jsem, že ta doba není příliš daleko.“

Rapsodií projela vlna obav. „Chceš tím říct, že můj příchod uspíší tvou smrt?“

„Ne, ale už žiju dost dlouho, čekám na průvodce, který mě nahradí. Když mám teď někoho, komu mohu předat svůj úkol, dokážu nakonec i najít klid, po kterém tak toužím. Natrvalo se znovu setkám s těmi, které miluji. Nesmrtelnost na tomto světě nemá jen jednu podobu, víš, Rapsodie.“

Oelendřin pohled mířil Rapsodii přímo do srdce. Sama toužila po něčem podobném.

„A tehdy jsi našla svůj meč?“

Oelendra se usmála a napila se *dol mwl*. „A tehdy si meč našel mne. Když jsem meči vzala kus hvězdy, obrátila jsem se k němu zády a on se ztratil v zemi na místě, kam jsem ho položila. Ještě chvíli vycházelo ze země trochu světla, ale pak zmizelo i to. Vypadalo to, jako by zemřel, stejně jako Gwydion. Meč zůstal pohřbený na druhé straně Závoje Hoen. To místo bylo vhodné. Věděla jsem, že se nakonec vrátí, a to se teď také stalo.“ Rapsodie přikývla. Pochopila, jak došlo k tomu, že meč byl hluboko v Zemi.

Zbytek večera strávily v příjemném rozhovoru. Rapsodie zahrála několik písniček ze starého světa na loutnu od Elynsynos a některé zazpívala ve starolirinštině. Oelendra naslouchala jako u vytržení, ale nepřipojila se. Vyprávěla Pěvkyni o časech dávno minulých, o posledních dnech slávy po válce a před zkázou, kdy Serendair naposledy prožíval mír; o přátelích a druzích a o všem, co jí uvízlo v paměti.

Konečně Rapsodii přemohla únava po dlouhé cestě a usnula u ohně. O trochu později ji probudilo jemné poklepání na rameno.

„Pojď, drahá, ukážu ti, kde budeš spát.“

Rapsodie vstala a ospale si prohrábla vlasy. „Potřebujti brzy poslat zprávu do Ylorcu, jestli je to možné.“

„Jistě,“ souhlasila Oelendra. „Ráno tě vezmu do Tyrianu. Poštovní karavana tam staví pravidelně každý týden. Jsem si

jista, že tví přátelé budou rádi, když se dozvědí, že jsi sem dorazila v pořádku. Teď pojď, jsi unavená.“

Rapsodie v polospánku následovala starší ženu kolem velkého ohniště a chodbou. Oelendra ji zavedla do malé místnosti na vzdáleném konci domu. U jedné stěny stála veliká postel opatřená čtyřmi sloupky a proti ní masivní skříň. Na posteli ležely různé přikrývky a kožešiny, které umožňovaly přežít mrazivou zimu.

„To je tvůj pokoj; můžeš tu být, jak dlouho chceš,“ řekla Oelendra. „Udělej si pohodlí a trochu se vyspi. Když budeš chtít, ukážu ti zítra město. Ale teď spi, pokud možno co nejdéle. Mám za to, že to potřebuješ.“

„Děkuji ti.“ Rapsodie jen stěží udržela oči otevřené. „Možná bych tě měla varovat, mám ošklivé sny. Předem se omlouvám, jestli mě v noci uslyšíš.“

„Tomu se ani nedivím po tom všem, cos prožila. Také jsem mívala noční můry. Nakonec ale zmizí. Jedné noci usneš a budeš klidně spát, pak tě navštíví jen občas a nakonec tě přestanou pronásledovat úplně. Dobře se vyspi.“ Na rozloučenou pohladila Oelendra Rapsodii po rameni. Rapsodie se svlékla a ihned zalezla do postele.

Nezdálo se jí ani o starém světě, ani o démonovi, ale viděla ve snu hezký obličej, který se nejistě usmíval. Viděla to, když se na ni opět díval ve světle lesní mýtiny; dával jí sbohem před vstupem do dračího doupěte.

Je zlý a zlotřilý; musíš si na něj dávat pozor, Krásko. A poslouchej mě: je někde poblíž. Až odejdeš, musíš být velice opatrná.

Obličej v jejím snu se opět nejistě usmíval. Pak pronikly listovím lesa sluneční paprsky a tvář se začala rozplývat; z očí kanuly ledové slzy a z celého obličeje zůstala jen loužička vypařující se vody, ve které byl stále vidět jeho obraz.

* * *

Co máš k pití?“

„Portské. Nebo mladou brandy.“

„Něco silnějšího?“

„Hmmm. Špatný den, chápu to dobře?“

„Zdá se mi, že poslední dobou nevěnuješ dostatek pozornosti mému postavení.“

„To není pravda. Proto tu mám po ruce tuhle báječnou canderskou whisky.“

„Tak to je dobře.“

„Přiznávám, že mě tvá návštěva trochu překvapuje. Proč jsi tady?“

„To je ale vřelé přijetí. Těžko odolat.“

„No tak, nebuď nevrlý. Víš, že mě vždycky potěší, když přijdeš.“

„Pochopitelně. Vyrušil jsem tě při něčem závažném? Plánuješ zničit někoho zajímavého?“

„Tohle ignoruji. Tady máš whisky. Co chceš?“

Ashe usrkl a chvíli ponechal pálivou tekutinu v ústech, než ji polkl. Whisky mu sežehla hrdlo. „Chci, aby sis rozmyslel své plány ohledně Rapsodie.“

„Opravdu? A to proč?“

Znovu se napil a posadil se na vykládaný dřevěný stůl. „Pokud ji máme za to, čím opravdu je, není moudré zneužívat její dobré vůle.“

„Pokud ji máme za to, čím opravdu je, pochopí. Je to stejně tak její Osud jako náš.“

„Víš, myslím, že dost dobře nechápeš, co je to Osud. Jiní lidé ho vždycky nechápou, či spíše si jej nevysvětlují tak, jak by sis přál. Zejména pokud jde o to, když mají přijmout zlo, bolest nebo tragédii.“

„Teď čirou náhodou nemluvíš za svou osobu, že ne?“

Ashe chvíli mlčel. „Ne, samozřejmě že ne.“

„To jsem si myslel. A pokud se mohu zeptat, kdy ses začal tolik zajímat o blaho mé chráněnky?“

„Nejsi jediný, kdo si myslí, že je to jeho chráněnka, víš. Teď studuje u Oelendry, když už o ní mluvíme."

„Dobrá, dobrá. To nám pomůže. Ale vrať se k mé otázce. Odkud se bere všechna ta starost o Rapsodii? Prokázala snad, že není schopna splnit svůj úkol?"

„Ani ne. V podstatě dokáže být mnohem silnější, než jsme se původně domnívali."

„Tak proč se o ni tak zajímáš?"

Ashe si znovu nalil whisky do sklenice a vypil ji. Alkohol neměl žádný uklidňující účinek. „Ani trochu se mi nelíbí, že všechno přijde vniveč jen proto, že sis udělal špatný úsudek o tom, jaký vliv máš na jednu ze Tří."

Pohlédl do žulově chladných modrých očí, které ho pozorovaly a šlehaly z nich téměř hadí záblesky. *Jak nepatřičné v tak laskavém starém obličeji,* napadlo ho.

„Tak dovol, abych ti to pořádně objasnil. Potřebuji, aby Rapsodie sehrála roli, kterou jsem jí přidělil. Ani jeden ze zbývajících dvou to nedokáže. Jde o menší roli. Pokud jde o podlézavost, potřebuji si udržet dobré vztahy jen s Achmedem. Ten je nepostradatelný."

Ashe se usmál, pak vstal a kráčel k vitríně s alkoholem. „Vůbec nechápeš jejich rozložení moci," řekl a naplnil si sklenici až po okraj. „Achmed je věrný Rapsodii. Jen její oddanost k tobě by ho mohla nějak ovlivnit. O tebe a tvé plány nemá ani ten nejmenší zájem. A pokud jí jakkoli ublížíš, půjde po tobě."

Teď se pro změnu usmál Llauron. „Víš, zklamal jsi mě, naprosto nedokážeš dávat věci do správných souvislostí. Obávám se, že se mýlíš. Achmed má jiné důvody provést to, co mám v plánu. Důvody, které jsou mnohem starší a mnohem silnější než láska nebo přátelství, které k ní může chovat jeho ohavné srdce. Zcela očividně jsi je nepoznal tak dobře, jak jsem doufal; a to jsi u nich pobyl tak dlouho. Ztráta času."

Ashe zmlkl a zíral do mihotavých plamenů v temné pracovně. *Nebýt té mlhy,* napadlo Llaurona, *mohl by být jen dalším stínem v místnosti.* Položil synovi ruku na rameno a promluvil laskavěji.

„Ona to ví?“

„Co?“

„Že ji miluješ.“

„Ne.“

„Dobrá. Je to tak lepší pro všechny zúčastněné.“

Z mlžného stínu zazněl jen podivný přiškrcený smích. „Skutečně? Jsem celý nedočkavý, až mi vysvětlíš, co tím myslíš. V čem je to lepší pro kohokoli jiného než pro tebe?“

Starý muž vzdychl a sedl si opět do křesla. „Byly doby, kdy jsi bez jediné otázky věřil, že vím, co je pro každého nejlepší, hlavně proto, že z čeho mám prospěch já, z toho máš prospěch i ty a nakonec celá země.“

„Domnívám se, že když někdo dvacet let bloudí osaměle světem v tělesné i duševní agónii, tak to v něm udusí i ty nejžhavější touhy po hrdinství.“

Hlas z křesla byl chladný a prázdný. „To je dočasné. A brzy to skončí. Tahle záležitost není důležitá. Až začneš vládnout této zemi, skončí tvá bolest. A pak budeš mít tolik žen, kolik jen budeš chtít.“

„Existuje jen jediná žena, kterou kdy budu chtít.“

„Odpusť mi, když ti připomenu, že tohle už jsem od tebe slyšel.“ Ani se nepohnul, když Ashe mrštil sklenici od whisky do ohně; plameny vyšlehly ven, z krbu vycházel kouř a byl slyšet cinkot střepů. „Kromě toho neexistuje žádný důvod, proč bys nemohl mít Rapsodii i pak, pokud ji ještě budeš chtít. Tou dobou už ji bude patrně unavovat dělat Bolgovi kurtizánu. A jestli skutečně chceš opotřebovanou děvku, jsem si jist, že tu příležitost přijme s radostí.“

Ashe se obrátil. Silueta s peklem v pozadí. Llauron viděl zuřivý výraz modrých očí v temnotě kápě a jako by v nich spatřil i svinuté hady. „Nic takového už nikdy neříkej,“ varoval jej Ashe

hlasem, z něhož dýchla smrt. „Už jsi beztak překročil hranice mé věrnosti větší měrou, než si myslíš. Tohle není téma, po kterém bys mohl dupat podle své vůle."

Llauron se usmál do vlastní sklenice. „Zapomínáš, že máme různé názory na hodnotu dvorních prostitutek, Gwydione. Ty nejlepší ženy v mém životě byly děvky mého dvora. Ani trochu jsem nechtěl Rapsodii urážet."

Ashe se na chvíli odmlčel. „Víš, otče, možná neexistuje nic, co bys nevěděl, pokud jde o moc, strategii a utváření Osudu," prohlásil nakonec. „Ale nevíš naprosto nic o důvěře a lidském srdci."

„Myslíš, že ne?"

„Nepochybně. Slibuješ mi Rapsodii, jako bys dokázal ovládat její city. Možná mě bude nenávidět, až bude po všem, a bude na to mít plné právo. Existují určité věci, s nimiž si nemůžeš zahrávat, a vztahy, které nemůžeš napravit, když jednou zradíš. Nemůžeš očekávat, že někdo bude při tobě stát, když ho použiješ jako pěšáka, který bude plnit tvé cíle a bude z toho mít jen újmu."

Llauron se zadíval do ohně. „Proč ne?" řekl do země. „U tebe to vždycky platilo."

Ashe promluvil a téměř šeptal: „Nehodlám se toho účastnit."

Odpověď zněla laskavě a vřele jako praskající oheň: „Příliš pozdě, chlapče, už nemůžeš couvnout."

Řezavý vítr, který rozházel papíry na Llauronově stole, byl jedinou známkou, že Ashe odešel.

22

„Dobré jitro," pozdravila Oelendra Rapsodii, když vyšla ze svého pokoje a mžouráním vyháněla z očí spánek. Oelendra postavila hrnek s čajem na stůl, k místu, kde Rapsodie seděla minulý večer. „Doufám, že ses vyspala dobře."

„Velmi dobře, děkuji," odpověděla Rapsodie a zívla. Měla na sobě červené hedvábné roucho zdobené překrásnou výšivkou draka. Roucho našla ráno v nohách své postele. Bylo jí příliš velké, ale stejně velké muselo být nepochybně i její hostitelce. Posadila se a usrkla horkého čaje; Oelendra se mezitím vrátila do kuchyně. Válečnice už byla oblečená a pravděpodobně byla na nohou celé hodiny. Vrátila se s talířem ovoce a nějakým pečivem ve tvaru dorůstajícího měsíce.

„Napřed malá snídaně a pak se trochu protáhneme; projdeme se po městě. Až se vrátíme, ráda bych viděla, jak to umíš s mečem." Oelendra položila talíř před Rapsodii a přisedla si ke stolu. Jedly v příjemném tichu, Rapsodie zírala z okna do zahrady a naslouchala ptačímu zpěvu. Vracely se k ní kouzelné pocity, které prožívala během svých báječných prvních hodin v Tyrianu.

Po snídani provedla Oelendra Rapsodii po městě Tyrian. Rozkládalo se mezi několika kopci; nejvyšší a nejstrmější se nazýval Tomingorllo a sloužil jako královský dvůr. Stěnu před touto střední severní částí viděla Rapsodie první den. Když procházely branami města, kráčely podzemní chodbou, která vedla přímo do centra, kde se na menší vyvýšenině nacházela Zahrada Tomingorllo. Po stranách městského centra se tyčily stěny podobné vnějšímu valu, vybudované tak, že se po nich nedalo ani vylézt nahoru, ani slézt dolů.

Do Zahrady se dalo vejít jedině podzemními chodbami – jednou z nich přišly – anebo dobře ukrytou pěšinou, po níž ji Oelendra vyvedla ven. Samotné sídlo krále bylo v opevněném hradu uprostřed velkého nádvoří na nejvyšším místě Tomingorlla a dalo se tam vstoupit jen podzemními chodbami, které ležely pod masivem kopce. Pevnost byla vidět z každého otevřeného místa ve městě. Rapsodie si ji s potěšením prohlížela, když míjely svahy Zahrady zpevněné kmeny borovic. Byla to obrovská kruhová stavba s mnoha pilíři a kopulí ze stříbřitého mramoru, který se ve slunci blýskal.

Jinak se město podobalo lirinským městům, jaká znala z domova, nebo spíše vesnicím, přes které prošly s Cedelií. Většina domů měla prostý vzhled s nízkými stěnami a vysoko klenutými střechami a byly postavené v přirozených alejích, které vytvořil les. Tu a tam se ve vysokých stromech nacházely plošiny a různé stavby. Mezi silnými duby byly menší domky, ve skupině vyšších stromů byly zabudovány větší stavby. Mezi nimi se táhly lanové můstky, které spojovaly druhou řadu alejí vysoko nad lesními pěšinami. Městem volně pobíhaly kozy, ovce a prasata, ale jinak se tu nacházelo daleko více lesních zvířat, která žila v harmonii s Liriny.

Obranná zařízení nebyla na první pohled vidět. Nacházela se zde skrytá a neviditelná stanoviště hlídek, určená k tomu, aby se do nich jako do pasti chytili narušitelé, na které čekala smrtonosná křížová palba. Nahodile byly rozmístěny výkopy a příkopy, které by zbrzdily každý organizovaný útok.

Město mělo i běžnější bezpečnostní opatření. Každý ze šesti kopců po vnějším obvodu měl na vrcholu obranný val a mezi nimi se táhlo opevnění z kůlové hradby, pod nímž byly příkopy. Ze dna každého příkopu vyčnívaly naostřené kůly – pád na ně musel být smrtelný. Přes příkopy vedly mosty, které se daly z opevnění vytáhnout. Rapsodie dumala, jak by podobná zařízení mohli využít Achmed s Grunthorem a pozorně si všímala všeho, co by se dalo postavit v Ylorcu.

Nejvíce ji však zajímal život ve městě. Tyrian bylo rušně místo, které překypovalo činorodostí a chodci. Lirinové byli sice vůči neznámým lidem zdrženliví, ale pod ochranou městského opevnění byli vřelí a přátelští. Rapsodie byla někomu představena a už po chvíli se vesele smála. Lidé se s ní zdravili srdečně a hleděli na ni se zalíbením všude, kam ji Oelendra zavedla.

Oběd si snědly v poledne v zahradě jednoho hostince. Daly si kořeněné srnčí maso, olivy a vynikající oříšky, kterých Rapsodie neměla stále dost. Po ulici běhaly hloučky rozesmátých dětí; ty se

občas zastavily a chvíli si ji prohlížely, když míjely jejich stůl, někdy některé z nich natáhlo ruku, aby se jí dotklo, jindy jí v klíně přistála květina.

Lidé v Tyrianu svýma velkýma mandlovýma očima a podivným vzhledem potěšili Rapsodiino srdce natolik, že tomu sama nerozuměla. *Tohle asi měla na mysli Elynsynos, když mluvila o Cymrianech,* napadlo ji a přistihla se, jak všechny kolem sebe pozoruje a neustále se usmívá. *Teď už chápu, že někdo může o lidech smýšlet jako o pokladu.* Usmála se na dvě holčičky, které se zrovna zastavily u jejich stolu.

„Jestli už jsi dojedla, ukážu ti hrad," řekla Oelendra a hledala něco v kapse. Otevřela před dětmi dlaň a přikývla. Obě holčičky rychle popadly, co jim nabízela; Oelendra dlaň zavřela tak rychle, jako by se svinul had, ale děti byly rychlejší. Zkoumaly, čeho se jim dostalo, obě vyjekly radostí a hodily brusinky do pusy – trofej za to, že porazily v rychlosti lirinskou šampionku. Rapsodie se smála a vítězkám zatleskala.

„Ano, bylo to vynikající." Vstala, složila ubrousek a zamávala rozesmátým dětem, které odběhly. „Veď mě dál, Oelendro. Půjdu za tebou kamkoli."

* * *

„Tohle je dvůr a trůn Tomingorllo," řekla Oelendra, když otevřela masivní dubové dveře. Za nimi se rozprostírala obrovská mramorová rotunda s klenutou kopulí, jíž podepíraly pilíře vzdálené tři metry od zdi. Kopule měla nahoře uprostřed velikou díru, takže střed sálu byl otevřený bezmračnému nebi.

Na druhé straně sálu stál veliký trůn vydlabaný z černého ořešáku – nebyl tak zdobný, jak Rapsodie očekávala. Byl strohý, područky měly tvar sloupků a opěradlo bylo nízké a rovné. V obou zbývajících bodech kruhu se nacházely dva stejné tiché kamenné krby, každý širší než Oelendřin dům.

Podél stěny kulatého sálu se táhla dřevěná lavice, přerušená jen dveřmi a trůnem. Uprostřed sálu stál ozdobný stříbrný podstavec, který vůbec neladil s prostým vybavením sálu; ležela na něm malá skleněná vitrína. V horním prostoru se táhla kolem dokola galerie, z níž bylo možné hledět dolů na vystavenou vitrínu. Jedinou zbývající okrasou byly čtyři mřížky v podlaze, které měly tvar hvězdy. Vzduch v sále byl čistý a chladný.

„Tady by seděl král, kdybychom nějakého měli. Zde byla uzavřena první spojenecká smlouva Nového světa, a ta byla porušena. Pojď sem.“ Oelendra kráčela k vitríně uprostřed sálu. Rapsodie se k ní připojila a zvědavě hleděla dovnitř.

„Koruna Lirinského království,“ prohlásila Oelendra.

„Velice krásná.“ Rapsodie si prohlížela čelenku, která spočívala ve vitríně. Byla zhotovena z nesčetného počtu drobných diamantů, které vypadaly jako hvězdy. Osm podobně tvarovaných větších kamenů tvořilo střed koruny. Blýskaly se ve slunečním světle, které sem padalo z otvoru v kopuli. Rapsodie ještě nikdy nic takového neviděla.

„Fragmenty, z nichž je tato koruna zhotovena, tvořily kdysi jeden ryzí diamant, kámen velikosti mužské pěsti, který zářil jako hvězda. Přinesli jsme ho ze starého světa a na důkaz přátelství jsme jej darovali lirinskému kmeni Gorllenwinolo, prvním domorodcům, s nimiž jsme se zde kromě věštkyň setkali. Byli to předkové lidí, kteří teď žijí v Tyrianu a společně s Liriny z našeho Ostrova založili město Tyrian. Hlavní vrchol se jmenuje po nich.“

„Tomingorllo znamená věž Gorllewinů, lidí ze západu,“ řekla Rapsodie pro sebe.

„Ano. Během let se jméno změnilo, ale město a lidé jsou stejní.“

„Ale co se stalo s tím diamantem? Říkalas, že tyhle kousky pocházejí z jediného kamene. Ti lidé ho roztříštili?“

„Ne, oni ne. To udělala Anwyn.“

„To nechápu. Proč by dělala takovou věc?“

„Nikdo to nechápe. Lirinové této země byli naši přátelé a spojenci. Stáli při nás, když všichni ostatní odpadli, a během války podporovali Anwyn, i když ji opustili její vlastní lidé. Spojenecká smlouva mezi Liriny a Anwyn byla ještě starší a důmyslnější nežli její smlouva s Cymriany, kteří si ji vybrali jako svou paní před několika staletími. Ryzí diamant symbolizoval spojenectví s Liriny. Nastala ale doba, kdy její činy postrádaly smysl. Trvalo řadu let, než jsem vytušila její důvody. Myslím si však, že jsem na to mohla přijít hned.“ Oelendra mimoděk přejela prstem přes poměrně silnou vrstvu prachu, který se na vitríně usadil.

„Stalo se to těsně před domluvenou schůzkou s Gwylliamem, který se jí ale nedožil. Přišla do korunního sálu, přímo sem, kde byl vystavený diamant. Zvedla ruce do výše, přivolala z oblohy hvězdný oheň a pronesla kletbu, která roztříštila kámen na tisíce kousků; navždy zmizela i jeho hvězdná zář. Pak beze slova odešla.

Kvůli tomuto činu Lirinové, a to dokonce i její nejvěrnější stoupenci, odmítli uznat její nárok na samovládu nad Cymriany po Gwylliamově smrti. Zničila dar, který darovala První flotila Cymrianů Lirinům v této zemi, pravý symbol míru a svornosti se zemí, o níž byli přesvědčeni, že dobře odráží i jejich způsob života.

Pro Liriny to znamenalo porušení smlouvy, největší zradu, ale i pro Cymriany to byl její poslední čin. Vrátila se ke Stromu, jen aby zjistila, že se od ní odvrátili nejen Lirinové tohoto kraje, ale i její vlastní lid. Tak odešla, neboť dosáhla toho, co si předsevzala – zničit Gwylliama, ale přišla o válečnou kořist, po níž bažila. Nakonec zůstala naprosto osamocená a dál v sobě jitřila nenávist; nikdo ji už nenavštěvoval, jen její syn a pár poutníků, kteří hledali odpovědi na otázky ohledně Minulosti.

Po mnoha letech přišel Llauron a pokoušel se zkázu nějak napravit. Lirinské královně nabídl jako důkaz spojenectví manželství. Ukázala mu tehdy tuto korunu vyrobenou z úlomků

diamantu, který kdysi představoval mírový dar. ‚Dokážeš to spravit?' zeptala se ho královna Terrell. Llauron musel přiznat, že nedokáže. ‚Co tě pak vede k názoru, že můžeš tak snadno obnovit spojenectví?'

Llauron jí vysvětloval, že touží napravit zlo, které napáchali jeho rodiče na Cymrianech i Lirinech, a že si přeje spatřit oba národy opět spojené jako nikdy dříve. Královná Terrell odmítla jak jeho nabídku k sňatku, tak jeho návrhy. Řekla mu, že pokud on sám nebo kdokoli jiný dokáže vrátit život ryzímu diamantu, který by se opět rozzářil světlem hvězd, jak tomu kdysi bývalo, tak jedině toho Lirinové uznají jako vůdce Cymrianů a Pána obou národů. Do té doby zůstanou Lirinové nezávislí a budou uznávat jen svého monarchu.

Llauron to uznal, a než se vrátil zpět do Gwynwoodu, požehnal jako Vyvolavač koruně i královně, která ji nechala zhotovit. Od té doby leží koruna stále na tomto místě a čeká na Pána nebo Paní Cymrianů, kteří napraví zlo, které bylo spácháno."

„Proč si myslíš, že diamant zničila Anwyn?" zeptala se Rapsodie a obcházela vitrínu, aby si korunu mohla prohlédnout ze všech stran.

„Byla to cena, kterou zaplatila, aby se zbavila svého manžela."

Rapsodie na ni pohlédla: „Co tím myslíš?"

Oelendřina tvář potemněla: „Uzavřela smlouvu s démonem. Bylo to vlastně poprvé, kdy se mi potvrdilo, jaký druh zla nás pronásleduje, neboť F'dorové mají z diamantů strach; zdá se, že se jich bojí, že je nějak zraňují nebo oslabují. Nikdy jsem to nezjistila přesně, ale jsem přesvědčena, že tomu tak je proto, že diamanty v sobě nesou světlo hvězd, stejně tak jako Denní hvězda Clarion. Je to živel, který vznikl ještě před existencí ohně a jako starší živel má tedy větší moc. Tenhle diamant byl tak obrovský, že dokázal zajmout a zničit samu podstatu i těch nejsilnějších démonových duchů.

Poznala jsem to zlo a nenáviděla ho. Neslo zodpovědnost za většinu problémů na Ostrově, zničilo všechno, co jsem znala a milovala, zabilo mi dědečka i manžela. Věděla jsem, že se nějak vplížilo i sem, že se mezi námi skrývá, ulpívá na duších nevinných, stále mimo dohled, vždycky někde v pozadí, a jen čeká na svou příležitost, až bude dostatečně silné a až přijde jeho chvíle.

Měla jsem podezření na jeho přítomnost; vycítila jsem ho čichem hned první den, kdy se setkala První flotila se Třetí – F'dora v jeho čisté podobě doprovází hrozný pach a někdy se dá pocítit jeho závan, když vniká do hostitele – podezření se mi však potvrdilo, až když došlo k roztříštění diamantu.

Anwyn to ale věděla. Anwyn vždycky všechno věděla. Byla Věštkyní Minulosti. Věděla, že zlo je s námi od chvíle, kdy se nalodilo; věděla, k čí duši přilnulo hned, jak se v ní usídlilo. Před ní se nedokázalo skrýt, a kdyby mi tehdy toho člověka ukázala, skoncovali bychom s tím zlem už před mnoha generacemi. Jenže ona byla wyrmkin, dítě dračice, a tuhle informaci si schovávala, tak jako hromadila všechno v naději, že se jí to jednou bude hodit. Pochopitelně se jí to hodilo, ale jak tomu bývá u všeho, čeho se F'dor dotkne, její výhody přišly vniveč.

Po sedmi stech letech války s Gwylliamem se obrátila na jedinou mocnou sílu, o níž věděla, že ho dokáže porazil; na jedinou sílu ve světě tak pradávném, že si ho ani ona sama nedokázala vybavit. Oslovila démona a on jí nabídl obchod: F'dor vyplní přání jejího srdce, zabije jejího manžela, který je nesmrtelný a neohrožují ho žádná možná nebezpečenství, a na oplátku ona zničí ryzí diamant, jedinou věc na světě, které se démon kromě Denní hvězdy Clarion obává.

Byla blázen. Myslela si, že když je ze smíšené krve dvou pradávných ras, Serenů a draků, že může uzavřít obchod s F'dorem a že ji při tom ochrání její znalosti o Minulosti. Nepochopila jednu zásadní věc: démon nejenže pochází z

mnohem starší rasy, ale sám přišel z Předčasu a věděl věci, o kterých se jí ani nezdálo.

Souhlasila s jeho podmínkami a kdo ví, na co ještě přistoupila, a zničila dárek, který byl nepochybně jednou z našich nejmocnějších zbraní proti F'dorovi. Ten na oplátku zabil Gwylliama, posledního krále Serenů, a vyhrál tak bitvu, kterou prohrál na Ostrově ve starém světě. Pak zničil zbytky cymrianské aliance, zlikvidoval vůdce obou stran a zlomil pouto s Liriny; rozeštval i jednotlivé lirinské frakce. F'dor zničil Cymriany jako sjednocený lid a k tomu mu dopomohla Anwyn tím, že mu otevřela bránu. Gwylliam možná začal válku, ale Anwyn ji prohrála pro nás pro všechny.

Několik dalších let jsem strávila pátráním po F'dorovi. Anwyn mi odmítla pomoct při hledání, protože ve válce jsem stála mimo a nechtěla jsem podporovat ani jednu z válčících stran, které všechno jen ničily. Také jsem radila lirinům, aby do války nevstupovali, jenže byli jako hluší a podporovali Anwyn, čehož nakonec litovali. Hledala jsem ho všude, jenže démon byl příliš chytrý na to, aby se nechal chytit. Schoval se v podzemí a vyčkával, dával si načas, až dozrají podmínky pro to, aby se mohl znovu objevit. Ta chvíle nemůže být daleko, když vezmu v úvahu válečnou vřavu, nájezdy na pohraniční vesnice a rostoucí rasovou nesnášenlivost."

Na Rapsodii sice dopadalo otvorem ve střeše kopule teplé sluneční světlo, ale celá se třásla. Stála jako přikovaná, když jí došlo, co od ní Oelendra vlastně očekává. Od roztříštění diamantu byl jedinou možnou zbraní k zabití F'dora meč, který nosila při sobě. Nebylo divu, že ji Oelendra chtěla naučit, jak s ním má zacházet.

* * *

„Velmi dobře," pochválila Oelendra a zastrčila meč do pochvy.

Rapsodie se zhroutila na zem a dýchala z posledních sil. „Ty snad žertuješ," řekla mezi dvěma nádechy, „ještě nikdy v životě mě nikdo takhle neponížil." Nečekala, že udrží krok s lirinskou válečnicí, ale doufala, že ji alespoň ušetří potupné porážky a úděsného vyčerpání. Oelendra se smála a nabídla Rapsodii ruku; ta na ni chvíli zírala a pak se jí chytila.

„No tak, byla jsi báječná." Starší žena pomohla vyčerpané Pěvkyni vstát a nevypadala, že by ji souboj stál moc sil. Oproti ní si Rapsodie připadala na smrt unavená. Necítila paži a v prstech ji bodalo od nárazů ocelové čepele. V prvním souboji nepoužila Denní hvězdu Clarion, neboť Oelendra si přála vidět, jak vládne mečem, když na své straně nemá žádnou výhodu.

„Kdybych byla takhle báječná v nějakém souboji, moje uříznutá hlava by už zdobila něčí vlajkovou žerď."

„Nebuď k sobě tak tvrdá. Hlavu jsi držela zpříma, nedala ses oklamat žádným mým pokusem se k tobě vůbec přiblížit a pořád jsi dávala pozor, i když jsi byla už dost utahaná a chtěla jsi toho nechat. Důležité ale je, že víš, jak se máš pohybovat po zemi, a umíš velice dobře odrážet rány a uskakovat. Víš, to je ze všeho nejtěžší."

„Neumím to."

„Ale ano. Jsi dobře vytrénovaná."

„Díky – nesmím to zapomenout říct Grunthorovi."

„To je ten tvůj bolgský přítel, o kterém jsi mi vyprávěla cestou z města?"

„Ano, ten první mě učil práci s mečem."

„To mnohé vysvětluje. Jak jsem řekla, máš dobré základy, ale teď se naučíme bojovat po našem."

„Myslíš, že lirinský způsob boje je lepší než firbolgský?" zeptala se Rapsodie, když už mohla normálně dýchat.

„Jo, alespoň pro Liriny. Bolgové jsou statní, silní a nemotorní. Lirinové jsou malí, rychlí a slabí. Neplatí to pro každého jedince obou těchto ras, ale je to dost, aby se to odrazilo na způsobu jejich boje. Příliš moc spoléháš na sílu a nikoli na

hbitost a rafinovanost a, neber si to špatně, nemáš dost tělesné hmotnosti, abys bojovala jako nějaké hovado.“

„Neberu si to špatně,“ řekla Rapsodie a zvedla zbraň. „Kde začneme?“

„Začneme tím, že si dáme trochu vody.“ Oelendra se napila z měchu a podala ho Rapsodii. „První lekce je naslouchat vlastnímu tělu. Jsou chvíle, kdy ho musíš ignorovat, a právě jsi mi předvedla, jak dokážeš překonat hranice vlastní výdrže.“

„No, to jsem taky často musela.“ Rapsodie se zhluboka napila.

„To je vidět,“ potvrdila Oelendra. Rapsodie pátrala po známkách posměchu nebo sarkasmu v tváři válečnice, ale spatřila jen upřímný obdiv. „Teď je čas naučit se naslouchat vlastnímu tělu, naučit se rytmu, ve kterém se pohybuješ, naučit se přečíst tylo rytmy u protivníka a přizpůsobit jim své vlastní pohyby. Rapsodie, už jsi Pěvkyně; teď z tebe uděláme Tanečnici.“ Oelendra opět tasila meč a vrátily se k výcviku.

Toho dne cvičily ještě několik hodin; procházely si základní postoje při útoku a obraně a pohyby mezi tím. Teprve kvečeru dokázala Rapsodie předvést celý rituál bez větší námahy. Když se slunce chýlilo k západu a mraky se zbarvily do růžova, zkusila si všechny cviky s Denní hvězdou Clarion a vlastní pohyby jí připadaly mnohem plynulejší než dříve.

Jak rytmicky švihala mečem pod širým nebem, plameny čepele nabraly jemné pastelové barvy a odstíny karmínové, které se objevily na obloze. Stříbrný jílec se blýskal zlatě, neboť slunce sálalo temně zlatými paprsky. Rapsodii pohltily pohyby tohoto tance, a když se naposledy rozmáchla mečem krátkým pohybem shora, zaplavil ji útěšný pocit rovnováhy a síly. Hluboce se nadechla před závěrečnými pohyby zadaného cvičení a pomalu vydechla, než se obrátila ke své učitelce, aby její výkon zhodnotila. Oelendra stála se založenýma rukama a na obličeji se jí usadil lehký úsměv.

„Dobrý začátek,“ řekla. „Teď pojď se mnou.“

Přešla přes mýtinu na lesní cestu. Rapsodie zasunula meč do pochvy a následovala ji. Vzduch se před nadcházející nocí trochu ochladil. Minuly řadu staletých stromů, jejichž stařičké větve se jim klenuly nad hlavami jako oblouky baziliky. Světlé listy přetvářely zář zapadajícího slunce v hřejivý odstín zelené, v níž místy probleskovala zlatá. Kráčely rychle a Oelendra nemluvila. Nakonec vyšly z lesa a stály před malým nezalesněným kopcem. Obloha nabrala oranžový odstín a okraje mraků byly nachové.

„To tvoje matka tě naučila večerní modlitbu?“ zeptala se Oelendra, když stoupala do kopce. Otázka i vzpomínka, kterou vyvolala, vyvedly Rapsodii z míry. „Ano, když jsem byla malá, tu a ranní modlitbu a všechny další chvalozpěvy a písně Liringlasů. Otec si z ní dělal legraci, že má píseň pro každou příležitost.“

„To asi měla,“ souhlasila Oelendra vážně. „Tak to u našich lidí chodilo. Vadilo by ti, kdybych se dnes večer k tvému zpěvu připojila?“

„Ne, samozřejmě, že ne,“ řekla Rapsodie trochu překvapeně. „Už včera večer jsem ti řekla, že by bylo nádherné zpívat s někým, kdo si ty písně pamatuje.“

„Včera večer jsem si na ně vzpomněla poprvé,“ řekla Oelendra a zastavila se na oblém temeni kopce. Rudé slunce se dotýkalo západní strany lesa a přineslo barvy ohně a krve. „Když jsem přišla sem, zapomněla jsem na ně. Rapsodie, to tys mi je vrátila. Jsi možná jediný člověk na celém světě, který dokáže pochopit, co pro mě znamenalo o ně přijít a pak je zase najít.“ Rapsodie zamrkala a pak se usmála. Stará válečnice se obrátila a hleděla na horizont. „Teď je ta pravá chvíle. Měla bys vytáhnout Denní hvězdu Clarion a držet ji ve vzduchu, až budeme zpívat. Koneckonců, váže se ke hvězdám stejně jako k ohni, a když ji odhalíš pod hvězdami, načerpá z nich novou sílu.“

Rapsodie udělala, co jí Oelendra řekla, a všimla si, že plameny meče přijaly barvu oblohy. Zavřela oči, soustředila se na přítomnost meče a vnímala, jak jeho síla roste. Ten pocit ji brněl

v ruce a v celém těle, jako by se Denní hvězda Clarion probouzela, a když se tak stalo, probouzelo se i její tělo.

Pak zaslechla hlas Oelendry, jak začala zpívat večerní chvalozpěv. Hlas byl poznamenaný věkem a žalem, ale bylo v něm porozumění, které Rapsodii dojímalo. Jako by babička zpívala milovanému dítěti nebo vdova pěla žalozpěv za manžela, který padl v bitvě. Byl to silný a smutný hlas a Rapsodie tiše připojila svůj.

Jak zpívaly, slunce přelezlo přes západní kopce a obloha stále měnila barvy; z modré do oranžové, pak do karmínové a znovu do modrého indiga. Na západě zablikala nad horizontem první hvězda. Slunce zapadlo, večernice se rozjasnila a plameny Denní hvězdy Clarion se změnily ze zlatých slunečních odstínů ve stříbřitě bílé.

Jako by chtěla Oelendra na něco odpovědět, začala zpívat novou píseň, kterou Rapsodie velmi dobře znala. Byla to píseň o hvězdě nazývané Seren, hvězdě Lirinů ze starého světa, která hlídala jejich domovy na Ostrově a která navždy zmizela. Rapsodie se chtěla připojit, ale hlas jí uvízl ve staženém hrdle; Seren byla hvězda, pod kterou se narodila – Ashe ji nazýval *Aria.* Znova zaslechla matčin chvalozpěv, vzpomínky se jakoby náhle staly Přítomností; myslela na to, jak ji matka učila píseň její strážné hvězdy. Oči se jí zalily zakázanými slzami a Rapsodii náhle zrudl obličej, jak se pokoušela pláč zadržet.

Mysl jí zaplavily nechtěné obrazy z Minulosti, vzpomínky, s nimiž bojovala, aby zůstaly v zapomnění. Jak naposledy viděla Barneyho a Dee u Klobouku a per, pekaře Pilama a ostatní lidi z města jejího každodenního života za starých časů. Vzpomínala na děti, pro které hrála u fontány na náměstí; Analise, Carli, Ali a Meridion, který ji často prosil, aby některou písničku zpívala pořád dokola.

Valila se jí hlavou rozbouřená záplava vzpomínek, myšlenky na kamarády z dětství, kteří jsou už tisíc let po smrti; obrazy bratrů, otce a matky. Jakmile se jí bezděky zformoval v paměti

obrázek matky, vzhlédla a spatřila Oelendru, jak zpívá obloze, a její vrásčitý obličej získal ve světle hvězd stříbřitý lesk.

Tak velký žal už Rapsodie dál snášet nedokázala. Vzdala se pokusů připojit svůj hlas, prohrála vnitřní boj, slzy jí volně stékaly po obličeji a celá se začala třást. Achmedův příkaz se utopil ve smutku, jejž zadržovala hrází, kterou jí v duši vytvořila jeho příkrá slova hned první noc u Kořene, bariérou, která odolávala a vydržela ztrátu všech, které milovala, světa, který znala, života, který jí tu noc vzali. Rapsodie se sklonila a tiskla ruce proti hrudi, což byl její zaručený způsob, jak se bránit přívalu slz, ale tento pokus byl bezvýsledný. Klekla si a dala vzlykání volný průchod.

Kopec už zahalila tma, když ucítila na rameni ruku. K uším se jí donesl laskavý hlas, ale ona slova neposlouchala. Pohlédla Oelendře do obličeje a válečnice promluvila znova.

„Já vím."

Slzy vynesly i hluboko skrývaný žal. Oelendra vzala Rapsodii do náruče a přitáhla si její hlavu na své silné rameno. Mladá žena plakala a mumlala cosi, čemu nerozuměl nikdo, jen ona sama. Oelendra ji pomalu houpala a něžně jí hladila lesklé vlasy, které teď ve třpytu hvězd zářily.

„Jen plač, miláčku, pusť to všechno ven. Tady – tady musíme začít."

Seděly tak celou noc a Oelendra hýčkala Rapsodii v náručí. Ta se tu a tam zklidnila, ale pak propukl pláč ještě silněji; myslela si, že žalem zemře. Celou dobu jí Oelendra říkala útěšná slova, jejichž smyslem nebylo trápení umlčet, ale uvolnit je a dovolit Rapsodii, aby se vyplakala. Oelendra jako by konejšila bolest při zrození dítěte.

Ráno je zastihlo stále na kopci. Rapsodie se probudila do tichého zpěvu učitelky – válečnice, která zdravila východ jitřenky a slunce starobylou písní svého lidu. Hlavu měla sice dosud plnou pláče, ale připojila se ke zpěvu, přestože ji občas zradil hlas. Třásla se jí ruka, když vytahovala meč z pochvy z černé

slonoviny a zdvihla jej proti obloze a vycházejícímu slunci; plameny čepele odrážely jemné odstíny modré a růžové, později i zlaté, když se slunce usadilo na horizontu.

Jakmile se na oblohu vyhouplo celé, večernici už nebylo v jeho světle vůbec vidět. Oelendra se zvedla a pomohla vstát i Rapsodii. Vrátily se do Oelendřina domku a Rapsodie se usadila v polštářích na podlaze s hrnkem čaje, který jí vložila do rukou učitelka. Při snídani tu a tam zavzpomínaly na starý svět, mluvily o lidech a věcech, po kterých se jim stýskalo a které už nikdy neuvidí. Hodně toho napovídaly, chvilkami se smály a občas jim oběma ukápla slzička. Když se nakonec Rapsodie cítila lépe, Oelendra na ni zkoumavě pohlédla.

„Ty jsi svou ztrátu ještě nikdy neoplakala, až teď, viď?“

Rapsodie vypila čaj. „Ano.“

Oelendra přikývla. „Nebude ti vadit, když se zeptám proč?“

„Měla jsem to zakázané.“

„Kým?“

Usmála se. „Tím, jenž vedl výpravu do této země. Myslím, že mým vládcem. Někým, koho jsem určitou dobu nenáviděla, ale jemuž jsem postupně začala bezvýhradně důvěřovat. Jedním z mých nejlepších přátel.“

„Proč ti zakázal plakat?“

Rapsodie se na chvíli zamyslela. „Nejsem si tak docela jista; myslím, že to nějak vadí jeho uším. Je velice citlivý na nejrůznější vibrace, tak snad proto. Ale ten příkaz byl zcela jednoznačný. Jednou provždy mi zakázal plakat.“

„To není moudré nařízení, nikdy jsem o ničem takovém neslyšela. Rapsodie, jako tvoje rádkyně tě učím používat Denní hvězdu Clarion tak, abys prostě přežila, jenže život znamená mnohem víc než přežít. Nabízím ti své rady jako přítelkyně a jako někdo, kdo ztratil totéž co ty, a chápe tedy, jakou cenu jsi musela zaplatit. Pokud zní mé první pravidlo tak, že musíš naslouchat svému tělu, mé druhé pravidlo stanoví, abys naslouchala i svému srdci.

Máš pozoruhodnou schopnost jít dál, i když tvoje tělo i srdce potřebují odpočinek a zotavení. Udělej si čas a starej se o sebe trochu lépe, a to nejen o tělo, ale i o duši. Když to nebudeš dělat, nevydržíš dlouho. Trap se, když to potřebuješ. Pokud v sobě budeš držet tolik smutku a bolesti, nakonec tě porazí; je to, jako bys šla do bitvy a byla tělesně naprosto vyčerpaná. Starej se o sebe. Když to nedokážeš, nebudeš to moci udělat ani pro nikoho jiného."

Rapsodie se usmála. „Budu. Děkuji ti, Oelendro, díky za vše, co jsi pro mě udělala. A teď, pokud jsi připravená, pustila bych se znovu do práce." Umyla hrnek v kádi s vodou, přešla k držáku na meče, a zatímco se učitelka usmívala, připnula si pás.

23

Ocel narážela na ocel, jak spolu obě Liringlasky zápasily na dvoře v Oelendřině zahradě. Rapsodie útočila a Oelendra všechny rány odrážela s vynaložením jen nepatrného úsilí. Tu a tam lirinská válečnice plochou čepelí plácla Rapsodii do lýtka, stehna a příležitostně do boku, ale většinu úderů mířených na životně důležitá místa se Pěvkyni dařilo odrazit nebo překazit.

V myšlenkách slyšela Grunthora, jak na ni řve:

ZÁSAH! Tak nestrkejte tu svou líbeznou hlavinku do prdele a dávejte, sakra, pozor, nebo vám jí ufiknu vod těla a nastrčím jí na topůrko svý sekery!

Rapsodie uchopila Denní hvězdu Clarion oběma rukama a vyrazila. Sebrala všechny síly a vedla úder shora.

Oelendra zvedla levou rukou svůj meč a lehce útok odrazila. Pak sevřela pravou ruku v pěst a zasadila Rapsodii ránu do brady. Té zmizel svět z dohledu a před očima se jí zatmělo bolestí.

Zavrávorala a padla na zem asi metr od učitelky. Nedokázala pochopit, že by jí třeba Grunthor mohl uštědřit takovou ránu.

Mrkala, aby jí přestaly před očima tančit hvězdičky, snažila se odplazit a chvíli si nebyla jista, kdo vlastně je. Nad ní se objevil časem poznamenaný obličej.

„Rapsodie, nejsi žádný Bolg," kárala Oelendra svou žákyni. „Když se budeš snažit bojovat jako Bolg, zabijou tě. Už jsem ti říkala, že fyzická síla není tvou největší předností, neměla by ses na ni tolik spoléhat. Jestli potřebuješ mít pocit síly, můžeš ji čerpat z meče, ale nesmíš se spoléhat jen na sílu samotnou. Nebudeš žít dlouho jako Iliachenva'ar, když dovolíš, aby tě meč ovládal. Už ses vzpamatovala?"

„Ano," Rapsodii začal otékat krvácející ret. „Jen jsem trochu omráčená."

„Velmi dobře, chvíli si odpočineme, než se do toho pustíme znova."

„Ne, jsem v pořádku." Rapsodie si opatrně přejela rukou pohmožděnou bradu a už byla zase na nohou. Zaujala správný postoj a obě se opět vrhly do boje. Tentokrát byly Rapsodiiny pohyby promyšlenější a na konci souboje Oelendra souhlasně přikývla.

Rapsodie nakonec pochopila rytmus vlastních pohybů, takže teď se staly naprosto přirozenými a díky tomu zasáhla mnohem častěji; instruktorka se musela občas stáhnout a několikrát i zakolísala. Rapsodie zhluboka dýchala a soustředila se na hudbu, kterou cítila v těle, a přizpůsobila se vibracím vysílaným protivnicí a přítelkyní. S očima téměř zavřenýma čekala na chvíli, kdy se Oelendra rozmáchla a napřáhla meč k úderu; tehdy sledovala její pohyb, zbraň srazila a neskutečně rychlým úderem zasáhla zápěstí své učitelky. Vyplašeně otevřela oči, až když zaslechla, jak Oelendra klepe mečem na dlažební kostky dvora.

Oelendra nebyla zraněná a v obličeji jí zářil široký úsměv; Rapsodie ještě neviděla, aby měla její učitelka tak velkou radost. Válečnice jí nabídla ruku. Rapsodie ji přijala a potřesením se jí dostalo ocenění.

„Dobrá práce. Tak, a teď si přestaneme hrát a zkusíme to vážně.“

Rapsodie se na ni polekaně podívala: „Tohle nebylo vážné?“

Z Oelendřina obličeje zmizel úsměv. „Obávám se, že nikoli, drahá. Vím, kdo bude tvůj protivník, a s tím, co jsi doposud předvedla, dosáhneš pouze toho, že postřehneš, kdo tě zabije.“

„Báječné!“

„Ale dosáhlas jistého zlepšení. Prve bys ani neviděla, kdo tě dostal.“

Rapsodie se ušklíbla: „A ty si myslíš, že když ho uvidím – pokud se mi dostane té příležitosti – tak to znamená nějaké zlepšení? Není divu, Oelendro, že si o tobě všichni myslí, že jsi blázen.“

Oelendra vzala Pěvkyni kolem ramen a se smíchem ji vedla domů.

* * *

Poklidné společné dny se proměnily v pravidelný výukový program. Každé ráno po jitřních modlitbách Rapsodie meditovala, očišťovala si hlavu od různých myšlenek a snažila se vycítit rytmus vlastního těla i okolního světa. Po tomto duševním cvičení s ní Oelendra pracovala s mečem; procvičovaly pomalu a pečlivě jednotlivé pohyby, až Rapsodii připadaly jako součást vlastní podstaty. Pak následoval cvičný souboj, kdy obě předstíraly skutečnou bitvu, ale Oelendra ji čas od času přerušila, aby upozornila na chyby nebo místa, kde se dalo něco vylepšit.

Odpoledne se toulaly po lesích nebo ve městě. Povídaly si o historii nového světa nebo si vyprávěly příběhy z vlastního soukromí; postupně se velice dobře poznaly. Rapsodie vycítila, že Oelendra je spřízněná duše, že je to někdo, kdo pochopil daleko lépe než ona sama, odkud vlastně přišla. Přestože si nechávala pro sebe podrobnosti výprav s Achmedem a Grunlhorem a všechno o Ashovi, svěřovala se lirinské válečnici s

tím, jak hrozně se bojí svých snů, a důvěřovala jí tolik, jak snad ještě nikdy nikomu. Oelendra dokázala báječně naslouchat; na všechny otázky měla upřímné odpovědi a sama prozrazovala věci ze svého soukromí i z minulosti. Tyto chvíle přispívaly k posílení Rapsodiiny duše, stejně tak jako cvičení posilovalo její tělo a její schopnosti nositelky meče.

Večery vyplňovala duchovní cvičení zacílená na posílení Rapsodiina pouta k meči, jakož i na její přirozené schopnosti.

„Jako Pěvkyně už víš, že svět tvoří vibrace, vlny barev, světel a zvuků," řekla Oelendra jednoho večera, když přišly domů. „Svět je plný neustálého pohybu, který většina lidí nikdy nespatří, a právě prostřednictvím tohoto pohybu a vibrací dokážeš ovlivňovat svět svou hudbou. Totéž platí pro využití Denní hvězdy Clarion. Když se soustředíš, zaměříš se na tvary a struktury, které už dokážeš spatřit jako Pojmenovatelka, odhalíš slabiny ve zbroji nepřítele a zranitelná místa. Až budeš mít dost zkušeností s tímto druhem bojového soustředění, požádám některého lirinského vojáka, aby se s tebou utkal v souboji. Vyberu si takového, který nemá dost dobrou techniku. Tak si nacvičíš, jak odhalit protivníkova slabá místa."

Rapsodie vypadala zmateně: „A to je něco jiného, než co děláme spolu?"

Oelendra se usmála: „Děláš to se zavázanýma očima?"

„Aha."

„Řeknu jim, aby tě ze začátku trochu šetřili."

„To by pak nemělo žádný smysl," řekla Rapsodie s úsměvem. „Mí bolgští přátelé mě nikdy nešetřili a pochybuji, že by se tak chovali mí nepřátelé, takže jim můžeš klidně říct, aby do toho šli naplno. Když to přežiju, tím líp pro mě."

Oelendra úsměv opětovala. Rapsodiina přímočará povaha a prostá upřímnost připomínaly válečnici vlastní mládí. Mladá Pěvkyně však měla jiný názor na život než ona. Možná proto, že vyrůstala mezi lidmi, postrádala přirozenou rezervovanost Lirinů

a místo toho se bezhlavě vrhala do života tak, až její lehkomyslnost dojímala Oelendřino srdce.

Rapsodie nesmírně toužila stát se součástí radosti, kterou viděla všude kolem sebe, a neoblomně věřila, že existuje dobro, a to i v situacích, kde Oelendra žádné neviděla. Věk a zkušenosti ji totiž dovedly k životní filozofii, jejíž součástí byla i bolest, ale ji to vzrušovalo, vyvolávalo to zajímavé jiskření. Doufala, že Rapsodiina potřeba horečnatě planout spíše odráží daleko více její pouto s hvězdami a jejich trváním nežli jen její vazbu na dočasnou slávu ohně; ten sice vášnivě plápolá, ale když spotřebuje všechno palivo, rychle umírá.

Nedostatek obezřetnosti byl patrný téměř v každém pohybu, který Rapsodie udělala, neplatilo to však o hlubinách jejího srdce. To si hlídala s pečlivou ostražitostí. Oelendra si všimla, jak se Rapsodie usmívá na lirinské mladíky, kteří jí při procházkách ulicemi dávali květiny nebo pro ni nechávali na prahu Oelendřina domku malé dárky, ale nikdy nevyslyšela jejich prosby o schůzku na lesní mýtině nebo o procházku za svitu měsíce.

Když byl muž odvážný natolik, že ji oslovil přímo, Rapsodie to vždycky zařídila tak, že ho pozvala, aby s oběma ženami poobědval; jednoznačně věděla, jak ponižující pro něho bude sedět u stolu s lirinskou válečnicí. Jindy se omluvila, že nemá čas, protože se musí učit. Oelendra respektovala dívčino soukromí, ale přesto se nestačila divit. Byla však natolik moudrá, aby věděla, že může procvičovat Rapsodiino tělo, nikoli však její duši. *Ryle hira,* pomyslela si. Život je takový, jaký je; staré liringlaské úsloví. Mohla udělat jen jediné: poskytnout jí výcvik a rady a dál už se jen modlit za její dobro.

* * *

Jednou večer spolu seděly u krbu, v němž plápolal oheň, a popíjely z hrnků *dol mwl.* Oelendra hleděla do plamenů a

myšlenky se jí toulaly kdesi v minulosti. Rapsodiiny myšlenky byly blíže k domovu a světu, do něhož se probudila.

„Oelendro?“

„Hmmm?“

„Jak můžeme najít F’dora? Pokud se ti to za celou tu dobu nepodařilo, neznamená to, že se třeba nedá najít vůbec? Že budeme muset čekat, až někde udeří, a pak se jenom bránit?“

Oelendra položila hrnek a hloubavě si Pěvkyni měřila. „Kéž bych to věděla,“ řekla nakonec. „To by určitě bylo nešťastné řešení, protože pak by měl všechny výhody na své straně F’dor.

Strávila jsem stovky let úvahami, jak ho vyhledat. Doufala jsem, že touto dobou už budou Cymriané zase jednotní; Llauron na tom úkolu pracuje už celá staletí. Cymrianská populace má v sobě dost velkou sílu a ti, kteří si ještě pamatují Serenskou válku, by jistě věnovali veškerý svůj um, aby F’dora zničili, pokud by byli přesvědčeni, že dosud existuje. K tomu ale bude zapotřebí nové a moudřejší skupiny vůdců, než jakými byli Anwyn a Gwylliam.

Obávám se, že bez sjednocených Cymrianů lirinská koruna nedokáže vyhledat démona, pokud ovšem povládne monarcha, který by ji nosil na hlavě. Smutné je, že navždy zmizelo největší kouzlo ryzího diamantu – schopnost démona zajmout a zničit. Nepochybně proto diamant hledal; chtěl ho prostě rozbít.

Když jsem byla Iliachenva’ar ve staré zemi, skrz plameny Denní hvězdy Clarion jsem občas dokázala spatřit skryté zlo. Už to nedokážu, ale tvá vazba na oheň ti ukáže různé způsoby, jak pomocí meče spatřit takové věci – hlavně díky tomu, že F’dor je také spojen s ohněm. Možná přijdou Tři, i když jsem v to už přestala doufat. Ještě mě napadá jedna z možností – snad bychom mohly někde ve světě narazit na Dhraciany; je to jediná rasa, která dokáže F’dora vypátrat, mají k tomu vrozené schopnosti.“

Rapsodie otevřela ústa, aby se na Tři zeptala, ale poslední Oelendřina poznámka ji přiměla, aby je opět zavřela. Vzpomněla si, kdy se poprvé dozvěděla o této rase. Bylo to v temnotě

Kořene, první noc, kdy o Achmedovi začala přemýšlet i jinak než jako o něčem odporném.

Myslela sis, že jsi jediná míšenka na celém světě?

Jistěže ne.

Grunthor je poloviční Bengard.

A ty?

Já jsem poloviční Dhracian. Jak tedy vidíš, jsme všichni míšenci.

„Oelendro, co mi můžeš povědět o Dhracianech?“

Oelendra vstala a přiložila na oheň další poleno. „Dhraciané byli jednou ze Starších ras; ve skutečnosti byli starší než Prvorození a jsou to odvěcí nepřátelé F’dora. Měli hluboce zakořeněnou rasovou nenávist k démonovým duchům a pořádali válečnou výpravu, aby svět F’dorů zbavili.

Dhraciané sice vypadali jako lidé, ale v mnoha směrech nesli vlastnosti hmyzu. Žili v hlubokých slujích, v podzemí; možná jich tam ještě pár je. Říkalo se o nich, že jsou velice rychlí, hbití a dokážou vidět svět ve stínech vibrací, jak se to učíš teď ty. Nejsem si jista, ale věřím, že právě díky této schopnosti dokážou F’dora vycítit. Měli přirozený dar vyměňovat si s démony role a nějakým způsobem je uvěznit.

Dhracian může díky podivné struktuře svých vlastních životních rytmů držet F’dora v zajetí jako otroka a znemožnit mu únik z hostitele, když provede určitý rituál. Teoreticky by mohl Dhracian démony vyčenichat a zadržet je v lidském těle, zatímco někdo jiný by toho člověka zabil. Tak by se zničily obě části, člověk i démon. Vždycky jsem doufala, že na svých cestách na nějakého Dhraciana narazím, ale pochopitelně se tak nikdy nestalo.“

Rapsodie zavzpomínala na chvíli, kdy v Eastonu na ulici Achmeda mimoděk přejmenovala. „Poznala jsi někdy Bratra?“

„Bratra?“ Oelendra se na ni divně podívala. „Tak tohle je jméno, které už jsem dávno neslyšela. Ne, nepoznala jsem ho. Proč se mne na něj ptáš?“

Rapsodie chvíli váhala. „Jednou jsem to jméno zaslechla a divila jsem se, netušila jsme, co znamená.“

„Bratr byl největší vrah, jakého kdy starý svět poznal, pokud jsou všechny ty řeči pravdivé. Byl poloviční Dhracian a říkalo se o něm, že je prvním této rasy, který se narodil na Serendairu. K Ostrovu ho vázalo pouto, a to umocňovalo jeho přirozenou citlivost na vibrace. Všichni Dhraciané mají citlivost vrozenou, ale díky tělesné konstrukci a díky postavení Prvního měl tyto schopnosti silnější než kdokoli jiný. A co víc, má vazbu na krev, stejně jako ty na oheň. To všechno dohromady z něj učinilo smrtelně nebezpečného protivníka.

Říkalo se o něm, že dokáže rozeznat tlukot srdce zvolené oběti kdekoli po celé zemi a připoutat k němu svůj vlastní pulz; odtud se, mám ten dojem, vzalo i jeho jméno. Jakmile k tomu jednou došlo, neexistovalo na Ostrově místo, kam by jeho oběť mohla utéct nebo zmizet. Nejenže dokázal kohokoli vyhledat, ale byl také nemilosrdný zabiják. Znal mnoho způsobů, jak někoho zabít, nikdo jiný neměl tolik vědomostí. Nejnebezpečnější na něm však byla jeho rychlost a přesnost. Většinu protivníků zabil ještě dříve, než stačili tasit meč, a to byli ti šťastnější, kteří vůbec viděli, že se blíží. Bratr totiž nepotřeboval svou oběť vidět; stačilo, když ho upozornily vibrace a měl sledovanou oběť v dosahu zbraně. Pálil okamžitě – a cwellan, jeho oblíbená zbraň, měl obdivuhodný dostřel.“

„Asi čtvrt míle,“ podotkla Rapsodie roztržitě.

„To netuším,“ odpověděla Oelendra. Rapsodie na ni rychle pohlédla a uvědomila si, že si ji učitelka se zájmem prohlíží.

„Omlouvám se, pokračuj, prosím.“

Lirinská válečnice znovu spustila: „Byl vždycky nezávislý, ve všech případech naprosto nestranný a nesloužil jedinému pánovi. Spíš těm, kdo ho nějak zaujali, nebo mu v danou chvíli za jeho služby dobře zaplatili.

Pak se to změnilo. Nikdy jsme nezjistili přesně proč, ale zdálo se, že na začátku Serenské války začal sloužit nepřátelům

serenského krále. Nabízel služby, které nezahrnovaly jen standardní nájemné vraždy, ale plnil i jiné úkoly, a několik našich vůdců a spojenců čekala smrt kotouči vymrštěnými z cwellanu.

Připadalo nám to velice divné, protože, jak už jsem ti říkala, Dhraciané jsou odjakživa F'dorovým nepřítelem. Podivné bylo už to, že v tom politickém boji vůbec někomu stranil, ale pokud sloužil F'dorovi nebo dokonce jeho spojencům, bylo to proti přirozenému řádu věcí. A pak jednoho dne zmizel a už ho nikdy nikdo neviděl. Byla to jedna ze záhad, na kterou jsme nikdy nenašli odpověď."

Rapsodie přikývla, ale zůstala zticha. Pomalu se odvrátila od ohně a doufala, že na ni Oelendra nebude naléhat otázkami. Nic takového se nestalo. Starší žena ji jen chvíli pozorovala a pak se opět věnovala ohni.

* * *

Tu noc ji strašil ve snech obličej Ashe – a už to trvalo několik týdnů. První noc k ní přišla Oelendra, když se probudila Rapsodiiným křikem. Našla svou žačku sedět na posteli mezi kožešinami; celá se třásla a oči měla vytřeštěné hrůzou.

„Jsi v pořádku, drahá?"

Po chvíli Rapsodie přikývla. „Je mi to moc líto, Oelendro; obávám se, že takhle to bude dnes a denně. Možná bude nejlepší, když budu spát v zahradě." Začala se zvedat z postele.

„Nebuď blázen," okřikla ji Oelendra a sedla si na kraj postele. Natáhla ruku a jemně pohladila Pěvkyni vlasy. „S tím se nedá nic dělat, když máš vidiny. Vlastně je to užitečná schopnost, pokud ti to nezničí zdraví nedostatkem spánku."

„Nebo mým přátelům," vzdychla Rapsodie. „Znáš jiné lidi, kteří mají vidiny?"

„Stávalo se to mnoha lidem z První generace. Myslím, že jim to nakonec přivodilo šílenství."

Rapsodie pokrčila rameny. „No, to si dokážu snadno představit.“

* * *

„Nenech se odradit, Rapsodie, a nepodceňuj význam této vlohy. Může to být znamení, varování nebo vodítko, když nemáš nic jiného. Co to znamená přijít o trochu spánku, když ti to zachrání život nebo zabrání válečným hrozbám?“

Rapsodie si teď znovu vybavila její slova, když se vzbudila celá zpocená strachy. Ve snu ji donekonečna pronásledoval Ashe a sledoval ji všude, kam šla. Když se ocitla v bezpečí, netrvalo dlouho a stanul před ní; byl jí neustále v patách. Nakonec ji chytil, silně ji spoutal – nedokázala se nijak vymanit; pak vzal její hlavu do rukou a trhnutím jí stočil obličej k obloze. Chytil její ruku s mečem a zvedl Denní hvězdu Clarion k nebi; čepel mířila na jednu vzdálenou hvězdu.

„Hiven vet.“ *Řekni to.* „Ewin vet.“ *Pojmenuj to.*

Zašeptala jméno hvězdy, ale jak se probudila, jméno zapomněla. Hvězda s obrovským hřmotem spadla z nebe a narazila do nedaleko stojící osoby; tělo se vzepjalo v agónii a shořelo v plamenech. Pozorovala toho hořícího člověka, když vtom se postava začala obracet.

Byl to Llauron.

Znovu se probudila, sama ve tmě, celá roztřesená.

„Rapsodie, ty nejsi vůbec soustředěná,“ hlas Oelendry byl trpělivý, ale bylo v něm i pokárání. „Velice snadno probudíš v meči jeho sílu ohně, a to je dobré. Váže tě k meči přirozená vazba, kterou já nemám, a pomáhá ti to posilovat vazbu na meč, ale ty musíš navíc využít úplně všechny jeho vlastnosti, pokud máš bojovat s nepřítelem, který tě čeká. Na zkázu F’dora oheň nestačí, je to živel, který je mu vlastní. Musíš se ještě propojit s etherálními vlastnostmi Denní hvězdy Clarion. Musíš se dotknout

hvězd. Pokud nepoznáš *seren,* zemřeš, až se setkáš s F'dorem. Teď to zkus znovu, ale už se pořádně soustřeď."

„Já vím, omlouvám se," Rapsodie se snažila pročistit si myšlenky a soustředit se na dýchání. Držela meč před sebou, zavřela oči a promítla si vše ve své mysli. Ve chvíli viděla svět jako mřížku a čáry v ní zhruba vykreslovaly obrysy kamenů a stromů. Oelendra se zjevila v zářící lidské podobě. Rapsodie si zabroukala pojmenovací notu *ela* a meč jako by změnil svou vibraci, aby se na pojmenovací notu naladil.

V tu chvíli se zostřilo i její vidění, a přestože všude zářilo slunce, jako by náhle vyšly i hvězdy. Povrch zahrady se rýsoval na její imaginární mřížce, všechno mělo své pevné místo a správné proporce až na řeku, která protékala přes pole. Zjistila, že skrz řeku nevidí nic. Trochu to zmátlo její vidění a zadumala se, jestli by takhle nějak vypadal Ashe. Při tom pomyšlení se její soustředění přerušilo a zmizelo i její vnitřní vidění světa. Rapsodie těžce vzdychla a sklonila meč.

„Omlouvám se. Myšlenky se mi toulají bůhvíkde."

Oelendra se posadila na zahradní lavičku a ukázala na místo vedle sebe. „Chceš si o tom promluvit?"

Rapsodie chvíli mlčky stála, pak přistoupila a sedla si. „Jak zjistíš s naprostou jistotou, komu můžeš důvěřovat?"

„To se nedá," odpověděla Oelendra, „opravdu to nejde. Musíš vnímat lidi jako jednotlivce, naslouchat všemu, co říkají, a porovnat to s tím, co víš sama. Musíš si vůči druhým lidem ponechal výhodu, že můžeš pochybovat, a podržet si jistou dávku rezervovanosti až do chvíle, kdy se prokáže, že jsou takoví nebo makoví. Rapsodie, jsi obdařena mimořádnou moudrostí. Nahlédni do srdce určité osoby a zjistíš, co tam najdeš."

„Co když není čas čekat na to, až se ti lidé sami projeví? Co když o tom člověku nevíš vůbec nic? Co když nedokážeš pohlédnout do jeho srdce? Co když ani nemůžeš vidět jeho obličej?"

Oelendra vzdychla a oči se jí zastřely vzpomínkami. „Žijeme v těžkých dobách, Rapsodie. Stalo se mi to jen jednou. Když jsem se stala Iliachenva'arou, hned zpočátku jsem se seznámila s jedním mužem. Vypadalo to, že mi chce pomáhat, ale byly to zlé časy, ještě horší než teď, a mě tehdy pronásledovali. Ten muž se zčistajasna objevil a hned mi nabídl pomoc. Nevěděla jsem, jestli mu mám důvěřovat nebo ne. F'dorové jsou mistři přetvářky. Tehdy se po zemi potulovalo daleko více démonových duchů a mnoho jich sloužilo mým nepřátelům. Bylo to pěkné dilema; kdybych se rozhodla špatně, znamenalo to, že mě ten muž zabije a Denní hvězda Clarion padne do rukou našich nepřátel. A to by byla rána, jakou by mí spojenci asi nepřežili. Nakonec jsem rozhodla věřit svému srdci. Vlastně nám nikdy nic jiného ani nezbývá."

Rapsodie vypadala schlíple. „To není dobrá zpráva. Přišla jsem na to, že se nemohu na své srdce spolehnout."

Oelendra se usmála. „Všichni děláme chyby. Myslím, že bys svému srdci měla dát ještě jednu šanci. Znám tě už dost dobře a věřím tomu, jak vidíš věci kolem sebe."

„Neměla bys vsadit svůj život nebo cokoli, pokud budu muset rozhodovat já."

Oelendra se natáhla a dotkla se tváře Pěvkyně. „Svým způsobem jsem to už udělala. A jsem přesvědčená, že jsem svou sázku vyhrála." Rapsodie se usmála a podívala na zem.

„Jak to s tím mužem nakonec dopadlo?"

„Provdala jsem se za něj," řekla Oelendra se zářivým úsměvem. „Jmenoval se Pendaris a za tu krátkou dobu, kdy jsme byli spolu, jsme prožili úžasné chvíle."

„Co se stalo?" zeptala se Rapsodie tiše.

„Zemřel v Serenské válce; nedožil se exodu Cymrianů," odpověděla Oelendra. Úsměv se změnil v nostalgický pohled. „Zanedlouho po naší svatbě nás zajal F'dor a ti, kteří mu sloužili. Pendarise umučili k smrti."

Rapsodie ji vzala za ruku. „To je mi líto, Oelendro."

„Byla to strašná válka, Rapsodie, měla bys být vděčná, žes ji nezažila. Ale nakonec jsme spolu strávili alespoň nějakou dobu. Pravda je, že kdybych mu tehdy nedůvěřovala, možná bych přežila, ale nikdy bych nezažila nejšťastnější chvíle svého života. Na to bys měla vždycky pamatovat, když stojíš před nějakou volbou – jestli by to, k čemu může dojít, stálo za to.“

* * *

Shrike měl trochu zpoždění a znervózňovalo ho to. Nejenže se nerad dostavoval na jakékoli setkání pozdě, navíc ještě věděl, že jeho pánovi se bude jen stěží zamlouvat, když ho nechává čekat. Uvědomil si, s kým má tu čest, a cítil se dost sklíčeně.

Když už měl místo schůzky v dohledu, obavy se mu potvrdily; už byl očekáván. Uprostřed cesty stál hřebec jeho pána, nejkrásnější kůň, jakého kdy Shrike viděl. Na hřbetě hřebce seděl jezdec a ostře na něj pohlížel. Shrike si povzdychl. Ten den začal velkou bouří a bez přestání lilo. Vypadalo to, že bude ještě hůř.

„U všech hromů, kde se couráš? Už je skoro tma.“

„Omlouvám se, pane,“ pronesl rychle Shrike ve snaze rozptýlit pánův hněv. „Chtěl jsem mít jistotu, že mě nikdo nesleduje.“

„Tak jak probíhala tvoje návštěva?“ Krásný hřebec se na cestě točil kolem dokola.

Shrikův kůň se nervózně na místě zastavil. „Bylo to, jak jste očekával. Firbolgský válečný magnát je ten, kterého jste viděl vloni; byl tam i ten jeho bolgský generál. Ale ta blondýna, o které jste se zmiňoval, podle mne na váš popis moc nesedí.“

„Co tím míníš?“

Shrike vypadal nejistě. Hněvu svého pána se bál neustále, ale jejich rozmluvy bývaly zpravidla klidné. Dnes však byl nevrlejší než kdy jindy, neboť šlo o choulostivé téma – přepadení Canrifu.

V azurově modrých očích to zuřivě blýskalo a tón hlasu byl drsný. Shrike příčinu snadno odhadl.

„No, té holce nebylo ještě ani dvacet, obličej měla úplně obyčejný a bledožlulou pleť. Nic výjimečného. Jak znám vaše zkušenosti a záliby, jen těžko bych v ní viděl nějakou krásku. Prostě byla naprosto příšerná."

„Pak to musela být nějaká jiná," řekl jeho pán a přitáhl víc otěže. „Pokud jde o popis té ženy, kterou jsem viděl, nedá se s nikým jiným splést." Stříbrně kruhy probleskovaly v jeho černém řetězu.

„Pak tam asi bude ještě nějaká další," souhlasil Shrike.

„A co Canrif?"

„Je až překvapivě nedotčený, ale není zrestaurovaný, což však *není nic* překvapivého. Zajímavé je, že Bolgové vyrábějí zboží vynikající kvality a dokonce se jim podařilo vypěstovat na starých vinicích úžasné víno."

Jeho pán přikývl. „A jejich armáda?"

„Dost velká a výborně vycvičená. Myslím, že to je práce obřího bolgského velitele. Moc toho nenamluví, ale jeho punc je vidět na chování všech bolgských stráží."

„Našli klenby? Knihovnu?"

„Nepochybně."

Anborn se zamračil. „Zatraceně. Dobře, Shriku. Pojďme pryč z toho deště. Nedaleko odtud je hostinec; dobré jídlo a děvky za rozumnou cenu. Musíme něco naplánovat." Shrike přikývl a pobídl svého koně. Jen stěží se snažil udržet krok s Anbornem, když klusali po cestě do tmy.

24

Oelendra se sama pro sebe usmála, když její žákyně uštědřila Uristovi tvrdou ránu přímo doprostřed hrudníku, ale ihned se

elegantně otočila, aby odrazila úder, kterým jí Syntianta mířila do zad. Pozorovala, jak se Rapsodie opět obrátila čelem k prvnímu protivníkovi a uštědřila smrtelný úder, i když meč se přímo nedotkl hrdla lirinského vojáka. „Výhra!“ vykřikly jednohlasně a obě se smály. Rapsodie ale neměla čas si ten okamžik řádně vychutnat; už po ní šla zase Syntianta a mávala mečem, který držela v obou rukách; byla svou technikou proslulá. Rapsodie měla navíc zavázané oči. Navzdory tomu si vedla báječně.

Oelendra usoudila, že si vede až příliš dobře. Tiše se přiblížila k místu, kde se odehrával zápas, a zvedla ze země oštěp. Počkala, až Urist i Syntianta Rapsodii plně zaměstnají, vplížila se ze strany, klekla na kolena a snažila se jí podrazit nohy.

Sled pohybů, které vyvolala, se nedaly očima snad vůbec postřehnout. Rapsodie se ladně obracela, srazila Urista k zemi, přeskočila oštěp a odskočila včas stranou. Syntianta ztratila rovnováhu a vrazila do Urista. Pak se Rapsodie rozmáchla Denní hvězdou Clarion a obloukem vyrazila Oelendře oštěp z ruky; prudce se vymrštil mezi stromy.

Oelendra se hlasitě smála, objala svou studentku a stáhla jí šátek z očí. „Pro dnešek to stačí; pojďme oslavovat. Gratuluji, Rapsodie; tančíš teď skoro tak krásně, jako zpíváš.“

Tu noc se Rapsodie rozhodla, že Oelendře svěří jedno ze svých největších tajemství. Na rozdíl od jiných, o která se s ní už podělila, se tohle týkalo jejích přátel. Vzpomněla si na Achmedovo varování, ale rozhodla se, že uposlechne rady Oelendry a bude věřit vlastnímu srdci. To jí napovědělo, že tady je v bezpečí.

Po špičkách kráčela po chodbě do ložnice Oelendry. Ještě svítila; Rapsodie věděla, že Oelendra často vůbec nespí. Jako čistokrevná Lirinka to nepotřebovala, neboť nové síly čerpala při podvědomých meditacích, které přicházely ve vibracích, jež její tělo čerpalo z lesa. Tiše zaklepala.

„Pojď dál, drahá.“

Rapsodie otevřela dveře. Oelendra seděla na posteli a uvolňovala si své dlouhé pletence vlasů. Rapsodie na ni pohlédla a hned se jí v očích nahromadily slzy. Matka jí kdysi takhle rozplétala její vlasy, když večer osaměly u krbu, a pročesávala jí je kartáčem. Oelendra jí matku tolik připomínala, že si na ni při různých příležitostech vzpomněla, a s každou vzpomínkou se dostavila i bolest. Oelendra si ihned uvědomila, co se opět přihodilo. Ukázala na místo vedle sebe na posteli.

„Posaď se." Oelendra si začala rozčesávat vlasy.

Rapsodie poslechla. „Oelendro, pověz mi o Třech a proroctví o nich."

Oelendra se usmála. „Bezduché tlachání, Rapsodie. Manwyn chtěla ochránit svou sestru, aby ji Cymrianská rada neodvolala. Rada Anwyn beztak poslala do vyhnanství, navzdory slibům její sestry, že přijdou spasitelé, kteří napraví křivdy, které napáchala. Myslím, že čtyři sta let je dost dlouhá doba, abychom na to fantazírování zapomněly a naplánovaly něco jiného."

Rapsodie přikývla. „Vzpomínáš si, co přesně řekla?"

„Jo. Pomohlo, že jsem si to zapsala. Proč?"

Pěvkyně se usmála. „Však víš, zajímají mě staré tradice."

Oelendra si ji vážně prohlédla a pak začala přednášet slova v jazyce Cymrianů.

Tři přijdou, odejdou brzy, dorazí pozdě,
Tři období života všech lidí:
Dítě Krve, Dítě Země, Dítě Oblohy

Každý člověk, zplozený v krvi a zrozený v ní
Kráčí po Zemi a živí se jí
Sahá k obloze a přebývá pod ní,
Dosáhne k ní až na svém konci, stane se součástí hvězd.
Krev dává nový začátek, Země dává obživu,
Obloha dává sny v životě – věčnost ve smrti.
Tak budou Tři, jeden s druhým.

Rapsodie přikývla. „A nikdo se nesnažil to nějak vysvětlit?“

„Vlastně ne,“ odpověděla Oelendra. „Mudrci studovali Manwynina slova a snažili se v nich najít nějaký význam; nakonec se ale dohodli, že se jedná o alegorii, jejíž význam je, že F’dora může zabít kdokoli, protože vlastně mluvila o stadiích v životě každého člověka. Tehdy jsem tomu nevěřila, ale pak už ano, protože to byla víceméně zbytečná informace. Proč tě to dnes v noci tak zajímá? Něco se ti zdálo?“

„Ne,“ odpověděla Rapsodie. „A žádný další výklad už nikdy nebyl?“

„No, vlastně Anborn, Gwylliamův syn, se před Radou zeptal Manwyn, jak by Tři mohli tu ránu zacelit.“

„Pamatuješ si, co řekla?“

Oelendra přikývla a na chvíli se zamyslela.

Pokaždé, když vzniká život, je přidávána Krev, ale je také prolita; rozděluje se příliš snadno, než aby vyléčila ránu.

Zemi sdílejí všichni, ale i ona je rozdělována, jednu generaci po druhé.

Pouze Obloha zahrnuje všechny a nemůže být rozdělena; a tak se ona stane prostředkem, skrze nějž bude dosaženo míru a sjednocení.

Pokud chceš zacelit ránu, generále, střež Oblohu, aby nespadla.

Rapsodie se zasmála. „Tak to bylo užitečné.“

Oelendra položila kartáč na noční stolek u postele. „Tak už chápeš, proč nepřikládám tak velkou váhu blábolům nějaké šílené ženy?“

„Ano, ale možná bys měla.“

Oelendra na ni ostře pohlédla. „Rapsodie, řekni mi, co tím myslíš.“

Pěvkyně na ni utkvěle hleděla. „Víš, že jsem nepřiplula s tebou, Oelendro, a také víš, že jsem Cymrianka z První generace. Asi jsi usoudila, že jsem se neplavila s Cymriany, ale šla do

nějaké země poblíž Serendairu jako mnoho Lirinů, ale tak to nebylo. Vlastně jsem v tomto novém světě jen velice krátce. Vyprávěla jsem ti o Grunthorovi, mém bolgském příteli, který mě učil bojovat s mečem. Asi bych ti měla říct, že je to také Cymrian. Přišli jsme ještě s jedním přítelem.“ Oelendřiny oči se zvětšovaly a Rapsodiin hlas byl stále tišší. „Je to Dhracian.“

Oelendra jí sevřela ruku: „Ty jsi jedna ze Tří?“

Rapsodie se zachvěla. „Myslím, že ano. Tedy vlastně nevím, ale Grunthor má vazbu na Zemi a Achmed na Krev. A vzhledem k tomu, že jsem Liringlaska, tak bych soudila, že jsem patrně Dítě Oblohy.“

„Odejdou brzy, dorazí pozdě,“ mumlala Oelendra sama pro sebe. „Pouze Obloha zahrnuje všechny a nemůže být rozdělena; a tak se ona stane prostředkem, skrze nějž bude dosaženo míru a sjednocení.“ Její oči se rozzářily. „To jsi ty, Rapsodie; věděla jsem to od chvíle, co jsem tě spatřila. I kdybys nebyla jednou ze Tří, mě srdce mi říká, že jsi ta pravá, která to dokáže; jsi skutečná Iliachenva’ar. Ten meč se zrodil z Manwynina proroctví.“ Ruce se jí chvěly vzrušením.

„Oelendro, prosím tě, nenech se tím tak unášet,“ napomínala ji Rapsodie. „O Třech nevím vůbec nic, a pokud je tak předpovězeno, nikdo to nepředpověděl mně. Jen mě napadlo, že bys měla vědět, že jsem nepřišla sama.“

„A nikdy už sama nebudeš, Rapsodie. Udělám cokoli, abys byla dobře připravená na ten boj, a ať už je tvůj osud jakýkoli, jsem tady pro tebe.“

25

Rapsodie se probudila velice brzy a v hlavě jí stále zněla melodie ze snu. Vykoupala se, oblékla, ale nápěv byl stále s ní a rozptyloval ji.

Naslouchala u dveří, zda její činnosti před úsvitem nějak nevyrušily Oelendru, ale na chodbě neslyšela žádný zvuk. Rapsodie mrkla nelibě na loutnu v rohu, ale pak to s povzdychem vzdala, neboť věděla, že když ji napadla nějaká nová melodie, musí se jí nejprve pořádně věnovat, jinak by totiž nedokázala myslet na nic jiného.

Udělala si šálek čaje. Když popíjela horkou tekutinu, vzpomněla si na nejapné připomínky Asheho a stále se divila, v čem byl problém. Čaj přece zas až tak zle nechutnal.

Usadila se v pohodlném křesle u krbu, naladila loutnu a začala hrát. Zpočátku byla melodie nepřátelská a nepoddávala se, ale po několika minutách začaly noty znít plynuleji a melodie už na sebe vzala jasnou podobu. Rapsodie hrála potichu, aby nerušila svou hostitelku. Místnost začala vibrovat tvořivou energií a připojila se tak ke světlu a teplu.

V ohništi zpíval oheň a praskal v rytmu tónů vycházejících z loutny; občas zasyčel. Rapsodie byla naprosto zabraná do hry, když tu se otevřely dveře.

„Jsi připravena?“ zeptala se Oelendra a vešla do pokoje. Měla na sobě svůj obvyklý kožený oděv, onošený za dlouhá léta tréninků, a plášť s vysokým límcem.

Rapsodie vzhlédla od loutny do železem prokládaného okna. Do úsvitu zbývala ještě tak hodina.

„Oelendro, venku je ještě tma,“ odpověděla a prsty se dál probíraly strunami.

„Jo, ale ty jsi vzhůru, nebo alespoň působíš takovým dojmem.“

Rapsodie se na ni usmála. „Už mám tu znělku skoro hotovou,“ řekla a stočila oči na svůj nástroj. „Než vyjde slunce, mám ji složenou. Až to dodělám, jsem ti k dispozici.“

„Směšné,“ řekla Oelendra potichu. „Měla jsem ten dojem, že jsi mi k dispozici stále.“

Byla to podivná poznámka a Rapsodie se na ni podívala. Oelendra si ji zkoumavě měřila. Jakmile se jejich oči setkaly,

Oelendra se usmála. Rapsodie jí úsměv opětovala, ale měla pocit, že jí něco uniká.

„Dneska bych se měla dobře soustředit," řekla a vrátila se ke své znělce. „Až vypustím z hlavy tenhle sonet, budu v pořádku."

„Skutečně?" Oelendřin hlas byl laskavý.

„Ano," řekla Rapsodie a ladila strunu, která zněla falešně. „Tahle loutna je přísný učitel. Plísnila mě celou noc, zatímco jsem spala; proto jsem vstala tak brzy. Stále mě nutila vrátit se k té melodii a chtěla po mně, abych ji dokončila. Myslím, že mě nenechá odpočinout nebo se soustředit na cokoli jiného do chvíle, než bude píseň hotová."

„To je ale otravný nástroj. No, jestli je to všechno –" Oelendra se natáhla a vytrhla loutnu Rapsodii z rukou. Na protest stačila jen otevřít ústa; Oelendra nejprve mrštila nástroj proti zdi a pak přes celý pokoj do krbu, kde rozbité kusy dřeva praskaly v ohni a struny vydávaly podrážděné tóny. Rapsodiiny oči zíraly v úžasu a pozorovaly, jak dřevo hoří.

„Tak a je to," řekla lehce Oelendra. „Když už nemáme žádný problém, tak bys mohla začít, ne?"

Rapsodii chvíli trvalo, než byla schopna promluvit. „Nemohu uvěřit tomu, co jsi právě udělala."

„Čekám."

„Ve jménu Jednoboha, co se to s tebou děje?" zakřičela Rapsodie. Ukázala na krb. „Ten nástroj měl nevyčíslitelnou hodnotu! Byl to dárek od Elynsynos, byl plný tradic a historie. A teď je –"

„A teď nám udělá v pokoji teplo."

„Ty si myslíš, že to je *legrační?*"

„Ne, Rapsodie, to si nemyslím." Z Oelendřina chování se vytratila veškerá veselost a místo ní zde byla chladná a zlostná rozhodnost. „Nemyslím si, že by to bylo legrační, a není to také žádná hra, i když se ti to může zdát. Je to otázka života a smrti a bude jen dobře, když si to co nejdřív uvědomíš a začneš se podle

toho chovat. Teď jsi Iliachenva'ar. Jsi jednou ze Tří – čeká tě jistá povinnost."

„To ale neomlouvá, cos provedla! Kromě toho mám i jiné povinnosti, Oelendro. Jsem také Pojmenovatelka. Musím cvičit své schopnosti, nebo je ztratím." Rapsodie rychle polkla ve snaze potlačit vztek, který ji pálil v očích.

Oelendra začala neklidně chodit sem a tam po pokoji. „Možná tomu tak je, ale v tomto světě jsou i další Pojmenovatelé, i když se vyskytují velice vzácně. Existuje však jen jedna Iliachenva'ar. Leží na tobě obrovská zodpovědnost, kvůli které vlastně žiješ. Na všech tvých dalších zájmech nezáleží."

Rapsodie zkroutila ruce v pěst a hořela vztekem. „Promiň? Ty mi teď diktuješ, co jsem zač? Nevzpomínám si, že bych tě o nějaký takový úkol požádala."

„Ne, měla jsi zde jisté povinnosti," řekla lirinská válečnice ostrým hlasem. „A teď vstaň."

„Oelendro, co se to s tebou děje?"

Umyvadlo i džbán na vodu se roztříštily na podlaze a všude lítaly kameninové střepy, jak lirinská válečnice mrštila celý stojan na zeď. „Nedokážu tu zatracenou věc zabít; to se se mnou děje!" zavrčela Oelendra. „Kdybych to dokázala, už deset století by z démonů byl jen popel v povětří. Ale nepochodila jsem; nadělala jsem spoustu chyb a cena za to byla dost vysoká. Rapsodie, nesmíš to nechat uniknout. Tvůj osud je předpovězen, a jakkoli nad tím můžeš krčit rameny, musíš F'dora zabít anebo při pokusu o to zemřít. Nemáš na vybranou. Zodpovídám za to, abys při tom pokusu uspěla, a teď mě jen připravuješ o čas."

Rapsodie zavřela pusu; měla ji otevřenou od chvíle, kdy Oelendra spustila svou tirádu. Snažila se zformuloval nějaká slova, aby svou rádkyni uklidnila, ale okamžitě si uvědomila, že je to nemožné. V Oelendřiných očích bylo něco víc než vztek, něco mnohem hlubšího, než kam mohla Rapsodie proniknout. Vzpomněla si na varování ohledně Oelendřina hněvu a na její

pověst neoblomné a přísné učitelky. Raději se jí teď proto klidila z cesty.

„Poslouchej mě, Rapsodie. Vyslala jsem za tím monstrem osmdesát čtyři výborně vycvičené válečníky a žádný z nich, *ani jeden,* se nevrátil. Máš v sobě přirozené nadání, obrovské schopnosti, máš toho více než oni všichni dohromady, abys to mohla porazit, ale chybí ti disciplína a vůle. Tvoje srdce chce spasit svět, ale tvé tělo je příliš líné. Nechápeš, jak temné je tohle zlo; číhá tam někde venku a chce tě zničit.

A jestli se neumíš povznést nad hrůzu z vlastní smrti a zatracení, pak pomysli na lidi, které miluješ. Pomysli na své přátele, na svou sestru, na děti, o které se staráš. Napadá tě vůbec, co je všechny čeká, když selžeš stejně jako já? Ne, nenapadá, protože kdyby tomu tak bylo, tak bys ho teď už honila, zotročila ho a proklála jej čepelí meče mnohokrát za sebou – jen abys pocítila ve svých rukou jeho smrt a vychutnávala si radost z toho, že jsi pomstila všechny ty příšerné činy, které za tisíce let svého života provedl!“

Rapsodie pohlédla stranou; nedokázala dál pozorovat Oelendřino nabubřelé řečnění. Kdesi v nitru pocítila, jak se v ní rozprostírá ticho, pocit klidu, který pro ni signalizoval hrozící nebezpečí. Nebyla to však Oelendra, kdo ji ohrožoval, byla to panika, která jí stoupala vzhůru hrdlem, když začala přemýšlet o úkolu, který ji čeká.

„Víš, co se přihodilo tvé rodině, tvým přátelům v rukách toho monstra? Víš, co se stalo s Eastonem, Rapsodie?“

„Ne,“ zašeptala Rapsodie.

Oelendřiny oči se pročistily; jako by ji zasáhla melodie Pěvkyně. „Buď za to vděčná, nebylo to nic roztomilého,“ řekla klidnějším hlasem. „Máš příležitost s tím skoncovat, Rapsodie, jednou provždy učinit přítrž tomu utrpení. Máš přirozenou vazbu na hvězdy a na oheň a navíc ti pomůže Dhracian. Jsi jedna ze Tří. Už to ví, že jsi tady, uvědom si to. Čeká to na tebe už dlouho, stejně jako jsem čekala já. Když však nebudeš připravená, ani si

to neuvědomíš a zmocní se tě, a ve srovnání s tím, co provede tobě a tvým nejbližším, je smrt požehnáním. Jinak jsem mu ten meč mohla předat sama už kdysi dávno.“

Rapsodie se zhluboka nadechla a donutila se ke klidu. V hlučném hlase Oelendry bylo zoufalství, které ji dojímalo; hluboko v duši cítila ozvěnu toho zoufalství a dokázala přesně určit jeho melodii. Byly to tóny nevyslovitelné bolesti; sama již vycítila, jak se tato bolest vkrádá do země. Bylo zřejmé, že stará válečnice se s minulostí nevyrovnala tak dobře, jak se zpočátku zdálo. Přestože to vypadalo neskutečně, Oelendru navíc zachvátil hluboký strach; o hloubce toho strachu nemohl mít nikdo ani ponětí.

„Oelendro, tohle musíme nějak vyřešit,“ řekla a snažila se ze všech sil, aby její hlas zněl klidně. „Nechci, aby mezi námi byla zloba. Byla bys tak hodná, sedla si a chvíli si se mnou povídala? Pak s tebou půjdu ráda trénovat a můžeš mě trápit až do západu slunce, a když budeš chtít, tak i déle. Jenže to bude stejně k ničemu, pokud nejprve nevypořádáme tohle.“

Starší válečnice se poněkud zdráhavě posadila ke stolu. Rapsodie si vytáhla židli proti ní a sedla si.

„Oelendro, já nemohu být takovou Iliachenva’arou, jako jsi byla ty.“

„Nebuď směšná, Rapsodie. Nenarodila jsem se s mečem v ruce. Také jsem se musela všechno naučit jako ty. Chce to vzít na sebe závazek. A soustředit se. A naplno se tomu věnovat. Nemůžeš být zdráhávou válečnicí.“

„Dokážu být jenom zdráhavou válečnicí,“ odpověděla Rapsodie. „Nemám jinou volbu. To jsem tím ale nemyslela. Můžu se naučit bojovat s mečem. Mám daleko lepší učitelku, než jsi měla ty – prakticky tu nejlepší. Ale každá z nás má nadání pro něco jiného. Ty máš úžasnou sílu a tvoje mysl je jako nejjemnější nástroj.“ Pohlédla do krbu na popel, který býval kdysi její loutnou. „No, možná tohle nebyla právě nejlepší analogie.“

Oelendra se bezděčně sama pro sebe usmála a její hněv se zkrotil. „Pochopila jsem."

„A já mám zase schopnosti, které ty nemáš. Jsem úplně jiný člověk; když se budu snažit být jako ty, tak selžu. Mám za to, že do boje s nepřítelem takové síly se musí vytáhnout všechny možné dovednosti a nadání. Takže já musím dokázat bojovat s mečem nejlépe ze všech, a nepochybně se tak stane, protože mě zasvěcuješ do své moudrosti a zkušeností, a to nemluvím o tom, že mě neustále kopeš do zadku. Ale zároveň si myslím, že nemá smysl ignorovat jiné zbraně, které mám k dispozici. Pořád mi opakuješ, že v boji musím využít všechny své síly; spoléhat se na svou rychlost a hbitost, že nemám bojovat jako Bolg – je to tak?"

„A v tom to vězí, ne?"

Rapsodie vydechla. „Možná. Doufám. Existuje velké množství zbraní a každá z nich je v určitou chvíli a svým způsobem velice účinná. Pointa je v tom, že hudba může být mou nejmocnější zbraní, možná mocnější než meč. Není to způsob, jak trávím dlouhou chvíli nebo odpočívám; je to moje největší dovednost, Oelendro, moje *nejlepší.* Tím nechci nijak snižovat svou oddanost meči."

Oelendra si ji velice dlouho prohlížela a pomalu oddychovala. „Máš pravdu. Neměla jsem právo si dnes na tobě vylívat svůj vztek. A s tou loutnou – omlouvám se." V jejím hlase zněl nějaký falešný tón; Rapsodie se začala mračit.

„Oelendro, podívej se na mne." Nepřišla žádná reakce, Rapsodie tedy znovu naléhala: „Prosím."

Starší žena zvedla po chvíli hlavu a jejich oči se setkaly. Oelendra plakala a Rapsodii to polekalo.

„Oelendro? Co se děje? Prosím, řekni mi to."

„Dnes." Mluvila šeptem.

„Co je dnes?"

Oelendra se zahleděla do krbu. „Výročí."

„Dnes je výročí tvé svatby, Oelendro?"

Válečnice se smutně usmála. „Ne, Rapsodie, žádné výročí svatby. Dnes je výročí jeho smrti.“

Rapsodiin obličej zachvátila lítost. „Bohové. To je mi moc líto.“ Vyskočila od stolu, běžela ke své rádkyni a natáhla paže přes její široká ramena. Chvíli zůstaly v objetí a Oelendra položila ruku na Rapsodiinu paži. Ta po chvíli sevření povolila a kráčela k držáku na meče.

„Dobře, Oelendro,“ řekla a připjala si pás k tělu, „teď jsem připravena.“

Ve svém temném snu spatřila Rapsodie ostrý paprsek světla. Zářil směrem od ní přes celý pokoj a osvětloval roh. Posadila se a pozorovala, jak intenzita jasu stoupá. Zamžourala do tmy. Viděla, jak zdroj světla bliká; byla to drobná hvězdička v horním okraji tenkého vlákna pavučiny, houpající se ve vzduchu.

Jak zírala na nekonečně malou hvězdičku, začala si uvědomovat i další světlé body v místnosti; všude kolem ní svítily zářící loužičky poskládané ze stovek matnějších bodů. Ve tmě vypadaly jako brože ve vitríně klenotníka; třpytivé kameny na černém sametu noci. Rapsodie se znovu rozhlédla a zjistila, že už se dávno nenachází ve svém pokoji v domě Oelendry, ale sedí na jemném chomáči mraku na obloze a vznáší se nad zemí zahalenou do temné noci.

Ze své vysoko položené a načechrané pozorovatelny viděla, jak na okraji východního horizontu vychází slunce, čisté a zlaté. Sluneční světlo se dotklo země, a když k tomu došlo, spatřila, že drobná hvězdička je minaret v Sepulvartě, Věž na obrázcích, které jí ukazoval lord Stephen. Sluneční světlo se ostře odráželo od Věže a pak pokrylo i okolní zem; pod jejíma nohama se rozvinul celý Roland. Třpytivé jehlice se nakonec ukázaly být městy, jež přestávala zářit, jak slunce vycházelo více nad obzor.

Hluboko v podvědomí Rapsodie cítila naléhavou potřebu zazpívat své ranní modlitby, ale její hlas byl němý. Zavrtěla hlavou, a když to udělala, spatřila, jak se po zemi šíří stín, hluboký stín, který se pomalu táhl k Sepulvartě. V hrudi se jí

zrodil obrovský pocit hrůzy, který pak zachvátil celé tělo; stín padl na Věž a na celou baziliku – vše se ponořilo do tmy.

V temnotě stál nějaký stařec. Rapsodie se nyní ocitla pár metrů od něj – stál a modlil se u oltáře prázdné baziliky, obličej bílý jako smrt. Všude kolem něj hořel černý oheň, a jak zpíval, z úst i nosu se mu začala pomalu řinout krev. Na sněhově bílém rouchu se šířily rudé skvrny. Rapsodie nemohla vůbec promluvit, jen sledovala, jak temný oheň starce pohltil.

Po chvíli se obraz vyjasnil a do baziliky vstoupilo pět mužů. Běželi ke kaluži krve, kde se prve nacházelo starcovo tělo, zastavili se nad ní a modlili se. Dva z mužů – mladík a sešlý stařec s prázdnýma očima – zírali bezmocně na podlahu a kalužkrve. Druzí dva muži tasili meče a nad kaluží začali zápasil. Poslední muž, starší člověk s laskavýma očima, začal třídit listiny, připravovat čaj a uklízel nepořádek. Obrátil se k Rapsodii a usmál se na ni. Natáhl ruku a nabízel jí šálek čaje. Zavrtěla hlavou a on se vrátil zpět ke své práci.

Rapsodie zaslechla oknem baziliky nějaký hluk, tak se šla podívat. Pouliční ruch zde vládl jako každý jiný den; lidé se procházeli po městě a obchodníci nabízeli své zboží – to vše uprostřed široké řeky krve protékající ulicí; krev sahala všem až po kolena. Lidé toho nijak nedbali, i když jim krev stoupla až nad hlavy a oni se v ní topili. Poslouchala, jak si pekař dojednává obchod s pradlenou v okně jednoho domu, a při tom se mu ústa plnila krví.

Zaslechla obrovskou ránu a pohlédla vzhůru. Hvězda na vrcholu Věže se chvíli kývala a pak spadla do rudého krvavého moře, které kdysi bývalo Sepulvartou – vše probíhalo naprosto stejně jako v jejích dřívějších snech. Jakmile hvězda dopadla na povrch Země, oblohu rozčísl dlouhý blesk a oslepil jí oči. Když se jí pohled zase rozjasnil, seděla ve větvích Velkého bílého stromu a ve vlasech měla čelenku z Tyrianu. Obklopovali ji Lirinové a tiše s ní zpívali, jak Strom pomalu klesal pod vlny oceánu krve.

V jejím snu bylo ještě něco, ale Rapsodii probudil vlastní nářek. Oelendra seděla u ní na posteli a držela ji za lokty.

„Rapsodie? Jsi v pořádku?“

Rapsodie se zmohla jen na to, že se třásla a hleděla na Oelendru. Jen stěží dokázala zamrkat a uvědomit si obrazy ze snu. Byla to očividné vize určitého druhu, varování, které nechtěla ignorovat. Oelendra vycítila její vnitřní boj a zmizela; nechala Rapsodii, aby si všechno vyjasnila sama.

„Je dost teplý?“

Rapsodie si lokla *dol mwl* a přikývla. „Je moc dobrý. Díky, žes mi donesla čaj. Omlouvám se, že jsem tě probudila.“

Oelendra tiše pozorovala svou žákyni, jak zhluboka pije čaj a usilovně se snaží zklidnit své rozbušené srdce. Už si přivykla na Rapsodiiny noční můry a v podstatě je vnímala jen málokdy. Tentokrát se stalo poprvé, kdy ji probudily výkřiky. Jakmile si vyslechla obsah Rapsodiina snu, vůbec ji reakce Pěvkyně nepřekvapovala.

Rapsodie dovyprávěla a položila hrnek. „Ráno musím jet do Sepulvarty.“

Oelendra přikývla. „Ten muž v bílém rouchu odpovídá popisu Patriarchy, to je jisté, i když ho nevídá nikdo jiný než nejbližší okruh jeho lidí, takže vlastně ani nevím, jak vypadá. Netuším, kdo by mohli být ti ostatní, pokud se nejedná jen o symboly.“

„V pětici mužů, co vešli do baziliky, jsem poznala toho mladíka – je to Žehnatel Canderre-Yarimu,“ řekla Rapsodie. „Setkala jsem se s ním jednou při dojednávání mírové smlouvy mezi Rolandem a Ylorcem a zdálo se, že je to slušný člověk. Dokážu si i bez toho snu představit, jak by ho smrt Patriarchy vyděsila.“

„Ti ostatní jsou možná ze zbývajících měst Patriarchátu,“ navrhla Oelendra.

„Snad,“ řekla Rapsodie. „Je mi moc líto, že musím odejít tak náhle. Přála bych si, abychom na sebe měly víc času.“

„Je čas," odvětila Oelendra prostě. „Znáš všechno, co potřebuješ, Rapsodie; mýlila jsem se, když jsem ti říkala, že ještě nejsi připravená. Jsi. Jsi silná, dokážeš výborně zápasit s mečem, ale jsi obdarovaná i moudrostí a oddaným srdcem. Nezbývá nic jiného než jít a následovat svůj osud. Pomohu ti, jak jen to bude v mých silách. Pamatuj, že tady jsi kdykoli vítána a můžeš zůstat, jak dlouho chceš. A pokud dospěješ k závěru, že je v tvých silách sjednotit Liriny a také Cymriany, přijď ke mně a já tě podpořím i v téhle věci."

Rapsodie se na ni usmála, ale v očích měla žalostný smutek. „Myslím, že říct sbohem právě tobě pro mne bude daleko obtížnější než komukoli jinému, s kým jsem se zatím setkala, Oelendro. Za tu krátkou dobu, co jsem strávila u tebe, jsem se cítila poprvé jako doma od chvíle, co jsem opustila Serendair. Bude to dost podobné – jako bych stále přicházela o svou rodinu."

„Pak nic neříkej," odpověděla Oelendra, vstala a přistoupila ke dveřím. „Pokud na tebe stále někdo myslí, pak vlastně nejsi nikdy skutečně sama. A mohu tě ujistit, že na tebe bude vždycky někdo myslet. Zkus si trochu odpočinout. Ještě není ráno."

„Den Nejvyšší svátosti v náboženství Patriarchy je první letní den," řekla Oelendra a podávala Rapsodii jezdeckou brašnu. Pěvkyně přikývla a urovnávala brašnu na hřbetě kaštanově zbarvené klisny, kterou jí Oelendra věnovala. Bylo to silné, ale krotké zvíře; Rapsodie viděla v jejích očích vrozenou inteligenci. „Když pojedeš přímo a ne po cestách, mohla bys to zrovna stihnout."

Rapsodie si nebyla jista. „Říkala jsi, že to odtud do Sepulvarty trvá dva týdny. Když nepojedu po cestách, zabloudím. Ještě nikdy jsem tam nebyla."

Oelendra se usmála. „Věž je vlastně takový maják a na její špici září hvězda. Když se soustředíš, měla bys ji vycítil ve své duši, ani nepotřebuješ Denní hvězdu Clarion. Když se ale necháš

vést mečem, nikdy nezabloudíš. Ani jedna lirinská duše se nemůže nikdy pod hvězdnou noční oblohou ztratit.“

„Dědeček mi říkal totéž o námořnících,“ řekla s úsměvem Rapsodie. Úsměv trochu pohasl, když opět zaslechla matčina slova.

Dokud budeš moci najít na obloze svou strážnou hvězdu, nikdy se neztratíš, nikdy.

„Mám pro tebe ještě jednu lekci, na kterou nesmíš zapomenout,“ řekla Oelendra a její oči jiskřily. „Jednoho dne bych ti to řekla, ale netušila jsem, že náš společný čas uběhne tak rychle.

Ve staré zemi existovalo bratrstvo válečníků – říkali si Rodina. Byli to mistři bojového umění a svou činnost zasvětili větru a hvězdě, pod níž jsi se zrodila. Členové bratrstva se přijímali na základě dvou předpokladů: výjimečné bojové schopnosti získané v celoživotní vojenské dráze a nezištná vůle sloužit druhým, chránit nevinné i v ohrožení vlastního života.

Rapsodie, možná jednou budeš poctěna a staneš se členem bratrstva, jsi pro Rodinu vynikající materiál. Poznáš to, když zaslechneš v uších volání ve větru, jehož šepot ti pronikne přímo do srdce. Žádného člena bratrstva jsem zatím v tomto novém světě nepotkala; nevím, zda Rodina ještě vůbec existuje. Pokud však ano, člen Rodiny vždy vyslyší volání o pomoc, které vyšleš po větru, pokud jsi jednou z bratrstva. Dobře poslouchej, naučím tě to.“ Oelendra začala zpívat chvějícím se hlasem. Slova byla ve starocymrianštině.

Při Hvězdě budu vyčkávat, budu střežit, a když přivolám pomoc, budu vyslyšen.

„Když to bude nutné, nezapomeň zavolat o pomoc,“ řekla Oelendra. „Nevím, jestli tě uslyším, ale pokud se tak stane, buď si jista, že za tebou přijdu.“

Rapsodii pálily v očích slzy. „Vím, že bys přišla. Oelendro, nedělej si starosti, budu v pořádku.“

„Jistěže budeš.“ Rapsodie poplácala klisnu. „Bude nejlepší, když vyrazím. Děkuji ti za všechno.“

„Ne, Rapsodie, já za všechno děkuji *tobě,*“ odpověděla lirinská válečnice. „Přinesla jsi toho s sebou daleko více, než s čím odjíždíš. Šťastnou cestu. Buď živa a zdráva.“

Rapsodie se naklonila a políbila Oelendru na tvář. „Až se jednoho dne vrátím, budu ti všechno vyprávět.“

„Budou to báječné příběhy, o tom jsem přesvědčena,“ řekla Oelendra a rychle mrkala, aby zahnala slzy. „Už jeď. Čeká tě dlouhá cesta.“ Lehce pleskla klisnu do slabin a mávala odjíždějící Rapsodii, poslední v dlouhé řadě svých žáků, za kterými vysílala své modlitby. Dobře věděla, že tentokrát je to trochu jiné. Už si netroufala v cokoli doufat; viděla až příliš mnoho mladých válečníků odjíždět – a už se nikdy nevrátili. Tentokrát však jí srdce odjíždělo s její svěřenkyní. Pokud se nevrátí tahle, Oelendra o své srdce přijde.

26

Jízda do Sepulvarty se ukázala být velice osvěžující. Rapsodie ujížděla na severovýchod a léto mělo vždy jeden den náskok; jako by prohánělа neustále unikající kořist. Sledovala letní stopy v nové trávě i v čerstvě zrozených výhoncích neopadavých stromů, jež lemovaly les. Každým dnem byl vzduch teplejší, listoví plnější, luční tráva vyšší a Rapsodie cítila, jak v bujícím horku sílí i oheň v její duši. Květy a bledé jarní listí se nyní proměnily v bujné, bohaté zelené listoví, které skýtalo příjemná stinná místa. Před příchodem slunečního ročního období vyschla a zpevnila se i zem.

Nápory větru, klusot koňských kopyt a zběsilost její zoufale potřebné jízdy uvolnily i v Rapsodii jakousi nezkrotnost, kterou musela tak dlouho držet na uzdě. První den, kdy vyjela z lesa a

vyrazila do rozlehlých plání Rolandu, uvolnila černou sametku ve vlasech; kadeře za ní vlály, jak pádila na svém jezdeckém koni přes pláně. Obracela obličej ke slunci a vpíjela jeho žár; vystavovala tvář poledním rozžhaveným paprskům, takže její narůžovělý obličej získal zlatavý nádech. Než překročila pláně v Bethany a Navarne, cítila se mnohem zdravější a silnější, než si kdy pamatovala.

Jedenáct dnů zběsilé jízdy trvalo, než se dostala na předměstí Sepulvarty. Věž s hvězdou na špici už měla v dohledu poslední tři dny. Poprvé ji Rapsodie zahlédla v noci, jak v dálce tlumeně září. Vypadala přesně tak, jak si ji uchovávala v představách; pohled na ni způsobil, že sny té noci byly obzvláště intenzivní. Noční můra, která ji přinutila podniknout tuto cestu, se k ní vracela téměř každou noc jako úporné znamení, že je zapotřebí splnit ten úkol co nejrychleji.

Cesta vedoucí do města se hemžila lidmi – poutníci na cestě k oltářům ve svatyni, duchovenstvo putující za rozličnými úkoly, nejrůznější lidé cestující z jedné provincie do druhé za obchodem či jiným jednáním, někteří ctihodní a vážení, jiní hanební. Rapsodii se podařilo poměrně snadno splynout s davem a projít bránou města. Nakonec se stočila k farnosti Lianta'ar, Velké baziliky v Sepulvartě, vysoko na kopci na kraji města. Byla to nádherná mramorová budova, která byla propojena s bazilikou. Její mosazné dveře s rytinami střežili vojáci ve světlých uniformách. Rapsodie zavedla svou klisnu na místo k uvazování koní, opatřila ji vodou a otrubami a pak se vydala přímo k hlídkám.

Nebyla od nich ani tři metry, když oba vojáci před ní zkřížili kopí.

„Co chceš?"

Rapsodie stále vzpřímeně. „Potřebuji mluvit s Jeho Milostí."

„Dny přímluv jsou v zimě; opozdila ses."

Cítila, jak se původní strach, který v sobě nesla od první noční můry, mění pozvolna v podrážděnost. „Musím ho nutně vidět. Prosím.“

„Nikdo nemůže vidět Patriarchu, ani za Dnů přímluv. Jdi pryč.“

Hrozilo, že ji zachvátí netrpělivost. Rapsodie se snažila, aby její hlas zněl co nejklidněji. „Prosím, řekněte Jeho Milosti, že se dostavila Iliachenva'ar, aby ho chránila. Prosím.“ Vojáci nic neřekli. „Dobrá,“ prohlásila a ze všech sil ovládala svůj vztek, „pokud nedoručíte můj vzkaz Patriarchovi, nebudete schopni doručit žádný jiný vzkaz.“ Vyslovila jméno ticha.

Vojáci pohlédli jeden na druhého a pak se začali smát. Rapsodii přelétla přes tvář lítost, když pozorovala, jak náhle oněměli a jejich obličeje znetvořily zmatek a obavy. Mladší z obou mužů si rukama tiskl zmlklé hrdlo, zatímco zkušenější voják na ni namířil své kopí.

„Ale, ale, nač ta horkokrevnost,“ řekla a tvářila se, že to na ni neudělalo pražádný dojem. „Pokud se do toho skutečně chcete pustit tady na ulici, ráda vám posloužím, ale obávám se, že moje zbraň je daleko lepší než ta vaše; nebylo by to fér. Pánové, prosím, jsem dost dlouho na cestách a trpělivosti už nemám nazbyt. Buď předejte mou zprávu Patriarchovi, nebo se přichystejte k boji.“ Počastovala je tím nejzářivějším úsměvem, aby její slova nevyzněla tak hrozivě.

Mladší muž zamrkal a obličej mu ochabl. Pohlédl na druhého vojáka, pak zpátky na Rapsodii, načež se otočil a vstoupil do farnosti. Druhý strážce stále mířil kopím na Rapsodii. Ta se posadila na kamenné schody farnosti a čekala.

Pohled na město ze schodů farnosti byl majestátní – rozprostíralo se od úpatí kopce a dále na druhou stranu. Mnoho staveb v Sepulvartě bylo vybudováno z bílého kamene nebo mramoru, výsledný efekt proto byl, že město se ve slunečním svitu lesklo a působilo tak trochu jako z jiného světa, jako nepříjemný pohled na Poživot. Dost etherálního světla městu

nepochybně propůjčoval mimořádně vznosný minaret ve středu města. Věž byla tak vysoká, že shlížela dolů na vrchol baziliky, přestože chrám byl postavený na kopci, několik set metrů nad městem. Když se paprsek slunce zachytil o vybroušenou plochu hvězdy, vzduchem projel obrovský záblesk světla a vrcholky střech se zablyštily ve chvilkové slávě.

Voják se vrátil právě ve chvíli, kdy se Rapsodie rozhodla, že vstane a trochu si protáhne nohy.

„Prosím, pojď se mnou."

Následovala ho nahoru po kamenných schodech a skrz mosazné dveře.

Jasná sluneční zář města zmizela ve chvíli, kdy Rapsodie vstoupila do farnosti. Oken zde bylo málo a mramorové zdi vůbec nepropouštěly světlo; vnitřek nádherné budovy byl temný, ponurý a skličující. Na zdech visely obrovské a těžké gobelíny a ze zdobných mosazných svícnů trčely mohutné voskovice, které zde byly jediným zdrojem světla. Dráždivá vůně kadidla jen chabě maskovala ostrý pach plesniviny a nedostatek čerstvého vzduchu.

Voják ji vedl několika dlouhými chodbami dolů a cestou minuli pár mužů v černém kněžském rouchu a s bledožlutými obličeji, kteří si Rapsodii významně prohlíželi, když šla kolem nich. Nakonec strážce zastavil před velikými vyřezávanými dveřmi z černého ořešáku a pomalu je před Rapsodií otevřel. Pokynul jí rukou a Rapsodie vešla do místnosti.

Byla zhruba stejně veliká jako přijímací místnost za Velkou síní v Cauldronu; z podlahy vyčníval reliéf mohutné pozlacené hvězdy. Jinak zde nebyla žádná výzdoba, ani nábytek; výjimkou bylo těžké křeslo z černého ořešáku, které stálo na vrcholu několika schodů – podobalo se trůnu, ale postrádalo monumentálnost, jaká se s takovými místy pojí. V křesle seděl vysoký hubený muž v bohatě vyšívaném rouchu ze zlatého hedvábí ozdobeném stříbrnou hvězdou. Přísně na ni pohlížel,

když se před ním zastavila; tohoto muže ještě nikdy neviděla, ani ve svých snech. Počkala, až promluví.

Ještě si ji dlouho poměřoval a pak se mu zkrabatělo čelo. „Inu? Co tě za mnou přivádí?“

Rapsodie dlouze vydechla: „Nic.“

V beztak přísném obličeji se rázem objevil rozzlobený výraz. „Nic? Proč jsi tedy byla tak neodbytná? Nezahrávej si se mnou, mladá dámo.“

„Jsem přesvědčena, že to jste vy, kdo si zahrává se mnou,“ odpověděla Rapsodie, jak nejzdvořileji dokázala, ale přesto se jí do hlasu vloudil i nazlobený tón. „Potřebuji mluvit se skutečným Patriarchou. Matení takového druhu vám vůbec nepřísluší, natož jemu.“

Z obličeje mu zmizel veškerý hněv; po jejích slovech byl naprosto zmatený. „Kdo jsi?“

„Jak jsem řekla strážím, jsem Iliachenva’ar. Pokud tomu nerozumíte, je to naprosto v pořádku; nepřišla jsem za vámi. Patriarcha však určitě ví, oč jde, anebo to pochopí, pokud jste se dosud neodvážil mu říct, že jsem tady. Pane, při vší úctě, prosím, zaveďte mě teď za ním. Nezbývá moc času.“

Muž na ni chvíli zíral a pak vstal. „Jeho Milost se připravuje na oslavu Dne Nejvyšší svátosti. Nikdo za ním nemůže.“

„Proč nedovolíte, aby to rozhodl sám?“ zeptala se Rapsodie s rukama složenýma na prsou. „Uvidíte, že mě určitě bude chtít vidět, alespoň si to myslím.“

Zvažoval její slova. „Zeptám se ho.“

„Děkuji. Jsem vám vděčná.“

Muž kývl a kráčel po schodech dolů. Když byl u ní, zastavil se a zkoumavě si ji prohlédl od hlavy k patě; pak z místnosti odešel. Rapsodie si povzdechla a pohlédla vzhůru na strop. Byl rovněž sestavený z mramoru; tak neúprosná masívnost v ní vyvolávala pocit, že se ocitla v nějaké hrobce. Zoufale zatoužila být zase na čerstvém vzduchu.

Připadalo jí jako věčnost, než se opět otevřely dveře. Vrátil se onen muž, se kterým již mluvila, ale tentokrát už měl na sobě prosté černé kněžské roucho. Gestem jí pokynul, aby jej následovala, což učinila a kráčela opět dolů nekonečnými chodbami, až se ocitla tak hluboko v budově, že naprosto ztratila smysl pro orientaci.

Nakonec vstoupili do dlouhé chodby plné prostých cel. Mnohé z nich měly dveře dokořán; vypadalo to tu jako v hospici. Jak cely míjeli, vypozorovala, že v každé místnosti je obyčejná postel, občas dvě, a v nich polehávaly v bílých lněných košilích osoby – některé sténaly bolestí, jiné dementně mumlaly. Muž se zastavil před zavřenými dveřmi na konci chodby, zaklepal a dveře otevřel. Pokynul jí, aby vstoupila.

Rapsodie vešla do místnosti a ani nepostřehla, že se dveře za ní zavřely. V posteli odpočíval starší muž křehké postavy se sněhobílými vlasy a jasnýma modrýma očima, které vesele mrkaly v zajetí své slabé tělesné konstituce. Měl na sobě stejnou bílou lněnou košili jako ostatní pacienti, které spatřila z chodby, a Rapsodie v něm ihned poznala kněze ze svých snů. Když k němu přistoupila, objevil se v jeho tváři výraz plný úcty; napřáhl k ní třesoucí se ruku.

„Oelendro?“ Hlas jen tence skřeholal. „Tak ty jsi přišla?“

Rapsodie mu jemně potřásla rukou a posadila se na stoličku u postele, aby nemusel namáhavě vysunovat krk, když na ni chtěl pohlédnout. „Ne, Vaše Milosti,“ řekla potichu. „Jmenuji se Rapsodie. Já jsem teď Iliachenva'arou. Oelendra mne vycvičila. Vlastně právě přicházím od ní.“

Starší kněz přikývl. „Jistěže, jsi na ni příliš mladá. Měl jsem si to uvědomit, jak jsi vešla. Ale když mi řekli, že se dostavila Liringlaska, která o sobě tvrdí, že je Iliachenva'ar –“

„Takový omyl mě jen těší, Vaše Milosti,“ řekla Rapsodie a usmála se. „Doufám, že se s ní jednoho dne budu moci srovnávat.“

Obličej Patriarchy se změnil v jeden velký úsměv. „Ale, ale, ty jsi ale rozkošná, mé dítě.“ Jeho hlas se změnil v rozpustilý šepot. „Myslíš, že to bude hřích, když tady budu jen tak ležet a chvíli na tebe hledět?“

Rapsodie se zasmála. „Víte, to byste měl spíš vědět vy než já, Vaše Milosti, ale myslím, že ne.“

Povzdechl. „Všebůh je laskavý, když mi v mých posledních dnech posílá takovou útěchu.“

Rapsodie svraštila čelo. „V posledních dnech? Měl jste nějakou vidinu, Vaše Milosti?“

Patriarcha lehce přikývl. „Ano, dítě. Tahle oslava Dne Nejvyšší svátosti bude moje poslední; do roka se odeberu za Všebohem.“ Spatřil v jejích očích zděšení. „Nelituj mě, dítě, nemám strach; vlastně jsem už připraven k odchodu, až přijde můj čas. Záleží mi na jediném: zítra večer musím provést obřad Dne Nejvyšší svátosti. Jakmile se tak stane, je zabezpečený celý rok.“

„Nerozumím. Co to znamená?“

„Ty tedy nejsi naší víry?“

„Ne, Vaše Milosti, nejsem. Omlouvám se.“

Modré oči zamrkaly. „Neomlouvej se, dítě; Všebůh požaduje, aby měl každý svou vlastní soudnost. Pokud jsi odlišného vyznání, možná ses tu ocitla proto, abys mě něčemu přiučila, když se připravuji na setkání s Ním.“

Rapsodie vypadala trochu nejistě. „Myslím si, že tu rozhodně nejsem proto, abych vás poučovala v záležitostech víry, Vaše Milosti.“

„Nebuď si tak jistá, dítě. Víra je zvláštní věc a nebývá vždycky největší u těch, kdo jsou v ní školeni. K této myšlence se ještě vrátíme, ano? Dovol, abych ti pověděl o Dnu Nejvyšší svátosti.

Každoročně v předvečer prvního dne roční doby zasvěcené slunci provádím posvátný rituál, sám v bazilice. Během roku se odehrávají jiné obřady, ale žádný z nich není tak významný,

protože Den Nejvyšší svátosti opětovně potvrzuje věrnost Všebohu a slib Patriarchy být Jeho služebníkem. Zasvěcená slova jsou součástí svatého pouta se Stvořitelem, naplnění slibu, že Patriarcha každý rok jménem všech věřících vkládá kolektivní duši lidu do rukou Všeboha. Za to se nám dostává Jeho božské ochrany pro celý následující rok.“ Rapsodie přikývla na důkaz, že rozumí; rituál, který popsal, byl jinou formou Pojmenování.

„Takže vzhledem k tomu, že tento svatý rituál zajišťuje ochranu Všeboha na celý následující rok, nesmí se dít nic, co by mohlo oddálit či přerušit rituál,“ pokračoval starý křehký muž. „Obyvatelé Sepulvarty se brzy nachystají na noc a zůstávají doma – zaručují mi tak, že mě nemůže nic rozptylovat. Vlastně jsou vedeni k tomu, že v tento večer se za mne mají modlit, abych svou povinnost splnil pečlivě; přesto si ale myslím, že většina jde spát, než aby drželi svatvečer.“ Stařec se odmlčel a několikrát se namáhavě nadýchl; to dlouhé vypravování ho unavilo.

Rapsodie vzala ze stojanu na stolku u postele vodu a nalila trochu do sklenice; podala mu ji. „Máte bolesti, Vaše Milosti?“ Snažila se potlačit chvění své ruky, když starci podávala vodu.

Patriarcha se zhluboka napil a pak pokýval hlavou na znamení, že má dost. Rapsodie postavila sklenici na stůl. „Jen trochu, dítě. Stárnutí je bolestivý proces, ale bolest nám pomáhá soustředit se na to, abychom nedbali tolik o své tělo, ale spíše posílili svou duši na cestu. Je tolik jiných, kteří trpí mnohem víc. Přál bych si, aby mě má síla tolik neopouštěla. Postaral bych se o ně, jak je mým zvykem, ale obávám se, že kdybych tak učinil, nedokázal bych splnit svou službu zítra v noci.“

„Postarám se o ně za vás, Vaše Milosti,“ řekla Rapsodie a pohladila ho po ruce.

„Tak ty jsi léčitelka?“

„Trochu,“ odpověděla, vstala, svlékla si plášť a odložila brašnu. Plášť přehodila přes opěradlo židle na druhé straně

místnosti a začala se přehrabovat ve svém zavazadle. „Také trochu zpívám. Chtěl byste si poslechnout nějakou píseň?“

Bledý obličej se rozzářil. „Nic by mě nepotěšilo víc. Měl jsem vytušit, že máš něco společného s hudbou, když se takhle jmenuješ.“

„Obávám se, že mám s sebou jen tuhle malou skřiváňčí flétničku,“ řekla Rapsodie s lítostí v hlase. „Mou loutnu potkala nedávno nepříjemná nehoda a svou cestovní harfu jsem zanechala v Domě paměti, aby hlídala tamní Strom.“

„Harfu? Ty hraješ na harfu? Ach, jak rád bych si ji poslechl. Na celém světě neexistuje nic krásnějšího, než když někdo umí hrál dobře na harfu.“

„Neřekla jsem, že hraji dobře,“ řekla Rapsodie a usmála se. „Ale hraji s chutí. Možná se jednou vrátím a přinesu s sebou nějakou novou harfu, pokud byste chtěl.“

„Inu, uvidíme,“ řekl Patriarcha nepřítomným hlasem. Rapsodie poznala, že jeho oči už hledí do světa, který na něj čeká. Přiložila útlou flétničku ke rtům a začala hrát etherální melodii, lehkou a svěží, píseň větru mezi stromy v Tyrianu.

Tvář Patriarchy se uvolnila a svaly na čele ochably, jak povolovala bolest při zvucích nástroje. Když Rapsodie pracovala u Bolgů, zvykla si rozpoznat v obličeji známky úlevy a dobře poznala, kdy hudba zkonejšila trápení natolik, aby zmírnění bolesti nějakou dobu vydrželo. Jakmile zjistila, že tohoto stupně dosáhla u Patriarchy, dokončila svou píseň.

Stařec zhluboka vydechl. „Skutečně, Všebůh mi tě seslal, abys mi ulehčila na mé cestě, dítě. Kéž bych si tě tu mohl ponechat po zbytek svých dnů.“

„Lirinové mají píseň na cestu, když se jejich duše chystá na pouť za světlem,“ řekla Rapsodie. Spatřila, jak oči Patriarchy zamžikaly rostoucím zájmem. „Říká se, že se tak uvolňují pouta se Zemí, která drží duši v těle, takže duše si nemusí probojovávat svou cestu ven. Tak duše necítí na své cestě nic jiného nežli radost.“

„Jak bych si přál být Lirinem," řekl Patriarcha. „To zní nádherně."

„Nemusíte být Lirinem, aby vám ji někdo zazpíval, Vaše Milosti. Jistě máte mezi svými ovečkami mnoho Lirinů."

„Ano, možná by se nějaký našel, který tu píseň zná a zazpíval by mi ji, až přijde můj čas," řekl. „Tvá píseň ulevila mé bolesti, dítě. Máš vzácný dar." Někdo zaklepal na dveře. Po chvíli se otevřely dveře a vešel muž, který prve sehrál roli Patriarchy. Nesl na závěsném laně běloskvoucí roucho.

„Je to postačující pro zítřejší ceremonii, Vaše Milosti, nebo mám říct kostelníkovi, aby přichystal sorboldský lněný úbor?"

„Ne, Gregory, tohle bude výborné," odpověděl Patriarcha. Muž se poklonil a zmizel ve dveřích. Patriarcha se opět obrátil k Rapsodii. Její obličej byl bílý jako donesený úbor. „Dítě, co se děje?"

„To jsou roucha na váš zítřejší obřad?"

„Ano; v Den Nejvyšší svátosti jsou obřadní roucha čistě bílá. Je to jediná ceremonie, kdy jsem oblečený celý v bílém; jinak nosím různé barvy, většinou stříbrnou nebo zlatou. Proč se ptáš?"

Rapsodie ho uchopila za ruku; její ruce se třásly víc než jeho. „Vaše Milosti, musím vám říci, proč jsem přišla," řekla. Pomalu a do všech podrobností mu vyprávěla svou noční vidinu a snažila se co nejvýstižněji popsat všechny osoby, které spatřila. Starý kněz byl zpočátku poněkud vyděšený, ale jak pokračovala ve svém vyprávění, zaujatě přemýšlel, bedlivě naslouchal a místy pokyvoval hlavou. Když dokončila svůj příběh, zhluboka se nadechl a pomalu vydechl.

„To je velmi bolestné. Nejenže by mohl být rituál Dne Nejvyšší svátosti přerušen mou smrtí, ale to chování členů patriarchátu! Myslím, že tvoje vize přesně zobrazuje všechno, k čemu dojde po mém skonu, Rapsodie. Doufal jsem, že se nad to povznesou, ale obávám se, že jsem byl příliš velkým optimistou."

„Co tím myslíte, Vaše Milosti?"

„Inu, ti první dva muži, které jsi viděla, ten mladý a ten starý, to jsou Žehnalelé Canderre-Yarrimu a Nezávislých území, jmenovitě Ian Steward a Colin Abernathy. Ian je na svůj věk dost moudrý, ale nemá dost zkušeností. Nebyly to jeho vlastní zásluhy, co vedlo k jmenování Iana do úřadu patriarchátu, spíše sehrála roli ta skutečnost, že jeho bratrem je Tristan Steward, lord regent Rolandu a princ Bethany. Věřím, že časem Ian dokáže vytvořit dobrý patriarchát. Colin je starší než já a i jeho zdraví je velice chatrné. Ani jeden z nich se nehodí k tomu, aby po mně nastoupili do úřadu, a oba s největší pravděpodobností propadnou panice, až se situaci vyhrotí.

Ten muž, kterého jsi viděla chystat čaj, je patrně Lanacan Orlando, Žehnatel Bethe Corbairu. Jeho chování v tvém snu naprosto přesně charakterizuje jeho povahu. Je to nenáročný člověk, který dbá na pořádek a urovnává nepříjemné situace. Lanacan je můj hlavní léčitel a diplomatický zástupce. Jeho posílám, aby požehnal vojsku nebo utěšil umírající. Není to typ vůdce, ale je to vynikající kněz.

A ti další dva, inu s těmi je potíž. Jsou to Žehnatelé Avonderre-Navarne a Sorboldu. Jsou to zapřísáhlí rivalové a oba touží po stolci Patriarchátu, až zemřu.

Philabet Griswold, Žehnatel Avonderre-Navarne, je proslulý i mimo naše země vzhledem k tomu, že Avonderre se nachází poblíž námořních tras a provincie v jeho diecézi jsou poměrně bohaté. Nielash Mousa, Žehnatel Sorboldu, je náboženský vůdce celé země, nejen orlandanské provincie. Pokrevně není příbuzný s žádnou cymrianskou větví, což mluví ve stále rostoucí neprospěch v zemích Rolandu.

Obávám se, že jeden druhého nenávidí, a přestože jsem se snažil v minulosti vylepšit jejich vztahy, bojím se, že až odejdu, rozpoutá se mezi nimi mocenský boj. Nejsem si jistý, zda se některý z nich hodí do úřadu Patriarchy; tím spíš, pokud nebude posvěcený následující rok.“ Kousl se do rtu; Rapsodie si všimla, že se chvěje stále víc.

„Řekněte mi, co mám udělat, abych vám pomohla," řekla Rapsodie a tiskla mu ruku. „Ať je to cokoli, můžete se na mne spolehnout."

Patriarcha na ni ostře pohlédl, jako by odhadoval sílu její duše. Rapsodie vydržela jeho pohled a dovolila jeho pobledlým očím, aby jí přejížděly nerušené po celém obličeji. Nakonec se podíval na jejich spojené ruce.

„Věřím, že v tomhle ano," řekl spíše sám pro sebe nežli jí. Z prostředníku stáhl prsten; ani si prve nevšimla, že nějaký má. Byl to čistý a hladký kámen, zasazený do prosté platinové obroučky. Otevřela pomalu dlaň a on do ní prsten spustil.

Rapsodie jej pozorně prozkoumala. Ve středu kamene byly jakoby přímo uvnitř vepsané dva symboly na protilehlých stranách oválného drahokamu. Vypadaly jako znaménka plus a minus. Zvědavě pohlédla na Patriarchu.

Dotkl se kamene a vyslovil ve starocymrianštině slovo pro opatrování; Rapsodie rozevřela oči dokořán. Opět použil umění Pojmenování. „Tak," řekl a přes obličej mu přeběhl záchvěv uspokojení. Jejich oči se opět setkaly. „Dítě, právě jsem ti svěřil úřad Patriarchy. Pokud bude prsten přítomen zítra v noci v bazilice, budu stále oficiálně Patriarchou, abych mohl provést obřadný rituál. Potom už nezáleží na tom, zda oliciálně existuje nějaký Patriarcha nebo ne, neboť už nebudu moci nabídnout žádný obřad. Na každý pád vím, že do roka odejdu. Bude u tebe prsten v bezpečí; už kvůli mně, prosím? Obsahuje moudrost mého úřadu a má hluboké uzdravovací schopnosti."

„Jak může být váš úřad v prstenu? Nezosobňujete jej vy sám, Vaše Milosti?"

Patriarcha se usmál. „Dítě, koruny králů a prsteny či hole svatých mužů jsou vlastně často studnicemi moudrosti jejich úřadů; jinak by taková moudrost zemřela s člověkem, který příslušný úřad zastává. Proto se koruna či prsten předává z krále na krále, z Patriarchy na Patriarchu; obsahují moudrost mnoha králů, mnoha Patriarchů, nikoli jen dočasného držitele. Právě

proto se králi nasazuje koruna a Patriarchovi se zasvěcuje prsten. Není to jen symbol; skrývá v sobě v bezpečí úřad jako takový. Kolektivní moudrost dává každému králi a každému Patriarchovi větší moudrost, kterou potřebuje k vládě nad zemí; nemusí spoléhat jen na svou vlastní moudrost.“ Jeho ruka se třásla, jak pevně svírala její. „Vím, že prsten ochráníš.“

„Jsem poctěna vaší důvěrou, Vaše Milosti,“ řekla Rapsodie váhavě. „Nebylo by ale lepší, kdybyste jej schoval u někoho z vašeho řádu?“

„Ne, myslím, že ne,“ řekl Patriarcha s úsměvem. „Moje moudrost posílená informacemi z prstenu mi napovídá, že jsi jedinou, komu mohu prsten svěřit; poznáš, jak s ním správně naložit. Je to starobylá památka ze Ztraceného Ostrova; donesli ho sem Cymriané, když se zde usadili. Schovává mnohá tajemství, k nimž jsem ani já osobně neměl přístup; možná to dokážeš ty anebo někdo, komu jej předáš. Pokud dojde po mé smrti k mírovému a spravedlivému řešení nástupnictví v mém úřadě, přijdeš do Sepulvarty a pomůžeš s nastolením nového Patriarchy, ano?“

„Ano.“

„Věděl jsem, že budeš souhlasit. To je dobré, neboť oni sami to bez prstenu nedokážou.“ Spiklenecky se usmál.

„Vaše Milosti, dovolte mi, abych zítra v noci byla vaší ochránkyní,“ požádala Rapsodie vážně. „Pokud ten sen, který jsem vám vyprávěla, předpovídá vaši smrt rukou vraha a nikoli volbou Všeboha, měla bych vás bránit jako vaše ochránkyně. Rituál lze provést, a zaručit tak dobrý příští rok. Své dny pak prožijete v klidu a v míru, než vás povolá Všebůh.“

„Doufal jsem, že to řekneš,“ zašeptal radostně. „Jmenovaný ochránce je jediný doprovod, který může být přítomen při provádění Patriarchova rituálu. Myslím, že ti to bude připadat poněkud hloupé, ale bude to dobré mít tě tam u sebe.“

„Jste si jistý, Vaše Milosti? Mohu počkat před bazilikou a hlídat vchod, pokud si přejete. Nejsem vaší víry, nechtěla bych –“

„Věříš v Boha?“

„Ano, bezesporu.“

„Pak na tom nezáleží.“ Stařec se na posteli pohnul. „Mé dítě, povíš mi něco?“

„Jistěže.“

„Co to je, čemu vlastně věříš, když ses nepřipojila k našemu vyznání? Jsi stoupenkyní Llaurona?“

„Ne,“ řekla Rapsodie, „i když jsem u něj trochu studovala. Jeho interpretace je poněkud blíž tomu, v co věřím, nežli ta vaše, promiňte mi, prosím, že vám to tak říkám, ale i tak to nevyjadřuje zcela přesně.“

V Patriarchových očích blýskl vzrůstající zájem. „Prosím, řekni mi, v co vlastně věříš.“

Rapsodie se na chvíli zamyslela. „Nejsem si jista, jestli to dokážu přesně vyjádřit. Lirinové používají jméno Jednoboha, jako vy používáte Všeboha, ale jde o tentýž pojem. Věřím, že Bůh je kombinací všech věcí, že každá věc a každý člověk je součástí Boha, nejen něčeho, co Bůh stvořil, ale skutečnou součástí Boha. Myslím, že důvod, proč se lidé shromažďují, aby ho uctívali, je v tom, že Bůh je přítomen v tolika věcech a jeho přítomnost se dá lépe vycítit a oslavovat.“

„To se podobá jednomu z principů naší víry. Naše vyznání věří, že všichni lidé patří Všebohu a jejich modlitby se spojují, aby k němu dosáhli.“

„Když je váš Bůh Bohem pro všechny, proč jste pak jediný, ke kterému je dovoleno se modlit?“

Patriarcha zamrkal. „Jsem jen prostředníkem pro jejich modlitby. Modlit se může kdokoli.“

„Ano, ale modlí se k vám. Pro mne modlitba, která má zpravidla formu písně, znamená, že komunikuji přímo s Bohem. Potřebuji cítit jeho blízkost.“

„Ty nevěříš, že by si Všebůh nepřál, aby se najednou modlilo co nejvíce lidí, aby sláva a čest, kterou Mu prokazujeme, byla mnohem vyšší?“

„Nevím. Předpokládám, že kdybych byla Bohem mnoha lidí, chtěla bych, aby mi byl každý z nich co možná nejblíže. Oč jiného by pak šlo? Myslím, že nás nestvořil proto, abychom ho oslavovali, myslím, že nás stvořil, protože nás miluje. Myslím, že neočekává, že mu tuto lásku budeme vracet přes nějakého prostředníka. V podstatě chápu Boha jako Život. Je to jednoduché popsat, ale daleko horší prožívat."

„Proč?"

Chvíli se rozmýšlela. „Liringlasové mají jeden výraz – *Ryle hira:* Život je takový, jaký je. Kdysi jsem se domnívala, že je to prázdné a neužitečné tvrzení. Pak jsem leccos prožila a začala chápat moudrost těchto slov. Lirinové vidí Boha jako všechno, co se v životě vyskytne; každý jednotlivec, každá věc ve vesmíru je jen nepatrnou součástí Boha. Takže život, ať vám přináší cokoli, se má uctívat, protože je takový, jaký má být, i když ho třeba v určitých chvílích nechápete. Mám za to, že tato víra vznikla proto, že Lirinové žili tak dlouho a viděli toho hodně přicházet a odcházet. Možná tomu sama dost dobře nerozumím, protože jsem jen poloviční Lirinka, takže nemám onen přirozený dlouhověký náhled.

Snažím se tedy přijímat všechno jako součást Boha, i když třeba něčemu vůbec nerozumím. Když přijímám život, jaký je, tak přemýšlím, že jsem i já sama jen částečkou Boha, a snažím se zlepšit ve všem, co dokážu, i když připouštím, že můj příspěvek je jen nepatrný díl celku. Obávám se, že jsem tvrdohlavá a netrpělivá a chci dělat všechno po svém. Tím pádem nejsem moc dobrá Lirinka, když na to přijde. Možná vypadám jako moje matka, ale spíš si myslím, že jsem více dítětem svého otce."

„Získala jsi moudrost od obou," řekl Patriarcha laskavě. „Kdybych měl dceru, chtěl bych, aby byla tvrdohlavá a netrpělivá a báječná jako ty." Jeho obličej ještě více pobledl.

„Proč si nelehnete, Vaše Milosti?" řekla Rapsodie, vzala ho za paži a pomohla mu ulehnout. „Hodně jsem vás unavila. Odpočívejte a já se postarám o ostatní. Mám s sebou nějaké

bylinky a mohu jim zazpívat nebo zahrát na flétnu, když budou chtít. Až se vzbudíte, můžete mi porozprávět, co ode mne budete potřebovat zítra v noci.“

Stařec přikývl. Rapsodie vstala a šla ke dveřím. Když je otevírala, zavolal na ni.

„Vrátíš se?“

„Vrátím.“

„A zítra?“

„Ochráním vás, Vaše Milosti,“ slíbila. „Bude to pro mne velkou ctí.“

27

Velká bazilika v Sepulvartě tvořila přesně střed města. Zdi z leštěného mramoru se táhly do výšky a klenoucí se kopule byla největší ze všech v dosud známém světě. Mezi zdmi baziliky se nacházela místa pro tisíce duší, které zde hledaly útěchu, ale dnes v noci, nejsvatější noci v roce, zely zdejší prostory naprostou prázdnotou.

Rapsodii provedli bazilikou odpoledne; potěšila ji skvostná architektura toho místa. Myriády barev a vzorů v mozaice krášlily podlahu i strop; zdi zdobily neobyčejně překrásné zlacené fresky a okna měla výplně z barevných skel. To vše umocňovalo vznešenost baziliky, ale Rapsodii se tajil dech už jen ze samotné výšky a šířky dómu. Ani v Eastonu, největším městě na ostrově Serendair, neexistovalo vůbec nic, co by se mohlo jen vzdáleně s tímto chrámem srovnávat; do easlonské baziliky se vešlo tak tři sta lidí a nacházelo se zde jen pár kostelních lavic pro nejbohatší z věřících, kterým bylo dopřáno během bohoslužby sedět.

Serendair nebyl pochopitelně tak bohatou zemí, ale hlavní důvod spočíval v tom, že na Ostrově převládalo po dlouhá staletí

mnohobožství; nacházelo se zde mnoho nejrůznějších svatostánků, jež tvořily útočiště pro věřící vyznávající několik různých božstev. Když Rapsodie odcházela z Ostrova, bylo to jen krátce poté, co král zavedl v celé zemi jednobožství, a mnohé oblasti takovou změnu přijímaly s nelibostí. Používání přídomku „bohové“ bylo křivopřísežnictvím pro monoteisty, například pro Rapsodiinu rodinu, a tak docházelo k tomu, že cizinci se často v ulicích dostávali s místními do křížku. Jak populace ostrova začala postupně vyznávat jediného Boha, stále více starých chrámů zůstávalo opuštěných.

Stejně to bylo i zde této noci, ale z jiného důvodu. Jak už jí kněz vysvětlil, obřad Dne Nejvyšší svátosti prováděl pouze samotný Patriarcha, neboť v tomto vyznání byl on jediný prostředníkem modliteb k Všebohovi. Úderem půlnoci zahájí stařičký kněz svůj rituál u oltáře, bude zpívat chvalozpěvy a přinášet oběti pro ochranu věřících v následujícím roce. Tento akt obnovení Rapsodii zajímal, protože se velice nápadně podobal filidickým rituálům oslavujícím příchod ročních období. Možná nebyla tato dvě vyznání až tak protichůdná, jak se domnívali jejich stoupenci.

Pro tuto noc provedl Patriarcha jednoduchý obřad, kterým jmenoval Rapsodii svou ochránkyní. Vymyslel pro ni i jméno – Vysvěcený mstitel. Rapsodie se musela dost ovládat, aby se během prostého obřadu, kdy jí bylo toto jméno přiděleno, nerozesmála. Pak ovšem rychle vystřízlivěla, neboť si uvědomila, že jméno Mstitel je jí svěřeno do opatrovnictví a možná někdy dojde k tomu, že bude muset pomstít nějaké zlo ve jménu Patriarchy a jeho věřících. Ta vyhlídka ji poměrně vyděsila a nechtěla o ní ani hlouběji přemýšlet; raději se soustředí na to, aby úspěšně ohlídala Patriarchu během nočního posvátného rituálu.

Nacházela se tedy ve ztemnělé bazilice, Denní hvězdu Clarion připravenou v pochvě, očima pátrala v prázdném obrovském prostoru po známkách jakéhokoli pohybu. Stála v učencově kruhu, v pozlaceném vzoru vykresleném v mramorové

podlaze do tvaru hvězdy, která korunovala minaret ve městě. Setrvávala na stupních masivního schodiště, které vedly z přední části baziliky k oltáři. Samotný oltář tvořil prostý kamenný stůl s hranami z platiny. Stál přímo uprostřed baziliky na válcovém podstavci, jenž tvořil svatyni. Umístění oltáře zvolili tak, aby mohli všichni věřící dobře pozoroval dění ve svatyni, a i pro Rapsodii to byla příznivá poloha, aby se mohla dobře zhostit roli ochránkyně.

Jediné světlo do temné baziliky vrhal odraz hvězdy na vrcholu obrovské věže, kterou již viděla dříve. Minaret byl sice na opačné straně města, ale zářivá hvězda osvětlovala i baziliku. Jasné paprsky vnikaly do dómu otvorem ve vrcholu nad oltářem. Ozařovaly toto místo podivnou, až děsivou září, a tvář Patriarchy byla celá bílá jako roucha, která mu přichystali pro noční obřad. Pomalu a roztřesenou chůzí vystoupal po posvátných schodech nahoru k oltáři.

„Jsem připraven, má drahá."

Rapsodie přikývla. „Výborné, Vaše Milosti. Můžete zahájit svůj obřad. I kdyby se dělo cokoli, nenechte se rušit a pokračujte. Ochráním vás." Usmála se na křehkého starce, který v nařaseném rouchu svého řádu vypadal ztraceně a noblesně zároveň. Vytáhla svůj meč a Patriarcha jí požehnal. Pak se pomalu otočil k oltáři, zvedl obličej a zahleděl se do jediného paprsku světla, který na něj padal z otvoru v dómu.

Jakmile začal pět chvalozpěv, Rapsodie zavřela oči a soustředila se na noty jeho posvátné melodie. Tvořily obrazec ochranné písně; tomu rozuměla, neboť obřad vyprošoval pro věřící lid další rok ochrany a bezpečí. Namířila Denní hvězdu Clarion směrem k Patriarchovi a držela jej v klidu do chvíle, než dokázala zachytit jednu z opakujících se not. Pak opatrně rukou obkroužila tímto tónem kněze i oltář.

Kolem oltáře i kněze vznikl chvějící se ochranný světelný kruh. Kužel světla z otvoru v kupoli jako by zesílil a kruh světla kolem Patriarchy získal téměř pevnou formu. Jakmile kruh

zachytil tóny jeho chvalozpěvu, jako by i jeho hlas přibral na síle a udržoval tóny uvnitř vířícího kruhu. Rapsodie ukryla meč do pochvy a obřadně postávala, poctěna vědomím, že jen několik jiných lidí mělo možnost být svědkem tohoto posvátného rituálu.

Rapsodie sledovala obřad, ale náhle v zádech pocítila závan tepla, až se jí zježily drobné chloupky vzadu na krku. Pomalu se otočila a spatřila, jak zamčenými dveřmi vešly dovnitř dvě postavy a zamířily do středu baziliky. Jedna postava se zastavila u klenby vedoucí do hlavní chrámové lodi. Neviděla příliš mnoho podrobností; snad jen to, že postava měla na sobě dlouhý černý plášť a přilbu s rohy téže barvy. I na velkou vzdálenost si všimla, že na krku měla nějaký kulatý symbol, v jehož středu byl zasazen jakýsi kámen – barvu na tu dálku nedokázala rozeznat.

Druhá postava měla na sobě rovněž černý plášť s kápí, ale pod pláštěm bylo dobře vidět stříbřitě naleštěné brnění. Muž kráčel dlouhou uličkou až příliš sebevědomě – z jeho pohybů vyzařovaly zlověstné a nečestné úmysly. Rapsodie zaslechla, jak Patriarcha ukončil chvalozpěv a ustoupil od oltáře, oči dokořán a plné strachu. Rapsodie přešla k němu a stála před ním; doufala jen, že zůstane za oltářem, který stál mezi nimi, ale namísto toho potácivým krokem přešel kolem oltáře a stál teď vedle ní.

Jakmile muž došel až do středu chrámu, stáhl si kápi a Rapsodie jen zalapala po dechu. Lesk stříbrného brnění přehlušovaly zářivé rudozlaté vlasy, třpytivé jako naleštěná měď, i když ve tmě nevydávaly onen kovový jas, jako měly ve slunci na skryté mýtině u vodopádu. Pohledná a oholená tvář, kterou naposledy viděla pod porostem vousů, se široce usmívala a její srdce poskočilo při vzpomínce na to, jak ho tehdy pokárala, že by se měl oholit. I na tak velkou vzdálenost viděla jeho modré oči, které jasně zářily a hleděly přímo na ni. Zastavil se u první řady kostelních lavic a zazubil se na ni.

„Nazdar, drahoušku. Už je to dlouho, stýskalo se mi.“ Jeho slova zněla ozvěnou v obrovských prostorách prázdné baziliky.

Rapsodie na něj nevěřícně hleděla. Ze rtů jí tiše splynulo jediné slovo.

„Ashe."

„Ó, ty si mě pamatuješ? To mi lichotí."

Zklidnila se a promluvila ledovým hlasem: „Teď odejdi a nestane se ti nic zlého."

Ohavně se ušklíbl: „Jak velkorysé. Obávám se, že to nemohu udělat, ale nabízím totéž tobě." Pomalu odhodil svůj plášť na leštěnou podlahu baziliky a udělal krok směrem k ní.

Rapsodie ucítila, jak se jejího ramene dotkla kostnatá ruka Patriarchy. „Odejdi, mé dítě. Nemohu po tobě žádat takovou oběť."

Rapsodiiny oči stále hleděly do hezkého obličeje, který se na ni usmíval stejně jako v jejích snech od chvíle, kdy ho poprvé spatřila v lesích. Připomněla si však, že ať už jí v minulosti prokázal jakékoli laskavosti, teď byl jejím protivníkem. Žaludek se jí obracel, když si uvědomila obludnost této zrady. Neohlédla se, ale oslovila Patriarchu. „Nic jste nežádal. Přišla jsem bez vyzvání, vzpomínáte?"

Protivník se přibližoval. „Poslechni Jeho Milost, miláčku. To není tvůj boj. Vrať se zpátky domů do zemí Firbolgů; jdi a potěš Pána monster. To je něco, co v životě nepochopím; tak krásná žena a tak příšerný osud."

„Zůstaňte v kruhu, Vaše Milosti," řekla Rapsodie a jemně stáhla jeho třesoucí se ruku ze svého ramene. Pozorovala, jak se k ní nepřítel stále přibližuje. „Vykonejte svůj rituál a nedělejte si starosti. Soustřeďte se na svůj obřad."

V krystalově modrých očích se objevil hanebný záblesk. „Už mě ta hra unavuje," pronesl a jeho hlas zněl nestoudně. „Čím víc mě nutíš ji hrát, tím víc si pak pohraju já s tebou, až ho zabiju. Čekal jsem dost dlouho na to, až tě budu moct mít."

Rapsodiin obličej se zatvrdil zlostí: „Tak pojď," řekla, přimhouřila oči a její hlas byl pevný a nepřátelský. „Vynasnažím

se, abys na ten zážitek nikdy nezapomněl.“ Ruka jí spočinula na jílci Denní hvězdy Clarion.

„Slibuješ?“ otázal se svůdně, ustoupil poněkud na stranu, ruce rozevřené a připravené. „Už se nemůžu dočkat.“ Tasil meč, který ještě nikdy dříve neviděla. Byla to černá temperovaná ocel ozdobená bílým pruhem. Vzduch kolem meče zasyčel, když ho před sebou zvedl.

Rapsodie cítila svůj meč v pochvě a pozměnila úchop velice nepozorovaně, jak ji učil Achmed; ze všeho nejvíc se soustřeďovala sama na sebe. Byla v ní taková síla, jako nikdy dřív, byla dobře připravená a navíc stála na posvátné půdě. Dokázala smysly vycítit cosi ze starší doby, patrně z jejího dřívějšího života, a sice to, že je pod ochranou baziliky. Byl to zvláštní pocit – tahle půda jí neublíží, i když upadne. Rapsodie zavřela oči a soustředila se, jak ji učila Oelendra.

Na okraji svého vědomí cítila tři další postavy; všechny se teď přibližovaly. Uprostřed světelného prstence zaslechla známý hlas Patriarchy, jak se modlí. Nejvzdálenější postava se jevila jako cosi neznámého, cítila jen oheň na prahu svého vidění. Její nejbližší nepřítel, ten, kterému kdysi říkala Ashe, se objevil ihned a těsně před ní. Rapsodie pátrala po krvi na povrchu, po jakékoli známce slabosti nebo zranění. Nenašla nic, ale spatřila, že měl ve své krvi stejné vibrační pole jako postava v přední části baziliky. Divné bylo, že ve vibrační mřížce její mysli se neprojevoval jako člověk, ale spíše jako věc, duch nebo stroj, který ji chce zničit. Nepůsobil jako živá bytost, byl stejně neživý jako jeho meč, což znamenalo, že nedokázala vytušit, zda ho může zabít.

Rakšaš vypadá jako duše toho, koho ovládá.

V uších jí zněla ozvěnou slova Elynsynos. Rapsodie otevřela oči a pohlédla na postavu v pozadí; byla plna vděčnosti, že se nachází na posvátné půdě a zrovna dnes, v nejsvatější noc celého roku, neboť za hledím přilby s rohy se určitě skrývá hostitel F’dora. Přála si, kéž by mohla rozeznat sebemenší detail, jakékoli

vodítko k určení jeho totožnosti, namísto toho se však musela opět soustředit na nepřítele, který ji bezprostředně ohrožoval.

Pomalu kráčela dolů po duhově zbarvených schodech, které vedly k oltáři, a rozšířila oblouk vytvořený z tónů melodie, který se vznášel nad Patriarchou a všude kolem něj. Konečně stanula na nejnižším schodu. Od oltáře za zády zaslechla starého kněze, jak zajíkajícím se hlasem začal prozpěvovat posvátná slova, jež oznamovala konec obřadu Dne Nejvyšší svátosti.

Vzadu v prostorné bazilice spatřila postavu v přilbě s rohy, jak netrpělivě gestikuluje. Bojovník bez pláště, kterému kdysi tolik věřila, cestovala s ním, bojovala po jeho boku, spávala v tábořištích, teď kráčel uličkou, chystal se na boj zblízka a z očí mu šlehaly vražedné blesky.

Několik vteřin před jejich střetem padl na Rapsodii naprostý klid. Byl to vypočítavý chlad, který se na ni snesl jako požehnání pokaždé, když se ocitla v nebezpečných situacích. Posílila jej ještě dalším tréninkem a přiostřil jej i meč samotný – jako by se čas postupně a dramaticky zpomaloval a všechny úhly, všechny funkce, všechny plochy a oblouky najednou viděla naprosto zřetelně, a dokázala proto zaujmout tu nejvhodnější pozici. Ve tváři se jí usadil smrtelně vážný výraz; zhluboka se nadechla a zostřila svou koncentraci na vibrace v kruhu tónů a na muže, který se k ní přibližoval – vše se teď proměnilo v matematické výpočty a vektory. Už ho neviděla jako někoho, koho znala; byl to toliko nepřítel, a každé vlákno její bytosti jej s pomocí meče mělo v úmyslu zahubit.

„Kolem mne neprojdeš," promluvila hlasem Pojmenovatelky.

Rapsodie spatřila jeho obličej o chvilenku dříve, nežli udeřil – obličej zuřivě znetvořený, který kypěl nenávistí. Oči, o kterých snívala, dštily oheň, ze zorniček se staly hroty v sálajícím modrém světle, hadí štěrbiny z jeho očí zmizely. Odhadovala, že jeho síla a váha je dvakrát větší než její; věřila však, že její výhodou je hbitost a technika, přestože vůbec neznala jeho zbraň. Hrozně zuřil; zda mu to nějak prospěje, neměla nejmenší tušení.

Už dříve ho viděla bojovat, ale nikdy takhle. Pohyboval se rychle a ostražitě jako vlk a vydával vrčení, které spíše než člověka připomínalo divé, nezkrocené zvíře. Během okamžiku uzavřel vzdálenost mezi nimi do jediné široké uličky, pohybem v zápěstí kroužil mečem a mířil k ní.

Stála připravená na místě, a než se dostal až k ní, získala čas potřebný k vytažení Denní hvězdy Clarion, přičemž načasovala záblesk meče při tasení z temné pochvy tak, aby se jeho světlo překrylo s vrcholem světelného hudebního kruhu kolem oltáře. Když protivníkova čepel meče těsně minula její hrdlo ve snaze setnout jí hlavu, zaslechla náhle Rapsodie zvuk, o němž mluvila Oelendra; šepot větru, uznávající, že svou rolí ochránkyně získává postavení člena Rodiny, ať živá nebo mrtvá.

V tichosti a tak rychle, jak byla naučená, tasila Denní hvězdu Clarion a držela ji vší silou v cestě, aby protnula nebo odrazila úder nepřítele. Její meč plál divokým žárem, a když s ním kolem sebe zakroužila, jeho záře se odrážela a šířila po celé bazilice.

Zvonivý zvuk pohybujícího se kovu zazněl jako stříbrná trubka a jako by ve vzduchu vytvořil puklinu. Meč zazvonil o černou zbraň s témbrem obrovské kovárny a jeho zvuk se chvěl ozvěnou ve zvonech baziliky, přičemž vyvolal takovou zvukovou vlnu, že se zakymácela Věž a zachvěla se země; samotný minaret se zasténal v základech.

Rapsodie použila svou vlastní sílu a zručnost proti němu tak, že jeho úder se smekl k zemi. Sekla ho čepelí svého meče do boku, a když meč prorážel brnění, projel jím záblesk, který nepřítele sežehl. Rychle skočila zpět na své místo mezi ním a schody vedoucími k Patriarchovi a tak trochu doufala, že protivníka částečně ochromila. Jenže on tu stále byl, zraněný bok snad ani nevnímal a málem nad ní získal převahu. Musela se opět bránit a tentokrát zamířila protiúder na jeho oči. Přestože cítila, že ho její meč opět zasáhl, tlačil ji dozadu a sahal po ní rukou, v níž držel meč; druhou paži zvedl, aby si kryl obličej.

Rapsodie uskočila a vyklouzla mu tak ze sevření. Několikrát se rychle otočila a hledala únik, ale její protivník byl příliš blízko. Rychlým pohybem uchopila Denní hvězdu Clarion oběma rukama a odsekla mu palec od jílce černého meče. Zbraň se s klapotem kutálela po podlaze a za ní se odvalil i krvácející prst; tlačila protivníka dolů ze schodů. Vyskočila o dva schody výše, aby získala o vzniklé situaci přehled.

„Kolem – mne – neprojdeš," opakovala a snažila se popadnout dech.

Rapsodie cítila, jak se zlost obou jejích protivníků prohlubuje a nabírá na intenzitě. Vnímala jejich vibrační znamení a spatřila, že pulsují temně rudým ohněm, kterému vztek dodává černou barvu. Vztek maskované postavy v zadní části baziliky jako by právě teď přibíral k souboji i ohlas veřejnosti; rozhlížela se po temné bazilice a naslouchala zvukům, které reagovaly zvenčí ze všech stran. Z města dole byly slyšet varovné zvuky zvonů a výkřiky, které nabíraly na síle této noci, která začala tak klidně.

Vztek protivníka nebyl namířen výhradně proti Rapsodii. V jeho očích pozorovala zuřivý zmatek, jako by snad nějak podcenil její schopnosti. Takový výklad jí však připadal nepravděpodobný. Ashe s ní strávil dost času, často se vyskytli bok po boku v nějaké bitvě, takže určitě dokázal dost dobře odhadnout její dovednosti. Navíc věděl, že se chystá na výcvik k Oelendře. Ať už ho vyvedlo z míry cokoli, netrvalo to dlouho. Obličej mu zbrunátněl nenávistí a skočil po ní; letěl vzduchem s nepřirozenou ztepilostí vlka. Srazil ji k zemi a sevřel ji pod sebou.

Zřejmě u sebe neměl žádnou zbraň, protože začal využívat své výhody, že je větší a silnější. Nezraněnou rukou ji uchopil za čelo a zvrátil jí hlavu na mramorový schod. Rapsodie zaútočila mečem, ale rána jej minula. Druhou, volnou ruku se jí však podařilo sevřít v pěst a spodním obloukem zasáhla jeho nos, z něhož se ihned začala řinout krev. Co však vytékalo ven, byl spíš louh nežli krev; pálil ji v očích a dráždil na kůži. Jakmile se

tekutina dostala do kontaktu s její pokožkou, syčela a Rapsodii pronikala celým tělem bodavá bolest.

Zaklínil se nad ní a pevněji držel, když se kutáleli dolů po schodech. Zůstala ležet na zádech a pokoušela se vstát. Ruka v rukavici se jí obtočila kolem hrdla a stiskla neuvěřitelnou silou; znova se složila na podlahu. Rapsodie na chvíli ucítila, jak jí svět černá před očima, protože neměla dostatečný přísun vzduchu. Spodní částí těla ji pevně držel při zemi, a jak zvedal trup, tiskl jí nohy ještě více k podlaze baziliky. Těžce oddychoval; jedno oko mu zaplavila krev, která mu tekla i z nosu; obličej byl zrůzněný zákeřnou zlostí.

Rapsodie uvolnila paže po stranách a tělem jí projela bolest. Dělalo se jí špatně z odporného zápachu, který se kolem nich nakupil jako jedovatý mrak; připadalo jí, že pach vychází z jeho krve. Nesnažila se nijak vymanit z jeho sevření, ale pomalu a nenápadně sunula paže nad hlavu, až je měla úplně nad sebou. Břicho a hruď měla teď zranitelné, ale chránilo ji brnění z dračích šupin. Zesílil stisk rukou na jejím hrdle; teď ji dusil oběma rukama a zvedl se natolik, že nad ní seděl obkročmo, genitálie mimo dosah jejích kolen.

„To je ale škoda," lapal po dechu; cítila to na svém břiše. „Dost dlouho jsem si tě přál mít právě v této poloze, ale myslím si, že bychom si mohli mé původní plány užít ještě o trochu víc." Těžce ze sebe soukal slova a dýchal mělce. „No, nevadí. Tvoje tělo si vezmu s sebou a zmocním se tě na každý pád. Možná mě to bude daleko víc těšit, než kdybys byla naživu; aspoň nebudeš žvanit. Celou tu dobu jsem se tak hrozně těšil, jak tě znásilním; už jen ty tvoje výkřiky by byly rajskou hudbou pro mé uši. Tak dobře."

Rapsodie si dobře prohlédla jeho přilbu. Napřed chvílemi ztrácela vědomí, ale už byla zase při sobě a povšimla si, že přilba je s brněním spojena na krku švem. S nekonečnou trpělivostí otáčela jílcem meče v dlani a pomalu dala obě ruce k sobě; volnou ruku položila na hrušku jílce. Sebrala všechny své síly a

soustředila se i na sílu meče, a jakmile vycítila, že obě schopnosti jsou harmonicky spojené, vydechla všechen vzduch, zvláčněla a upustila meč na podlahu baziliky.

Ještě jednou jí drtivě sevřel hrdlo, pak však sevření povolil a rukama si osahával zakrvácený obličej. Zvedl se na jedno koleno a sápal se po jejím meči.

V tu chvíli Rapsodie myšlenkami přivolala meč k sobě. Denní hvězda Clarion jí vklouzla zpět do rukou; Rapsodie meč obrátila a udeřila čepelí nejprve do štěrbiny v jeho krunýři. Trefila se do spoje s takovou přesností, že protivníka náhlý nápor odmrštil vzad a Denní hvězda Clarion přistála v pancíři přesně na jeho hrdle.

Ohavně a těžce zalapal po dechu a oči se mu rozevřely dokořán bolestí a překvapením. Rapsodie spatřila, že zornička jeho zraněného oka je nyní rozšířená a kulatá. Tvrdým a rázným pohybem stáhla meč od jeho hrdla a sekla ho přes kolena, takže spadl dozadu. Plazil se po loktech a chtěl dosáhnout na svůj meč, jenže Rapsodie jej Denní hvězdou Clarion odmrštila mimo jeho dosah; meč zavířil ve vzduchu a přistál v uličce za nimi.

„Je mi líto, že tě musím zklamat," řekla a sledovala jeho ústup. „Jestli ale tolik toužíš po znásilnění, moc ráda ti vyhovím. Jen si lehni trochu víc na bok." Výhružně nad ním zamávala mečem, pak však ucítila mezi harmonickými vibracemi jakýsi náraz. Ihned se zastyděla; ve svém hněvu se mu vysmívala a chovala se stejně nerudně jako on. Nebylo to slušné chování hodné člena Rodiny či Iliachenva'ary.

„Zůstaň v klidu, rychle s tím skoncujeme," řekla klidnějším tónem. Zvedla meč a zamířila na jeho hrdlo.

Náhle zaslechla v zadní části prostoru nějaký vzruch. Neměla ani chvilku na to, aby rychle odskočila od burácející stěny z plamenů, která se vztyčila mezi ní a jejím krvácejícím protivníkem. Z podlahy se zvedlo inferno černého ohně, který páchl stejně odporně jako prve krev útočníka. Ohňová rozpálená stěna se šplhala až k vrcholu oltáře a vytvořila kolem ní

neproniknutelný kruh. Rapsodie byla naprosto bezmocná, před ohněm nebylo úniku. Nebyl to přirozený oheň; syčel a kroutil se téměř hmatatelným skrytým zlem; na druhé straně stěny z plamenů spatřila Rapsodie rychlé pohyby.

Jako plášť kolem sebe obestřela všechny své znalosti pradávných tradic a připravovala se na průnik stěnou z plamenů, když vtom náhle oheň zmizel. Oba vrazi byli pryč. Patriarcha stále prozpěvoval rozkolísaným šepotem a slavnostní rituál byl téměř u konce.

Rapsodie zůstala uctivě stát na místě s mečem v ruce, mělce dýchala a čekala, až kněz skončí. Když scházel dolů po schodech od oltáře, posadila se a prsty si mnula své pohmožděné hrdlo. V hlavě jí bušilo, jak si tělo pomalu začalo uvědomovat bolest, jež se dostavila jako následek boje.

Patriarchovi se obavami třásl hlas: „Dítě! Mé dítě! Jsi v pořádku?“ Chvěl se tak silně, až se Rapsodie začala bát, že na oltářních schodech upadne.

„Ano, Vaše Milosti, jsem v pořádku,“ řekla. Sebrala všechny síly, postavila se a obě ruce natáhla před sebe na pomoc křehkému starci. Uklidnila ho; jeho oči byly široce rozevřené starostmi, ale nevypadalo to, že by měl strach.

„Ukaž, podívám se ti na ten krk,“ řekl a stáhl límec jejího kabátce. Pak zkoumal otékající fialové modřiny. „Vypadáš hrozně.“

Rapsodie se kroutila bolestí, když jí prsty přejížděl po krku. „Ano, ale on vypadá mnohem hůř, a to je teď nejdůležitější.“

Patriarcha přejel pohledem baziliku. „Kam zmizel?“

Rapsodie se už jen protahovala, pomalu dýchala a snažila se ovládnout stále rostoucí bolest. „Nevím. S pomocí svého odporného přítele vzal nohy na ramena.“

„Přítele?“

„Ano, byl tu ještě jeden, měl na sobě přilbu s rohy. Jsem si jista, že právě on přivolal ten oheň.“

„Oheň? Nemohu uvěřit, že mi tohle všechno ušlo. Zaslechl jsem nějaký hluk, ale když jsem dokončil obřad, byla jsi tady už jen ty. Chránit mě tě přišlo draho. Mohla jsi i přijít o život."

Rapsodii dojala úzkost v jeho tváři. Věnovala mu útěšný úsměv: „Vaše Milosti, nic vás nevyrušilo, a tak to mělo být. Znamená to, že oba dva jsme dostáli své povinnosti. Dokázal jste úspěšně dokončit slavnostní rituál?"

„Ó, ano. Obřad Dne Nejvyšší svátosti byl zdárně završen. Následující rok je zajištěn a s pomocí Všeboha tu příští rok na mém místě stane někdo jiný. Teď už mohu být klidný. Děkuji ti, má drahá, děkuji ti. Kdyby tě nebylo, nemohl –" Zíral na podlahu, otevíral a zavíral ústa, ale nedokázal vyslovit žádná slova.

Rapsodie ho pohladila po ruce. „Bylo mi ctí vám dělat ochránkyni, Vaše Milosti." Otevřela se vrata baziliky a dovnitř se dral nelibý hluk, jak se dovnitř spěšně hrnuli vojáci, hlídači, ministranti a lidé z města – všichni chtěli vidět, zda je Patriarcha v pořádku. Jak se dav vedral dovnitř, Rapsodie zastrčila meč do pochvy a poklekla před knězem.

„Uhlídám váš úřad skrytý v prstenu, Vaše Milosti, než se najde někdo jiný, který bude hoden vašeho postavení. Modlete se za mne, ať konám moudře."

„Nepochybuji o tom, že to dokážeš," řekl stařec a usmíval se na klečící dívku. Položil ruku na její hlavu a žádal pro ni požehnání ve starocymrianštině, což byl posvátný jazyk této víry. Rapsodie skrývala svůj úsměv, neboť si vzpomněla, kdy naposled zaslechla tento jazyk ve staré zemi. Co byla nyní posvátná mystická slova, to byl kdysi dialekt nadávajících strážných, výkřiky pouličních prostitutek, nářky hašteřivých rybářek a výčitky opilců. Když však poslouchala tu řeč právě v této chvíli, pronášenou obřadně, slavnostně a s posvátnou úctou, znamenala pro ni tolik co jakákoli lirinská píseň. Jeho poslední slova tvořila jen kratičkou větu, kterou zaslechla jako dítě ve staroserenštině.

„Ze všeho nejvíc nechť poznáš radost.“

„Děkuji,“ řekla a usmála se. S menšími obtížemi vstala, uklonila se a chystala se k odchodu. Jakmile se obrátila, Patriarcha ji chytil za rameno.

„Mé dítě?“

„Ano, Vaše Milostí?“

„Až přijde má chvíle, mohla bys, možná –“ Jeho hlas přešel v neobratném mlčení.

„Přijdu, když budu moct, Vaše Milosti,“ řekla tiše. „A přinesu svou harfu.“

28

Madeleine Canderre, dcera lorda Cedrica Canderreho, byla typem ženy, již šlechetní lidé popisují jako „příjemnou“. Obličej měla poměrně milý a jeho rysy nesly přesnou vyváženost perfektního aristokratického vzezření, jenž byl výsledkem staletého vybraného šlechtění. Pokožka na obličeji byla uhlazeně bledá a jakoby orosená, oči měly pověstnou ořechovou barvu. Tento odstín barvy očí byl jednou z přípustných variant tradiční azurově modré či akvamarínové, jež se vyskytovala v krevních liniích cymrianských králů a šlechticů.

Barva očí byla sice pohledná, avšak jejich tvar a výraz, jenž se v nich trvale zahnízdil, už tak atraktivní nebyly. Oči byly malé a posazené příliš blízko sebe a Madeleine se téměř neustále tvářila nervózně a nespokojeně. Nejpravděpodobnější příčinou asi bylo, že jí ustavičně něco nebylo po chuti.

Její nespokojenost byla větší než obvykle dnes ráno, když seděla ve svém kočáře a chystala se k odjezdu do země svého otce. Tristan Steward si povzdychl. Sešel dolů už před hodinou, aby se s ní rozloučil, jenže ona tu nadále setrvávala a metodicky mu vyčíslovala všechny problémy, jež bylo podle ní nutné

vyřešit. Před několika měsíci se dostavil pro ni příznivý moment, kdy se neúprosně zapojila do všech aspektů jeho života, a měla v úmyslu v něm setrvat navěky. Tristanovi se při tom pomyšlení stále více zvedal žaludek.

„Stále nechápu, proč nezajedeš do Sepulvarty a osobně nenavštívíš Patriarchu," naříkala Madeleine a nervózně listovala v mnoha stránkách svého seznamu. „Dozajista učiní výjimku a oddá nás; koneckonců jsi jediným princem nejvyššího rodu ze všech v Rolandu. Co by tak asi mohlo být důležitější, Tristane?"

„Jsem přesvědčen, že ten muž umírá, drahá," odpověděl Tristan, jak nejtrpělivěji dovedl. *Kéž by to tak byla pravda* – pomyslel si s trpkostí.

„Nesmysl. Všude se povídá jen o tom, jak přežil pokus o vraždu v bazilice v Den Nejvyšší svátosti. Pokud je silný natolik, že přežil pokus o vraždu, dokáže postát před oltářem, provést rituál Sjednocení a požehnat nejvýznamnějšímu sňatku na zemi."

Tristan spolkl svou zlost. Pochopitelně i k němu se tahle novinka donesla, ale měl nejrůznější prameny, a to z vícero důvodů. Patriarchu zachránila štíhlá a jemná žena, alespoň v tom duchu klevetily prostitutky, jež sloužily jeho gardám, a říkala to i Prudence. Šlo o ženu s andělským výrazem v tváři, jejíž zelené oči plály žhavým a zlostným žárem. Neměl nejmenší pochybnost, že to dokázala jen jedna jediná.

„Uvážím to, Madeleine," řekl stručně a rázným úderem zavřel dvířka kočáru. Naklonil se otevřeným okénkem dovnitř a štípl ji do tváře. „Svůj seznam předej komorníkovi. Jsem si jist, že se o další záležitosti postará. A teď šťastnou cestu. Nechceme přece nechat tvého otce čekat; však víš, jaké si asi dělá starosti."

Tristan se obrátil příliš pozdě na to, aby mu ušel šokovaný výraz, který zaplavil tvář jeho snoubenky. Pokynul správci, který zapískal na kočího. Kočár se lehce zakymácel, a než zmizel z dohledu, na tváři Madeleine zůstával užaslý výraz.

* * *

„Myslela jsem si, že už nikdy nepřijdeš.“

„Věštecká slova, nepochybně. Až se ožením, mohu tě ujistit, že nikdy nepřijdu, už to nikdy nebude takové jako teď.“

Prudence hodila na prince polštář a zasáhla ho do prsou. „Ještě není pozdě,“ řekla a usmála se. „Prst Madeleine stále ještě nezdobí žádný prsten a na krku nemá žádný řetěz. Utáhni řetěz a prsten si nech.“

„Nenáváděj mě.“

Příjemný úsměv se jí z obličeje vytratil. „Přestaň kňourat, Tristane. Pokud se ti zvedá žaludek při pomyšlení, že bys měl strávit zbytek života s tou – ženou, narovnej páteř a tu dohodu zruš. Zatraceně, vždyť jsi pán Rolandu. Nikdo tě nenutí, aby ses s ní oženil.“

Tristan těžce dosedl na okraj své masivní postele a začal si stahovat boty.

„Není to tak jednoduché, Pru,“ řekl. „Seznam manželek, z nichž si mohu vybírat, není nijak dlouhý. Lydia z Yarimu sice přislíbila, ale pak se prokázalo, že má velice špatný vkus, neboť se zamilovala do mého bratrance Stephena z Navarne a provdala se za něj; také ovšem přišla o život.“

Páteři mu projela prudká bolest až do krku, jak ho Prudence kopla do zadku.

„To je hnusné, co říkáš, Tristane, a je to pod tvou důstojnost. S Jedovatou Madeleine jsi strávil měsíc – jako by tě celého otrávila. Lydia přišla o život při dosud neobjasněném přepadení. Stalo se to mnoha dalším lidem za ta dlouhá léta. Mohlo se to stát komukoli; vlastně k tomu dochází pořád. Tvrdit, že by za to nějak mohl Stephen, to je –“

„Říkám jen, že je dost podivně, když vévodkyně cestuje s tak malým doprovodem, když shání boty pro děti lady Melisandy. Neřekl jsem, že by za to mohl Stephen. Jen si myslím, že se mohl o svou rodinu postarat lépe, hlavně o ženu, kterou miloval.“

„Hmm. No a co ta dcera duchovního v Hintervoldu – jak se jmenuje? Hjorda?“

Tristan odhodil botu na podlahu a začal si rozšněrovávat kalhoty. „Není Cymrianka.“

„No a co? Myslela jsem, že potřebuješ jen to, aby v rodokmenu tvé snoubenky byla nějaká královská krev, nebo šlechtická, snad by stačila i nižší venkovská šlechta. Duchovní kraluje v Hintervoldu. Hraje nějakou roli, jestli je jeho dcera Cymrianka nebo ne? Nakonec by ti to třeba mohlo i prospět, když vezmeš v úvahu, co si většina obyvatel myslí o Cymrianech, nic proti tobě.“

Tristan vstal a svlékl kalhoty, pak se otočil a podíval se na ni. Opírala se o běloskvoucí polštáře pod nařasenými závěsy královského modrého sametu, které visely nad jeho postelí. Rudé prstence kadeří jí padaly přes ramena. Už delší dobu si všímal, že má paže i ramena hubenější, jak se věk sápal po její kůži a přetvářel obliny jejího těla z mladé dívčiny do stárnoucí ženy. Pohled na ni mu vždy stáhl hrdlo, protože přinášel příliš mnoho emocí a žádná nebyla příjemná. Pohlédl z okna.

„Madeleine je dcera vévody z Canderre a sestřenice vévody z Bethe Corbairu,“ řekl a hleděl do polí pod nádvořím; v horkém létě se zelenala a slibovala bohatou úrodu. „Stephen Navarne a já jsme bratranci. Jakmile se s ní ožením, budu mít rodinná pouta s každou provincií v Rolandu – s výjimkou Avonderre.“

„No a co? Proč je to tak důležité? Beztak jsi lord regent.“

„Chci být připraven pro případ nutnosti znovusjednocení provincií Rolandu pod jedním Pánem. Jsou tací, kteří cílí, že by se tak dalo ukončit násilí, které sužuje říši od pobřeží až k zemím Bolgů a také v Tyrianu a Sorboldu. Možná nastane taková nutnost.“

Prudence zakoulela očima a vzdychla. „Možná nastane nutnost přemalovat nebe nažluto, Tristane, ale být tebou, nevlezla bych do chomoutu ženské, o které je už předem jasné, že se stane tvou noční můrou.“

Lord Rolandu se musel bezděky usmát, stáhl ze sebe dlouhou tuniku a nechal ji padnout na podlahu na hromadu zmačkaného oblečení. „Madeleine není až tak špatná, Pru.“

„Je studená jako cecky starý válečný herky a dvakrát tak ošklivá. A ty to víš. Otevři oči, Tristane. Dobře se podívej, do čeho lezeš a jaký to má smysl. Ať se oženíš s kýmkoli, stane se z ní Cymrianka vzhledem k tomu, že to bude tvoje manželka, ať jí Všebůh pomáhá. Stejně není vaše krevní linie až tak čistá. Ožeň se s někým, kdo tě učiní šťastným, nebo aspoň s někým, kdo ti neudělá ze života peklo. Když budeš mít štěstí a staneš se Pánem Cymrianů nebo králem nebo čímkoli, nikoho nebude zajímat, co byla tvoje žena zač, jen čím je teď.“

Její srozumitelná a jasná řeč uvolnila svaly na Tristanově čele, které se svíralo od chvíle, kdy se dozvěděl o příjezdu Madeleine. Ve slovech Prudence byla moudrost, ostatně jako vždycky.

Strhl ze sebe spodní prádlo, které mu sahalo až ke kolenům, stáhl přehoz i saténovou pokrývku, hodil všechno stranou a pak rychle sevřel Prudence v náručí. Teplo její pokožky na jeho prsou jej uklidňovalo. Poslední měsíc se mu po ní velice stýskalo.

„Myslím, že bych měl nechat Evansovi setnout hlavu a učinit tě svým hlavním poradcem a vyslancem,“ řekl a ruce mu klouzaly dolů po jejích zádech, až stiskly zadek. „Jsi daleko chytřejší. A mnohem krásnější.“

Prudence se v legraci otřásla: „Tak to doufám. Evansovi je sedmdesát, jestli dobře počítám.“

„Opravdu. A nemá tak překrásné zlaté vlasy.“ Lord Roland se rukou probíral v jejích loknách a kadeřemi vlasů si ovíjel prsty.

Prudence se vymanila z jeho objetí, posadila se a přes prsa si natáhla přikrývku.

„Já ale taky ne, Tristane.“

„Ale ano, máš,“ zakoktal, v hlavě mu svitlo a žaludek se zachvěl chladem. „Rudozlaté, myslel jsem. Je to určitý odstín zlaté.“

„Nech toho," řekla a dívala se z okna. „Zase na ni myslíš."

„Ne –"

„Přestaň. Nesnaž se mi lhát, Tristane. Blázna ze sebe dělat nebudu. Vím, na koho myslíš, a já to nejsem." Prudence narovnala přikrývky v nohách. „A jen tak mimochodem, nevadí mi to. Jen chci, aby ses choval upřímně."

Tristan vzdychl. Dlouze si Prudence prohlížel a výraz v jeho obličeji se různil – chvíli měl pocit viny, protože si uvědomoval, jak ji zraňoval, pak byl zas okouzlen, že je vždycky tak svolná prominout mu jakýkoli přestupek. V jeho životě se už nikdy nenajde nikdo, kdo by ho přijímal tak bezpodmínečně, kdo si tak plně uvědomoval všechny jeho chyby a přesto ho miloval.

Jakmile spatřil, že se jí do očí vkrádá opět náznak úsměvu, stáhl přikrývky, tentokrát opatrně, a přitiskl se k jejímu boku. Jemně ji vzal do náruče a její hlava mu spočinula na rameni.

„Já si tě skutečně nezasloužím a ty to víš," řekl a v hlase mu zazněla pokora.

„Ano, já vím," řekla a zabořila obličej do jeho hrudi. Byla hladká a pěkně svalnatá; znělo z ní mládí a vitalita, které Tristanovi odkázalo cymrianské dědictví společně s dlouhověkostí, na kterou se Prudence těšit nemohla.

„Chtěl bych, abys pro mne něco udělala."

Prudence vzdychla a lehla si na vedlejší polštář. „Co?"

Lord Roland se natáhl na záda a zahleděl se do stropu. Všechno bylo mnohem jednodušší v noci po milování; tehdy zpravidla hovořili o tom, jak je posedlý Rapsodií. Celá místnost vždy tonula ve tmě, jež se skryla i mezi závěsy kolem postele a sebemenší čestný pocit viny se tak udržel v tajnosti. Pokud vůbec dokázal promluvit, jedině tehdy se upřímně svěřoval.

Jak mělo královské postavení svá privilegia, tak mělo i svá prokletí. Jediným duchovním, který byl určen vyslechnout zpověď lorda Rolandu a mohl zprostředkovat jeho modlitby pro rozhřešení, byl Patriarcha. Dalším pak byl jeho bratr, Ian Steward, Žehnatel Canderre a Yarrimu. Bylo stále

pravděpodobnější, že obřad Sjednocení provede právě Ian, jenž zároveň požehná sňatku, a to bez ohledu na přání Madeleine. To mělo za následek, že jediným, komu se mohl svěřit se svými hříšnými myšlenkami, byla služka v jeho posteli, jeho přítelkyně z dětských let, jeho první láska. Jediný člověk na světě, kterého s jistotou miloval.

Zakryl si oči předloktím, čímž si dopřál trochu šera, když nebyla noc.

„Chci, aby ses vydala do Canrifu – ehm, Ylorcu, jak tomu teď říkají Firbolgové.“ Zaslechl jen, jak Prudence vedle něj vydechla, ale neřekla nic. „Chci, abys doručila firbolgskému králi pozvánku na svatbu – a, ehm, také jednu pozvánku jeho vyslankyni.“

„Jeho vyslankyni? Ale no tak, Tristane, tohle snad není nutné!“

„Dobrá. *Rapsodii.* Už jsi spokojenější? Chci, abys doručila pozvánku Rapsodii osobně. Posoudíš její reakci. Pokud bude svolná, pokus se vzít ji s sebou do Bethany, nebo ji nějak přiměj, aby přišla, a to hodně brzy, abych ji mohl ještě jednou spatřit, samotnou, než zahodím svou budoucnost, než se ožením s tou šelmou z Canderre.“

„A to proč, Tristane?“ Hlas Prudence byl tichý a nebyl v něm ani náznak obvinění. „Co si myslíš, že tím získáš?“

Znovu povzdychl. „Nevím. Vím jen to, že když to neudělám, zbytek života strávím v agónii a jen mě bude soužit, co by asi mohla říct. Stále jen dumat, jestli jsem měl vůbec nějakou šanci, kterou jsem nevyužil, o které jsem třeba nevěděl.“

Prudence se opět opřela o polštáře a stáhla mu ruku z očí.

„Jakou šanci? Ty ji miluješ, Tristane?“ Její tmavé oči mu pátraly v obličeji; byl v tom jen zájem, žádný jiný výraz.

Uhnul pohledem. „Nevím. Myslím, že ne. Je to víc – víc –“

„Touha?“

„Něco takového. Nepřekonatelná a nevysvětlitelná potřeba. Působí na mě jako obrovský oheň uprostřed tuhé zimy. Než jsem ji poprvé spatřil, jako bych se jen v košili brodil sněhem.

Prudence, celou tu dobu jsi měla pravdu v tom, že mě nesmírně přitahuje. Ztratil jsem hlavu a vyslal celou brigádu svých mužů do spárů jisté smrti jen proto, že jsem ji chtěl získat. A pokud tomu vůbec uvěříš, ona o tom vůbec neví; alespoň to tvrdil firbolgský král.

Pru, tys to vždycky věděla, ale já jsem se tvým řečem bránil a nevěřil ti. Ubohý Rosentharn dostal příkaz přivést ji sem společně s armádou, až porazí Firbolgy."

Rychle zamrkal, když si vzpomněl na firbolgského krále, jak seděl na kraji téhle postele, pohrával si s korunou Rolandu jako s dětskou hračkou a chladným hlasem ho informoval o zkáze Tristanovy armády.

Neboj se; netvor zahalený v plášti promlouval šustivým šeptavým hlasem o smrti. *Ona nemá tušení, že je skutečnou příčinou jejich masakru. Já to vím, samozřejmě. Proč si myslíš, že jsem ti ji sem posílal? Jsi muž obdařený svobodnou vůlí. Kdybys upřímně toužil po míru, přivítal bys moji nabídku a moji vyslankyni s otevřenou náručí, bezpochyby. Každý muž, obzvlášť pokud je zasnouben, který na ženu pohlíží s nepočestnými úmysly, bude rovněž pokládán za nedůvěryhodného souseda. Teď to vypadá, jako bys zahodil dva tisíce životů jen proto, abys získal její pozornost. Ale dostal jsi za vyučenou ještě dost brzy. Později by už cena byla mnohem vyšší.*

Stín muže tiše povstal z křesla a firbolgský král se chystal k odchodu.

Ponechám tě teď o samotě, aby ses mohl připravit na noční bdění, které budeš bezpochyby držet za své zesnulé vojáky. Lord Roland vůbec nezaznamenal jeho odchod, stejně jako si neuvědomoval, že vůbec přišel.

Tristanovi Stewardovi trvalo téměř dvanáct hodin, než dokázal znovu promluvit, a dalších šesl hodin, než byla jeho řeč alespoň trochu souvislá. Jícen mu spaloval leptavý pocit, ústa měl vyschlá a kyselou chuť si dokázal vybavit i teď, po mnoha měsících. Záhuba jeho armády ho vyděsila a strašila dodnes.

Zřejmě ho však nevyděsila natolik, aby od sebe odehnal obraz ženy, která mu stále vězela v mysli. Tristan se opřel o polštáře a bolestně vzdychl.

„Nechápu, co to je, nějak mě ovládá a tak moc po ní toužím, že nedokážu vymyslet nic rozumného," připustil. Zavřel oči a snažil se nemyslet na třetinu své pěchoty a jízdu lukostřelců, na nebohé nešťastníky, kterým toho rána nepřidělili žádný jiný úkol. Jejich těla se nikdy nenašla, jen se povídalo, že jejich obludní přemožitelé si uspořádali strašlivou hostinu. „Je to něco víc než tělesná touha, zároveň ale nevím, jestli je to láska. Jen tuším, že mě k ní táhne potřeba zjistit, co to tedy vlastně je."

Prudence pozorovala delší chvíli jeho tvář a pak přikývla.

„Dobrá, Tristane, pojedu. Ten její oheň se určitě šíří; teď mám podobnou nutkavou potřebu i já. Svou zvědavost uspokojím jen tehdy, až to stvoření uvidím na vlastní oči."

Sevřel její obličej do dlaní a zlíbal ji.

„Děkuji, Pru."

„Jako vždycky, pane, pro vás cokoli." Prudence se vymanila ze sevření jeho rukou, vstala a poodešla ke stolu, kde leželo její oblečení; naprosto šokovaný výraz Tristanova obličeje ignorovala.

„Kam jdeš?" zajíkl se.

„Připravit se na cestu, abych spatřila příčinu tvé erekce. Kam jinam?"

„To může počkat. Pojď zpátky do postele." Rozevřel náruč.

„Ne." Prudence si natáhla spodní prádlo, pak se podívala do zrcadla a prsty si prohrábla prstýnky kadeří.

„Myslím to vážně, Prudence, prosím, vrať se. Chci tě."

Služka se usmála. „Můj pane, napadlo vás někdy, že takový pocit nemusí být oboustranný? A pokud vás na smrt urazilo moje odmítnutí, snad byste mohl popřemýšlet o tom, že mě necháte popravit a vezmete si do postele Evanse."

Odešla z pokoje, a když za sebou s lomozem zavírala dveře, zachytila Tristanův užaslý pohled.

* * *

Rapsodie spala v krajkách ze stínů, které vrhal měsíc listovím strakaté olše, nejvyššího stromu v houštině, kterou si vybrala jako úkryt na noc. Tu a tam zašuměl v houštině vítr a občas si odfrkla její hnědá klisna, ale jinak bylo na západním okraji pláně v Krevenských polích ticho.

Vítr sem občas zanesl sladkost, která pročišťovala její sny, jež byly v letním žáru daleko intenzivnější. Rapsodie se otočila na bok a vdechovala vůni jetele pod hlavou, všechny vůně zelené země. Tu vůni si pamatovala z dětství, kdy za nocí, jako byla tato, spávala společně s celou rodinou na pastvině pod širým nebem plným rozzářených hvězd.

Ve spánku vzdychla a přála si, aby se tato vzpomínka proměnila v sen o matce, ale Rapsodie si nedokázala vybavit její obraz od chvíle, co do hor přišel Ashe. Tehdy k ní ve snu matka zavítala snad naposledy a ukazovala jí její rodnou hvězdu, její Ariu, hvězdu zvanou Seren.

Oživovala si nyní ten sen, i když si nemohla vybavit matčin chlácholivý hlas, který jí všechno kdysi vyprávěl. Rapsodie se ve snu posadila a přes útlé kmeny stromů zírala na pláň za nimi. V temných polích spatřila stůl nebo spíše něco jako oltář a na něm leželo tělo muže. Postava byla zahalena do stínů; neviděla nic než obrysy.

Ve snu jí nad hlavou na noční obloze mrkala hvězda Seren a zářila tak jako kdysi na opačné straně světa. Drobný zlomek hvězdy se odštípl a dopadl na tělo na oltáři, které se vzápětí rozzářilo. Za okamžik oslnivý jas pohasl do tlumeného svitu.

Sem dopadl kousek tvé hvězdy, holčičko, říkala jí matka ve snu. *Pokud najdeš svoji strážnou hvězdu, nikdy se neztratíš. Nikdy.*

Hlavou se jí honily další hlasy. Zaslechla Oelendru a její slova plná žalu.

Nic nezabíralo, takže nakonec se Gwydion ocitl ve smrtelné agónii. Tehdy jsem vzala kousek hvězdy z jílce meče a dala jej Paní Rowanu. Nabídla jsem jim ho v naději, že to může pomoci zachránit Gwydiona. Snažili se, ale bylo toho na něj už moc. Na každý pád, bylo to zoufalé gesto, odevzdat jim pro Gwydiona kousek té hvězdy. Nefungovalo to, ale nelituji toho; alespoň jsem to zkusila.

„Oelendro, vidím to správně?“ mumlala ze spánku. „Byl to pokus o záchranu života Gwydiona?“

Sem dopadl kousek tvé hvězdy, holčičko.

V temnotě nad tělem se objevily dvě ruce bez těla, jaké spatřila už dříve v Domě paměti. Ruce se sepjaly jako při modlitbě, pak se rozevřely, jako kdyby žehnaly. Z prostoru mezi nimi vytryskla krev, proudila dolů na neživé tělo, naplňovala je a zbarvovala rudě.

V jednom uchu jí zněla slova přicházející z temnoty, zbavená hlasu.

Dítě mé krve.

V druhém uchu zaslechla melodický hlas dračice, slova jako by přinášel vítr.

Rakšaš vypadá jako duše toho, koho ovládá. Koluje v něm krev, zpravidla krev toho démona, někdy i jiných bytostí – zpravidla nevinných a divokých zvířat. Jeho tělo tvoří nějaký živel, třeba led nebo země. Myslím, že ten, který se objevil v Domě paměti, byl ze zmrzlé země. Krev mu dává život a sílu. Když však démon ovládne nějakou duši, ať už lidskou nebo jakoukoli jinou, vtělí ji do svého výtvoru a Rakšaš na sebe vezme podobu držitele oné duše, který je pochopitelně mrtvý. Má i určitý rozum, který měla příslušná osoba. Dokáže dělat věci, jaké dělala ona. Je ale zlý a zlotřilý; musíš si na něj dávat pozor, Krásko.

Rapsodie se hrůzou probudila a posadila se. Byla stále v houštině, klisnu měla vedle sebe, byla sama a nepovšimnuta;

věděl o ní jen noční vánek. Třásla se a třela si rukama paže, aby se trochu ohřála.

„Co jsi zač, Ashe?“ zeptala se nahlas. „Čím ve skutečnosti jsi?“

Dostala jedinou odpověď – teplý závan větru. Nedokázala rozluštit, co se jí snažil sdělit.

Asi dvě stě mil na západ se čerstvý teplý vítr prohánět otevřenými vraty a mezi starobylými kamennými zdmi Domu paměti a šelestil v koruně stromu, jenž stál uprostřed dvora. Postava oděná v těžkém šedém plášti s kápí těsně utaženou kolem hlavy stála u kmene stromu a zírala vzhůru do jeho větví.

V úrovni očí byl úmyslně položený malý hudební nástroj připomínající harfu; nacházel se v rozsoše těsně nad prvními větvemi stromu. Hrál pořád dokola nějaký rondel, který muž ještě nikdy předtím neslyšel – jednoduchá melodie, která vyplňovala celý dvůr a broukala mezi starobylými kamennými zdmi. Muž se natáhl, že se nástroje dotkne, a plášť mu odhalil ruku, na které se znovu vytvořil palec, který pokrývala zrudlá, hojící se pokožka. Prsty se chvíli vznášely nad nástrojem, ale pak se stáhly.

Bylo by k ničemu snažit se odstranil ten nástroj, rozhodl se Rakšaš. Stal se součástí stromu, hrál jeho pojmenovací melodii, opakující se nápěv, který v něm udržoval život. Vůle mladého stromku byla nyní spojena se stejným zdrojem jako jeho matka Sagia, jejíž nevyvinuté kořeny sahaly do hlubin Země a kroutily se spletitě kolem Osy světa. Píseň harfy zlomila nadvládu jeho pána nad mladým stromkem, ochránila ho před prokletím. V jeho mysli nebylo pochyb, kdo tam harfu dal.

Pomalu si stáhl kapucu z hlavy a nechal vítr, aby mu čechral zářivé rudozlaté vlasy, zatímco dumal, co podnikne dál. Ten, který byl jeho pánem, jeho otec, dost jednoznačně určil, že je potřeba sledovat Tři, mít je neustále pod dohledem a zatím žádného z nich nezničit, to však bylo ještě před konfliktem v Sepulvartě. Tamní porážka prokázala, jak špatně odhadli situaci, když si mysleli, že každý ze Tří bude v době pokusu o vraždu

něčím zaměstnán. Jeho selhání znamenalo vážný neúspěch, dokonce vážnější nežli divoký útok, který se odehrál právě zde, v Domě paměti.

Rakšaš se odvrátil od stromu a pomalu kráčel po dvoře. Snažil se soustředit, co mu jen omezené rozumové možnosti dovolily. Jeho vědomí něco dráždivě trýznilo, možná ještě cosi z doby, než se znovu narodil, něco, co prožil ještě jako Gwydion. Nedokázal si k myšlence přiřadit jakékoli okolnosti, tak se vrátil k okamžiku svého znovuzrození.

Na západním okraji zahrady stál dlouhý a rovný stůl vypracovaný z mramoru, oltář, na kterém přišel poprvé k vědomí. Opět zavřel oči a vzpomínal na první slova, která zaslechl, když se nad ním modlil otec.

Dítě mé krve.

Záblesk světla, bolest znovuzrození.

Teď bude proroctví zlomeno. Z tohoto dítěte vzejdou mé děti.

Rakšaš zavřel své křišťálově modré oči jako tehdy; vzpomněl si, jak ho oslepil nějaký blesk. Když oči znovu otevřel, zářily stejným světlem, jenže tentokrát šlo o světlo inspirace.

Rychle se přikrčil k zemi do polohy divokého zvířete jako vlk, jehož krev mu kolovala v žilách společně s krví jeho otce, a začal divoce hrabat v zemi pod oltářem. Dlabal nějakou chvíli, až to konečně našel – kořen ze stromu, na němž byly stále ještě patrné jizvy z prvního poškození. Zachránkyně stromu nenašla všechny rozvětvující se kořeny – možná se ani nepodívala za oltář, když prováděla všechny své posvěcené rituály, jen aby uzdravila strom. Rakšaš hodil divoce hlavou a hlasitě se zasmál.

Jeden kořen našel a byl stále ještě znesvěcený.

To stačilo.

Rychle se rozhlížel kolem sebe a chvíli se mračil. Muži Stephena Navarneho odstranili všechno vybavení, které zde bylo přichystáno na masakr; kádě pečlivě sestavené k hromadění krve dětí, které sám unesl. Ta krev tehdy sytila strom a z rozmaru jeho

pána jej ničila. Teď zde nebylo po krvi ani stopy – celé místo bylo pečlivě vyčištěno.

Jeho pán musel odevzdat velký díl z podstaty své existence, aby ho přivedl k životu, přemýšlel. Ze strany démona to byla také krvavá oběť, mnohem víc; svěřil mu sílu zásadního významu, jež by mohla rychle uniknout, pokud ji nebude žárlivě střežit. F'dor byl svou podstatou jen kouř, rychle pomíjivý duch, který se zoufale přimykal k lidskému tělu. Čím větší síla, tím větší *vůli* mohli šířit, tím pevnější bylo pouto. Svými omezenými rozumovými schopnostmi se cítil Rakšaš poctěn, že mu jeho pán nabídl možnost existence.

Legendy pradávných démonů vyprávěly, že Dítě Země spí hluboko v horách Zubů. Tohle Dítě je jedním ze dvou hlavních nástrojů pro uskutečnění plánů jeho pána. Svým způsobem se stal kořen mladého stromku cestou, jak se k němu mohl F'dor dostat – živen krví neviňátek, spojený se silou Osy světa, linií napojenou na střed Země, pulsující pradávnou magií nevypočitatelné síly. Kořenový systém se rozprostíral po celém světě, dosahoval i do masivu nedobytných hor. Jeho pán byl přesvědčen, že se s ním dá manipulovat. Získat opět kontrolu nad kořenem tohoto svatého stromu stálo určitě za to, aby věnoval něco ze své existence, jakož i životní podstaty svého pána.

Rakšaš se pokoušel soustředil, snažil se přinutit svou omezenou inteligenci, aby našla správné řešení. Opakující se melodie z malé harfy mu rámusila v hlavě, takže se nedokázal pořádně soustředit. Zle se na nástroj podíval a pak, jak se nad ním snášel soumrak, světlo pomalu zasáhlo každý rys jeho obličeje, až došlo k očím.

Konečně našel svou odpověď.

Zpupně švihl zápěstím a v jeho ruce se objevila dýka. Na ruce už nebylo vůbec znát, že na ní narostl nový palec. Dvakrát se rychle řízl do předloktí, objevily se dva jasně rudé pruhy masa. Pak paži natáhl před sebe a umožnil tak krvi, aby kapala přímo na kořen stromku. Ve skutečnosti necítil žádnou bolest; tohle

bezvýznamné zranění se nedalo srovnávat s agónií, která řídila jeho dosavadní položivot.

Jakmile krev dopadla na zem, zvedl se dým. Jasně červená a černá proti večerní obloze. Ovíjely se kolem výhonku kořene a nad zemí se vznášel ve spirále sloup dýmu, který odnášel vítr.

Ze země vycházel dým a pak začala hořet. Rakšaš zavřel oči a naslouchal hlubokým hlasům, které nejprve šeptaly, pak začaly prozpěvovat – zlověstná ohavná magická slova a bolestné reptání.

Agónie přicházela ve vlnách a burácela v něm jako rozpálený blesk; cítil, jak mu její síla praská v hlavě. Pach spáleného masa se mu vedral do chřípí, zaťal ruce v pěst, neboť věděl, že odtékající krev s sebou odnáší do země i něco ze síly jeho pána.

Šero se zbarvilo krvavým světlem, které divoce tančilo v rytmu zpěvů démonových duchů F'dorů uvězněných v klenbě hluboko v Zemi. Rakšaše vysilovalo stát rovně, když na něj působily silové vlny z jeho pulsujícího srdce – jako krev z tepny, kterou otevřel. *Jsem jen žíla,* pomyslel si s potěšením, jak se zem pod jeho roztřesenýma nohama barvila rudě. *Jsem ale schopná žíla.* Prohrál svou bitvu se zemskou přitažlivostí, nejprve se přikrčil a pak klečel ve své vlastní žhnoucí krvi.

Jakmile kořen stromku a země v jeho okolí vsákly rudé bahno, Rakšaš si oddychl úlevou, pak na chvíli podržel rozřezanou kůži nad ranami; ta ihned srostla a byly vidět jen jizvy. Pečlivě zahrabával kořen do země a šeptal povzbudivá slova, která běžně říkal dříve, když byl ještě pánem tohoto domu.

„Merlus," šeptal. *Vzrůstej.* „Sumat." *Buď sytý.* „Fynchalt dearth kynvelt." *Hledej Dítě Země.*

Pomalu vstal a s potěšením hleděl, jak kořen nabyl na síle, nasycený zkaženou krví, po chvilce poněkud povadl, potemněl jako odnož vinné révy, zatáhl se do země a zmizel. Rakšaš si nasadil kapuci a naposledy obhlédl starou cymrianskou pevnost. Vydal se na cestu, aby se setkal s tím, který na něj čekal.

29

„Grunthore, už o tom nedumej. Je mi dobře. Jo, ať toho nechá."

Jo uštědřila obrovi přátelský žďuchanec do týla. „Říká, že je v pořádku. Nech jí bejt."

„Já to slyšel," řekl Bolg rozhořčeně, „ale taky si můžu pořádně prohlídnout ten její krček, díky, slečinko. Vévodkyně, vypadáš, jako bys prošla uličkou hanby a dost to s tebou votřáslo. To se ti ta tvoje nádherná prdelka asi pěkně sevřela, co?"

„Prosím?" řekla Rapsodie a v jejím hlase znělo pohoršení. „Musím ti asi vysvětlit, že ze mě nedostal ani kapku krve, *ani jednu.*"

„Tedy žádná se nedostala na povrch kůže," řekl s úšklebkem Achmed. „Z čeho jsou modřiny, co si asi myslíš?"

„No jo, měli jste ho vidět, když bylo po všem," řekla Rapsodie a odstrkávala obrovu ruku od svého hrdla. „Tak necháš mě už na pokoji?"

„Jestli je teda ten Patriarcha tak šikovnej léčitel, proč ti teda ten starej bastard nezahojil krk, slečinko? Ta jeho povaha se mi fakt zamlouvá; kdybys mně přišla na pomoc, vochraňovala mě a nakonec mi zachránila prdel, tak bysem ti dal aspoň něco proti bolesti."

Rapsodie se usmála na svého přítele a jeho zájem ji skutečně dojal. „Nedala jsem mu příležitost, Grunthore. Chtěla jsem se co nejrychleji vrátit domů. Kromě toho modřiny už jsou mnohem lepší. Deset dní jízdy bez incidentu je přímo balzámem na drobná poranění."

„Stejnak říkám, že se mi to nelíbí. Sme tým, ty a já. Vodteďka už nechci, aby ses pouštěla sama na nějaký další spanilý jízdy. Jasný?"

„Uvidíme. Nemám v úmyslu teď někam jezdit, ale mám něco, co s vámi se všemi musím probrat."

Achmed přikývl; o všem ho zevrubně informovala, než se dostavili zbývající dva. Vyprávěla mu, co se dozvěděla na svých cestách, předala mu své dojmy o situaci v Rolandu, řekla mu o masakrech a plánovaném novém sjednocení cymrianských zemí. S Grunlhorem se stihla jen krátce pozdravit a Jo mezitím rozbalovala dárky, které jí Rapsodie přivezla. Když se nakonec všichni sešli u masivního stolu, Rapsodie se zhluboka nadechla a zkřížila paže na prsou.

„Rozhodla jsem se, že chci pomoci Ashemu," řekla. Jo se usmála, Grunthor a Achmed se podívali jeden na druhého.

„Pomoct jako v čem?"

„Pomoci mu získat zpět jeho duši. Ze všeho nejdřív zabít démona, který se ho zmocnil. Pomoci mu uzdravil se. Pomoci mu stát se Pánem Cymrianu a konečně sjednotit cymrianský lid."

„Moment," řekl Achmed. „Proč?"

„Měla jsem deset dní, abych o tom přemýšlela a vyjasnila si některé záležitosti. Poté, co jsem s ním strávila tak dlouhou dobu a co jsem zjistila na svých cestách, si myslím, že je to správná věc."

„Ty s ním pícháš?"

„Jsi prase," odsekla Rapsodie a přidržela Jo ruce na uších.

„Pozdě, slyšela jsem to," řekla Jo. „Tak co, jo nebo ne?"

„Ne," odpověděla Rapsodie rozhořčeně. „Co se to s vámi třemi děje? Každému z vás jsem vždycky nějak pomohla a s nikým z vás nepíchám."

„No estli můžu mluvit za sebe, tak já bysem teda chuť měl, to si piš."

„Ty buď zticha. Dříve či později po nás Rakšaš stejně půjde. Očekávám to po tom všem, co se stalo v Domě paměti a po souboji v bazilice. A nemohu uvěřit, že ani trochu netoužíš F'dora lapit a zničit, Achmede. Domnívala jsem se, že tvoje rasa to má vrozené." Firbolgský král na to nic neřekl. „Pokud jde o nové sjednocení Cymrianů, myslím, že to dává určitý smysl,

sehrál svou roli v uzdravení lidu, který pochází ze stejného místa jako my.“

„No, tak já jsem mimo,“ řekla Jo a vstala ze stolu. „Já jsem z Navarne, a kdyby šlo o mě, tak ať si tam všichni třeba chcípnou na neštovice. Jdu spát. Raps, dělej, co chceš; víš, že na mě se můžeš spolehnout.“

„Díky, Jo.“ Rapsodie za ní poslala vzdušný polibek, když opouštěla pokoj. Jo neměla žaludek na dlouhé politické debaty.

Po několika hodinách usoudila Rapsodie, že Jo byla pěkně mazaná, když se rozhodla odejít. Jejich debata nebrala konce, hádali se a řešení bylo v nedohlednu. Achmed nejenže podezíral Asheho, ještě více nedůvěřoval Llauronovi. Grunthor si nedokázal představit, že Rakšaš a Ashe jsou dvě různé bytosti.

„Takže říkáš, že ta věc není von, jen jako von vypadá, jo?“

„Správně.“

„A dohromady si je nikdá neviděla?“

„Ne,“ připustila. „Myslím si, že pokud Rakšaš našel Asheho, bude Ashe asi mrtvý, nebo, a to je mnohem horší, celé jeho duše se už zmocnil F’dor. Ashe je velice silný, a v souboji s Rakšašem by se postavil proti své vlastní duši. Je zatracený v obou případech, jestli vyhrál, nebo prohrál. Myslím, že kvůli tomu chodí zahalený v mlžném plášti.“

„To ti povídal Ashe?“ zeptal se podezíravě Grunthor.

„Ne,“ připustila zdráhavě Rapsodie. „Složila jsem si všechny kousky dohromady – něco jsem vypozorovala sama, něco mi řekla Elynsynos a další věcí mi vyprávěla Oelendra. A měla jsem vidiny.“

„Estli si je neviděla pohromadě, jak teda víš, že to prostě není von, kterej se jen chová jináč?“

„Nevím to jistě,“ připustila opět Rapsodie. „Ale viděla jsem je oba, pozorovala jsem je v boji a připadají mi naprosto odlišní.“

„Kdepak. To nestačí. Myslim, že je to jeden a ten samej. Možná to Ashe ani neví, ale Rakšaš nebude víc než jeho vlastní špatný svědomí.“

„Tak si to probereme znovu," řekla Rapsodie a snažila se zachovat trpělivost. „Existují dvě možnosti. Zaprvé, Ashe a Rakšaš jsou jedno a to samé; Gwydion zemřel zákeřnou smrtí a F'dor ho nějak dokázal oživit a používá ho jako svého sluhu."

„Přesně moje řeč, slečinko."

„A pokud je to pravda, tak jsem s ním prostě jen tak v bezpečí cestovala tou lepší částí kontinentu. Za celou tu dobu nehnul prstem, aby mi nějak ublížil." Hlas se jí zadrhl v hrdle, když si vzpomněla na jejich drobnou potyčku, kdy proti ní tasil svůj meč. „No, možná jednou, ale vlastně mi nijak neublížil."

Grunthorovy jantarové oči se zúžily: „Co to má jako bejt?"

„Nic. Šlo o nedorozumění. A udělal přesně to, co slíbil – doprovodil mě do míst, kam jsem chtěla, a pak zmizel. Kdyby byl zlotřilým a nechutným F'dorovým oblíbencem, proč mě prostě nezabil, když měl tu příležitost; mohl tak zlomit proroctví."

„Možná tě sledoval, aby zjistil, co máš vlastně za lubem," navrhl obr. „Dělá F'dorovi špiona."

Rapsodie spolkla zklamání. „Zadruhé, a to je myslím správná verze, existují dvě bytosti, Ashe a Rakšaš. Ashe je Gwydion a navzdory tomu, co si myslí Oelendra a Stephen, je naživu; přestál F'dorův útok. Bloudí osaměle světem, snaží se skrývat, aby ho F'dor nenašel a nezmocnil se zbytku jeho duše. Rakšaš je úplně jiná bytost, sestavená kolem podoby, kterou na sebe vzal F'dor. Je z kusu ledu nebo země a koluje v něm krev F'dora a možná nějakého divokého zvířete. Tak to alespoň tvrdila dračice."

„Jenže ale neříkala, že Ashe a Rakšaš jsou jedno a to samý, že ne, slečinko?"

„Ne."

„Pak si myslim, že bysme to měli brát tak, že jsou jedno a to samý."

„A co bych pak měla tedy udělat?" zeptala se nazlobeně Rapsodie.

„Zabijeme ho. Estli se spleteme a vobjeví se ňákej další, taky ho zabijeme."

Rapsodie zbledla; věděla, že bolgský obr nežertuje. „Nemůžeš jen tak kráčet světem a zabíjet lidi na potkání, když nevíš, jestli je to správné."

„A proč ne? Dycky nám to přineslo jen dobrý. Vážně, slečinko, tady jde vo hodně a nemůžem si dovolit riskovat, když si nejsi jistá."

„Grunthore, to je směšné."

„Ne, není," řekl Achmed. Delší část večera byl potichu, zvažoval argumenty a třídil názory, které si vyměňovali Rapsodie s Grunthorem. Byl tak potichu, že Rapsodie chvílemi zapomínala, že je vůbec přítomen. „Směšná je tvoje nenasytná potřeba obnovit svět, který jsi ztratila.

Rapsodie, tvoje rodina je pryč; teď jsme to my, Grunthor, Jo a já. I tvoje město zmizelo; žiješ tady, mezi Bolgy. Král, kterého uznávala vaše rodina, je už dva tisíce let po smrti; představitelé tohoto světa mu ani na počest nezapálili svíčku. Určitě sem nepřivedl celou generaci jen proto, aby celá zahynula kvůli jediné domácí rozepři. Ti, co sem přišli ze Serendairu, byli jen bezcennými vzorky naší kultury. Nezasluhují si další příležitost, aby vše napravili. A pokud jde o Asheho, proč si chceš pořád opakovat vztah s dalším šílencem? To se ti tolik stýská po Smrtícím větru?"

Rapsodie zůstala s pusou dokořán. „Jak to můžeš vůbec vyslovit?" vyprskla. „Ashe mi nikdy neublížil, nikdy mě nijak neztrapnil. Achmede, je *pronásledovaný* – myslela bych si, že právě vy patříte mezi lidi, kteří tohle pochopí. Kousek jeho duše je pramenem, ze které čerpá sílu Rakšaš. Je v rukou něčeho, co vypadá jako F'dor obdařený obrovskou silou, což znamená zatracení jak v životě, tak ve smrti. Zranění, ze kterého si démon urval kus duše z jeho prsou, se nikdy nevyléčilo; stále trpí nesmírnými bolestmi. Navzdory tomu po mně nikdy nic nežádal; jen máme zvážit, zda nechceme být jeho spojenci. Jak tě vůbec

mohlo napadnout srovnávat ho s Michaelem? Michael byl parchant nejhoršího kalibru a lhář.“

„A to je přesně ten problém, který mám se všemi Cymriany, včetně Asheho. Všichni to jsou samí lháři. Ve starém světě jsi alespoň věděla, kdo je na straně zlých božstev, protože vyznávali to, v co věřili. Tady, v tomhle novém a znetvořeném světě i ti údajně *dobří* tě jen vypočítavě zneužívají. Dřívější temné síly blednou závistí nad spouští, jakou dopustili ti ‚dobráci‘, Pán a Paní Cymrianů. A ty jako by ses položila na stříbrný talíř a celá se oddala zrovna tomu největšímu lháři ze všech.“

Rapsodie toho měla už dost. „Pokud to udělám, je to moje volba. Ponesu to riziko, a jestli zůstanu naživu nebo zemřu, bude jen na mně.“

„Špatně.“ Achmed pomalu vstal a ze sporých a uhlazených pohybů jeho těla vyzařovala zloba. „My všichni můžeme kvůli tvému rozhodnutí trpět, protože nebojuješ jen sama za sebe, házíš stranou celou naši neutralitu, a jestli dáš ruku do ohně za někoho špatného, prohrajeme všichni.“

Rapsodie se na něj podívala. Jeho oči plamenně žhnuly a ramena se mu chvěla vzteky; něco takového už dlouho neviděla.

„Proč se tak zlobíš? To, že chci prostě někoho zachránit, neznamená, že bych vám byla méně oddaná a věrná.“

„To s tím nemá nic společného.“

„Nesouhlasím.“ Vstala a přešla na jeho stranu stolu, kde stál a sváděl vnitřní boj se svou zlostí; sedla si na stůl k němu. „Myslím, že má. A mohla bych ti připomenout, že když jsi budoval tento kraj, pomohla jsem ti ve všem, co jsi potřeboval. Udělala jsem řadu věcí, a často jsem si nebyla jista, zda jsou správné, někdy mě přímo odpuzovaly. Přesto jsem všechno udělala, jak sis přál, protože sis myslel, že to tak má být. Věřila jsem ti. Proč bych stejně tak nemohla věřit jemu?“

„Protože on ti vlastně vůbec nic neřekl. Pohrával si s tebou při svých záhadných hříčkách, vymámil z tebe informace, ale

oplátkou ti neřekl vůbec nic. Nevěří ti. Při všem, co víš, vždyť to může být samotný F'dor."

„Myslím, že ne."

„Tak teď mi to znova potvrzuješ. Jsi nejhorší na světě, když jde o to posoudit něčí povahu. Tvoje intuice je opět podezřelá."

Rapsodii vhrkly do očí slzy vzteku. „Jak to můžeš říct? Mám tě ráda, mám ráda Grunthora. Co myslíš, kolik existuje lidí, kteří by dokázali přehlížet vaše nepřístojné chování a vidět ve vás jen to dobré?"

„Nikdo. A to proto, že by nás posoudili daleko správněji než ty. Moje úmysly si vykládáš špatně od první chvíle, co jsme se setkali."

„Co tím myslíš?" Rapsodii se sevřel žaludek.

Achmed položil ruce na stůl po obou stranách jejího těla, naklonil se, až byl jeho obličej několik centimetrů od jejího; donutil ji tak hledět přímo do jeho podivných očí. „Vzpomínáš si, co jsem ti řekl úplně poprvé?"

Rapsodie polkla. „Ano. Řekl jsi ‚Pojď s námi, pokud chceš žít.'"

„A tys to pochopila tak, že ti zachráním život, když se mnou půjdeš?"

„Ano. A to jsi udělal."

„*Zase* špatně," vyplivl Achmed. „Možná jsem měl pro tebe zvolit jiná slova. Nedělej chyby, Rapsodie. Nezáleží na tom, co mezi námi vzniklo od té doby, nezáleží na tom, co jsem v průběhu času k tobě začal cítit, tehdy v tu chvíli jsem měl na mysli, a měl jsem ti to tak říct – ‚Pojď s námi, nebo tě zabiju.' Už tomu rozumíš? Jsi až příliš ochotná věřit, že lidé jsou tak dobří, jaké bys je chtěla vidět. Pravda je taková, že vůbec dobří nejsou. Ani já, ani Grunthor a určitě ne Ashe. Jeho duše je v rukou démona ze starého světa – víš vůbec, co to znamená?"

„Ne."

„To já ano. Zapomínáš, že jsem tam byl." Udeřil pěstmi do stolu po obou stranách jejího těla, až nadskočila. „Na rozdíl od

tebe já naprosto přesně *chápu,* čím Ashe prochází. Já vím, jaké to je, být kusem těla v rukou démona. Uděláš cokoli, zradíš kohokoli, jen aby sis udržela ten zbytek těla, který ti ponechal. Nekladu mu to za vinu, Rapsodie; kdybys místo o něm mluvila o mně, taky bys mi nevěřila.

Už jsem ti říkal, že F'dor se může svých obětí zmocnit různými způsoby. Ashe nemusí být jeho současný hostitel, aby byl k němu připoután. Někdy F'dor jen tak zaseje nějakou jednoduchou myšlenku do duše nepříliš bystré osoby a jen na dobu potřebnou k vykonání nějakého skutku. Někdy si svou oběť přivlastní, dívá se skrze ni, nařizuje, co má dělat, ale k tělu dotyčného člověka neváže svého ducha. Znamená to, že podezřelý je každý a vlastně všichni v tomto novém světě. Proč tohle nedokážeš pochopit?

Špatné je už to, jak pořád adoptuješ sirotky, vždyť možná měli co do činění s tou stvůrou. Nejméně zranitelní jsou pravděpodobně Firbolgové a Stephenovy děti, ale v Domě paměti jsme našli Jo, vzpomínáš? Byla Rakšašovou zajatkyní. Kdo ví, jestli není nějak napojena na F'dora?"

Rapsodie se třásla. „*Já* vím," řekla. „Není. Achmede, zapomínáš, že tam byla proto, aby byla obětována pro svou krev – spolu se všemi těmi ostatními dětmi. Proč by F'dor nebo Rakšaš ztrácel čas a energii a *životní sílu* na to, aby se zmocnili někoho, koho chtěli zahubit?"

Hněv v podivných očích se nijak nezchladil. „To *je jediný* důvod, proč jsem ti dovolil vzít ji s sebou. Z mé strany to byla dost zásadní chyba v úsudku."

„Jak tohle vůbec můžeš říct?" ptala se Rapsodie. „Myslela jsem, že ji máš rád."

„*Mám* ji rád – většinou. A fakt, že neustále lpíš na tak nepodstatných detailech, mi opět dokazuje, že jsi ještě ani *nezačala* chápat závažnost situace, s níž se musíme vyrovnat. Láska a přátelství tady neznamená nic, *nic.* Je to horší než život a smrt, když máš co do činění s F'dorem.

Vím, že Jo miluješ, stejně tak i Grunthor. Nicméně stále lituji toho, že jsem ji nezabil hned poprvé, když provedla nějakou hloupost, která nás mohla oslabit nebo prozradit. Dělá to pořád, ať už tady jsi nebo ne. Začínám věřit, že je v tom nějaký záměr, Rapsodie, že existuje důvod, a my to nevidíme a ona si nedokáže pomoct. Jestli se prokáže, že je to pravda, důsledky pro nás a Bolgy budou mnohem horší, než byla strašlivá zkáza Serendairu. A takové důsledky jsou věčné – nekončí smrtí."

„U všech bohů, Achmede! Vždyť je jí šestnáct! Tys neprovedl nic hloupého nebo scestného, když ti bylo šestnáct?"

„Ne. A v tom to vězí. F'dorovi nebo jeho oblíbenci může klidně být šestnáct, může to být dítě nebo nějaký pohledný mladý imbecil, který tě potká na ulici a hodí ti květinu do klína. Rapsodie, může to být kdokoli, *kdokoli.*"

„Ale nemůžou to být *všichni,* Achmede. Nakonec se stejně budeme muset rozhodnout, na čí stranu se postavíme. Nemůžeme se schovávat, zamknout se tady v Ylorcu na zbytek věčnosti. Pokud je některý z těch mýtů pravdivý a naším osudem je nějaká příšerná forma dlouhověkosti hraničící s nesmrtelností, dříve či později dojde ke konfrontaci. Kromě toho pokud skutečně věříš, že někdo, na kom ti záleží, je třeba poznamenán F'dorem, nemyslíš si, že je tvou povinností se alespoň pokusit zachránit toho člověka před zatracením? Chtít zpátky jakoukoli část těla, která se ocitne v jeho rukou?"

Achmed se odvrátil a nazlobeně si prohrábl vlasy. „Teď nemluvíš o Jo, že ne? Zase ses vrátila k Ashemu. Ani jsem si neuvědomil, že už postoupil na úroveň člověka, ‚na kterém nám záleží'."

„Můžeme mu pomoci," zašeptala. „Můžeme najít a zabít F'dora. Jsme jediní, kdo to dokáže. Vzpomínáš si na proroctví, která nám řekl Llauron? Ještě ti nic nedošlo? My jsme ti Tři. Ty jsi Dítě krve, to je jasné. Grunthor je Dítě země; to víš taky. A já jsem Lirinka; a tak nám říkají – Děti oblohy. Achmede, jsme to my. Náš příchod do tohoto místa byl předpovězen."

Otočil se a zíral na ni. „Takže se máme s chutí pustil do všeho, co se říká v proroctvích, protože to řekla nějaká šílená cymrianská věštkyně? Chceš radostně vyrazit na cesty a zbavit svět toho zla, které sem všichni ti lidé zavlekli a dali mu novou sílu? Jakou máš záruku? Jak víš, že neskončíš jako jeho další oběť?“

„Jaká je záruka, že k tomu nedojde tak jako tak? Nemyslíš, že teď už o nás ví? Přišel sem na cymrianské lodi. Jeho původním hostitelem byl Cymrian a určitě pak ještě mnoho dalších. Účastnil se jednání Rady, zná proroctví. A kromě toho, že bychom na něj narazili čirou náhodou, existuje docela velká pravděpodobnost, že on bude hledat nás už jen proto, *že to řekla nějaká šílená cymrianská věštkyně.* Zapomeň na Ashe, zapomeň na Llaurona. Už kvůli nám samotným musíme tu zatracenou věc zabít.“

„Má pravdu, pane.“ Grunthor promluvil z rohu, kam se uchýlil, když se do sebe ti dva tak zapáleně pustili. Oba se zarazili. „Estli se to někde venku potlouká a my sme jediný, co to uměj zabít, řek bysem, že bysme to měli udělat a bylo by po všem. Nechci vyplejtvat zbytek svýho života, že se budu pořád vohlížet přes rameno.“

Achmed pozoroval chvíli svého seržanta a pak přikývl. „Dobrá,“ podvolil se a znovu pohlédl na Rapsodii. „Vlastně je to svým způsobem moudré, že začneme jako první. Jaký je tedy tvůj plán?“

„Pozvu Ashe na Elysian, budeme jen sami dva a já mu předám ten prsten. Jakmile se uzdraví, budeme pronásledovat Rakšaše a zabijeme ho.“

„Proč ho nepozvat sem?“

Rapsodie dumala o tom, jak si Ashe vždycky držel odstup. „Protože Ashe by s tím nikdy nesouhlasil. Přijde jen na místo, o kterém ví, že tam je v bezpečí. Vodopád na Elysianu je ideální záštita, která nepropustí jeho vibrace, aby se tak dostaly k někomu, kdo by se snažil ho vyhledat.“

„Ne. To nebude *pro tebe* bezpečné," zamumlal Achmed. „Dolů do Elysianu nevede žádná hlásná trouba. Nebudeš moct ani zavolat o pomoc, když bude potřeba."

„Ne, ale je tam ten altán, který funguje jako přirozené pódium, odkud je slyšet všechno a všude. Věř mi, Achmede, když k tobě vyšlu nějaký signál, určitě ho uslyšíš."

„Nepochybně," řekl kysele a jeho oči jako by vyhloubily díru do jejích očí. „Stane se tak před tím, než z tebe vypáčí všechna naše tajemství, nebo až potom?"

„Achmede, nikdy bych Ashemu nepomohla tak, aby to mohlo tebe nějak ohrozit," řekla a svým mírným pohledem mu oplácela jeho zarytý výraz. „Ze všeho nejvíc jsem věrná své rodině." Usmála se na Grunthora a dýchalo se jí poněkud volněji, když postřehla v jeho obličeji malý úšklebek. „To je také jeden z mnoha důvodů, proč jsem vám pomáhala, když jste si podmaňovali bolgské území. Ne že byste to nedokázali sami, ale bylo velké štěstí, že z Bolgů se stal ještě lepší národ, než jak jste si představovali. Sjednocení Cymriané pro ně nebudou představovat žádnou hrozbu, zvlášť jestli mám pravdu, pokud jde o Ashe. Budeme spojenci. Pocítí, že je nám hodně dlužen. A jestli se mýlím, sama ho zabiju, to slibuju."

„Uvidíme."

„Ale svou pomoc musíme nabídnout v dobré víře, jinak to bude k ničemu."

„Víš, Rapsodie, občas si přeju, abys o strategii nepřemýšlela jako o zboží, co se nabízí na trhu. Občas musíš připustit, že se nedá získat všechno, co za něco stojí."

Natáhla se dopředu a políbila ho na tvář. „Takže mi dovolíš, abych mu pomohla?"

„Jsi dospělá žena, Rapsodie. Nemusím ti nic dovolovat."

„Ale pomůžeš?"

Přes obličej mu přeběhl podivný úsměv. „Ano. Ale ne kvůli němu. Jen kvůli tobě. A teď, ještě než do mých zemí pozveš toho ničemného idiota, uvítal bych, kdyby ses o něco trochu postarala.

Rychle vytáhni špunt z něčeho, co jsi dovezla domů, a já ti s Grunthorem povím o Loritoriu.“

30

Po několika hodinách byla láhev canderské brandy, co Rapsodie koupila Achmedovi, prázdná.

„Náhodou se ti nepodařilo alespoň trochu odhalit záhadu, kdo by asi tak mohl být hostitelem F’dora, když jsi byla pryč?“ Firbolgský král hodil prázdnou karafu do ohně.

„Tak Trochu. Myslím, že na základě vyprávění Oelendry jsem zjistila, co se stalo Gwylliamovi. Vzpomínáte na to druhé tělo, které jsme u něj našli v knihovně, jak jsme si mysleli, že je to strážce?“ Oba Bolgové přikývli. „To byl možná hostitel F’dora, který asi Gwylliama zabil. Hostitel byl určitě daleko méně impozantní než Gwylliam, proto patrně dokázal král zabít strážce, než sám podlehl smrti. Vzpomínáte, jak jsme měli tehdy podezření, že tam byl ještě další strážce?“ Achmed a Grunthor opět společně přikývli. „No, nepochybně tam byl. Šlo o nevinného svědka, muže nebo ženu. A když F’dorův hostitel zemřel rukou Gwylliama, démonův duch se zmocnil toho dalšího člověka a z hrobky unikl.“

Achmed přikývl: „To dává smysl.“

„Kéž bych jen přišla na to, v kom se skrývá teď,“ řekla Rapsodie s lítostí. „Oelendra už jednou spatřila F’dora v lidském hostiteli, ale neměla štěstí, a více než tisíc let po něm pátrala. Ale nějaká vodítka bych přece jen měla.“

„Jako například?“

„No, nepochybuji o tom, že ten druhý vrah v bazilice oné noci byl F’dor. Dostaly se ke mně jeho vibrace a byly stejné jako Rakšašovy. Předpokládám tedy, že mají stejnou krev.“

Achmed přikývl. „To zní dobře. Nezahlédla jsi náhodou nějaká znamení?“

„Neviděla jsem mu do obličeje, měl na sobě přilbu. Ale takovou přilbu už jsem jednou viděla, nebo alespoň velice podobnou. Je opatřená rohy. Pamatujete, když jsem jela přivítat lorda Rolandu, jak měl podepsat mírovou smlouvu?“

„Ano.“

„Byl tam kněz, Žehnatel Canderre-Yarimu. Měl na sobě přilbu s rohy a na krku měl symbol slunce jako nosil F’dor ve starém světě, i když jsem dost dobře neviděla zblízka kámen uprostřed amuletu.“

„To je uniforma vysokých úředníků a šlechty v Yarimu. Vyslanec měl na sobě totéž, když sem přišla jeho delegace.“

„Hmmm. Ještě jsem v Yarimu nebyla, ale proslýchá se, že to místo upadá. Žije tam věštkyně Manwyn, Jasnovidka Budoucnosti.“

„Pověz mi něco o tom knězi,“ řekl Achmed.

„Je to mladší bratr Tristana Stewarda, nejmladší z pěti orlandanských žehnatelů, a také nejslabší. Pochybuji, že má nějakou větší šanci stát se Patriarchou, když uvážím, jaké jsou jeho svazky s Bethany a že nemá dost zkušeností.“

„Kdyby toho starého kozla zabil, byl by to jediný způsob, jak by si to postavení zajistil. Jestli je ta síla úřadu schovaná v prstenu, možná Ian Steward jen plánoval stáhnout Patriarchovi prsten, když byl uprostřed svého náboženského rituálu a nemohl být tak ostražitý.“

„Možná,“ řekla Rapsodie nejistě. „Víš, jen těžko si dokážu představit, že duchovní jeho postavení by mohl dělat hostitele démonovi. Tráví tolik času v bazilikách, na posvátné půdě; připadá mi až nemožné, že by byl současně knězem a démonem. Síla takových svatých míst je určitě démonovi protivná, bylo to tak i ve starém světě. Jestli to byl v Sepulvartě opravdu F’dor, nemohl vstoupit přímo do baziliky. Zastavil se před hlavní lodí.

Dokázal jedině vypustit ohňovou stěnu, aby mohl Rakšaš uniknout.“

„Pak to může být některý z orlandanských šlechticů, kteří se s kněžími dělí o moc,“ řekl Achmed a opřel si bradu o ruku. „Kdyby došlo k nějakým tahanicím o moc mezi duchovenstvem a státem, kdo by byl na druhém konci lana proti Patriarchovi?“

„Byl by to náš starý přítel, lord Roland, Tristan Steward.“

„Ó, ano,“ řekl Achmed a usmál se. „Pak můžeme doufat, že je to on.“

„Proč?“

„Snad ti nemusím připomínat, jaký je to pitomec.“

„Pravda.“

„Ale může to jen předstírat. F’dorové jsou neuvěřitelnými mistry přetvářky. Dokážou být tak přesvědčiví jako Pojmenovatelé, kteří říkají jen pravdu, ale využívají kombinace lží, polopravd a v absolutně výjimečných případech použijí čistou pravdu.“

Rapsodie se otřásla. „Není divu, že se mezi Cymriany cítí jako doma.“

„Proč si myslíte, že to musí bejt někdo mocnej?“ zeptal se náhle Grunthor. „Třeba se jen skrejvá v ústraní, aby ho nikdo nepoznal.“

„Mohl by to být někdo, kdo není veřejnosti na očích, ale přesto má velkou moc,“ souhlasila Rapsodie. „F’dor funguje tak, že ovládne někoho, kdo je stejně silný jako on nebo slabší; nikdy se nemůže zmocnit duše, která má větší sílu, než je jeho vlastní. Přebývá v hostiteli po dobu jeho života, jeho síla naroste a pak přejde na jiný, mladší život rovnocenně vitality. Když vezmeme v úvahu, že málem zničil Ashe, a ani se při tom nemusel nijak zvlášť namáhat, řekla bych, že je teď na vrcholu svých sil. Ať si myslíš o Ashovi cokoli, Achmede, musíš připustit, že je to člověk, se kterým musíme počítat.“

„Ano, to je pravda.“ Achmed se opřel o zeď. „Stejně si myslím, že je to Llauron.“

„Llauron je Asheho otec.“

„No a co? Jestli je to démon, bude mu jedno, kdo mu stojí v cestě, i kdyby to byl vlastní syn.“

„O to nejde. Vzhledem k tomu, že Llauron má syna, *nemůže* to být on, vzpomínáš? ‚Jeho hostitel však nikdy neporodí či nezplodí děti, on se však přesto stále snaží rozmnožovat.‘“

Achmed vzdychl. „Tvrdíš, že to, co si myslíš, je pravda. Třeba je Ashe parchant; na to bych klidně vsadil. Věř mi, Rapsodie, klamy a podvody dokážou jít tak hluboko, že to možná ani nedokážeš pochopit. Možná bude lepší, když se ani nebudeš snažit tomu porozumět.“

Rapsodie vstala a začala sbírat svoje věci. „Možná máš pravdu,“ řekla a políbila Achmeda na tvář. „Myslím, že pro mne bude lepší se rozhodnout, jak by mělo všechno vycházet, a ono to tak nakonec vyjde. Během dvou dnů s vámi půjdu do Loritoria a Kolonie, abych zjistila, jestli můžu nějak pomoci se Spícím dítětem. Pak vám dám vědět, co se bude dít s Ashem. A teď, pokud už jsme skončili, myslím, že se podívám, jak to funguje v hospici. Má tam někdo takové bolesti, že bych mu měla zazpívat?“

Achmed obrátil oči v sloup. „Pokud je mi známo, není tu nikdy nikdo, kdo by právě tohle potřeboval,“ zamumlal.

Grunthor na něj vrhl vážný pohled. „Tak já bysem to takhle neviděl, pane,“ řekl. Rapsodie mu jednou zazpívala a vrátila ho tím z náruče smrti.

„To je něco jiného,“ zamračil se král. „Nikdo tady neumírá. Ona mluví o tom, jak by mohla ulehčit v bolesti Bolgům, co utrpěli drobná zranění. Je to ztráta času a jim se to moc nezamlouvá.“

Rapsodie se uchichtla, když uklízela odpadky. „Víš, Grunthore, sám bys mohl pomáhat s léčením. Také rád zpíváš.“

V seržantově obličeji se zračilo polichocení i pochybnosti. „Myslim, že už ste slyšela, vo čem sou moje písnicky, slečinko,“ prohlásil a škrábal se na hlavě. „Sou spíš takový, aby někoho

vyděsily. A taky si nemyslím, že by si mě někdo splet a měl mě za Pěvce. V tom teda trénovanej nejsem.“

„O obsah tady vůbec nejde,“ řekla Rapsodie vážně. „Může to být jakákoli píseň. Záleží na tom, jak moc v ně věříš. Bolgové ti odpřísáhli věrnost. Ty jsi pro ně něco jako ‚Poslední slovo, Někdo, koho musí poslechnout za každou cenu‘. Svým způsobem si tě prostě *pojmenovali.* Nezáleží na tom, co zpíváš, jen stačí, že chceš, aby byli v pořádku. A oni budou. Stále jsem přesvědčena o tom, že Achmed udělá jednou něco podobného pro mě.“ Firbolgský král opět obrátil oči v sloup.

Obr vstal. „Tak dobře, vévodkyně. Pudu s tebou,“ řekl. „Můžu zazpívat svejm oddílům několik chorálů ‚Jak jim zlámem všecky hnáty‘.“

* * *

Vyslanec nervózně mrkal. Hlas, který k němu promlouval, byl příjemný a tichý, ale nějak nešel dohromady s pohledem rudě olemovaných očí.

„Inu, to bylo nepříjemné překvapení; a mně se všechna překvapení přímo hnusí. Je mi však jasné, že je možné vždycky najít nějaké rozumné vysvětlení. Snad bys mi to mohl trochu osvětlit, Gittlesone. Takže, pokud si dobře vzpomínám, ve zprávě o tvé vyslanecké misi na dvůr Ylorcu jsi uvedl, že když jsi tam byl, byli všichni Tři přítomni, je tomu tak?“

„Ano, Vaše Milosti.“

„A když jsem se tě dotazoval, kdo ti Tři vlastně jsou, řekl jsi mi, že to je firbolgský král, jeho obří strážce a mladá blondýna, říkám to správně? Tohle přesně jsi viděl v Canrifu?“

„Ano, Vaše Milosti,“ opakoval vystrašeně Gittleson. „Tak to bylo v mé zprávě.“

„Inu, to je správná odpověď. Zdá se, že jsi skutečně ty Tři potkal. A přesto, když jsme přijeli do Sepulvarty, jedna z nich

tam na nás čekala v bazilice. Tak, Gittlesone, jak je tohle možné?“

„Nevím, Vaše Milosti.“

„Ona tam doletěla, to si myslíš? Hmmm?“ Rudá barva kolem jeho očí potemněla a plála teď krvavě.

„Já – já – tohle já – nedokážu si to vysvětlit, Vaše Milosti. Je mi líto.“

„A rozmístil jsi svůj doprovod tak, že jste měli přehled o všech horských stezkách a střežili jste cestu do Ylorcu přesně podle mých instrukcí?“

„Ano, Vaše Milosti. Neodešla z říše Firbolgů ani sama, ani s poštovní karavanou. Nechápu, jak se mohla dostat do Sepulvarty před vámi. Připadá mi to – nemožně.“ Jeho slova zněla chabě a zdrcující pohled ledově modrých očí ho umlčel.

„A přesto, Gittlesone, tam byla, viď, můj synu?“

Promluvil třetí hlas, příjemný baryton, jemný a hladký jako med. „Ano, opravdu.“

„Vaše Milosti, já –“ Zvedla se ruka a Gittleson na svou obranu jen zmlkl uprostřed slova.

„Dokážeš si vůbec představit, co nás tento nezdar stál?“ Hlas ztratil svůj kultivovaný nádech a proměnil se v ledový a výhružný šepot.

„Ona – vypadala ale tak, že by to pro vás nemělo znamenat žádnou hrozbu, Vaše Milosti,“ zajíkal se vyslanec. Zíraly na něj dva páry cymriansky modrých očí, které na sebe pohlédly. Po chvíli, která vypadala jako věčnost, svatý muž promluvil.

„Jsi ještě větší blázen, než jsem si představoval, Gittlesone,“ řekl a do jeho hlasu se vrátil aristokratický tón. „Ani slepci neujde ta ohromná vnitřní síla skrytá v té ženě. Jak jen jsi ji mohl takhle špatně odhadnout?“

„Možná to tak ani nebylo,“ řekl zamyšleně Rakšaš. „Napadá mě, že ani Gittleson by se nedokázal takhle splést, pokud jde o ni. Vlastně jsem přesvědčen, že by prostě stál jak pecka, hubu dokořán a skelným zrakem by jen zíral, kdyby ji spatřil.“

Gittleson spolkl urážku a byl vděčný za pravděpodobnou záchranu, která se za vyřčenými slovy skrývala. „Kromě toho, kdyby tě napadlo zeptat se mě, tak bych ti pověděl, že poměrně nedávno byla v Tyrianu.“

Rudě olemované oči se přivřely. „Pokračuj.“

„Jak stará byla ta žena, kterou jsi viděl?“ zeptal se Rakšaš vyslance.

„Poměrně mladá,“ odvětil Gittleson vyhýbavě. „Vlastně ještě děvče. Tak patnáct, šestnáct.“

Starší muž si poposedl. „Popiš nám ji.“

„Hubená, světlé blond vlasy. Bledožlutá kůže. Nijak pozoruhodná, snad jen jediné – dokázala si velice rychle hrát s dýkou – bodala rychle mezi prsty na rukou.“

Dva obličeje před ním se zrúznily, jeden se zaškaredil, druhý se afektovaně usmál. Po chvíli si svatý muž opět sedl ke svému stolu.

„A kdybych ti, Gittlesone, řekl, že ta žena v bazilice byla nepředstavitelně krásná s živelným ohněm v duši –“

„To není ta, kterou jsem viděl v Ylorcu, Vaše Milosti.“

„Tak, teď to vidíš, Gittlesone, máš přede mnou náskok. Došel jsi ke stejnému závěru; právě jsem to chtěl vyslovit.“ Svatý muž si nalil sklenku brandy.

„Ti Tři zachránili tehdy v Domě paměti jednu holku; ten popis na ni přesně sedí,“ řekl Rakšaš. „Pravděpodobně jsi viděl tu holku.“ Obrátil se ke svému pánovi. „Snad bych ji měl poctít návštěvou. Strávili jsme spolu nějaký čas; když o tom tak přemýšlím, tak se mi zdá, že si mě i trochu oblíbila.“

„Viděla tvůj obličej?“

„Ne tak docela. Možná jen letmo. Rád bych se o tohle postaral, Otče, pokud dovolíš. Nepochybně je to naše nejlepší příležitost, jak se dostat zpátky do hor.“

„Udělej to, ale buď opatrný. Firbolgský král je lstivý a mohl by tě vycítit daleko dřív, než se naděješ. A ještě něco, když už

tam budeš, myslím, že je načase přesunout náš plán do další fáze. Pamatuj také na to, až se tam dostaneš.“

31

Zasněžené vrcholky vysokých štítů Zubů odrážely dopolední slunce a zářily proti jasné obloze rudou barvou. Prudence odtáhla záclonku v okně kočáru ještě víc a pozorovala krajinu. Zavřela oči a chvíli si nechala teplým vlněním větru ovívat obličej. Pak se zvedla z polstrovaného sedadla a vyhlédla z okna.

Dnes dopoledne museli kočí a strážce už počtvrté předložit cestovní doklady s Tristanovou pečetí; zastavila je další hlídka firbolgských vojáků. Prudence obrátila pohled k horám. Tahle země byla tak podivně krásná a hrozivá, ponuré barevné vrcholky se rozkládaly na horizontu jako spáry nějakého monstrózního divokého zvířete, které tu kdesi leželo poblíž. Prudence ještě nikdy neopustila pláně v Bethany, takže ji temná magie tohoto místa naprosto hypnotizovala. Ylorc – hornatá země příšer.

Cítila, že se na ni někdo dívá, a tak náhodou postřehla pohled jednoho z Bolgů. Jako ostatní firbolgští vojáci, které už viděla od chvíle, kdy překročili v Bethe Corbairu hranice, i jeho obličej byl tmavý a chlupatý, tělo měl šlachovité, ale nijak groteskní. Ten člověk si ji prohlížel s výrazem, který byl sice přímočarý, ale nijak nestoudný. Prudence zalily rozpaky, neboť si uvědomila, že jeho výraz musí být jen odrazem toho, co se jí samotné zračí v obličeji.

Jsou to zrůdy, zvířata vzdáleně připomínající lidi, která požírají krysy a sebe navzájem, povídal Tristan. *A také lidi, když se jim nějaké podaří chytit.* A protože je nyní mohla pozorovat z takové blízkosti, připadalo jí, že to Tristan přeháněl; jako by vyprávěl pohádku. Bolgové se vždycky zjevili neslyšně, jakoby z řídkého vzduchu, seděli na koních, měli zbraně podobné lukům a

vždy tiše zastavili kočár. Jakmile pochopili význam této mise, beze slova se stáhli z cesty, nechali kočár pokračovat v jízdě a kamsi zmizeli. Prudence to nemohla tvrdit s jistotou, ale pořád dumala, jestli si z nich Bolgové nedělají náhodou legraci.

Kočárem to trhlo a dal se znovu do pohybu. Prudence se usadila do polštářů; už nesčetněkrát tady s Tristanem provozovali své tajné milostné hrátky. Zanedlouho se otevřelo malé okénko v horní části stěny kočáru a objevily se oči jejího strážce.

„Už to nebude trvat dlouho, slečno. Jsme asi hodinu od hlavní strážné věže, kudy vjíždějí dovnitř poštovní karavany."

Prudence přikývla a dvířka se opět zavřela. Naposledy se podívala z okna a spatřila, že ji onen firbolgský hlídač stále ještě pozoruje, třebaže kočár už odjížděl. V jeho očích byl pohled, který jí dělal starosti.

Za nějakou dobu se cesta pod koly zdála být rovnější, takže jízda už nebyla tak rozkodrcaná. Prudence opět roztáhla záclonku, pak se prudce natáhla a zatloukla na malá dvířka u kočího.

„Zastav, prosím."

Kočár zpomalil, až zůstal stát na místě. Prudence otevřela dveře a vstala. Kočí se stále ještě zvedal z kozlíku a nebyl natolik rychlý, aby jí stačil nabídnout pomoc, když sestupovala po schůdcích. Stáhla si sukně kolem těla a vyskočila na cestu. Pak přešla na velkou louku na druhé straně.

Před ní se rozkládal obří amfiteátr mísovitého tvaru. Byl v zemi vyhloubený časem a přírodou a možná upravený lidskou rukou. Vypadalo to tu jako zapomenuté historické místo. Ve své době to muselo být shromaždiště pro obrovské množství lidí. Nerovná skalní formace uprostřed zadní šikmé stěny vypadala jako řečnické pódium. Amfiteátr byl hluboký a široký, obklopený skalními římsami, a jeho stěny se stupňovitě svažovaly k plochému dnu. Spodní část amfiteátru byla plochá a široká, nyní zarostlá vysokou trávou a křovím. Prudence to místo poznala

podle popisů, které jí kdysi Tristan četl z jednoho cymrianského historického textu.

„Velké shromaždiště," zamumlala sama pro sebe. Zde bylo místo, kam Tristanovi podivní a nikoli nesmrtelní předkové svolávali svá zasedání s úmyslem zachovat mír v cymrianské říši. Ten záměr byl sice správný, ale nevyšel.

„Promiňte, slečno?" zeptal se kočí.

Prudence se k němu otočila. „Gwylliamova mísa," vysvětlila vzrušeně. Zdejší dílo přírody vzbuzovalo větší obdiv než Ohňová bazilika a Trislanův palác dohromady.

Kočí se strážcem si vyměnili ironické úsměvy a kočí pak opět otevřel dvířka kočáru.

„Ano, slečno, jak myslíte. Prosím, teď si pospěšte a nasedněte. U strážné věže musíme být do hodiny, abychom mohli ještě před setměním odjet, nebo se za tři dny nesetkáme s poštovní karavanou z druhého týdne."

Prudence se chopila natažené ruky a nastoupila do kočáru; ve tváři se jí rýsovaly temné známky nespokojenosti. Od chvíle, kdy odjeli z Bethany, spatřila ty jejich úsměvy několikrát, a velmi dobře chápala, co znamenají. Kočí i strážce věděli, že je to ta Trislanova vesnická děvka, a dělalo jim radost, že ji vezou samotnou v kočáře a dostává se jí vší nádhery, kterou si jinak přisvojují jen králové a šlechtici. Zaslechla kočího, jak se zasmál, když za ní zavíral dvířka.

Kočár sebou škubl. Prudence se ještě jednou ohlédla na starobylý zázrak, který zde ležel v zapomnění v nekonečné zeleni úpatí hor. Pak vytáhla zrcátko a upravila si obličej. Připravovala se splnit další z mnoha laskavostí, jimiž častovala muže, kterého milovala.

* * *

„První ženo?"

Porodní báby a Rapsodie vzhlédly současně. Strážný o krok ucouvl, když viděl výrazy v obličejích bolgských žen; vyrušil je.

„Ano?“

„Je tu posel pro tebe. Žena. Z Bethany.“

„Opravdu?“ Rapsodie podala jedné z porodních bab rostlinu, kterou společně zkoumaly. „Co mi chce?“

„Mluvit s tebou.“

„Hmm. Kde je?“

„U Grivvenu.“

„Dobrá. Děkuji ti, Jurte. Prosím řekni jí, že za chvíli přijdu.“ Rapsodie shromáždila ostatní bylinky a léky a předala je každé ze třinácti porodních bab; některé patřily mezi nejmocnější ženy v Ylorcu.

„Jsme hotovy?“ zeptala se. Jedna širokoramenná žena přikývla a Rapsodie vstala. „Děkuji vám, že jste přišly. Porovnáme si všechno za týden, abychom viděly, jak ty posilující léky zabírají. Teď mě prosím omluvte.“

* * *

Prudence čekala ve stínu vykleštěných kaštanových koní; cítila se bezpečněji zde vedle obrovských zvířat než v místnosti pro strážné, kde jí nabídli lavici. Těžce polykala a zatímco čekala, sbírala síly pro nadcházející setkání; a že musela čekat dlouhou dobu! Kdosi se k ní blížil a ona nebyla připravená na to, co spatří.

Obrovský Firbolg oděný v bojovém pancíři kráčel vedle mnohem menší postavy zahalené od hlavy až po lýtka navzdory letnímu vedru do šedého pláště s kápí. Obr měl do pancíře na zádech zapíchané obrovské množství jílců mečů, takže vypadal, jako by měl ostny.

Menší postava zůstala zahalená až do chvíle, než došli k ní, pak si kápi shrnula. Objevil se obličej a Prudence si pomyslela, že je to tvář sice velice prostá, ale snad nejkrásnější, jakou kdy

spatřila. Korunovaly ji lesklé zlaté vlasy, které poutala černá sametka. Žena měla na sobě prostou bílou lněnou košili a hnědé kalhoty z jemné kůže. Prudence na ni pohlédla a měla co dělat, aby se na místě nerozplakala.

Najednou dostala Tristanova slova smysl. Dívat se do očí této ženě bylo stejné, jako když se člověk zahledí do praskajícího ohně; bylo to hypnotické a nutkavé – Prudence to cítila až v duši.

„Dobrý den," pozdravila ta žena se zlatými vlasy, usmála se a napřáhla k ní malou ruku. „Jmenuji se Rapsodie. Vy jste mě chtěla vidět?"

„A – ano," zakoktala Prudence. Pohlédla na nabízenou rozevřenou dlaň, pak se trochu vzpamatovala a potřásla si s ní na přivítanou. Ruka té drobné ženy byla rozkošně teplá a Prudence měla co dělal, aby se od té ruky odloučila. Aby zamaskovala svoji neobratnost, rychle sáhla do brašny, kterou jí dal Tristan, a vytáhla dva pergamenové listy, pečlivě poskládané a opatřené zlatou pečetí. „Jeho výsost, lord Tristan Steward, princ z Bethany, mě požádal, abych vám osobně doručila tyto pozvánky."

Rapsodie svraštila obočí a Prudence náhle pocítila, jak jí srdce v hrudi kleslo.

„Pozvánky?"

„Ano," vydechla Prudence a slova z ní padala, aniž si je měla čas rozmyslet. „Na jeho svatbu, v předvečer prvního jarního dne, příští rok."

„To jsou dvě pozvánky?"

„Ano. Jedna pro Jeho – ehm – Veličenstvo, krále Ylorku, a jedna pro vás."

Smaragdové oči ženy se udiveně rozšířily.

„Pro mne?"

Prudence se do tváří vehnala horká krev. „Ano." Nervózně pozorovala, jak Rapsodie obrací složenou pozvánku a prohlíží si ji. „Vypadáte překvapeně."

Obr vedle ní se zničehonic burácivě rozchechtal a Prudence strachy zbledla. „Jo, jo, vévodkyně, to si teda poslechni. Princ tě chce mít na svojí svatbě. To je teda rozkošný, nebo ne?“

Rapsodie jí jednu pozvánku podala. „To musí být omyl. Proč by mi pán Rolandu posílal pozvánku?“

Prudence si přejela rukou po krku a cítila, že se celá třese. „Vévodkyně? Prosím o odpuštění, neuvědomila jsem si to. Doufám, že mi odpustíte mou nevychovanost; neoslovila jsem vás správně, paní.“

„Ne, ne,“ rychle se bránila Rapsodie. „To on jen tak žertuje.“

Obrovy jantarové oči vesele zamrkaly. „Vo čom to mluvíš? Slečno, tohle je vévodkyně Elysianu. To je naše nejváženější paní v celém Ylorku.“ Prudence přikývla a v obličeji se jí vystřídalo hned několik pocitů najednou.

„Myslím, že nechápete, jak málo to znamená,“ řekla Rapsodie a vrhla na Grunthora rozzlobený pohled. „Pro vašeho pána jsem pouhou vesničankou. Zdejší dvůr mne pověřil, abych splnila úlohu vyslankyně pro krále Ylorku. Mé poslední setkání s pánem Rolandu mělo sice zdvořilý průběh, ale cítila jsem z něj jakési napětí. Už z toho důvodu žasnu, že by mi posílal pozvánku na tak slavnostní a velkou událost. Jsem si jista, že se jedná o omyl.“

„Tak ty si s nim měla *ňákej styk?*“ vydechl Grunthor naprosto vyděšeně. „Řikala si přeci, jakej je to pitomec!“ Rapsodie do něj nenápadně dloubla loktem, pak opět pohlédla na Prudence, která se viditelně třásla. Podrážděný výraz jejího obličeje se změnil v čirý úžas. Rapsodie natáhla ruku a dotkla se paže Tristanovy služebnice.

„Není vám dobře?“ zeptala se.

Prudence pohlédla do zlatavé tváře Rapsodie a zalilo ji teplo pocitu, že o ni projevuje takové obavy; přímo to z ní vyzařovalo. „Ne, jsem v pořádku,“ řekla a nejistě pohladila Rapsodii po ruce.

„Pojďme z toho slunce,“ navrhla Rapsodie a nabídla Prudence rámě. „Zatím jsem se předvedla jako mizerná hostitelka – ani jsem se nezeptala na vaše jméno.“

„Prudence.“

„Prudence, prosím, odpusť mi mou nezdvořilost. Dovol mi, abych tě řádně přivítala v Ylorku. Chtěla bys ty nebo tvůj doprovod něco –“

Náhle se svět před ní zhroutil. Rapsodii zalehlo v uších – zaslechla zrychlený tep vlastní krve a před očima se jí zatmělo. Grunthor rychle natáhl ruku, aby ji zachytil, neboť se hroutila obličejem k zemi; zadržel ji včas, takže nedopadla. Rychle ji v náruči obrátil, aby jí viděl do obličeje, zkrouceného hrůzou a ještě něčím.

„V pořádku, vévodkyně?“ zeptal se vystrašeně a plácal ji svou obrovskou rukou po drobných tvářích.

Rapsodie zamrkala; snažila se zahnat pocit, že na ni padá celá obloha. Přes Grunthora se podívala do obličeje orlandanské vyslankyně. Prudence byla pohledná žena s jemnou pletí a jahodově zlatavými vlnitými vlasy, všimla si Rapsodie, duchem stále nepřítomna. V tmavohnědých očích se Prudence blýskalo něco hodně podobného panice.

Jak Rapsodie dál pozorovala ženin obličej, začaly z něj odletovat kusy, jako by je trhaly spáry divého větru; zůstávaly jen prohlubně obnažující kosti a svaly. Oči zmizely z důlků a zanechaly po sobě jen temné jamky plné zaschlé krve. Rapsodie vzdychla.

„Paní?“ Prudencin hlas se chvěl.

Rapsodie opět zamrkala. Prudence měla obličej jako dřív.

„Hrozně – moc se omlouvám,“ řekla. Grunthor ji jemně postavil na zem a smetl jí smítka z oblečení. Rapsodie se na vyděšenou vyslankyni jen chabě usmála. „Asi na mne to slunce působí nějak divně. Uvnitř Grivvenu je místo, kde se můžeme posadil a ochladit. Šla bys se mnou dovnitř?“

Prudence si obhlédla strážní věž, odkud ji se zájmem pozorovalo šest firbolgských hlídačů. Jeden z nich se na ni usmál; hrozný výraz, jako by po ní zamilovaně pošilhával. Otřásla se.

„Já – já se opravdu musím vrátit," vysoukala ze sebe. „Poštovní karavana je tři dny před námi a my bychom si měli pospíšit, abychom se k ní přidali."

Rapsodii se ve tváři objevil ustaraný výraz. „Tys nepřijela s ozbrojeným doprovodem?"

Prudence polkla. Tristanovi leželo na srdci právě to, aby cesta i její poslání zůstaly v utajení.

„Ne," řekla.

„Chceš tím říct, že pán Rolandu vyslal civilní osobu do Ylorku bez ochrany týdenní ozbrojené karavany?"

„Mám s sebou strážce a kočí je orlandanský voják," odpověděla Prudence. *Jaká ironie,* pomyslela si. S Tristanem se kvůli tomu málem pohádali. S trochou hořkosti teď obhajovala názor, proti kterému se tehdy sama postavila.

Rapsodie se na chvíli zamyslela a pak celou situaci rázně vyřešila. Nabídla Prudence rámě. „Prosím, pojď se mnou dovnitř," řekla. „Slibuji, že budeš v bezpečí."

Z těch slov zněl tak přesvědčivý tón, že Prudence byla do hloubi duše přesvědčena, že je to pravda. Téměř bezděčně přijala Rapsodiin doprovod a nechala se vést.

Grivven byla strážní věž na vnější straně hory a sahala tak vysoko, že se vyrovnala nejvyšším vrcholkům v Ylorku. Uvnitř skalnaté stavby byly stěny vyhlazené a rovné a podlahy vyleštěné. Nad nimi se rozprostírala věž s mnoha patry – byla vyšší než maják v Avonderre. Věž vydlabali do útesu a uvnitř se nacházela prstencovitě rozmístěná dřevěná stanoviště pro hlídky, které měly výhled na tři strany – na západ, sever a jih. Stanoviště propojovaly žebříky tak vysoké, že nebylo vidět jejich horní konce, pevně zabudované do stěn. Prudence se užasle rozhlížela, jak kráčela za obřím Firbolgem a útlou ženou přes hrazení předních stanovišť, v nichž byly rozmístěny řady skrytých oken, a v sousedství každého se nacházela dost velká zásobárna luků se šípy.

Minuly služebny a kasárna a několik velkých shromaždišť. Prudencin úžas stoupal každým okamžikem. Celý svůj dosavadní život strávila u Tristana a uvědomila si, že bašty jeho hradu byly jen zlomkem toho, co spatřila zde. A to viděla zatím jen jednu strážní věž, která nepatřila k hlavní pevnosti v horském masivu. Zapsala si do paměti, že musí povědět Tristanovi, jak vážně zaostává.

Nakonec se Rapsodie zastavila před těžkými dveřmi, lakovanými a zasazenými do černé oceli. Dveře otevřela a pobídla ji, aby vešla dovnitř.

„Prosím, pojď dál."

Prudence poslechla a ihned postřehla vaky na zbraně, zavěšené na dveřích. Uvnitř místnosti stál dlouhý masivní stůl, hrubě tesaný z borového dřeva, a kolem něj neopracované židle. Rapsodie chvíli otálela v chodbě, aby prohodila několik slov s firbolgským obrem. Pak za ní přišla do místnosti. Pokynula ke stolu.

„Prudence, prosím, udělej si pohodlí."

Prudence jí vyhověla a pozorovala, jak si Rapsodie svléká dlouhý šedý plášť a dává ho na věšák u dveří. Pak se posadila na židli čelem k Prudence.

„Omlouvám se, že jsem zatím neměla příležitost pořádně ti představit Grunthora," řekla. „Odešel pro nás zařídit malé občerstvení." Prudence přikývla. „Tak, a když jsme teď samy, pověz mi – proč jsi sem přijela doopravdy?"

Prudence uhnula pohledem. „Nevím, co máte na mysli."

„Promiň, ale jsem přesvědčena, že víš. S pánem Rolandu jsem měla dost nepříjemnou výměnu názorů a řekla bych, že spoustu věcí odhadl špatně, takže jen stěží mohu uvěřit, že by byl tak pošetilý a jen tak mimochodem a kvůli mně vypravil zvláštního posla, který není ani voják, jen aby mi doručil pozvání na svatbu; už proto, že máme zvláštní poštovní karavany, které přicházejí každý týden a doručují právě takové druhy zásilek. Poštovní

karavanu tvoří čtyřicet vojáků, a navíc ji střeží deset ozbrojených strážců. Tak proč jsi tady, Prudence?“

Rapsodiin hlas byl milý a plný pochopení. Prudence se opět zadívala Rapsodii do očí a našla v nich naprosto dokonalé porozumění. Začala chápat, proč se Tristan nedokázal ani v myšlenkách od této ženy odtrhnout. Bylo v ní cosi přesvědčivého; snad to byl tón jejího hlasu či snad jen teplo, které jí vyzařovalo z těla. Ať tomu bylo jakkoli, Prudence zjistila, že sama svádí přetěžký boj, aby jí nepodlehla.

„Pán Rolandu lituje svého neuváženého přístupu k vám,“ řekla zajíkavě. „Upřímně řečeno, dělá mu starosti, jak s vámi v minulosti nakládal.“

„To nemusí.“

„Nicméně si přeje to odčinit. Požádal mě proto, abych vás pozvala do Bethany na návštěvu, aby se vám mohl osobně omluvit a dále prokázat své dobré úmysly, které chová ve vztahu ke království Ylorku. Také by vám rád ukázal město a přislíbil okružní cestu dle řádného protokolu a v doprovodu stráží.“

Rapsodie skrývala úsměv. Když byla v Bethany poprvé, vyvolala v jedné ulici rozruch a jak Tristanovi vojáci, tak městská garda ji málem zajali.

„To je velice laskavé, ale stále si nejsem jista, zda dobře rozumím. Proč mě nepozval dopisem, nebo proč tebe alespoň neposlal s poštovní karavanou? Teď není bezpečná doba, nejen v Ylorku, ale všude.“

„Já vím,“ vzdychla těžce Prudence. „Paní, já jen plním příkaz svého pána.“

Zlatovlasá žena se na chvíli zadumala a pak přikývla. „Prosím, říkej mi Rapsodie. Víš, právě jsem se vrátila z poměrně dlouhé cesty a potřebuji strávit nějaký čas doma a plnit tady v Ylorku své povinnosti. Velice ráda bych přijala pozvání tvého pána, ale obávám se, že nemohu. Je mi to velice líto.“

Prudenci vyschlo v hrdle, když si představila, jak velké bude Tristanovo zklamání. „To je mi opravdu moc líto. Doufám však, že neodmítneš pozvání na svatbu."

Rapsodie se opřela. „Nejsem si jista, co k tomu mám říct. Opravdu mi připadá podivné, že Nejvyšší správce Rolandu by chtěl mít na své svatbě obyčejnou vesničanku."

„Ujišťuji tě, že to myslí upřímně."

„Hmm. A potřebuješ znát mou odpověď ihned?"

„Ne, vůbec ne," řekla Prudence s úlevou v hlase. „Můžeš odpovědět společně s králem Ylorku."

Otevřely se dveře. Do místnosti vešel Grunthor a za ním kráčel bolgský voják, který nesl tác se džbánem, sklenicemi, medovými koblihami a ovocem. Muž rychle položil tác na stůl a zavřel za sebou dveře.

Rapsodie se usmála na Grunthora, pak pohlédla na Prudence a opět jen zalapala po dechu. Tristanova vyslankyně ležela na židli podivně zkroucená a její prázdné oční důlky zíraly slepě do stropu. Obličej měla potrhaný, nos byl pryč; jako by během té chvíle, kdy se Rapsodie dívala jinam, Prudence roztrhali divocí psi nebo jiní predátoři.

Rapsodie zavřela oči a sledovala svou vidinu, ale obraz jako by nechtěl zmizet. Temnota rámovala vizi zničeného Prudencina těla, roztaženého na zeleném pahorku. Dala se poznat jen podle zbytků pocuchaných vlasů, rudozlatých pramenů zmáčených v černé krvi a vlajících ve větru.

Rapsodie se zhluboka nadechla a přinutila se soustředit. Zklidnila své o překot bušící srdce a dál si vybavovala v mysli onen obraz. Vidina se rozšířila a jako by se neustále vzdalovala, až Rapsodie poznala místo, kde zmrzačené tělo leželo.

Bylo to Gwylliamovo Velké shromaždiště.

Velká a silná ruka jí jemně sevřela rameno a vidina zmizela. Rapsodie otevřela oči. Prudence na ní zírala a v očích měla opět onen strach, tentokrát mnohem větší.

„Prudence.“ Jen zašeptala. „Prudence, musíš zde dnes v noci zůstat. Prosím. Jestliže odjedeš, obávám se o tvou bezpečnost.“

Prudence se už sama bála dost, teď se však přímo vyděsila. „Děkuji, opravdu,“ odmítla, „ale nemusíš si dělat starosti. Mám dobrého strážce a ani ne v polovině zpáteční cesty se napojíme na poštovní karavanu z druhého týdne.“

Rapsodie polykala slzy, které se jí najednou draly do očí. „To znamená, že ještě nejméně tři dny pojedeš sama. Další karavana, ta z třetího týdne, sem dorazí zhruba ve stejnou dobu. Až přijedou, můžeš se k nim připojit zde a vrátit se s nimi do Bethany, což je první zastávka za Bethe Corbairem. Mezitím zůstaň tady a budeš v bezpečí jako náš host. Prosím, Prudence; malý a neozbrojený kočár je příliš zranitelný a žijeme v nebezpečné době.“

Zoufalství v Rapsodiině hlase Prudenci vystrašilo ještě víc. Vstala od stolu a bylo vidět, jak se celá třese. „Ne. Je mi líto, ale musím se okamžitě vrátit do Bethany. Svůj úkol jsem splnila a pozvání doručila; promiňte, čeká na mě můj doprovod.“ Zamrkala a svedla vnitřní boj s pocitem, který v ní budily slzy v Rapsodiiných očích. Tristan měl naprostou pravdu; jako by bloudila ve světě pokrytém nekonečným sněhem a Rapsodie byla jediným zdrojem tepla. V hloubi srdce se tázala, jestli v ní není cosi démonického.

Odsunula spěšně židli, pak kvapem zamířila ke dveřím, otevřela je a z místnosti vyběhla.

* * *

Grunthor chvíli pozoroval, jak se zavírají dveře, a pak obrátil svůj pohled na Rapsodii, která stále seděla u stolu a zírala do zdi před sebou.

„Si v pořádku, slečinko?“

Chvíli zůstala zahloubaná do myšlenek. Když vzhlédla, bylo vidět, že se pevně rozhodla.

„Grunthore, uděláš pro mne něco důležitého?“

„Cokoli, zlatíčko. To bys už mohla vědět.“

„Sleduj ji, prosím. Hned. Vezmi s sebou tolik oddílů, kolik bys potřeboval v boji s něčím velice silným. Sleduj její kočár, než bude v bezpečí za Mísou a překročí hranice Rolandu. Pohlídej, aby v pořádku projela Ylorkem a Krevenskými pláněmi a aby se připojila k poštovní karavaně z druhého týdne a opustila naši zemi. Až potom se vrať. Uděláš to, prosím? Uděláš to pro mne?“

Grunthor si ji vážně změřil. „Jasně, vévodkyně. Pudeme tunelama v zemi, nebude mít ani tušení, že ji máme v merku.“

Rapsodie přikývla. Cymrianské polní opevnění tvořil labyrint dobře skrytých zákopů, kanálů a tunelů vyhrabaných před mnoha staletími hluboko v polích v úpatí Zubů; byla to práce nainských řemeslníků věrných Gwylliamovi. Labyrint objevil Grunthor – všechno bylo staré, opuštěné a vydrolené – opevnění brázdilo bez většího užitku stepi před horami. Achmed rozhodl, že je navýsost důležité tato opevnění obnovit, takže v současné době se už Bolgové pohybovali v pláních a polích před horami tiše a neviditelně. Prudence už byla vylekaná až dost. Stěží by se jí ulevilo, kdyby tušila, že ji sleduje obří seržant a velký oddíl bolgské armády.

Grunthor políbil Rapsodii na tvář a opustil místnost. Poseděla ještě chvíli o samotě a pak se vyšplhala na vysokou strážní věž Grivven a hleděla do zasedlého světla zapadajícího slunce. Před očima jí zmizel v podzemí obří přítel se svým regimentem, aby sledovali vzdalující se kočár.

32

Achmed si překontroloval výstroj a pak znovu vyhlédl z tunelu.

„Grunthor přichází,“ zvěstoval.

Rapsodie přikývla. Ještě naposledy přeleštila Denní hvězdu Clarion a schovala meč do nové pochvy z černé slonoviny, kterou pro ni v její nepřítomnosti zhotovili bolgští řemeslníci. Zpoza skalní lišty se linula píseň a zvonivý bas se rozléhal mezi stěnami tunelu.

* * *

V lásce i boji
(a oboje zbožňuji)
říká se, že všechno se smí.
Tak nebuď překvapen,
když voči ti vydloubnem
a já se udělám v tvý tlustý prdeli.
Tvým dětem i ženě
nůž tělo prožene
když s tebou svý choutky ukojím
Ty už budeš dávno hnít
a já je možná nechám žít
jen těžko se totiž v lásce unavím.

Rapsodie se smála. „Strašně okouzlující," řekla Achmedovi. „To je nějaká nová píseň?"

Firbolgský král pokrčil rameny. „Znám ho už dlouhá léta, ale pokud vím, nikdy neměl o pochodové písně nouzi," odpověděl. „Jsem si jistý, že jsou ještě tisíce těch, které jsem neslyšel." O chvilku později se v zakryté rozsedlině objevil seržant a vstoupil do tunelu.

„Už odjela, Grunthore? Projela bolgské země bezpečně?"

„Jo," odpověděl obr a utíral si z čela pot. „Šli sme za ní tunelama, až kam to šlo; do provincie Bethe Corbair a dál na Krevenský pole, až pak sme se vrátili. Teď už si to vesele drandí v Rolandu, slečinko. Na hony daleko vod Mísy."

Rapsodie vydechla úlevou. „Děkuji ti," řekla upřímně. „Ani ti neumím povědět, jak strašlivá vize ji doprovázela. Nu, alespoň už je v bezpečí na zpáteční cestě k Tristanu Stewardovi, tomu imbecilovi. Pořád nedokážu pochopit, že ji sem poslal bez jakéhokoli doprovodu."

„Zřejmě je postradatelná, anebo ta záležitost byla tak důležitá, že to nemohlo počkat na poštovní karavanu," řekl Achmed a natahoval si kápi.

Rapsodie se lehce usmála. „Myslím, že je pravda to druhé, i když nechápu proč. Je to škoda. Ona ho bezesporu miluje."

Grunthor zamrkal. „Tak todle mi asi ňák ušlo."

„Sama od sebe to neřekla, ale je to do očí bijící."

Achmed se zastavil a provětral si plášť; jako by ho všude obklopovalo silné napětí. „No, tak snad jí to všechno vynahradí, až se k němu vrátí," zamručel. „Už můžeme jít? Je mi naprosto jedno, jestli Tristan Steward ojebává svou služebnou nebo ne."

Rapsodie také vstala. „Ano. Ukaž mi Loritorium. Přemýšlím o něm od chvíle, co jsem se vydala do doupěte Elynsynos."

* * *

Firbolgský král se zcela záměrně postavil ke vchodu do podzemní sluje, aby mohl pozorovat Rapsodiin obličej, až poprvé vstoupí do Loritoria. Navzdory tomu, že byl připraven, pocítil, jak mu údivem běhá mráz po zádech, když se jí do tváře pomalu vkrádal nádherný výraz; zářil z ní takový jas, že mohla klidně soupeřit se sluncem ve světě nad nimi.

„Bohové," zamumlala a pomalu se otáčela pod vysokým mramorovým stropem, který tvořil oblohu sluje. „To je ale nádherné místo. A jaká škoda, že ho nikdo nespatřil dokončené. Bylo by to mistrovské dílo, které nemá obdoby."

„Jsem rád, že se ti líbí," řekl netrpělivě, rozzloben na svou vlastní reakci, kterou sice očekával, ale přesto ho skutečnost omráčila. Rapsodiina mimořádná krása byla zdrojem síly, který

rád využíval ve svůj prospěch. Ale příliš ho netěšilo, když si uvědomil, že občas má sám vůči její kráse slabost. „A teď kdybys nám pomohla určit, co je ta stříbrná věc.“ Ukázal na bazének s třpytivou tekutinou. Zářila mezi trhlinkami mramorových desek. Hladina tekutiny byla výrazně nižší, než když ji spatřili poprvé.

Rapsodie se nahnula nad blyštivou tekutinou a natáhla k ní ruku. Pocítila bujarý tanec vibrací, který jí vířil v natažených konečcích prstů, až ji v nich brnělo a po chvíli byly úplně rozpálené. Zavřela oči a začala broukat svou pojmenovací notu ve snaze rozlišit původ vibrace.

Mysl měla náhle plnou zpřeházených výjevů; některé byly vzrušující, jiné příšerné. Víření obrazů způsobilo, že ztratila rovnováhu, takže nechtě o krok ustoupila.

„Co je?“ ptal se Achmed, když ji chytil za paži a pomáhal jí, aby zůstala stát.

„To je paměť,“ řekla Rapsodie a mnula si oči. „Čirá tekutá paměť.“ Rozhlížela se po náměstí a oltářích umístěných do všech světových stran; pak šla ke každému z nich a chvěla se vzrušením. Ukázala na vitrínu, v níž se zachovávaly Srpnové ostatky. Měly tvar vodní lázně pro drobného ptáčka.

„Poslouchejte,“ řekla a snažila se zachovat klid. „Slyšíte tu píseň?“

„Drž se stranou, slečinko,“ varoval ji Grunthor. „Sou tam pastě.“

„Já vím,“ řekla Rapsodie. „To jsem se také dozvěděla.“

„Co je?“ Achmed byl netrpělivý.

Rapsodiin obličej se rozzářil ještě více. „V téhle misce je jediná kapka vody – vidíš ji?“ Bolg se naklonil a pak přikývl. „Je to jedna ze Slz oceánu, vzácná a mimořádně cenná krůpěj živé vody, živel ve své čisté formě.“ Obrátila se a ukázala na další vitrínu – dlouhý a rovný oltář vytesaný z krásného mramoru, který hrál nádhernými tlumenými odstíny rumělky, zeleně, hnědi a nachu.

„A tohle je panel Živého kamene," pokračovala, „je stále živoucí, od chvíle, kdy se zrodila Země."

„Dítě Země je vytvořeno ze stejné látky," připomněl jí Achmed.

„Zdá se, že vitrína pro vítr je prázdná," usoudila Rapsodie. Ukázala na otvor v klenutém stropě nad svou hlavou. „Odhadovala bych, že tam chtěl Gwylliam umístit kousek hvězdy, *serenu* – etheru – který přivezl z Ostrova. Z rukopisů, které jsi mi ukazoval, to vyplývá.

Tím se vysvětluje, jak vznikly tyto nádrže paměti. Pohyb vyvolává vibrace a vibrace zůstávají, i když pohyb ustane. Tlumí se jen tehdy, když se propojí s jinými vibracemi, nebo když je pozře vítr či moře, neboť to jsou dvě největší zásobárny vibrací. Toto místo bylo vzduchotěsně zapečetěno a je plné čistých a mocných forem základů lidového učení a tradic, jako je oltář z Živého kamene a Slza oceánu. Všechna magie se spojila s vibracemi toho, co tu vyšlo najevo, takže paměť se změnila v pevnou látku." Nahnula se nad malou blyštivou nádrž. „Mám určité obavy, že se začala rozptylovat, když jste otevřeli tunel a pustili sem vzduch ze světa nahoře. Staletí uvězněných vibrací jsou zde však stále ještě silně patrná."

Achmed přikývl. „A dokážeš z téhle tekuté paměti rozeznat, zda ohňová studna byla zapečetěna úmyslně nebo náhodou?"

Rapsodie přešla k fontáně s uzavřeným vrškem v srdci Loritoria a pomalu celé místo obcházela. Horko z hlubin se náhle zvětšilo, jako by oheň pod ventilem vycítil Rapsodiinu přítomnost. Zavřela oči a natáhla ruku k zaslepenému kanálu; po chvíli na něj položila prsty. Pročistila si mysl a začala broukat rozeznávací notu.

Grunthor a Achmed užasle sledovali, jak se nad fontánou zvedla stříbrná mlha, visela ve vzduchu jako těžký déšť a nakonec se zformovala do tvaru člověka. Postava byla sice zamlžená a její pohyby se daly jen těžko rozeznat, ale zdálo se,

jako by se dívala přes rameno. Obrátila se, došla k fontáně a zmizela ve vzduchu.

Rapsodie otevřela oči a ve světle pochodní oba viděli, jak jí oči září smaragdovou zelení.

„Odpověď na tvou otázku zní ano, byla zapečetěna úmyslně," řekla tiše. „Ventil fontány utěsnili, stejně jako mnoho dalších otvorů, které odváděly kouř z Gwylliamových kováren. Veškerý kouř ze spalování topiva odváděli přímo do Kolonie." Po chvíli upadla do zádumčivého přemýšlení. Achmed čekal, až přestane být duchem nepřítomna, neboť ho zajímaly všechny další podrobnosti a přichystal si tolik otázek. Po několika minutách se vrátila.

„Už si vzpomínám," řekla tiše, téměř sama pro sebe. Otočila se k oběma Bolgům. „Ten člověk, který utěsnil trysku fontány, to udělal s určitým úmyslem, a je to velice dávno. Jednou jsem ho už viděla, i když jsem ho zpočátku nepoznala."

„Ale nakonec sis vzpomněla, kdo to je?" zeptal se Achmed.

„No, svým způsobem. Když jsme sem poprvé přišli a prohledávali královské komnaty v Canrifu, viděla jsem v mysli obraz Gwylliama, jak sedí zasmušile na kraji postele a vedle něj leží mrtvola se zlámaným vazem." Achmed přikývl. „To byl ten muž, co zapečetil fontánu."

„Můžeš ho nějak popsat?"

Rapsodie pokrčila rameny. „Nijak pozoruhodný, blond vlasy s šedými pruhy a zelenomodré oči. Mimoto mi nepřipomíná žádnou postavu z dochovaných rukopisů nebo fresek, které jsme našli. Na tom ale nezáleží. Jestli to byl hostitel F'dora, a něco mi říká, že byl, teď už dávno přebývá v těle jiného hostitele, protože tamten muž je mrtvý."

Achmed pomalu vydechl. „F'dor tedy věděl o existenci Kolonie."

„Vypadá to tak."

„Pak ale určitě ví, že je tam Dítě Země. To znamená, že se vrátí."

* * *

„Jsou všechny kanály pořádně vyčištěné?“

Achmed sbalil hromadu zašpiněných hadrů do uzlu a hodil jej na hromadu na straně náměstí Loritoria. Prstem projel žlábek pod nejbližší lucernou.

„Ano, stačí to, aby nezačaly hořet, až otevřeš ventil fontány.“ Rapsodie na něj pohlédla úkosem a on se celý naježil. Pak se obrátil na Grunthora, aby ho podpořil. „Co si myslíš ty, seržante?“

Obřího Bolga však zaměstnávalo něco jiného. Stál před oltářem z Živého kamene a zíral na něj, jako by naslouchal jeho vzdálené hudbě. Nakonec potřásl hlavou, jako kdyby odháněl spánek, a obrátil se. V obličejích obou přátel spatřil zkoumavý pohled.

„Hmmm? Pardon, pane. Jo, je to dost čistý. Aspoň podle mýho.“

„A co ventily, Grunthore?“ zeptala se Rapsodie. „Dokážeš odhadnout, jestli to nějak neuškodí Kolonii, až je otevřeme?“

Grunthor zavřel oči, natáhl obrovskou ruku a jemně se dotkl oltáře. Trochu se třásl, jako by se poprvé dotýkal obličeje své milované. Vzrušení z toho dotyku ho téměř vyvedlo z rovnováhy. Vystřelilo mu do prstů a vzhůru do paže, až se mu celé rameno rozpálilo ohněm života.

Ve svém vědomí viděl kolem sebe žíly Země, výmoly a praskliny ve vrstvách kamene a jílu, celé skalnaté podloží nad jejich hlavami a celé okolí. Dovolil myšlenkám, aby se vydaly na cestu od ventilu ohňové studny do všech kanálků a výtoků a sledovaly ničím nerušený tok. Jeho pocit by se dal připodobnit tomu, jako by sledoval cestu svého drahého přítele, který kráčí po chodbách milovaného, starého a rozlehlého panství, kde je každý výklenek a přístěnek schválně vystaven zvědavým pohledům. Jen s velkými obtížemi se Grunthor probral ze zadumání.

„Ne, slečinko, je to všude čistý," řekl. „V celým systému je jen několik průduchů, ale sou už dlouho prázdný. Krom toho, Babička vykopala několik svejch ventilačních tunelů."

Rapsodie spokojeně přikývla. Opatrně napřáhla drobné ruce a položila je po obou stranách skály, která zajišťovala ventil ohňové studny. Grunthor jí řekl, že je to čedič. A on věděl pravé jméno skály, sama Země mu ho prozradila. Rapsodie sebrala všechny své síly Pojmenovatelky a opatrně to slovo vyslovila; současně při tom zpívala píseň čediče.

Ve skále, která zde byla zaklíněna celá staletí, to začalo při vyslovení jména tiše bzučet. Rapsodie se nadechla a pak začala zpívat jinou píseň. *Magma,* prozpěvovala, *jen ochlazené, roztavené.* Prsty vklouzly hlouběji do horkého kamene, který se za nimi zavřel, jako by to byla hlína. Rapsodie silně ucpávkou trhla, čímž uvolnila zdroj v kašně, a pak hmotu rychle odvlekla na zem, aby jí neztvrdla na rukou.

Ventilem v kašně s burácením vytryskl menší plamen ohně přímo z jádra Země; ozářil horkým teplem a světlem strop Loritoria. Plamen vycházející z ohňové studny byl oslnivě jasný a osvětlení bylo tak zářivé, že všichni tři současně vykřikli bolestí, jak je náhlá zář oslepila. Rapsodie upadla na zem a zakrývala si oči.

V novém světle dostalo Loritorium úplně jiné vzezření. Leštěný mramor zářil novým leskem a rozjasnil všechny ulice. Nedokončené fresky na stěnách odhalily všechny své neobyčejně krásné detaily a poprvé se daly rozeznat jemné rytiny v kamenných lavičkách. Křišťálové hlavice pouličních svítilen blikaly jako hvězdy v odrazu ohně. Během jediného okamžiku nové, čiré světlo vykázalo z Loritoria jeho temnou a potupnou historii. Oheň v trysce se zklidnil, bublal pravidelným plamenem a tiše hořel v nádrži jemu určené.

Jakmile si oči přivykly. Rapsodie si spokojeně prohlédla ohňovou fontánu a pak celý systém pouličních svítilen a kanálů propojených s velikým zásobníkem paliva. „Tohle místo bude

velkolepé, až ho dokončíš," řekla vzrušeně Achmedovi. „Bude to tady ideální pro studium a vzdělávání, přesně jak to zamýšlel Gwylliam."

„Za předpokladu, že se toho dožijeme," odpověděl Achmed netrpělivě. „Když nám teď ta stříbrná kaše potvrdila, že F'dor o tomhle místě ví, musíme očekávat, že útok přijde brzy. Je to jen otázka času."

„Jestli šlo jen o tohle, proč se to nestalo už dříve, než se Bolgové nově sjednotili?" ptala se Rapsodie.

„Proto tě bereme do Kolonie, abychom na to přišli," odpověděl a ukazoval jí směr. „Babička nám to proroctví neřekne, dokud tam nebudeme všichni tři. Doufám, že bychom mohli najít pár odpovědí, ať už ta dhracianská mudra předpověděla cokoli."

Rapsodie si hodila ranec přes rameno. „Aha," řekla škádlivě. „Ať už je to cokoli, uděláme to, protože to předpověděla *dhracianská* věštkyně." Potlačila smích, když viděla, jak se tvář firbolgského krále zamračila, a pak následovala oba přátele do tunelu, který prokopal Grunthor do pohřbené Kolonie.

* * *

Grunthor postřehl nevoli na Rapsodiině obličeji, i když jim na cestu svítila jen pochodeň. Rapsodie se s Achmedem hádala bez přestání od chvíle, kdy opustili Loritorium a začali sestupovat tunelem, který vedl do Kolonie.

„Teď už konečně dává smysl, že F'dorem je Llauron," dovodil Achmed a nevšímal si bouře hněvu, který tím vzbudil. „Žil tady, v Canrifu, před válkou. V té době mohl klidně mít přístup do Loritoria. Nepochybně plánuje obnovit Cymrianský stát – vždyť jsi sama potvrdila, že tě žádal o pomoc při sjednocení Cymrianů – a chce z Ashe udělat Pána."

„To nedává vůbec žádný smysl," vrčela Rapsodie. „Kdyby byl Llauron F'dorem a chtěl udělat z Ashe krále, proč by mu rozerval hruď a málem ho zabil?"

„A dost!" zabručel Grunthor. „Slyší vás, jak se furt hádáte a všechno jen zhoršujete."

Oba na něj užasle pohlédli. Rapsodie dokázala promluvit jako první.

„Kdo nás slyší, Grunthore?"

„Spící dítě, to je jasný, ne? Buď zticha, slečinko. Ví vo tom, že deme."

Pěvkyně se podívala do smrtelně vážné tváře svého obřího přítele. „Dobrá, Grunthore. Možná mi cestou do Kolonie vysvětlíš, jak tohle všechno víš."

33

Babička na ně čekala ve tmě na konci tunelu.

Její oči si se zájmem prohlédly Rapsodii; stříbrné panenky se rozšířily jako tenká obdélníková zrcátka.

„Vítej, Dítě Oblohy," řekla.

Achmed s Grunthorem se na sebe podívali; ke svým dvěma hlasům, kterými s nimi onehdy promlouvala, teď připojila ještě třetí, suchý a šustivý, podobný hlasu, kterým mluvil Achmed. Ten však používal slova.

„Přicházíte dost pozdě." Babiččina řeč byla plná výčitek.

„Velice se omlouvám," zajíkla se Rapsodie, zaražená příkrým přijetím, navíc ji překvapilo, že žádná vyřčená slova nezaslechla. „Byla jsem na cestách." Hleděla na ženu před sebou a veškeré výčitky svědomí se rozplynuly v naprostém úžasu, který ji zavalil.

V podivných Babiččiných rysech ihned rozeznala jednoznačnou podobnost s Achmedem; konečně mohla přiřadil

některá znamení, jež dříve považovala za typická pro Bolgy, jeho dhracianskému původu. Střežila jeho dhracianské dědictví jako jedno z největších tajemství; nikdy o tom nikomu neřekla ani slovo, ani Jo, snad s výjimkou Oelendry. Vzácná magie, která se teď před ní odhalila, dokázala daleko lépe než všechna slova vysvětlit, proč bylo tak důležité tohle tajemství skrývat.

Žena byla útlá jako rapír a v pokožce jejího obličeje byly daleko patrnější vystupující žíly nežli kůže samotná. Zatímco u Achmeda měl tento rys na většinu lidí naprosto děsivý účinek, u Babičky to vyhlíželo přímo nádherně; vypadalo to jako inkoustová retuš nebo složitá malba na těle; tak to alespoň působilo na Rapsodii. Uvědomila si, že tuto ženu neviděla ještě nikdy na denním světle. Avšak tady v temnotě při pohledu na ni ani nedýchala.

Dívat se do Babiččiných očí bylo jako hledět v tmavé místnosti do zrcadla. Oči byly černé jako inkoust a všechno se v nich odráželo. Hleděly teď na Rapsodii a stříbrné zorničky se vpíjely do slabého světla pochodně. Pak žena pohlédla na oba Bolgy a Rapsodii bylo podivně líto, že už jí nemůže hledět do očí. Pohled Babičky byl téměř stejně hypnotický jako oči Elynsynos.

Ostré obrysy jejího těla a řídký vzduch kolem ní Rapsodii náhle připomněly rasy zvířat zrozených z větru – stejně tak se zrodili i Dhraciané – podobně jako cvrčci a jejich čilé a pronikavé zvuky; dravci a jejich rychlé a elegantní pohyby; sovy a jejich vytrvalý pohled bez mrkání, který je pro noční vidění nejvhodnější.

Babička stroze přikývla, otočila se a odcházela.

„Pojďte.“

Všichni Tři následovali jedinou osamělou bytost, která v Kolonii přežila, dolů do temného tunelu ke komoře Spícího dítěte.

* * *

Velké dveře komory byly zavřené. Babička se před nimi zastavila a pak se obrátila k Rapsodii.

„Ty jsi nebeská pěvkyně.“ Věta nezněla jako otázka.

„Ano.“

Babička přikývla. „Nejprve se podíváš na Dítě Země,“ řekla a kývla na masivní a železnými obručemi opevněné dveře. „Pak tě vezmu do kruhu určeného pro chvalozpěvy. Tam najdeš proroctví v jeho celistvosti. Ale nejprve se musíš postarat o Dítě.“

„Jak se mám o ně postarat?“

Babička uchopila drobnou rukou jednu z obrovských klik. „„Vítr hvězd mu bude zpívat matčinu píseň, která je jeho srdci tak blízká,“ zarecitovala. „Je to část proroctví a domnívám se, že se hodí právě na tebe. Teď z tebe bude *amelystik.* Brzy zestárnu natolik, že už to dál nedokážu.“

Rapsodie si palcem a ukazováčkem mnula oči. „Nerozumím; jsi na mne příliš rychlá,“ řekla.

Černé oči dhracianské ženy se široce rozevřely: „Ne; ty jsi příliš pomalá,“ vyprskla šustivým hlasem. „Jdete pozdě, všichni. Měli jste tu být už dávno, když jsem ještě byla silná, než mě zlomil Čas. Ale k tomu nedošlo.

Přesto jsem čekala, čekala jsem sama celá ta dlouhá léta a staletí, pozorovala kyvadlo, jak počítá každou hodinu, každý den, každý další rok. Stále tu čekám, až přijdete a ulevíte mi v mé službě; konečně jste tady.

Není to teď zrovna jednoduché – nejde jen o to, abych vám předala povinnost hlídat Dítě. Začalo se mu něco zdát a děsí je noční můry. Už to nedokážu poslouchat; nevím, co sužuje jeho mysl. Dítě Oblohy, jen ty dokážeš to ďábelské zlo vyhnat. Jen ty mu můžeš zazpívat ukolébavku, aby zase upadlo do ničím nerušeného spánku. Bylo to napsáno do větru. Tak je to.“

Poslední slova vyslovila hlasem, který se chvěl. Rapsodii se v hrudi sevřelo srdce; znala tento strach a uvědomila si, jaká se za ním skrývá zranitelnost. Babička neplnila pouze roli oddané pečovatelky, osamělé strážkyně nástroje nevyslovitelné ceny,

kterého si F'dor vysoce považoval; ona prostě to Dítě milovala. Zazněl stejný tón, který zaslechla v Oelendřině hlase, když zničila loutnu. Stejný strach spatřila v očích lirinské válečnice, když se s Rapsodií loučila.

„Rozumím," kývla. „Vezmi mě k němu."

* * *

Železné dveře se otevřely s kovovým povzdechem a tři společníci kráčeli za ženou do temné komory. Babička křísla sporou o stěnu jeskyně, zableskla se jiskra a ta pak zapálila lampu nad katafalkem.

Jakmile nebyla v komoře úplná tma, Rapsodie a oba muži přistoupili blíže. Jako když poprvé objevili Kolonii, i tentokrát Dítě spočívalo na velkém kamenném oltáři pod pokrývkou utkanou z pavoučího hedvábí, lehounkou jako kajčí peří. Hladká pokožka vyhlížela stále chladně jako kámen, ale oproti první návštěvě byl ve vzezření znát rozdíl. Vlasy byly od kořínků po celé délce zelené jako letní tráva; teď byly zaschlé jen konečky vlasů – posledně tak vyhlížely celé kadeře. Léto dosáhlo vrcholu a Dítě Země to vycítilo; odráželo stav země jediným způsobem, který byl možný v této temné sloji, vzdálené od letního slunce.

Rapsodie si rukama třela paže, aby odehnala náhlý závan chladu. Pomalu chodila kolem katafalku s Dítětem Země a očima se vpíjela do všeho, co odhalovalo matné světlo lucerny. Údiv v Rapsodiině obličeji stáhl Grunthorovi srdce.

V duši jí zněla slova Elynsynos.

Vzhledem k tomu, že draci se nemohou rozmnožovat s rasami Tří, pokusili se vytesat rádoby lidskou rasu ze zbytků Živého kamene, který zbyl po stavbě klenby. Výsledkem byla vzácná a nádherná stvoření. Tyto bytosti byly nazvány Dětmi Země a měly lidskou podobu nebo alespoň velice podobnou tomu, co si draci představovali.

„Je to překrásné děvče," řekla Rapsodie tiše.

Babička přikývla. „Také o Tobě smýšlí dobře.“ Opět Dítě zahalila přikrývkou. „Uklidňují je tvé vibrace a hudba ve vzduchu kolem tebe.“ Přihmouřila oči a pak se zadívala na Pěvkyni. „Diví se, proč zadržuješ slzy.“

Rapsodie prudce zamrkala, aby zahnala vláhu z očních koutků, a vrhla postranní pohled na Achmeda. „Pláč je zakázán v přítomnosti krále Bolgů.“

„Proč truchlíš?“

„Truchlím kvůli Dítěti,“ odpověděla Pěvkyně. „Kdo by nesmutnil? Být odsouzený k takovému životu ve smrti a nikdy se nevzbudit? Tak vzácné a překrásné dítě, které nebude nikdy žít? Kdo by pro ně netruchlil?“

„Já ne,“ odpověděla rázně Babička. „Mýlíš se, že v něm není žádný život. Tohle je jeho život, jeho osud; takové to prostě je a bude napořád. Je tady a vydrží to, to se musí ocenit, stejně jako život osamělé strážkyně, který se také musí vydržet a ocenit. Stejné je to ve tvém životě; nepochybně musíš občas něco vydržet a občas něco ocenit. Že v tom nerozeznáváš život, jaký znáš ty, neznamená, že není naživu. Život, ať už je jakýkoli, je prostě takový, jaký je.“

„Ryle hira,“ zašeptala Rapsodie. Náhle se jí do mysli vkradla moudrost lirinské průpovědi, snesla se na ní lehce jako padající sníh, který se jí usadil na ramenou. Nakonec naprosto dokonale pochopila význam těch slov, kterým ji učili tak dlouho.

Rty Dítěte Země se tiše pohnuly, jako by opakovaly lirinská slova. Babička se rychle shýbla a naklonila se nad Dítě, jako by chtěla nehlasná slova zachytit. Čekala, ale už nic dalšího nepřišlo. Tiše vzdychla.

„Vono mluví?“ zeptal se Grunthor.

„Ještě ne,“ odpověděla tiše Babička a rukama hladila dlouhé vlasy, které ze syté letní zeleně přecházely v zimní vybledlou hněď. „Poslední proroctví nejvýznamnější dhracianské věštkyně říká, že jednoho dne promluví, ale za celou tu dobu, co jsem s ním, se tak ještě nestalo.

Z nejstarších dnů se zachovaly záznamy, že Země a hvězdy skrývají moudrost. Všechno ostatní – zvířená moře, pomíjivý oheň, rychle prolétávající vítr – to všechno trvá příliš krátce, je to příliš neklidné, aby to uchovalo učení Času. Ale hvězdy vidí všechno, přestože neodhalí, co vědí. Země samotná ukrývá dlouhověká tajemství, a Země zpívá; neustále se dělí o své znalosti, jak se střídají roční období, jak přichází a odchází oheň z nitra Země. Ze studnice Země je možné se mnohému přiučit.

Byl to jeden z půvabů, který nás přitahoval, že jsme se uzavřeli uvnitř. Přestože to znamenalo, že už nikdy neuvidíme oblohu, nikdy nebudeme pročítat vibrace větru, Země se pro nás sice stala vězením stejně tak jako pro F'dory, ale stala se rovněž naší učitelkou. *Zhereditckové* studovali učení Země, poznali její tajemství. A vítr, když se s námi loučil, nám předal poslední zprávu: Základní a nejdůležitější moudrost vzejde ze rtů Dítěte Země.

Čekala jsem celý svůj život, abych zaslechla, co nám má sdělit, čekala jsem na ta moudrá slova. Za celá staletí neřeklo nic srozumitelného, nikdy na nic neodpovědělo, ani nic nenaznačilo. Přestože však nedá dohromady žádné slovo, já znám jeho srdce." Dlouhé prsty něžně hladily hladkou tvář, která se jemně zachvěla.

Čelo staré ženy se zvrásnilo starostí, když dítě začalo rychle něco šeptat a chvěla se mu oční víčka.

„Teď poznalo jeho srdce strach," řekla Babička. „Jen to nedokážu pojmenovat."

„Mohla bys mu ňák pomoct, vévodkyně?" zeptal se nervózně Grunthor.

Rapsodie zavřela oči a zamyslela se nad jeho otázkou. *Vítr hvězd mu bude zpívat matčinu píseň, která je jeho srdci tak blízká,* pravilo se v proroctví. Snažila si v myšlenkách představit svou matku, obraz, který býval kdysi ostrý a jasný jako za průzračného letního dne, ale teď si jej už vůbec neuměla vybavit. Došlo k tomu současně ve chvíli, kdy naposledy zaslechla ve vzpomínkách matčin hlas.

Oheň je silný, pravila matka v posledním snu, který se o ní Rapsodii zdál. *Ale hvězdný oheň se zrodil dřív; je to mnohem mocnější živel. Použij oheň hvězd, abys očistila sebe i svět od nenávisti, která nás zachvátila. Pak budu odpočívat v pokoji, dokud se se mnou opět neshledáš.*

Slova si stále pamatovala, ale matčin hlas nikoli. Tu ztrátu vnímala jako prudkou bolest.

Rapsodie se ještě více přiblížila ke katafalku a nahnula se nad ucho Dítěte. Jemně položila ruku na vlasy, které vypadaly jako zelená tráva, a odhrnula prameny, které Dítěti spadly do očí, jak sebou divoce házelo. Babička neučinila žádný pohyb, aby ji jakkoli zastavila, vlastní ruku odtáhla a tiše ji skryla do záhybů svého roucha.

„Moje matka měla píseň pro každou příležitost," promluvila Rapsodie tiše. „Byla to Liringlaska a ke každé události se jí vztahovala nějaká píseň. Všechny jsem slýchávala tak často; bylo to jako dýchat vzduch. Nevím, která je matčina píseň, o níž se mluví v proroctví." Ve chvíli, kdy jí slova splynula ze rtů, ji něco napadlo. „Počkejte," řekla, „možná už to mám.

Mezi Liriny se traduje, že jakmile žena zjistí, že čeká dítě, zvolí si nějakou píseň, kterou pak zpívá rostoucímu životu uvnitř svého těla. Je to první dárek, který předává miminku, jeho vlastní píseň; možná právě tohle se myslí ‚matčinou písní'. Tu píseň zpívá několikrát za den při běžných událostech, v klidných chvilkách, které tráví o samotě, před každou ranní modlitbou a po každé večerní písni. Je to píseň, podle které dítě pozná svou matku, první ukolébavka, a navíc, každé dítě má svou vlastní píseň. Lirinové žijí pod širým nebem a pod hvězdami, takže je důležité, aby se děti chovaly velice tiše, když přijde nebezpečná chvíle. Ta píseň je jim tak známá, že je okamžitě utiší. Možná tohle se míní v proroctví."

„Možná," řekl Achmed. „Vzpomínáš si na svou píseň?" Rapsodie spolkla pohrdlivé odseknutí, které už měla na jazyku, když si včas uvědomila, že Achmed nikdy neměl žádnou rodinu,

takže něco takového nedokáže ani pochopit. „Ano," přitakala. „A je to píseň větru, takže možná je to píseň, o které se mluví v proroctví." Posadila se na kamennou desku vedle katafalku, která sloužila Babičce jako postel, jednu nohu vsunula pod sebe, ale ruku stále nechávala ležet na čele Dítěte. Zavřela oči a zazpívala píseň z pradávných časů.

Spi, mé dítě, spi, má malá, klidně
v zelené mýtině, kde řeka plyne líně.
Vane zde větřík a pryč s sebou odnáší
všechny tvé starosti, které den přináší.

Odpočívej, drahá, moje nejmilejší
v teplounkém hnízdě tě slova má konejší.
Polštář máš z jetele, hřeje tě travička
měsíček svítí, zní větříku písnička.

Ať se ti něco zdá, moje nejkrásnější!
Vítr hrá píseň pro luka nejmilejší
vánek tě nadnáší do nebes nad hlavou
svázaných se Zemí velikou láskou mou.

Jakmile skončila, otevřela Rapsodie oči a pohlédla na Dítě Země. Během písně bylo klidné, ale jakmile přestala zpívat, začalo sebou opět škubat. Záchvěvy přešly ve svíravé křeče; zdálo se, že pokud bylo Dítě dříve jen lehce zneklidněné, teď byl jeho strach daleko silnější. Rapsodie se zděšeně rozhlédla. Rameno jí něžně sevřela velká Grunthorova ruka.

„Klídek, Vévodkyně," zašeptal. „Neznělo to až tak hrozně."

Babiččina nervozita také narůstala; Achmed to poznal z jejího elektrizujícího chvění. „Neznáš ještě nějakou jinou?" zeptal se Rapsodie, která tišila zpanikařené Dítě konejšivým broukáním.

„Matka mi zpívala stovky písní," odpověděla a rukou zachytila paži, která Dítěti spadla podél těla. „Nemám ani tušení, kterou píseň má proroctví na mysli."

„Možná si to špatně vykládáš," zauvažoval Achmed. „Možná proroctví nemělo na mysli *tvou* píseň, ale *její*."

Rapsodii prolétla hlavou jasná myšlenka. „Ano, ano, vlastně máš asi pravdu," odpověděla nervózně. „Jenže jak jímám zazpívat matčinu píseň? Vždyť já ani nevím, kdo je její matka."

„Nemá žádnou matku," řekla dhracianská matriarcha pevným hlasem. „Byla stvořena tak, jak ji teď vidíte, z Živého kamene."

„Pak ji tedy stvořila dračice?" navrhla Rapsodie.

„Ne," téměř zašeptal Grunthor. „Je to Země. Země je její matka."

Ostatní tři na něj tiše hleděli. „Jistěže," zamumlala Rapsodie po chvíli, „jistěže."

„A Vévodkyně, ty tu píseň taky znáš. Slyšelas ji už mockrát, jasně, hrála nám pořád dokola, jak jsme lezli kolem kořene uvnitř Země. Můžeš to teď zazpívat?"

Pěvkyně se zachvěla. Musela vynaložit velkě úsilí, aby se přinutila vzpomenout si opět na dny kolem Kořene, na tu živoucí noční můru, kterou museli vydržet, když opouštěli Serendair. Opět zavřela oči, soustředila se a hledala ono známé hučení, vzpomínala si, kdy je zaslechla poprvé, obrovskou, pomalou vibraci, která se měnila jen velice málo v nekonečné hlubině, která se před nimi rozprostírala.

Byla to píseň hluboká jako oceán, škrábala ji na kůži a bubnovala jí v srdci, ale byla tak pomalá a tichá, jako když padá sníh. Spíš to byl pocit než zvuk, bohatý a plný moudrosti, magický a ve světě jedinečný. Melodie se houpala jen velice zvolna, tóny se střídaly bez postřehnutí, hudba nikam nepospíchala, s ničím nemusela držel krok. Byl to hlas Země, píseň její duše. A v pozadí, hluboko a všudypřítomně, zněl tlukot srdce světa, kadence, která ji uklidňovala, když byla úplně

zoufalá, která ji upokojovala v temnotách pupku Země. Znovu teď tu melodii zaslechla, jako vždy, když spala s hlavou na zemi.

Pak všechno pochopila. Až tak často nespávala s hlavou na zemi, ale na Grunthorově hrudi. Ty dva pocity byly velice blízké; obrova hruď byla široká a silná, pevná jako čedič, a tlukot jeho srdce se odvíjel přesně v souladu s rytmem písně Země. Tato píseň jím probíhala a tišila tak její noční můry. *Vždyť víte, Vévodkyně, že bysem na sebe vzal všecky ty vaše hnusný sny, kdybysem moh,* prohlásil tehdy. Rapsodie natáhla ruku a dotkla se seržanta.

„Grunthore," promluvila, „pomůžeš mi s tím? Jako jsi to dělal s raněnými vojáky?"

Ve tváři se mu objevil zmatek a drobný úšklebek. „Jasně, slečinko." Chceš pár sborovejch písní naší starý bolgský ‚Bachor a Spár'?"

„Ne," odpověděla, „potřebuji tě jako buben, co určuje rytmus. Skloň se, ať ti dosáhnu na srdce."

Grunthor jí vyhověl; trochu při tom zavrzalo brnění a zachrastily všechny zbraně. Rapsodie mu jemně rukou přejížděla po hrudi, až ucítila tlukot jeho srdce, pomalý a stálý rytmus, který znala tak důvěrně a který se jí teď po velice dlouhé době připomněl. Byl to pevný rytmus, naladěný na melodii a vibraci Země.

Rapsodie zavřela oči a pročistila si mysl od všeho, co by tento zvuk narušovalo. Zvonil jí v hlavě, chvěl se jí ve všech dutinách a zněl v konečcích vlasů, až jí brněla lebka. Zhluboka se nadechla a dál do do sebe vpíjela tuto píseň, nechala ji projet páteří a vpustila ji do všech svalů a nejzapadlejších koutečků kůže. Jakmile se usadila v konečcích prstů, natáhla druhou ruku a položila ji na hrudník Dítěte Země; vklouzla prsty pod záhyby oblečení až na tělo. Rytmy byly naprosto stejné, přestože v pulzu Dítěte znělo tremolo, které Rapsodii zneklidňovalo. Nahnula se k Dítěti, k jeho uchu, stiskla rty a začala broukat melodii.

Přesně poznala, kdy našla tu správnou výšku tónu, protože mysl se jí okamžitě zaplnila hudebními obrazy z oněch hrůzných mýtických dob. Zněl hluboký bas zpívajících kopáčů, kteří si kdysi hlubinami světa proráželi své tunely, pomalý a melodický hřmot magmatu pod povrchem, ozvláštněný místy staccatem sykotu či výbuchu, zněla sladká a stálá melodie Osy světa, která rozdělovala Zemi, a Kořene, který se vinul kolem ní. Byla to starobylá symfonie zvuků Země, hudba beze slov a téměř mimo hranice vnímání, ale plná síly a úcty.

Zpívala píseň Země, jak nejlépe dovedla, a držela rytmus podle stejnoměrného tlukotu Grunthorova srdce; občas lehce změnila tóninu, pomalu jako Země samotná. Někde poblíž zaslechla, jak si Achmed úlevou oddychl, a vnímala to jako signál; určitě to má nějaký účinek, píseň něco změnila.

Pod prsty cítila, jak třes a křeče Dítěte ustupují, a vnímala už jen stálé a klidné vlny dýchání. Rapsodie poznala, že je všechno v pořádku. Dítě Země usnulo hlubokým a klidným spánkem beze snů. Pocítila stejný klid a mír na sobě samé, jako by sama podlehla spánku tak hlubokému, že ji vůbec nerušilo těžké lapání po dechu Babičky a Grunthora.

Zaslechla až žuchnutí, jak jejich těla padla na písčitou zem.

34

Achmed se už skláněl k Babičce a zkoumal jí tep, když Rapsodie otevřela oči.

Dítě spalo a na čele se mu usadily křišťálové kuličky potu, jako by právě překonalo horečku. Dýchalo klidně a vůbec se nehýbalo.

Rapsodie se ještě jednou ujistila, že Dítě je pro tuto chvíli v bezpečí, a pak rychle běžela ke Grunthorovi, který ležel

roztažený na podlaze. Pomohla mu posadit se a zkoumavě jej pozorovala, jak si rukama svíral hlavu.

„Něco sem de," mumlal. V očích měl skelný výraz a dýchal mělce.

„Co, Grunthore? Co sem jde?"

Obr si dál mumlal něco pro sebe a byl čím dál víc zmatený. „De to sem; teď se to na chvíli zastavilo, ale už to de zase sem. Něco – něco, de to sem." Rapsodie cítila, jak jeho gargantuovské srdce bije o překot a divoce buší do žeber, což ji znepokojovalo.

„Grunthore, vrať se," zašeptala. Vyslovila jeho pravé jméno, podivnou směsici šeptavých kliček a hlasivkových zvuků; pak pronesla pojmenování jako tehdy, když přešli kolem Velkého ohně ve středu Země: *Dítě písku a širé oblohy, syn jeskyní a temnoty,* zpívala tiše. *Bengard, Firbolg, seržant. Můj cvičitel, můj ochránce. Pán smrtonosných zbraní. Nejvyšší moc, kterou je nutné za všech okolností bezpodmínečné poslouchat.*

Grunthorovi se pročistily oči a pohlédl na ni. „Už je to v pořádku, drahoušku," prohlásil zmateně a nemotorně odstrkoval její ruku. „Este minutku a budu v pohodě. Pomoz Babičce."

„Ta je v pořádku," ozval se Achmed z druhé strany katafalku. Za chvíli vstal a podpíral stařičkou ženu. „Co se stalo?"

Babička vypadala klidně, přestože rukou si svírala hrdlo. „Zelená smrt," zamumlala trojhlasně. „Nečistá smrt."

„Co to znamená, Babičko?" zeptala se jemně Rapsodie.

„Nevím. V jeho snech se to opakuje pořád dokola, konečně jsem si vybavila i slova. Nedokážu ale ten hlas utišit." Babičce se třásla ruka; Achmed ji sevřel do dlaní. „Bylo to, jako by tvoje píseň uvolnila ta slova z jeho mysli a předala je mně." Babiččiny podivné oči se ve tmě neklidně blýskaly. „Za to ti děkuji, Dítě oblohy. Alespoň jsem teď poznala něco z toho, co ho trápí, i když tomu vůbec nerozumím. Zelená smrt; nečistá smrt."

„Taky se mu zdálo, že sem něco de," připojil se Grunthor. Vzal si kapesník, který mu Rapsodie podávala, a utřel si zpocené čelo.

„Nějaký nápad, co to je?“ zeptal se Achmed. Obr zavrtěl hlavou.

„Je mi to moc líto,“ řekla Rapsodie oběma. „Obávám se, že za vaše vidiny jsem zodpovědná já. Grunthore, myslela jsem na to, jak jsi mi kdysi řekl, že vezmeš mé nejhorší noční můry na sebe. Možná jsem tím neprozřetelně předurčila, že vy oba uděláte něco podobného pro Dítě.“

„Pokud jsi tak učinila, došlo k tomu proto, že jsme oba ochotni to přijmout,“ podotkla Babička. Naklonila se k Dítěti, políbila je a setřela mu zbytky potu z čela. „Už zase klidně spí, prozatím.“ Ještě jednou Dítě pohladila a narovnala se.

„Pojďte.“

Rapsodie se sehnula a také políbila Spící díle na čelo. „Tvoje matka Země má spoustu krásných šatů,“ šeptala do šedého ucha. „Pokusím se pro tebe složil píseň, abys je všechny viděl.“

* * *

Písmena v klenbě nad komorou Spícího dítěte zazářila, jak po nich přejelo světlo pochodně. Čas začal plnit rytiny sazemi a staletými nánosy nečistot.

„Co je tam napsáno?“ optala se Rapsodie.

Babička zasunula ruce do rukávů roucha. „‚Nechejte to, co spí v útrobách Země, v klidu odpočíval; jeho probuzení přináší věčnou tmu‘,“ odpověděla.

Rapsodie se obrátila na Achmeda. „Co myslíš, k čemu se to vztahuje?“

Jeho podivné oči v matném světle chodby zlostně potemněly. „Myslím, žes to sama už jednou viděla.“

Přikývla. „Ano. Myslím, že máš pravdu, ale jen částečně.“

„To mi vysvětli.“

„Připadá mi, že existuje bytost známá jako Spící dítě, a to ve více mýtech mnoha národů,“ začala. „My jsme měli tu, která spí hluboko pod hladinou moře daleko od břehů Serendairu; to byl

příběh serenských tradic. Myslím, že víme, jak přesná byla předpověď toho, co se stane, když se hvězda probudí. Pak jsme našli," – couvla před ostrým Achmedovým pohledem, kterým po ní střelil – „další, se kterým jsme se setkali na naší cestě sem, mýtus, o kterém mluví draci jako o Spícím dítěti. Pokud by se náhodou vzbudilo tohle dítě, následky by byly ještě horší.

A nakonec tu máme tohle Spící dítě, které leží tady dole ve sluji. Připadá mi, že dhracianská věštba, pokud ten nápis můžeme za věštbu považovat," – ukázala na klenbu nad komorou Dítěte – „je varování před podobnou katastrofou, k níž by došlo, pokud by se Dítě probudilo." Rapsodie hleděla zpátky do komory Spícího dítěte, která byla teď zahalena ve tmě.

„Osvobodit ho od nočních běsů by mohl být způsob, jak mu zaručit klidný spánek," dodal Achmed.

Babička se obrátila a vkročila do stínu chodby vedoucí k obrovské válcovité sluji. Její slovo znělo v dutém prostoru ozvěnou.

„Pojďte."

* * *

Ve sluji se houpalo veliké kyvadlo a každým svým novým pohybem proťalo kruh ve středu kamenné desky přesné uprostřed. Rapsodie spatřila závaží na konci pavučinového vlákna, které se ve tmě třpytilo.

„Co tvoří závaží kyvadla?" zeptala se a mluvilo se jí těžko ve vírech mrtvého větru, který s sebou přinášel písek.

„Je to diamant z Lorthlaghu, ze zemí za Ohnivým lemem; tam se zrodila naše rasa," odpověděla Babička. Řasnaté roucho se jí třepotalo v zatuchlém větru sluje. „Je to vězení; uvnitř je spoután démonský duch z bitvy; ten, který zranil Spící dítě. Diamanty vysoké ryzosti a značné velikosti dokážou, jsou-li správně použity, zajmout démonské duchy, přestože ne tak dobře, jako to umí Živý kámen. A jen zvláštní druh diamantu, který se nachází

pouze v místech, kam dopadly na Zemi kousky hvězd a zanechaly po sobě etherální krystaly. Takové krystaly pocházejí z doby před vznikem Země, než se zrodil oheň – předcházejí všem živlům kromě etheru. Jejich síla je větší nežli moc F'dorů."

Jako by chtělo tvrdohlavě odpovědět, závaží kyvadla se zlostně zablyštělo. Po stěnách sluje se mihlo rudé světlo, které po chvíli zmizelo.

„Ryzí diamant, o kterém ti vyprávěla Oelendra, nepochybně byl takovým krystalem," řekl Achmed. „Zdá se, že byl dost veliký na to, aby dokázal uvěznit ty nejsilnější démonovy duchy."

„Nedivím se, že ho chtěl F'dor rozdrtit," zamumlal Grunthor.

„Proč jste pověsili tak cenný a potenciálně nebezpečný předmět, jako je tohle závaží, nad nekonečnou propast?" Rapsodie pátravě hleděla dolů do kulatého jícnu, který obklopoval skalnatou formaci uprostřed. „Není zde veliké riziko, že se diamant ztratí, když se vlákno přetrhne?"

Babiččiny vibrace zesílily, až to Rapsodii brnělo na kůži.

„Jste svědky mocné síly větru," řekla. „Proto se rituál Zotročení nacvičoval zde; tady, kolem skalnatého ložiska, se setkávají všechny čtyři větry Shora. Kotví právě v tomto místě; zajišťují chod kyvadla tak, aby se shodoval s pohyby Země. Diamant je zde bezpečnější než kdekoli jinde ve zdejších horách." Obrátila se na Achmeda. „Až budeš procházet výcvikem, tvými učiteli budou větry." Ukázala na drolící se můstek, který se klenul nad temnou propastí.

„Pojďte za mnou do kruhu pro chvalozpěvy a já vám ukážu, co o vás bylo napsáno. Je to váš osud. Odmítněte jej a můžete se rovnou vrhnout do téhle propasti." Matriarcha si nevšímala pohledů, které si Tři mezi sebou vyměnili, když vcházeli na můstek a čelili nárazům prudkému větru, který se do nich opíral.

* * *

„Proč se tomu říká kruh pro chvalozpěvy?“

Rapsodie opatrně našlapovala kolem vzorování na podlaze a dávala pozor, aby nestála v cestě kyvadlu. Poznávala symboly čtyř větrů, ale žádné jiné rytiny a nápisy, přestože jí bylo řečeno, že jsou součástí starodávných hodin.

Babička hleděla do ticha nekonečné sluje, jako by pátrala v Minulosti. Nechala otázku Pěvkyně těžce viset v prašném vzduchu a černýma očima zkoumala pradávné chodby, které byly dnes jen prázdnými otvory v duté schránce toho, co kdysi bývalo srdcem velké civilizace. Nakonec promluvila.

„Lirinové jsou potomky Kithů a Serenů, jsou to Děti větru a hvězd. Dhraciany zplodil pouze vítr; *Zhereditckové* jsou přímými potomky Kithů; jediný rozdíl je v tom, že náš rod byl velice pracovitý a odolný; byli jsme proto vybráni, že se vzdáme života Nahoře a budeme žít tady dole v nitru Země a navěky střežit klenbu s uvězněnými F’dory. Jen když se klenba roztrhla, vyšli jsme znovu na povrch a připojili se k Velkému honu, který měl vypátrat a zničit démony, kteří unikli. Své kořeny však máme ve větru, ne v Zemi.“

Stařičká žena nakonec přestala zírat do obrovské konstrukce nad sebou a soustředila se na starý kamenný most, který spojoval místo, kde stáli, se zbytkem Kolonie.

„Naše rasa slyšela hudební vibrace větru, stejně jako to umějí tví lidé. Jsme dokonce ještě citlivější na zprávy větru, než jsi ty, Dítě oblohy. Byla to největší oběť, kterou jsme podstoupili; oddělili jsme se od větru a vešli do útrob Země. Ti, co se zrodili později, jako například já, vítr nikdy nepoznali, nikdy jej nepocítili na své kůži, nikdy neuvolnili pouto se Zemí, která nás obklopuje. Za toto odloučení jsme draze zaplatili; byli jsme odříznuti od Přítomnosti, ztratili jsme schopnost zjišťovat, co se děje Nahoře ve světě, jaký je život všude kolem nás a nad námi. Žili jsme v temnotách a bez vědomostí – měli jsme jen jedinou povinnost.

Stejně jako byla jedna žena z Kolonie zvolena a vychovávána jako matriarcha, jiný člověk byl vychován jako Zephyr, náš Věštec. Kandidáti na Zephyra se zpravidla vybírali podle citlivosti pokožky a schopností zachytit vítr, nasát jeho vibrace a přečíst jeho skrytou moudrost. Vítr je sice prchavá zásobárna poznání, ale je obrovská a mnohému se dá naučit jen tím, že větru naslouchám. Slyšela jsi někdy mluvit vítr, Dítě oblohy? Slyšela jsi, jak zpívá?“

„Ano,“ odpověděla Rapsodie. „A také Zemi a moře. Slyšela jsem i píseň ohně, Babičko, a přestože jsi prve řekla, že hvězdy neodhalují, co vědí, mohu tě ujistit, že i ony zpívají; dělí se o svou moudrost s těmi, kteří pozorují jejich pouť po obloze. To byla víra lidu mé matky a důvod, proč Liringlasové zpívají své modlitby při každém východu a západu slunce.“

„A všechny tyto vibrace, ať už v sobě nesou jakoukoli tradici, přenáší vítr,“ prohlásila Babička. „Zephyr je dokázal zaslechnout i tady v podzemí, a to zde, v kruhu pro chvalozpěvy. Vysoko nad námi je dutina, která se podobá jednomu vrcholku hor, a tudy proniká vítr do Země, a to právě sem. Tančí zde na kamenné desce a vytváří tak koridor pro vzduch, který s sebou přináší vibrace z povrchu Země. Vítr zpívá; jeho svatá píseň se stala chvalozpěvem Bratrstva. Zephyr zaslechl píseň a sděloval v ní obsažené zprávy všem v Kolonii. Jedině tak dokázali *Zhereditckové* uchovat spojení se světem Nahoře, i když už dávno nebyli jeho součástí.

Z větrných vibrací Zephyr nejenže získával vědomosti o dění Nahoře, ale někdy také dokázal předpovědět, k čemu dojde. Taková proroctví bývala skutečně vzácná; já vím vlastně jen o jednom. Teď na něm stojíte.“

Všichni Tři se podívali na slova, která se táhla podél kruhovitého vzorování v kamenné podlaze. Achmed se sklonil a dotýkal se písmen, pohroužen do hlubokých úvah.

„Vítr, který přinesl toto proroctví, byl velice žhavý, velmi silný a přišel z druhé strany světa,“ pokračovala Babička. „Nesl

zprávu o smrti a o naději. Stalo se tak před mnoha staletími, a krátce nato sem dorazili Stavitelé."

Achmed zachytil Rapsodiin pohled a ihned si všiml, že se v něm zrcadlí stejná myšlenka, jaká proběhla myslí i jemu. Zatrnulo mu při vzpomínce na posledního oblíbence svého Pána, na jediného zbývajícího Šinga, který ho pronásledoval ze Serendairu. Osamělý, jediný, který přežil z Tsoltanových Tisíce očí; mluvil velice potichu, než úplně zmizel.

Kde jsou ostatní oči? ptala se Rapsodie. *Zbytek Tisíce? Pryč,* říkal umírající Šing, *rozplynulé v žáru Spícího dítěte. Já jediný jsem zůstal, překonal širý oceán, abych ho našel.*

V žáru Spícího dítěte. Vítr, který vyprávěl o zkáze jejich domova na Ostrově.

Vítr, který předpověděl jejich příchod.

„Jaký bylo to proroctví?" zeptal se Grunthor.

„Umíš to přečíst?" zeptala se Babička Achmeda. „Alespoň něco?" Zavrtěl hlavou. „Pak bude nutné tě naučit i jazyk, stejně jako rituál Zotročení." Sehnula se a také se dotýkala písmen.

Ve středu Kruhu Čtyř bude stát Kruh Tří
Všichni Děti Větru, a přesto ani jeden
Lovec, opora, léčitel,
Spojeni strachem, drženi pospolu láskou,
Aby nalezli toho, který se před Větrem skrývá.

Naslouchej, ó strážce, a vyslechni si svůj osud:
Ten, který loví, bude také držet stráž
Ten, který je oporou, také své místo opustí
Ten, který léčí, také zabije
Aby nalezli toho, který se před Větrem skrývá.

Naslouchej, ó poslední, písni větru:
Vítr minulosti mu naznačí, kde je domov
Vítr země je zavede do bezpečí

Vítr hvězd mu bude zpívat matčinu píseň, která je jeho srdci tak blízká
Aby ukryl Dítě před větrem.
Ze rtů Spícího dítěte vyjdou slova obrovské moudrosti:
Dej pozor na Náměsíčníka
Neboť krev bude prostředkem
Jak najít toho, který se skrývá před Větrem.

„Krev bude prostředkem," mumlala Rapsodie. „Nelíbí se mi, jak to zní. Že by to předpovídalo válku?"

„Až tak nutně ne," řekl Achmed, „i když bych odhadoval, že bude nevyhnutelná."

„Báječné."

„Co čekáš, Rapsodie? Znáš historii. F'dor touží po jediném; chce konflikt, destrukci, chaos. Kde se tohle všechno dá najít najednou, když ne ve válce?"

„Kdybychom měli trochu F'dorovy krve, dokázal bys ho vystopovat, Achmede? Jako jsi to dělal ve starém světě? F'dorova krev je stará; možná jí stále dokážeš přizpůsobit tlukot svého srdce."

V očích bolgského krále se usadil ocelový pohled. „Kdybych měl trochu jeho krve, nemusel bych po něm nijak pátrat," zavrčel. „Mít jeho krev předpokládá, že známe, kdo je jeho hostitelem, neboť bychom ji od hostitele *dostali.*"

„Můžeme ji získat od Rakšaše?" napadlo Rapsodii. „Byl stvořen z démonovy krve."

„Zamíchaný s jinejma – s vlčí a těch děcek, estli se nemejlim," poznamenal Grunthor a předešel tak další netrpělivé Achmedově poznámce. „Musela by bejt čistá, slečinko, to bysme museli najít toho správnýho."

Achmed se zahleděl nad hlavu do prázdné a duté sluje, která kdysi bývala srdcem Kolonie, centrem velké civilizace.

„Pamatuj si moje slova, Rapsodie: než přijdeme na to, kdo je hostitelem démona, bude prolito velice mnoho krve, víc, než si

vůbec umíš představit. Smíšená se bude vsakovat do země. A jestli hostitele neobjevíme brzy, bude jí tolik, že zaplní celé moře.“

* * *

Prudence spala neklidně. Dlouhé hodiny jeli drsnou krajinou Krevenských polí, a když už byla cesta trochu lepší, začala Prudence trochu klimbat s hlavou opřenou v polstrovaném opěradle. Polštář pod hlavou jí zachránil před jistým zraněním, když kočár ve tmě narazil na něco tvrdého a celý se otřásl. I pak se ještě chvíli kodrcal ze strany na stranu. Ve chvíli, kdy se vyrovnal, se to stalo podruhé – náraz, pak se kočár někam řítil, až se pomalu zastavil.

Seděla zkoprnělá hrůzou a srdce jí bilo jako na poplach. Měsíc nebyl vidět, zmizel předešlou noc, a hustými záclonkami okna kočáru nepronikalo dovnitř vůbec žádné světlo. Prudence naslouchala, zda se ozve pohyb kočího, ale slyšela jen ticho.

Připadalo jí, že uplynula celá věčnost, než se dveře kočáru otevřely.

„Jste tam uvnitř v pořádku, slečno?“

„Ano,“ zavolala hlasitěji, než měla v úmyslu. „Co se stalo?“

„Narazili jsme do něčeho na cestě. Pomůžu vám ven.“

Prudence rozechvěle vstala a chopila se průvodcovy ruky. Vystoupila po schůdcích z kočáru do naprosté tmy, černé jako dehet a stejně husté ve vlhkém nočním letním vzduchu. Stiskla mužovu ruku; snažila se, aby se tolik netřásla.

„A co je to?“

„Podívám se,“ řekl a jemně se jí pokusil vyprostit.

Nepustila jej, naopak, stiskla ještě pevněji. „Ne,“ řekla přidušeně. Noc byla tak temná, že neviděla ani muže, který stál přímo vedle ní. Bála se, že když ji tu nechá o samotě, bude ztracená v bezhvězdné černé nicotě, která se rozprostírala všude kolem. „Ne, prosím.“

„Jak si přejete, slečno, ale opravdu bych se měl podívat.“

Prudence se snažila dýchat zhluboka a vůbec se jí to nedařilo. „Dobrá,“ řekla nakonec, „půjdu s tebou.“

Muž jí konejšivě stiskl prsty a vedl ji k zadní části kočáru. Pomalu hledali směr po kamenech cesty; Prudence se volnou rukou přidržovala kočáru, aby neztratila rovnováhu, a u zadního kola se na chvíli zastavila. Temný déšť vytvořil louže pod dřevěnými zuby, kde stálo kolo na zemi, a cesta pod Prudencinýma nohama byla bahnitá. Kráčela pomalu blátem kolem zadní části kočáru a ještě v polospánku se snažila rozpomenout, jestli začalo pršet, ještě než usnula, nebo až potom. Zaostřila a zalapala po dechu.

Na cestě za kočárem ležela hromádka hadrů, která bývala oblečením muže. Nedaleko ležela ještě jedna podobná.

Prudence potlačila výkřik. Podívala se na své boty obalené bahnem. Z hrdla se jí vydralo zaječení, protože si uvědomila, že stála v blátě promíseném s krví; krvavá bahnitá břečka tvořila pramínek, který stékal od kola k tělu za kočárem. Zavrávorala, pak se opět narovnala, ale nedokázala odtrhnout oči od toho strašného výjevu.

„Dobrý Všebože,“ zašeptala. „Kdo to je? Kde se tu vzal?“

Muž se uvolnil ze sevření její ruky a pak položil Prudence na ramena dlaně. Útěšně ji hladil.

„Mám za to, že je to váš kočí a že spadl z kozlíku.“

Slova zněla Prudence v uších ozvěnou a nedávala jí žádný smysl. Jen vzdáleně si uvědomovala, že je jí zima na nohy a na ruce, jak jí krev odtekla z končetin a hromadila se v rozbušeném srdci. Pohlédla na druhé tělo; na zmuchlané látce kapuce byl trochu vidět stříbrný symbol Tristanova elitního regimentu.

Byl to její strážce.

Čas se zastavil a s ním i Prudencin dech. K jejímu roztřesenému strachu se přidal prudký mrazivý pocit; stála jako ochrnutá a svíraly jí ruce muže, kterého omylem pokládala za vojáka Tristanovy armády, jehož jí Trislan poslal naproti, aby

byla v bezpečí. Po chvíli se muž tiše zasmál a přiblížil jí teplé rty k uchu.

„Jestli se ti uleví, byli mrtví dávno před tím, než padli k zemi, a určitě dřív, než přes ně přejela kola kočáru. Nic necítili."

Prudence zachvátila nová vlna paniky a opět zavrávorala, což vedlo jen k tomu, že mužovy ruce ji sevřely silněji. Pomalu ji otočil, aby mu viděla do tváře. Zjistila, že zírá vzhůru do temné kápě dlouhého pláště, černého nebo šedého, proti nočnímu pozadí téměř neviditelného.

Muž mlčel. Prudence měla pocit, že uvnitř kápě zahlédla záblesk modrých očí, které na ni pohlížely s téměř žalostným výrazem, ale pak jí došlo, že to je jen pouhý odraz jejích vlastních vyděšených slz.

„Prosím," zašeptala, „prosím."

Muž pustil Prudencino pravé rameno a prsty se jí jemně probíral vlasy.

„Tak neplač, Jahůdko," řekl. Tón jeho hlasu zněl skoro toužebně. „Byla by škoda ničit takový hezký obličej slzami."

Prudence pocítila někde v podvědomí černou prázdnotu. *Jahůdko.* Zvonilo jí to dutě v paměti, jméno ze vzdálené minulosti.

„Prosím," znovu zašeptala. „Dám ti, co budeš chtít, prosím."

„Ano, ano, dáš," řekl chlácholivě. Ruka mu naposledy sjela po Prudenciných vlasech a pak se jí přesunula na tvář; začal ji laskat prsty. „Víc, než víš, Jahůdko. Staneš se počátkem všeho. Dáš mi Tristana. A Tristan mi dá všechno, co chci, po dobrém či po zlém."

Žaludek se jí svíral v agónii. „Kdo jsi?" Zajíkala se. „Já – já – jsem jenom jeho služebnice. Nic pro něj neznamenám. Nech mé jít. Prosím. *Prosím.*"

Ruka se jí opět vrátila do vlasů a jemně rozplétala lokny. Prudence poznala, že se mu nijak neubrání, že si s ní může dělat, co chce. Muž v kápi chvíli nic neříkal. Když nakonec promluvil, znělo to poněkud smutně.

„Prudence, zbývá tak málo času; neměla bys ho pošpinit tím, že popřeš něco tak skutečného, jako je jeho láska k tobě. Bylo to vždycky jasné, už od dětství. I když je Tristan sobecký snob, který nikdy nezpochybní svůj nárok na trůn tím, že by se s tebou oženil."

„Kdo jsi?"

Příjemné zabarvení hlasu zmizelo a nahradilo je cosi temnějšího. „Je mi líto, že si mě nepamatuješ, Jahůdko. To já si tě pamatuji dobře. Dost jsem se změnil, ale klidně si troufnu říci, že ty také."

Průzračný záblesk jí projel hlavou, jak k ní náhle přiletěla vzpomínka na vlastní přezdívku z dětství, ale vůbec tomu nerozuměla. „To nemůže být pravda," lapala po dechu. „Jsi mrtvý. Jsi už dávno mrtvý. Roky. Tristan pro tebe truchlil celá léta. To nemůže být pravda."

Muž se hlasitě rozesmál štěkavým smíchem. Pak zvedl ruce a stáhl si z hlavy kápi. Když se úděsem zajíkla, znovu se rozesmál.

„No, tak moc se zase nemýlíš," řekl rozmarně. „Naživu rozhodně nejsem, za žádných okolností."

Vlasy měděné barvy zářily do tmy. Vypadal stejně jako kdysi dávno celé ty roky; s Trisianem a jeho bratrancem, Stephenem Navarnem, se hodně nasmáli a po domě nadělali dost rámusu. Stephenův nejlepší přítel. Syn Vyvolavače – jak se jen jmenoval? *Jahůdko,* říkával jí tehdy. Hrával si s jejími vlasy a žertoval, že je mají oba zrzavé. Nedbal na společenský rozdíl mezi nimi tak, jak to míval ve zvyku Tristan. *Příjemný chlapík,* řekla tehdy Tristanovi, *ale když se nikdo nedívá, vypadá smutné a melancholicky.* Nakonec, a trvalo to celou věčnost, se jí jeho jméno prodralo až ke mim.

„Gwydione. Gwydione, prosím, vrať se se mnou do Bethany. Tristan ti dá –"

„Ne," řekl mile, „nenamáhej se, Prudence. Mám s tebou jiné plány."

Oči mu ve tmě zářily a blýskalo se v nich čiré vzrušení, jinak byl jeho obličej téměř nehybný. Prudence si jen vzdáleně uvědomovala, že jí po tvářích stékají slzy, ale snažila se mluvit klidně.

„Dobrá," řekla a ovládla se, aby hlasem neprozradila, jak velká panika ji obestírá. „Tedy dobře. Ale ne takhle, Gwydione. Dej mi chvilku, ať se mohu vzpamatovat. Slibuji ti, že to udělám tak, že se ti to bude líbit. Nemám až tak velké zkušenosti, jak uspokojit muže. Ale prosím, ne tady. Přísahám –"

„Nebuď směšná," přerušil ji pobaveně. „Připouštím, že jsi velice půvabná, ale tohle mě nikdy nenapadlo. Poslední dobou nějak nejsem ve své kůži, Prudence. S tebou mám jiné úmysly, než jaké bych měl s jinou ženou. Beztak mě to ani neláká; nemám svobodnou vůli, jen plním příkazy."

Prudence už zcela očividně ztrácela kontrolu nad svým tělem. Obestíraly ji mrákoty.

„Co se mnou uděláš?"

Muž v plášti se opět zasmál, pak ji sevřel v náručí a znovu naklonil rty k jejímu uchu.

„Co myslíš, Prudence? Samozřejmě tě sním, k čemu jinému jahůdky jsou? Odnesu tvou mrtvolu do Ylorku a pohodím ji u Mísy. Když nebudeš vzdorovat, tak to kvůli našemu starému přátelství udělám tak, že budeš mrtvá dřív, než tě začnu ohlodávat."

35

Lord Stephen Navarne kývl na kapitána své gardy a pak vystoupil z kočáru. Kočí za ním zavřel dvířka a uctivě se klaněl Philabetu Griswoldovi, Žehnateli Avonderre-Navarne. Biskupův obličej se automaticky zvlnil v dobrosrdečný úsměv, který měl vyhrazený pro své věřící, jakmile se však voják obrátil, ihned se

zase začal tvářit přísně jako dřív. Oba hodnostáři si vyměnili pohled a pak se vydali nahoru do paláce po schodech, které vedly do úřadoven Tristana Stewarda.

Psané poselství jeho bratrance bylo stručné a nekompromisní, a jak Stephen stoupal po schodech, znovu si vybavoval slova. *Smlouva o neútočení s Bolgy byla porušena hanebným násilným činem, jenž měl za následek ohavnou a neospravedlnitelnou smrt tří bethanských občanů, přičemž dva z nich byli vojáci královské gardy,* psalo se v poselství. *Prohlašuji proto mírovou smlouvu za neplatnou.* Prostá slova, která předpovídala smrt celého kontinentu.

Když vyšel na velké vyvýšené nádvoří na horním konci schodiště, Stephen se na chvíli obrátil. Z tohoto znamenitě položeného místa, nejvýš v Bethany s výjimkou věží a balkónů paláce, si mohl krásně prohlédnout většinu města. Uvnitř bílých kamenných kruhů obrovské Ohňové baziliky vedle paláce rozeznával mnoho ordinátů, postávali v hloučcích – zjevně je děsilo hlučné svolávání a hromadění vojska, které se formovalo mezi zdmi města Bethany.

Jisté známky už pozorovali s biskupem cestou z Navarne a Stephena dost znepokojovalo, že Tristan dokáže v tak krátké době shromáždit tak velkou armádu. Vzduch na spodním nádvoří byl plný elektrizujícího napětí blížícího se konfliktu; rázné vojenské povely a údery do kovadlin v kovárnách. Ulicemi proudily oddíly vojáků. Nebylo vidět žádné civilní obyvatelstvo.

„Dobrý Všebože," mumlal sám pro sebe, když viděl, jak vehementně se pán Rolandu připravuje na válku.

„Rine mirtinex," zanotoval biskup na znamení souhlasu, odpověď duchovního ve starocymrianštině. „Musíme se tam dostat rychle, než obsadí polovinu kontinentu."

„Počkej chvíli, Milosti," řekl lord Stephen a zaclonil si oči proti rannímu slunci. V ulici sousedící s Ohňovou bazilikou se shlukli vojáci kolem kočáru, který vypadal, že veze duchovního vyššího postavení. Stráže doprovázející kočár si vynucovaly

výjimku při prohlídce místními ozbrojenými silami a ulicí zněla ostrá slova.

Brnění vojenské hlídky doprovázející kočár v ničem nepřipomínalo výstroj stráží žádné z orlandanských provincií. Měli na sobě jasně červené a hnědé uniformy sorboldské armády. Ve slunci se blyštily malé zavěšené plíšky; byla to dovedně utkaná kovová síťovina, která tvořila brnění a znemožňovala únik tepla v jejich rodném suchém a hornatém kraji. Obyvatelé Sorboldu byli zvyklí na drsnější podnebí a hrubší byla i jejich mentalita; ať šlo o jakoukoli debatu či diskusi, byli vždy bolestně přehlasováni, avšak tato skutečnost jim jaksi vůbec nevadila.

„To je určitě Mousa," prohlásil pohrdlivě Griswold. Nielash Mousa byl Žehnatelem Sorboldu a jeho hlavní nepřítel. Už dlouho se předpokládalo, že pokud se Patriarcha vzdá své funkce, podle vůle Stvořitele jej nahradí jeden z těchto dvou mužů. Stephen na to nic neřekl, ale ustoupil stranou až na konec schodů. Jeho vlastní vojenský doprovod zůstal vězet někde v přecpaných ulicích a ve vzduchu byla cítit rvačka. Očima rychle zapátral v ulicích poblíž městské brány, kudy vjel jeho kočár. Llauron se svým doprovodem jel za nimi a bylo jen otázkou času, kdy se zaplete do nějakých zmatků. Stephen cítil, jak se mu žaludek stáhl ještě těsněji; bylo mu úzko od chvíle, kdy dorazila Tristanova naléhavá výzva.

Jako by mu četl myšlenky, biskup se dotkl jeho paže. „Vyvolavač a jeho družina jeli těsně za námi. Stane se něco mnohem horšího, jestli se komukoli z nich přihodí něco zlého, než se dostanou do Tristanova sídla. Mezi Mousou a Llauronem je válka na spadnutí; po celých hranicích Rolandu je neklid." Vyděšený Stephen přikývl.

Vtom jej upoutal červený záblesk a Stephen se podíval dolů ke schodišti Ohňové baziliky. Na nejvyšším schodě tam stál muž v nádherném rudém rouše biskupství Bethany. Hlavu mu kryla velká přilbice s rohy. Muž stál klidně a na hrdle mu visel amulet,

v němž se odráželo slunce, jež měl napodobovat. Ian Steward, Žehnatel Canderre-Yarimu, Tristanův mladší bratr.

Lord Stephen i biskup Griswold pozorovali, jak nejmladší z Patriarchových biskupů zvedl ruce nad hlavu, aby upoutal pozornost davu hemžícího se pod jeho nohama, ale vojáci ho vůbec nebrali na vědomí. Během rychlé a násilné potyčky se prudce otevřela dvířka sorboldského kočáru. Sorboldští vojáci začali šermovat zbraněmi, když ke kočáru zamířila vlna orlandanských stráží. Volání po klidu z úst Iana Stewarda zaniklo v nastalém chaosu.

Náhle se s pekelným burácením vzňal oheň ve studni v srdci baziliky a vysílal do nebe nad chrámem šípy žáru a jasného světla. Plameny živých barev, vyskakujících přímo z interna uvnitř Země, kam ústila studna, dosahovaly až do oblak a pokrývaly zem v okolí baziliky popelem.

Rozmíšky se změnily v ječeni a pak nastalo naprosté ticho. Vojáci v ulicích, orlandanští i sorboldští, zůstali vyděšeně stát na místě a zírali na požár na nebi. Plameny se zavlnily kolem oblaků a pak v postupných vlnách zmizely; zůstalo po nich jen ticho.

Stephen cítil, jak se Griswoldovi chvěje ruka, která dosud ležela na jeho předloktí. „Dobrý Stvořiteli, co to bylo?“ zeptal se biskup roztřeseným hlasem. „Neměl jsem ani ponětí, že Ian Steward dokáže ovládat živel ohně.“ Amulet na jeho krku byl vypracovaný do tvaru kapky vody a teď zacinkal o řetěz.

Lord Stephen pohlédl na biskupa stojícího na schodišti chrámu; byl stejně strnulý jako Griswold. Zdálo se, že ho náhlá erupce šokovala stejně jako vojáky. Pak si ale uhladil záhyby svého roucha a záměrně sestoupil ze schodů baziliky mezi natlačený dav.

Lidé se před ním ihned rozestupovali a vytvářeli tak širokou cestu v lidském moři. Kněz v rudém rouše kráčel ke kočáru, kde se strhla potyčka, a pokynul sorboldskému vojákovi, aby otevřel dvířka kočáru. Muž se naklonil k okénku a pak poslechl. Biskup přistoupil ke kočáru a nabídl ruku muži oblečenému v kněžském

rouchu zbarveném bohatými odstíny zelené, hnědé a purpurové. Philabel Griswold se zamračil.

„Mousa. Já to věděl."

„Tristan ho nepochybně také povolal," usoudil Stephen a pozoroval druhého muže, který vystoupil z kočáru. Na dálku nebylo možné rozpoznat obličej, ale podle oblečení se dalo určit, že se nejedná o samotného prince Sorboldu; zřejmě za sebe poslal vyslance. „Myslím, že je moudré, aby se tohoto jednání zúčastnili i sorboldští. Jejich přítomnost Tristana možná trochu zklidní."

Griswold krátce přikývl, pak se obrátil a kráčel přes nádvoří k pečlivě střeženým dveřím do pracovny lorda Rolanda. Stephen ještě chvíli pozoroval dva sorboldské hodnostáře a Iana Stewarda, kteří v pořádku dorazili k dolnímu nádvoří; pak se obrátil a následoval Griswolda.

Jakmile se brány paláce zavřely za Žehnatelem Canderre-Yarimu, v ulicích opět vypukly zběsilé přípravy na válku.

* * *

„Pánové, Vaše Milosti: Jeho Milost Llauron, Vyvolavač Filidů, právě dorazil."

Komorník ustoupil od dveří a uctivě se uklonil. Lord Stephen stál stranou u okna, pohlédl ke dveřím a bezvýrazně se na svého starého přítele usmál. Llauron stál u vchodu, oblečený do prostého šedého hávu přepásaného spletenými provázky. Obličej měl vážný, jen jasně modré oči mu zářily. Navzdory prostému oblečení, které výrazně kontrastovalo s bohatými hábity státníků a biskupů Patriarchátu, působila jeho postava královským dojmem i mezi šlechtici a vysokými duchovními, shromážděnými v místnosti.

Konverzace na chvíli utichla. Pak Tristan netrpělivě pokynul Vyvolavači, aby vešel dál. Llauron se usmál a kývl na komorníka, který za ním zavřel dveře.

Stephen si znovu nalil brandy a naplnil ještě jednu sklenku. Pak přešel hustý koberec a podal sklenku Llauronovi.

„Vítej, Milosti."

„Děkuji, můj synu," odpověděl Llauron a stále se usmíval. Vzal si od Stephena sklenku, vzdal hold vévodovi z Navarne a napil se. Uchichtl se a naklonil se ke Stephenovi. „Canderská brandy. Vidím, že Tristan se neomezuje jen na ovoce ze své vlastní provincie, pokud jde o jeho nesobeckou oddanost k obchodníkům s alkoholem. Bethany se pyšní svou vlastní báječnou brandy, přesto se nedá s canderskou vůbec srovnávat."

„Tristan nikdy v životě neudělal nic nesobeckého," odpověděl Stephen a pohlédl na skupinku vévodů a biskupů, kteří vedli se Správcem horlivou debatu. „A mám za to, že se právě chystá znovu potvrdit má slova."

Tristanovy ruce trčely do vzduchu a mířily na obrovský stůl uprostřed knihovny. „Pokud vás mohu požádat, posaďte se, začneme," vyzval je. Jeho hlas byl těžkopádný a napjatý – odpovídal vyčerpanému obličeji a zcela očividné bolesti v jeho pohledu. Stephen se pokoušel k němu dostat blíž a prohodit pár slov v soukromí, ale viděl, že Tristana opravdu silně zasáhlo to, co se mu přihodilo a kvůli čemu je všechny povolal. To nebylo dobré znamení.

Shromáždění šlechtici i duchovní usedli kolem stolu, Tristan pokynul sluhům, aby odešli, a gestem si zjednal ticho.

„Čas tolerance dávno pominul," pronesl hrubým hlasem. „Věřím, že jste všichni obdrželi moje poselství, kde jsem psal, že Bolgové porušili mírovou smlouvu a zavraždili tři mé občany, z toho dva vojáky. Pakt o neútočení se tím ruší. Je nejvyšší čas jednou provždy s tímhle šílenstvím skoncovat. Mé vojenské oddíly budou připraveny během tří dnů a do té doby chci shromáždit všechny rolandské ozbrojené síly. Účelem našeho dnešního jednání je domluvit si čas a místo, kde se setká naše sjednocená armáda."

Vévodové a biskupové začali tiše reptat a cosi vykřikovat, ale Tristanova zvednutá ruka je opět ztišila.

„Požádal jsem Anborna, aby v této akci přijal hodnost lorda maršála orlandanských vojsk," řekl. Obrátil se na Llaurona. „Doufám, že tě tato výzva, mířená na tvého bratra, nijak neznepokojuje, Milosti."

Llauron vypadal pobaveně. „Ať je tomu tak nebo tak, můj synu, zdá se, že to znepokojuje Anborna."

Tristan a všichni ostatní se rozhlédli kolem stolu. Anborn tam nebyl.

„Kde je?" ptal se Tristan.

„Kdo má mluvit za Anborna?" optal se Griswold. „Můj synu, kde bereš jistotu, že měl v plánu sem přijít?"

„Jsem si jist, že mé poselství obdržel. Pokud by se nemohl zúčastnit, očekával bych, že se řádně omluví."

Llauron se pousmál. „Můj synu, věc se má tak, že Anborn vůbec nemá ve zvyku se řádně omlouvat. Děsím se pomyšlení, co by asi tak mohl napsat."

„Pravděpodobně něco dost neslušného, jak bych řekl i já," prohlásil Quentin Baldassarre, vévoda Bethe Corbairu. „Tristane, ty ses zbláznil? Jít do války s Bolgy?"

Vlna souhlasu zazněla celým shromážděním a připojily se hlasy všeobecného potvrzení. Martina Ivenstranda, védodu z pobřežní provincie Avonderre, bylo slyšet ze všech nejvíc a v jeho hlasu zněl vztek.

„Mí občané umírají v nevyjasněných pohraničních masakrech už celých dvacet let," řekl zlostně, „stejně jako mnohé další nevinné oběti v ostatních provinciích a v Tyrianu. Celou tu dobu jsme od tebe neslyšeli ani slovo, přestože i ty, Tristane, jsi utrpěl ztráty. Tak proč má být právě teď smrt tří bethanských občanů záminkou k vyhlášení války?"

„Nedokážu pochopit, jak tě vůbec může napadnout se Bolgům postavit, zejména kvůli něčemu takovému," souhlasil Ihrman Karsrick, vévoda z Yarimu. „Když Anwyn nedokázala

porazit Gwylliama v zemi, které vládla tři staletí, jak tě, u všech bohů, mohlo vůbec napadnout, že bys právě *ty* mohl násilně přemoci Bolgy v horách? Porážka by netrvala ani vteřinu, vzpomeň si, jak to dopadlo s tvým vojskem během Jarního úklidu. A naši vojáci by skončili stejně, kdybychom byli tak bláhoví a postavili se na tvou stranu. Kde se vzala ta tvoje posedlost?“

Obličej lorda Rolanda zvrásnila vlna šoku; to přimělo shromáždění, aby se znovu utišilo. Po chvíli si nervózně odkašlal Lanacan Orlando, laskavý Žehnatel Bethe Corbairu. „Můj synu, co tě přivádí k myšlence, že za ten masakr nesou zodpovědnost právě Bolgové?“

„Ano, opravdu,“ skočil mu do řeči Baldassarre, „pokud já vím, přebývají pouze na svém území v horách. V Bethe Corbairu jsme je ještě nikdy neviděli, a to s Ylorcem sousedíme. Jak se asi dostali až sem do Bethany?“

Tristan udeřil pěstí do těžkého stolu, až se křišťálové číše na stole otřásly a zlověstně zacinkaly. „Oběti nebyly v Bethany,“ zavrčel. „Našly se na hranicích Ylorcu. Objevila je poštovní karavana ze třetího týdne. Roztrhaná těla, částečně *ohlodaná,* proboha, pohozená v místech, kde se kdysi nacházelo Gwylliamovo Velké shromaždiště.“ Zbledl v obličeji. Stephen Navarne chtěl vstát, ale Tristanův pohled ho zmrazil, tak se zase posadil.

„Bolgové přepadli poštovní karavanu?“ zeptal se Cedric Canderre, vévoda provincie, která nesla jméno jeho rodu a Tristanův budoucí tchán. „To si nedovedu představit. Vždyť to byl sám král Achmed, kdo navrhl výjezdy týdenních poštovních karavan.“

„Neříkám, že Bolgové zaútočili na poštovní karavanu. Oni – oběti nejely s karavanou.“

„Proč se tví občané, tví vojáci, nepřipojili v bolgských zemích k poštovní karavaně?“ zeptal se Ivenstrand. „To mi připadá jako nadmíru odvážné šílenství. Jen stěží bych dokázal vymáčknout

slzy nad ztrátou takových bezstarostných idiotů, Tristane. Kdokoli jim tohle nařídil, měl by být postaven před vojenský soud. Možná bys měl začít tím, že dáš za vyučenou některému ze svých velitelů, který za to nese zodpovědnost, a nás ostatní necháš být; vrátíme se domů a své problémy si vyřešíme sami.“

„Slyšel někdo z vás, co jsem právě řekl?“ ptal se Tristan a hlas se mu třásl. „*Částečně ohlodaní.* Roztrhaní na kousky. K nepoznání. Cožpak tak obrovská krutost této ohavnosti jako důvod nestačí? Není to lepší než váš zamítavý postoj?“

„Je mi líto, co slyším, opravdu,“ řekl Ivenstrand, „ale jen těžko se to vyrovná hrůze, když byly uneseny děti z mé a Stephenovy provincie. V Domě paměti je podřízli jako podsvinčata a vysáli z nich všechnu krev, bohové, buďte nám nápomocni. Odporné násilné činy se objevují po celé zemi už nějakou dobu, Tristane. Vzhledem k tomu, že jsi hlavní autoritou, neseš ty zodpovědnost za zjištění původu tohoto násilí. Zatím jsme neviděli žádný výsledek, nedostalo se nám žádného vysvětlení. A když se to teď dotkne osobně tebe, tak z nějakého důvodu náhle očekáváš, že jako jeden muž pošleme všechna svá vojska na sebevražednou misi. Je to šílené.“

Zvony na věži začaly odbíjet poledne a v místnosti se rozhostilo ticho. Když odbila dvanáctá, promluvil Nielash Mousa.

„Něco bych dodal,“ pronesl tichým a suchým hlasem.

Tristan Steward odtrhl pohled od ostatních správců a zahleděl se na kněze ze sousední provincie Sorbold.

„Ano, milosti?“

Biskup kývl na vyslance, který jej do Rolandu doprovázel. Muž vytáhl složený svitek a podal mu jej. Biskup list rozvinul, rychle jej přečetl a pak se rozhlédl po přítomných.

„Jeho výsost Korunní princ Sorboldu dostal zprávu od krále Achmeda z Ylorcu prostřednictvím letecké pošty. Král popírá jakékoli přepadení či násilný útok ze strany Bolgů na kteréhokoli orlandanského občana.“ Muži si začali mezi sebou povídat a

Mousa vytáhl další, menší svitek zapečetěný voskem s erbem Ylorcu. Pak založil ruce a čekal, až nastane ticho. „Navíc mě princ požádal, abych tobě, lorde regente, doručil zprávu, která byla přiložena k poselství krále Achmeda a která je adresována přímo tobě.“ Mousa natáhl ruku se zprávou.

Tristan Steward vyskočil, chňapl po svitku, rozlomil pečeť a rychle přečetl zprávu. Ostatní správci i duchovní pozorovali, jak mu tvář úplně zbělela a jak pomalu a těžce opět usedl. Hleděl chvíli nepřítomně na zprávu a všichni ostatní muži zůstali v naprosté tichosti. Nakonec všechny znovu přejel pohledem.

„Kdo se v této záležitosti postaví na mou stranu?“ zeptal se nakřáplým hlasem.

„Já ne,“ prohlásil jednoznačně Martin Ivenstrand.

„Ani já,“ přidal se Cedric Canderre. „Promiň, Tristane.“

„Zbabělci,“ ušklíbl se Tristan. „Je to pro vás snadné stát stranou, co? Vaše země jsou daleko od Zubů a vaši občané se nemusí obávat kanibalů, alespoň prozatím. Ale co řeknete vy, Quentine? Ihrmane? Vaše provincie hraničí s Ylorcem. Cožpak nebudete bojovat, abyste zachránili Bethe Corbair a Yarim?“

„Ne kvůli téhle záležitosti,“ řekl neústupně Quentin Bladassarre. „Pokud je mi známo, tak tvé vojáky napadli vlci. Nepředložil jsi nám jediný důkaz, že by tomu bylo jinak.“

„Podle mého soudu bychom si všichni přivodili jen záhubu, zejména když teď známe zamítavé stanovisko krále Achmeda,“ prohlásil Ihrman Karsrick. „Pokud mluví firbolgský král pravdu a ty napadneš hory, z *tebe* se stane agresor, který porušil mírovou smlouvu. A pak budeš pokutován deseti procenty rolandského území, ovšem za předpokladu, že tě Bolgové vůbec nechají ještě jednou vyjednávat o míru. S tím nechci mít nic společného. Je to šílenství.“

Zoufalství a vztek zkřivily tvář pána Rolandu; nakonec se obrátil na svého bratrance, Slephena Navarne.

„Stephene, stůj při mne. Pomoz mi, ať to pochopí.“

Stephen vzdychl a uhnul pohledem; zachytil účastné gesto Vyvolavače. Když se znovu obrátil na Tristana, výraz jeho zelenomodrých očí byl jednoznačný.

„Jak jim to mám vysvětlit, když ani já pořádně nerozumím tvému postoji? Tristane, víš, že jsem ti věrný a položil bych za tebe život, ale nikdy životy svých nevinných občanů. V tomhle při tobě stát nemohu."

Opět zavládlo hluboké ticho. Lord regent vstal od stolu a zdrceně kráčel k vysokým oknům knihovny, která hleděla na hezké město. Opřel se o sklo a myšlenkami byl kdesi daleko.

Po chvíli si vévodové a biskupové začali mezi sebou tiše povídat. Philabet Griswold se obrátil na Iana Stewarda.

„To byla velice okázalá podívaná dnes ráno, milosti. Kéž bych já dokázal takhle pohotově ovládnout moře, jako jsi ty přivolal oheň z nitra Země." Ian Steward neřekl nic; zamyšleně pozoroval bratra a tvářil se ustaraně.

Stephen Navarne se podíval na Llaurona, jehož obličej byl klidný. Baziliky patriarchátu a jeho vyznání byly zasvěceny pěti živlům a pravda byla, že tradice se víceméně vytratily ze způsobu, jakým byla tato víra praktikována. Ovšem na druhou stranu se uctívání tradic živlů a jejich manipulace v mnohém podobaly praktikám Filidů, kteří vzývali přírodu. Stephen byl přesvědčen, že náhlý výbuch ohně byl spíš dílem Vyvolavače nežli Žehnatele Canderre-Yarimu, ale na Llauronovi nebylo nijak znát, že by třeba jen poslouchal.

Všichni přítomní se zabrali do různých debat na všelijaká témata. Stephen vstal a přešel k oknu, kde stál Tristan a bezmyšlenkovitě zíral na město. Trpělivě počkal, až lord Roland promluví. Nakonec Tristan vzdychl.

„Kéž bych ti mohl být více nápomocen před několika lety, Stephene, když zemřela Lydia," řekl. „Je mi to líto." Oči měl bez výrazu a nedalo se poznat, jakými cestičkami paměti se nyní ubírá.

„Kdo to byl, Tristane? Nebyla tam – nebyla tam Prudence, viď?“

Tristan jen přikývl a odešel z místnosti. Jeho nepřítomnosti si málokdo povšiml; všichni horlivě debatovali.

Stephen se snažil pochopit šokující význam Tristanovy odpovědi, až mu oči spočinuly na zmuchlaném svitku, který zde lord Roland zanechal, když z knihovny odešel. Stephen svitek pomalu zvedl a přečetl si několik slov napsaných tenkým písmem.

Domníval jsem se, že jsi dostal za vyučenou poměrně včas. Vidím, že jsem se mýlil. Říkal jsem ti, že později už bude cena mnohem vyšší. V obou případech jsi zaplatil příliš mnoho a navíc zbůhdarma – ona to stále neví.

* * *

„Vím, že tvoje bolest je nesmírná, můj synu.“

Tristan vzhlédl. Neslyšel, že by se otevřely dveře. Jak se obracel, zachytil odraz svého obličeje v zrcadle; spatřil tvář, na níž ještě nikdy nebyly tak patrný nemilosrdné stopy času. Vypadal strhaně; kolem úst se mu prohloubily vrásky a mezi obočím zela hluboká rýha. Oči měl celé zarudlé žalem a nedostatkem spánku, způsobeným právě tímto žalem.

Oči, které na něj chápavě hleděly, se také na chvilku zbarvily rudě, jakoby ze soucitu.

„Ano, Milosti,“ zamumlal lord Roland.

Na hlavě mu lehce spočinula ruka.

„Ostatní to nechápou,“ zanotoval zvučný hlas a nebyl v něm ani náznak povýšenosti. „Vidí jen to, co mají bezprostředně před sebou. Je velice těžké být jediným, kdo plně chápe závažnost situace, která se blíží, kdo vidí nebezpečí, když je ještě daleko na cestě. Říká se, že oči vizionáře často pláčou mimo čas.“ Ruka se přesunula na Tristanovo rameno a útěšně je stiskla.

Lord Roland zdrceně vydechl a sklonil hlavu na své pěsti, které ležely zaťaté na stole před ním. Ruka mu sjela z ramene přes záda a pak zmizela v rukávu hábitu.

„Tato země je opět rozdělena, můj synu. Po Velké válce dovolili tví cymrianští předkové, aby se Roland rozdělil mezi různé rody, protože se obávali chaosu a smrti, který zavinili Gwylliam a Anwyn, když toto spojení porušili. Bylo pošetilé věřit, že by to takhle mělo zůstat, aniž by nedošlo k ještě většímu chaosu. Podívej se na mne."

V posledních slovech zazněl jakýsi podrážděný kovový nádech, lehká výhrůžka. Tristan zvedl hlavu, ale spatřil laskavé modré oči, které na něj hleděly se zájmem. Chvilku mu připadalo, že v nich vidí ještě něco, něco temného, něco *rudého,* ale pak se svatý muž usmál a Tristan pocítil, jak se mu tělem poprvé toho dne rozlévá teplo; do dnešního dne vkládal zpočátku tak velké naděje, ale skončil naprostým neúspěchem. Teď cítil, že s ním konečně někdo souhlasí, že mu dává zapravdu, že jej *respektuje.*

„Tristane, jsi nejstarší a jednoznačný dědic cymrianské dynastie."

Tristan bolestně zamrkal: „Milosti –"

„Vyslechni mě, pane." Svatý muž se lehce uklonil, když vyslovoval poslední slovo, a Tristan pocítil v hloubi své duše, jak zázračně mizí nechutné hlodání způsobené dopoledním ponížením. Něco v tónu toho slova zasáhlo onu skrytou klenbu jeho královské linie, místo, které zapíral ve snaze udržet přátelskou shodu názorů se svým bratrancem a dalšími orlandanskými státníky. Byl to první příjemný pocit od chvíle, kdy se mu Prudence vysmekla z náruče a odjela pryč, do náruče děsivé smrti. Bezděky se lehce pousmál a jeho úsměv byl vřele opětován. Tristan přikývl; chtěl slyšet pokračování.

„Dědičný nárok na trůn ti možná nepřipadá až tak jednoznačný, protože v oněch dnech po Válce nechtěl nikdo trůn převzít. A opravdu, pokud by tak někdo učinil, necymrianské

obyvatelstvo by jej ihned z trůnu vyhnalo; tak velká byla nenávist vůči všem potomkům Serenů, nejen vůči Gwylliamově linii.

Sám to teď vidíš – válka je na spadnutí, ale z tohoto rozděleného systému nemůže nikdy vzejít žádný opravdový vůdce. Byl zde zcela nepochybně spáchán násilný čin, ale ostatní neprojevují dobrou vůli, aby se spojili a podpořili tě. Dokonce ani vévodové Bethe Corbairu a Yarimu, jejichž země s říší Firbolgů přímo hraničí.

K čemu však dojde, až se násilí vystupňuje? Až Firbolgové vylezou ze svých děr v Zubech a začnou se hemžit po zemích Rolandu a polykat je? Budete ty a ostatní správci jen tak sedět a přihlížet, jak tyhle nelidské stvůry požírají vaše nevinné občany, a to myslím doslova?“

„Jistěže – jistěže ne,“ zajíkal se lord Roland.

„Opravdu?“ Vřelý hlas náhle zchladl. „A co navrhuješ; jak tomu chceš zabránit? Nedokázal jsi je přesvědčit, aby se spojili, ještě než ta jatka vypuknou. Očekáváš, že jakmile začnou masakry nevinného obyvatelstva, sestavíš hned armádu, která by dokázala zastavit smrtící vlnu, která tyto kanibalské démony doprovází? Tristane, ve chvíli, kdy Firbolgové dojdou ke hranicím tvých zemí, bude už pozdě, abys je zastavil. Už budou mít v rukou Bethe Corbair a Yarim, možná i Sorbold. Sežerou tě zaživa, anebo tě zaženou do moře.“

Kalamář s inkoustem a několik vázaných knih spadly na zem, jak do nich Roland vší silou praštil. *„Ne.“*

Vřelost se vrátila do očí svatého muže, když se černý inkoust ze střepů kalamáře hromadil v loužičce na podlaze; vypadal jako tmavá krev.

„Ach, neblahé znamení. Vidíš, měl jsem pravdu. Koneckonců, mohl bys být jedním.“

Navzdory laskavému pohledu mířícímu přímo do Tristanových očí a teplu šířícímu se po místnosti po zlém rozkolu, k němuž zde došlo, Tristan náhle pocítil chlad.

„Jedním k čemu?“

Tristanovi v uších zaznělo vrzání nohou židle, kterou si muž odsunul a na niž se usadil přímo proti Tristanovi.

„Jedním, který vrátí Rolandu mír a bezpečí. Jedním, jenž bude mít dost odvahy, aby skoncoval s chaosem, vládnoucím v královské struktuře těchto zemí, a jenž nastoupí na trůn. Kdybys měl nadvládu nad celým Rolandem, ne jen nad Bethany, ovládal bys všechny armády, které ses dnes marně pokoušel spojit. Ostatní vládci mohou říct ne lordu regentovi. Králi by nemohli odmítnout poslušnost. Tvoje pokrevní linie je stejně dobrá jako linie kohokoli jiného, ba mnohem lepší."

„Nejsem z těch, které je třeba přesvědčovat, Milosti," řekl trpce Tristan. „Sice to prokázalo už dnešní dopolední fiasko, ale buď si jistý, že ostatní správci vůbec nechápou, jak zřejmý je můj nárok na trůn, tak jak to vidíš ty."

Svatý muž se usmál a pak pomalu vstal od stolu. „Nech to na mně, pane," pronesl tichá slova, která zněla Tristanovým uším velice příjemně. „Tvůj čas přijde. Jen dbej, abys byl připraven, až k tomu dojde." Pomalu došel ke dveřím, otevřel je a ještě jednou se ohlédl přes rameno.

„A, pane?"

„Ano?"

„Budeš přemýšlet o tom, co jsem ti řekl, hmmm?"

Lord Roland souhlasně přikývl. A jak slíbil, tak udělal. Když vévodové a duchovní vůdci konečně opustili Bethany, Tristan skutečně tuto myšlenku neustále omílal v hlavě. S každým novým nadechnutím o tom dumal stále více, jako by neměl nic jiného na vybranou, a v mysli si stále dokola opakoval slova mudrce, jako by to byla nějaká neodbytná melodie. V jejím rytmu se utopila jakákoli jiná myšlenka.

Příkaz či vnuknutí se mu omotalo kolem duše jako divoké víno, rostlina s provazcovitými úpony, o níž kdysi zjistil, že se z ní dají dělat báječné pasti. Smyčky visely volně a byly neškodné, dokud v nich neuvízla oběť. Pak se liány stáhly a neúprosně

škrtily lapené zvíře tak dlouho, až přestalo bojoval. Přemílání této myšlenky bylo děsivě podobné.

Pouze v noci nenacházel slov pro svou starší a hlubší posedlost – pro svůj neukojitelný hlad po oné ženě, kvůli níž obětoval všechno, včetně jediné lásky, kterou kdy v životě poznal. I teď, po všem, co se stalo, nepřestával snít o Rapsodii.

Ve spánku se mu připomínala, zahalená do ohnivého tepla. Snil o tom, jak se s ní miluje, divoce, vášnivě, jak jí hledí do tváře, než se v něm přehnala bouře; pak náhle pod sebou viděl starší a mnohem známější obličej, zvrásněný věkem – místo zlatých kadeří jahodové lokny.

Lokny zbarvené černou krví.

Z takových snů se probouzel zbrocený studeným potem, divoce se třásl, toužil, aby mu Rapsodie zmizela z hlavy, přál si, aby nějak dokázal vymýtit tohoto překrásného démona, jenž ho ve snech pronásledoval.

Lord Roland nevěděl, že jeho posedlost Rapsodií, hluboká a podvědomá, jež se mu přisála přímo na duši, byla jediná možnost, která ho chránila před nadvládou jiného, mnohem temnějšího démona.

36

Studené kamenné schody do altánu na Elysianu se v pronikavém slunečním světle blyštěly. Dalo dost práce vyčistit z mramorové konstrukce zažranou špínu a lišejníky, které se zde nahromadily za dlouhá staletí, stejně jako zuhelnatělé černé saze, ale to velké úsilí se vyplatilo, pomyslela si Rapsodie. Malý altánek zářil jako svatyně v tiché zeleni podzemní jeskyně.

Dopoledne strávila prací na zahradě. Přišli ji navštívit Jo s Grunthorem. Rapsodii se po Jo velice stýskalo a chtěla ji vidět. Grunthor přišel proto, že Jo sama vůbec nedokázala najít cestu do

podzemní říše Elysian. Nedokázala ani s větší přesností určit, kde se nachází Kraldurge, oblast nad podzemní jeskyní, o níž se Firbolgové domnívali, že tam straší, ani hraniční hory, které Elysian skrývaly, přestože už Elysian několikrát navštívila. Pro všechny čtyři se Joina neschopnost stala zdrojem četných žertů.

Oběd si snědli v zahradě; bohatství květů všech rostlin, které zde Rapsodie zasadila, šířilo těžkou a sladkou vůni a barevná pestrost byla pro změnu pastvou pro oči. Jo toho moc nenamluvila, většinu času strávila tím, že hleděla do stinných hájů a jeskyních útvarů nad hlavou. Více než všudypřítomná okolní krása ji okouzloval naprosto odlišný charakter celého místa. Krápníkové útvary, třpytivý vodopád a duhové měňavé barvy kamene přitahovaly její zrak a probouzely v ní fantazii. Grunthor se Rapsodii vyrovnal v klevetění a vyměnili si i několik oplzlých vtípků. Jo se smála s nimi.

Oběd byl dobrý a čas ubíhal příjemně, až přišlo Rapsodii líto, že je po všem. Nakonec ale Grunthor vstal, vychovaně si utřel do ubrousku ústa s velkými špičáky a poplácal Jo po hlavě.

„Tak hele, slečinko, už je čas, musíme se vrátit. Jídlo bylo báječný, vévodkyně.“ Rapsodie jej objala, pak i Jo. Kráčeli dolů ke břehu jezírka a stále si povídali.

Když Grunthor připravoval člun, vzala si Rapsodie Jo stranou. „Tak co? Už jsi přemýšlela o tom, že bys tady žila se mnou?“

„Tak trochu,“ zrozpačitěla Jo. „Raps, neber si to špatně, děsně se mi po tobě stejská, ale fakt nevím, jestli bych tady dole mohla žít.“

Rapsodie přikývla. „Chápu.“

„Vždyť sem ani netrefím, to sama víš. To by moh bejt problém.“

„Já vím. Jo, to je v pořádku. Pokusím se přijít za tebou do Cauldronu častěji, jestli mi tam ovšem Achmed nechá můj pokoj.“

„No, prozatím jo, ale už vyhrožuje, že prodá tvoje oblečení.“ Jo zamrkala a Rapsodie se smála. „Dej mi ještě chvilku, abych si to mohla pořádně rozmyslet,“ prosila Jo. „Mohla bych mít ten pokoj s věží?“

„Který budeš chtít,“ odpověděla Rapsodie a znovu ji objala. Viděla, že Grunthor je už připraven. „Přemýšlej, jak dlouho budeš chtít; máme spousty času.“

Jo se usmála a políbila ji. Pak běžela k místu, kde čekal Grunthor, nasedla a mávala, zatímco Grunthor vesloval. Když jí nakonec člun zmizel z dohledu, Rapsodie přestala mávat a vzdychla si. Nastal okamžik, kdy už se nemohla na nic vymlouvat. Přišel večer a Rapsodie naslouchala zpěvu ptáků, kteří se usídlili v útlých stromech, jež zasadila poměrně nedávno. Ptáci si nějak našli cestu i do podzemí a příležitostně některého spatřila v zahradě, jak poskakuje po trávníku. Sluneční světlo nahoře opouštělo svět, takže v nitru Elysianu už bylo šero. Jen teplý večerní vzduch jí napovídal, že noc přijde až za chvilku.

Rapsodie se zhluboka nadechla a utvrzovala se ve svém rozhodnutí. Co zamýšlela provést, přinášelo mnohému, co milovala, veliké riziko – Elysianu a jeho pověsti bezpečného útočiště. Pokud se však mýlí, může své přátele a jejich bezpečí ohrozit daleko více, i když stále trvala na tom, co pověděla Achmedovi o jeho síle a postavení.

Procházela se zahradami mezi lavičkami a pomalu kráčela cestičkou k altánu. Váhavě stoupala po schodech, a když se konečně ocitla uvnitř, otáčela se dokola, aby si vychutnala majestátnost jeskyně, která ji obklopovala. Zavřela oči a naslouchala melodii vodopádu, který se řítil shora a šplouchal v jezírku. Pak zůstala tiše stát, mělce dýchala a představovala si obličej, který spatřila na lesní mýtině, obličej, jenž se na ni nejistě usmíval. Obličej s dračíma očima.

Vysokým a čistým hlasem zazpívala jeho jméno vřelým a sladkým tónem. Bylo to dlouhé jméno a chvíli trvalo, než ho celé přezpívala, ale jakmile skončila, rozléhalo se jeskyní jako zvon.

Altán fungoval jako přírodní hlásná trouba; její píseň nabrala na síle, vznášela se nad jezerem a stále rychleji vířila v kruzích. Zazpívala jméno ještě jednou, a znovu, pak mu určila jasný a přesný směr, notu, která jej měla vyhledat. Táhlý tón jej měl zavést na toto skryté místo, a pokud sem přijde, najde zde uzdravení.

Přestala zpívat, ale píseň se ještě chvíli vznášela nad altánem, pak se ve víru zvedla do výše a prchla z jeskyně; ozvěna však byla stále slyšet ve stěnách na míle daleko. Pak zmizela, ale Rapsodie ji přesto zaslechla v dálce, jak zvoní uprostřed noci a hledá. Rapsodie doufala, že on tu píseň uslyší.

* * *

Ashovi se zdálo o Rapsodii, když vtom ho náhle probudil zvuk jejího hlasu, jak volá jeho jméno. Zavrtěl hlavou a znovu se uvelebil pod stromem, kde spal.

Zdálo se mu o ní téměř každou noc. V dnešním snu tančila s větrem ve vysoké trávě na vřesovišti, paže držela volně od těla, jako by létala. Pak ji zachytil vítr; přenesl ji přes okraj propasti dolů do kaňonu. Vykřikl Rapsodiino jméno, ale jeho hlas zanikl v nastalé vichřici. Běžel na okraj vřesoviště a díval se dolů, ale neviděl ji.

Pak zaslechl, jak ho volá, a znovu ji spatřil, jak stojí uprostřed vřesoviště oblečená v černém rouchu a vlasy má svázané svou černou sametkou. Na štíhlém krku jí jako vždy visel medailónek. V temnotě po ní tápal rukou, ale probudil se a byl opět sám jako kdykoli jindy.

Nejprve proklel všechny sny. Probuzení bylo vždycky tak trýznivé, a jakmile se ze snů probral, plnou silou na něj zaútočila bolest, již měl ukrytou v hrudi, odkud se šířila po celém těle. Nejvíce jej však skličovalo to, že ji na konci každé noci ztrácí, a tahle bolest byla neuvěřitelně silná.

Nakonec se však přesto prese všechno začal na její noční návštěvy v hloubi své duše těšit. V říši lady Rowan, Yl Breudiwyry, Strážkyně snů a Hlídače snů byla Rapsodie jeho po většinu nocí. Věděla o jeho citech a radostně mu je oplácela; spala mu v náručí a beze známky strachu se s ním milovala. Příležitostně se k ní vplížila noční můra a pak byla Rapsodie chladná, vzdálená, nebo se ani nesměl přiblížit. Jednou se mu zdálo, že ji donekonečna hledal, až ji nakonec našel v ložnici firbolgského krále. Nedokázal ji přesvědčit, aby odešla. Z toho snu se probral zalitý studeným potem a s bolestí hlavy, která trvala celé hodiny.

Nejhorší byly ale noci, kdy se mu ve snech vůbec nezjevila. Jednou se mu stalo, že se mu o ní nezdálo tři noci po sobě, a on zmalomyslněl natolik, že když splnil své poslání, co nejrychleji spěchal do malé komůrky za vodopádem.

Bleskurychle otevřel dveře a ihned pocítil Rapsodiinu čerstvou a sladkou vůni; ulpěla na přikrývkách a na oblečení, které mu vyprala a složila. Ashe se natáhl na postel a vzpomínal na jejich poslední společnou noc, kdy se Rapsodie omotala kolem polštáře jako hádě. Roztoužil se při vzpomínce, jak ji utěšoval, když tolik hledala klidný noční spánek. Té noci se mu o ní zase zdálo; zpívala lirinským dětem a byla v pase poněkud silnější; sama čekala dítě.

Opět zaslechl její volání, už podruhé; nenazývala ho jménem, pod kterým ho znala, ale jeho pravým jménem se všemi jeho složitými přídomky.

Gwydion ap Llauron ap Gwylliam tuatha d'Anwynan o Manosse, přijď ke mně. Tohle jméno mu bylo v celém dosavadním životě prokletím. V dětství bylo směšně dlouhé a připomínalo tolik věcí. Nyní se k němu jeho prostřednictvím mohl dostat démon. Nikdy ho nenapadlo, že by jeho jméno bylo krásné, dokud je nezaslechl ve větru a pronesené hlasem, který mu zpíval ve snech.

Ashe si stále nebyl jistý, zda se mu to zdá či nikoli, ale hlas ho stále volal, tiše, ale naléhavě, táhl ho někam daleko, někam, kde to vůbec neznal. *Mohla by to být démonova léčka,* napadlo ho. Už několikrát ho podobným způsobem navedl ke zločinu. Na rozdíl od oněch léček jej však tento hlas nepřemlouval, ani se mu nijak nevlichocoval, jen jej prostě volal – jemně, ale důrazně.

Gwydione, přijď ke mně.

Kde by mohla k tomu jménu přijít? V očích a mysli celého světa a v dostupných historických záznamech byl mrtvý, a to už mnoho let. Jen jeho otec věděl, že je naživu; vždy dával velký pozor při svých tajných návštěvách, aby do domu vstoupil ukrytým vchodem. Rodina i přátelé byli také přesvědčeni, že zemřel. Z nejrůznějších důvodů skončil jeho život oné noci před dvaceti lety. Neexistoval nikdo, kdo by něco věděl, s výjimkou F'dora. Čím více o tom přemýšlel, tím větší nabyl jistoty, že toto volání je démonického původu.

Gwydione.

Ashe vstal a setřásl poslední zbytky spánku. Agónie se opět přihlásila, jako kdykoli jindy, ale mysl měl jasnější než obvykle. Pomyslel na svého otce a na průzkum, který Llauron v brzké době plánoval; vzpomněl si na poslední masakr v pohraničí – opět se stejně nenajde žádné vysvětlení. Uzavřel mysl a všemi smysly vnímal jen to volání; při všem na světě znělo jako Rapsodiino volání. Její hlas znal velmi dobře; dokázal si vzpomenout na každičké slovo, každou změnu melodie, na každou ranní modlitbu i večerní píseň. Musel jít za tím voláním, ať bylo riziko jakkoli veliké.

* * *

Rapsodie šila u ohně v šeru, v něž se zvolna rozprostřelo odpoledne, když v sobě ucítila podivný neklid. Na Elysianu se objevil Ashe, i když si nebyla vůbec jista, jak to poznala. Seděla v ložnici. Hned vyskočila a běžela do věže, do místnosti s oknem.

Seděla u okna a očima prohledávala temnou vodu jezera; pátrala po člunu, který ho k ní přiveze. Uplynulo pět dnů, co zazpívala svou píseň; teď ji překvapovalo, že dorazil tak rychle. Musel být někde poblíž, když ji zaslechl.

Pak se jí sevřel žaludek při pomyšlení, kde vlastně bere tu jistotu, že je to vůbec Ashe. Doufala, že jistou zárukou je pro ni způsob, jakým ho přivolávala. Také už však byla svědkem démonických sil, které dokáže používat Rakšaš, takže si teď raději nedovolila předpokládat vůbec nic. Sešla po schodech a čekala.

Cestou míjela zrcadlo, tak se podívala, zda nevypadá příliš bezbranně, ale jakmile se spatřila, trhla sebou. Měla na sobě dlouhou bílou lněnou košili, jejíž záhyby měly okraje lemované azurově modrou barvou; stejně modrá byla i vlněná sukně. Sametka ve vlasech se k sukni hodila; vypadala jako školačka. Už se nedá nic dělat, napadlo ji. Na převlékání není čas.

Rapsodie přecházela před krbem v salonu a snažila se zklidnit nervy. Znovu si připomněla, o čem se s Achmedem a Grunthorem hádali.

Všichni to jsou samí lháři. Ve starém světě jsi alespoň věděla, kdo je na straně zlých božstev, protože vyznávali to, v co věřili. Tady, v tomhle novém a znetvořeném světě i ti údajně dobří tě jen vypočítavě zneužívají. Dřívější temné síly blednou závistí nad spouští, jakou dopustili ti ‚dobráci', Pán a Paní Cymrianů. A ty jako by ses položila na stříbrný talíř a celá se oddala zrovna tomu největšímu lháři ze všech.

Pokud to udělám, je to moje volba. Ponesu to riziko, a jestli zůstanu naživu nebo zemřu, to bude záviset jen na mně.

Špatně. My všichni můžeme kvůli tvému rozhodnutí trpět, protože nebojuješ jen sama za sebe, odhazuješ celou naši neutralitu, a jestli vložíš ruku do ohně za někoho špatného, prohrajeme všichni.

Snažila se překonat paniku, která v ní narůstala. *Prosím, ať udělám správnou věc,* šeptala. *Prosím, ať se nemýlím.* Ashovi nic

nedlužila; žádné spojenectví, přátelství; nic z toho, co ji pojilo k Jo a dvěma Bolgům.

Zabijeme ho. Estli se spleteme a vobjeví se ňákej další, taky ho zabijeme.

Nemůžeš jen tak kráčet světem a zabíjet lidi na potkání, když nevíš, jestli je to správné.

A proč ne? Dycky nám to přineslo jen dobrý. Vážně, slečinko, tady jde vo hodně a nemůžem si dovolit riskovat, když si nejsi jistá.

Na dveře domku na Elysianu někdo zaklepal.

37

Od chvíle, co vstoupil na území Bolgů, nepřestával Ashe cítit posvátnou úctu. Jeho okouzlení narůstalo, jak kráčel za tím hlasem přes temné hory, vřesoviště, do hlubin Skryté říše. Zastavil se na delší chvíli jen jednou, aby se schoval před hlídkami, pak znovu vykročil za zvukem, za voláním.

Když se ocitl na louce v Kraldurge, hlas byl zřetelnější a silnější. Rozhlédl se po skalních stěnách, jež ho obklopovaly, a věděl, že by Rapsodiino útočiště nikdy nenašel, a to ani kdyby použil své dračí smysly. Jakmile si to uvědomil, začal se mu po těle rozlévat pocit bezpečí.

I v mém domě budeš v bezpečí.

V Cauldronu? Děkuji, nechci.

Můj dům není v Cauldronu. A vsadím se, že najít ho je mnohem obtížnější.

Jak sestupoval do jeskyně, jeho údiv neznal mezí. To místo bylo magické; křišťálově čisté jezero, vodopád, blýskající se krápníky, které v podzemní jeskyni rostly shora dolů i zdola nahoru.

Nejvíce jej však okouzlovala píseň jeskyně. Byla radostná – bylo to něco jiného, než co zaslechl v zemích Bolgů. Píseň zvonila ve vzduchu a harmonickým a klidným tónem mu jitřila všechny smysly. To může být jedině Rapsodie, napadlo ho. Kdyby tu tohle místo bylo ještě před Bolgy a bylo obydleno v době Gwylliama a Anwyn, bylo by znečištěné nenávistí, zjevným a hmatatelným zlem, které způsobilo zkázu starých cymrianských zemí; zbyla by po něm jen prázdnota a smrt. Že z tohoto místa vyzařovalo teplo a klid, bylo znamení, že je tu Rapsodie.

Jakmile měl na dohled malý domek, bylo mu jasné, že tady žije. Cítil ji ze všech koutů, věděl, jak se pohybuje z místnosti do místnosti, jak všude roznáší svoje teplo. Do potemnělého odpoledne vesele pomrkávala světla oken a z komína stoupaly proužky dýmu. Svým dračím smyslem zaznamenal sebemenší podrobnosti tohoto místa; od třpytícího se altánu se zlatou ptačí klecí, odkud stále zněla píseň s jeho jménem, až po rozsáhlé zahrady přetékající opojnými květy léta. Krása tohoto místa byla tak silná, že dokázala zmírnit bolest, která ho všude provázela.

Uklidnil se. Rozhodl se, že jí o svých pocitech poví, že už skoncuje s tou hrou na cymrianské mlčení. Tady bylo to správné místo, kde tak mohl učinit, pokud někde nějaké existovalo, a dozrála správná chvíle, pokud mohla nastal.

Rapsodie otevřela dveře. Stál tam, plášť měl přehozený přes ruku a nejistě se na ni usmíval, stejně jako tehdy poprvé, kdy jí na lesní mýtině odhalil svou tvář. Rapsodiiny oči se okamžitě zaměřily na Ashovy zorničky; měly tvar štěrbiny jako dříve. Pak zalapala po dechu. Naježené vousy zmizely, tvář měl hladce oholenou, stejně jako v Sepulvartě. Úsměv mu z obličeje náhle zmizel.

„Něco se děje?“

Rapsodie na něj ještě chvíli hleděla a pak zavrtěla hlavou. „Ne, promiň. Nic se neděje. Prosím, pojď dál. Nechtěla jsem být nezdvořilá.“

Ashe vešel do salonu a rozhlédl se. Všude bylo tak útulno – očima se vpíjel do každé maličkosti a cítil touhu, kterou nedokázal pojmenovat.

Pokoj byl příjemně zařízený barevným tkaným vlněným kobercem a dvěma křesly u krbu na jedné straně a malou pohovkou na straně druhé. Všude byly vázy s květinami a rozmanité drobné krásné předměty zdobily stěny a stolky. Hudební nástroje byly umístěné ve skříňce zhotovené z třešňového dřeva a každý byl označen nápisem. Ve vzduchu vonělo mýdlo a bylinky a také trochu vanilky. Ashe se nadechl a vzdychl.

„Hezké místo."

„Děkuji." Rapsodie se natáhla pro jeho plášť; svou chybu si uvědomila hned, jakmile jí jej neprozřetelně upustil do rukou. Nemohla uvěřit, že jí plášť vůbec svěřil. Cítila z něj chlad a linula se z něj jemná mlha, ale jinak se v ničem nelišil od běžného oblečení. Když ho pověsila na jeden z věšáků u schodů, obrátila se a pohlédla mu do obličeje.

„Kam se poděly vousy?"

Ashe se podíval do ohně a usmál se. „Někomu, jehož úsudku si velice vážím, připadalo, že bych vypadal lépe bez nich."

„Ach tak." Ztichla, až jí to bylo nepříjemné; vůbec nevěděla, co má říct.

Ashe se otočil a pohlédl na ni: „Rapsodie? Volala jsi mě?"

„Ach, ano," opakovala. „Doufám, že jsem tě nevyrušila při něčem důležitém."

„Cos chtěla?"

Opřela se o zábradlí. „Vlastně dvě věci. První je nahoře v mé ložnici. Vadilo by ti jít se mnou nahoru?"

Ashe těžce polkl ve snaze potlačit vzrušení, které se ho zmocnilo ve chvíli, kdy otevřela dveře. „Ne," řekl stručně.

Rapsodie se na něj usmála a on pocítil palčivou touhu jako pokaždé, když mu věnovala tenhle rozzářený pohled. Nejprve

pověsil pás s mečem vedle jejího na držák u dveří a pak ji následoval po schodech nahoru.

Její ložnice byla také krásná, vkusně zařízená a plná věcí, které milovala. Otevřené dveře cedrové skříně odhalovaly pečlivě upravený šatník vkusných barevných šatů; v žádných ji ještě neviděl. V jednom rohu ložnice stál vysoký paraván, pomalovaný stejnými barvami západu slunce jako džbán a umyvadlo ve stojanu. Před krbem se leskly měděné kozlíky. Rapsodie přistoupila k hojně zdobené krbové římse a zvedla dvě drobné malby, které tam byly vystaveny. Podala je Ashovi, který stál u krbu vedle ní.

Na jednom oleji byly namalované dvě malé děti, chlapec na prahu dospívání a o několik let mladší děvče. Oba byli pohlední, očividně v nich kolovala šlechtická krev. Dívka byla blondýna, chlapec měl tmavé vlasy. Naopak druhý obrázek byl plný rozšklebených obličejů nakreslených uhlem. Tváře měly drsné vzezření a byly chlupaté; Ashe ihned poznal, že jsou to firbolgské děti. Tázavě na Rapsodii pohlédl.

„To jsou moje vnoučata," řekla a smaragdové oči pátraly v jeho obličeji.

Ashe stále nic nechápal. „Aha. Ano. Zmiňovala ses o nich. Už si vzpomínám."

„Myslela jsem si, že zejména tyhle děti by tě mohly zajímat," ukázala na olejomalbu. „To jsou děti lorda Navarna."

Stalo se, jak očekávala: Ashovy oči se zaplavily slzami a strnule usedl na pohovku před krbem. Předpokládala, že děti nikdy neviděl a ani o nich možná neví; Llauron si zcela zjevně nedělal starosti s tím, aby svému synovi sděloval významné události ze života jeho nejlepšího přítele. Rapsodii se žalem sevřelo srdce. Stála u opěradla pohovky, jednu ruku mu položila na rameno a druhou ukazovala na obrázek.

„Ta malá, Melisanda, se narodila v první jarní den; je to učiněné sluníčko. Její bratr je trochu vážnější, hodně přemýšlí, ale když se usměje, rozzáří se celá místnost. Má narozeniny

poslední podzimní den.“ Odmlčela se; nechtěla ho ochromit naprosto. „Jmenuje se Gwydion.“

Ashe se na ni podíval a oči měl plné emocí, které Rapsodie nepoznávala. Dlouze na ni hleděl a pak se znovu zadíval na obrázek.

„Chtěl bys pocítit, jací jsou?“ zeptala se. Ashe zdrženlivě přikývl. Položila mu na rameno i druhou ruku a začala zpívat píseň, kterou pro ně napsala, když se s nimi seznámila, píseň, která je dokonale popisovala. Melodie Melisandy byla rozverná, hravá a nepředvídatelná. Gwydionova zněla hlubokými a něžnými tóny a při každém opakování nabírala stále složitější podobu. Když dozpívala, podívala se na pohovku, kde Ashe seděl a plakal. Rapsodie pocítila hluboký zármutek, obešla pohovku a poklekla před ním.

„Ashi, je mi to moc líto. Nikdy jsem neměla v úmyslu tě takhle rozrušit.“

Ashe se podíval na její ruku a podivně se usmál. „Neomlouvej se; ty za to nemůžeš. Děkuji ti.“

„Domnívám se, že to je dobrý úvod k tomu, co ti chci říct,“ pokračovala Rapsodie, když si Ashe hřbetem ruky stíral slzy. „Totiž, že vím, kdo jsi.“ Ashe opatrně přikývl. „Myslím tím, že vím naprosto přesně, kdo jsi.“

„A kdo jsem?“

„Ashi, prosím tě, nezahrávej si se mnou,“ řekla trochu nazlobeně. „Samozřejmě chápu, co tě pojí s lordem Stephenem. Znala jsem tvé jméno natolik dobře, že jsem tě přivolala. To znamená, že znám všechny jeho významy.“

Ashe vzdychl. „Myslím, že ano.“

„Vadí ti to?“

Zavrtěl hlavou. „Vlastně ne. Svým způsobem je to úleva.“

„Inu, doufám, že do rána ti poskytnu ještě více podobné úlevy.“

„Jak to?“

„Uvidíš za chvíli. Nejdřív ti musím říct něco důležitého.“

Ashe přikývl a chvíli si hleděli do očí. „Poslouchám.“

Rapsodie také přikývla. „Dobrá. Došla jsem k jistému rozhodnutí; vzhledem k tomu, že se to týká tebe, myslím, že bys o tom měl vědět.“

„Ano?“

Zhluboka se nadechla. „Už mám dost toho cymrianského tajnůstkářství. Rozhodla jsem se, že ti budu věřit, a upřímně řečeno, je mi úplně jedno, jestli je to správné nebo ne. Nesnáším, když si nemohu být jistá ve svých pocitech, a odmítám si je nepřipouštět. Proto jsem se rozhodla, že budu tvou přítelkyní, ať už jsi můj přítel nebo ne. Znamená to, že se o tebe budu starat, budu tě chránit celým svým životem. Budu bojovat s oblíbenci Podsvětí, abys byl v bezpečí, stejně jako bych to udělala pro Achmeda, Grunthora nebo Jo. A jestli po mně jdeš, jestli pro mě plánuješ něco hanebného a zlého, prosím, neříkej mi to. Budu radši, když mě teď na místě zabiješ, než kdybys mě někdy později zradil. V každém případě si stojím za svým. Nemusíš mi to nijak oplácet, jen spolupracuj. Prosím, natáhni prsteníček.“

„Promiň?“

Rozpačitě zakašlala. „Asi to bylo ukvapené. Ocenila bych, kdyby sis ten prsten navlékl.“ Vzala signet, který jí dal Patriarcha, prsten, který obsahoval svatý úřad a moudrost a s tím související léčitelské schopnosti.

Ashe otevřel udiveně oči: „Kde jsi k tomu, proboha, přišla?“

„V Sepulvartě. Chránila jsem Patriarchu a bojovala s Rakšašem, když zaútočil – ano, obávám se, že jsem to byla já.“ Zpráva o souboji v bazilice se rozšířila rychlostí blesku po celém Rolandu; byla si jistá, že se o tom dozvěděl i Ashe. „Nikdo to neví, ale Jeho Milost mi oné noci předala svůj úřad. Patriarcha mě požádal, abych prsten ochraňovala a bránila do poslední kapky krve. Stejnou prosbu mám teď já k tobě, a vzhledem k tomu, že vím, že tě prsten i uzdraví, dávám ti ho. Navleč si ho.“ Ashe na ni jen zíral.

„A jen tak mimochodem," pokračovala Rapsodie, „vím také všechno o Rakšašovi. Kvůli tobě ho zabiju a vezmu si od něj nazpět i ten nejmenší kousek duše, o kterou tě okradl. Pak můžeš vzít celou záležitost do svých rukou a stát se pánem a vládcem Cymrianů. Pomohu ti, jak to jen bude v mých silách, aby se říše opět sjednotila."

Ashe náhle vstal a přešel ke krbu. Položil ruce na římsu a několikrát se zhluboka nadechl. Rapsodie jej tiše pozorovala, jak pomalu vstřebává všechno, co mu řekla. Nakonec se k ní obrátil.

„Nevím, co ti mám říct."

„Proč bys musel něco říkat? Žádám tě jen o jediné – nasaď si ten prsten."

„Nevím, jestli chápeš, co mi vlastně dáváš."

Nevolí se jí trochu svraštilo obočí. „Ashi, ty si opravdu myslíš, že jsem úplně hloupá."

„Já – nemyslím, ne, tohle si vůbec nemyslím. Naopak, já –"

„Nenašla jsem ten prsten někde na půdě zahrabaný v krabici se starým oblečením, nebo někde na stole na tržišti, dostala jsem ho přímo od Patriarchy té noci, co prováděl svůj rituál Dne Nejvyšší svátosti; byla jsem u toho obřadu osobně. Proč si myslíš, že by mi dával tak významnou věc, nejcennější věc, kterou měl, kdybych plně nechápala význam toho prstenu?"

„Pak ale možná nevíš nic o mém otci, nevíš, že je –"

„– že je hlavou protichůdného vyznání a že jednoho dne možná staneš na jeho místě ty? Ano, to také vím. Uvědomuješ si, že když dorazili Cymriané ze Serendairu, existovalo jen jedno náboženství – kombinace praktik Gwynwoodu a Sepulvarty, a že tohle náboženské schizma vyvolal vlastně rozkol Cymrianů a jejich válka? Pokud máš v úmyslu napravit rozpory v politickém životě cymrianského lidu, proč bys současně nezacelil i tuto trhlinu? Zúčastnila jsem se posvátných obřadů v obou církvích a jsou si mnohem bližší, než by tě možná vůbec napadlo. Kdo potřebuje Patriarchu *a* Vyvolavače? Proč bys nemohl ve své osobě spojit oboje? Nebo proč nemůže být pán Cymrianů hlavou

obou věr a správu církví ponechat představitelům každé frakce? Uznávat právo lidí na vlastní víru, ale současně je sjednotit jako jeden monoteistický národ?“

Zmlkla. Ashe na ni nevěřícně pohlížel.

„Co je?“ zeptala se.

„Jsi úžasná.“

„Proč?“

Ashe zavrtěl hlavou a usmál se. „A děsíš mě. Ohromuješ a děsíš zároveň.“

„Teď to nechápu.“

Opět položil ruce na římsu a opřel si o ně hlavu. Světlo ohně se mu odráželo od lesklých vlasů barvy mědi. Chvíli tak zůstal opřený a třídil si myšlenky; zhluboka dýchal; Rapsodie nevěděla, jestli se mu neudělalo nevolno. Nakonec se vztyčil a obrátil se k ní.

„Jak jsi na tohle všechno přišla?“

„Nebylo to jednoduché,“ řekla a zkřížila ruce na prsou. „Ty osobně jsi mi určitě nijak zvlášť nepomohl. Tak se na to podíváme, jestli tomu teď rozumím, Ashi; nebo ti mám říkat Gwydione ap Llauron ap Gwylliam a tak dále?“

„Ne, děkuji, stačí Ashe.“

„Jsi Llaronův syn, jediný vnuk Gwylliama a Anwyn a navíc Kirsdarkenvar, což jsi zdědil po své matce. Jsi také šlechtic z Manosse a hlava rodu Newlandů, a to se nezmiňuji o tom, že jsi předpokládaným dědicem titulu lord Cymrianů, pokud by se Cymriané znovu sjednotili.“

Na čele mu vyrazil pot. „Jsi si tím jistá?“

Do líbezného výrazu se jí vkradla známka zloby. „Nepřerušuj mě – musela jsem tohle všechno zjistit sama, ty jsi mi v ničem nepomohl, tak teď stůj, poslouchej a počkej, až na tebe přijde řada. Jasný? No. Když si nebudu něčím jistá, řeknu to. Ale mám víc než jen nejasné tušení, že se nemýlím, takže mi, prosím, neskákej do řeči, pokud mě v něčem nebudeš chtít opravit. Rozumíš?“

„Ano," odpověděl, sklopil zrak a usmál se.

„Asi tak před dvaceti lety, při pokusu zabít démona ze starého světa, který se dostal do těchto zemí tak, že unikl na některé z Gwylliamových lodí, ti démon vytrhl z těla kus duše, takže neustále trpíš velkou bolestí a démon tak získal moc, a může si tě kdykoli vyhledat. Začal ses skrývat a všichni, kteří tě znali, tě pokládají za mrtvého. Chodíš po světě zahalený v mlze, hledáš nového démonova hostitele a snažíš se zabránit malicherným válkám, které démon vyvolává. Odpusť mi, co ti teď řeknu, ale myslím si, že nic z toho se ti zrovna dobře nedaří.

Mezitím démon, který ti ukradl kus duše, kolem ní sesestrojil jakousi bytost, něco, co vypadá jako ty a tvoje duše to ovládá, ale je to stvořené z F'dorovy vlastní krve. Nese to zodpovědnost za většinu hrůz a násilí, které tuto zemi přivádějí na pokraj války, a pokud by se s tím někdo setkal a přežil to, kladli by pak vinu za všechno to násilí na tebe, pokud by vzali na vědomí, že jsi naživu.

Není to však moc pravděpodobné. Ani démon neví, že jsi naživu, řekla bych. Nicméně na příkaz svého pána po tobě Rakšaš neustále pátrá, snaží se najít tvoje tělo a zbytek tvé duše, protože z tebe asi chtějí vytvořit nového hostitele pro F'dora. Kvůli tomuto pátrání chodíš zahalený v plášti, který skrývá, kde se právě nacházíš. Jak si zatím vedu?"

Ashe strnule přikývl.

„Ó, a také vím, jak tě Pán a Paní Rowanu málem vyléčili. A že jsi drak, alespoň částečně. Jedině tak jsi mohl poznat, ve které z tolika nocleháren najdu Gavina."

„Jak s těmi informacemi naložíš?"

Zamrkala: „No, tak hlavně doufám, že mě nehodláš hned zabít."

„Myslím, že v dané chvíli jsi v bezpečí."

„Dobře. Dále mám v úmyslu ti pomoci. Myslím, že už jsem to tak trochu naznačila, ale pořád sis nenasadil ten prsten."

„Já vím."

„Bojíš se?“

„Trochu.“

„Proč?“

Ashe vzdychl. „Rapsodie, nečekal jsem, že od tebe uslyším tohle všechno.“

Usmála se a do očí se jí vkradl zájem. „Skutečně? A schválně, co jsi čekal, že uslyšíš?“

„Vlastně mě ani nic nenapadá. Snad jsem si myslel, že potřebuješ pomoct, nebo jsi mi chtěla dát vědět, že ses vrátila.“

„Aha. Podívej, Ashi, co jsem tady, jsi jedním z mála lidí, kteří mi opravdu pomohli, abych našla to, co jsem hledala; hodně jsi mi pomohl a já bych ti skutečně ráda všechno oplatila. V této nové zemi se cítím dost osamělá; až doposud jsem veškerý svůj čas trávila víceméně s Achmedem a Grunthorem. Kromě Jo jsi asi jediný můj přítel.

Vím, že jsi zvyklý žít si po svém a nedokážeš věřit nikomu mimo Llaurona, ale prosím, dovol mi ti pomoci. Myslím, že potřebuješ přítele stejně jako já, možná ještě víc.“ Ashe se usmál. Rapsodie se posadila na pohovku a ukázala na místo vedle sebe. „Prosím, já vím, že mi nechceš věřit, ale musíš, skutečně musíš. Dříve či později polevíš v obezřetnosti a démon tě chytí. Potřebuješ někoho, kdo ti bude krýt záda. Kromě toho, žádná žena by se neměla muže až tak strašně doprošovat, aby si navlékl prsten; je to ponižující.“

Ashe se smál. Došel až k pohovce, sedl si vedle Rapsodie a vzal ji za ruku. „Kéž bych tak věděl, co ti mám říct.“

„Už jsem ti prve řekla, že nemusíš říkat vůbec nic. Ashi, prosím, jen si ho navleč na prst. Je to první krok k tomu, aby ses zase stal sám sebou. Jakmile budeš vyléčený a nebude tě sžírat bolest, pak vymyslím, jak kvůli tobě zabít Rakšaše. Na.“ Znovu mu podávala prsten.

Ashe si jej položil na dlaň a pomalu kolem něj sevřel prsty. Jen ho držel v dlani a bolest trochu ustoupila; pocítil, jak z prstenu vyzařuje velká síla. Pohlédl na ženu vedle sebe; oči se jí

třpytily očekáváním. Ashova zraněná duše lkala a vyslala k němu varovné volání, že to všechno je jen klam, že je to až příliš hezké, než aby to byla pravda. *Past,* šeptal drak. *Ona je démon, zmocní se nás. Nedělej to.* Současně však stejnou část jeho povahy síla prstenu naprosto uchvátila. Jeho lidská duše nechtěla nic jiného, než jí bezmezně důvěřovat. Těžce polkl a prsten si navlékl.

Zpočátku nepozoroval žádnou změnu. Po chvíli ho zalil pocit, jako by se mu na hlavu snášelo nejjemnější prachové peří, jako by padaly sněhové vločky. Pohlédl nahoru, ale nic neviděl. Pak pocítil něco těžšího, jako by mu ramena zahalil teplý plášť. Z podlahy se vznesl nápor síly a projel mu celým tělem. Zvětšil se objem krve obíhající v těle a zesílil tlukot srdce. Rozšířily se mu plíce a svými dračími smysly vnímal, jak se pomalu hojí a znovu spojují tisíce žilek a svalů uvnitř hrudníku, jak mu rostou nové kosti a sceluje se kůže na povrchu. Nakonec se zahojila všechna zraněná místa. A v tu chvíli mu zaburácela novým krásným tělem ohromná síla, vlnila se mu v krvi a došla až do mysli, která se rázem rozjasnila a zvětšila, stejně jako schopnost vnímání a porozumění – to do něj pronikla moudrost prstenu.

Podíval se opět na Rapsodii, která s posvátnou úctou sledovala jeho proměnu, a ihned pochopil, že ona vůbec není oblíbencem démona, že vůbec nic nepředstírá; byla přesně taková, jak vypadala. Při té myšlence se mu oči zalily slzami a z hrudi se mu vydral hluboký výdech.

Hned poté ho však zaujal výraz naprostého úžasu v jejím obličeji. „Jsi v pořádku?“

Přikývla a lehce se usmála. Uvolnila ruku. Cítil, jak se jí do prstů vrací krev, a měl pocit viny, když si uvědomil, jak silně ji musel svírat. Třásly se mu prsty, když si rozšněrovával u krku kambrickou košili. Ohavná jizva, která mu dříve hyzdila hrudník, byla pryč a viděl jen tenkou růžovou jizvičku a novou, hojící se pokožku. Opět se podíval na Rapsodii. Nádherné oči měla zalité slzami, a když se na něj usmála, poskočilo mu srdce.

„Jak se cítíš?“

Bolest byla pryč; pociťoval slabou závrať, ale jinak se cítil báječně.

„Líp," řekl a v duchu se proklínal, jak neobratně odpovídá.

„Dobře. Jsem ráda, že to zabralo."

To odpoledne už Ashe poněkolikáté zaznamenal, že naprosto nedokáže přesně vyjádřit všechno, co cítí: úlevu, radost, očekávání, potvrzení vlastních nadějí. Jak mohl popsat, co to po něj znamená, po desetiletích utrpení, muk a úzkostí najít vysvobození, mít naději, jakou nepoznal, co byl naživu? Otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku, jen někde na okraji vědomí ho drak plísnil za nemohoucnost, kterou dává najevo.

Oproti tomu Rapsodie vypadala nesmírně spokojeně. „Tak, když je to už za námi, udělal bys pro mne něco?"

Zhluboka se nadechl. „Cokoli. Cokoli na světě."

Poplácala ho po ruce. „Prokážeš mi tu čest, že mě poprvé bezbolestně obejmeš? Mám hrozný pocit z toho, co jsem ti tehdy v lese provedla."

Než aby ze sebe udělal blázna, kdyby promluvil, Ashe raději nic neříkal, jen široce rozevřel náruč a Rapsodie mu do ní vklouzla. Přitáhl si ji blíž k sobě a téměř si neuvědomoval, že by se měl bát draka v sobě, který by mohl způsobil, že by se přestal ovládat. Jako dítě, které se při koupání pomalu osměluje ve studené vodě a strčí do ní nejprve jen špičku nohy a až pak celé chodidlo, postupně dovoloval svým smyslům, aby si Rapsodii řádně vychutnaly. Vlasy jí stále voněly jako jasné ráno, čerstvě jako louka po letním dešti. Ve zkadeřené látce košile se zadržovalo teplo z její hrudi a z toho tepla se Ashovi roztřásly ruce.

Než však mohl ponořit do jejích půvabu všechny své smysly, odtáhla se od něj a postavila se opodál. „Což takhle trochu čaje?" zeptala se s úsměvem. „Vím, že nenávidíš, jak dělám čaj, klidně si ho dělej po svém. Přinesu konvici. Nechceš si trochu odpočinout? Hned se vrátím."

Odešla z ložnice a dveřmi za ní prošlo i Ashovo srdce.

38

Když se vrátila s čajem, sedla si na podlahu k jeho nohám a podala mu hrnek. Napil se a pak se rozhodl, že se do toho vrhne střemhlav.

„Mohu se tě na něco zeptat?“

„Jistěže.“

„Proč jsi to udělala?“

„A co?“

Zvedl ruku s prstenem. „Tohle. A všechno ostatní, cos kvůli tomu musela vytrpět.“

Rapsodie vypadala zmateně. „Všechno jsem ti už řekla před chvílí; neexistuje nic, co bych neudělala pro přítele. Řekla jsem ti, co znamená být tvou přítelkyní, nebo snad ne?“

„Ano.“

„No, tak to víš.“

„A měla jsi ještě nějaké jiné důvody?“

„Jiné důvody k čemu?“

„Jiné důvody k tomu, abys mi dala tenhle úžasný dar, abys mi takhle pomohla.“

Rapsodie byla překvapená. „Jiné důvody? Jiné, než jsem ti uvedla?“

„Ano, pokud nějaké byly.“

Zadumala se, dívala se do klína a ruce měla položené na kolenou. Po chvilce řekla: „No, myslím, že mám ještě dva další důvody, ale nejsou tak důležité jako ten první.“

„Pověz mi je,“ naléhal Ashe a díval se na ni. Nebylo mu příjemné, jak sedí; Rapsodie mu seděla u nohou, což byla tradiční pozice, jakou zaujímal služebník na královském dvoře.

„Inu, nejsem si jistá, jestli to dokážu dost dobře vysvětlit, ale od chvíle, co jsem se setkala s lordem Stephenem a viděla oltář, který ti postavil ve svém muzeu, nevěřila jsem, že jsi mrtvý, a cítila jsem nevysvětlitelnou potřebu ti nějak pomoci.“

„Oltář?“

„Možná je to špatné slovo, ale lord Stephen ti ve svém muzeu vyhradil jeden výklenek, kde je tabulka s tvým jménem, a vystavuje tam několik věcí, které ti patřily. Zeptala jsem se ho, kdo vlastně ten Gwydion je, a on mi o tobě vyprávěl krátký příběh. Už tehdy mi nějak bylo jasné, že by mohl – že bys mohl být naživu, a skutečně jsi. Líp už to vysvětlit nedokážu.

Jak dobře víš, už dlouho mám sny a vidiny o Budoucnosti a někdy jsou až děsivě přesné, takže svým instinktům věřím. A instinkt mi pravil, že jsi naživu. Asi to byla přímo posedlost, že tě najdu a pomohu ti. Když jsem tě viděla poprvé, samozřejmé mi nedošlo, že jsi Gwydion, ale postupně to dávalo čím dál tím víc smysl, takže jsem udělala, co bylo v mých silách.“

„A já vůbec nevím, jak ti mám vyjádřit svůj vděk,“ Ashe na ni hleděl a v jeho očích byl výraz, který Rapsodie neznala. Cítila, jak jí do tváří stoupá horkost, i když neměla tušení proč. Oči měl tak divné; štěrbiny místo zorniček nebyly na dálku viděl, ale bylo v nich ještě něco jiného. Možná ony způsobovaly, že vypadal tak divně.

„A co ještě? Říkala jsi, že jsi měla dva důvody.“

Rapsodie vypadala znepokojeně. „Možná ti bude nepříjemné, až to uslyšíš,“ odpověděla, obličej jí ještě více zrudl, oči měla jasné a zelené jako klenby lesních stromu a zářily.

Ashe byl plný naděje a už to nemohl vydržet. „Co?“

Opět se zadívala na své ruce. „Pokud se všechno vyvine tak, jak očekáváme, staneš se nakonec pánem Cymrianů. Vzhledem k tomu, že jsem Cymrianka, staneš se mým neomezeným panovníkem a já budu tvou poddanou. A jako tvá poddaná jsem ti povinována pomocí.“

Když se podívala Ashemu do obličeje, musela si rychle kousek odsednout. Ve výrazu jeho tváře byla hrůza a úděsné zklamání.

„Omlouvám se, jestli jsem ti připomněla něco bolestného,“ zašeptala a přála si, kéž by byla před chvílí mlčela.

Jistou dobu mu trvalo, než dokázal odpovědět. Ze všech sil se snažil ovládnout, aby jeho hlas zůstal klidný a příjemný. Ze všeho nejméně ji chtěl vyděsit silou svých pocitů.

„Rapsodie, já nechci, abys byla mou poddanou."

Podívala se na něj překvapeně a jako by ji to i trochu zranilo.

„Skutečně?"

„Ano."

Zhluboka se nadechla a znovu sklopila zrak; jako by jí pomalu docházelo, co řekl. „Tak tedy dobrá," odpověděla pomalu, „jestli chceš, tak nebudu žít v Rolandu. Myslím, že mohu být tady. Tohle je Achmedovo území; to nespadá pod nadvládu Cymrianů. Nebo bych mohla odejít do Tyrianu a žít tam; Oelendra mi říkala, že jsem vždycky –"

Zmlkla, když jako rtuť rychle sklouzl na podlahu k ní, vzal její obličej do dlaní a políbil ji.

Jeho rty byly teplé a neodbytné, jeho polibek horlivý, téměř intimní. Vyděšeně vytřeštila oči; její řasy ho šimraly na tváři. Rapsodie mu v náručí úplně ztuhla; když proti své vůli povolil, zírala na něj v němém úžasu; když pak v jeho tváři spatřila zoufalství, zadívala se jinam. Vstala a přešla přes místnost, rukou si bezděky upravovala vlasy.

Po chvíli promluvila: „Víš, je úžasné, co všechno dokážou lidi udělat kvůli tomu, aby mě umlčeli. Achmed mi jednou pohrozil, že mě vycpe, opeče na rožni a dá sníst Grunthorovi, jestli –"

„Rapsodie, nevyhýbej se tomu," řekl tiše Ashe. „Nehodí se to k tobě."

„Já se nevyhýbám," odpověděla a nervózně si třela ruce. „Jen chci mít jistotu, čí nápad byl působivější, jestli jeho nebo tvůj. On ze mne chtěl udělal nádivku."

„Úděsné. Možná to myslel vážně," Ashe se zlobil, že jejich rozhovor nabral jiný směr.

„Já vím, že to myslel vážně," odpověděla Rapsodie a nedívala se na něj. „Ale nevím, jak vážně to myslíš ty."

„Naprosto.“

„Proč?“ zeptala se nedůvěřivě. „Co to, bohové, má znamenat?“

Ashe pozoroval dívčin obličej, kde teď prvotní šok vystřídaly pochybnosti. „Rapsodie, myslím, že už to dále nemohu skrývat. Nesnesu, když se mnou mluvíš, jako bych byl tvůj pán nebo bratr nebo přítel nebo někdo úplně cizí, komu na tobě vůbec nezáleží. Možná, že ke mně cítíš jenom to, ale to neznamená, že to tak chci já.“

„A co tedy chceš?“

Ashe vzdychl a na chvilku zabloudil očima na strop. Pak se opět zadíval na ni. „Rapsodie, chci být tvým milencem.“

Zmatek se rozplynul a k jeho velkému překvapení se jí obličej uvolnil a pak se začala i usmívat.

„Aha, teď už tomu rozumím,“ řekla laskavě. „Ashi, velice dlouho jsi trpěl bolestí a teď se cítíš mnohem lépe. Jeto přirozené, že se k tobě vrátily i potřeby, které –“

„Nedělej se hloupou,“ přerušil ji a jeho hlas zněl hořce a nepříjemně. „Urážíš nás oba dva. To není nová fyzická potřeba, kterou musím uspokojit, protože zmizela bolest, která mě sužovala. Tohle chci už dlouho. Bohové. Ty mi vůbec nerozumíš.“

„Nebudeme se hádat,“ odpověděla a vzkypěla v ní zlost. „Proč k tomu asi tak došlo? Podívejme se – tak napřed mi odmítáš říct cokoli o tom, co chceš nebo co si myslíš i co jsi vlastně zač. Když mi pak nakonec povíš, co ode mě chceš, mám za to, že jsi to označil jako ‚přátelství‘ a ‚spojenectví‘. Ó, ano, a ‚služebná‘. Prosím, oprav mě, jestli se mýlím – měl jsi na mysli to poslední a já jsem se jen přeslechla? Jak hloupé ode mě, že jsem si nedala dohromady tuhle roli a ‚milence‘.

Možná mi to mělo dojít, když sis myslel, že jsem kurtizána, ale neměl jsi chuť mne tak nazývat? Nebo mi to mělo dojít, když jsi mi říkal, ať jdu pryč, ať tě nechám být? Nevím, jak jsem si jen mohla nevšimnout těch každodenních důvěrností mezi námi,

Ashi. Takový druh sladkých řečiček mě vždycky přiměje najít nejbližší vodorovnou plochu a lehnout si na ni.“

Nedokázala už déle držet zlost na uzdě. Odvrátila se od něj a sevřené pěsti si položila na rozpálené čelo. „Nemůžu tomu uvěřit. Máš pravdu, Ashi, jsem hloupá. Celou tu dobu jsem si myslela, že ses naučil mít mě rád, alespoň trochu, jako lidskou bytost, ne jen jako další dobyté území. Bylo mi s tebou dobře, protože jsem si myslela, že nechceš jen to, co chtějí všichni ostatní muži, že ses nakonec naučil mi důvěřovat. Obávám se, že to jen dokazuje, jak jsem bláhová. Mělo mě napadnout, že jsem očekávala příliš mnoho; to dokáže jen Achmed.“ Oheň v krbu souhlasně hučel, z ohniště šlehaly dlouhé plameny a vrhaly zlověstné záblesky po místnosti i na obrázky na krbové římse. Oči vnoučat se třpytily v tiché obžalobě.

Ashe chvíli stál tiše a studoval vzorky vetkané v koberci na podlaze. Pak přešel k ní a zůstal jí stát za zády. Pozoroval, jak plameny rozhořčeně a zuřivě tančí. „Ne, Rapsodie, ty nejsi ani hloupá, ani bláhová; myslím, že takové označení patří spíš mně. Prosím, nepochybuj o svém rozumu a o svých instinktech. Určitě musíš vědět, že máš pravdu v tom, jak jsem se učil ti důvěřovat.“

Rapsodie zírala do ohně. „Ashi, vlastně si myslím, že postačí, když ti řeknu, že o tobě nevím nic, vůbec nic.“

„Prosím, řekni, že tohle nemyslíš vážně.“

Otočila se a podívala se na něj pohledem plným lítosti. „Omlouvám se; to by byla lež. A ty víš, že to je něco, co nikdy nedělám.“

Ashe ji opatrně uchopil za ramena a podíval se jí přímo do očí. „Jak bys vůbec jen mohla pochybovat o tom, že ti věřím, Rapsodie? Podívej se na mne. Vidíš mě?“ Lehce přikývla. „No, tak to jsi první člověk za posledních dvacet let. Ani můj otec mi takhle vždycky neviděl do obličeje. Přesto jsem tady, na tvém území, nenosím před tebou plášť, nemám žádnou zbraň a otevřel jsem se ti. A dnes mě nevidíš poprvé. Tohle všechno ti nic neříká?“

Rapsodie se na něj mile usmála, aby zmírnila zoufalství, které se mu zračilo ve tváři. „Myslím, že ano. Jen si nejsem jistá co."

„Vím, že nechápeš význam některých zdánlivě banálních věcí, ale to jen proto, že si nedokážeš vůbec představit, jaké to pro mne je probouzet se každé ráno, rok za rokem, a s každým novým dnem si stále více přát, abych byl mrtvý, přičemž vím, že si nemohu ani vzít svůj vlastní život, protože by to stejně nepomohlo."

Sklouzl jí rukama dolů po pažích, až ji uchopil za ruce. Pak k ní promluvil velice vážně.

„Tam někde venku se pohybuje cosi ohavného, co vypadá jako já, ovládá to část mé duše a ona tomu dává schopnost vykonávat neomluvitelné skutky. A už velice dlouho páchá neuvěřitelná zvěrstva na nevinných lidech, které nemohu chránit, protože ve své zlotřilosti je to zlo naprosto chaotické a nahodilé, přestože zcela zjevně uskutečňuje nějaký krutý plán, do jehož podstaty neumí proniknout ani moje pokřivená mysl. Vždy, když se někde stane něco špatného, tak tohle je moje první myšlenka. Pronásleduje mě při každém úderu srdce a každém vydechnutí.

Jak je tedy možné, že tak čistá a nevinná duše, jakou máš ty, dokáže tohle všechno pochopit?" Rapsodii unikl přiškrcený smích, ale ironický úsměv jí ze rtů zmizel, když mu pohlédla do očí; pohled měl sebejistý a pevný a promlouval dál, jako by si byl naprosto jistý tím, co říká.

„Rapsodie, nesměj se; *ty jsi* nevinná, přestože sis musela prožít peklo. Věříš lidem, kteří si tvou důvěru vůbec nezaslouží; miluješ lidi, kterým tvůj cit ve skutečnosti nenáleží. Víc než cokoli jiného chceš najít něco nebo někoho, komu bys mohla plně důvěřovat, protože taková je tvoje přirozená povaha. Nezáleží na tom, jaké máš zkušenosti nebo co jsi dělala – nijak se tě to nedotklo. Je to, jako bys byla pannou, skutečnou pannou, tělem i duší."

Rapsodie se znovu zasmála. „Nemáš ani tušení, jak je ten tvůj projev legrační," řekla. „Jestli hledáš právě tohle, žadoníš na naprosto nesprávném místě."

„Nic nehledám – a v tom to vězí," odpověděl Ashe vážně. „Rapsodie, už dvacet let se skrývám, snažím se zabránit jakémukoli kontaktu se světem a daří se mi to skutečně skvěle. A pak se z ničeho nic jednoho dne objevíš ty jako nepřehlédnutelný maják. Kamkoli jsem šel a navzdory tomu, jak usilovně jsem se bránil a snažil se vyhnat tě ze svých myšlenek, pořád jsi se mnou byla; ve hvězdách, ve vodě, v mých snech, ve vzduchu, který jsem dýchal. Snažil jsem se vypudit si tě z krve, Rapsodie, ale nemělo to smysl. Neumím tě odehnat.

Možná, že ta paranoia, to odmítání, ta snaha urazit tě, abys mě začala nenávidět a nechala mě být, byl jen můj způsob, jak se zbavit pouta, které mě k tobě váže, ale byly to částečně pokusy; snažil jsem se zjistit, jestli jsi skutečně taková, jakou se zdáš.

Musíš si uvědomit, že tenhle démon provádí své zlé skutky tak, že se váže na duše nevinných a žije jejich prostřednictvím. Věděl jsem své; vždyť ty sama jsi mohla být F'dorem. Neměl jsem tušení, zda mě nehledáš za stejným účelem jako mnozí jeho další oblíbenci od oné noci před dvaceti lety. Hledali mě, aby zničili zbytek mé duše, a co je mnohem horší, aby ji ještě více zneužili opovrženíhodným způsobem.

Jak obdivuhodně jsem se dal nakonec zaskočit – do cesty mi vstoupilo nevinné srdce zabalené v mimořádně nádherném obalu a obdařené schopnostmi ze starého světa, který zmizel hluboko pod vlnami moře ještě dříve, než se narodil můj otec – našla by se pro draka lepší návnada? Zvlášť velké podezření jsem pojal, když jsem zjistil, že jsi panna – jaká je v tomhle pravděpodobnost?"

„Moc velká ne," řekla vesele Rapsodie, „je to jen technická záležitost."

„Na tom nezáleží," pokračoval Ashe. „Nechápeš, co ti tady povídám? Jsi tím nejlepším, co si mohu přát – ať jako muž nebo

jako drak – jsi až příliš dobrá, než aby to mohla být pravda. Proto jsem tě samozřejmě podezříval. Musím být paranoik – jen tak jsem se udržel dvacet let naživu.

A najednou jsi tu byla ty, nabídla mi útěchu, chtěla mi pomoci, otevřela své srdce; bylo to tak neskutečné, že to nemohla být pravda. Tak jsem čekal, až odhalíš svou pravou povahu, až na mě zaútočíš. Čekal jsem a čekal. Ale nic takového se nikdy nestalo, samozřejmě. Pokud k něčemu vůbec došlo, otevřela ses mi natolik, že jsem spíš mohl ublížit já tobě nežli ty mně.

A pak si najednou moje srdce začalo přát, aby to *byla* pravda. Doufalo v to od první chvíle, kdy jsem tě spatřil, ale rozumnější části mého těla se na srdce hněvaly. A nakonec už jsem to nemohl vydržet. Stejně jako jsi řekla ty, že ses rozhodla mi důvěřovat a buď žít nebo zemřít, přijmout všechny důsledky, já jsem se rozhodl pro totéž – že ti to prostě musím říct a modlit se při tom, že nevkládám zbytek své duše do rukou F'dora.

Popravdě řečeno, Rapsodie, jestli tomu tak je, naprosto mi to nevadí. Přišel bych za tebou, i kdybys mě nezavolala. Jen jsem se snažil zjistit, jak ti to všechno mám říci, a myslím si, že teď jsem to stejně zpackal, ale už dál nedokážu žít ve lži. Ne se ženou, která nezalže ani ve chvíli, kdyby jí to mělo zachránit život. Mohl bych doufat, že si tě zasloužím, kdybych lhal?"

Ironie jeho slov ji přemohla, a přestože měla lepší úmysly, nedokázala se ubránit smíchu. „Promiň, Ashi, prosím, odpusť mi to," řekla a snažila se ovládnout své veselí. „Je to skutečně komické."

Ashe se zarazil. „Proč?"

Rapsodie ho vzala za ruku. „Jsi budoucím vládcem Cymrianů, sbíhají se v tobě královské krevní linie všech tří cymrianských vln. Jsem jen vesničanka, jsem úplně obyčejná. A *ty* doufáš, že si *mne* zasloužíš? Nevidíš, jak je to legrační?"

„Ne," odpověděl stručně Ashe. „Nevidím. Vlastně mě, Rapsodie, překvapuješ. Napadlo by mě, že ze všech lidí, které

znám, víš sama nejlíp, že aby si člověk někoho zasloužil, nezáleží na jeho krevní dědičné linii.“

„Ne, nezáleží, když si chceš někoho zasloužit jako člověka,“ řekla Rapsodie a Ashovy uhlazené způsoby ji přiměly k tomu, že sama zvážněla. „Když ale někdo mluví o milencích, no, tak lidé jako ty zpravidla neuvažují o lidech, jako jsem já, že by se k něčemu takovému hodili. Můžeš to rozkázat nebo se jen pobavit a já očekávám, že ani jedno nebudeš zkoušet právě na mně. Myslím, že na tomhle jsme se dohodli už dávno na břehu řeky Tab'Afel.“

Ashe se obrátil ke krbové římse; viděla na něm, jak se pokouší utřídit si myšlenky. Bezděčně vzal do ruky obrázek firbolgských dětí a pozorně si je prohlédl.

„Teď už chápu, v čem je podstata našeho nedorozumění,“ pronesl nakonec spíše k obrázku než k Rapsodii. „Nechápeš, co jsem měl na mysli, když jsem řekl, že chci být tvým milencem.“

Rapsodie se proti své vůli znovu rozesmála. „Myslím, že tomu rozumím daleko víc, než by to tvoje dračí smysly uhodly. Ashi, je spousta věcí, které o mně nevíš.“

„A jedna dost důležitá věc, kterou nevíš ty o mně, Rapsodie.“

„Jen jedna?“

„Jediná, na které opravdu záleží.“

„A sice – ?“

Ashe vzhlédl od obrázku a upřel na ni svůj pohled křišťálově modrých očí. „Miluji tě.“

Rapsodie tiše vzdychla.

„Ne,“ Ashův hlas zněl varovně, „Rapsodie, tohle nezamlouvej; vím, co si myslíš.“

„Opravdu?“

„No, jsem o tom přesvědčený; posuď sama. Myslíš si, že ta posvátná slůvka jen tak bezstarostně házím, protože tohle ti říká mnoho jiných bláznů. Že to říkám buď proto, že mě tvoje krása omámila natolik, že tomu sám věřím, anebo že se tě snažím dostat do postele.“

„Vlastně –“

„Neopovažuj se mě srovnávat s těmi imbecily, kteří se na tebe jednou podívají a hned ti vyznávají lásku a plácají nesmysly. Nejsem jedním z nich, Rapsodie. Zamiloval jsem se do tebe ještě dříve, než jsem tě spatřil; cítil jsem tvoje kouzlo *na míle* daleko. Co myslíš, proč jsem asi byl v Bethe Corbair?“

„Nákupy?“

„Nikoli, drahá.“

„Opravdu mě nic nenapadá; omlouvám se, že jsem tak tupá.“

„Hledal jsem tě, Rapsodie; ať už to bylo cokoli, k mému srdci se doneslo volání, bylo to v Krevenských polích, čtyři míle daleko. Šel jsem tam, abych tě našel, a když k tomu došlo, naprosto jsem ti propadl. Myslíš si, že jsem přišel do Ylorcu jen proto, abych neustále s potěšením poslouchal Achmedovy urážky?“

„No, takové chování se u něj skutečně vyskytuje jen zřídkakdy. A kromě toho, ze Zubů je na jaře skutečně nádherná vyhlídka.“ Do očí Rapsodie se začínala vracet dobrá nálada, která Ashe zaplavovala jako horká lázeň.

„Ano, to rozhodně,“ řekl a v hlavě mu naskočil její obraz, jak běhá po horské pláni, jak tančí s větrem uprostřed vřesoviště. „Mám pravdu?“ Usmál se na ni, aby se utvrdil, že už má zase dobrou náladu, a s potěšením přijal její úsměv.

„V čem?“

„Tohle sis myslela?“

Rapsodie se uchichtla. „No, vlastně ani ne,“ vzala do ruky obrázek svých vnoučat a prohlížela si ho. „Ale díky za pokus.“

„A co tedy?“

Obrátila se zády ke krbu a nahřívala si ramena. „No, vzpomněla jsem si na jeden z rozhovorů, které jsme vedli na naší cestě.“

Ashe se opřel loktem o krbovou římsu. Byla dokonale vyleštěná; nebylo na ní ani stopy po prachu. „Skutečně? A na který?“

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala na základě vlastních zkušeností, že lesáci a tuláci hledají ti žen něco jiného?“

„Ano,“ odpověděl a při té vzpomínce se mu rozpálil obličej. „Řekla jsi, že většina mužů hledá uvolnění, zatímco tuláci chtějí jen kontakt.“

„Ano, tak to bylo.“

„Proč na to vzpomínáš?“

Rapsodie vzdychla. „Nemůžu si pomoct, ale pořád mě zajímá, jaký dává smysl, aby sis začal něco s někým, kdo tě má v životě jen na chvíli pobavit a rozptýlit, zvlášť když je s tím spojené tak velké riziko.“

„Vůbec nechápu, o čem to mluvíš.“

Otočila se a pohlédla na něj. „Ne? Možná bych ti měla připomenout pár situací, na které jsi patrně zapomněl. Zaprvé, už jsem o tom mluvila; jsme každý z úplně jiné společenské vrstvy – je mezi námi obrovský rozdíl, vlastně největší, jaký si kdo může představit. Což vlastně znamená, že tvůj zájem o mne může trvat jen tak dlouho, než si vybereš ženu, která ti bude vhodnou životní partnerkou, minimálně šlechtičnu, neboť převezme roli vládkyně Cymrianů.“

„Rapsodie, vážně nechápeš, jak takové nástupnictví probíhá.“

„Chceš mi tím říct, že nejsi na řadě, aby ses stal vládcem Cymrianů?“

Ashův obličej na sebe vzal vážnou a obřadnou podobu. „Ne, ale –“

„A neočekává se, že pán si zvolí vhodnou manželku, která se pak stane paní?“

„Ano, ale –“

„No, tak vidíš, Ashi,“ řekla prostě. „Máme zhruba rok na to, abychom našli a zabili F’dora a sjednodili Cymriany. Nejsem si jistá, jak dlouho je pak vhodné, abys žil sám a neoženil se, ale mohu tě ubezpečit – a o tom už jsem se také zmínila – že velice dbám o to, abych se nestýkala s ženatými muži – nikdy, bez výjimky. Kdybychom se tedy rozhodli společně cokoli

podniknout, mělo by to velice krátké trvání. Nejsem si jistá, zda ti to stojí za vynaložený čas a úsilí, když ještě vezmeme v úvahu to, co jsi mi vyprávěl o dlouhověkosti.“

Ashe zkřížil ruce na prsou. Z jejího hlediska se jevil podobný úsudek naprosto logický; vůbec nemělo cenu vznášet námitky, alespoň prozatím. „Tak ty si myslíš, že láska nestojí za nic, když trvá jen krátce?“

Rapsodie se na něj podívala a oči se jí zaplnily vzpomínkami. V hlavě se jí zjevila Oelendra a její vyprávění o manželovi: *za tu krátkou dobu, kdy jsme byli spolu, jsme prožili úžasné chvíle.* „Ne,“ řekla tise při pomyšlení na Oelendru. „To bych určitě neřekla.“

„Tak co?“ Ashe opět pocítil, jak v něm roste zoufalství. „Co musím udělat, abych tě přesvědčil, že mi můžeš dát alespoň příležitost?“

„Příležitost k čemu?“

Ashe měl nutkání pořádně s ní zatřást. „Příležitost jednat podle svých citů, Rapsodie. Příležitost starat se o tebe s láskou a trávit s tebou čas; příležitost jednat s tebou tak čistě a upřímně, jako ses chovala ty ke mně, svěřit ti celé své srdce, i kdyby –“ Zmlkl, neschopen větu dokončit.

„I kdyby co?“ Hlas měla klidný, a když se na ni Ashe podíval, stejný klid nalezl i v jejích očích.

„I kdyby sis je nechtěla ponechat.“ Bolest v jeho hlase a tváři jí zamířila přímo do srdce a náhle pocítila, jak sebou v hrudi škublo; tento pocit jí nebyl neznámý. Zahleděla se do podlahy v obavách, že kdyby se mu dívala do očí ještě o chvíli déle, rozplakala by se. Chvíli tak zůstali; Ashe pozoroval Rapsodii a Rapsodie pozorovala světlo z ohně, které se míhalo po koberci. Nakonec se odhodlala.

„Ty by sis přál, abychom byli milenci, i když víš, že by to bylo jen nakrátko?“

„Ano. Budu vděčný za každičký okamžik s tebou, za jakýkoli čas, jakkoli krátký. Vím, že to bude stát za to, ať se pak přihodí cokoli.“

„A to bude stačit?“

„Když to tak musí být. Když po něčem toužíš tak silně, stačí i to málo, co můžeš získat.“

Po chvíli přikývla, jako by se ztratila někde ve svých myšlenkách a konečně našla cestu ven. „A co si během naší krátkodobé známosti hodláš ponechat pro sebe?“

„Nic. Rapsodie – vždyť já ani nechci. Nechci teď probírat Minulost, protože je bolestivá, ale jestli chceš, tak můžeme.“ Zavrtěla hlavou. „Oba víme, že jsou věci, o které se nemůžeme jeden s druhým podělit, protože to jsou tajemství jiných lidí. Ale já žádné své tajemství před tebou skrývat nehodlám.“ Srdce mu trochu poskočilo, když viděl, jak se mění výraz v jejích očích, a rychle pokračoval.

„Vím, že tě může děsit představa, že tě miluje drak, zvlášť když nevíš nic o povaze této bytosti – máme poměrně veliké majelnické sklony. Ale nejvíce tě miluje muž ve mně, a ten ti nikdy nebude stát v cestě za štěstím, až přijde čas a budeš chtít odejít.“

Rapsodie pobaveně zavrtěla hlavou. „Myslím, že jsi trochu mimo,“ smála se. „To nejsem já, kdo má na své straně všechny královské výhody.“

Ashe se jen usmál. „Tak o tom tedy budeš přemýšlet?“

Rapsodie mu podala obrázek a zadívala se opět do krbu. Seděla dlouho potichu a bez hnutí, ztracená v myšlenkách; Ashe dobře znal její mlčenlivost a trpělivě čekal. Věděl, že mysl putuje každou vteřinou na míle daleko, a když se ocitne takhle daleko, v myšlenkách bude nadále nepřítomná, takže se rozhodl, že jí tu otázku položí ještě jednou. Nakonec promluvila, přestože to vypadalo, jako by se ptala ohně.

„Věříš na spřízněnost duší? Víš, tehdy, když dva lidé sdílejí každý polovinu jedné duše?“

„Ano.“

„A už jsi nějakou potkal?“

Ashe se na chvíli odmlčel.

„Ano,“ řekl nakonec.

Rapsodie se na něj podívala a za celou tu dobu byl najednou její pohled čistý a soustředěný. „Skutečně? Jestli ti to nevadí, můžu se zeptat, co se jí stalo?“

„Zemřela,“ odpověděl a v obličeji se mu zračila bolest.

Rapsodie zčervenala, když viděla, jaký smutek a žal její otázka způsobila. „Ashi, promiň, je mi to moc líto.“

„A nejen to,“ navázal. Nedokázal slova zadržet v sobě. „Zemřela s přesvědčením, že jsem ji zradil, protože jsem se s ní nerozloučil.“

Rapsodie zesmutněla. Už podruhé to odpoledne se jí stalo, že ho chtěla vzít do náruče a utěšit ho. Ale vždycky si vzpomněla na chvíli, kdy to udělala poprvé, na lesní cestě do Tyrianu, a připomněla si, jakou bolest mu její objetí přineslo. Nechtěla svou chybu opakovat, tvrdila sama sobě, pak si ale musela přiznat pravdu: obávala se, co by se stalo s jejím srdcem, kdyby tak učinila.

Ashe vzhlédl a zjistil, že Rapsodie odvrací pohled. „A co ty? Věříš na spřízněné duše?“

„Ne,“ řekla tiše. „Tedy myslím, že ano, domnívám se, že někteří lidé je mají, ale nevěřím, že mám nějakou i já.“

„Ne? Proč ne?“

Rapsodie vzdychla a přála si, kdyby tak mohla změnit téma hovoru, jak by za to byla vděčná, ale věděla, že to nejde. „No, jednou jsem si to myslela, ale pak jsem přišla na to, že jsem se naprosto zmýlila.“

„Co se stalo?“

„Ale nic, vlastně nic mimořádného. Zamilovala jsem se do někoho, kdo mě nemiloval. Běžná věc.“

Ashe se hlasitě zasmál a zavrtěl hlavou.

Rapsodie se zlobila: „Co? Ty tomu nevěříš?“

„Vlastně – ne.“

Podivila se: „Proč?“

Ashe položil obrázek firbolgských dětí zpátky na místo na krbové římse a přešel k pohovce. Opřel se o ni, ruce zkřížené na prsou, zkoumal Rapsodii, pozoroval, jak si světlo z ohně pohrává s jejími rysy a odráží tak její náladu. Plameny hořely tiše, jen občas zapraskaly nebo zasyčely.

„Rapsodie, v případě, že sis toho ještě nevšimla, muži ti vyznávají nekonečnou lásku kvůli více věcem, než je pouhý pohled na tebe. Stačí, aby ses někde procházela zahalená v plášti s kápí, a volská spřežení se plaší, muži narážejí do zdí a ženy zůstávají stát s ústy dokořán. Stačí zvuk tvého hlasu a muži, kteří už jsou třicet let šťastně ženatí, začnou naříkat, že tě nepoznali dříve. A tvůj úsměv – tvůj úsměv rozehřívá ta nejchladnější srdce, i ta, která se toulají osamocená a zraněná desítky let.

Přesto si myslím, že chápu, když tě nějaký muž nemiluje kvůli tomu; vždyť to všechno chápou jen tělesně. Jestli je však překrásné tvé tělo, je to jen stín proti tomu, jak nádherná je duše, kterou skrývá. Jak se ale může stát, že tě někdo pozná a neztratí pro tebe srdce, to je, upřímně řečeno, mimo mé chápání. Bohové vědí, že já jsem srdce ztratil okamžitě. Rapsodie, ať už tomu rozumíš nebo ne, já tě skutečně miluji, a to nejen kvůli tomu, jak vypadáš, ale kvůli myriádám drobností a protikladů, z nichž se skládáš.“

„Co to znamená? Jaké protiklady?“

„Skoro všechno v tobě má současně i svůj protiklad, a já zbožňuji oboje. Miluji tě, že jsi Pěvkyně, ale většina písní, které znáš, jsou v jazyce, kterému nikdo nerozumí. Miluji tě, že jsi Iliachenva’ar, ale nelíbí se mi, když tvůj meč působí bolest a vyvolává zmatek. Miluji tě, protože jsi panna, i když vypadáš, jako bys znala všechna kouzla a praktiky prostitutek.“ Rapsodie zrudla a Ashe musel rychle odvrátit zrak, aby potlačil smích, když viděl, jak se jí v obličeji objevil naprosto šokovaný výraz.

„Mám v té litanii dál pokračovat? Dobrá, tak dál, dobré a špatné. Miluji tě, protože děláš ten nejhorší čaj na světě, který musím pít. Miluji tě, protože stále ještě pláčeš při smutných písních, které jsi zazpívala snad už tisíckrát. Přímo zbožňuji, že mezi tvé nejlepší přátele patří jeden obr, který je poloviční Bolg, a dále nejohyzdnější člověk, na kterého jsem se kdy musel podívat. Chovají se k tobě naprosto hanebně a přesto je miluješ jako své bratry. Miluji na tobě, že o jídle přemýšlíš jako o hudebním nástroji –“

„Říkal jsi, že je to manipulativní,“ skočila mu do řeči Rapsodie.

„Nepřerušuj mě. Miluji tě, protože máš lepší pravý hák než já, i když jsi o polovinu menší, a nebojíš se ho proti mně použít. Miluji tě, protože zpíváš Baladu o Jakar’sidovi a vždycky popleteš slova v refrénu. Miluji tě, že se staráš o Jo, jako by to byla nějaká malá holčička, přestože je očividné, že o nevinnost přišla už dávno. Obzvlášť na tobě miluji, když se mě snažíš o něčem přesvědčil a já to vůbec nechci slyšet.

Miluji tě, protože nechápeš, že někdo může žárlit, protože v tobě žádná žárlivost není; že si myslíš, že všechny ženy působí na muže stejně jako ty – že si vůbec neuvědomuješ, jak jsi překrásná. Miluji tě, protože tvoje krása – a to je něco, po čem prahne téměř každý – je tvým prokletím.

Miluji tě, protože jsi přežila záhubu vlastního světa, žiješ mezi obludami, a přesto se stále domníváš, že lidé mají čestné úmysly. Miluji tě, protože máš mysl učence, vůli válečníka a srdce malé holčičky, jejíž jediné přání je, aby byla milována – navzdory tomu, jaká je. Všechny tyhle věci miluji – miluji tě a nechápu, jak někdo, kdo měl možnost tě skutečně poznat, tě nemiloval – nejen kvůli tomu, jak vypadáš, ale jaká jsi. Ať už byl tím mužem kdokoli, musel to být ten největší imbecil na světě.

Ale možná je to ta správná odpověď. Možná neexistuje nikdo jiný, kdo by ti opravdu dobře rozuměl. Já tě znám, Rapsodie, skutečně tě znám. Já vím, jaké to je ztratit své milované, muset je

opustit a vědět, že dál žijí své životy až do konce, přičemž se nikdy nedozvědí, co se s tebou stalo. Vím, jaký žal to přináší, i když nepochybně neznám bolest do takové hloubky jako ty.“

Rapsodii se při každém slově stále více vkrádala do tváří červeň, ale pak náhle zbledla a obrátila se k Ashovi zády; hleděla přitom do ohniště v krbu. Dračí smysly cítily slzy nahromaděné až po okraj, ale přehrada uvnitř něj se již protrhla, a nedokázal proto zastavit proud svých slov.

„Také vím, že ještě horší je pocit, že nemůžeš ani zaplnit díry ve svém životě novými přáteli, novými láskami, protože se bojíš ukázat svou pravou tvář.

Jsi žena, která touží, aby si jí druzí vážili pro její skutečné hodnoty, ale povaha tvé krásy tě nutí skrývat se pod plášť, protože se obáváš ukázat se v plné kráse; bojíš se, jaké následky by to mohlo vyvolat. A pak jsou tu obavy z toho, zda můžeš důvěřovat lásce, je-li vyjadřovaná tak otevřeně, nevíš, zda je skutečná, anebo zda sleduje jen jiné zájmy – je to jen cosi nevinného, jako je slepé pobláznění tvou tělesnou krásou, anebo něco neblahého, co se tě chce zmocnit anebo ti zničit duši?

Takový strach dobře znám. Možná vím lépe než kdokoli jiný, jaké to je žít s maskou na tváři, skrývat se před pohledy ostatních a zůstat nepoznán, přestože srdce volá po odhalení. Je to příšerně osamělé; nikdo si to nedokáže ani představit. Nutí tě to k pocitu, že chceš všemu ukázat záda a skrývat se někde jako poustevník v kozím chlívku. Ale to nedokážeš. Osud ti to nedovolí, a jaký je tohle pocit, jsem také dobře poznal. Vím, jaké to je žít v takové bolesti, Rapsodie. Vím, jak velká je potřeba uzdravení. A položil bych vlastní život, abych tě uchránil před každou další chvilkou takové bolesti.“ Hlas se mu zlomil a zmlkl.

Během jeho řeči oheň pomalu uhasínal; v krbu zbyly jen žhavé uhlíky. Teď několik nových plamének olízlo zbytky dřeva v ohništi. Rapsodie se opět podívala na Ashe.

Jeho dračí smysly již uhodly, že Rapsodie pláče, ale skutečný pohled na její slzy jej naprosto vyvedl z míry. Ještě nikdy neviděl

dívčin obličej tak krásný a jeho nově srostlé srdce, osvobozené od bolesti, se při pohledu na ni sevřelo.

Přes slzy se usmála, přešla od krbu k němu a postavila se přímo před něj. Snad poprvé se stalo, že se na něj dívala shora. Prsty se lehce dotkla měděných vlasů a jemně odhrnula prameny, které mu padaly do čela. Obličej měla zvědavý a jako by cosi objevila. Stejně jako onoho dne v lese, kdy jej poprvé spatřila bez kápě, jí oči jiskřily, jak vnímaly rysy jeho obličeje. Pak se sklonila a opřela své čelo o jeho.

„Tak," řekla a zavřela oči, „ty jsi sem přišel a doufal, že mě také uzdravíš?"

„Vlastně ne," odpověděl Ashe. „Přišel jsem, protože jsi mě přivolala. Přišel jsem s úmyslem říct ti pravdu o tom, co cítím." Jeho obličej vypadal ve světle ohně rudý. „A když už má vyjít najevo celá pravda, jestli chceš znát mé nejhlubší touhy, přišel jsem a doufal, že se spolu budeme milovat."

Rapsodie se znovu usmála. „Právě se stalo," zašeptala.

Jemně ho políbila, pak o krok ustoupila a otevřela oči. V tu chvíli se jí zlomilo srdce, když spatřila v jeho obličeji výraz naděje a lásky a strachu. Natáhl k ní ruce. Rapsodie objetí přijala a znovu jej políbila.

Ashe začal pociťovat, jak ztrácí kontrolu nad všemi svými smysly. Rapsodiina teplá a sladká ústa ho opíjela; radostí byl dočista zmámený. Přitáhl si ji k sobě a tiskl její útlé tělo ke svému. Jak se jí dotýkal, ochladlo a zmizelo i pálení v konečcích prstů, které se objevilo, když dovolil svým dračím smyslům, aby si ji vychutnaly. Nejopojnější však bylo, že se opět cítil v plné celistvosti, nemusel nic předstírat a věděl, že Rapsodie jeho city vnímá a bez obav je opětuje. Poddal se extázi, kterou v něm vyvolávala skutečnost, že ji drží v náručí, a v jeho nitru se ozval drak, jenž chtěl tuto ženu pocítit ještě intenzivněji.

Chci se toho dotýkat.

Jakmile ji začalo obestírat dračí vědomí, Rapsodie se odtáhla. Vymanila se z Ashova sevření a obličej schovala do dlaní. Ashe

intenzivně cítil, jak se jí v těle chvěje každý sval, do rukou jí padaly horké slzy; napětí jí stáhlo ramena a srdce jí bilo o překot. Hroutila se mu před očima.

„Nemůžu. Nemůžu. Nemůžu. Promiň, je mi to líto. Nemůžu. Tohle nemůžu dělat. Nemůžu. To není správné; není to spravedlivé. Nemůžu."

„Spravedlivé vůči komu?" zeptal se Ashe.

Uvnitř těla cítil, jak se chvějí vlákna celého vesmíru.

Dračí nadvláda nad přírodními silami se nesmlouvavě hlásila o slovo. Přestože žádné vnější znamení neprozrazovalo, jaká bitva se odehrává v nitru jeho duše, Ashe se potácel na ostří nože; sváděl boj mezi svou vlastní podstatou a touhou, kterou pociťovaly obě jeho části. Fyzicky zůstal klidný, jak jen to bylo možné, jen se modlil, aby se na něj Rapsodie nepodívala ve chvíli, kdy jeho bytost ovládal drak, neboť lstivé triky, kterých by použil, aby ji omámil, mu musela vidět na očích. A přestože všechny jeho smysly byly nastavené na to, co chtěl drak, nakonec v něm přece jen zvítězil muž. Lidská duše po ní toužila daleko více, než o co usiloval drak, a člověk v něm pochopil, že ona svou lásku musí dát sama od sebe, že si ji nesmí jen tak vzít, takže wyrma ve své povaze zatlačil do pozadí; zbyl jen člověk, osamocený muž.

„Spravedlivé vůči tobě," řekla a hlas měla plný slz. „Skutečně si zasloužíš někoho lepšího, někoho, kdo ti dokáže lásku plně opětovat. Někoho se srdcem. Je mi to líto. Promiň."

Ashe vstal, chodil sem a tam, až se za ní zastavil.

„Prosím, otoč se," řekl.

Byla celá strnulá, ale neodtáhla se. Pomalu poslechla a pohlédla na něj skrz prameny zářivých vlasů, které jí spadly do tváře. Oči jí potemněly a lehce se jí chvěla brada. Natáhl ruku.

„Smím se tě dotknout?" zeptal se tiše.

Rapsodiiny oči se rozjasnily. Dobře si pamatoval svůj slib. Lehce přikývla.

Zvedl ruku, něžně ji pohladil po tváři a prstem sledoval stopu, kterou zanechaly slzy. Jakmile se jí dotkl, zavřela oči a jemně sklonila hlavu k jeho ruce. Ashe jí jel prsty po tváři dolů od linie krku až k okraji haleny a hlouběji k prohlubni nad ňadry. Tam se zastavil a lehce přiložil ruku k hrudi; cítil, jak jí bije srdce.

Rapsodie se náhle ostře a rychle nadechla, stála a chvěla se pod jeho rukou. Tohle chtěla; určitá část v jejím nitru tohle chtěla. Vzhledem k tomu, že se svou podstatou vázala na oheň, jeho dotekem proudil žár z jejího nitra do zatím nepoužitých míst Ashovy duše, kde oheň zažíhala. Pomalu otevřela oči a podívala se na něj.

Stáli oba chvíli bez hnutí, ani jeden nepromluvil a snad ani nedýchal. Ashe cítil v dlani její splašené srdce a viděl zmatený pohled očí, jak sváděla vnitřní boj s emocemi všeho druhu.

„Zdá se, že pro mne srdce máš," promluvil nakonec Ashe. Pozoroval ji, ani nedýchal, celý se třásl, zranitelný ale nikoli bezbranný, a strašně moc ji chtěl. Jako Ashe, jako Gwydion, jako muž i jako drak; chtěl ji. Ne aby ji pokořil nebo aby se jí zmocnil, ale aby ji mohl s láskou opatrovat. Chtěl ji a s obavami čekal na její odpověď. „Rapsodie, ty máš srdce. Proč prostě nevěříš tomu, co ti říká?"

Odpověď zašeptala: „Lže."

„Vždyť nikdy nelžeš. Nemůže lhát nic, co k tobě patří."

„Pak má moje srdce mizerný úsudek. Už dříve jsem mu uvěřila a spletlo se víc než dost."

„Dej mu ještě jednu šanci. Myslel jsem, že ráda riskuješ."

Musel se k ní trochu víc naklonit, aby vůbec zaslechl tichou odpověď: „Je křehké. Nevydrželo by, kdyby se spletlo podruhé."

Ashe odtáhl ruku z jejího hrudníku a začal ji opět hladit po obličeji. „Rapsodie, vypadalo to tak, že jsi sama na sebe vzala roli ochránce mého srdce. Proč nedovolíš mně, abych chránil já to tvoje? Slibuji, že na ně dám velký pozor."

Rapsodii se z léto spletité situace motala hlava. Bojovala, aby se dokázala pevně držet toho, co vnímala jako skutečnost, a

zoufale pátrala, aby nabyla pravé jistoty. Zdálo se, že jsou tak odlišní, ale přesto si byli teď jako lidé mnohem bližší, než si kdy pamatovala. Hloubka citu, která teď z obou tryskala, ji naprosto unášela. *Jak jsem se v něm mohla tak mýlit?* Napadlo ji a vzpomínala, jak se na společných cestách téměř sourozenecky hašteřili, jak si ji držel v patřičné vzdálenosti, když se snažila zjistit o něm trochu víc, jak mezi sebou udržovali platonický stav pohody. *Vůbec jsem ho neznala.*

Byl rovněž plný rozporů, stejně jako to tvrdil o ní. Byl pohledný a přátelský; pronásledoval a sám byl pronásledovaný, byl současně drakem a mužem, lirinem; stále ji od sebe odháněl, a přitom si přál mít ji co nejblíž u sebe. A ona sama o něm věděla spoustu věcí dávno před tím, než se opravdu setkali; tušila, že je pořád mezi živými, zatímco všichni ostatní ho pokládali za mrtvého. Proč?

V mysli se jí neustále honily tyto otázky jedna za druhou, ale kdesi v hloubce nitra pocítila, jak se probudila ta část její osobnosti, která byla uzavřená a dlouhá léta opomíjená. Ponejprv to zaznamenala jako slabý pramének, ale nakonec pochopila, že slyší zvuk silného proudu, který celou tu dobu zaznával všude. Pak se to projevilo v plné síle a Rapsodie poznala, že je to ohromná energie, která jako by se nashromáždila z celého světa. Utápěla se v touze a bolesti – a ještě v něčem jiném, poněkud podivném, zázračném a dlouhou dobu zapomenulém. Rapsodie se nořila do přívalu emocí, které kolem ní proplouvaly tak rychle, že je nedokázala myšlenkami zachytit, a veškerá lyrická krása jejích schopností Pěvkyně a Pojmenovalky ji náhle opustila. Zůstaly jen vroucí city, nepoetická žádostivost zranitelné ženy.

„Prosím, buď takový, jak vypadáš. Prosím, moc prosím, neubližuj mi.“

Ashe pálily v očích slzy. „Jsem takový. A nikdy ti neublížím.“

A pak se opět ocitla v jeho náruči, jejich slzy se mísily a Rapsodie se k němu tiskla, jako by na tom závisely jejich životy.

Živel v jejím srdci, oheň, si hledal svou cestu do temných míst jeho bytosti, která nepocítila teplo od oné noci, kdy mu démon rozerval srdce; a nakonec se plamen dotkl i jeho zraněného srdce. Plameny naplnily prázdné části duše a Ashe pocítil, byť na chvíli, že je naprosto uzdravený.

Pak její rty přilnuly k jeho, poddávaly se mu ochotně, a jak polibky těchto dvou lidí vyvolávaly opojnou temnotu, ozval se opět drak, který vycítil zázračnost této ženy.

Chci se toho dotýkat.

Ano.

Uvědomoval si ji stále více a Ashe poznal chvíli, kdy přestala plakat a začala dýchat volněji – to když se přestala bránit. Rukama jí hladil tělo a drak výrazně vycítil každé místečko, kde jí jeho doteky působily potěšení. Každá maličkost nabývala nezměrného významu a vychutnával si ty nejjemnější detaily všeho, co cítil drak. Nakonec se mu naprosto poddal.

Rapsodii stékal po zádech tenký pramínek potu; svaly jejího těla se v Ashově náruči vlnily a vzpínaly. Halena sestávala poněkud těsnou; Ashe cítil, jak látka slábne, vlákno po vláknu, každý steh. V podlaze vedlejší místnosti zela malá trhlina, která se trochu zvětšila, jak svou vahou působili na podlahu zde.

Rapsodiiny oči se rozpálily z temně zelené do zářivě smaragdové. Zhluboka se nadechla; v krbu poskočily a zapraskaly plaménky; vyslaly jiskry vysoko do komína. Tam se usadily v cihlách, kde tiše doutnaly.

Celým místem protékaly proudy a víry energie. Kroužily kolem nich společně s lidovým učením, jež jim bylo oběma vlastní – hudba, oheň, čas a tradiční dračí folklór – to vše se zapojilo do jejich vášně a s každým výdechem z nich esence tohoto učení opět vycházela. Proudilo stále rychleji, divočeji, ale bez předem daného směru; vířilo vzduchem, nad zemí a přes vodstva, v nichž se odráželo. Tak velká energie oživila podzemní jeskyni, vše uvnitř bylo tak živé, jak tomu nebylo celá nekonečná staletí, naposledy když zde vypukla válka.

Z jezera vyskočila rybka a zaznělo šplouchnutí, které se tiše ozývalo v jeskyni, odráželo se od skalnatých stěn sluje a mizelo v hluku vodopádu, který se melodicky řítil do hladiny jezera. Voda se občas přelila přes břeh a vytvářela tak mlhu, jež lámala světlo měsíce; vznikala téměř neviditelná duha. Vysílala myriády vibrací, které pomáhaly skrýt toto místo před slídivýma očima, jež oba dva hledaly a marně po nich pátraly. Vzedmutá hladina tvořila vlny, které se odrážely od břehu ostrůvku, kde stál, obklopený mnoha zahradami, malý domek. Z komína vycházel tenký proužek dýmu z krbu, kde žhnul oheň přiživovaný rostoucí Rapsodiinou vášní.

Z Rapsodiina těla se valily vlny ohně a tepla a protékaly Ashem a celým okolím. Rapsodiin hlas zůstal melodický i ve vzdeších, které doprovázely jejich polibky. Na zádech se jí stále ještě hojily rány a podlitiny ze souboje s Rakšašem. Krev jí proudila mnohem rychleji a srdce bušilo jako o závod, když jí rukou přejížděl po těle. Rapsodie, žena, kterou miloval od chvíle, kdy se o ní dozvěděl.

Rozvázal černou sametku a se zavřenýma očima vnímal každý pramen, který se uvolňoval a padal jí přes ramena až do pasu. Trochu se odtáhl, kolébal její obličej v dlaních a prohlížel si ji. Jak pátrala v jeho tváři, v očích jí jiskřila světélka; oheň vnesl život i do vlasů. Zhluboka se nadechla a pak dech zadržela; ústa měla pootevřená, ale nepromluvila.

Znovu ji políbil a jeho ruce přirozeně vyhledávaly místa, o nichž věděl, že po dotyku touží. Oplácela mu stejně a prsty mu lehce sklouzla po ramenou; pak se zastavila na svalech hrudníku; pocítila, jak jsou rozpálené žárem. Pak mu rukama zajela pod košili a jemně se dotýkala kůže a jizvy, až do této noci tak dlouho bolavé.

Ashe ji hladil po obličeji a pomalu zajel do lesklého vodopádu jejích vlasů a vychutnával si třpytivé lokny, které byly daleko jemnější, než si kdy představoval. Celým tělem mu projížděly záchvěvy a jeho vzrušení už bylo téměř nesnesitelné.

Pak jí rukama vklouzl pod košili a krajkový živůtek, prsty jí jemně laskal prsa a vychutnával si jejich pružnou pevnost. Cítil, jak se celá chvěje, a rty vyhledal prohlubeň na jejím hrdle, zatímco se vpíjel do vůně jejích vlasů a pokožky. Rapsodie mu projížděla rukama měděné vlasy a okouzlovalo ji, jak něco, co vypadá tak kovově, může být tak jemné. Lesklé kučery se jí omotávaly kolem prstů a občas jej zatahala, jak ji líbal na krk.

Ashe ji objal v pase a prsty ji hladil po zádech, pak pomalu a jemně rozmotával tkanice sukně. Když se stuha uvolnila, opět ji objal a lehce ji nadzvedl, aby ji vysvobodil z oblečení, které teď leželo zmuchlané na podlaze. Usmála se na něj a začala mu rozšněrovávat tkanice na košili z jemného černého plátna; čekal, až všechno rozvázala, a pak ji znovu políbil na ústa.

Jako by beze slov tančili; jeden druhého zbavovali oblečení. Pohled na Ashovu nahou hruď Rapsodii znovu vehnal slzy do očí; zčernalé maso a křivá jizva byly pryč a namísto nich tu zářila nová zahojená kůže, která se nijak nelišila od pokožky na její noze. Přemohlo ji pohnutí a obrátila se, ale Ashe ji pevně objal pažemi a přitiskl si ji k sobě; oba prožívali radost, že se konečně zbavil vleklé bolesti.

Rapsodie našla vzadu na krku uzávěr medailónku a uvolnila jej. Ještě jej chvíli pevně svírala v dlani, než ho konečně odložila na stolek vedle pohovky. Ashe líbal Rapsodii na šíji; pak ji něžně obrátil k sobě a zahleděl se jí do očí – poprvé spatřil, jak se jeho vlastní dobrá nálada a pohoda odráží v jejích očích.

Ještě jednou se objali a pomalu si klekli na podlahu, jak ze sebe stahovali poslední kousky oblečení. Na chvíli se uvolnil z objetí a trochu se odtáhl. Poprvé si chtěl prohlédnout to, co drak jen cítil. Celá zářila, byla úžasná; její pokožka vyzařovala průzračný jas; nikdy by si nic takového ani nedokázal představit.

„Jsi krásná," řekl a hluboký a příjemný hlas měl poněkud zastřený němým úžasem. „Překrásná."

Rapsodie se na něj usmála: „Jsem ráda, že si to myslíš," lehce mu přejela rukou po obličeji. Ashe zavřel oči a uchopil její ruku

do svých. Políbil ji, pak ohbí paže a pak docela propadl jejímu kouzlu. Oheň jim plápolal za zády a oni se milovali na podlaze domku v Elysianu.

Postupem času ji vzal do náruče a odnesl ji do postele; jejich milování nebralo konce celou noc, až se dostavil nový den. Plameny zeslábly a v ohništi zůstaly jen ospalé uhlíky, které v krbu zářily jako ohňové drahokamy. Vysílaly teplo do místnosti; venku se kolem jezera zdvihla mlha.

* * *

Ashe se v noci probudil a u rtů ucítil temeno Rapsodiiny hlavy, jak mu ve tmě ležela na prsou a tiše spala. Drak se omotal kolem jejích snů, chránil ji před nočními můrami, takže Rapsodie spala tiše a pravidelně dýchala. Políbil ji do vlasů a přitáhl si ji k sobě ještě těsněji; hlavu teď měla přitulenou k jeho krku. Zhluboka se nadechl a nasál její vůni, teplo a sladkost její pokožky.

Ze spaní Rapsodie cítila horké slzy v prohlubni u svého ramene a horkost Ashova dechu. Cítila, jak se chvěje, a ospale se otočila na bok; přitom ho objala pažemi kolem krku a přitáhla si jeho hlavu k nahé kůži na svém rameni a prsou; chránila jej jako dítě od všech možných hrůzných snů, které by ho mohly probudit.

Ashe ale nebyl smutný; proléval slzy vděčnosti, že onen sen, který drží v náruči, je tentokrát skutečný; a trval, i když se probudil. Rty jí polaskal rameno, pak se sklonil k jejímu ňadru a ústy hladil jemnou pokožku; pocítil, jak se její tělo probralo z ospalosti a zareagovalo na jeho doteky.

Líbal ji ještě silněji a konečky prstů jí přejížděl po boku. Celý toužil poskytnout jí potěšení, vidět ji tak šťastnou, jako ona učinila šťastným jeho. Ospale se protáhla a Ashe jí rukou sjel na štíhlé břicho a spočinul na nádherné noze, která se zachvěla, jak se jí dotkl.

Ze spaní vzdychla – byl to tichý a melodický zvuk, který jej neskutečně vzrušoval. Čekal, až se probudí, ale její oči zůstávaly zavřené a paže se mu ve snách opět omotaly kolem krku; prsty mu přitom bezděčně hladila vlasy vzadu na hlavě. Spala skutečně tvrdě.

Pro Ashe to bylo těžké rozhodování, co podniknout dál. Jeho touha po ní rostla každou chvílí stále více, ale drak v jeho nitru dobře věděl, jak velmi je Rapsodie unavená. Vyčerpalo ji emocionální vypětí a úchvatné milování, které začalo na podlaze před krbem při západu slunce a pokračovalo ještě dlouho po půlnoci. Uspokojila jej způsobem, o kterém se mu nikdy ani nesnilo, a byla neodolatelná; čím více jí měl, tím více ji chtěl. Její zásoby energie byly hluboké, ale vyčerpaly se, takže teď tvrdě spala a její tělo si doplňovalo zásoby.

Představoval si, že se s ní teď znovu pomiluje a vezme si ji způsobem, který jí poskytne alespoň trochu radosti, jakou ona dala jemu, ale pohlédl jí do obličeje a rozhodl se, že to neudělá. Byla na ní vidět únava, neboť byla neumdlévající milenka, a její spánek této noci nerušily sny, které by ji děsily a z nichž by se třásla hrůzou. Poprvé ji viděl spát v naprostém klidu a míru. Těžce polkl a ovládl svou touhu, přestože to bylo velice obtížné. Kolébal ji v náruči, hlídal její sny a odpočinek. Může počkat.

* * *

V našedlém světle, které předcházelo svítání v podzemní jeskyni, Ashe pomalu vstal z postele a dával pozor, aby Rapsodii neprobudil. Chodidla sebou škubla, když pocítila chlad kamenné podlahy, když zamířil ke krbu, kde drak cítil znamení. Věděl, co to je, naprosto přesně věděl, co uvidí, ale přesto se šel přesvědčit, aby to spatřil na vlastní, téměř lidské oči. Na podlaze byly tři kapky krve, Rapsodiiny krve, která sem skanula kvůli jeho vášni.

Věděl, že je nedotčená, pochopitelně; drak to cítil od samého počátku, ale tři kapky – stejné to bylo s Emily, také tři kapky.

Bezpochyby znamení, ale jaké, to nevěděl. Asi že Ashe pevně patří do rodu své babičky a že její role Věštkyně Minulosti není bezvýznamná. Tři kapky krve, stejně jako s Emily. Znamení něčeho, co teprve přijde, anebo završení věcí minulých?

Ashe se otočil k posteli a pohlédl na Rapsodii, která stále hluboce spala. Ve tváři neměla ani stopu lítosti nebo strachu, její sny byly šťastné, alespoň to tak vypadalo. Opouštěl ložnici se zádumčivým úsměvem a sešel po schodech dolů do vstupní haly, kde na věšáku visel jeho plášť. Sáhl do něj a ucítil chlad vlhké mlhy. Vytáhl malý stříbrný knoflíček, který zde schovával už léta. Pak plášť nechal viset na místě a vyšel z domu dolů ke břehu jezera.

Stál tam a nechal promlouvat vody u Anwynina domku k vodě, kterou cítil ve své duši. V ruce držel stříbrný knoflíček a přemítal o znamení krve. Zavřel oči, zhluboka se nadechl a na chvíli sevřel knoflíček pevněji v dlani. Pak se rozpřáhl a hodil jej do jezírka v podzemní jeskyni.

„Sbohem, Emily," zašeptal a ještě chvíli tiše postál.

V koutcích očí měl slzy.

* * *

Rapsodii probudilo vědomí, že Ashe už není v posteli, přesto si však byla jista, že je někde poblíž. Cítila jeho přítomnost stejně jako vnímala v noci jeho dech, když vedle sebe spali. A přestože byla zmatená ze všeho, co se přihodilo, zcela určitě byla šťastná, že je Ashe u ní.

Vstala, omotala si kolem těla přikrývku a přikročila k oknu; věděla, že ho odtud uvidí. V dálce rozeznávala jeho tělo, nahé a obestřené mlhou z jezera; zíral do dálky a pozoroval něco, o čem zhola nic netušila. Pocítila příjemné zamrazení na kůži a věděla, že drak rozeznal její pohyby stejně přesně, jako ona prve vycítila jeho přítomnost. To pomyšlení ji uklidňovalo.

Při pohledu na něj se v ní zachvělo srdce; jakási melancholie, kterou dříve nerozeznávala, přestože ji už tolikrát dříve pocítila. Už s ní přebývala velice dlouho; uvědomila si, že se během uplynulých měsíců dostavila pokaždé, když na Ashe pomyslela. Až teprve nyní si uvědomila, co to vlastně je, protože už to bylo tak strašně dávno, kdy cítila něco podobného.

Ashe, ty jsi ale divný člověk, pomyslela si. Chvílemi nezdolný jako nezkrotný drak, teď vypadal jako ztracené kotě. Ať tomu bylo jakkoli, byla si jista tím, že získal její srdce, srdce, o kterém si ani neuvědomovala, že je ještě má. Teď už se nedalo nic změnit.

Stál dole u vody a rukama si třel paže, jako by mu byla zima. Rapsodie spěchala za ním, dupala po schodech, nechala dveře domku dokořán a utíkala k břehu jezera; zpomalila, až když byla těsně za ním. Vzala přikrývku a zahalila jej do ní; pažemi jej objala.

Ashe se obrátil a usmál se na ni; pak si ji pod přikrývkou přitáhl blíže k tělu. Políbil ji na čelo a snažil se přijít na to, co působí rozzářenějším dojmem – zda její vlasy nebo obličej.

„Vyspala ses dobře?“

„Velmi dobře, díky,“ odpověděla. „Na něco jsem přišla a napadlo mě, že bys to měl vědět.“

„Ano?“

„Já tě také miluji. Jsem si tím jista.“

Namísto odpovědi jen zhluboka a procítěně vzdychl. Neřekl ani slovo, ale ten vzdech mluvil za všechno.

Rapsodie si položila hlavu na Ashovu hruď a tak tam spolu stáli na břehu jezera, až jasnější světlo svítání vpustilo do podzemní jeskyně křehké ranní slunce. Zelené světlo pronikalo keři pod nebeskou klenbou a jeskyně vypadala, jako by se nacházela uprostřed hlubokých lesů.

Co bylo k nevíře – vody jezera nepozorovaně vyplavily na břeh stříbrný knoflíček.

39

„Pročisti svou mysl. Zklidni svou pokožku. Soustřeď se na rytmus vlastního srdce.“

Achmed zavřel oči v těžkém vzduchu obrovské podzemní komory, kde se slova odrážela ozvěnou. Stál uprostřed kruhu pro chvalozpěvy a cítil, jak se mu na obnažené kůži usazuje prach, který visel v mrtvém vzduchu kolem.

„Pomalu dýchej a vydechni svoje *kirai*.“

Achmed poslechl; ve starém světě to tak dělával před každým lovem. Byla to technika, kterou znal od narození a již dále zdokonalilo učení Otce Halphasiona. Byl to krok v procesu, který kontroloval rutinní rytmy těla – tlukot srdce, rytmus dýchání, proudění vzduchu v dutinách, nepatrný šepot napínající se kůže. Všechny procesy se tak pročistily, zpřesnily a čekaly, až se do nich vpíší životní rytmy toho, po kom pátrá.

Navzdory nahotě necítil chlad obrovské propasti, která se kolem něj rozprostírala. Jeho pokožka, složitá síťovina žil a nervů, které vystupovaly na obličeji a krku, v danou chvíli poklidně a monotónně broukala, jak jí protékal proud připravené a pročištěné krve.

Velké kyvadlo hodin se pomalu houpalo v temnotách. Za zavřenými očními víčky Achmed cítil, jak jej míjelo, zaslechl i nepatrný cinkot řetízku tenkého jako hedvábná pavučina, když procházelo kolem něj. V závaží na konci kyvadla žhnula ve svém diamantovém vězení esence dlouho zadržovaného F’dorova ducha z bitvy u Marincaeru. Achmed vycítil duchův páchnoucí vztek, zaslechl jeho zlost, která k němu dolehla jako crescendo, když se k němu přibližovalo; jak se kyvadlo vzdalovalo, zněl ten hlas už jen jako šepot, jako jiskra, která se vznese z ohniště vysoko do temné noci. Achmedovi to skýtalo hluboké uspokojení.

„Vzdej se své identity.“ Vrzavý sykot Babiččina hlasu v prázdné sloji zapraskal. Achmed poslechl a náhle pocítil chlad; nevycházely z něj už žádné pro něj charakteristické vibrace. Byl stejně šedý jako okolní skály. Tohle také dříve dělával.

„Až potlačíš sebe sama, rozprostři se a chyť esenci toho, po čem pátráš. Poruč tomu, aby se to zastavilo.“

Achmed pomalu dýchal a opět vydechl své *kirai.* Pokožka duněla a tentokrát vytvořila síť vibrací, které stoupaly z jeho těla jako mlha nad mořem; síťovina se mu zachytila v dutinách nad očima. Opět dýchal a tentokrát se k vibracím připojilo i hrdlo a vyslalo neviditelné pulzující sítě ven do těžkého ovzduší.

Jakmile jej kyvadlo opět míjelo, se zavřenýma očima se soustředil na rozzuřený tepelný zdroj mezi broušenými ploškami drahokamu, jenž tvořil závaží. *Halt.* Síť vibrací se omotala kolem onoho tepla a pak se pomalu začala stahovat; tím stahovala esenci zla do neviditelné smyčky.

Jako ryba lapená na prutu duch démona vyskočil, proti své vůli se zkroutil a vřískal vzteky, že byl zotročen. Kyvadlo se na místě zastavilo a vznášelo se ve vzduchu nad propastí. Achmed zvedl levou ruku.

„Ve své mysli přivolej všechny čtyři větry,“ tiše ho nabádala Babička. „Zazpívej jméno každého z nich a pak připoutej větrný vír k jednomu ze svých prstů.“

Bien, pomyslel si Achmed. Severní vítr, ten nejsilnější. Prvním hrdelním tónem zazpíval jméno; zvuk zněl ozvěnou v jeho hrudníku a v první komoře jeho srdce. Natáhl ukazováček; citlivá kůže na konci prstu se zachvěla, když se kolem něj omotal závan vzduchu.

Jahne, zašeptal v duchu. Jižní vítr, ten nejvytrvalejší. Druhým hrdelním tónem zazpíval další jméno a propůjčil druhému větru svou druhou srdeční komoru. Na prostředníčku pocítil, jak se tam usazuje jemné vlákno vzduchu. Když zněly obě vibrace naprosto čistě a dostatečně silně, pokračoval. Hrdelními tóny zazpíval další dvě jména a otevřel další dvě části svého srdce. *Leuk.*

Západní vítr, vítr spravedlnosti. *Thas*. Východní vítr. Ranní vítr; vítr smrti. Jako vlákna pavučiny se větrné proudy zachytily na konečcích jeho prstů a vyčkávaly.

Babička s uspokojením pozorovala, jak se pomalu rozsvěcovaly symboly větrů na okrajích kruhu pro chvalozpěvy. Čtyři tóny znějící jednohlasně. Byl připraven. Nadešel čas opravdové zkoušky.

„Uvaž druhou síť," přikázala mu. Achmedova ruka se sevřela a impozantním mávnutím paže vrhl do temnoty jeskyně kouli větrů, která se mu vytvořila v dlani. Za víčky cítil, jak jsou všechny čtyři větry svázány dohromady a pevně ukotveny v jeho dlani; teď se divoce obtočily kolem bojujícího ducha démona.

„Spoutej ho," řekla Babička. „Odřízni ho." Tohle byla pro Achmeda nejobtížnější část rituálu. Fyziologická konstituce jeho těla míšence neobsahovala anatomickou strukturu, která umožňovala čistokrevným Dhracianům lehce oddělit pouta první sítě a nechat tak vytvořené vězení jen napospas větrům. Achmed a Babička strávili dlouhé hodiny, když pro Achmeda vymýšleli jiný způsob provedení tohoto posledního zásadního kroku rituálu Zotročení.

Soustředil se teď na zadní část svého hrdla. Nadýchl se a zadržel vzduch v ústech na měkkém patře. Ostrý pátý tón proklouzl monotónním zvukem ostatních čtyř: Achmed ucítil, jak se uvolňují vlákna připoutaná ke konečkům jeho prstů. Rychle mlaskl jazykem, čímž uvolnil konce větrného vězení a nechal tak zmizet svou první síť. Pak zahnul palec – tím zachytil větrné vlákno napjaté k démonovi, který se stále nevzdával.

Boj náhle utichl – diamantové závaží sebou chvíli škubalo a pak úplně znehybnělo. Duch démona byl spoután v sevření shluku všech čtyř větrů, které ovládal Dhracian, syn Větru. Achmed pomalu otočil dlaň a omotával kolem ní úvazy, jako když se pouští drak. Jakmile nabyl pevné jistoty, silně úvazem škubl a cítil, jak se s každým rychlým pohybem jeho ruky démon neochotně přibližuje. Otevřel oči.

Na délku paže od něj visel ve vzduchu tenký řetízek obrovského kyvadla. Jeho závaží, diamant velikosti vlašského ořechu, věznilo démona, který se mu teď houpal před očima. Achmed pohlédl na Babičku. Přikývla.

„Už nejsi neškolený," řekla. „Jsi připraven.

Když jsi teď dobře vycvičený v rituálu Zotročení, musíme tě připravit na lov."

Achmed stál tiše, když Babička opatrně kladla přikrývky na Dítě Země a jemně hladila ruku děvčátka. Stál zde ostražitě snad celé hodiny a němě pozoroval, jak se Matriarcha snaží zklidnit Dítě, které zachvátily hrůzy. Děvče sebou neklidně házelo ze strany na stranu na svém kalafalku, lapalo po dechu, ignorovalo všechny Babiččiny pokusy, odmítalo její útěchu.

„Šššššššššhhhhh, šššššššhhhhh, maličká; co tě tak trápí? Pověz, abych ti mohla pomoci."

Dítě jen prudce trhalo hlavou a sténalo. „‚Zelená smrt'," mumlala Babička. „‚Nečistá smrt.' Co to znamená? Promluv, dítě. *Prosím.*" Jedinou odpovědí však byl vzlykot a prudké křečovité záchvěvy. Achmedovi zlostí skřípaly zuby.

Dost špatné mu připadalo, jak moc se Rapsodie zahleděla do Llauronova syna; Achmed stejně nejvíce podezíral Vyvolavače, že je F'dorovým hostitelem. Co bylo ještě horší, nevrátila se do Cauldronu celý týden, přestože se nechala slyšet hlásnou troubou z altánu, že je v bezpečí. Když teď pozoroval zmítající se Dítě a na svou vlastní kůži cítil zoufalství Babičky, musel se hodně držet, aby nesestoupil dolů k té zpropadené vévodkyní, nezabil Ashe a za vlasy ji neodvlekl zpátky do Kolonie. *Měla by být tady,* pomyslel si zahořkle. *Kdyby tohle viděla na vlastní oči a přesto se pak vrátila dolů k němu.*

Ústa mu zaplavila hořká žluč. Vyhnal raději tuto myšlenku z hlavy, protože nechtěl, aby došel až k závěrům, které ho pronásledovaly ve snech.

Nakonec se Dítě utišilo a upadlo do poněkud klidnějšího spánku. Matriarcha mrtvé Kolonie je ještě jednou jemně

pohladila po šedém čele a pak zhasla světlo. Kývla ke dveřím komory a Achmed ji následoval do chodby.

„Bojí se stále víc a víc," řekla Babička.

„Máš nějakou představu proč?"

„Nedokáže v tom strachu vytvořit obraz, který bych rozeznala. Její mysl stále šeptá ‚zelená smrt, nečistá smrt'."

Achmed vydechl. Na nějaké hádanky neměl ani trochu trpělivosti; i tohle spadalo do pole působnosti Rapsodie. *Měla by být tady,* honilo se mu stále hlavou.

„Co si přeješ, abych udělal?" zeplal se a oči mu zavadily o sazemi zašpiněný reliéf na stěně před ním. Byl to nějaký geometrický vzorec, který kdysi, před zničením Kolonie, byl patrně nějakou mapou. Podobné rysy zde zdobily stěny na mnoha chodbách.

Černé temné ovály, které byly Babiččinýma očima, si jej vážně změřily. „Modli se," řekla.

* * *

V čerstvé zeleni rokle v Krevenských polích sebou Nolo v žáru letního odpoledne trhl. Ve své desetileté paměti si nedokázal vybavit den, který by byl protivnější a otravnější. Střevle byly příliš mrštné, slunce jej oslepovalo, bylo příliš velké vedro a Nolo byl už tak hladový, že nemělo cenu dál setrvávat v polích. Vytáhl vlasec z vody a mžoural, jak ho oslepovaly odlesky slunce na vodní hladině.

„Hej, Fenne," zavolal, když si omotával vlasec kolem dlaně, ale jeho psíka patrně něco zaujalo, nepochybně luční kobylky.

Nolo vstal a odtrhl háček od vlasce. Pak všechno schoval do kapsy. Sáček, ve kterém měl od rána schovanou snídani, byl už prázdný, stejně si jej však pořádně prohlédl, zda někde mezi švy nezůstaly drobečky chleba nebo kousek sýra. Zjistil jen to, že sáček je stejně prázdný jako jeho žaludek.

„Fenne!“ zakřičel ještě jednou. Očima pátral v louce pod stromy v rokli. Viděl, jak se hýbe tráva a slyšel šelestivé zvuky. *Hloupej vořech,* pomyslel si. Nacpal sáček do kapsy k vlasci.

Když vylezl ze stínu, pálila ho v horké trávě na poli chodidla; připadalo mu, jako by se mu pod nohama lehce chvěla zem. Nolo se ještě jednou rozhlédl. Nikde nikoho neviděl, ale náhle mu tělem projel chladný závan strachu, přestože neměl tušení proč.

„Fenne, kde jsi?“ zařval, až mu přeskočil hlas. Místo odpovědi zaslechl těžké dýchání a po chvíli proťalo vlhký vzduch krátké Fennovo zaštěknutí. Nolo si úlevou oddýchl a pospíchal kolem keřů za psem. Když se vyšplhal na malou vyvýšeními, spatřil, co zaujalo pozornost jeho psa.

Mršina králíka byla nabodnutá na silné černé větvi, na níž byly dlouhé a ostré trny, které vypadaly ostřeji než trny ostružiníku. Větev se plazila. Nolovy oči se rozšířily údivem. Pes musel králíka hrozně vyděsit; zcela očividně skočil s velkou silou dozadu – soudě podle špičky trnu, která mu trčela z hrudi. Jinak to skoro vypadalo, že králík byl násilím probodnut zezadu a že v tom byl vražedný úmysl, ale to nebylo samozřejmě možné. Kolem králíka se vytvořila louže čerstvé krve, což bylo sousto, které lahodilo Fennovu čenichu. Psovi jiskřily oči vzrušením.

Nola napadlo, že by mrtvého králíka sundal z ostružiní a vzal ho domů mámě k večeři, ale rychle si to rozmyslel. Celý tenhle den byl nějaký divný, něco mu pořád kazilo dobrou náladu, takže si nemohl správně užívat volno před letním slunovratem.

„Pojď, Fenne,“ zavolal a pokynul psovi. Nolo se obrátil a se psem v patách utíkal celou cestu domů, k malému domku s doškovou střechou, kde v jediném okně brzy zapálí svíčku.

Jakmile hoch zmizel z dohledu, větev se lehce ohnula. Loužička krve začala mizet; vsakovala se do povrchu trnu s tak naléhavým úsilím, až nakonec nezůstalo nic než suchá půda. Pak se ozval velice tichý šepot, větévka se zatáhla do země a zmizela.

40

Na zahrady v Elysianu byl úchvatný pohled, a to i podle Ashových filidských měřítek. Než začalo jeho úděsné, dvacet let trvající trápení, pozoroval otcovy skleníky a zimní zahrady a staral se i o své vlastní – rozlehlá venkovská sídla se zdobnými zahradami a obrovskými skleníky určenými výhradně pro posvátné a obřadní rostliny jeho vyznání. Znalosti zahradnictví měl hluboké, i když zaměřené výhradně jedním směrem, a v životě už viděl stovky přírodních kněží, kteří se lopotili na polích a řeholních farmách. Poznal mnoho nejrůznějších zahradnických technik, ale nic jej dostatečně nepřipravilo na jedinečný zahradnický styl Rapsodie.

Vstávala každé ráno ještě před východem slunce, poklidila v domku a napekla koblihy a chléb, takže vzduch byl plný božské vůně. Při práci si tiše zpívala, aby neprobudila Asheho, ale drak věděl, že je pryč už ve chvíli, kdy vylezla z postele, a nadále ji dlouze pozoroval a vnímal, dokud měl jistotu, že je mu stále na dosah. Příjemné písničky ho kolébaly do polospánku až do chvíle, kdy přestala pracovat v domě a odešla ven. Pak se probudil, celý nabručený vstal a začal se pomalu přeměňovat v muže.

Rapsodie to většinou dělala tak, že nechala všechno péct v troubě a vyšla ven, aby se mohla postarat o své zahrady. Věděla, že Ashe dokonale pozná okamžik, kdy bude všechno správně upečené a dostaví se včas, aby to vytáhl z trouby. Sloužilo to jako účinný a jemný nástroj, jak ho probudit, a Ashovi se líbil takový prostý rodinný život a způsob, jakým si rozdělili starosti kolem vaření. Ještě celý omámený dračím spánkem sešel po schodech, vytáhl z trouby to, co se tam právě peklo, a připravil snídani na tác.

Nakonec se objevil s tácem venku a donesl jej do zahrady, kde s Rapsodií pojedli. Téměř pokaždé ji našel, jak klečí na

kolenou v záhonu, vlasy svázané do uzlu, který byl často omotaný ještě nějakým starým šátkem. Pečovala o lístky drobných rostlinek a vesele zpívala, anebo si jen tak broukala, když pracovala s lopatkou.

Pro každou květinu měla zvláštní píseň a unikátní metody, jak se starat o každé semínko a jak zalévat jednotlivé rostliny, takže se jí dařilo téměř přes noc vytvořit prospívající a bujné zahrady. V době, kdy přivolala Ashe na Elysian, už celé místo zářilo letními barvami a jemnými odstíny a ve vzduchu se vznášela dokonalá vůně koření a bylinek. Teď to byl učiněný ráj, který skýtal potěšení pro oko i nos – zeleň a barevné odstíny byly uspořádány v naprosté rovnováze. Rapsodie měla oko zahradnice a dokázala tvrdě pracovat jako farmářka – oboje vneslo do Elysianu správně fungující, zdravou a rozjásanou atmosféru, s jakou se Ashe ještě nikdy nesetkal.

Jednoho rána ho probudila mimořádně krásná písnička, jejíž nápěv mu nejprve mimoděk připomínal jednotlivá roční období. Když později zaslechl i slova, která k němu zanesl ze zahrady vítr, rozhostil se mu v tváři úsměv.

* * *

Světlo denní,
zažeň tmu noční,
naslouchej jara volání.
Přijď se podívat, přijď se podívat,
co přilétá v perutích teplých větrů,
křídla motýlů,
zpěv skřivanů.
Nového roku zrození,
Dítěte Země vítání.
Zeleni chladivá,
v lesích nespatřená,
letní slunce z výšin na zem sálá.

Přijď a zatancuj, přijď a zatancuj.
Na poli zeleném,
v kole veselém.
Období plné naděje,
s Dítětem Země se směje.
Zlatavě rudá,
listí ze stromů padá,
to vír větrů na ně dýchá.
Zůstaň a sni, zůstaň a sni.
Jas letní zhasíná,
žár barev zůstává,
podzim svůj boj vyhrává.
Drží ve svých rukou pevně
útěchu pro Dítě Země.
Světlo bílé,
v noci probdělé,
sníh pokrývá země zamrzlé.
Čekej a pozoruj, čekej a pozoruj.
Chystej se k spánku
v ledovém zámku
dostojí svému slibu.
Dnů v roce už moc nezbývá,
Dítě Země však v mysli má.

Později píseň komentoval. *Rozkošná,* řekl, když ji políbil. *Až příliš rozkošná na to, aby byla o Grunthorovi. Chtělo by to víc kuráže, trochu chrchlání a možná pár vší.* Rapsodie se usmála, ale oči jí trochu potemněly, jako by chtěly naznačit, že mu něco tají. *Oba víme, že existují věci, s nimiž se nemůžeme jeden druhému svěřit, protože jsou to tajemství jiných lidí,* řekl jí oné první noci, kdy se spolu milovali. Změnil proto téma hovoru.

Na kraji louky v podzemní jeskyni zřídila malý ovocný sad; bylo to jediné místo, kde se k ovocným stromům dostalo větší množství světla. Občas ji našel mezi mladými stromky, jak jim

tiše něco vypráví a něžně o ně pečuje jako o malé děti. Jakmile ji v takové chvíli zastihl a vyrušil, zpravidla se na něj rozpačitě usmála, rozeběhla se k němu, vzala ho za ruku a zavedla ho do altánu nebo na kamennou lavičku uprostřed záhonů s vytrvalými bylinkami, kde spolu snídali.

Dnes ráno tomu nebylo jinak. Probudil se a měl mrzutou náladu, protože mu v mysli uvízlo tušení, že je Rapsodie pryč, ale rychle se vzpamatoval. Pak si vyhrnul rukávy a hrabal se s ní v zemi; pomáhal jí čistit kořeny rostlinek a odnášet plevel na okraj pěšiny, která vedla k jezeru před věží domku.

Pracovali v mírném slunci podzemní jeskyně celé hodiny. Rapsodie vesele zpívala; před nějakou dobou poněkud ztratila své sebevědomí, když se k ní Ashe začal zpěvem připojovat a snažil se naučit písně, které pomáhaly květinám růst. Přezpíval jí pár písní ze své země, které poznal ještě v dobách, kdy žil v Gwynwoodu; Rapsodie se jim naučila s velkým nadšením. Dnes byla mimořádně šťastná; když se jí zeptal po důvodu, usmála se a políbila ho.

„Podívej se na jezero," vybídla ho.

Odkráčel k břehu a zíral do vod jezera, ale neviděl nic neobvyklého. Pokrčil rameny a ona se opět usmála.

„Ráno bylo pěkně zkalené," podotkla a zase zaklekla do hlíny k rostlinám. „Obyčejně září víc než takhle."

Ashe pocítil, jak ho obestřel závan tepla. Přikročil k ní zezadu, sklonil se a objal ji.

„Miluji tě."

Dál se hrabala v zemi. „Opravdu?"

Přitulil se k jejímu krku. „Ano, ty to nepoznáš?"

„Momentálně ne."

Ashe zamrkal. „Jak to?" Cítil, jak se mu stahuje hrdlo.

Nevěnovala mu jediný pohled. „Protože žádný muž, který by mě opravdu miloval, by nedupal po mých čerstvých sazeničkách." V legraci strčila do jeho nohy, která stála v záhoně.

„Ach, promiň mi to, miláčku.“ Rozpustile hrábl do zářivého uzlu vlasů pod šátkem a láskyplně ji poplácal po zadku.

„Ruce pryč od mých koblih, pane.“ Jakoby přísně se na něj podívala.

„Od čeho?“

„No, byl jsi to ty, kdo tohle říkal,“ smála se a odhrnovala si prameny vlasů, které se jí uvolnily z šátku; dál se věnovala zahradničení.

Sedl si na bobek vedle ní. „O čem to mluvíš?“ Prsty jí hladil uvolněné prameny vlasů.

Pracovala dál a jen těžko skrývala úsměv. „Ať už tě starolirinštině učil kdokoli, frazeologii nepochopil moc dobře. *Kwelster evet re marya* – máš ty nejkrásnější koblihy.“

Ashovi zrudl obličej rozpaky a humorností situace. „Ty si děláš legraci. To že jsem řekl?“

Přikývla. „Proč myslíš, že je každé ráno peču? Nikdy jsem nepotkala muže, kterého by mé pečivo potěšilo i vizuálně.“

Ashe se hlasitě rozesmál a přitáhl ji k sobě; současně i mech, trávu a listí. Políbil ji; tím zarazil její smích a špinavá šmouha nad jejím obočím se ocitla na jeho obličeji. „Domnívám se, že budu muset trochu zapracovat na svých idiomech, je to tak?“

„Ne, není to zas až tak nutné; myslím si, že to bylo rozkošné.“

„Tak dobře. Takže co mám teď říct, když budu chtít vidět některé krásné části tvého těla?“

Omotala mu paže okolo krku. „Domnívám se, že postačí ‚prosím‘, ale třeba tě napadne spousta jiných věcí.“

„V tom případě prosím.“

Lehce ho plácla zahradnickou lopatkou do týla. „Bohové, ty jsi nenasytný.“

„Za to můžeš ty, však víš.“ Jeho dračí oči zamrkaly a její smaragdové také. Oba věděli, že když mělo dojít k milostnému naplnění, byla téměř stejně neukojitelná jako on. Snažila se vrátit k záhonku.

„Proč tohle říkáš?“

Ashe jí vytáhl lopatku z ruky a položil si Rapsodii do klína. „Stala ses mým pokladem, Rapsodie. Jistě víš, že když se něčeho zmocní dračí posedlost, nemá toho nikdy dost, je to dračí poklad.“ Usmíval se na ni, ale podvědomí mu našeptávalo, že si není jisté, zda dobře zvolil lehký tón svých slov, protože to myslel naprosto upřímně. Cítil, že si stále dost dobře neuvědomuje povahu jeho druhé podstaty, a doufal, že se nenechá pravdivostí jeho věty nijak odradit. Kromě toho, že se jej opět zmocní démon, ho nejvíce děsila představa, že ho jednou opustí, ovšem ona o tom byla přesvědčena. Věděl, že vztek, který by se ho pak zmocnil, by v něm zanechal nesmazatelnou stopu.

Rapsodie uchopila jeho obličej do rukou a políbila ho. „Pak jsem možná částečně také dračice.“

„Proč?“

„No, určitě jsem tebou také posedlá, když ti dovolím, abys mě nepřetržitě vyrušoval při práci na zahradě, což je moje druhá nejoblíbenější činnost na světě.“

„Tou první je hudba?“

„Jistěže.“

„Ale pracuješ v zahradě už celé dopoledne. Musíš už být dost unavená.“

Rapsodie vstala a protáhla se, pak si začala oklepávat hlínu a trávu. „Vlastně ano.“ Podala mu ruku a pomohla mu vstát, pak ho objala v pase. „A také je mi horko. Připadám si jako v jednom ohni.“

„To mohu jen potvrdit.“

„Už zase, ty svůdníku,“ škádlila ho, když jí stahoval šátek z hlavy a snažil se rozplést uzel vlasů. „Dokážeš myslet také na něco jiného?“

„Omlouvám se,“ peskoval v žertu sám sebe. „Nechtěl jsem být lascivní; měl jsem na mysli to, že jsi připoutána k ohni.“

„Aha,“ usmála se Rapsodie. „Pak tedy moje tělo, které je jako v ohni, potřebuje nutně dost vody.“ Přitáhla si ho k sobě.

„Myslel jsem si, že si o to nikdy neřekneš," mumlal a líbal ji na krk.

„Neřekneš o co? Myslela jsem tím jen, že si dám koupel." Vykroutila se mu z objetí a běžela k domku; Ashe jí byl v patách.

Ashe pobýval v jiné místnosti, když Rapsodie plnila vanu čistou studenou vodou. Když bylo nakonec vody dost, spustila ruce pod hladinu a soustředila se na horkost ve své duši. Voda se začala zahřívat, stejně tak po chvíli i koupelna. Do lázně vhodila hrst vonných růžových lístků.

Rozhlédla se. Dost dlouho trvalo, než napustila dostatečné množství vody na koupel, a očekávala, že Ashe přijde za ní, ale pořád trčel někde jinde. Poodešla ke dveřím a podívala se ven; nikde ho však neviděla.

„Ashe?"

„Ano?" Jeho hlas se ozval z přízemí.

„Kde jsi?"

„V salonu."

„Co děláš?"

„Čtu si."

„Aha." Rapsodie se vynasnažila, aby to neznělo zklamaně. „Bude mi potěšením, když si ke mně vlezeš do vany."

„Ne, díky."

Trhla páskem svého bílého županu. „Jsi si tím jistý?"

Chvíli bylo ticho. „Možná za chvilku přijdu."

Rapsodie vzdychla. „Dobrá." Vrátila se do koupelny a zmocňovala se jí mrzutost. Neměla v úmyslu ho nějak obtěžovat; zpravidla se mu líbilo, když ho škádlila a provokovala; jejich vzájemná přitažlivost neznala mezí. Možná zašla se svým žertováním až příliš daleko. Doufala, že se nijak nedotkla jeho citů.

Teplota vody v lázni byla dokonalá. Oklepala si kapky vody z ruky a naslouchala, zda Ashe nejde po schodech, ale všude bylo naprosté ticho. Rapsodie si ještě jednou vzdychla a smířila se s tím, že si záda bude muset umýt sama. Stála před zrcadlem a

vyčesávala si z vlasů listí a trávu, když se najednou otevřely dveře. Vešel Ashe, měl na sobě župan a v ruce držel knihu.

Rapsodiiny oči zajiskřily vzrušením, ale jinak zůstával její výraz klidný. „Myslela jsem si, že ses pustil do té knížky."

„To ano, ale napadlo mě, že bych ti mohl dělat společnost, zatímco se budeš koupat."

„Aha."

„Zůstanu samozřejmě tady na druhé straně koupelny. Nechci, aby sis myslela, že toužím po svádění nebo něco takového."

„Ne, pochopitelně."

Ashe vypadal dotčeně. „Ujišťuji tě, že mé úmysly jsou naprosto počestné."

„Správně."

„Ne, opravdu. Přišel jsem si sem číst."

Rapsodie se na něj podívala a v očích měla okouzlení. „To je ale divné místo na čtení," řekla a pozorovala, jak kolem ní víří teplý vlhký a těžký vzduch. „Pergamen se v páře rozpadne."

Vydal se k ní a loudavě prošel horkou mlhou, ruce slušně založené před sebou. Pára se mu obtáčela kolem kotníků jako hravé kotě. Jeho rozzářený úsměv se perfektně hodil k bílému županu.

„Něco ti povím: uděláme dohodu. Když mi dovolíš zůstat, slibuji, že se tě nedotknu, pokud mě o to sama nepožádáš. Vůbec tě nebudu nijak obtěžovat. Vlastně jen si sednu támhle ke dveřím. Souhlasíš?"

„Odtamtud toho moc neuvidíš."

„Už jsem ti řekl, že jsem sem nepřišel něco okukovat, jen –"

„Já vím, přišel sis sem číst," doplnila Rapsodie s úsměvem. „Tak se dobře bav."

„Na to se spolehni," vrátil jí úsměv Ashe.

Rapsodie přikročila k vaně a pozorovala, jak se nad horkou vodou vznáší pára. Obláčky mlhy se srážely všude kolem a na řasách se jí usadily kapky vody, takže jí ztěžkla víčka. Stejná věc se pravděpodobně přihodila i Ashovi; sedl si na mramorovou

podlahu u dveří, opřel se o ně a zavřel oči. Dala mu poslední příležitost.

„Dobře víš, že budu jen ráda, když se ke mně připojíš, jestli chceš."

Jen zvedl ruku a oči měl dále zavřené.

„Dobrá," kývla. „Jak je ctěná libost." Natáhla štíhlou nohu přes okraj vany a prstem zkusila teplotu vody; byla horká, ale Rapsodie věděla, že to bude velice příjemné. Přešla ke stojanu na ručníky a z ramen nechala sklouznout župan na podlahu. Podívala se přes rameno, ale Ashe se stále opíral o dveře, oči měl zavřené; skoro to vypadalo, jako by spal.

Rapsodie sáhla ještě jednou do jedné z lékárenských sklenic na stolku vedle stojanu na ručníky a vytáhla další sušené růžové lístky smíchané se sladce vonícími bylinkami; uklidňující aroma skořice, rozmarýnu a vanilky se mísilo s vůní lipového květu a to vše prostupovalo teplou páru v koupelně a naplňovalo ji nebeskou vůní. Sehnula se, aby zvedla župan a pověsila jej na věšák, a pak zamířila k vaně.

Ashe stále vypadal, jako by spal, ale jak se otáčela, obličej se mu rozšířil úsměvem.

„AHA! Ty se díváš!" zvolala Rapsodie a smála se.

„Je na světě někdo, kdo by odolal?" zeptal se Ashe a oči měl zavřené. „Kromě toho jsem neslíbil, že se nebudu dívat. Prohlásil jsem, že se tě nedotknu."

„Upřímně řečeno, byla bych raději, kdyby ses mě dotýkal, než když po mně pokukuješ, ale dělej, jak myslíš." Rapsodie došla až k vaně a vhodila do vody vonnou směs. Směsice vonných látek zasyčela, jak horká voda rozpouštěla další aromatické oleje, a na povrchu se vytvořil jemný film. Rapsodie uchopila prameny svých dlouhých vlasů, umně je stočila do uzlu na temeni hlavy a svázala je svou věčnou černou sametkou. Pak pomalu vstoupila do lázně a líbilo se jí, jak zčeřila vlnky na hladině. Posadila se, natáhla nohy a voda se za ní zavřela; vychutnávala si teplo vody

a ponořila se až po krk. Její tělo se uvolňovalo stejně jako její mysl.

Po chvíli se posadila, ramena napůl ponořená do vody, a hlavu si opřela o podložku na kraji vany. Jemné vlnky kolem ní kroužily, laskaly jí kůži a tiše šplouchaly po ňadrech. Usmála se a vychutnávala si příjemný pocit, když se jí na horní části těla střídalo horko z lázně a chlad vzduchu v koupelně. Bradavky, které byly normálně jemně růžové jako vnitřek lastury, se ve vodě zahřály, ale vlnky je dráždily, takže potemněly do rudé barvy.

Rapsodie vzdychla, jak ji voda hýčkala a líbala, a samou slastí se jí na alabastrové pokožce objevila drobná husí kůže. Pak ucítila vibraci podobnou proudu vody, který jako by přicházel zdola; zavířil jí mezi koleny a jemně je od sebe oddělil. Zachvěla se, když proud vody zamířil níže a hladil jí boky a zadek a pak se jí usadil mezi nohama, kde vířil a tlačil. Cítila, jak jí voda něžně objímá stehna, nabývá na síle a vystřeluje k nejcitlivějším partiím. Třásla se a pocítila vnitřní žár, který se soustřeďoval do laskaných míst.

Vlny nabraly na intenzitě, vířily a pulzovaly v místech, která byla každým dalším pohybem stále vzrušenější. Vypadalo to, jako by se z vody stalo něco pevného, co hledalo místa, kde ji nejvíce potěšil. Rapsodie ucítila v těle nával horkosti, jak v ní voda vyvolávala nutkavou potřebu uspokojení.

„Ashe," vydechla; hlas se jí zadrhl v krku a zněl poněkud nakřáplé. „Ashe, co to děláš?"

„Čtu si."

S námahou otevřela oči a spatřila ho, jak stále sedí se zavřenýma očima, opřený o dveře koupelny.

„Prosím," řekla, když jí voda začala rychleji tepat do nejintimnějších částí. „Prosím, přestaň s tím." Dýchala jen mělce, neboť její vzrušení se stupňovalo.

„S čím mám přestat?" Usmíval se, ale oči neotevřel.

„Koupel se mění v sexuální zážitek," vydechla Rapsodie a snažila se ovládat, ale moc se jí to nedařilo. „Zastav to. Prosím."

„Máš něco proti sexuálním zážitkům?" zeptal se rozpustile, ale stále jí nevěnoval jediný pohled.

„Ano, pokud je neprožívám s tebou."

Nakonec se Ashe narovnal, otevřel oči a změřil si ji vážným pohledem. „Lásko, to dělám já," prohlásil upřímně. „Dokážu na tobě vycítit každičký kousíček, stejně jako to dokážeš ty se mnou, možná ještě o trochu víc."

„No právě," řekla, když do ní voda začala bušit jako něco skutečně tvrdého a ji to činilo nešťastnou. „To nejsi ty, to je voda, ať už skrz ni dokážeš něco cítit nebo ne. Chci, aby se mě takhle dotýkal jen jediný člověk, a to jsi ty. Prosím, Ashe. Prosím, nedělej to."

Z hlasu jí znělo zoufalství, které se odrazilo i ve tváři, a Ashe si to najednou uvědomil; bylo to úplně stejné jako tehdy u řeky Tab'Afel, když se s ním hádala, aby ji přes řeku nepřenášel. Vyskočil a přešel k okraji vany; vibrace ve vodě ihned zmizely.

„Rapsodie, omlouvám se," řekl a pozoroval, jak její nervozita mizí a ve tváři se opět usazuje klid. „Vůbec jsem neměl v úmyslu tě nějak rozčílit, spíš potěšit."

Rapsodie se posadila rovně a přitáhla si kolena k tělu. „Já vím," vytáhla z vody mokrou ruku a pohladila ho po tváři. „Já vím, ty za to nemůžeš; to je moje chyba."

Ashe ji toužil obejmout, ale připomněl si svůj slib, že počká, až ho sama vyzve, aby se jí dotýkal, takže se snažil ovládat. „Jak by to mohla být tvoje chyba? Vždyť ses jen chtěla vykoupat. Omlouvám se, jsem opravdu idiot."

Rapsodie mu pohlédla do očí a zahlédla v nich takový zmatek, že ji to zasáhlo až v srdci. Přitáhla si k sobě jeho hlavu a něžně jej políbila.

„Ne, to *já* se omlouvám, Ashe," řekla tiše. „Neprovedl jsi nic špatného. Jde totiž o to, že v minulosti mě muži zneužívali tak nehorázně a nepopsatelně, když popustili uzdu svému

sexuálnímu vzrušení. Bylo to nejhorší období v mém životě. Přes co se asi nikdy v životě nepřenesu je skutečnost, že jsem byla často vystavovaná na odiv a –“ Sklopila oči a zlomil se jí hlas.

„Když jsem přišla sem, byla jsem tak šťastná při pomyšlení, že už mě nečekají žádné sexuální zkušenosti – že mohu žít ve zdrženlivosti a cudnosti, což pro mě bude to nejlepší řešení. A pak jsi mi vstoupil do života ty a vrátil mi do života sex, ale upřímně řečeno poprvé v životě v tom pozitivním slova smyslu. Nikdy by mě bývalo nenapadlo, že by se něco podobného mohlo stát. Teprve ty jsi první, kdo mě skutečně miluje. A milování s tebou je něco tak naprosto neuvěřitelného. Je to tak krásné, že dělám, co můžu, aby se toho nedotklo vůbec nic z mé minulosti. Nechci s naším milováním spojovat nic z oné doby. A jen díky silné vůli jsem se ubránila tomu, že svou lásku nijak nepotlačuji – jsem si jista, že sis toho všiml.“

Teď poprvé se Ashe usmál a Rapsodie ho hladila po obličeji; kůži na prstech už měla z teplé vody zkrabatělou. „Něco mi stále ještě ty dny připomíná. Pravda ale je, že mi nevadí vůbec nic, co se mnou děláš, jen když to jsi ty, kdo mě objímá, anebo jsi alespoň se mnou v jedné místnosti. Možná to zní absurdně a ironicky, že někdo jako já se ve věcech sexu chová tak staromódně, ale nemůžu si pomoct. Každé kouzlo, jakákoli fantazie, udělám pro tebe cokoli, abych tě potěšila, ale je to jen proto, že je to jeden z mnoha mých způsobů, jak ti dát najevo, že tě miluji. A je to moje volba, že jsem se ti oddala. Teď už nejsem ničí hračkou.“

Pohlédl do smaragdových očí a bylo to, jako by hleděl až na samé dno její duše. Upřímnost jejího srdce a slov způsobila, že se celý roztřásl.

„Rapsodie, jestli ti milování připomíná něco, co nesnášíš –“

„Nemluv tak,“ skočila mu do řeči. „Takhle jsem to vůbec nemyslela. Chci se s tebou milovat, strašně moc to chci; tak moc, že když jsi prve řekl, že si budeš číst, a já jsem si myslela, že – no, na tom nezáleží, co jsem si myslela. Jde jen o to, že chci, abys

mě objímal ty a nepřevtěloval se do jiné podoby. Existuje druh souznění, ke kterému nedojde, když je jeden z partnerů v opačné části místnosti. Kromě toho, mám teď příležitost ti to oplatit.“ Její slova způsobila, že zrudl v obličeji, takže se pevně přidržel okraje vany, jen aby dodržel svůj slib.

Rapsodie se smála, když viděla, jak mu zbělely klouby na rukou. „Skutečně obdivuji tvou zdrženlivost a trpělivost,“ naklonila se k němu. Teplými a mokrými ústy jej políbila a současně mu rozvázala pásek u županu. „Ber to jako výzvu,“ řekla, oči jí nezbedně zajiskřily a odsunula se na konec vany, aby mu udělala dost místa.

Ashe shodil župan a vstoupil do vody. Klekl si a přidržoval se okrajů vany; naklonil se nad ni a něžněji políbil.

Polibek mu s rozkoší oplácela a rukama jej hladila po pažích, ze kterých sálala síla. Prsty přejížděla po svalech na zádech, jak se nad ní skláněl. Jazykem jej škádlila v ústech, omotala kolem něj paže a přitáhla si ho blíž. Najednou se neočekávaně ve vaně vztyčila a Ashe byl jako u vytržení. Musel se usmát, když spatřil překvapený výraz v její tváři, jak se její horní část těla náhle ocitla v chladném vzduchu koupelny.

„Jen se předváděj,“ škádlila ho. „Dobrá, dělej, jak chceš. Zůstaň klidně venku a třeba umrzni, i když ve vodě je tak hezky teplo a příjemně.“

„Jen si vychutnávám, jak zajímavě působí studený vzduch na tvé tělo,“ prohlásil s šibalským úsměvem a pozoroval její ňadra. Smála se, když jí tělo pod tíhou jeho pohledu celé zrůžovělo, a pozoroval, jak se ruměnec pomalu rozšiřuje od břicha až do obličeje.

„Ale, ale, Rapsodie, ty se červenáš!“

„Nikomu to neříkej; zničil bys mou pověst tvrdé ženy,“ odpověděla a smála se s ním. Ještě jednou si ho netrpělivě přitáhla.

Ashe jí rty hladil tvář a pomalu se dostal až k uchu.

„Tvoje tajemství je u mě v bezpečí," zašeptal. Pak se rukama pustil okraje vany.

Rapsodie tiše vykřikla, když oba společně padali dolů, ale voda je zachytila jako měkký polštář a vyjeknutí se změnilo ve smích. Pak Ashe pocítil, jak teplota vody roste, až byl úplně obklopený blaženým žárem. Sametově hladká noha hladila zadní část jeho stehna a omotala se kolem něj, což u něj vyvolalo stejnou husí kůži, jakou před chvílí obdivoval na Rapsodii.

Navzdory vysoké teplotě vody se Ashe celý roztřásl, takže vznikaly vířivé vlny, které se šířily ode dna vany, obtékaly Rapsodiino tělo, až se vynořily u ramen a nohou a dalších částí těla, které zůstávaly nad hladinou. Ashovy ruce sledovaly rytmus těchto vln a volně se jí pohybovaly po těle; klouzaly jí od zadku až k pasu. Rapsodie se připojila k rytmu jeho pohybů a hladila ho na zádech a přes široká ramena až k silnému krku – tam ruce oddělila a kolébala v dlaních jeho obličej.

Ashe jí pohlédl do hlubokých očí a beze slov jí sděloval, jak hlubokou lásku k ní cítí a jak ta láska začíná přerůstat v prudkou vášeň, kterou už v sobě nedokázal déle potlačovat. Zavřel oči a rty hledal její; drtil je takovou silou, až se pod ním začala celá třást.

Stále se vášnivě líbali; rukama vyhledával rozechvělé části jejího těla, vychutnával si hebkou pokožku; dlaněmi a prsty vnímal, jaké potěšení jí jeho doteky přinášejí, a to v něm rozechvívalo jeho vlastní slastné pocity. Jednu ruku jí zasunul pod záda, takže ji držel v pevném objetí, zatímco druhou dál hladil obrysy jejích ňader, boky a pas a sjížděl dolů na bok a horní část stehna; po chvilce ruka pátrala na vnitřní straně. Proud vody se vzedmul, laskal ji po celé délce nohou a nakonec dorazil až k Ashově ruce, která teď hladila ta nejcitlivější místa na vnitřní straně stehna a výše.

Jejich rty se odloučily a Rapsodie začala lapat po dechu vzrušením z Ashových doteků a proudění vody. Prohnula se a rukama se přidržovala jeho ramen. Ashova ústa jí sklouzla do

prohlubně na hrdle a něžně laskala tohle místečko, po kterém zatoužil poprvé, když se setkali. Dlouze ji líbal po dlouhé a štíhlé šíji, až se rty dotkl ucha. Ve starobylých jazycích jí šeptal o svých nejhlubších citech a jeho ruka jí při tom přinášela potěšení; mísila se tak tělesná žádost a výrazy vášnivé lásky, jejíž hloubku nedokázal ani odhadnout. Ashovo vzrušení vzrůstalo, když pozoroval, jak se jí obličej mění a září štěstím, že kombinuje všechno své úsilí ve snaze ji potěšit.

„Miluji tě," šeptal.

Opakovala ta slova jako ozvěnou mezi přerývanými vzdechy, které se neustále zrychlovaly, jak se jeho ruce rytmicky a intenzivně pohybovaly a jak se jeho laskání stupňovalo ve stejném rytmu jako její touha. Rty se vrátily do prohlubně na hrdle a pak sjížděly níž; něžně líbal ňadra, která vyčnívala z vody; voda vířila v drobných kruzích, horká touhou a vzrušením. Drobné víry vody jí dál laskaly prsa a Ashe klesal níž a vášnivými polibky jí laskal pevné břicho.

Hlava mu zmizela ve vlnkách, které ve vaně vyvolávala Rapsodie tím, jak se celá třásla. Ashe ji líbal na břiše, pak níž na horní části stehna a ještě níž. Její vzdechy se proměnily v lehký melodický nářek a voda se začínala ještě více zahřívat, až byla horká málem k nesnesení. Rukama se přidržovala okrajů vany, zavřela oči a čekala, až se Ashe vynoří, aby se nadechl, ale ten dál pokračoval v hýčkání a laskání, až nakonec vykřikla rozkoší a třásla se mu v rukách, kterýma ji objímal.

Teplé a nádherné vlny rozkoše jí zaplavily celé tělo; Ashova hlava jí teď klidně spočívala na břiše a Rapsodie ho malátnýma rukama hladila ve vlasech. Nechávala oči zavřené a pomalu se ve vaně posadila; Ashův hřejivý úsměv vnímala, i když ho neviděla.

Nakonec ještě jednou láskyplně přitiskl rty na její a Rapsodie otevřela oči. V obličeji měl zvědavý úsměv; oči a jejich podivné vertikální štěrbiny vřele jiskřily, a to se Rapsodii velice líbilo. Oplácela mu úsměv a opět mu ještě celá omámená hladila vlasy.

Byly úplně suché. Vklouzl do vany vedle ní a objal ji pažemi. Zabořila mu nos do hrudi a vzdychla; cítila se naprosto šťastná.

„Tak na něco takového jsi myslela?“ zeptal se jí žertem.

Namísto odpovědi ho Rapsodie v nestřežené chvíli strhla k sobě do vody; uvědomovala si, že jeho potřeby nebyly ukojeny.

„Vlastně ani ne,“ řekla laškovně a potemnělé oči jí zářily, jako když světlo dopadá na smaragd. „Ale když budeš chtít, ukážu ti, co jsem měla na mysli.“

Rapsodie omotala nohy Ashovi kolem zad; jen požilkářsky vzdychl. Jako vždy byl omámen hloubkou své touhy, kterou v něm budila, a intenzitou vášně, jakou v něm vyvolávaly její doteky. Zavřel oči a bezděky se začal chvět, když si jej přitahovala blíže; jakmile jej obklopilo teplo, které z ní sálalo, přitiskl se k ní a s úpěnlivou něžností ji prosil, aby jej nenechala tak rychle upadnout do naprostého poblouznění, které nad ním získávalo převahu.

Odpovídala něhou a konejšením; utěšovala ho i ve chvíli, kdy povolil uzdu svému vzrušení, které stoupalo do nových výšin. Ujišťovala jej o své lásce. Pak se jala svá slova dokazovat i tělesně a Ashe cítil, jak jej stravuje její oheň, který se rozhořel v místech, kde se dotýkali, a rozšiřoval se do nejvzdálenějších koutů jeho duše.

V objetí klesli pod vodní hladinu a Ashe se obrátil způsobem, který Rapsodii připadal neuvěřitelný, takže když se znova vynořili, ležela obkročmo na něm. Sametka jí z vlasů vypadla a zlaté prameny se jí snášely jako vodopád na ramena. Pohled na ni mu připomněl legendy, které slýchal kdysi dávno, kdy se plavil po mořích, o nymfách a mořských pannách, jejichž písně dokázaly očarovat muže tak, že navždy ztratili srdce. V jednu chvíli ho napadlo, že možná je to i jeho případ.

Ashe s úžasem pozoroval Rapsodiin obličej, ve kterém se s naprostou otevřeností zračily všechny její pocity a který se měnil jako kaleidoskop s tím, jak rostlo její potěšení; nádherné rysy její tváře se měnily v něco naprosto nepopsatelného. Ponořila se do

potěšení muže, který ji miloval, a ten muž dokázal spatřit – zřetelně a nepochybně – jak moc to pro ni znamená. Jeho vděčnost za takové ujištění byla nezměrná.

S každým pohlazením, každým pohybem, každým dotekem vlnky Rapsodie cítila, jak oba směřují ke společné extázi, která vášnivě uspokojí jejich tělesné touhy. V hlouběji uložených místech pak utěší jejich zraněné duše hojivým balzámem opětované lásky, v niž ani jeden z nich už dávno nevěřil. Opojné a troufalé pocity rizika, které prožívala v úvodních fázích svého bádání, mizely s tím, jak padala jedna překážka za druhou. Současně si bolestně uvědomovala, jak často už překročila bod, z něhož není možnost návratu. I když věděla, že jejich vztah je jen dočasný, že na všechny číhá velké nebezpečí, že možná nemají žádnou budoucnost, nijak to netlumilo štěstí, které spolu vrstvu po vrstvě objevovali.

A v této chvíli, kdy jí projevoval lásku tělem, duší i slovy, Rapsodie se jednou provždy přestala bát oné části jeho povahy, která jí byla neznámá, oné dračí části a její síly, kterou ovládala živly. Brala ji jen jako něco dalšího, co k Ashovi patří a co je třeba hýčkat jako všechno ostatní. Drak v něm se nijak nelišil od hudebnosti, kterou v sobě skrývala ona; bylo to něco silného, a díky tomu byl zvláštní. A jak pátrala po místech, kde by potěšila muže, kterého milovala, chtěla uspokojit i jeho druhou podstatu.

Vzala jeho ruce do svých a položila si je do vlasů, neboť věděla, že to draka vzrušuje. Dovolila, aby se teď oba dva jejími vlasy obklopili a celí se do nich zahalili. Ashe se začal divoce chvět; poznala, že se teď propojila s oběma částmi jeho podstaty. To poznání se mísilo se sladkým vzrušením, které jí přinášely jeho doteky a laskání, a jejich milování se prudce blížilo nádhernému vyvrcholení a vypadalo to, že je oba zcela pohltí.

Rapsodie zavřela oči, když ji dráždily proudy vody ve vaně a něžněji hladily po zádech. Začala pociťovat sladké mrazení, které přicházelo od palců u nohou, mířilo vzhůru a stále nabývalo na síle: dobře věděla, že až dosáhne středu jejího těla, dojde k

explozi. Přitiskla se k Ashovi, který se ocitl uprostřed své vlastní bitvy, když se snažil udržet nadvládu nad tělem; prohrával. Otevřela oči a zkoumala jeho obličej. Vypadal očarovaně, ale současně byl vážný ve snaze neztratit kontrolu.

„Nebraň se," vybízela ho tiše mezi jednotlivými vzdechy. „Pojď."

Ashe zavřel oči a lehce zavrtěl hlavou.

Rapsodie se ocitla na hranici sféry, kam rozhodně nechtěla vstoupit sama. Trochu zpomalila rozkošné houpavé pohyby a Ashe ji rukama pevně sevřel v pase. „Prosím," zašeptala. „Bez tebe nechci. Pojď."

Poslechl. Vlny se rozčeřily vibracemi a byly jako rozvodněná řeka, přelévaly se jedna přes druhou, jak se zrychloval rytmický pohyb jejich těl. Voda se zbarvila doběla silou jejich vášně, přetékala přes okraje vany a zaplavovala podlahu. Vodní víry, které reagovaly na jeho vytržení, narážely na Rapsodii jako vlny na skalnaté pobřeží. I do vzduchu na Elysianu proniklo elektrizující bzučení a Rapsodie si jen mimoděk uvědomovala, že i melodické tóny vodopádu teď nahradil běsnící příval. Oheň v krbu ve vedlejší místnosti se divoce rozhořel a plameny hučely.

Neměla ponětí, jak dlouho jejich rozkoš trvala, ale zdálo se, že to bylo dost dlouho, aby vymazala všechno trápení v jejich dosavadním životě. Nakonec voda i oheň splynuly v bouřlivém uvolnění, oba společně vykřikli a ponořili se do vln.

Po chvíli se Rapsodie vynořila na hladinu a položila si hlavu na Ashovu hruď, která byla na vzduchu. Lapala po dechu a hladila ho po rameni, jak ji pevně držel v náručí. Voda byla stále horká, ale už se zklidnila; podlaha v koupelně byla pod vodou a šťastně vyčerpanou Rapsodii jen mlhavě napadlo, že je ráda, že na podlaze jsou mramorové dlaždice.

Leželi mlčky ve vaně velice dlouho, až byla voda už jen vlažná. Ashe ji políbil na čelo a pohlédl jí do očí – v jeho vlastních očích se dalo vidět nahé srdce.

„Jsi v pořádku? Nevdechla jsi žádnou vodu, že ne?"

Jen dlouze vzdychla a s úsměvem se na něj podívala. Její oči zářily jako odraz hvězd na vodní hladině. Ashe cítil, jak se mu opět svírá hrdlo.

„Amariel," oslovil ji něžným hlasem v jazyce jejího dětství. „Merei Aria. Evet hira. Rapsodie." *Hvězdo moře; našel jsem svou strážnou hvězdu. Jsi to ty. Rapsodie.* Mrkla; tentokrát použil starobylá slova naprosto správně.

„Mluvíš tak romanticky."

Usmál se na ni. „Domnívám se, že romantika jsi ze mě udělala ty. To je ale výkon."

Rapsodie se rozesmála a natáhla se, aby jej políbila. „Romantický drak. Není to trochu rozporuplné?"

„Je." Obličej se mu rozzářil. „I přesto mě miluješ?"

Rapsodie zvážněla a promluvila – využila svou schopnost Pojmenovatelky, aby vyslovila pravdu. „Navždy."

Přitáhl si ji blíže a políbil ji do vlasů. „Aria," zašeptal znovu. Od této chvíle se Aria stala speciálním jménem, které Ashe používal v nejintimnějších chvílích a jako výraz lásky, jakou žádný jiný jazyk nebo pojem nedokázal vyjádřit.

* * *

Grunthor čekal netrpělivě v odpoledním slunci na okraji strážných hor Kraldurge a naslouchal sklíčení větru, který se prohánět mezi zubatými skalisky. Přišel na Rapsodiino zavolání a každou další chvílí byl šílenější strachy, neboť netušil, kde je. Zpráva, kterou mu poslala po větru, neobsahovala ani náznak strachu nebo paniky, byla to jen prostá žádost, zesílená prostřednictvím altánu – aby se s ní setkal na louce nad Elysianem.

Konečně ji spatřil vycházet ze stínu, oděnou do pláště, přestože slunce žhnulo žárem.

„No, dala sis na čas, Vévodkyně," zamručel, když k němu došla. „Eště jeden den, a byl bysem dole u vás s celou svojí elitní

jednotkou.“ Vklouzla mu mezi paže a on ji lehce zvedl: pocítil, jak z něj rychle mizí veškerá panika a zloba, jako když voda protéká mezi kameny. „Si v pořádku?“

„Jsem, Grunthore,“ odpověděla Rapsodie a smála se, když ji opět postavil na zem. „Abych pravdu řekla, je mi naprosto báječně.“

Grunthor si ji zkoumavě změřil. „A to jako kvůli čemu?“ vyptával se a zaznamenal její rozzářený výraz a lesknoucí se vlasy volně spadající přes ramena – neměla je jako jindy svázané černou sametkou. Než mohla odpovědět, zvedl masivní dlaň.

„Ále, na tom nesejde. Rači mi nic, slečinko, neříkej.“

Jas v její tváři poněkud pobledl. „Proč?“

„No řek sem ne, prosím,“ odpověděl prostě seržant. Hluboce vzdychl. Co měla v úmyslu mu říct, bylo nad slunce jasnější. Prostě se muselo stát to, čeho se obával. Drak si ji drží jako svůj poklad, což bylo mnohem horší, než doufal.

Napadlo ho, jak bude reagoval Achmed, a zachvěl se hrůzou. Grunthor se jí přestal dívat do obličeje, který se teď poněkud zmateně zachmuřil. Hleděl do sluncem zalitých skalních útesů Zubů, kde se nyní na vrcholu léta mezi skalisky zazelenaly pěšiny. „Tak teda nemáš žádný problémy, nic nepotřebuješ, myslim nějak pomoct, nebo tak?“ zeptal se nakonec.

„Ne, jistěže ne,“ řekla váhavě Rapsodie. „Kdyby tomu tak bylo, hned bych tě zavolala.“ Hrdlo se jí poněkud sevřelo kvůli tomu, jak prve reagoval. Natáhla se, pohladila ho po širokém obličeji, a jemně jej obrátila k sobě. Když spatřila jeho jantarové oči, viděla v nich hluboký smutek, ale jinak měl obrův obličej svůj běžný nonšalantní výraz.

„Grunthore, myslela bych, že chceš, abych byla šťastná,“ řekla potichu.

Grunthor se na ni zamyšleně podíval. „Jo, to jo, slečinko. Víc než cokoli jinýho.“

„Nemůžeš být tedy šťastný se mnou?“

Obr se opět odvrátil a zíral na nejvyšší útesy. Kdysi vypadaly naprosto nepřístupně; nyní zde však Bolgové drželi pravidelné hlídky, obnovili starobylý větrací systém a znovu postavili cymrianskou observatoř. Všechno, co dříve vypadalo tak vzdálené a nedostižné, bylo na dosah. Ironie toho všeho mu v ústech chutnala hořce.

„Udělám, co je v mejch silách, slečinko," řekl nakonec. „Estli je to všecko, tak bysem už rači šel. Mám tajný poslání hluboko v říši. Kdybys mě ňák potřebovala, sem zpátky asi tak za dva tejdny."

„Počkej," řekla Rapsodie a zalovila uvnitř pláště. „Pokud budeš tak hodný, ráda bych tě požádala, abys pro mne něco udělal." Vytáhla zapečetěný svitek pergamenu a podala mu jej. „To je pro Jo. Chtěla jsem jí vysvětlit – muselo to přijít, chci jí dát příležitost, aby se s celou situací nějak vyrovnala." Utřela si kapičku potu na čele. „Jo má – má pro Ashe určitou slabost a ráda bych s jejími city zacházela opatrně," dodala rozpačitě. „Postaráš se, aby se to k ní dostalo, Grunthore? Ještě než se vydáš na cestu, půjde to? Chci jí poskytnout, pokud možno, co nejvíce času." Obrovský seržant přikývl a zasunul si dopis do kabátce. „A dáš vědět i Achmedovi?"

Grunthor ještě jednou přikývl, obličej pevný jako skála. Z toho, jak nenuceně a srdečně svou prosbu vyslovila, bylo patrné, že nemá ani zdání, jak těžký je úkol, který mu ukládá. Grunthor znal firbolgského krále už dost dlouho, ale došlo mu, že teď poprvé se mu budou slova hledat jen velice těžce. „No a kdy se zase vokážeš?"

„Myslela jsem si, že počkám ještě pár týdnů, abych dala Jo trochu času," odpověděla. „Pokusím se vrátit zhruba ve stejné době jako ty. Pak bych ráda s tebou a Achmedem poseděla a poradila se, jak na Rakšaše."

Grunthor se poškrábal pod okrajem kamizoly. „Tak jo, slečinko. Teď už ale musim běžet." Nemotorně poplácal

obrovskou rukou Rapsodii na hlavě, pak si ji k sobě přitáhl a neohrabaně ji objal.

„Grunthore, jsi v pořádku? Vypadáš unaveně a vyčerpaně."

„No, poslední dobou toho moc nenaspim," odpověděl obr. „Noční můry; za tmy k nám něco přichází. Eště jsem si to neprohlíd. Ale konečně mi došlo, jak moc ste musela celou tu dobu trpět, slečinko." Opět zhluboka vzdychl a ještě jednou ji stiskl. „Budeš vopatrná, jo? A našemu drahýmu zamlženýmu kamarádíčkovi vyřiď, že estli se nebude chovat jako džentlmen, bude mít co do činění se mnou."

Rapsodie se usmála, stále ještě uvězněná v hlubinách jeho náruče. „To mu řeknu," odpověděla, pak se mu vymanila ze sevření a políbila obra na širokou tvář. „Všechny ode mne moc pozdravuj a nezapomeň na moje vnoučata."

Grunthor jí stiskl rameno, pak se otočil a zmizel ve větru na louce, která nyní kvetla zářivými barvami macešek, jež sem Rapsodie zasadila začátkem jara. Květy soucítění, jež se často vysazovaly na hroby a bitevní pole nebo dávaly pozůstalým. Vytvořily úchvatné panoráma, ale nebyly moc platné; nedokázaly utěšit srdce Rapsodie ani Grunthora.

* * *

Prsten Patriarchy měl nabýt největší síly o letním slunovratu. Tato noc měla tradičně velký význam ve vyznání Rapsodie i Ashe, takže oba teď byli rádi, že ji mohou strávit společně. Utábořili se venku na vřesovišti a Ashe měl v úmyslu předvést rituály víry, které ho učil jeho otec. Rapsodie pozorovala ceremoniál, který byl pro Liriny posvátný. Potom spolu leželi v sladkém loži vystlaném mařinkou a pozorovali noční oblohu. Rapsodie spočívala hlavou Ashovi na rameni a ani jeden nemluvil. Nad hlavami jim tančil ohňový rej padajících hvězd a po chvíli Rapsodie vycítila, jak Ashovi tuhnou svaly na hrudi. Posadila se a pozorovala ho.

„Co se děje?“

Zíral na svou ruku a ve tváři měl podivný výraz. „Fascinující,“ zamumlal.

„Co?“

„No, zrovna jsem myslel na jednoho Gwadda. Byl to lékárník z První generace, jmenoval se Quigley. Byl proslulý tím, že znal tajemství každého léku a lektvaru, hlavně asi proto, že většinu z nich sám vymyslel. Znám celý jeho život i to, jak plul s První flotilou – Gwaddové nebyli celkem vzato vůbec námořníci a cesta po moři byla pro všechny přímo utrpením. Quigley proto cestou vymyslel proti mořské nemoci bylinný likér z usušených mořských řas. Napadlo mě, jak by pro tebe bylo báječné, kdyby ses mohla s tímto zázračným člověkem setkat.“ Rapsodie přikývla. „Pak jsem si ale uvědomil, že vůbec netuším, jak tohle všechno vím.“

„To zní tajemně.“

„Ano, ale není to tak tajemné jako myšlenky, které mě napadly o horských Zubech. V podstatě je to skupina masivních a silných mužů, předpokládám Nainů, kteří jsou tak obratní šermíři, že dokážou rozpárat celou armádu, než si toho vojáci stačí všimnout. Jedna legie jejich obětí putovala celou míli, než se sesypali – doslova. Nainové jsou tvrdohlaví a veselí, a své vítězství oslavují válečným tancem a ohlušujícím řevem, přestože jim vlastně neustále hrozí nějaké nebezpečí. Také z První generace; ani tohle mě nikdy nenapadlo, až teď před chvílí.“

„A ty si myslíš, že to má něco společného s prstenem?“ Ten dotaz byl naprosto zbytečný, protože náhle se bílý kámen uprostřed prstenu rozzářil a Ashovi se v obličeji rozhostil široký úsměv.

„Určitě je tomu tak. Rapsodie, tohle je úžasné. Najednou vím úplně všechno o všech žijících lidech z První generace; kde jsou, jací jsou, dokonce i to, zda jsou loajální cymrianské věci nebo ne. I dnes ještě žije spousta báječných lidí; Pěvci, léčitelé, šlechta,

sedláci, kněží a piráti, a já vím o všech. Zajímalo by mne, jestli tohle všechno věděl i Patriarcha.“

„O tom pochybuji,“ odpověděla. „Řekl mi, že je to prsten moudrosti, a jemu poskytl vědomosti o tom, jak má správně vykonávat povinnosti svého úřadu. Napadá mě, že prsten ti všechno tohle sděluje proto, že na tebe čeká úděl Pána Cymrianů, takže ti poskytuje informace, které by se ti v tomto postavení mohly hodit. Prsten je přesvědčený, že jsi tím nejlepším kandidátem na tento úřad.“

„To je ale zklamání.“

„Přestaň s tím; urážíš mého feudálního pána.“ Sklonila se a políbila ho. Pak ji něco napadlo: „A co další vůdci? Naznačuje ti prsten něco o tom, kdo by se mohl hodit jako poradce nebo kdo by byl dobrým místokrálem?“ Přikývl.

„Vypadá to tak, jako by mi naznačoval jen tyto údaje; posuzuji jejich schopnosti ne jako lidí všeobecně, ale jako vůdců.“ Rapsodie si přitáhla kolena k tělu a ztichla. Ashe si toho všiml. „Copak, Ario? Co se děje?“

„Nic,“ odpověděla a hleděla do země. „A co potenciální kandidátky na Paní Cymrianů? Žijí ještě některé z První generace, které by se na to hodily?“

Ashe si ji zkoumavě prohlížel a pak obrátil pozornost na její otázku. „No, vlastně jich pár je.“

Rapsodie na něj pohlédla a lehce se usmála. „No, tak to je dobře. Je jich víc, tak si alespoň budeš moct vybírat; nebudeš mít starosti, že se budeš trápit s jedinou, se kterou nebudeš vůbec šťastný.“

„Tak to není,“ odpověděl Ashe. „Existuje jen jediná naprosto jasná volba, šlechtična, o níž nebudou Cymriané ani v nejmenším pochybovat. Je to také velice moudrá žena s náramnými schopnostmi; Cymriany i mě potká velké štěstí zvolit si ji za svou Paní.“

„No, to zní slibně,“ řekla s úsměvem Rapsodie. „Je dobře, když vím, že si svou manželku vybereš tak, abys byl šťastný.“

„Tak zaprvé, Paní Cymrianů nemusí být moje manželka. A přestože je logické, abych to tak udělal – prostě si ji vybral a požádal ji o ruku – stále to neznamená, že mě bude mít, Rapsodie. Cymriané jsou v tomhle velice zvláštní. Bude se zdráhat; vlastně vím docela přesně, že je taková. Kdyby chtěla, mohla si už dávno ten titul přivlastnit. Po určitou dobu měla tu moc ve svých rukou."

Rapsodie se naklonila a políbila ho. „Nepochybuji, že by tě přijala, Ashe. Říkal jsi, že je to někdo obdařený velkou moudrostí. Jestli tě některá odmítne, je naprostý blázen."

„Doufám, že máš pravdu." Cítil, jak se v ní rozprostřel chlad a jak její vnitřní oheň skomírá, takže si ji přitáhl k sobě, aby ji trochu zahřál. „Jsi v pořádku?"

„Je mi dobře," odpověděla stručně. „Ale je mi zima; kdo by to řekl, že o letním slunovratu bude zima? Můžeme teď už jíl domů?"

„Jistěže," odpověděl Ashe. Povstal a nabídl jí ruku. „Dole na Elysianu na nás čeká krb, který zaujímá v mém srdci velice významné postavení. Dnešní noc patří vzpomínkám a úvahám; proč tedy neoživit naši první vzpomínku na to místo?"

Přikývla, vzala ho za ruku a společně vykročili do tmy podzemních chodeb Elysianu.

41

Kamenné chodby Cauldronu v sobě zadržovaly chlad, který nezahnaly ani pochodně umístěné každé tři metry v nástěnných držácích. Byl to starobylý chlad, který se usadil v žule dávno před tím, než hory převzali do svého držení Firbolgové, a přesně odrážel historii, která se zde odehrála. Bylo to místo plné negativní energie a působilo bezútěšně. Kroky se odrážely

ozvěnou jen na zlomek vteřiny, ihned je pohltil netečný kámen. Působilo to jako procházka vnitřkem rakve.

Ashe si už ani nepamatoval, kdy se naposledy cítil tak mizerně. Téměř tři týdny žil v blažené svobodě, sám s Rapsodií, a nic je nerušilo v ráji, který na Elysianu vytvořila už jen svou přítomností. Nikdy nepoznal tak roztomilé a obyčejné radosti – jeden pro druhého si vymýšleli různé pokrmy, za svitu měsíce plavali v křišťálově čistém jezírku, pozoroval ji při šití nebo když spravovala ve světle ohně z krbu zbraně, pomáhal jí věšet prádlo, společně zpívali, pročesával jí vlasy, milovali se spolu, vytvářeli společné vzpomínky. Tvrdě odmítal být tak prudce vymrštěn zpátky do reality, která mu navíc bránila zůstat s ní alespoň chvilku o samotě. Bylo mu po celou dobu jasné, že bude zapotřebí, aby se v Cauldronu ukázali, ale to nijak nezmírňovalo jeho rozmrzelost.

Aniž by se na tom jakkoli dohodli, Ashe s Rapsodií spolu vůbec neprobírali minulost – oba věděli, že je to pro druhého bolestné téma, a nechtěli narušit kouzlo jejich zázračné skrýše. Ze stejného důvodu spolu nemluvili ani o budoucnosti. Dohodli se však, že dnes Achmedovi společně předloží svůj návrh, takže Ashe kráčel zašlými chodbami sídla firbolgské moci, v hlavě mu za očima tepala bolest a mířili do poradního sálu za Velkou síní, kde se s nimi setkají Rapsodiini ohavní přátelé.

Rapsodie kráčela vedle něj a věděla, jak se cítí; stiskla mu ruku, aby mu dodala kuráže. Měla na sobě opět své cestovní oblečení – obyčejnou lněnou košili, měkké hnědé kožené kalhoty zasunuté do vysokých pevných bot s tkanicemi ze surové kůže – a pochopitelně svůj příšerný plášť. Věděl moc dobře, proč se toho rána dvakrát převlékala, ale s naprostou jistotou znovu popadla černou sametku a svázala si jí vlasy, takže zářivý vodopád teď vypadal velice zdrženlivě. Nádherné barevně šaty se vrátily do cedrové skříně a Rapsodie se znovu oblékla do střízlivého oblečení, které ji mělo zakrývat před očima světa.

Takto ji spatřil poprvé a srdcem jí zcela propadl, přestože byla oblečená tak obyčejně. Když však teď měl možnost vidět její pravé já, jen stěží snesl pohled na to, jak se musí maskovat. Na Elysianu svobodně předváděla nádheru – nemusela nic skrývat, vlasy nosila rozpuštěné a Ashe těšil pohled na kterékoli šaty, jež zvolila. Jen s lítostí pozoroval, jak se musí zbavovat svobody.

Zdálo se však, že ji to nijak nevyvádí z rovnováhy; usmívala se na něj, tiskla mu ruku a spěchala s ním na setkání s těmi posledními lidmi na světě, které si přál vidět.

V poradním sále za Velkou síní stál obrovský, hrubě tesaný stůl, který byl za staletí používání pěkně hladký. Na stěnách viselo několik starých gobelínů, které páchly plísní a za ten dlouhý čas už byly úplně černé od kouře z ohně. V protilehlé stěně byl zabudovaný krb, ve kterém teď divoce plál oheň, který jako jediný vrhal do místnosti nějaké světlo; bylo zde neustále šero, ale lucerny se rozsvěcovaly až za tmy.

Jakmile vstoupili do místnosti, Grunthor vyskočil z masivní židle, sklapl podpatky a zdvořile se Rapsodii poklonil. Rozeběhla se k němu a objala ho, zatímco Ashe stál celý udivený, jak se něco tak obrovského dokáže pohybovat tak ladně. Pak očima pátral po místnosti.

Achmed zůstal sedět, jednu nohu na stole, a pročítal si stránky ze silného svazku pergamenů. Ani nezvedl oči od četby, když vešli.

Rapsodie došla za záda firbolgského krále, sklonila se a políbila ho na hlavu zahalenou do kápě. Pak se rozhlédla po místnosti a tvářila se nespokojeně. Pokrčila nos a znechuceně zavrtěla hlavou.

„Bohové, Achmede, co to tu pálíš? No, to je vlastně jedno – ani to nechci vědět.“ Položila na stul svůj vak a chvíli se v něm přehrabovala. Pak vytáhla jantarovou sklenici s puškvorcem v olejovém nálevu z vanilky a anýzu a jelenicový sáček s více kapsami. Z jedné vytáhla nějaké sušené bylinky smíchané s

rozdrceným cedrovým dřevem. Mhouřila v zatuchlém kouři oči, ale vhodila hrst směsi do ohně a pak tam ještě vylila trochu obsahu sklenice. Nepříjemný pach okamžitě zmizel a nahradila jej čerstvá a sladká vůně, která se rozšířila po celé místnosti, ale nebyla nijak vtíravá.

„Jejda, fakt rozkošný," řekl Grunthor. „Teď budeme všichni smrdět jako louka plná sedmikrásek. Jsem si jistej, že moji vojáci tohlencto vocení. Díky, drahoušku."

Výraz Rapsodiina obličeje byl čím dál zoufalejší, jak tak stála a rozhlížela se rozmrzele po místnosti.

„Vy jste neudělali vůbec nic, abyste to tu nějak vylepšili, co? Kam přišly ty hedvábné tapisérie, co jsem vám poslala z Bethe Corbairu?"

„Použili jsme je ve stáji, aby se tam trochu ztlumil hluk," řekl Achmed a stále si četl. „Koně ti děkují."

„Jo, a já jsem do jedný zabalil a pohřbil v ní svýho milýho poručíka," dodal ochotně Grunthor. „Vdova po ňom byla vopravdu dojatá."

Ashe v nitru bojoval, aby se nerozesmál. Ať už Rapsodiini přátelé znamenali jakýkoli problém, nedalo se popřít, že vztah mezi těmito třemi lidmi zaručoval dobrou zábavu. Přesto ho stále bolela hlava a nemohl se dočkat, až se vrátí s Rapsodií zpátky na Elysian a budou sami. Zdvořile si odkašlal.

„Ale, nazdar, Ashe," řekl Grunthor. „Ty jsi tu taky?"

„Jaksi se tomu nedalo zabránit," řekl Achmed Grunthorovi. „Ashe, jestli jsi nemocný, můžu ti sehnat pijavice."

„To nebude nutné, děkuji," řekl Ashe.

„A hele, tady je naše slečinka," zvolal vesele Grunthor, když do poradního sálu vešla Jo. „Dej mi pusu, miláčku."

Jo poslechla a pak se rozeběhla k Rapsodii a obě se radostně objaly.

„Co se děje?" zeptala se Jo, když ji Rapsodie objala kolem ramen a vedla ke stolu. „Kde pořád seš?"

Rapsodie vypadala zmateně. „Co tím myslíš? Ty jsi nedostala můj dopis?“

„Dopis?“

Achmed poprvé vzhlédl od rukopisu a pohlédl na Grunthora. „Uhhhhhrmmmmp.“ Grunthor si rozpačitě pročistil hrdlo a jeho obličej, který normálně vypadal, jako by byl plný modřin, náhle zrudl.

Rapsodie se obrátila ke Grunthorovi s nevěřícným výrazem v obličeji.

„Uhhhhhrmmmmp? Co tím myslíš, co to je uhhhhhrmmmmp? Ty jsi jí nedal můj dopis?“

„No, snad bysem spíš řek, že sem ho měl furt na srdci,“ odpověděl zaraženě obrovský Firbolg a vytahoval z náprsní kapsy stočený pergamen.

„Jo, je mi to tak líto,“ řekla Rapsodie a metala na Grunthora nenávistné pohledy. „Není divu, že jsi zmatená.“

Jo se podívala na Ashe a její pohled říkal vše. Rapsodie s Ashem psali dopis společně nekonečně dlouho; snažili se, aby vysvětlili jejich nově vzniklý vztah tak, aby to Jo přijala, psali jednoduchým jazykem, aby se jí to dobře četlo, ale aby to současně nezranilo její city. Naplánovali i dobu, která by jí poskytla dostatečné množství času, aby si na novou situaci zvykla. Všechny jejich dobré úmysly zkrachovaly.

Jo chytla dopis a začala ho čísl. Po chvíli se jí svraštilo obočí a Rapsodie se snažila čtení přerušit.

„Jo, heleď, dej mi ten dopis. Teď už není třeba, abys to četla, když jsem tady; někam spolu zajdeme a promluvíme si. Pánové, za chvíli se –“

Jo zvedla náhle ruku a Rapsodie ztichla. Dívčina zažloutlá pleť náhle zrůžověla a Jo se divoce rozhlédla po místnosti. Napřed si všechno uvědomila a pak přišlo ponížení; všechno se jí zračilo v obličeji – jak přijala první úder a pak pochopila, že její přátelé o tom dávno vědí a jen si dělají starosti, jaká bude její reakce. Druhé zděšení se zdálo mnohem větší.

Rapsodie poznala, jak silně byly zraněny Joiny city, a snažila se ji obejmout. Jo se jí násilím prudce vysmekla, až Rapsodie málem upadla. Jo v slzách utekla z poradního sálu.

Všichni čtyři na sebe hleděli v bezmocném tichu. Pak promluvila Rapsodie, ve tváři zraněný výraz.

„Půjdu za ní."

„Ne, půjdu já," namítl tiše Ashe. „Je to moje chyba, že jsem si s ní nepromluvil už dříve; kromě toho vy tři si asi raději popovídáte beze mne."

„Jsi moudrej mužskej," řekl Grunthor.

„Ne že se tím necháme nějak unášet," dodal Achmed.

Ashe políbil Rapsodii ruku; ještě ji něco napadlo a chytila ho za rameno: „Nehledej ji příliš důkladně," řekla a hleděla mu do kápě. „Možná nechce, aby ji kdokoli našel, a třeba zrovna teď potřebuje trochu soukromí. A prosím – nepoužívej své dračí smysly nebo cokoli, co by mohlo rozčílit Achmeda. Na takové věci je přecitlivělý."

„Jak si přeješ," odpověděl a odešel.

Grunthor věnoval jediný pohled Rapsodii a jejímu zamračenému obličeji, když se odvrátila od dveří. „Asi bude nejlepčí, když budeš mluvit za nás za voba, pane," řekl nervózně. „Řekni něco, jen ať už se přestane takhle tvářit."

42

Vysoká tráva a vřes se úpěnlivě ohýbaly pod nárazy zvířeného větru, který spaloval step a skučel mezi vysokými útesy Zubů a nad kaňonem. Skláněl až k zemi zakrslá křoviska, jež pevně spočívala v holém skalnatém povrchu a zoufale se pokoušela vnést do drsné krajiny alespoň kousek života. Pozdně odpolední slunce křtilo skalnaté útesy Ylorcu krvavě rudým

světlem a předvedlo, že jindy schované a zastíněné temné horské masivy jsou vlastně horské hřebeny a morény.

Jo vůbec nevnímala úzkostný a křečovitý tanec, který se na pláni odehrával, a bičování větru ignorovala, když se prodírala mezi skalisky – klopýtala a plazila se na holou pláň na samém vrcholku světa. Když se dostala až na okraj strže, zastavila se, aby chytila dech, ruce opřela o skalnaté výběžky útesu a spočinula na nich hlavou zpocenou vynaloženým úsilím. Pak se odvrátila od propasti a potácela se dál, až našla první pevný kousek země na pláni. Stále těžce oddychovala, otáčela se kolem dokola a porovnávala prázdnotu za sebou a pustou pláň, která vedla do říše Firbolgů skryté v hlubinách.

Blížila se noc; na východním horizontu spatřila na chvíli jednu hvězdu, která ihned zmizela v šedivém spletenci mraků honících se ve větru pod zčernalou oblohou. S nastupující nocí se přihnal zimní vichr, podivný v této letní době, ale nikoli neznámý tady nahoře v Zubech. Nekonečné a rozložité horské masivy se tyčily kolem ní i pod ní a objímaly ji v neutěšeném sevření. Jo se obrátila k zapadajícímu slunci a přála si, aby si pospíšilo. V temnotě uvidí jen černou oblohu a pustou pláň; zubatá spodní strana útesů a prasklin zmizí jako zapomenutá noční můra. Možná, že když zůstane dostatečně dlouho, snad zmizí i ona.

„Proč jsi tady nahoře?“

Jo se rychle otočila a v soumraku spatřila člověka v plášti. Vítr rozvířil plášť i kápi a chvílemi odhaloval známé vlasy barvy mědi a oči modré jako moře, stejně tak i výraz plný zájmu a pochopení.

Jo se z hrdla vydral zvuk plný znechucené zášti. „Bohové, jen ty ne! Sakra! Vypadni odtud, Ashe! Nech mě bejt!“

Musel se rozeběhnout, aby ji dohonil a zachytil její paži, když bezhlavě vypálila k útesu. „Počkej! Prosím tě, počkej. Jestli jsem provedl něco, co tě rozčílilo, je mi to moc líto. Prosím tě, neutíkej. Promluv si se mnou. Prosím.“

Jo trhla paží, aby ji uvolnila, a zírala na něj. „Proč mě prostě nenecháš bejt? Nechci s tebou mluvit. Jdi pryč!“

Přestože měl na hlavě kápi, Jo zaznamenala, jak mu přes obličej přeběhl dotčený výraz. Ustoupil o krok a ruce nechal viset podél těla, aby se necítila nijak ohrožena. „Dobře. Půjdu tedy, když to tak moc chceš. Ale proboha, neskákej dolů z toho útesu, není proč. Snažil jsem se ti pomoct, nechtěl jsem, aby ses rozběhla do náruče smrti.“

Jo mrzutě čekala, až Ashe odejde, ale on jen stál a pozoroval ji.

„No? Já čekám. Jdi pryč.“

Vichr skučel po celém vřesovišti i mezi nimi. Jo měla co dělat, aby udržela rovnováhu. Jeho odpověď málem zanikla v ječeni větru.

„Je mi to líto. Nemůžu tě tady nechat samotnou. Nejsi tady v bezpečí.“

Ve tváři se jí opět objevil vztek. „Nepotřebuju tvou pomoc. Dokážu se o sebe postarat.“

„To já vím. Ale není to nutné. Přátelé na sebe dávají pozor, nebo ne? A my jsme stále přátelé, je to tak?“

Jo se obrátila zády k zapadajícímu slunci. Klouzalo po nejvzdálenějším okraji Zubů a vrhalo poslední blyštivé paprsky, než zmizí nadobro. Jo to připadalo jako konec světa.

„Ashe, kdybys byl můj přítel, nechal bys mě na pokoji a nenutil bys mě vracet se někam, kde nechci být.“

Obešel ji, až jí mohl znovu hledět do tváře. „Nikdy bych tě do ničeho nenutil. Ani jsem neříkal, že někam musíš jít.“ Viděl, jak její zuřivost o několik stupňů ochladla, a Jo si ho teď zkoumavě prohlížela. „Jen prostě nechci, abys teď byla sama. Zůstanu tady s tebou. Jak dlouho to bude nutné. Celou noc, když bude třeba.“

Jo pocítila, jak ji zloba opouští a jak se k ní vrací stará touha. Snažila se ze všech sil, aby ji měla pod kontrolou, ale dokázala jen to, že se jí pocity neodrazily ve tváři. „A co Rapsodie?“

„A co Rapsodie?“ opakoval.

„No, nebude se divit, kde jsi?“

„Proč by měla?“

„No, to já nevím; tohle je na milencích dost legrační. Furt si myslí, že jeden musí bejt pořád s druhým.“

Spatřila, jak se pod kápí usmál. „S Rapsodií si nedělej starosti. Bude v pořádku. Určitě chce, abych byl tady s tebou.“

* * *

Rapsodie se vrátila k velkému stolu, u kterého už byli přátelé, a posadila se.

„Myslel jsem, že máme dohodu, že když přijdeš na návštěvu, necháš svá oblíbená zvířátka doma,“ prohlásil Achmed, nedíval se na ni a jako by si stále četl.

Rapsodie jeho nešetrnou poznámku ignorovala. „Už jsi konečně pochopil, proč jsem tady? Můžeš přeskočit všechny ty formality a dát mi přímou odpověď?“

V obličeji krále Firbolgů se objevil pobavený výraz; zahleděl se do stropu. „Tak moment, proč tady vlastně jsi? Výborné víno, vynikající služby, atmosféra!“

Rapsodie vzdychla: „Tak dobře. Vidím, že ses rozhodl všechno jen komplikovat, takže začneme znova. Zatraceně dobře víš, že jsem přišla, abych vás požádala o pomoc při zabití Rakšaše.“

Achmed položil listiny na stůl. „Zatraceně dobře víš, že odsud právě odešel.“

„Ne,“ řekla Rapsodie. „Je to úplně jiná bytost; jen jako Ashe vypadá. Prosím, Achmede, nemuč mne.“

Grunthorovi se rozjasnil obličej. „No vidíš, a máš to; já věděl, že mě má nejrači. Můžu to udělat sám, pane, prosím? Vokamžíček a jsem zpátky i s palečnicema.“

Rapsodie na něj pohlédla. „Ty zmlkni. S tebou pořád ještě nemluvím.“ Humorný výraz v obřím obličeji opět zrozpačitěl.

Achmedův úsměv byl sarkastický. „Tak tohle je komické. Když někdo odmítá cokoli sdělit, mučení slouží k tomu, aby se situace změnila. Když nám nic neříkáš, tak si myslím, že tě vlastně vůbec nemučíme."

„Ne, mučíš mě, a vedeš si skutečně dobře. Prosím, pomůžeš mi? Nechci, aby šel Ashe po démonovi sám. Jestli ho najde, F'dor pozná, kde je, a pokusí se sebrat mu zbytek jeho duše. Démon se nás zatím nijak nezmocnil; možná by se nám podařilo poměrně snadno Rakšaše zabít, kdybychom spolupracovali. Máme to stejně v plánu už od událostí v Domě paměti. Jen bych chtěla, aby se to teď stalo naší prioritou. Prosím. Pomoz mi zabít Rakšaše."

Achmed se opřel a vzdychl: „Dobrá, tak si to zopakujme. Máš nějaké jasné povědomí o tom kde je nebo kdo to je nebo co je to vlastně zač?"

„Kde je, nevím. Ale přinesla jsem trochu zaschlé krve ze zranění, která utrpěl v souboji. Rakšaš je stvořen z F'dorovy krve a ta pochází ze starého světa. Napadlo mě, že bys mohl z té krve něco vypátrat." Achmed neodpovídal. „Kdo to je, to už víš. Spíš jsi asi chtěl říct, kdo to není – není to Ashe, Achmede, jsem si tím jista."

„No jo, ale jak si můžeš bejt tak jistá?" zeptal se Grunthor.

„Chcete celý seznam, nebo vám prostě bude stačit, když se za něj zaručím?"

Achmed a Grunthor se na sebe podívali. „Chceme ten seznam."

„Dobře, tak do toho. Ashe má dračí oči. Jsou úplně jiné, než jaké má Rakšaš – Ashovy oči mají panenky ve tvaru vertikální štěrbiny, zatímco Rakšaš je má kulaté jako my."

„Proč zrovna tohle? Vždyť je máme všichni stejné."

Rapsodie se ze všech sil držela, aby zachovala klid, neboť v Achmedově hlase zněl posměvačný tón. „Ashovi démon vytrhl z těla kus duše, ale drak v Ashově krvi v tu chvíli spal. Když mu pak Pán a Paní Rowanu vložili do hrudi kousek hvězdy, tak její

čistá a ničím neomezená živelná síla probudila dračí část Ashovy osobnosti a ovládla ho. Než ho démon zranil, měl Ashe oči asi normální, jako má třeba Llauron.“

„Tohle ti napovídal?“

„Ne,“ připustila Rapsodie. „O minulosti spolu nemluvíme.“

„Ne? Takže spolu probíráte budoucnost?“

„Vlastně taky ne. Je to bolestné téma, o ničem jsme nemluvili.“

„No, to se mi ulevilo.“

„No, mně zase moc ne,“ vstoupil vesele Grunthor do rozhovoru. „Pokaváď spolu zase až tak moc neřečnili, co si myslíš, že asi tak dělali?“ Rapsodiino čelo zbrunátnělo hněvem a Grunthor si pospíšil se svou otázkou, aby se vyhnul její ostré námitce. „Tohle má bejt celej ten tvůj seznam? Co tam eště máš?“

„No, když jsem bojovala s Rakšašem, usekla jsem mu jeden palec. Ashe má oba –“

„Jenže Ashe má obě ruce levé. Možná má ještě jednu navíc. Nic to nedokazuje.“

Rapsodie už toho měla dost. „Heleďte, tohle je hloupé. Jestli mi nechcete pomoct, pustím se do toho sama.“ Odstrčila těžkou židli, vstala a měla se k odchodu.

„Vaše veličenstvo, proti tomuhle teda musím protestovat,“ prohlásil mírumilovně Grunthor. „Teda bez urážky, jo, ale myslim si, že estli budete sama, moh by vám teda dost dobře nakopat tu vaší prdýlku.“

„Mně je to jedno.“ Obešla židli a zasunula ji ke stolu.

„Ukaž mi tu krev.“

Rapsodie Achmeda chvíli zkoumavě pozorovala ve snaze odhadnout jeho úmysly. Nakonec sáhla do vaku a vytáhla košili, kterou na sobě měla v Sepulvartě, když v bazilice bojovala s Rakšašem. Košile byla nasáklá poměrně velkým množstvím krve, i když dost se jí zničilo v popálených místech, která se v konfliktu vzňala.

Grunthor si poposedl a vypadal ohromeně. „To všecko je z něj?“ Přikývla. „No, to teda smekám, to chce poklonu, ale vostanu rači sedět. Drahoušku, je teda vidět, že si v hodinách šermu dávala pozor.“

Achmed převracel košili v rukách a soustřeďoval svou pozornost na krvavé skvrny. Rapsodie vycítila, jak z něj vychází podivná vibrace; takovou u něj ještě nikdy nepozorovala. Jako by nějak skřípala a trochu se to podobalo zvuku, jaký ve tmě vydává cvrček. Nakonec se na ni podíval.

„Máš Ashovu krev?“

„Ne.“

„Já bysem kapku klidně sehnal,“ nabízel se přeochotně Grunthor.

„*Ne!* Grunthore, to už je podruhé! Ještě jednou a škrtnu tě ze své závěti.“

Achmed si dlouze Rapsodii prohlížel. Nakonec promluvil.

„Když ti pomůžu zabít Rakšaše, mohu očekávat, že mi oplatíš svou pomocí v určitých záležitostech týkajících se Kolonie?“

Vážně na něj pohlédla: „To můžeš očekávat v každém případě, a ne jako oplátku.“

„Možná po tobě budu chtít, abys bojovala.“

„Já vím.“

Firbolgský král přikývl. „Naplánujeme tedy náš první zimní den.“

Rapsodiina tvář se rozjasnila. „Tak to uděláš? Pomůžeš Ashovi? Pomůžeš mi zabít Rakšaše?“

„Ano. Ne. Ano,“ odpověděl Achmed nekompromisně. „A říkám ti raději předem: pomáhám výlučně tobě. A jsem ochoten to provést, protože se to stejně musí udělat. Dejte sem mapu.“

* * *

Dlouho bylo jediným zvukem na vřesovišti sveřepé kvílení větru. Jo seděla a zarytě mlčela, jen občas úkosem pohlédla na

svého nevítaného ochránce, který trpělivě seděl v uctivé vzdálenosti a pozoroval ji. Cítila rozpačitost a neohrabanost, a to jí bránilo se hněvat. Nakonec našla dost odvahy, aby ho normálně oslovila.

„Podívej," řekla a snažila se, aby to znělo dospěle, „proč se prostě nevrátíš na to sezení? Slibuju, že za několik minut přijdu."

Jeho odpověď téměř zanikla v kvílení větru ve vysoké trávě. „Ne."

Jo vyskočila. „Krucinál, Ashe, nejsem malý dítě! Starala jsem se o sebe celej život; ubohá a hloupá Jo tě nepotřebuje, abys ji ve tmě hlídal! Asi ti ušlo něco dost podstatnýho. Prostě jdi pryč!"

Pozorovala, jak vstal a vydal se k ní; podlamovala se jí kolena. Jak strašně ho chtěla nenávidět, tak současně cítila bolavou, ale úžasnou křeč v břiše; totéž pocítila, když ho spatřila onehdy poprvé v Bethe Corbairu. Chtěla od něj utéct, ale zůstala stát jako přibitá k zemi, až se před ní zastavil.

Promluvil k ní tiše a natáhl ruku, aby jí odhrnul z očí uvolněné rozevláté prameny vlasů. „Co by asi mohlo být důležitější, než abys věděla, že jsi v bezpečí?"

„A co takhle přesvědčit Achmeda, aby pomohl Rapsodii zabít Rakšaše?"

Jo neviděla jeho reakci, ale tón jeho hlasu byl ponurý. „Achmed udělá to, co bude nejvíc vyhovovat jeho vlastním zájmům, a vůbec nezáleží na tom, co řeknu já. Kromě toho být s tebou je pro mě důležitější."

Otázka jí vyklouzla z úst, ještě než ji stačila spolknout.

„Proč?"

Přistoupil k ní blíž, pustil vlající vlasy a začal ji hladit po tváři. Stáli, dívali se jeden na druhého a Jo měla chvíli pocit, jako by zahlédla jeho modré oči, jak v nitru kápě mrkají jako teď chvílemi hvězdy na temné obloze. Ashův hlas byl vřelý, až jí naskočila husí kůže na rukou.

„Jo, skutečně se mě musíš na tohle ptát?"

Kolem Jo proletěl větrný vír a jí z hlavy odtekla všechna krev, takže byla jako v mrákotách. Nejprve ji zaplavil odpor, jak její tělo zaplavila touha a žádoslivost, ale nakonec zůstala jen touha; Jo sklopila oči a zbytečně doufala, že se neprozradí. Cítila, jak jí krev divoce tepe v místech, kde to vůbec nechtěla.

„Pojďme se vrátit," řekla.

„Ještě ne; zůstaň ještě chvíli," odpověděl a rukou se přesunul z tváře na bradu. Zvedl obličej a druhou rukou si sáhl na kápi.

Jo propadla panice a jen zašeptala: „Já chci –"

„Já také," řekl Ashe a stáhl si kápi. Byla sice tma, ale rysy, kterým její srdce už dávno propadlo – vlasy barvy zářivé mědi, oči modré jako letní obloha – na ni teď působily úplně stejně. Oči měl posazené v obličeji, který byl ještě krásnější, než si kdy představovala v neodbytných snech. Jo cítila horkost v podbřišku a intimní části mezi nohama jí hořely nevítanou touhou. Pozorovala – napůl v mrákotách, napůl zděšená hrůzou – jak si rozvázal tkanice pláště a hodil ho na zem. Plášť byl lemovaný hnědou kožešinou; Ashe nohou plášť všelijak rovnal, až jím pokryl místo v trávě vedle nich.

Jo se začala chvět. „Ashe, co to děláš?"

Druhá ruka se připojila k první, Ashe kolébal v dlaních její obličej a oči, které byly ve tmě ještě krásnější, než si kdy myslela, jí pátravč bloudily po tváři. „Nic, co bys nechtěla," řekl a usmíval se na ni; hlas měl měkký a teplý jako plápolající oheň. „Říkal jsem ti, že tě nebudu nikdy k ničemu nutit, je to tak, Jo?"

„Ano," zašeptala téměř v mdlobách.

„A každé slovo jsem myslel naprosto vážně. Nikdy bych tě v ničem nezradil." Rty se lehce dotkl jejích a jazykem jí dráždil okraje rtů. „A ty mi věříš, viď, Jo?"

Odpověď nebylo téměř slyšet: „Ano."

„To jsem si myslel. Jsem rád, že mi věříš," řekl a pak ji tvrdě a vášnivě políbil – téměř nelítostně.

Žár polibku Jo úplně roztřásl. Příval vášně jí vytryskl z hlubin duše, z bolavých míst, která zakrněla v životě, jaký vedla, a která

teď hledala útěchu a uznání. Tělo jí zvlhlo a ostrý vítr ji mrazil na zpocených zádech. Objala ho kolem krku, oplácela mu polibky a hřála se v žáru jeho těla. Přitáhl si ji k sobě, a jak její tělo narazilo na jeho, Jo si náhle bolestivě uvědomila, jak velké je jeho vzrušení a jaký je nepoměr sil mezi nimi.

Náhle dostala strach. Ba co víc, přímo se otřásla, když pomyslela na Rapsodii. Bleskem si uvědomila, co se to vlastně děje, a vykroutila se mu z objetí.

„Bohové, co to *děláme?*“ zaúpěla. „Ashe, prosím, pojďme zpátky.“ Na patě se obrátila a rozběhla se na cestu do Cauldronu.

Zezadu ji chňapl za ramena, jemně, ale přesvědčivě. Zadržel ji a začal ji líbat na ucho a na tvář. Jeho hlas zněl příjemně, přestože ho tlumilo skučení větru.

„Je mi líto, jestli jsem tě nějak popudil, Jo,“ zamumlal a jemně jí hladil tvář pod vlasy barvy slámy. „To je to poslední, co bych chtěl.“ Opatrně ji obrátil k sobě a prohlížel si ji.

V očích měl přesvědčivý výraz porozumění – *možná proto vypadají tak lidsky* – pomyslela si Jo. Jeho rozzářený úsměv jí opět rozechvěl srdce; sváděla boj mezi pocitem viny a touhou.

„Ne, nic jsi neprovedl,“ odpověděla a zarazila se. „Jen nechci ublížit Rapsodii.“

„Ach tak, Rapsodie,“ řekl. „Víš, má štěstí, že jsi její přítelkyně. Tolik ti leží na srdci její city. Ale koho zajímají tvoje city, Jo? Kdo ocení všechno to, co je na tobě zvláštní?“

Jo svěsila hlavu. „Ashe, nedělej si ze mne legraci.“

Poklekl před ní na jedno koleno a zdola jí pohlédl do tváře. „Nedělám si legraci – přísahám. Jak tě to mohlo napadnout?“

„Protože stejně jako já moc dobře víš, že na mně nic zvláštního není,“ odpověděla divoce a polykala slzy.

„To není pravda.“

„Opravdu? A jak to můžeš vědět? Nerada ti to říkám, ale je nás dost, co si nemůžeme dovolit producírovat se se svou mocí a rozhazovat ji jako drobky chleba; nenosíme tvrdý meč z vody; nemáme důvod ke smíchu a nikdo nám nehází květy pod nohy.

Někteří z nás se narodili pokoutně v nějaké temné uličce a skončíme někde na hromadě odpadků – a nikdo si toho ani nevšimne.“

Po tvářích se jí řinuly slzy. Vzal ji za ruku a políbil. V mokrém obličeji ji pálilo, jak do ní narážel ostrý vítr. Ashe ji stáhl k sobě na zem, klekl si a houpal ji v náruči.

„Jo, Jo, co se to s tebou děje? Skrýváš v sobě tolik vzácných pokladů – musíš jen někomu dovolit, aby je našel.“ Jo zvedla obličej a Ashe ji políbil. Touha v ní zvítězila a pocit viny zmizel v nenávratnu; ve svém žalu dala průchod roztoužení; tolik potřebovala utěšit.

V dálce zavyl vlk – dlouhý, vysoký a truchlivý nářek, který se disharmonicky mísil se sklíčením větru. Na obloze se objevil bledý měsíc a vrhal na krajinu tajuplné a strašidelně bílé stíny. Ashe položil Jo na zem do kožešiny pláště. Otevřela oči a spatřila nad sebou rozzářený modrý jas; všimla si dychtivosti v jeho očích, a to ji vyvedlo z míry. Jenže už došla příliš daleko, aby si s tím dělala nějaké starosti.

Pak už se jeho ruce draly pod Joinu vestu a drsně roztrhly košili. Zaslechla jen vdechnutí a užaslý výdech.

„Vidíš, Jo – ukryté poklady. Čekají na drancování.“ Zalapala po dechu, když jí ústy laskal prsa. Teplo jeho rtů kroužilo kolem bradavek, které se roztouženě napřímily; ruce se mezitím pustily do tkanic na kalhotách. Dravě ji obnažil, takže ji náhle zastudil prudký náporu mrazivého větru; pevně se držela jeho hlavy, tiskla se k němu a roztouženě se třásla, když ji teplými prsty hladil mezi nohama.

Ashovo drsné hledání v ní rozpálilo neukojenou žádost; rychle si uvolnil kalhoty. Hlasitě a úzkostlivě sténala, a to je oba překvapilo. Zasmál se – byl to nepříjemný a štěkavý smích – a pak ústy vyhledal její břicho a pátral níže; jazykem hledal místa, kde prve byly prsty.

Přinesl jí uspokojení a bylo to téměř brutální; v jednu chvíli z ní serval zbytek oblečení, které mu ještě stálo v cestě – pak ji už

zase líbal na ňadrech a nakonec se nad ní vztyčil. Jo ucítila, že má nad sebou jeho obličej, otevřela oči a hleděla mu do tváře. Neskrývané a bezostyšné vzrušení jeho výrazu v sobě mělo nádech jakési krutosti, úplně ji vyděsilo.

Jo propadla panice, zatímco je vítr neustále bičoval, a cítila pálení mrazivých dešťových kapek. Třásla se – částečně rozkoší, ale spíše strachy – a začala křičet, ať toho nechá. Namísto odpovědi přesunul rty od jejích ňader ke rtům a jazykem jí zkoumal vnitřek úst; polykal její prosby a vdechoval do ní opět žár. Pak pocítila daleko intenzivnější teplo a bolest, jak do ní pronikl, zbavil ji panenství a rozbouřené pohyby spojily obě těla v jedno. Zaťala mu prsty do zad, až jí zbělely, a úplně propadla zběsilým poryvům tělesné rozkoše, která se mísila s bolestí, jak do ní pronikal stále hlouběji.

Už ji nelíbal; začal posedle naříkat – byl to drsný, pronikavý zvířecí hlas, který úpěl v rytmu pohybů, jež ji přirážely k zemi a kamenům pod jeho pláštěm. Jo také hlasitě naříkala, stále dokola vykřikovala jeho jméno, modlila se, aby už bylo po všem, současně ji však děsilo pomyšlení, že to skončí.

Kolem nich běsnil a řval vítr, tlumil jejich hrdelní výkřiky a odnášel je jako křik racků dolů do údolí a do kaňonu. Firbolgové, kteří to všechno slyšeli, rychle hledali nejbližší úkryt, protože se děsili, že se blíží démoni.

A pak, když už Jo pomalu myslela, že se začne modlit před smrtí, jako by se přes ně přehnal žhavý kulový blesk klimatického běsnění. Ležel na ní, nehýbal se, a Jo se ho pevně držela až do chvíle, kdy byla sama schopna pohybu. Ležela a cítila, jak v ní roste úžasný pocit vyvrcholení, který měl ohnisko v místě jejich tělesného spojení, a postupně jí prostoupil celé tělo i duši. Jako by jí ve středu těla vyrostl výhonek vinné révy, který se jí pomalu omotával kolem páteře a vyrážel úponky všemi směry. Ten pocit jí vrazil až do hlavy a zase vyletěl z kostí ven jako bujný pramen vlasů; pak vše začalo pomalu vyprchávat.

Začala se třást zimou. Vítr náhle utichl a změnil se jen v lehký vánek. Ashe zvedl hlavu a podíval se jí do obličeje. Z tváře mu zmizel zrůzněný výraz chvíle vášnivého zaujetí. Usmál se na ni a něžněji políbil.

„Jsi v pořádku?“

Přikývla, ale nemohla vydat ani hlásku.

„Dobře.“ Odloučil se od ní, pomalu vstal a začal si oblékat kalhoty. „Víš, Jo, jsi víc než zvláštní; jsi v celém širém světě naprosto jedinečná. A teď se oblékni.“

Jo jako ve snách sbírala potrhanou košili a zavazovala si roztržené kalhoty, jak nejlépe to dokázala. Roztřesenýma rukama si oblékla vestu a pozorovala, jak Ashe oklepává z pláště hlínu a trávu a pak si jej přehazuje přes ramena. Pak k ní přistoupil a naposledy ji objal; lehce ji pohladil po vlasech.

Kráčeli spolu až k hranicím Cauldronu, tam ji něžně políbil do vlasů a pak zmizel ve stínech Zubů. Zavřela se za ním temnota a byl pryč.

Až když byla sama, bolavá na těle i na duši, v bezpečí svých komnat v Ylorcu, teprve tehdy si Jo uvědomila, že vůbec nechápe, co měl na mysli, když jí říkal poslední slova.

* * *

Ashe se vracel do Cauldronu a z poradního sálu za Velkou síní vycházel veselý smích; ve vzduchu se vznášela vůně pečeného kančího masa a kořeněných jablek. Lucerny už byly rozsvícené a pronikavé aroma jídla a sladká vůně dřeva v ohni se mísily s pachem spáleného tuku. Světlo z luceren rozzářilo místnost, která teď působila v ponurých chodbách Cauldronu jako maják.

Když vešel, Rapsodie vyskočila ze židle a běžela mu naproti. Převlékla se z cestovního oblečení do dlouhých světlezelených hedvábných šatů, takže Ashe poznal, že se tady oslavuje. Sklonil se a políbil ji; přitom koutkem oka zachytil Achmedův pohled – v

mrzutých očích zahlédl zádumčivé pobavení. Ashe objal Rapsodii v pase a druhou rukou uchopil korbel, který mu podával Grunthor.

„Dobré zprávy, chápu to dobře?“

Achmed mlčel.

„No záleží, z jaký strany se na to člověk dívá,“ odpověděl Grunthor.

„Kde je Jo?“ zeptala se Rapsodie.

Ashe si nejprve všechny tři prohlédl a pak věnoval svou pozornost zase jen Rapsodii. „Nenašel jsem ji.“

Pozoroval, jak se roztomilý výraz jejího obličeje mění ve zklamání, které přešlo ve velké obavy. „Možná bych se po ní měla podívat,“ řekla a obrátila se k Achmedovi.

„Nech jí bejt, veličenstvo,“ řekl Grunthor a doplnil si sklenici. „Kdyby chtěla, abysme jí našli, tak bysme jí našli. Asi potřebuje krapet času, aby si zvykla, no, aby to nějak pobrala, víš?“

„To potřebujeme všichni,“ řekl Achmed.

Rapsodie hleděla do sklenice, ponořená do vlastních myšlenek. Ashe ji jemně pohladil po rozpuštěných vlasech; podívala se na něj a usmála se. „Asi máš pravdu,“ řekla nakonec, pak vzala Ashe za ruku a dovedla ho k jeho místu u stolu.

Odsunula stříbrné nádobí a příbory stranou a ukázala mu velikou pergamenovou polní mapu, nad kterou se v jeho nepřítomnosti dohadovali celé odpoledne. „Achmed a Grunthor nám přislíbili pomoc,“ řekla a mile se na oba Firbolgy usmála. „Vyrážíme prvního zimního dne.“

„To je báječné. Děkuji. Děkuji vám oběma.“

„Prosím,“ řekl Grunthor. „Není zač.“

„Prosím,“ dodal Ashe, „ani mi to nepřipomínej.“

Dohadovali se o svých plánech dlouho do noci a při tom jedli, pili a žertovali. Venku v horách skučel a zuřil vítr a ze studené oblohy padaly, bůhvíproč, slzy mrazivého deště.

43

„Rapsodie, hvězdný třpyt se vždycky odráží ve vodě. To je v pořádku.“

Rapsodie si Ashe změřila pochybovačným pohledem. Držela svůj meč nad vodou jezírka v Elysianu a pozorovala blyštivé světlo, jak jiskří nad vodní hladinou a vrhá do hlubin světlé stíny.

„A co když ho uhasím? To by se asi přihnala Oelendra a zabila mne.“

Ashe se zasmál a políbil ji do vlasů. „Tak dobrá, jestli ti to dělá tak velké starosti, bude možná lepší, když toho necháme.“

Rapsodie zírala do vody. Nedaleko břehu zahlédla blyštící se stalagmity; rostly ze dna jezera a odrážely paprsky z Denní hvězdy Clarion. Zářily v jemných odstínech zelené a modré barvy; byla si jista, že je to jen začátek rozsáhlé zubaté a špičaté oblasti pod vodou, která se zde možná nacházela dříve, než voda vyplnila sluj a vytvořila jezero. Ten obraz spatřila v noci ve snu a výsledkem bylo, že už celé ráno chodila kolem jezera a hledala způsob, jak prozkoumat všechna temná zákoutí a hlubiny podzemní jeskyně.

To Ashe navrhl, aby si s sebou na koupání vzala svůj meč. Propukl v hlasitý smích, když spatřil výraz hrůzy v její tváři – představovala si, jak starobylá zbraň hrdinů zasyčí, jakmile se dotkne vody, a jak oheň v meči jednou provždy uhasí. Pokoušel se jí vysvětlit, jak se tvrdá ocel jejich mečů proměňuje podle povahy meče, o neuhasitelném světle, který tvoří podstatu jejího meče, ale viděl, že si stále není jistá. Objal ji.

„Aria, meči tím nijak neublížíš, přísahám. Jestli máš ale přesto starosti, uděláme něco jiného. Existuje tady spousta dalších zajímavých míst, která bychom mohli prozkoumat.“

Rapsodie se usmála. Zbožňovala chvíle, které trávili objevováním skrytých pokladů Elysianu. Prolézali a plazili se podzemními jeskyněmi, jež byly plné nádherných purpurových

krystalických útvarů, a světlo z Denní hvězdy Clarion se překotně odráželo na stěnách duhovými barvami; vypadalo to, jako by byli oba dva uvězněni v jakémsi fasetovém drahokamu.

Společně vypátrali skrytý pramen, z něhož prýštila voda do vodopádu, a sledovali jej až do místa, kde se hromadil nad skaliskem. Vstoupili do proudu a po břehu kráčeli až na okraj vodopádu, odkud bylo vidět na jezero dole. A pak našli malou podzemní louku, obklopenou strmými skalními stěnami, které se tyčily do výše téměř tří set metrů a možná ještě víc a bylo zde vidět až do nebe. Vypadalo to tu jako podzemní verze obranných valů Kraldurge. Bylo to perfektní místo – v žáru slunce se tu dal uspořádat piknik, v noci se tu daly pozorovat hvězdy a pomilovat se.

„Ne," prohlásila rozhodně. „Chci si to místo pořádně prohlédnout, a pokud si opravdu myslíš, že to mému meči neublíží, budu ti věřit." Ponořila špičku meče do vody. Pod povrchem se jeho světlo změnilo – jasné plameny, které normálně olizovaly čepel, se proměnily v oslnivý jas; Ashe měl pravdu, voda oheň neuhasila.

Rapsodie se celá rozzářila vzrušením. „Pojď," řekla nedočkavě, „svleč se."

Shodili ze sebe oblečení a nazí vkročili do vody, která byla mrazivě studená, než do ní vstoupila Rapsodie. Dovolila, aby se teplo z její podstaty rozšířilo, a teplota vody kolem nich ihned stoupla a ohřála jezero, jako by ho vyhřálo letní slunce, kdyby se do těchto míst dostalo.

„Mám nápad," řekl Ashe, „vyměníme si meče. Kirsdarke je vodní meč a budeš s ním moct dýchat pod vodou. Já to umím i bez něj. Tedy, jestli ti to nevadí." Věděl, že ani jeden z nich není právě ochotný půjčovat svůj jedinečný meč, ale Ashovi to v tuto chvíli bylo nějak jedno.

Rapsodií patrně také, neboť mu radostně předala Denní hvězdu Clarion a převzala od něj meč zahalený v modrých vlnách, který jí podával. Čepel se změnila ve chvíli, kdy vzala

meč do ruky; jiskřící vlnky, které jindy tančily po jeho povrchu, postupně mizely – od jílce dolů po čepeli a na špičce meče se ztrácely. Jemné světlo, které jinak zářilo ze zdobných rytin, zmizelo též a náhle byl celý meč naprosto pevný. V ruce teď držela překrásnou zbraň – stříbrná čepel byla zdobena jemnými rytinami tyrkysové barvy, ale meč už nevypadal, jako když ho nosil Ashe – to vypadal, jako by jej celý tvořila voda, která jen tak visela ve vzduchu.

„Zničila jsem ho," zašeptala nervózně.

„No, to snad ne!" vykřikl Ashe a předstíral znepokojení, pak se ale rozesmál, když viděl její obrovské oči a vytřeštěný pohled. „Ario, dělám si legraci, všechno je v pořádku. Takhle vypadá, pokud ho drží kdokoli jiný nežli Kirsdarkenvar."

Rapsodie přejela prsty po tvrdé a ostré čepeli. „Jsi si jistý, že jsem ho nějak nepoškodila?"

„Jasně; je v pořádku. Podívej, ani tvůj meč u mne nereaguje tak jako u tebe."

Měl pravdu. Denní hvězda Clarion teď vypadala jako úplně normální meč, jehož čepel se intenzivně blýskala ve svitu hvězd, ale neběhaly po ní žádné plameny. Rapsodiino čelo se zachmuřilo.

„To je ale moc divné," zamumlala. „Achmed i Grunthor ten meč také měli v ruce, ale oheň nikdy nezmizel."

Ashovy oči se naplnily smutkem. „Rapsodie, ten kus duše, který mi F'dor vyrval z těla, byla právě část, která se váže k ohni. Má duše byla o tento živel ochuzena až do chvíle, kdy ses v mém životě objevila ty." Usmál se, objal ji a přitáhl si ji blíž. „Meč to cítí, a proto u mě takhle nereaguje. Jediný oheň, který mám v srdci, teď držím v náručí."

Rapsodie ho políbila. „Takhle to nebude věčně."

Ashe sebou bezděky trhl. Měla na mysli svůj plán dohonit Rakšaše, zničit ho a sebrat mu kus duše, která patří Ashovi. Při tom pomyšlení se Ashovi svíral žaludek, ale tyhle myšlenky

ihned vypudil z hlavy a raději se věnoval své zlatovlásce a světu, který teď měli v úmyslu prozkoumat.

„Jestli jsi připravená, jdeme na to. Jen měj na mysli, že ať se stane cokoli, nesmíš plavat k hladině moc rychle, to by ti dost vážně ublížilo."

„Rozumím." Ještě jednou ho políbila a opatrně ponořila Kirsdarke do vod jezera. Pod povrchem čepel zmizela a nebylo vidět nic jiného než jílec v její ruce. Ashe se spokojeně usmál, jak se jejich vzájemná důvěra projevuje, i když si vyměnili meče. Pak se sám potopil do jezera. Rapsodie viděla světlo z Denní hvězdy Clarion, jak mu i pod vodou září v ruce.

Zhluboka se nadechla a soustředila na to, jak se vnoří do jezera. Jakmile se ocitla pod hladinou, ihned si uvědomila určitý paradox – ticho, které se zde rozprostíralo, ji jakoby ohlušovalo. Voda byla plná nepatrných zvuků, které téměř překrýval hlasitý divoký hlahol, jenž připomínal silný vítr, ale tady jej tvořila voda. Její uši tento zvuk neznaly, ale byl velice krásný. Na chvíli zavřela oči a pátrala po zdroji zvuku. Vycházel z míst, kam dopadal vodopád, který se přeléval z kamenných vrcholů a padal do jezera.

Rapsodie se na chvíli přestala pohybovat a se zavřenýma očima vstřebávala zvuk podvodního světa, když náhle zaslechla divný baryton, který zněl jako srdce zvonu obalené v plátně. Otevřela oči do světa plného podivné záře a krásy, do světa, v němž jako by některé barvy zmizely a zůstaly po nich jen jemné odstíny, které se daly zahlédnout i z břehu.

Zvuk, který prve zaslechla, byl Ashův smích, a když se k němu obrátila, okouzlilo ji, jak vypadá. Volně se vznášel ve vodě, nadnášel se kousek nad ní a ozařovalo ho světlo Denní hvězdy Clarion. Vlasy barvy mědi se mu volně vznášely kolem hlavy, pohybovaly se pomalu a vypadaly velice kovově – odrážel se v nich lesk meče. Pokožku měl bledou, stejně jako ona, a jak se usmíval, jeho zuby vypadaly jako perly. Nejpodivnější na něm byly oči, neboť tady ve vodě, což byl jeho živel, zářily jako safíry

a odráželo se v nich vlnění vody. Plaval, jako by plul vzduchem, a v ruce držel meč, na jehož čepeli zářily hvězdy. Ashe vypadal spíš jako anděl nežli jako muž. Rapsodii se sevřelo srdce z tohoto intenzivního vjemu; takový pocit se dostavil vždy, když cílila, jak roste její láska k němu. Přestala zadržovat dech.

Nejprve ji zachvátila panika, neboť měla strach, že polkne vodu. Pocítila prudkou touhu ihned se vynořit na hladinu a vrátit se do světa plného vzduchu, ale přemohla strach a znova se nadechla. Když zjistila, že může ve vodě volně dýchat, zklidnila se a paniku vystřídala euforie z divů nového světa, který viděla všude kolem. Ashovi zmizel ze rtů úsměv, když spatřil, jak bojuje s dechem, ale hned to minulo; přikývla, aby ho ujistila, že je všechno v pořádku. Pak jí pokynul směrem k hlubinám.

Společně plavali doprostřed jezírka; sledovali paprsek světla, který před ně vrhal meč. Asi šest metrů od břehu se z nakloněného dna jezera začaly zvedat stalagmitové útvary, podobné těm, které Rapsodie spatřila ve snu. Zářivě se blyštěly v odrazu světla z meče. Byly krystalické a hladké a naprosto se lišily od svých zubatých protějšků nahoře nad hladinou jezera. Vyzařovaly jemné odstíny růžové, zelené a modré barvy; jak plavali hlouběji, přidala se k nim ještě fialová.

Stalagmity, které se zvedaly z okraje celého útvaru, byly různé; některé byly jen tenké sloupky, které sahaly Rapsodii po kolena, jiné byly mohutnější a trčely do výše jejích ramen. V hloubce se nacházely ještě mohutnější stalagmity a některé se tyčily do větší výšky, než byl Rapsodiin dům, kdyby teď stál na dně jezera. Jakmile se těchto jeskynních útvarů dotklo světlo z Denní hvězdy Clarion, tajemně zářily jemnou a třpytivou krásou, již umocňovala temnota, která se rozprostírala všude tam, kam světlo nedosáhlo. Jakmile se nad nimi objevilo světlo, na chvilku se rozzářily a pak opět vklouzly do inkoustové černi vodních hlubin.

Ashe měl opět pravdu; když měla Kirsdarke, Rapsodii se volně dýchalo i pod hladinou. Kopla nohama, aby se dostala ještě

hlouběji; následovala Ashe. V další oblasti působily krápníkové formace na rozdíl od mohutnosti stalagmitů na kraji pole jako krajkoví. Všemi barvami hrající krápníky byly štíhlé a šupinaté a vycházely z nich křehké výběžky; ve tmě vypadaly jako natažené ruce duchů. Místy se křehce vyhlížející struktury jakoby ohýbaly pod tíhou vody a připomínaly tak oblouky a dómy. Celá stalagmitová oblast byla jako město vyrobené z cukrové vaty, oslnivá říše pro tmavé ryby, které mezi krápníky volně proplouvaly a schovávaly se před světlem.

Když minuli rozsáhlé území vzájemně propletených zelených a azurových krápníkových vláken, Rapsodie letmo zahlédla, jak se ve vodě něco stříbřitě zalesklo. Dala znamení Ashovi, který přikývl a potopil se až na dno jezera a předmět sebral. Následovala ho dolů do obrovské podvodní baziliky, kterou vytvořily kapky vody a čas, a jen se užasle rozhlížela. Horní části se klenuly v jezeře nad ní do výše, která hodně připomínala skutečnou baziliku; Rapsodii to bralo virtuální dech. Ohromovala ji už samotná rozsáhlost, pomyšlení na tuto skrytou říši, na podvodní krajinu tyčící se do výšin pod hladinou jezera, stejně tak i několikasetmetrová kopule, která čněla kamsi pod skrytou louku Kraldurge. Připadalo jí, že je to škoda, že existuje něco tak neuvěřitelně krásného, co nikdo nemůže spatřit a obdivoval.

Její úvahy přerušil Ashe, který ji silně objal paží kolem pasu. Obrátila se k němu; houpal se nad ní, lesklé vlasy se mu volně vznášely ve vodě. Pohlédl vzhůru do dómu, který se klenul nad nimi, a usmál se; Rapsodie se také usmála a on přikývl. Naklonil se k ní a políbil ji; meč při tom držel co nejdál od jejich boků. Pak pokynul k hladině jezera.

Rapsodie neochotně přikývla a pomalu plavala za ním podél svažujícího se břehu jezera, kde bylo stále mělčeji. Nedostali se až do nejzazších hlubin jezera; mohla se jen dohadovat, jaké poklady se skrývají tam dole, kde vládne věčná tma.

Když na břehu sbírali oblečení, Rapsodie se podívala na Ashe a usmála se: „Co jsi tam dole našel?“ zeptala se a ukazovala na

kovový předmět, který držel v ruce. Ukázal jí to, aby si to mohla dobře prohlédnout. Rapsodie zalapala po dechu a pak se nahlas rozesmála. Byla to zahradnická lopatka, se kterou pracovala na záhoně tehdy, když spolu s Achmedem poprvé objevili Elysian, přestože lopatka už nebyla málem k poznání, jak na ní ulpěly perleťově třpytivé nánosy krápníku.

„Ty už jsi ji někdy viděla?“

„Ano,“ odpověděla Rapsodie a setřásala z oblečení písek. „Díky téhle lopatce jsem našla Elysian. Sázela jsem semínka macešek na louce nahoře, abych odehnala alespoň trochu toho zádumčivého smutku, který tam ve vzduchu visel. A země si prostě najednou mou lopatku sebrala. Mohla bych přísahat, že jsem zaslechla polknutí. Musela spadnout do jezera některou dírou v té klenbě, kterou jsme viděli pod vodou.“

„To je učiněný exponát do muzea,“ komentoval Ashe. Pozoroval ji, jak se zabalila do jednoho ze svých ručníků, které nechali na břehu jezera. Mokré vlasy jí zářily v tlumeném světle, jež sem dopadalo shora, takže vypadala jako mořská nymfa; usmívala se na něj. Objal ji.

„Mám ti přečíst ještě něco z těch map, které jsme si prve prohlíželi?“

Rapsodie vzychla: „Ne, myslím, že bychom měli něco povečeřet. Doufala jsem, že se ještě dneska vrátím do Cauldronu a strávím večer s Jo. Mám pro ni dárek, který jí chci předat osobně, a už ho mám u sebe dost dlouho. Poslední dobou mi připadá smutná a už jsme spolu nebyly o samotě ani nepamatuji. Nic proti tomu nemáš, viď?“

To ne. Zůstaň. Moje, šeptal naléhavě drak. ***Můj poklad, nikomu ho nedám.*** „To je v pořádku,“ řekl a silou vůle umlčoval tvrdošíjný vnitřní hlas. „Doprovodím tě. Chceš tam zůstat přes noc?“

„Uvidím, jak se cítí,“ odpověděla Rapsodie a sušila si vlasy. „Když půjde všechno hladce, tak ano. Možná se nám dvěma podaří vrátit se do chvíle, než –“

„Než jsem se objevil na scéně já a všechno zkazil."

Zírala na něj. „Nedokončuj mé věty, pokud nevíš, co chci říct. A mimochodem, tohle jsem říct nechtěla. Než se všechno změnilo. Jo už je velká holka. Vyprávěla jsem jí, co jsi mi říkal cestou – to o věkovém rozdílu mezi vámi a odlišné délce života –, ještě než jsem tě sem přivolala. Zdálo se, že to vzala rozumně. Jestli vůbec někdo něco zkazil, tak jsem to byla já, protože jsem byla sobecká a přestala jsem se jí pořádně věnovat. Jen mi připadalo tak zatěžko opustit Elysian a tebe a vrátit se do Cauldronu." Bezděčně se otřásla.

„Nemyslím si, že být šťastná znamená být sobecká, Rapsodie. V životě jsi musela prožít příšerné věci, možná je načase, aby se to pro tebe začalo měnit k lepšímu."

Usmála se a naklonila se, aby ho mohla políbit. „Legrační; mám za to, že něco podobného jsem ti říkala já před několika dny."

„No, klidně někomu kradu slova, pokud sdělují tu správnou zprávu." Ještě jednou ho políbila a snažila se zkrotit touhu v jeho očích. Obrátila se a zamířila k domku. „Budu tam za minutku," zavolal za ní.

Rapsodie se otočila a usmála se. „Počkám nahoře. Ještě je léto; mám za to, že s večeří nemusíme příliš spěchat." Koketně shodila ručníky z ramen a kráčela k domku; dveře pro něj nechala dokořán.

Ashe vzdychl a cítil teplo, které ho celého prostoupilo vždy, když se na něj usmála. Zhluboka se nadechl a snažil se vybavit si bolest, v níž žil celá ta dlouhá léta, ale nedokázal to. Rapsodie ji vyňala a naplnila jeho duši téměř hmatatelnou sladkostí. Kéž by to jen mohlo zůstat takhle navždy.

Ashovy dračí smysly mimoděk zaznamenaly něco stříbrného, co se lesklo v soumračném odpoledním světle. Došel až na samý břeh a podíval se. Na písčité pláži mezi skalami ležel malý stříbrný knoflíček, který hodil do jezera toho rána, kdy se jednou provždy rozloučil s Emily. Sklonil se a knoflíček sebral.

Stále se leskl, tvrdá zkouška se na něm nijak nepodepsala, vrhal mu z dlaně záblesky do očí. Teď poprvé si ho mohl prohlížet, aniž by mu slzy zaplavily oči a aniž by ho zabolelo srdce. Emily teď byla už jen šťastnou vzpomínkou, něco, s čím se jednou provždy vypořádal. Dokázal si ji uchovat v kousku srdce a v kousku paměti. Byl šťastný, neboť věděl, že by si to tak přála.

44

Rapsodie se plížila studenou šedivou chodbou a pokradmu vyhlížela, zda se některý Bolg nezatoulal do těchto soukromých prostor. Už poměrně dlouho v Cauldronu nespala, takže zapomněla doby střídání stráží, a to bylo pro Bolgy vždy skvělou záminkou, jak pokoutně nahlížet do Achmedových soukromých komnat.

Měla na sobě dlouhou modrou noční košili a dlouhý župan s kapuci. Nesla obrovský košík sladkostí z tržiště v Sepulvartě. Chtěla tak Jo nabídnout smíření – poslední dobou se Jo chovala odtažitě a nedůtklivě. Když bude mít Rapsodie štěstí, najde Jo samotnou a ona ochotně přijme nabídku malého nočního popovídání. Rapsodie si přitiskla veliký dárkový koš k rameni a zaklepala na dveře.

Chvíli to trvalo, pak se dveře pomalu otevřely a za nimi se objevila Jo. Rapsodie při pohledu na ni polkla – dívka zhubla, ve tváři měla netečný výraz a byla celá pobledla; vlasy, které měly obvykle barvu slámy, jí ztmavly a chyběl jim přirozený lesk. Jo se dívala někam za Rapsodii.

„Ano?“

„Jo, jsi v pořádku?“ zeptala se Rapsodie a starost o ni jí svírala žaludek i hrdlo. „Nevypadáš, že by ses cítila dobře.“

„Je mi dobře,“ odpověděla stručně; pak se podívala na Rapsodii: „Co chceš?“

„No, vlastně – napadlo mě, že bys – myslela jsem, že bychom si mohly trochu popovídat, jen my dvě, jako dřív," odpověděla rozpačitě Rapsodie. „Stýskalo se mi po tobě, Jo; chybí mi, jak jsme si povídaly a trávily spolu volné chvíle. Jestli se na to ale necítíš, tak to pochopím." Z hlasu se jí pomalu vytrácelo sebevědomí.

Jo na ni chvíli zírala a pak se jí pohled zklidnil. „Jasně," otevřela dveře dokořán. „Pojď dál."

Rapsodie jí předala dárkový koš. „Tohle je pro tebe. Vím moc dobře, jak máš ráda bonbóny. V Sepulvartě jsem objevila úžasné cukrářství – měli tam snad všechny druhy sladkostí a sušeného ovoce –" Zmlkla. Join kdysi zaneřáděný a špinavý pokoj, kde všechny její drahocennosti byly dovedně skryty v dobře vymyšlených úkrytech, byl uklizený a čistý jako pokoj Rapsodie. A nikde neviděla stovky svíček, které jí kdysi darovala. Místnost osvětlovala jediná prostá lucerna, která vrhala tlumené světlo a plnila místnost ohavným pachem.

Jo vzala košík, položila ho na postel, obkročmo si k němu sedla a začala se v něm přehraboval. Rapsodie vytáhla z košíku džbánek s ochucenou medovinou a naplnila dvě sklenky, které vytáhla z kapes županu. Jednu postavila Jo na noční stolek a druhou si vzala s sebou k hromadě polštářů na opačné straně místnosti. Uvelebila se v nich a lokla si v naději, že teplý nápoj ulehčí konverzaci, která jí dnes poprvé připadala poněkud obtížná. Medovina se vždy osvědčila jako dobrý uklidňující prostředek v rozhovorech s Oelendrou.

„Tak co se tady děje?"

„Nic." Jo systematicky vyprazdňovala košík, zvědavě prohlížela všechny věci; své oblíbené sladkosti odkládala stranou. Rapsodie se znovu napila a mátlo ji, kam se poděla nedočkavost a vzrušení, které se Jo zmocnily vždy, když dostala nějaké dárky. Divoce se v nich pokaždé hrabala a všechno se povalovalo kolem ní. „Normálka, však víš; potlačování vzpour, dobývání vesnic a jejich poroba, výcvik armády. Nic

zajímavýho.“ Vybrala si papírový trychtýř se sladkým hroznovým vínem a Rapsodii hodila balíček sušených meruněk.

Rapsodie pozorovala Jo, jak si hodila do pusy pár kuliček, a všimla si, že nechala ležet sladké cukrovinky, které normálně polykala plnými hrstmi. *Možná už je dospělá,* pomyslela si a odháněla zlé tušení, při kterém jí vstávaly chloupky na šíji. Jakmile ji napadla tahle myšlenka, okamžitě se jí ulevilo. Samozřejmě. Jo už prostě vyspěla; je to žena a dostala se do věku přeměny. To pomyšlení ji uklidňovalo i rozesmutňovalo zároveň.

„Tak mě napadlo, že obě dvě bychom potřebovaly trochu volna,“ řekla a rozvázala černou samelku. Prsty si prohrábla lesklé kadeře. „Víš, možná bychom si mohly vyrazit do nějakých zajímavých míst, jen my dvě. Co myslíš?“

Jo si vložila do úst další kuličku vína. „Nevim. Co by tomu řek Ashe?“

„Má dost své vlastní práce,“ odpověděla Rapsodie a sklopila oči pod Joiným pronikavým pohledem. „Jsem si jista, že bude dost zaneprázdněný. Kromě toho ví, že chci strávit nějaký čas s tebou.“

Jo nic neříkala, ale natáhla se na posteli a ruce si položila pod hlavu.

„Jo, chceš, abych ti něco zahrála? Vzala jsem si s sebou svou skřivánčí flétnu,“ zeptala se Rapsodie, která se stále marně snažila navázat příjemný rozhovor.

„Když chceš.“ Znělo to rezervovaně.

Rapsodie vytáhla drobný nástroj a začala hrát něžnou melodii, která jen tak bloudila po místnosti. Z flétničky vycházely tóny z písní lesa a otevřených luk; byly uklidňující a medové. Všimla si, jak se Jo poněkud uvolnila a napjaté rysy v obličeji jí trochu povolily. Rapsodie se přizpůsobila pohybům stínů z lucerny a utkala lehkou melodii, která se vznášela pokojem, až se jemně rozprostřela kolem její sestry.

Jakmile Jo vypadala spokojeně, Rapsodie vsunula do nápěvu určitý návrh; jemnou nápovědu pro Jo, že může klidně mluvit o

všem, co ji trápí. Jo měla moc ráda, takže ji nechtěla svou hudbou očarovat nebo ji donutit, aby prozradila cokoli proti své vůli; melodie měla být jen pobídkou beze slov.

„Rapsodie?“

„Ano?“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

Rapsodie se v polštářích narovnala a ve tváři měla výraz uspokojení. „Jo, jistěže můžeš, na cokoli,“ řekla upřímně. „Cožpak tomu tak vždycky nebylo? Co chceš vědět?“

Jo se na posteli posadila a s naprostým klidem hleděla na Rapsodii. „Chceš si Ashe vzít?“

„Ne,“ odpověděla Rapsodie. Světlo z lucerny jí bliklo na obličej, v němž nebyla ani známka smutku.

„Proč ne?“

„Ani jsme o tom nemluvili. Spousta důvodů. Je šlechtic; já jen venkovanka.“

„Venkovanka? Myslela jsem si, že jsi vévodkyně Elysianu.“

Rapsodie hodila Jo na hlavu polštář a radovala se, že se kamarádství mezi ně vrátilo. „Dobrá, jsem firbolgská šlechtična. Což se mimochodem rovná něčemu, co je ještě *pod úrovní* cymrianských vesničanů.“

„Snobové,“ řekla Jo. „Ať je všechny pověsí i s jejich předsudky.“ Vypila medovinu ze své skleničky a znovu ji ze džbánku naplnila. Rapsodie jí podala svou sklenici a Jo jí také nalila.

„Můžu se tě zeptat ještě na něco?“ Jo na ni hleděla se zájmem.

„Jistěže.“

„Když jsi přišla o panenství, bolelo to?“

„Ne.“

„Tos měla štěstí.“

„Proč, Jo?“ zeptala se Rapsodie a v žaludku jako by se jí vytvořila ledová kra. „Jsi – jsi v pořádku?“

Jo pokrčila rameny.

Rapsodie jí pátrala v obličeji a znepokojení ji zaplavovalo jako mrazivé vlny oceánu. „Co to říkáš, Jo? Ty už nejsi panna?“

Jo se dívala do zdi. „Ne. A pořád to bolí. Od té doby mi pořád není dobře.“

Rapsodie došla k ní, sedla si na postel a vzala dívku do náruče. Hladila ji po vlasech, něžně ji líbala na čelo, kolébala ji, aby ji uchlácholila, ale zároveň nechtěla, aby Jo spatřila nervozitu, již měla v obličeji. „Co tím myslíš, že ti pořád není dobře? Pověz mi, co se děje?“

Jo neříkala nic. Rapsodie se opatrně odtáhla a prohlížela si výraz v dívčině tváři; když se Jo chtěla odvrátit, Rapsodie jí položila dlaň na tvář a pohlédla jí do očí.

„Pověz mi to, Jo. Pomohu ti, ať už je to cokoli.“

Jo si ji dlouze prohlížela, stále mlčela a Rapsodie zaznamenala, jak vypadá k smrti unaveně, jak má její pokožka nasedlý odstín, jak jí mizí svalovina z obličeje i z rukou. Nakonec promluvila: „Nemůžu pořádně jíst. Žaludek pořád všechno odmítá. Bolí mě celý tělo. Všechno mě bolí.“

Rapsodie potlačila slzy. Položila jemně ruku Jo na břicho; pátrala, zda tam neucítí další duši, ale zjistila, že odtud vychází jen jakási podivná vibrace – nebyla nepřátelská, ale bylo v tom něco nepatřičného. Snažila se dál něco zjistit, ale Jo jí ruku odstrčila.

„Ne, Rapsodie. Těhotná nejsem. Nech mě bejt.“

Rapsodie se dál chovala velice přátelsky: „Jsi si tím jista, Jo?“

„Ano. A už s tím přestaň.“ Jo vstala a přecházela se sklenkou v ruce po pokoji.

„Je mi to moc líto, Jo,“ řekla Rapsodie. „Moc dobře víš, že udělám cokoli, aby ses cítila lépe. Mám spoustu bylinek a kořenů, které ti zklidní žaludek a utiší bolesti. Pojď se mnou na Elysian a já ti tam přichystám nádhernou teplou lázeň.“

„To je v pohodě,“ odpověděla Jo a zhluboka se napila jantarové tekutiny. „Bylo to poprvý, no, a bylo to tak trochu

drsný, skoro až brutální. Za týden nebo dva budu určitě v pořádku.“

Ta slova Rapsodii zamrazila v duši a pocítila zlost, která jí jako ruměnec stoupla do obličeje a dusila ji. Snažila se, aby její hlas zazněl klidně. „Jo, to je mi moc líto,“ opakovala a snažila se zůstat klidná. „To jsem byla pryč tak dlouho? Kéž bych tu mohla být s tebou, víš, abychom si o tom promluvily. Myslím tím – vůbec nemám tušení, že někoho máš.“

Jo se otočila a poprvé se na ni pozorně zadívala. V očích měla pevný a rozhodný výraz.

„Nikoho nemám. Vlastně ho máš ty.“

Rapsodie na ni bezvýrazně zírala. Jo pokračovala a slova se jí hrnula z úst o překot, jak se snažila všechno ze sebe dostat. „Byl to Ashe, Raps. Je mi to moc líto. Bylo to jen jednou.“

„Jo, o čem to mluvíš?“

„Byl to Ashe,“ opakovala Jo a tvář se jí zatvrdila. „Měla jsem pohlavní styk s Ashem. Tu noc, jak jste měli to setkání, když jsem utekla z poradního sálu a on šel za mnou – našel mě nahoře na vřesovišti. To ti neřek, viď?“

Rapsodie nebyla mocna slova, z obličeje se jí vytratila všechna barva.

„To jsem si mohla myslet,“ pokračovala Jo a pozorovala Rapsodii, jak bledne a odvrací oči. „Možná ti řek, že mě nemoh najít, co? Mizera. Snažila jsem se ho přimět, aby šel pryč, ale nechtěl. No, a pak jsme to dělali. A i když se mí to vlastně chvilkama líbilo, bylo to celý dost příšerný. Myslím, že mi nikdy nezmizí z hlavy jeho obličej, když mi chtěl tim svým ptákem vyrazit mozek z hlavy. Upřímně, Rapsodie, vůbec nechápu, co na něm vidíš. To nemáš nic lepšího na práci, než ho nechat, aby tě pořád vojebával?“

Její slova se neminula požadovaným účinkem; Rapsodie se na ni podívala a oči měla plné slz. Vstala a jako v mrákotách urovnávala pokrývky na posteli.

„Proč se trochu nevyspíš?“ řekla a na Jo se ani nepodívala. „Připravím ti nějaké posilující léky a ráno ti je donesu.“ Jo pozorovala, jak si Rapsodie svazuje černou sametkou vlasy a uklízí flétničku. Pak odešla z pokoje a tiše za sebou zavřela dveře.

Ashe se posadil na posteli, když se dveře do Rapsodiiny ložnice tiše otevřely. Očekával, že ona stráví noc s Jo, ale její příchod ho tak potěšil, že se mu to okamžité odrazilo ve tváři. Stáhl si kápi a rozevřel náruč, ale Rapsodie se od něj tiše odvrátila a přešla k prádelníku, kam pomalu ukládala šaty.

„Rapsodie?“ optal se, klekl si a pomalu pokládal nohy na studenou kamennou podlahu. „Jsi v pořádku?“

Obrátila se k němu a Ashe byl šokovaný, když viděl, jak jí tečou slzy.

„Ario, co se děje?“ Vstal, ale Rapsodie proti němu vztáhla ruce, aby si ho udržela od těla.

„Prosím, zůstaň, kde jsi.“ Zkřížila ruce na hrudi a vypadala, jako by překonávala nevolnost.

„Co se stalo? Ty ses pohádala s Jo?“

Rapsodie popošla několik kroků k němu a rukama si svírala břicho. „Ona – říkala, že ses s ní vyspal, tehdy, jak jsme měli to setkání – tam nahoře na vřesovišti nad kaňonem.“

Ashe úplně zbělel, pak jím projel šok a pak ho zaplavil záchvat zuřivosti jako prudká povodeň. Rapsodie cítila elektrizující vzduch v místnosti, jak se nasupil drak v jeho nitru, který se chystal k boji. Došla až k němu a konečky prstů mu položila na rty, zrovna když otvíral ústa a chtěl protestovat.

„Nic neříkej, prosím. Vím, že to není pravda.“ Slzy padaly jako déšť a začala se třást.

Jeho obhajoba byla ukončena rychle, takže Ashe ji jen objal a posadil si ji na klín. Tiskl si ji k hrudi a prsty jí hladil zářivé vlasy. Nacházel se v propasti mezi nezvladatelným vztekem nad tak nehoráznou lží a srdcervoucí radostí z toho, jak bezmezně mu Rapsodie důvěřuje. „Proč by to dělala?“ zeptal se nevěřícně.

„Proč by nám chtěla ubližovat, proč zrovna takhle? Myslíš si, že nám oplácí to, že jsme jí to neřekli dřív?“

Rapsodie zvedla obličej a pohlédla mu zpříma do očí. Co ji znal, tak poprvé spatřil v jejích očích strach.

„Ne,“ zavrtěla hlavou a celá se třásla. „Obávám se, že se tam nahoře setkala s Rakšašem.“

45

Ashe pomalu vstal; byl naprosto šokovaný. Vztekle si přetáhl přes hlavu kápi, pak přešel do rohu místnosti a začal si balit věci. Rapsodie ho s lítostí pozorovala; svaly měl napjaté jako struny a byly vidět i pod oparem mlžného pláště. Věděla, že v duši svádí lítý boj, aby okamžitě nevyběhl ven a nevytáhl Jo z postele. Ještěže mu zůstalo dost zdravého rozumu, aby si uvědomil, že jeho přítomnost by mohla vyprovokovat útok démona, na který nebyli připraveni.

„Musíme za ním vyrazit teď, nemůžeme to už déle odkládat,“ rozhodla Rapsodie. „Naplánovali jsme to na první zimní den, ale je jasné, že tiž nemůžeme čekat.“ Neviděla mu do obličeje, ale když promluvil, hlas měl klidný a mluvil naprosto střízlivě.

„Rapsodie, uvědomuješ si, že se Jo třeba zmocnili? Že už ji možná ovládá F’dor?“

Rapsodie mlčela.

Ashe se dotkl její brady; tiskl ji něžně, ale cítila, jak se celý třese zlostí.

„Ario, *rozumíš* tomu, viď? Teď už jí nemůžeš věřit, v *ničem.* Možná nebyl jejich kontakt dost dlouhý, takže si ji podmaní jen na krátkou dobu – jako když vojáci přepadnou své vlastní vesnice a pak si ani nevzpomínají, že něco takového provedli. Ale Jo mohli ovlivnit daleko hlouběji, silněji; možná ji teď zneužívají jako špionku.“

„Já vím.“

Stisk trochu přitvrdil, jak jí zvedal obličej, aby se setkali pohledem.

„Rapsodie, možná je jejich otrokyní. Možná mají přístup k její duši. Možná už teď její duši ovládají.“ Sevřela čelisti, ale oční víčka se jí ani nezachvěla. „Je to sice nepravděpodobné – F’dor potřebuje všechno stvrdit krví, ať už ji někdo poskytne dobrovolně, anebo si ji vezme násilím – jen když se plně zmocní nesmrtelné duše. Neříkala ti, jestli si od ní nevzal trochu krve?“

Rapsodii zbělel obličej; Ashe povolil sevření a jemně ji hladil po tváři.

„Ne, myslím, že ne,“ chvíli přemýšlela a řekla nakonec. „Řekla, že to celé bylo dost brutální, ale nezmínila se, že by ji nějak zranil.“

„Byla panna?“

Rapsodie ztuhla hrůzou. „Ano.“

Ashe ji přestal hladit a připásal si Kirsdarke. „Myslím, že se musíš připravit na nejhorší, Ario. Jestli si ji podmanili.“

„Jestli si ji podmanili, zajistím, abych ji osvobodila z jejich pout – stejně jako tebe – až zabiju Rakšaše,“ prohlásila nelítostně. „Vyrazíme zítra brzy ráno ještě před východem slunce, než se Jo dozví, že jsme pryč. Postarám se, aby ji hlídaly stráže, než se vrátíme. Ať už bude zapotřebí podniknout cokoli, abych ji zachránila, provedu to, a to za každou cenu. Ashe, je to moje sestra. Mezi námi bylo velké pouto ještě dříve, než potkala Rakšaše. Bohové, především *já* mám nárok na její duši, a žádný F’dor.“

Ashe jí stiskl paži. „Neobětuj se kvůli ní. Nestojí to za to.“

Rapsodie se mu zlostně vykroutila. „Jak se to opovažuješ říci? Kdo jsi, abys mi vykládal, jestli to za to stojí nebo ne? Stálo by to za to jen v případě, kdybych se obětovala pro tebe?“ Ashe stál v šoku, když zaslechl jedovatost v jejím hlase. Ani nepotřebovala vidět jeho tvář, aby věděla, jak hluboce ho zasáhla.

„Promiň,“ zašeptala, „promiň.“

„Odpověď na tvou otázku zní ne," odpověděl Ashe a ohnul se, aby si zašněroval vysoké boty. „Nic nestojí za takovou oběť. Měl jsem tím jen na mysli, že tvoje smrt by ji stejně nezachránila."

„Nemám v úmyslu zemřít," prohlásila Rapsodie a hleděla na své ruce, „ani když budu zachraňovat ji, ani když budu zachraňovat tebe."

Chvíli mezi nimi viselo ticho. Nakonec promluvil Ashe.

„Měl bych okamžitě odejít, než zjistí, že jsem tady."

Rapsodie strnule přikývla. „Bude to tak nejlepší."

Ashe také přikývl a obrátil se k odchodu. Rapsodie ho pozorovala zezadu, jak si zapíná poslední přezky, snaží se uklidnit a jak se mu to vůbec nedaří. Mlčky se oblékl, nezapomněl na svůj mlžný plášť, ale i přes něj bylo vidět napjaté svaly.

Rapsodie si přitáhla kolena k hrudi a pevně je objímala ve snaze zahnat zoufalství, které se jí zmocňovalo, když ho viděla balit a odcházet. Dobře věděla, že tento okamžik jednou přijde, celou tu dobu věděla, že odejde, ale nějak si myslela, že k tomu dojde mnohem později. Zadržovala v očích slzy, když si přehodil vak přes rameno. Přišel k posteli a posadil se vedle ní.

„Co myslíš, jak dlouho to pronásledování potrvá?"

„Nevím. Záleží na tom, jak je odsud daleko. Hned jak odejdeš, zajdu za Achmedem a řeknu mu, že musíme okamžitě změnit plány. Vyrazíme zítra."

„Dej si pozor, aby tě neslyšela Jo."

„Jistěže. Jenže ona už ví o naší současné strategii, takže jestli už něco předala dál, chytíme je, když nás budou pozorovat."

Pod kápí zaslechla odfrknutí, které vždycky doprovázelo jeho nejjízlivější úšklebek. „No, za tohle musíme být skutečně vděční."

Rapsodie ho objala kolem krku. „Prosím tě, buď opatrný."

Ashe si ji přitiskl k sobě, aby si mohl tuhle vzpomínku vybavit, až ho přepadnou nejtemnější chvíle. „*Ty* buď opatrná,

Ario. To ty se setkáš tváří v tvář s Rakšašem. Nikdy jsem si neuvědomoval, jak hrozně mě to děsí, až teď.“

Chlácholivě ho poplácala po rameni. „Budu v pořádku. Všichni budeme v pořádku. Vždyť už jsem ho sama málem dostala. Kdyby tam byli také Grunthor a Achmed, měli bychom na své straně moment překvapení a mohli jsme to skoncovat velice rychle a jednou provždy.“

„Když jsi s ním bojovala, stála jsi na posvátné půdě a v nejposvátnější den v roce. Ario, nepodceňuj to; jen bohové vědí, s jakými démonickými silami se může vytasit.“

„Nebudu, Ashe, a ty nepodceňuj nás. Víme moc dobře, co děláme. Jen chci, abys mi slíbil, že zůstaneš hezky někde stranou, aby tě nic neohrozilo. Zavraždíme tu hnusnou příšeru, pak dostaneš zpátky svůj kus duše a F’dor už nad tebou nebude mít žádnou moc. Asi není moc dobrý nápad přivolat tě stejně pomocí větru, jako jsem to udělala prve. Jak tě najdu, abych ti dala vědět, že je po všem?“

Odtáhl se od ní a něžně vzal její obličej do rukou. Uvnitř kápě viděla jasnou zář jeho modrých očí. „Nemůžeš. Kdyby bylo možné mě najít, byl bych mrtev. Vrátím se za měsíc; tou dobou bys už mohla být zpátky, ne?“

„Bohové, v to doufám. Kam půjdeš?“

„Nevím, možná na pobřeží. Rapsodie, se mnou si nedělej starosti. Vyrovnej se s tím a nenech se zranit. Ten kus duše tam můžeš když tak nechat – nestálo by to za to, kdyby se ti mělo něco přihodit.“

„Nic se mi nestane. Budu v pořádku.“

„Budu se pořád modlit až do chvíle, než tě zase uvidím a sám se přesvědčím, že jsi živá a zdravá.“ Prsty jí vklouzl do vlasů, jak si přitáhl její obličej a políbil ji. Cítila, jak se třese vztekem, a chvěly se mu i rty. Obávala se, aby kvůli své zlobě nespáchal něco nerozumného. Pevně a vroucně ho líbala a beze slov se snažila jej uchlácholit, ale nemělo to pražádný účinek. Ještě nikdy ho neviděla tak rozzlobeného.

Ashe se s velkým přemáháním Rapsodii vyvinul z náruče, pak došel ke dveřím a beze slova je otevřel. Rapsodie chvíli omráčeně seděla a pak vyskočila. Běžela ke dveřím, aby ho zastihla na chodbě, ale už byl pryč. Nerozloučil se s ní. Neřekla mu, že ho miluje.

* * *

Už podruhé této nocí se Rapsodie plížila chodbami Cauldronu a i tentokrát hlídala, aby ji nespatřila hlídka Bolgů. Žádnou neviděla. Položila košík s uklidňujícími léky na podlahu před dveře pokoje Jo, tiše je otevřela a nahlédla dovnitř.

Dívka, kterou měla ráda jako vlastní sestru, spala a tiše pochrupovala. Byla stočená do klubíčka jako miminko v děloze nebo jako dítě s bolestmi břicha. Rapsodie ji s lítostí pozorovala; dobře věděla, jaká muka asi musela prožít a jak ji nadále sužuje trápení.

V srdci se jí probudila nenávist a cítila, jak svírá prsty v pěst, když si v podvědomí představila Rakšašův arogantní úšklebek. Bude se muset hodně přemáhat, aby mu nevyškrábala oči, až se setkají. Ještě si nebyla jista, zda ho nevykastruje, až ho zajmou.

Jak si představovala Rakšašovu krvavou smrt, v mysli se jí objevil Ashův obličej a myšlenky se začaly honit jedna za druhou; zapomněla, že na sebe Rakšaš bere Ashovu podobu. Náhle jí projela vlna chladu, když si vzpomněla, jak naléhavě a rychle od ní odešel. Ani jí neslíbil, že se bude držet stranou. Rapsodii až poskočilo srdce prudkým návalem strachu. Možná už Ashe Rakšaše pronásleduje, chce zabránit, aby se ocitla v nebezpečí. Přemýšlela ještě chvíli, až měla naprostou jistotu, že tomu tak je. Spěchala do svého pokoje, tam si nazula vysoké boty, hodila přes sebe plášť a spěchala k hlavní bráně Cauldronu.

* * *

V Zubech byla hustá tma, černější než dehet. Skalnaté útesy se rychle halily do noci, jako by se chtěly samy ještě více skrýt před slídivýma očima světa; vrcholky útesů halila mlha a anonymita. Fičel prudký a studený vítr a divoká vegetace tuhla, jak se blížil podzim. Keře se zmítaly a nepružně se ohýbaly; nebylo tomu dávno, kdy jim letní vlhký vítr dodával svěžest. Započal každoroční rituál nástupu smrti. Ve tmě nezněl žádný příslib, že listoví stromů bude za denního světla opět tak nádherně zbarvené, když odchází léto. Teď to vypadalo, jako by byl celý svět navždy smeten do temnoty a chladu.

Rapsodie se přidržovala výčnělků na kamenných stěnách podél cesty a snažila se kráčet v běsnícím větru rovně. Nohy se jí třásly zimou, která vnikala pod noční košili, vítr mával s ní i s pláštěm, na který naštěstí nezapomněla. Měla pocit, jako by byla připoutaná k hlavnímu stěžni na lodi v rozbouřeném moři. Zdejší terén znala dobře, jedině to ji zachránilo, aby nespadla po hlavě do propastí, které zely za každým ohybem stezky. Stěží viděla pár metrů před sebe, všechno prostupovala tma.

Při každém kroku volala Ashovo jméno; vítr polykal její hlas a metal jí ho zpět do tváře společně s vlastním kvílením. Věděla, že Ashe kvůli mlžnému plášti nemůže spatřit, a pokud ji neuslyší, nemá žádnou šanci ho najít. S každým krokem jí stále víc tuhlo srdce; nedokázala se vymanit ze spárů strachu, které jí svíraly duši od chvíle, kdy večer hleděla do Joiných očí. *Už brzy se dostane do stepí a tam ho už sotva najdu,* pomyslela si a kryla si rukou oči před prachem a drobnými úlomky skal, které jí vichr metal do obličeje, když obešla útes, který vedl na návětrnou stranu hor.

Vítr zde byl tak urputný a zběsilý, že jí rozerval plášť a roztrhal švy, které držely jednotlivé díly dohromady; málem jí plášť úplně serval z těla. Vykřikla bolestí a pak si našla úkryt v průsmyku před sebou – poslední skalnatý výčnělek před příkrou strží, která vedla dolů na pláně, položené více než sto metrů hluboko. Vítr zde v průběhu staletí vytvořil ze skal oblouk, čímž

vznikl malý skalnatý úkryt – byl z obou stran otevřený, ale zepředu byl pevný a vystupoval do středu průsmyku. Vypadal pohostinně a nabídl Rapsodii chvilku odpočinku, než se vydá na zpáteční cestu. Neexistoval způsob, jak by mohla kráčet dál a zůstat naživu.

Rapsodii pálily prsty v místech, kde si o skalnaté výčnělky sedřela kůži, a když kousek od sebe spatřila skalnatý oblouk, ještě jednou se pořádně přidržela. Jen matně si uvědomovala, že jí teče krev z rukou, jen ze všech sil bojovala, aby se udržela ve výklenku; schoulila se uvnitř. Čelní strana skály vypadala rovně, tak si o ni opřela hlavu a jen lapala po dechu. Když mohla konečně opět promluvit, zavolala ještě jednou, naposledy, do větru Ashovo jméno a doufala, že se její hlas donese dolů ze srázu. Pak se vyčerpaně opřela o skálu a pozorovala burácení vichru po obou stranách výklenku. Ve výhledu jí zabránil stín v jižní části oblouku.

„Co se děje? Bohové, co tady děláš? Tady se může potulovat Rakšaš, víš, že loví tady v průsmyku a čeká na – čeká na někoho z nás."

Rapsodie vzhlédla, stále těžce dýchala a spatřila, že temný stín, který zatarasil vstup do úkrytu, má obrysy muže. Jeho hlas byl celý vyděšený. Odpověděla jen s vypětím všech sil.

„Něco – na něco jsem – zapomněla."

Rychle vešel k ní do úkrytu, hodil vak na zem a uchopil ji za ramena. „Na co?"

Rapsodie ho jen stěží viděla v inkoustově černé tmě, přestože stál přímo u ní. Pohlédla do nitra kápě, aby si prohlédla jeho oči. Polkla a snažila se mluvit normálně.

„Na tvůj slib."

Pocítila, jak se mu napjaly svaly na pažích, kterými ji držel za ramena; jemně jí zatřásl. Rozpoznala, jak bojuje sám se sebou, aby jí svými divokými pocity nijak neublížil. „Zbláznila ses?" zeptal se nevěřícně. „Stačil jeden chybný krok a už by tě nikdy

nikdo nenašel. Bohové, jaký slib by asi mohl být až tak důležitý, Rapsodie?“

Zakašlala, když vzal její holé ruce do svých, oblečených do rukavic, přiložil si její prsty ke rtům a hladil je; neohrabaně ji chtěl nějak utěšit. „Potřebuji, abys přísahal, že sám po něm nepůjdeš,“ odpověděla a hrdlo se jí svíralo, když obloukem zasvištěl poryv větru a hrubě mu zazmítal kápí.

Temná postava mlčela, jen jí dál líbala prsty, stále velice něžně. Rapsodii se začaly třást ruce a pochopila, že měla pravdu; Ashe skutečně na vlastní pěst začal pronásledovat to zlotřilé stvoření, které ovládalo jeho duši. Napadlo ji, jak zoufalý musí být, když riskuje něco tak neskutečně hrůzného, a uvědomila si, že ho k tomu pravděpodobně vede jediný motiv, který mu stojí za to, aby hazardoval s vlastním věčným zatracením: obava z Rapsodiiny smrti.

„Musíš zůstat stranou,“ řekla a slova z ní padala vyděšeně, jak těžce se jí dýchalo. „Už jsem ti říkala, že ho dokážu zabít, a nebudu na to sama. Ashe, slib mi to. Přísahej, že po něm nebudeš pátrat. Nech to na mně. Věř mi, prosím…“

Kápě se sklonila a Rapsodie viděla, jak mu klesla hlava pod tíhou jejího požadavku. „Nemůžu to všechno nechat na tobě,“ namítl a hlas měl plný bolesti. „Nesnesl bych, kdyby.“

Prudce ho udeřila oběma dlaněmi do ramen a přitiskla ho ke stěně skalního útesu. Hlava mu vyletěla vzhůru a Rapsodie se zabodávala pohledem do kápě, přičemž tentokrát zahlédla záblesk modrých očí, otevřených dokořán a šokovaných jejím výbuchem. Sevřenými pěstmi mu pevně stáhla plášť těsně u hrdla.

„Tak mě poslouchej,“ zavrčela; hlas měla hluboký a smrtelně vážný, ale bylo ho velice dobře slyšet i v kvílení vichru. „Tohle *mne* prostě nesmíš udělat! Dovolíš mi, abych si sama určila, čeho jsem schopná, a budeš tomu bezvýhradně věřit. A jestli tohle nedokážeš, přesto vyhovíš mé žádosti a *budeš se držet pěkně stranou.* Beztak už jsem tomu hnusákovi dovolila, aby ublížil

jediné sestře, kterou jsem kdy měla. Znásilnil ji, a je to moje chyba. Ashe, nechci přijít ještě o tebe.“ Přestala se ovládat a začala se třást; Ashe ji sevřel v pevném objetí a ona začala vzlykat.

Rty se dotkl Rapsodiina zmrzlého ucha. „Co se stalo Jo, to nebyla tvoje chyba,“ prohlásil a v hlase mu zněla neskrývaná bolest. „Jestli za to vůbec někdo může, tak jsem to já. Měl jsem ji hledat důkladněji – na vřesoviště jsem ani nepomyslel.“

„Protože jsem ti řekla, abys to nedělal,“ odpověděla Rapsodie přiškrceným hlasem. „Řekla jsem ti, abys ji zase až tak moc nehledal, protože jsem si myslela, že je u sebe v pokoji a pláče. Vůbec mi nedošlo, jak moc jsme jí ublížili; nikdy by mě nenapadlo, že půjde sama ven do noci. Bohové, co jsem to jen provedla?“ Vzlykání přešlo v mučivý pláč a slzy smáčely Ashovi obličej. Opřel se o skalní stěnu, vsunul jí jednu ruku za krk a druhou za záda a přidržoval ji vší silou – slzy z ní vyplavovaly ještě hlubší žal, a to si doposud nikdy nemohla dovolit.

Vítr kvílel a disharmonicky doprovázel její nářek. Když na chvilku přestala, aby se mohla pořádně nadechnout, Ashe si přitáhl k sobě její tvář a drsně ji líbal. Oplácela mu polibky stejně divoce, rukama mu zajela pod plášť a objala ho kolem boků, zatímco jejich ústa lačnila po hořké útěše. Rukama jí přejel rozevláté vlasy; předtím si však stáhl rukavice a hodil je na zem ke svému vaku. Pak ji rukama pevně sevřel a přitáhl si ji k sobě; ústa se od sebe odtrhla.

„To sis vyšla do Zubů jen v noční košili a v plášti? Kde máš zbraně? Bohové, co se to s tebou děje?“

„Slib mi, že ho nebudeš pronásledovat,“ zašeptala a z hlasu jí zněl strach. „Prosím. Prosím. Miluji tě. Miluji tě. Udělej to pro mě. Prosím.“

Ucítila, jak se celý třese, a vlastně se teď chvěli oba současně. Pak přikývl.

„Dobře," řekl přiškrceně. „Dobře, Rapsodie, souhlasím. Nebudu ho pronásledovat. Ale jestli mi tě vezme, pak ať při mně stojí bohové, protože…"

Znovu ho políbila, chtěla jej umlčet. „To se nestane," řekla a přesunula ruce z Ashových boků na jeho hruď. „Důvěřuj mi aspoň trošku."

Objal ji ještě pevněji. „Rapsodie, moje důvěra v tebe nezná hranic, ale zapomínáš, že jsem sám s tím démonem bojoval. Sáhl mi do hrudi, jako by to byl otevřený pytel obilí, a hrábl po mé duši, ani se při tom moc nezadýchal. Tak jsme stvrdili *naše* pokrevní pouto. Kdybych pak neměl možnost se osvobodit, měl by mě také v zajetí.

Bylo to, jako by se mi po páteři vinulo divoké víno, které obtáčelo mou vlastní podstatu, stalo se součástí mne samotného, a bylo to tak nenásilné a pozvolné jako letní vánek. Bez zaváhání mě to omotalo a prorostlo mi to celým hrudníkem. Co si myslíš, že mi tolik ublížilo? Sám jsem si přivodil to zranění, když jsem to vší silou ze sebe rval, než by mě to celého pohltilo. Ten kousek mé duše, který si to nechalo, jsem musel obětovat, jako když si zvíře chycené do pasti ukousne vlastní nohu, aby se vysvobodilo. Rapsodie, trvalo to jen chvilku; opravdu nevím, jestli bych takhle vyvázl, kdyby se to stalo znovu. A vůbec netuším, jestli bys to dokázala ty."

„Přestaň s tím," řekla divoce. „Ještě nejdu po F'dorovi; zatím chci jenom zabít jeho hračku. A mám k tomu dost dobrý důvod. Kromě toho, co provedl tobě, ublížil Jo a ponížil ji. V životě si toho už musela vytrpět dost, tohle si nezasloužila. Ještě nikdy jsem necítila tolik nenávisti – jestli jí teď nedám volný průchod, shořím zaživa." Zlomil se jí hlas. „Slyšíš mě, Ashe? *Shořím zaživa.*" Zabořila mu obličej do hrudi a prsty se jí opět zaťaly v pěst.

Začal ji znovu neodbytně líbat. „Teď mě poslouchej," říkal mezi polibky, „teď mluvíš jako já. Rapsodie, to je trestuhodné. Jsi jediná, kdo mě přesvědčil, že láska není jen falešné slovo v

tomhle zkaženém světě. Neopovažuj se teď od toho ustoupit. Ne aby ses změnila a byla jako všichni ostatní. Kvůli nenávisti by ses vzdala všeho, co je nám vlastní.“ Poslední polibek byl dlouhý; cítila Ashovu hlubokou bolest, která se podobala jejímu žalu, a chyběla veškerá něha, která mu byla vždycky tak vlastní. „Miluji tě. Věřím ti. A budu se držet stranou, kéž mi bohové prominou.“ Poslední slova málem vyplivl.

Boční vítr projel pod obloukem, oba je odtrhl od skalní stěny a Rapsodii v chatrném oblečení jen zamrazilo. Zachytil ji, jak ji vichr vlekl ven ze skalního úkrytu, zatáhl ji zpátky a přitiskl ke kamenné stěně.

„Jsi v pořádku?“ lapal po dechu a vypadal vyděšeně. Uvědomil si, že je celá prokřehlá; začal jí rukama třít paže, aby ji trochu zahřál; při tom se ho zmocňovaly návaly zoufalství a strachu, a hrozně moc ji chtěl ochránit před veškerým nebezpečím, chtěl ji skrýt ve své duši, chránit ji vlastním tělem a vlastním životem.

Rapsodie pocítila stejnou touhu; tiskla se k němu, pak si přitáhla jeho hlavu a splynuli v polibku milenců, kteří nevědí, jestli to není jejich poslední. Rukama ho hladila po hrudi, pak sjela prsty dolů, aby mu rozpletla tkanice na kalhotách. Prudce se zachvěla, když jí jeho ruce zabloudily pod noční košili, a naprosto se oddala temnotě strachu.

A tak se v horském průsmyku opírali o kamennou stěnu útesu, chránil je jen otevřený kamenný oblouk, a milovali se. Bylo to panické, zoufalé, zahalené v nočním větru, zakryté jen tenkou přikrývkou temné mlhy, husté jako dehet; mlha halila i vrcholky Zubů. Nalezli jen málo uspokojení a žádnou radost, cítili jen horečnatou touhu po spojení, které by mohlo být poslední. Zůstali oblečení, nic neříkali, jen vyhověli zběsilé potřebě, kterou ukojili, ale přesto to ani jednoho neutěšilo.

Když pominulo vzrušení, dál se objímali v úkrytu skalnatého oblouku a šeptali slova plná slibů – on přísahal, že nebude pronásledovat Rakšaše, ona že bude opatrná. Pak ji políbil,

upravil jí plášť a něžně jí přejel rukou po vlasech. Doprovodil ji na cestu do Cauldronu. Dívala se za ním, až ho spolkla temnota, a pak opatrně zamířila za světly firbolgského sídla moci, bičovaného kvílícím vichrem.

46

Ráno se dostavilo brzy. Než se vystřídaly stráže a než vykonaly svou pravidelnou obhlídku, nahoře na vřesovišti se Rapsodie setkala se svými bolgskými přáteli. Vybavila se zásobami na jeden měsíc, na sobě měla svůj cestovní úbor, a v obličeji ponurý výraz.

Ve vzduchu visela štiplavá vůně podzimu a čekala, až si jí někdo všimne a náležitě ji ocení. Zatímco si oba muži ještě jednou kontrolovali výzbroj, Rapsodie zavřela oči a vzpomínala, kdy naposledy cítila ve vzduchu kouř páleného listí ve větru, který teď byl stále chladnější.

Bylo to už tak dávno, kdy vzpomínala na Ostrov, a teď se jí vše znovu vybavilo. Vzpomínky už nebyly tak bolestivé jako realita přítomnosti. Období sklizně bývalo plné vzrušení a vzduch plný příslibů i ohrožení; bývaly to opojné a romantické chvíle, daleko opojnější než léto; byla to doba, kdy sebemenší záležitost nabývala obrovského významu a velice často se do země vpíjela krev. *Ať chováte jakékoli naděje, chopte se jich teď,* jako by sdělovala Země, když se oblékala do slavnostního překrásného smutečního hávu; *čas se krátí. Blíží se zima.*

„Hotová, zlatíčko?“ Grunthorův dunivý hlas proťal ticho i její snění.

Rapsodie se rozhlédla po okolních pláních, které v nadcházejícím svítání nabraly šedavý odstín. V noci mrzlo a země se třpytila v záři Denní hvězdy Clarion. Zasunula meč do pochvy a upravila si brnění z dračích šupinek.

„Ano,“ řekla, „jdeme.“

* * *

Slunce právě zdolalo nejvyšší útesy, když trojice došla na vrchol hor. Zlézali Zuby v tichosti a poměrně lehce; v přibývajícím světle v údolí pod nimi splývaly jejich stíny se stíny, které vrhaly dlouhé skalnaté vrcholky, jež měly tvar tesáků.

Tady shora vypadal rozsáhlý kaňon jako tenký a zkroucený provaz, který někdo položil pod úpatí hor. Achmed stál mezi honícími se mračny a pohledem přejížděl celé horské pásmo od stepí až po pole v Bethe Corbairu pod nimi; v prudkém větru se ani nepohnul. Pomalu se otáčel v kruhu, svět pod nohama, a očima sledoval horizont. Pak se posadil na nejvyšším možném místě a pročistil si mysl.

Rapsodii se dostalo poučení, že má být pokud možno potichu. Kromě Grunthora byla jediná, kdo směl Achmeda pozorovat při stopování, a této důvěry si nesmírně vážila. Zadržela dech a pozorovala, jak zavřel oči, pootevřel ústa a vdechoval řídký vzduch a vlhkost z mračen. V jedné ruce držel její košili potřísněnou Rakšašovou krví. Druhou ruku natáhl před sebe a otevřel dlaň, jako by sledoval směr větru.

Dýchal rozvážně a zhluboka; každé další vdechnutí bylo pomalejší a rozpínavější. Jakmile dosáhl požadované pravidelnosti, přesunul pozornost ke svému srdci. Soustředil se na jeho rytmus, na úsilí vyvíjené cévami a na cesty, kudy proudila krev, a silou vůle poručil srdci, aby zpomalilo; snížil pulz na nejnižší možnou hladinu, která ho ještě udržela při životě. Odehnal z hlavy všechny rušivé a zbloudilé myšlenky, aby měl mysl naprosto čistou – ponechal si zde jen obraz červené barvy. Vše ostatní zmizelo a před očima mu v myšlenkách zůstávala jen vidina krve.

Bývaly doby, kdy ho ohlušovaly zvuky a vibrace milionů srdečních tepů. Teď už jich v celém světě dokázal rozeznat jen

pár tisíc. Rapsodiino a Grunthorovo srdce rozeznal ihned, ale ostatní byla vzdálená a mihotala se kdesi hluboko v jeho krvi.

A pak to zaslechl. Pulzovalo to asi uprostřed cesty, nebylo to moc daleko. Zaslechl tlukot Rakšašova srdce a v konečcích prstů své rozevřené dlaně ucítil pulzování jeho krve. Démonova krev smíšená s krví nějakého zvířete. Krev na košili a krev v jeho žilách – byly naprosto stejné.

Achmed zůstal v naprostém klidu a úplně zticha. Uvolnil pulz vlastního srdce, aby se přizpůsobilo srdečnímu rytmu tohoto démonského stvoření. Jako by se chtěl připodobnit proudu jeho pohybu, dokázal nejprve synchronizovat svůj tep s každým pátým úderem Rakšašova srdce, pak s každým druhým, až nakonec srdce tloukla naprosto stejně. Srdce se spojila a Achmed se usmál.

Pomalu otevřel oči.

* * *

Rapsodie vše trpělivě pozorovala a uvědomovala si, že to může trvat hodiny či dny, než Achmed najde ten správný tlukot srdce, pokud se mu to vůbec povede. Proto ji teď dost překvapilo, když se Grunthor náhle chopil své válečné sekyry a prudce vstal. Na Achmedovi nepozorovala žádnou změnu, ale seržant patrně ano. Sotva stačila vstát a sebrat si věci; Achmed už byl pryč.

Pohyboval se jako lovecký pes, který chytil stopu, a hnal se dolů z horské stráně. Nechtěl, aby ho přátelé ztratili z dohledu, tak se pohyboval ve světle a přerušoval větrné proudy namísto toho, aby světlo a vítr používal jako úkryt, jak mu diktoval jeho instinkt. Sledoval tlukot svého srdce, který ho neomylně vedl k Rakšašovi. Grunthor Achmeda na lovu sledoval – už to společné asi jednou či dvakrát podnikli – takže vést druhé tak, aby neztratili jeho stopu, už nebylo tak vyčerpávající jako kdysi. Achmed už nemusel být osamělým lovcem.

Rapsodie i Grunthor běželi ve stejném rytmu a sledovali Achmeda. Rapsodii ohromilo, jak rychle se dokáže Achmed pohybovat – hlavně proto, že vlastně vůbec neběžel. Rychle slezl dolů po zborcené stezce a dál kráčel po nejstrmějším svahu; sestupoval po srázu kopce jako nějaký pavouk. Trochu zpomalil tempo, když druzí dva dosáhli svahu, aby s ním udrželi krok a nespadli; jakmile se však ocitl na vřesovišti, uháněl jako vítr.

Jo čekala na úpatí přilehlého hřebene hor. Přátelé byli sice dost opatrní a podařilo se jim vyklouznout z Cauldronu, aniž by Jo dali cokoli vědět, ale sama se uprostřed noci vzbudila a tiše je sledovala. Nešla za nimi až na vrchol útesu; kdyby to udělala, jistě by se prozradila a stejně museli nakonec zase slézt dolů. Namísto toho překročila horský masiv u prvního svahu a pozorovala trojici, jak stoupá k vrcholu – útlé černé postavy ztracené v oslnivé záři slunce.

Co to dělají? divila se. *A co tu dělám já?* Jako by jí už její chování vůbec nepatřilo; ovládal ji podivný pocit odhodlání; svíral jí břicho a způsoboval, že cítila závratě a malátnost; jako by se pohybovala ve snách. Připomnělo jí to její dřívější život na ulici, jak jí kdysi Sekáč, jeden z jejích rádců, dal ty ohavné prašivky a sliboval šťastné sny a pestrou škálu barev. Namísto toho ale byla jako v transu, měla noční můry a paranoiu, která ji pronásledovala celé hodiny. Tohle bylo ale mnohem horší; účinky hub totiž časem pominuly. Tohle nebralo konce. Měla strach.

Když byla vzhůru, trápily ji podivné myšlenky – obrazy vraždění a násilí, které ji sužovaly a fascinovaly zároveň. Před několika dny se stalo, že se do sebe pustily dvě bolgské děti, a Jo vyloženě těšilo a vzrušovalo, když viděla jejich krev. Když jeden z bojovníků začal křičet bolestí a paže mu zůstala visel v podivném úhlu, místo aby ji to vyděsilo, jak se stalo, když se zranil Vling, pocítila nezvyklé vzrušení. *Co se to se mnou děje?* podivovala se, ale opět pocítila, jak se jí zkroutily vnitřnosti a

otázka ihned z hlavy odletěla. Když trojice slezla dolů z hor a putovala přes stepi, pronásledovala je. Jako náměsíčná.

* * *

Celý týden trojice sledovala směr, který se měnil tak, jak se pohyboval Rakšaš. Nocovali bez ohně a většinu dne strávili v poklusu; zastavovali se jen tehdy, když jejich kořist zůstávala delší dobu v klidu, a i tehdy si povolili jen krátký odpočinek. Houževnatě pronásledovali svou oběť po úpatí Zubů, přes travnaté stepi a rozsáhlé pláně Bethe Corbairu, ke křídovým útesům orlandanské planiny, až se najednou Achmed prudce zarazil.

Na chvíli zvedl ruku do větru a pak ji pomalu sevřel. Pokývl přátelům a pak zmizel v travnatých polích těsně za hřebenem kopce. Grunthor a Rapsodie ho následovali, plazili se po zemi, až se dostali na místo, kde ležel Achmed. Ukázal do mělkého údolí před nimi, ale to ani nemusel dělat. Obraz viděli zřetelně: skupinka devíti mužů, tři z nich měli koně. Přijímali rozkazy od muže na koni; ten muž byl oblečený v šedém plášti a měl vlasy barvy mědi.

Rapsodii poskočilo srdce v hrudi, když ho spatřila; byl to Ashe, nebo alespoň takhle na dálku jako Ashe vypadal. Vlasy se mu ale tolik neleskly a byl vidět naprosto zřetelně, což by v případě Ashe nebylo možné; jinak ale tenhle muž vypadal úplně jako on. Pokynul mužům, kteří se rychle vydali na cestu západním směrem, pak se sám obrátil na severovýchod a pobídl koně k pomalému klusu.

Achmed se usmál, když se Grunthor odplížil trochu stranou a pak úplně zmizel. *To bude nádherný čistý zásah cwellanem,* pomyslel si. *Tak dobrá.* Obrátil se k Rapsodii a ta úsměv opětovala. Grunthor se za chvíli vrátí s koňmi oněch tří mužů, a jakmile koně schovají a zabezpečí, vydají se zase na cestu.

Pronásledovali Rakšaše několik hodin a pak si po celodenním běhu odpočinuli. Rakšaš i oni přelezli malý kopec, pod nímž se rozprostíral velký obilný lán, touto dobou už po sklizni, jen tu a tam se tyčilo v ranním mrazíku pár snopů. Když došli k potůčku v malém zalesněném údolí, Grunthor poklepal Achmedovi na rameno a kývl hlavou. Achmed natáhl ruku do větru a pevněji sevřel v pěst. Grunthor i Rapsodie ihned zaujali patřičné pozice. Achmed počkal, až byli na svých místech, a pak zmizel ve vysoké trávě.

Rakšaš jel pomalu přes pole. Oči měl upřené k horizontu před sebou a myšlenky mu bloudily; viděl jen obrazy mučení a smrti, které nahrazovaly denní snění živého muže.

Už se smrákalo. Sežere svého koně a vysaje z něj krev, aby se mohl jako noční stín pohnout blíž k horám. Jak bývá zvykem u těch, kteří mají živé sny ještě dříve, než se skutečně probudí, omezená Rakšašova mysl vymýšlela slastiplné způsoby, jak bude umírat král Bolgů.

Kdysi chytil jednoho vojáka z bolgské armády a s potěšením naslouchal, jak mu ten muž vypráví děsivé příběhy o Očích, Spárech, Patách a Střevech Hory. *Blázen,* dumal, když tomu Bolgovi prořízl hrdlo a naklonil se, aby mohl zhluboka nasávat krev prýštící mu z tepen. *Já jsem Oko, Ucho a Ruka toho, kdo do těch vašich hor míří.*

Slunce stálo vysoko na obloze a Rakšaš pozorně řídil chůzi koně, aby kopytem neuklouzl po některé ze zamrzlých kaluží. Proto ho poněkud překvapilo, když se pod ním zvíře náhle zhroutilo.

S rychlostí vlka, jehož krev mu kolovala v žilách, vyskočil ze sedla, aby neuvízl v pasti pod padajícím tělem, už stál na nohou a tasil meč. Koně zabil jediný obyčejný zásah. Rakšaš rychle pátral všemi směry, odkud střela přilétla, ale náhle spatřil obří postavu s obrovskou širočinou, která se k němu rychle blížila. V umělých žilách se mu zvedla hladina adrenalinu, když podle popisu té dívky pochopil, že je to Grunthor, a okamžitě si uvědomil, že to

je určitě past. Zvedl ruku proti obrovi a náhle se ze země zvedla stěna černého ohně. Plameny ihned zmizely, proti jeho vůli uhašené. Zánik černého ohně ho naprosto ohromil a šokoval. Obrátil se k útěku.

„Zdravím, drahoušku. Už jsme se dlouho neviděli. Stýskalo se mi po tobě."

Asi metr a půl před ním stála Rapsodie a v ruce svírala Denní hvězdu Clarion, jejíž čepel zářila jasnými plameny. Rakšaš zvedl paži, aby odrazil smrtelný zásah – domníval se, že mu Rapsodie zamíří přímo na srdce, ta ho však nepříjemně překvapila, neboť místo toho ho mečem sekla přes kolena. Rakšaš za sebou slyšel dusot Grunthora, tak se snažil zmizet, ale jeho úniku zabránila další rána ohňového meče.

„Někam se chystáš? Říkala jsem ti, že přes mě neprojdeš."

Stála mu v cestě, a pokud by se teď pustil do souboje s ní, hrozil mu zezadu útok obra. Rakšaš se pokusil dostat do lepší pozice, ale útlá žena se dobře vyhýbala jeho úderům a opětovně na něj útočila, jako kdyby mu dravý pták neustále sekal drápy do obličeje. Oči se mu rozšířily, když doslal ránu do zad, a pak se mu roztrhl hrudník, jak ho Grunthor napíchl na harpunovitý konec své širočiny.

„Rapsodie!" vykřikl, když se mu v záplavě krve rozvírala hruď a v ráně bylo vidět Grunthorovu zkrvavenou zbraň. „Bohové, ne! To jsem já, Ashe! Nejsem ten, koho hledáte! Pomoz mi, prosím!"

Když se Rapsodie přiblížila, zanaříkal bolestí a natáhl k ní ruce, ale tím jen prohloubil ránu. Jeho oči, třpytivě modré jako letní nebe, se setkaly s jejíma a žadonily o milost. Když viděl, že doufá marně, pohled se mu zatvrdil a v celé tváři se zračila nesnesitelná bolest. Několikrát se mělce nadechl, stále nabodnutý na hrot.

„Bohové," zašeptal. „Jak můžeš být tak hloupá? To jsem já, Rapsodie, tvůj miláček!" Grunthor divoce zakroutil sekyrou a Rakšaš znovu zaúpěl.

Navzdory všemu, co o tomhle zlotřilém stvoření Rapsodie věděla, se jí srdce zachvělo, když pozorovala Rakšašovy rysy, tolik podobné Ashovým, nyní znetvořené bolestí, jak se mu končetiny křečovitě škubaly kolem Grunthorovy zbraně. Zaslechla syčení kyseliny, jak krev tekla na zmrzlou zem, a dělalo se jí špatně z nesnesitelného zápachu, který z Rakšaše vycházel a postupně se rozptyloval nad polem. Pohlédla na Grunthora.

„Jsi připraven?“ zeptala se muže, který ji první učil zacházet s mečem.

Grunthor přikývl. „Připravenej, vévodkyně. Tak teď to chce už jen pěknej čistej zásah.“

Natočila se a provedla prudký výpad, jímž zasáhla Denní hvězdou Clarion Rakšašovo srdce, které rozťala přímo uprostřed. Rakšaš divoce a pronikavě zakvílel, až uši zaléhaly, a zmítal se na hrotu. Rapsodie utřela čepel svého meče o strniště; zmrzlá tráva v těch místech ihned roztála a byla nadobro spálená.

„To je ale nechutnej svinčík,“ řekla Rapsodie.

Osvětlovala Rakšaše plameny svého meče a pozorovala, jak ztrácí vládu nad tělem; to se pak celé začalo rozpouštět jako led a země, z níž bylo stvořeno, se dostala do kontaktu s očistným plamenem elementární síly zrozené z ohně a třpytu hvězd. Plamen byl zlatý a jasný – to byl Rapsodiin oheň, nikoli démonův černý oheň, a Rapsodie cítila, jak se společně s Rakšašovým tělem vytrácejí i černé plameny. Jak se tělo rozpouštělo, po zemi se plazil šedý rozpálený blátěný potok.

Achmed držel svou pozici a čekal na okamžik Rakšašovy smrti. Grunthor zamával rozžhaveným hrotem své širočiny. Držel ji pevně.

„Trochu želé, pane?“ zeptal se vítězoslavně a lehce zamával obrovskou zbraní.

Achmed se namísto odpovědi zasmál, ale pak si rychle pročistil mysl, začal zhluboka dýchat a připravoval se na rituál

Zotročení. Jeho instinkty reagovaly téměř okamžitě a pohyby jako by se dostavily z vlastní vůle. Achmed zavřel oči.

Pootevřel ústa. Z hloubi hrdla mu vyšly čtyři různé tóny, které však zněly harmonicky jako jeden; pátý tón mu procházel dutinami hlavy a nosu. Znělo to, jako kdyby náhle pět různých zpěváků zpívalo jeden nápěv. Pak Achmed rytmicky zamlaskal a poté Rakšašovo tělo naprosto ztuhlo, jako by to způsobil právě ten zpěv.

Achmed stál nad Rakšašovým hořícím tělem a zvedl pravou ruku – dlaň byla pevná a otevřená – signál k zastavení. Levou ruku pomalu zvedal od boku nahoru a prsty lehce pulzovaly, jak vyhledávaly vibrace, o nichž byl Achmed přesvědčený, že pocházejí z F'dorovy krve. Ucítil je – jako by ve vzduchu vlály jemné pavučiny – ta vlákna byla z podstaty, zrozené na začátku Času, byly to otisky prstů starobylého zla, které kdysi mělo zemřít společně s Ostrovem. Držel vlákna pod kontrolou pravou rukou a také svou dhracianskou krví. Ucítil ještě přítomnost jiného prvopočátečního ducha, který se naprosto lišil od znečištěné podstaty démona. Omotal prsty kolem metafyzických vláken a ukotvil je v dlani; pak ruku zkroutil, aby se vlákna kolem ní omotala. Spatřil, jak sebou Rakšašovo tělo trhlo, když tak učinil, a ještě jednou trhl neviditelným úvazem.

Zamhouřil oči, jakmile náhle odezněly všechny Rakšašovy pohyby. Z tuhého těla se náhle vynořilo světlo, byly to zlaté plameny, a Rapsodie zalapala po dechu. To byl kus Ashovy duše. Smrt ji vypustila z roztékajícího se těla a duše se chystala rozptýlit v etheru. Achmed si zotročil démonovu krev, ale tahle část duše patřila Gwydionovi. Nyní byla vysvobozena z vězení, chvíli se vznášela ve vzduchu a čekala na teplý závan větru, který ji odnese za světlem.

Rapsodie namířila špičku Denní hvězdy Clarion k pulzující esenci a zazpívala Ashovo jméno. Rozzářený kus duše se přestal pohybovat. Běžela k rozpálenému tělu, sáhla do ohně, který ji

nijak nespálil, uchopila kus duše, násilím ji vykroutila z náruče smrti a přitiskla si ji k srdci.

Grunthor užasle pozoroval, jak světlo z duše prostupuje její tělo, jak se jí rozzářil celý hrudník a na chvíli úplně zprůsvitněl, pak se jas zmírnil, až nakonec zmizel. Na okamžik se Rapsodiiny vlasy rozzářily rudozlatou barvou, jako by se jich lehce dotkl pruh světla ze zapadajícího slunce, ale po chvíli už měly zase svůj obvyklý odstín. Seržantovy oči sledovaly Achmeda, který stále soustředěně prováděl svůj zvláštní rituální dhracianský tanec smrti, při němž tající led rudl a vpíjel se do země. Pak sjel Grunthorův pohled opět na Rapsodii, jejíž výraz se z užaslého pohledu plného extáze, jak do ní vstupovala Gwydionova duše, náhle změnil ve výraz naprostého zděšení. V hrůze zírala někam za Achmeda.

Grunthorovy oči ten pohyb zaznamenaly, spatřily rychlý pohyb nějaké osoby, ale byl příliš daleko, aby mohl jakkoli zasáhnout.

Rapsodie poznala Jo okamžitě, i navzdory nelidskému výrazu v jejím vyzáblém obličeji, který byl démonicky stažený v ohavné křeči. Ihned pochopila její úmysly; dívka mávala dlouhou dýkou s bronzovou rukojetí, kterou jí kdysi dal Grunthor v Domě paměti. Chystala se bodnout do zad firbolgského krále, který byl dosud ponořený do rituálu Zotročení. Nebyl čas ji zarazit a Rapsodii zamrazilo v srdci, když si uvědomila, co teď musí udělat.

Ramenem srazila Achmeda na zmrzlou zemi, čímž narušila rituál Zotročení, a s mečem se postavila mezi Jo a Dhraciana. Jo rychle změnila směr útoku a sledovala úhel Achmedova pádu; byla velice rychlá, mrštnější, než by si kdy Rapsodie dokázala představit. Dlouhá dýka zasvištěla vzduchem a mířila na Achmedovo srdce. Rapsodie znala jediný způsob, jak ho zachránit – kryla úder svým mečem, přejela rozpálenou čepelí Jo před obličejem a prostým švihem rozsekla Jo břicho. Než se stačila narovnat, poznala, že zranění je smrtelné.

Jo upustila dýku. Otevřela ústa, stála a zírala dolů na ránu zející ve svém břiše. Nejprve vypadala jen jako díra v košili, pak zčernala, pak byla temně rudá a pak se náhle rozevřela a životně důležité orgány se jí začaly hrnout ven. Pohlédla na Rapsodii a v obličeji se jí usadil strach. Teď už její tvář nenesla démonickou masku. Rapsodie měla obličej bělejší než smrt. Upustila meč a vztáhla ruce k sestře.

Ze sečné rány stříkala krev a Jo si křečovitě svírala střeva, která částečně vyhřezla z břicha; podlomila se jí kolena. A ještě něco: mezi svinutými vnitřnostmi Rapsodie zahlédla drobný zelenočerný výhonek, který vypadal jako úponek vinné révy nebo šlahoun popínavé fazole; navíc se zdálo, že z větvičky roste trn.

Náhle se kolem ní rozhostila tma a naprosté ticho, jak se snažila soustředit, a z ticha k ní doléhala Ashova slova: *Bylo to, jako by se mi po páteři vinulo divoké víno, které obtáčelo mou vlastní podstatu, stalo se součástí mne samotného, a bylo to tak nenásilné a pozvolné jako letní vánek. Bez zaváhání mě to omotalo a prorostlo mi to celým hrudníkem.* Rapsodie se třásla hrůzou, že Jo určitě zabila, ale teď jí začínaly docházet daleko úděsnější myšlenky.

„Bohové! Achmede! *Achmede!* Je zotročená!“

Všichni tři pohlédli na Jo a pak na zem. Jinovatka na stéblech trávy začala u země tát a měnit se v chuchvalce mlhy a pak se objevil obláček, který vypadal jako lano a vedl z Joina břicha do země pod ní. Oblak zčernal a neustále mohutněl; vypadal teď jako prut vinné révy, obrostlé trny a stříbřitou kůrou. Úponky se kroutily, zvedaly se ze země a začaly sebou škubat – prudce převrátily Jo na břicho a táhly ji do míst, odkud víno vyrůstalo.

Jo létaly z úst chomáče žluté pěny a její kůže rychle zešedla, jak krev rytmicky vystřikovala a třísnila pole i tři přátele šarlatovými skvrnami. Ústa měla v tichém protestu dokořán a obličej se jí křivil ve smrtelných křečích. Viděli, jak je do šlahounů vína zapletené bledé světlo, a pak náhle tělo Jo ztuhlo.

Fyzické a metafyzické splynulo dohromady, jak se duše chystala oddělit se od těla.

Grunthor a Rapsodie padli na Jo, svírali ztuhlé končetiny a chtěli ji zvednout ze země. Tasili zbraně. Grunthor vytáhl Přítelotvůrce, Rapsodie dýku z dračího spáru. Zoufale se začali prosekávat smyčkami révy ve snaze vyrvat ji Jo z vnitřností. Všude létaly kusy masa a vnitřností, jak se dobývali do těla a hlava nehlava sekali všude tam, kde kdysi bývaly životně důležité orgány. V Jo to ještě jednou hluboce zabublalo. Z těla jí pak už jen vycházelo syčení, jak ze střev unikal vzduch, a dál znělo jen praskání svalů a kůže a šplíchání krve.

Vinná réva se bránila, jako by byla živá. Šlahouny se ohnuly, spojily a vytvořily šupinatý pařát; nelítostně po nich chňapal, až zasáhl Grunthora na zápěstí; začala mu téct krev. Pařát se svinul do škrticí smyčky kolem nohou Rapsodie a z úponků najednou vyrostly obrovské trny, které byly jako dýky a útočily jí jako had na záda. V místech doteku kůže pálila a páchla, jako by trny vystřikovaly kyselinu.

Šlahouny révy švihaly jako biče; Grunthorovi ostnaté bodce rozedřely obličej a stovky malých úponů se mu omotaly kolem obou zápěstí; útočily jako hadi, kteří se snaží uštknout svou kořist. Rapsodie i Grunthor bojovali dál a útoků si nevšímali. Přestože se jim podařilo zachránit velkou část Joina těla, víno se zdálo být mnohem mocnější; trhanými křečovitými pohyby sunulo mrtvé tělo do středu pole, kam běžel Achmed.

Jak přecházel mrazem vybělené pole, vycítil, jak je vzduch kolem něj nabitý silou. Někde byla díra, ve vlákně vesmíru zela trhlina, která se podobala té, jakou viděl kdysi dávno na Ostrově a která přivodila hrůzy, jež byly tak dlouho spoutané uvnitř Země. Když Achmed dorazil k místu, odkud šlahouny vyrůstaly, zastavil se. Před ním se ve vzduchu vznášely jemné obrysy brány a právě z ní vycházela ta obrovská síla a sálala kouřovitá temnota. Vzduch byl plný nechutného zápachu, který Achmed velice dobře poznával. Bylo to jako s Rakšašem.

„F'dor!“ zavolal Achmed na Grunthora. Obrovitý Bolg přikývl a pokračoval v nechutné práci, do které se pustil; snažil se uhýbat před slepým bičováním šlachovitých spárů. Achmed si stáhl kápi, zhluboka se nadechl a položil ruce na okraje metafyzické brány. Měl podezření, že vede do Podsvětí, jak usoudil podle mrtvolného pachu, který stoupal z prasklin v bráně. Brána se vzepřela a zpoza ní zazněl mohutný odporný řev, který se odrážel ozvěnou na poli a v celém údolí.

V Achmedovi vřela krev; cítil, jak se v něm zvedá rytmus jeho vlastní rasy, který doprovázel šum podobný hmyzímu bzučení; jako by cvrčci o sebe třeli křídla. Třásl se hněvem a úsilím, jak se vzpíral bráně; aby si udržel soustředění, používal techniky, jimž se naučil už kdysi dávno. Spíš silou vůle nežli fyzickým násilím přitiskl na nestálou bránu rameno. Na opačné straně slyšel běsnění výkřiků, které odporovaly jeho hněvu.

Rapsodie polekaně zalapala po dechu, když spatřila, jak se smyčky révy, které zachytily bledé světlo, začaly oddělovat od ostatních, jež ovíjely mrtvé tělo Jo – chtěly se zmocnit dívčiny duše. Nepotrvá dlouho a sestra, kterou tolik milovala a kterou chtěla vždycky chránit, bude navždy zatracená hluboko pod obloukem temného ohně v rukou posledních zbývajících F'dorových duchů. Při tom pomyšlení jí vzkypěla v žilách krev.

Prudce skočila a přistála na zemi, kde žádné šlahouny nebyly; Grunthor se teď musel prosekávat sám. Pročistila si mysl, jak nejlépe to v danou chvíli dokázala, pak se zhluboka nadechla a začala zpívat. Zpívala jméno Jo a tiše byla vděčná, že jí kdysi Jo prozradila, že žádné další jméno nemá. Zpívala píseň Zadržení.

Začalo to jako prostý popěvek, který se opakoval pořád dokola, ale s každým dalším refrénem se připojilo něco nového: další tón, nová pauza, jiný rytmus. Přestože si píseň uchovala svou opakující se podstatu, po chvíli zněla poměrně složitě.

Jakmile se rozezněl tento popěvek i s refrénem, objevil se podivný pruh světla; svíjel se ve spirálách ve vzduchu nad bezvládným tělem, tvořil smyčky a podivné útvary, až se z něj

nakonec stal rozzářený řetězec, který visel ve větru. Jak Rapsodie stále dokola opakovala verše, světlo se spojilo, vytvořilo kruh, potom kouli plnou malých světelných prstýnků jako zářivé šupinky na dračím brnění. Píseň táhla světlo vzduchem, jako by to byla nějaká síť, a Rapsodie do něj vplétala Joino jméno a její postavení Rapsodiiny sestry; konečně svou písní zachytila její čistou duši. Nedlouho poté stál světelný řetězec proti šlachovitému vínu a duše se zachytila kdesi uprostřed.

Blyštivé světlo se bránilo; nechtělo se nechat spoutat hudbou a rozčileně se točilo všemi směry. Rapsodii se už nedostávalo dechu a tóny začaly znít staccatem, jak jí pomalu docházelo, co se tady vlastně odehrává. Ze všech sil se snažila, aby nepřerušila zpěv, zvedla Denní hvězdu Clarion nad hlavu a vší silou, kterou v sobě ještě našla, přeťala jeden silný šlahoun, který poutal Joino tělo k bráně.

Ušima jim projel ohavný výskot a víno se začalo zmítat – šlahouny a trny divoce vlály ve větru a útočily na všechno, co bylo nablízku. Grunthora to smetlo stranou, jak se rostlinné lanoví prudce vymrštilo a pak svinulo zpátky po louce k bráně. Jen Achmed díky své mimořádné mrštnosti dokázal šlahounům uskakovat; beztak však měl oblečení celé potrhané trny, které jej zasáhly. Tělo Jo, vysvobozené ze spárů révy, spadlo na zem. Grunthor rychle vyskočil a vytáhl zbývající kousky vína z břišní dutiny dívčina těla.

Achmed klopýtal, ale podařilo se mu udržet rovnováhu, když pomalu mizela trhlina v nebeském vlákně; nejprve se zamlžila a pak se ztratila úplně. Prozkoumal okolí a pak se vrátil na místo, kde padl Rakšaš. Posadil se na bobek a dotkl se krvavé skvrny na zemi. Přemýšlel.

Rapsodie se dopotácela k místu, kde ležela Jo a kde Grunthor dokonával započaté dílo. Stále zpívala píseň Zadržení. Klesla na kolena na zamrzlou krvavou zem a vzala Jo do náruče. Pak ji přemohl pláč a Rapsodie dala průchod žalu tak hlubokému, jaký ještě nikdy nezažila. Stále ještě zpívala a mezi jednotlivými tóny

se zajíkala; nechtěla, aby ji Jo opustila. Pomalu a jakoby zbavená smyslů začala Jo vkládat zpět do útrob rozervané vnitřnosti. Jasné sluneční světlo ji pálilo v očích a celý svět před ní pomateně plaval.

Rapsodie. Krev jí bušila až v uších, takže málem ten šepot přeslechla.

Rapsodie pohlédla přívaly slz na dívčin obličej. Tam se již usadila smrtelná sinalost, jen v otevřených očích se slepě odráželo sluneční světlo. I ústa měla otevřená ve smrtelné křeči. Hlas, lehký jako vzduch, znovu zavolal její jméno do tónů písně.

Rapsodie, nech mě jít. Bolí to.

„Promiň, odpusť mi to. Nikdy jsem ti nechtěla ublížit. Dokázala bych to udělat lépe, Jo.“ Vzlykání se vmísilo do písně. „Drž se, drž se, Jo. Ta píseň; přivedu tě zpátky tou písní. Už jsem to tak udělala s Grunthorem – najdu nějaký způsob; musí to jít. Dokážu to líp.“

Rapsodie, nech mě jít. Čeká na mě moje matka.

Rapsodie zavrtěla hlavou ve snaze odehnat slova, která se lehce vznášela vysoko ve větru. Slova jen tak visela ve větru, který se přeléval v bolavých vlnách kolem Rapsodie, a zněla z nich určitá definitivnost a rozhodnost, kterou nemohla neslyšet. Hluboko v duši, kde byla s Jo spojena, pocítila jakousi netrpělivost, naléhání a touhu zbavit se těžkého vzduchu tohoto světa.

Rapsodie se celá chvěla, pomalu zakončila popěvek a ještě jednou si přitiskla dívčino tělo k srdci. Hudba ale zněla dál a tiché a hlubší tóny v zemi a ve vzduchu odpovídaly srdci Pěvkyně, která odmítala poslechnout něco, o čem byla přesvědčena, že je to správné. Tělo Jo přemohla smrtelná ztuhlost, ale Rapsodie rozeznávala ten hlas daleko jasněji.

Měla jsi pravdu, Raps. Moje matka mě opravdu miluje. Rapsodie se nedokázala ovládnout; třásla se, plakala a se vzlykotem lapala po dechu. *A čeká na mě štěstí. Nech mě jít. Chci vědět, jaké to je.*

Grunthorova obrovská ruka spočinula lehce Rapsodii ve vlasech. „Nech jí bejt, zlatíčko. Řekni jí svý sbohem a nech ji, ať se pěkně rozloučí, naše ubohá slečinka."

Hluboko v nitru našla Rapsodie dost síly a přestala objímat Jo. Něžně ji položila na zem a hudba utichla. Třesoucíma se rukama zavřela Jo oči, které už nic neviděly. Přestože se jí točila hlava z horka a krve, zajíkavě začala zpívat lirinskou píseň smrti, nesmrtelnou melodii zpívanou pod nekonečným závojem hvězd zakrytých kouřem z pohřebních hranic. Jak zpívala tyto starodávné verše, vetkala do nich i obrovské množství své lásky a prosbu o odpuštění. Také uvolnila pouta k Zemi, aby urychlila této dívce, kterou milovala jako svou sestru, cestu za světlem.

Odkudsi z nebeských výšin zaslechla znovu ten hlas; snášel se k ní lehce jako sníh.

Rapsodie, tvoje matka říká, že tě také miluje.

Zaslepená bolem, opěl se sklonila nad mrtvé tělo a pláč jí prýštil až ze dna duše. Spatřila, že Grunthor vzal opatrně Jo do náruče a odnášel ji pryč z místa, kde zemřela. Rapsodie z posledních sil vstala a kráčela za ním, ale země se jí houpala pod nohama; nejistě zavrávorala, když tu ji zezadu zachytily teplé a pevné ruce a podepřely ji, takže neupadla.

„No tohle," prohlížel si ji Achmed ze všech stran. Byla celá od krve, od hlavy k pate, a z jejího oblečení visely cáry šlahounů a Joiných vnitřností. Byla cítit kouřem. Přitiskl si ji k hrudi; jednou rukou ji podpíral a druhou ji hladil po vlasech a zádech; bylo to gesto, které ji mělo utišit a zároveň přivést k vědomí. Přestal, když zjistil, že má ruku celou od čerstvé krve.

„Rapsodie?"

Achmed jen viděl, jak jí zbělel obličej a zakoulela očima. Křikl na Grunthora a položil Rapsodii na zem. Zoufale hledal místo, odkud tolik krvácí. Svlékl z ní dračí brnění, roztrhl košili, ale žádné zranění nenašel. Vedl ho však jeho smysl, kterým dokázal vypátrat krev. Sledoval slábnoucí pulz jejího srdce a ten ho vedl dolů ke stehnu, kde našel ohavné sečné rány – jedna byla

dlouhá jako dlaň – a dosud v ní vězel trn. Zranění tepalo s každým úderem jejího srdce; Achmed pochopil, že trn poranil tepnu. Země kolem Rapsodie se barvila do ruda, jak jí čerstvá krev prosakovala oblečením a vpíjela se do země.

„Rapsodie, no tak, už jsme prožili horší souboje," přemlouval ji Achmed, jen aby ji přivedl k vědomí. „To já vím, že si myslíš, že červená ti sluší, ale tohle je absurdní." Grunthor jen obrátil oči v sloup, vytrhl jí trn z nohy a podržel ji vestoje, zatímco Achmed odtrhl kus svého pláště, aby jí mohl nohu obvázat. Pak vzal svou láhev s vodou a trochu jí pocákal obličej v naději, že ji to trochu osvěží. Nijak nereagovala, tak ji poplácal po ruce, pak po tváři, až zamrkala a konečně otevřela oči.

Achmed poznal, že se drží při vědomí jen slábnoucí silou vůle. „Panečku, tohle se mi moc líbilo," řekl jí přímo do ucha. „Prosím, omdli ještě jednou, abych tě mohl zase zfackovat." Nic. „Podívej se, Rapsodie, vyspíš se, až přijde ta pravá chvíle, prober se, buď tak hodná. To nejde, aby ses takhle vymlouvala, musíš se zapojit do úpravy tábořiště." Ve zmrzlém vzduchu byl její dech neznatelný. Achmed pohlédl na Grunthora a obří Firbolg jen zavrtěl hlavou.

„Vezmi Jo a já ponesu Rapsodii. Koně jsou asi půl míle odtud z kopce. Musíme je tam dostat."

„Jasně." Grunthor si pospíšil, aby sebral Joino tělo, a země se mu chvěla pod nohama.

Nesli obě ženy, jednu mrtvou, druhou polomrtvou, v prudkém větru z kopce na skryté místo, kde čekali koně. Zachmuřeně je osedlali a vyrazili do Sepulvarty.

47

Cauldron se nijak nezměnil. Smrt nebyla ničím cizím v těchto horách; Canrif a později Ylorc bylo místo, které po oné hořké

zradě spatřilo mnoho mrtvých; současně to však bylo místo, kde se často brutální zabíjení plánovalo. Pro Achmeda to však teď v přítmí bylo místo, kdy poprvé v životě plánoval, jak někomu život zachránit.

Podvědomě uvažoval téměř stejným způsobem, jako kdyby krok za krokem plánoval vraždu. Donekonečna přebíral všechna fakta toho, co se odehrálo, i ty nejpodrobnější detaily, jak k tomu všemu vlastně došlo; pronásledování, jednotlivé rvačky a souboje, místa, kde byla Rapsodie zraněná a kudy z ní vyteklo tolik krve. Snažil se po kouscích shromáždit Rapsodiiny šance na přežití a postupoval stejně, jako kdyby třídil fakta kolem vraždy.

Nikam to nevedlo.

Grunthor se přiblížil ke dveřím, jak nejtišeji mohl, a lehce zaklepal. Neslyšel žádnou odpověď, tak dveře otevřel a vstoupil do místnosti.

Pokoj byl temný – v koutě, daleko od postele, svítilo jen pár vonných svíček a jinak jen tu a tam vydávaly podivnou zář láhve od vína, rozmístěné po celé místnosti. Grunthor držel jednu láhev v ruce; tiše za sebou zavřel dveře a pozoroval blikající láhev, kterou měl v ruce, až došel k Achmedovi; ten seděl – stejně jako uplynulé čtyři dny a nocí – na židli u postele.

„Pane?“

„Hmmm?“

„Dones sem ti pár novejch světlušek. Tamty už musej bejt dost utahaný.“

Achmed na to nic neřekl.

„Ňáká změna?“

„Ne.“

Grunthor se podíval na spící Rapsodii; dalo se jen stěží rozeznat, zda spí nebo je v bezvědomí. Popravdě řečeno, v danou chvíli se nedalo ani rozeznal, zda je vůbec ještě naživu. Jinak růžovou pleť měla bledou jako lasturu, kterou pro ni kdysi našel na břehu oceánu, a ve veliké posteli vypadala drobně. Často ji škádlil, jakou má malou a křehkou postavu, ale když byla v

pohybu, sálala z ní úžasná vitalita a svalstvo měla pevné. Teď vypadala bezmocně a dětsky.

Pohlédl na svého nejstaršího přítele a panovníka, který skrýval obličej v rukách. Grunthor si vzpomněl na starou legendu o jednom Bolgovi, který se postavil do brány mezi Životem a Smrtí a nechtěl nikoho pustit, neboť tak chtěl zachránit život svému příteli. Ten příběh končil špatně.

Achmed se narovnal na židli. „Už se ozval Ashe?“

„Ešlě ne, pane.“

Dhracian složil bradu do dlaně a odmlčel se. Grunthor měl v úmyslu Achmeda vystřídat při hlídání Rapsodie.

„Pane, nechceš, abysem tady u ní chvilenku počkal? Udělám to moc rád a ty si aspoň můžeš krapet zdřímnout.“

Achmed se opřel o židli a zkřížil paže na prsou. Neodpovídal.

Grunthor ještě chvíli čekal. „Bude to všecko, pane?“

„Ano. Dobrou noc, Grunthore.“

Grunthor položil láhev od vína na kámen, který sloužil jako noční stolek, pak se natáhl pod postel a obrátil vyhřáté kameny, které v pokoji sloužily jako zdroj tepla. Achmed trval na tom, že v místnosti se nebude používat krb – měl strach, že by kouř nebo štiplavý dým ze spalované rašeliny mohly Rapsodii ublížit. Chtěl místnost osvětlit a vytápět jinak.

To Grunthor přišel s nápadem použít světlušky, a vydal rozkaz firbolgské armádě, aby se vydala je pochytat. Každopádně to byl neutěšený úkol teď na začátku podzimu, ale pohled na bolgské netvory v brněních, kteří se potloukali s láhvemi od vína po loukách a zoufale poskakovali a chňapali po létajících světluškách, by Rapsodii určitě dost rozesmál, kdyby teď měla možnost to ocenit. Když se zvedal, políbil Grunthor Rapsodii na čelo a pak beze slova opustil místnost.

Achmed ji dál mlčky pozoroval. Asi po hodině se dostavily firbolgské léčitelky s bylinnými odvary a další posily vyměnily vyhřívací kameny pod postelí a donesly čisté šmolky mušelínových pruhů, které sloužily jako obvazy. Všichni se

chovali tiše a uctivě, své úkoly splnili velice rychle a kvapně opustili pokoj.

Achmed počkal, až všichni odešli, a pak Rapsodii opatrně svlékl, omyl jí zranění a vyměnil obvazy i košili. Trochu se ušklíbl, když mu došla ironie této situace. Vždycky se zlobil, že Rapsodie tráví tolik času tím, že ošetřuje Firbolgy, léčí jim rány obinadly namočenými v léčivých odvarech a zpívá jim písně, aby jejich bolesti polevily. Postupy, které je všechny – i Achmeda – naučila, teď byly možná jediným prostředkem, který ji udržoval při životě.

Naklonil se na židli a čelo si opřel o spojené ruce. Pozoroval vlny zlatých vlasů, rozprostřené kolem dívčiny hlavy na polštáři; vypadaly jako sluncem zalité moře. Bezděčně mu v mysli vytanula vzpomínka; byla to jedna z mnoha jejich rozepří ohledně léčitelské péče.

To bude užitečně strávený večer, reptal onehdy. *Jsem si jist, že ti to Firbolgové nikdy nezapomenou, a jakmile budeš cokoli potřebovat, s láskou ti tvoji péči oplatí.*

Co tím chceš říct?

Snažím se ti vysvětlit, že se za svoji námahu nikdy nedočkáš žádné odměny. Až ty budeš zraněná nebo v bolestech, kdo zazpívá tobě, Rapsodie?

No, kdo by, Achmede, ty přece.

Tolik legračních vzpomínek teď pozbylo na veselosti. Vzpomínal na její oči, jak na něj potemněle hleděly, jak se usmívala – jako by už tehdy něco tušila.

Ty přece.

Achmed jí položil prsty na zápěstí, pak na krk a měřil pulz; chtěl zjistit, zda jí srdce buší alespoň trochu silněji. Bylo tam, bojovalo, drželo se, Achmedovi však stejně připadalo velice slabé a bezmocné.

S Grunthorern se nebojácně prodírali ulicemi v Sepulvartě, nejbližším místě, kde mohli po souboji s Rakšašem vyhledat pro Rapsodii nějaké léčitele. Město zachvátila panika při pohledu na

dva firbolgské jezdce, kteří se hnali tryskem vzhůru do kopce k faře – v rukou menšího muže ležela umírající žena.

Kněží ji nedokázali probudit z bezvědomí. Přinesli dokonce i Patriarchu z jeho cely v hospici, ale ten dokázal Rapsodii jen stabilizovat. Achmed poznal ze zoufalého pohledu v očích starce, že ji nedokáže uzdravit především proto, že mu schází prsten, a v duchu proklel Ashe. Patriarchovi kněží provedli jen pár úkonů, aby Achmed s Grunthorem mohli Rapsodii převézt zpět do Ylorcu – stále v bezvědomí a polomrtvou. Achmed poslal pro léčitele z přilehlých oblastí, ale všichni mu jen zdvořile poradili, aby se připravil na nejhorší, nic mu nevysvětlili, a když zpozorovali rozhněvaný výraz v jeho obličeji, raději všichni kvapem odjeli.

„No tak, Rapsodie," mumlal Achmed a z pocitu marnosti měl obličej křečovitě stažený. „Ukaž to všem těm imbecilům; ukaž jim, že nejsi žádná třasořitka – předveď se, vždyť oba moc dobře víme, co jsi vlastně zač."

Přejel si bezděčně rukou hladké vlasy a opřel se o loket. Světlo v místnosti bylo stále tlumenější; Achmed hleděl na Rapsodiin obličej a vzpomínal, jak si z první bitvy u kořene odnesla modřiny a krvácela; oči jí jiskřily na cestě osvětlené ohněm, když procházeli kolem středu Země. Tehdy mu ošetřila poraněné zápěstí obvazem s bylinkami a poprvé váhavě zazpívala píseň uzdravení.

Hudba není nic víc než mapy vibrací, které tvoří celý svět. Pokud máš správnou mapu, zavede tě kamkoli budeš chtít.

Achmed vylezl na postel a sedl si co nejblíže k ní tak, aby jí to nebylo nepohodlné. Naklonil hlavu nad její hrudník a v pokožce cítil tlukot jejího srdce a rytmus jejího dechu. Očima jí bloudil po tváři ze všech úhlů a pátral po nějakém zlepšení – zbarvení pleti, zda se vyzáblá místa už zaplňují do původního tvaru. Velice jemně sledoval prsty temná místa bez krve pod dívčinýma očima, až mu ruka spočinula na lokně vlasů vedle její tváře.

„Rapsodie," pronesl naprosto vážně, „v obou světech, které jsem poznal, mám pouze dva přátele. Zakazuji ti, abys to jakkoli měnila."

Kdo zazpívá tobě, Rapsodie?

No, kdo by, Achmede, ty přece.

Jediná píseň, kterou kdy zpíval, patřila k rituálu, jenž ochromil a zotročil Rakšaše. Napadla ho jen tak mimochodem, vznesla se mu z útrob břicha, broukala ve všech komorách srdce, v hrdle a ve všech dutinách, až vyšla z lebky ven. Melodii si nevymyslel, snad jako by byla zapsaná někde hluboko v Předčasu, kdy vznikla jeho rasa. Babička se s ním podělila o tajemství, jak ji má využít. Poznal, jak funguje, vlastně až když ji poprvé zazpíval.

V písni existovala jakási dualita. Starobylý nápěv a seskupení tónů tvořily smyčku pro démonskou povahu F'dora – držely ho proti jeho vůli na prahu mezi zemí a podsvětím, kam chtěl uprchnout.

Lidský hostitel byl však zranitelný vůči zvukům teto písně; vibrace svolávaly krev do mozku, kde způsobovaly její městnání. Rakšaš byl umělé stvoření, takže ve skutečnosti vlastně nežil. Pokud by však chtěl zotočit F'dora, démonského ducha v těle lidského hostitele, fungovalo by to jinak. Kdyby byl o samotě s takovou bytostí a dokázal by se dostatečně soustředit na rituál Zotročení, nával krve by způsobil, že by se nepříteli rozletěla hlava. Znal jen tuto píseň, a Rapsodie potřebovala píseň uzdravení. Achmed vůbec netušil, zda by ji tahle píseň nakonec nezabila.

Víš, Gritnthore, sám bys mohl pomáhat s léčením. Také rád zpíváš.

Myslím, že už ste slyšela, vo čem sou moje písničky, slečinko. Sou spíš takový, aby někoho vyděsily. A taky si nemyslím, že by si mě někdo splet a měl mě za Pěvce. V tom teda trénovanej nejsem.

Laskavost jí zářila z očí s obrovskou silou, a stejný byl i její úsměv.

O obsah tady vůbec nejde. Může to být jakákoli píseň. Záleží na tom, jak moc v ně věříš. Bolgové ti odpřísáhli věrnost. Ty jsi pro ně něco jako ‚Poslední slovo, Někdo, koho musí poslechnout za každou cenu'. Svým způsobem si tě prostě pojmenovali. Nezáleží na tom, co zpíváš, jen stačí, že chceš, aby byli v pořádku. A oni budou. Stále jsem přesvědčena o tom, že Achmed udělá jednou něco podobného pro mne.

Achmed těžce oddychoval a v duchu nadával ve všech jazycích, které znal. „Tak takhle sis to vymyslela, ano? Skutečně mám riskovat jen proto, aby ses trochu pobavila? Měl jsem tě tam nechat vykrvácet. Zasloužíš si to za to, k čemu mě teď nutíš." Ruka se mu třásla, když jí odhrnul uvolněný pramen vlasů z tváře.

No, kdo by, Achmede, ty přece.

Zvadlý květ zesílil vlhkostí a rostlinka se jí v dlani rozvinula, když spustila první tóny, pojmenovácí volání beze slov. *Je to součástí toho, co dokáže Pojmenovatel; neexistuje žádná věc, žádný pojem, žádný zákon tak silný, jako je moc jména dané věci. Jsou s ním svázány naše totožnosti. Je to podstata toho, čím jsme, náš vlastní příběh, a někdy nás může učinit tím, čím jsme byli původně bez ohledu na to, jak jsme se změnili.*

Achmed vzdychl. Přiměla ho k tomu, a on si vůbec neuvědomil, kdy k tomu došlo. Dala mu klíč k tomu, jak jí může pomoci, i když si z ní kvůli tomu utahoval. Ať už se mu to líbilo nebo ne, pojmenovala ho jako svého léčitele.

Pokradmu se rozhlédl po pokoji, aby se ujistil, že jsou tam skutečně jen sami dva. Pak si pročistil hrdlo a pokusil se vyloudit nějakou notu, ale nic se neozvalo. „Zatracený *hrekin;* tak tohle bylo od tebe geniální," brblal a mračil se na ni. „Chceš, aby ti zazpíval někdo, kdo za celý svůj život zpíval jenom jednou? Proč o to radši nepožádáš skaliska? Možná bys měla víc štěstí." Zkusil si vzpomenout na nějakou jinou píseň.

Přišly mu na mysl Grunthorovy obscénní pochodové písně, kterými svolával nové rekruty, a chtě nechtě se musel usmát.

Rapsodie a Jo si je příležitostně zpívaly a komicky přeháněly seržantův bas. Úsměv okamžitě zmizel, neboť mu to připomnělo Jo, která teď ležela bledá a bez života v tichém pokoji, který býval jediným skutečným domovem pro děvče z ulice. Nebyl moc velký rozdíl v tom, jak teď vypadala Rapsodie, a Achmedovi zvlhly ruce.

Achmed už v životě spatřil mnoho lidí umírat a dost vražd sám nachystal, ale nikdy ho to nijak nedojímalo. Během soužití s Grunthorem oba čelili smrti svých protivníků bez jakýchkoli známek zděšení, neboť si oba uvědomovali, jaké jsou sázky ve hře, do níž se pustili.

Teď to bylo jiné. Jak z Rapsodie po kapkách vytékala krev a odčerpávala tak kousek po kousku její život, Achmedovi se chtělo řvát, vlastníma rukama svíral k sobě okraje velkých ran, když uháněli tryskem do Sepulvarty, a koně vedl jen koleny. Když si pomyslel, že by ji mohl ztratit, zachvátila ho tak obrovská hrůza, až ho to samotného překvapilo. Zdálo se, že zazpívat píseň je jen malá daň za to, aby ji udržel na této straně Brány.

Zhluboka se nadechl. Zajíkavým hlasem, v němž se střídalo rozvrzané vibrato a protahované tóny, jí zazpíval píseň, kterou si sám vymyslel – ani neznal její původ nebo význam. Ve světě, kde ukolébavky šeptal hřmot sesouvajících se skal nebo hněv mužů utěšoval praskot lámajících se stromů, mohla být Achmedova píseň docela příjemná. Z jednoho muže vzešly tři hlasy; jeden ostrý a prudký, jeden hluboký, jako stín tónu, který mizí v dálce, a třetí zpíval slova.

Mo haale maar, pohasla hrdiny tvář
a vládne zmar, kde těšila mě hvězdy zář.
Jen bolest, žal a ztráty, kde pohled spočine,
a srdce sevřené, to slzy krvavé mi promine.
Snad kroky bezcílné můj smutek zašlapou,
mé hrůzy staleté, ty mě domů dovedou.

Rapsodie se pod přikrývkami zachvěla a Achmed zaslechl bolestný povzdech. Pak ucítil, jak ho drobné a křehké konečky prstů pohladily po ruce, a slyšel, jak se nadechla – jako by se chystala provést něco mimořádně těžkého.

„Achmede?“

„Ano?“

Její hlas zněl jen jako slabý šepot. „Budeš mi zpívat, než mi bude líp?“

„Ano.“

„Achmede?“

„Co?“ Naklonil se nad ni, aby zachytil tichá slůvka.

„Už je mi líp.“

„Zcela zjevně ti není o moc líp, když tohle je to nejlepší, co dokážeš,“ řekl a usmíval se vlastnímu nestoudnému chvástání. „Stejně jsi ale pořád nevděčný spratek, ostatně jako vždycky. To je hezký projev díků pro někoho, kdo ti právě vrátil vůli žít.“

„Máš pravdu, to jsi udělal,“ řekla pomalu a s velkým vypětím. „Když jsi mi teď – když jsem pocítila – jaké to je v Podsvětí.“

Achmed se smál, jak se mu ulevilo. „Zasloužíš si to. Vítej zpátky, Rapsodie.“

* * *

Když se následujícího dne zešeřilo a nadešla noc, Grunthor opatrně zvedl Rapsodii z postele a odnesl ji na vřesoviště. Achmed už tam čekal – pohřební hranice byla vztyčena a připravena. Seržant pomáhal Rapsodii, aby vydržela stát, zatímco firbolgský král vytáhl z pochvy její meč a pomohl jí držet ho vztyčený ve vzduchu.

Rapsodiiny unaveně oči spočinuly chvilku na postavě oděné do bílého roucha, která ležela na vrcholu hranice ze dřeva třpytícího se námrazou, a pak pátrala po obloze ve snaze najít hvězdu, k níž by vyslala své volání.

Dokud budeš moci najít na obloze svou strážnou hvězdu, nikdy se neztratíš, nikdy.

Nakonec rozeznala jednu, kterou znala – Prylla – noční hvězda, kterou uctívali Lirinové v této zemi. Své jméno dostala podle jedné lesní bohyně z pradávných mýtů. Dítěte větru. Byla proslulá tím, že zpívala své písně severním větrům v naději, že najde lásku, kterou ztratila. Odpovídal jí jen vítr. Rapsodie cítila, že tahle legenda se až bolestně hodí k Jo. Pročistila si mysl, jak jen to šlo, pak zamířila Denní hvězdu Clarion k nebesům a pronesla jméno té hvězdy.

Kopec ozařovalo světlo jasnější, než jaké kdokoli z nich kdy viděl, chvílemi je dokonce oslepovalo a vysílalo své paprsky přes pole až do kaňonu. Dotýkalo se i skalních útesů, které se okázale rozzářily jako před několika hodinami ve svitu zapadajícího slunce. Pak zasvištěl horký plamen, silnější než oheň v jádru Země. Podpálil pohřební hranici; dřevo se vzňalo mnoha plameny, které tančily k obloze. Oheň hořel rychle a vycházela z něj oblaka dýmu, která se vlnila ve větru a pak vzhůru do hvězdné oblohy nad nimi.

Rapsodie zpívala tenkým hlasem, který se spíše podobal šepotu; vyslovovala jméno své sestry a několik úvodních taktů lirinské písně smrti. Unavilo ji to natolik, že už nemohla dál pokračovat; navíc tento rituál už jednou provedla a věděla, že Jo už svou cestu za světlem našla.

Všichni tři stáli a pozorovali, jak si plameny vzaly jejich sestru a přítelkyni. Popel se vznášel ve vzduchu a vítr ho odnášel pryč nad vřesoviště a dále do hor. Kroužil a tančil ve větru a vytvářel tak nádherné bílé obrazce, jako by ve tmě padal bílý sníh.

* * *

Rapsodii se rychle vracela síla. Každým dnem byla více sama sebou, přestože bylo nápadné, že jí stále schází světlo a jas v

očích. Grunthor sedával na kraji její postele a vyprávěl jí jako kdysi sprosté vtipy a oplzlé historky ze života Bolgů; vzpomínal, jak strašně moc se tomu vždycky smála. Anekdoty vyvolaly úsměv, ale nějak to nebylo jako dřív. Její duše se nehojila tak rychle jako tělo.

Achmed měl o ni očividnou starost. Byl už naprosto vyčerpaný vším tím přemýšlením a náladu měl horší než obvykle. Projevovalo se to zejména obezřetným chováním vojáků a strážných, když se objevili v Cauldronu. Mluvili mezi sebou šeptem a vyhýbali se jakýmkoli soubojům či hlasitým hádkám. Stačilo jim jen jednou zažít hněv vojenského diktátora, když jejich rozdováděné veselí probudilo První ženu z přerušovaného spánku. Následkem byla velká muka, což se rychle rozneslo po Hoře, a Grunthor měl k dispozici daleko více dobrovolníků na hlídky v Zubech než kdykoli dřív.

Oba přátelé ponechávali Rapsodii její soukromí; nikdy nepátrali po tom, jak se cítí, ani se jí nevyptávali, jak se jí vede. Věděli až moc dobře, kde pramení její bolest, a nevěděli si vůbec rady, co si s tím mají počít. Jejich přítomnost pro ni znamenala studnici velké úlevy. Achmed po večerech čítával své rozkazy nebo studoval nekonečnou řadu rukopisů z Gwylliamovy hrobky u ní v pokoji, zatímco ona třídila bylinky nebo zaznamenávala hudební skladby – jejich tichá pospolitost jim oběma dělala dobře.

Rapsodie si jednou nesla do svého pokoje čisté oblečení a náhodou narazila na Grunthora. Už jí bylo natolik dobře, že mohla sama podnikat krátké pochůzky, a zrovna když šmátrala po klíči, zaslechla naproti na chodbě hluk z Joina pokoje.

Došla ke dveřím, tiše je otevřela a zírala do tmy. Objevila obřího Bolga, jak sedí na Joině posteli a podpírá si hlavu dlaněmi. V obličeji měl naprostý zmatek. Krabice a vaky na podlaze naznačovaly, že sem přišel uklidit věci po Jo – možná chtěl Rapsodii ušetřit této práce. Jenže tu nenašel žádný nepořádek. Nikde nenalezl žádné z pokladů, které Jo s takovou

oblibou hromadila. Vypadalo to, jako by se dítě z ulice chtělo zbavit všeho, co by mohlo jakkoli připomenout jeho existenci. Grunthor pohlédl na Rapsodii, která potichu vešla a klesla mu do náruče – hlava jí sotva sahala k jeho rameni, přestože seděl.

„Mně vůbec nejde na rozum, co se tu stalo, zlatíčko," řekl a smutně vrtěl hlavou. „Museli sme vo ní přijít už dost dávno a neměli sme vo tom ani páru." Rapsodie jen přikývla a ještě víc se k němu přitiskla.

Truchlivý pocit osamělosti vyprchal jednoho dne, když si uvědomili něco, z čeho se jim všem udělalo zle. Achmed zašel v noci zkontrolovat Rapsodii a našel ji, jak sedí v rohu pokoje, paže obtočené kolem těla, a zírá do stropu. Pomalu došel až k ní, sedl si na zem a opřel se o zeď; tam tiše čekal a jen ji pozoroval. Nakonec se k němu obrátila a pohlédli si do očí. Upřený pohled vytvořil pouto, ale pak Rapsodie oči zavřela a promluvila.

„Myslíš, že Jo byla těhotná?"

Achmed zavrtěl hlavou. „Viděl jsem ji den předtím a podle vibrací byla úplně stejná. Pochopitelně si nemohu být naprosto jistý, ale řekl bych, že ne."

Rapsodie přikývla a pak si přitáhla kolena k tělu. „Oelendra mi řekla, že F'dorové jsou mistři manipulace, kteří veškerý svůj čas věnují jen tomu, aby zjistili, jak překročit hranice své vlastní moci."

„To je naprosto přesné."

„A v tom proroctví o F'dorovi – nepozvaném hostu – se říká: ‚Jeho hostitel však nikdy neporodí či nezplodí děti, on se však přesto stále snaží rozmnožovat.' Je to tak správně?"

„Ano."

„Elynsynos říkala, že Prvorození, pět nejstarších ras, kam patří jak draci, tak F'dorové, mají kontrolu nad vlastním potomstvem." Achmed spolkl nechutnou poznámku o Ashovi, která mu tančila na rtech. „Pro ně to znamená, že se vědomě rozhodnou otevřít svou pravou podstatu, aby mohli zvětšit svou moc, protože mít potomstvo pro ně svým způsobem znamená, že

se jim dostane nesmrtelnosti, ale také to může oslabit rodiče.“ Achmed opět přikývl. „Takže co kdyby F’dor chtěl zvětšit svou moc, učinit se nesmrtelným, ale nechtěl oslabit vlastní sílu? Jak by to asi udělal?“

Achmedovi ihned došlo, co měla na mysli. „Našel by si krev k reprodukci, ale jeho tělo by u toho být nemuselo.“

Rapsodie přikývla a zajiskřilo jí v očích. „Rakšaš. To znásilnění nemělo jen vyvolat strach a připoutat k démonovi její duši. Bylo to množení nových hostitelů pro démona.“

* * *

„Nemyslím si, že už si v naprostým pořádku, vévodkyně. Eště bys neměla drandit na koni.“

Rapsodie se sklonila a políbila velkou zelenošedou tvář. „Budu v pořádku. Jedu s Achmedem, a když mi nebude dobře, můžu jet na koni s ním.“ Kobylka netrpělivě tančila a na místě ji držely jen opratě a uzda v Grunthorově ruce. Pěvkyně na ni tiše promluvila a tím ji zklidnila.

„Vrátíme se brzy,“ slíbil Achmed a nasedl na koně, kterého mu i se zásobami přivedl proviantní důstojník. „Kdyby mělo dojít ke střetu, vrátíme se napřed sem, abychom všechno důkladně naplánovali.“ Grunthor s Achmedem si vyměnili pohled; *dávej na ni pozor,* říkaly seržantovy oči. Firbolgský král přikývl na znamení souhlasu.

„No a kde je vlastně ta osoba, Rhonwyn jí říkáte?“

„Je v opatství v Sepulvartě,“ odpověděla Rapsodie a pozorovala důstojníka, jak kontroluje její sedlo a pevně utahuje podpěnky. „Je to odsud asi deset dní jízdy, na severu Sorboldu na druhé straně Bethe Corbairu. Měli bychom se v pohodě vrátit do tří týdnů.“

„V pohodě – to tak pro vás,“ bručel Bolg. „To já se nikdá nikam pořádně nedostanu, abysem si užil trochu srandy. Ne, to já sem pořád zavřenej tady a dělám chůvu děckám Bolgů.“

Achmed se usmál. „Ne abys porušil nějaké smlouvy, až budu pryč.“ Zamlaskal na svého hřebce a oba jezdci vyrazili na cestu přes Orlandanskou planinu k Sepulvartě.

48

Ashe rázně kráčel chodbami v Cauldronu a jeho kroky se dutě odrážely od netečných kamenů. Jakmile našel Elysian prázdný a temný, běžel celou cestu z Kraldurge. Míjel hlídky, které se ho snažily zadržet, ale on jim vždycky během pár vteřin zmizel z dohledu.

V jedné ztemnělé chodbě zářilo na konci světlo. Byl to poradní sál za Velkou síní, kde začínala podzemní spirála chodeb a kde také začalo celé tohle zlo. Ashe mezi jednotlivými nádechy nadával, jak spěšně otevíral dveře v klenbě.

U masivního stolu seděl Grunthor a čmáral něco brkem na velkou bitevní mapu. Kreslil mapu terénu a topografická schémata; Ashovy dračí smysly ihned zaznamenaly, že Grunthor má úžasný smysl pro detail a je velice přesný. Orientační body a mezníky v krajině nijak nepopisoval, pravděpodobně proto, že byl z větší části negramotný.

Obří Bolg vzhlédl od práce a strašlivě se zazubil. „Helemese, zdravíčko, Ashi,“ řekl a položil brk. Opřel se o masivní židli a ruce složil přes břicho. „Tak bysem řek, že ste nakonec přece jen byli dva. Co tě k nám přivádí?“

„Kde je Rapsodie? Zaslechl jsem dva strážné – vyprávěli si, jak vážně byla zraněná.“

„Sorry, kamaráde, mám takovej dojem, že deš pozdě. Je pryč.“

„Cože?“ Ashovi se zachvěl hlas.

„Jo,“ pronesl Grunthor s úsměvem; přece jen chtěl Ashe ušetřit, když se tak náhle vyděsil. „Je to pár dnů, co si vyrazila s

Achmedem na malou projížďku.“ Vzal do ruky brk a znovu se chystal zabrat do práce. „Určitě sis užil, než ses sem dostal.“

Ashe se naklonil nad stůl. „Co tím myslíš, že si vyrazila s Achmedem na malou projížďku?“

Grunthor se zazubil, ale nepodíval se na něj. „Jak sem říkal. Chtěli pobejt chvilku o samotě – estli ti to teda dochází.“

„Ale prosím tě,“ Ashe cítil, jak se mu znechuceně zkroutil obličej. Musel zatřást hlavou, aby si z mysli vypudil odporné představy. „Kam jeli?“

„Myslim, že vyrazili za Rhonwyn, víš, za tou tvojí tetinkou.“

„Já vím, kdo je Rhonwyn. Proč za ní jeli?“

„Má to něco společnýho s vnoučatama jejího veličenstva. Esli tě to teda zajímá.“

Ashovo rozčilení jen stoupalo. „Co tím myslíš?“

Grunthorova hlava zůstala nehybná, ale oči pohlédly vzhůru a byly plné výčitek. „Hele, tak kde si byl, když umírala, no? Po tom všem, co pro tebe udělala a co pro tebe dělá teďkon, kde si byl, když tě potřebovala?“

„Byl jsem na pobřeží.“ I když se Ashe schovával pod kápí, Grunthor zaslechl v jeho hlase obrovský pocit viny. „Co se stalo? Je v pořádku?“

Grunthor pokývl k jedné ze židlí. Ashe si sedl a hodil svůj vak na zem. Seržant mezitím nalil do džbánku víno z amfory, která stála vedle něho. „Byla dost zraněná, když zachraňovala duši naší malý slečinky.“

„Jo? Jo byla také zraněná?“

„Dalo by se to tak říct. Je mrtvá.“ V Grunthorově obličeji se neprojevily žádné emoce a tón jeho hlasu nic neprozrazoval, ale drak vycítil náhlé škubnuli seržantova srdce, zvýšený objem tekutiny v jeho slzných kanálcích a lehké zachvění svalstva v masivní čelisti, když se mu sevřela. Tyto tiché odpovědi prozradily Ashovi vše, co potřeboval vědět.

„Bohové, Grunthore, je mi to moc líto.“ Ashovy myšlenky se rozletěly k Rapsodii; muselo ji to téměř zahubit. „Co se vlastně stalo?“

„Ten parchant F’dor se k ní dostal. Určitě nás sledovala, i když sme vyrazili tak, aby se ničeho nedomákla; neměli sme ani páru, že tam vůbec je. A zrovna když Achmed vytahoval tvojí ubohou dušinku z toho spáleného zmetka, Jo zaútočila. Co sem s nim, eště nikdy se nikdo nedostal k němu až tak blízko, jenže král byl, no, nebyl zrovna moc soustředěnej, abych tak řek. Kvůli tobě, synku, moh dostat jednu parádní ránu přímo do srdce. Trochu ironický, co?“ Grunthor si zhluboka přihnul ze džbánku.

„Je jasný, že vévodkyně nemohla dopustit, aby to Jo udělala. Stála u něj, tak se snažila bránit ho vlastním tělem, ale Jo byla pěkně mrštná. Takže se stalo něco, co musela udělat – odrazila úder. Jenže rozsekla Jo břicho; ale fakt jsem jí toho dost naučil, to se musí nechat.“ Znovu se napil. Ashe sáhl třesoucí se rukou po džbánku, který před něj Grunthor postavil.

„Pak ale začal Jo ze střev vyrůstat *stromek* a my sme ho museli vysekat, jenže víš co? Tohle víno se nechtělo dát rozsekat a tak nějak šlo po nás. Málem zabilo i vévodkyni, nebejt krále. A když jsme se snažili dát jí krapet dohromady, tak tys nebyl k nalezení. Eště pořád se nedokáže vypořádat s tím, že zabila Jo.“

Ashe hleděl mlčky do obrovského ohniště v krbu. Snažil se představit si, jak se Rapsodie musí cítit, ale nedokázal se přenést přes vlastní návaly pocitu viny. Byla mimo dosah jeho smyslu, a to mu dělalo větší starosti než cokoli jiného.

„Je mi to hrozně líto,“ prohlásil nakonec. „Grunthore, je mi líto, co se stalo Jo. Ale jak je na tom Rapsodie? Je v pořádku?“

Grunthor si položil nohy na stůl, a jakmile dopadly jeho obrovité boty na desku, zatřásly se všechny židle v místnosti. „No, řek bysem, že záleží na tom, co si představuješ pod tim, ‚bejt v pořádku‘. Žije.“

„Dobrý úvod.“

„Je příšerně slabá, jestli se chceš zeptat; to mě se nikdo na nic neptal. Já bysem nikdy nedovolil, aby se honila na koni přes pláně v tom jejím stavu; byla bílá jako smrt. Jenže když si vévodkyně zamane, že potřebuje slyšet něco důležitýho, nedá se s ní rozumně mluvit vůbec vo ničem.“

Ashe vzdychl: „Já vím.“

Grunthor se zasmál sám pro sebe. „Je to takový nedochůdče, ale je tvrdá. Esli by mi měl někdo krejt záda, rači bysem tam měl jí než kohokoli jinýho.“

„Souhlasím. A v tom potvrzuje tvou dobrou pověst, to dobře víš. Říkala, že i Oelendra obdivovala, jak jsi ji dobře naučil zacházet s mečem.“

Obr se usmál. „Jo, to mi říkala. Ale stejně si myslím, že za tim je spíš to, že srdce vévodkyně je větší než její tělo.“

Ashe se v duchu usmál: „To nepochybně.“

Grunthor se natáhl přes stůl: „A co se tohodle týče, varuju tě, vodníčku. Ne abys jí ho nějak zlomil, poněvadž esli to uděláš, přetrhnu tě vejpůl.“

„Budu si to pamatovat.“ Džbánky o sebe zazvonily a pak je oba vyprázdnili do dna.

* * *

Achmed chytil Rapsodii v pase a sundal ji z koně. Viděl, jak je vděčná, že stojí zase na pevně zemi, která se pod ní poprvé po dlouhé době nehýbe. Většinou ji Achmed nechal, aby sama nasedala i sesedala, ale všiml si, jak jí při každém takovém pohybu zbělela tvář, tak učinil výjimku ze svého pravidla nicnedělání a nevšímavosli.

Razili si cestu náměstím kolem Věže – bylo to obrovské dlážděné nádvoří uvnitř zdí města Sepulvarty; táhlo se až k okrajům vnitřního lemu obchodní čtvrti.

Uprostřed náměstí stála gigantická stavba, kterou Rapsodie viděla z Velké baziliky, když oné posvátné noci držela stráž u

Patriarchy. Na spodní straně byla konstrukce masivní a směrem vzhůru se zužovala. Sahala do výše asi tří set metrů a vrchol vysoko ve vzduchu byl ozdoben zářící stříbrnou hvězdou. Za jasného dne bylo hvězdu vidět na stovky mil daleko a v noci ještě dál. Pověst pravila, že obsahuje kousek Spícího dítěte, hvězdy ze serenského mýtu, která spadla do moře a způsobila tak první Velkou zkázu. Legenda praví, že pád hvězdy do moře vyvolal zemětřesení a následné přívaly vody zaplavily zemi a Ostrov, z něhož pak zůstala jen polovina jeho původní velikosti. Hvězda ležela pod vlnami čtyři tisíciletí a oceán nad ní byl bouřlivý. Nakonec se ještě naposledy zvedla ze dna moře a pozřela zbytek Ostrova se vším, co tam ještě zbylo z Rapsodiiny rodiny a z potíží obou Bolgů.

Lidé, kteří procházeli ulicemi Sepulvarty společně s ostatními poutníky, jež bylo možné spatřit v každém vnitrozemském městě, byli v mnoha případech členové duchovenstva a jejich rodinní příslušníci. Sepulvarta byla teologickým sídlem Rolandu a Sorboldu a stejně tak sousedních nesjednocených zemí, takže zde žilo mnoho kněží tohoto vyznání. Studovali v obrovské knihovně a liturgické spisy v depozitářích a školili se v nejvýznamnějších seminářích. Svaté symboly a posvátná znamení řádu se nacházely v obchodech i v domácnostech a připomínalo to výskyt čarovných znamení a runových symbolů v Gwynwoodu. Nebylo proto vůbec jednoduché najít Slunečné opatství, malý klášter mimo církevní čtvrť, kde údajně měla žít jasnovidka Rhonwyn.

O prostředním dítěti Elynsynos a Merithyna se toho moc nevědělo. Říkalo se o ní, že je bláznivá stejně jako její sestry, postižená vědomostmi, které byly jejím darem i prokletím.

Byly velice křehké stejně jako oblast, do níž dokázala nahlížet. Vzhledem k tomu, že mohla spatřovat jen věci v Přítomnosti, byla pokládána za nejméně užitečnou věštkyni, protože se všichni domnívali, že Přítomnost dokáže koneckonců vidět každý. Jakýkoli bod v přítomnosti se během okamžiku už stával minulostí, a byl tedy mimo její dosah. Achmeda ani

Rapsodii vůbec nepřekvapilo, když našli opatství celé zchátralé a zanedbané – kromě nich tam asi vůbec nikdo nikdy nepřišel.

Prošli branou z tepaného železa, minuli malou zahrádku a pak se ocitli na polopropadlých schodech před starobylými dřevěnými dveřmi zasazenými do měděného rámu a opatřenými velkým kruhovým klepátkem. Rapsodie zabouchala a po nějaké době jim otevřela abatyše. Oba je rychle vtáhla dovnitř, a než za nimi zavřela dveře, rozhlédla se po ulici. Achmed takové chování chápal; už dříve se setkával s lidmi, kteří se před něčím skrývali.

Přednesli svou žádost a byli zavedeni do malého tmavého salonku. Tam museli poměrně dlouho čekat. Rapsodie během čekání vhodila několik zlaťáků do krabice s otvorem na mince, která byla nápadně umístěná na stole. Nakonec se pro ně abatyše vrátila a vedla je za závěs a zadními dveřmi do lichého dvora, kde bylo plno prachu z městských hradeb; jako by se tu čas ničeho nedotkl. Ukázala jim kamsi nahoru.

Podnikli pak dlouhý a namáhavý výstup po vnějším schodišti vytesaném do kamene, z něhož bylo postavené celé opatství. Nad tichou ulicí se tyčila budova, která měla jen několik pater a byla opatřena věžičkou s balkonem. Uvnitř spatřili obrysy postavy v hávu, která seděla a hleděla do nebe.

Když došli k balkonu, Rapsodie vytáhla z brašny dar, který přinesla. Byl to vak, v němž nosila bochník chleba, který jí dal pekař Pilám ono odpoledne v Eastonu před mnoha staletími. Když putovali kolem Kořene, Rapsodie žehnala každému kousku tohoto pokrmu – neustále zpívala jeho jméno. Následkem toho chléb nikdy neztvrdl ani nezplesnivěl, a to ani v nejhlubších vlhkých temnotách Země. Čas jako by neměl žádnou moc nad tímto vakem; chléb v něm byl i teď čerstvý jako toho rána před deseti dny, když ho v Ylorcu upekli. Zdálo se, že je to vhodný dárek. Položila ho opatrně do rukou věštkyně.

Žena se k ní obrátila a usmála se. Rapsodie jen zalapala po dechu. Ta žena měla slepé oči, nebyly v nich žádné barevné duhovky, jen se v nich odrážel Rapsodiin obličej – jako tehdy v

tom snu, který se jí zdál v Ashově srubu. Věštkyně měla jemnou pleť jako mladá dívčina a vlasy rudozlaté stejně jako Ashovy; pletenec provázaný koženými pásky padal až k zemi a jeho barva postupně bledla, temněla a šedla. Konečky byly úplně bílé. Měla na sobě stejné roucho jako abatyše a v klíně jí ležel námořnický přístroj. Rapsodie už něco takového v dětství viděla; byl to kompas. Zdálo se, že Rhonwyn je zesláblá a jakoby ponořená do snu.

„Bůh ti popřej dobrého dne, babičko," řekla Rapsodie. Jemně se dotkla ženiny ruky. Věštkyně přikývla a pak se opět zahleděla do nebe. „Jmenuji se Rapsodie."

„Ano," odpověděla žena rezervovaně, jako by dumala nad nějakou hádankou. Dotkla se kompasu. „Jmenuješ se Rapsodie. Co žádáš?"

Achmed si vzdychl; takovéhle věci prostě nenáviděl. Přešel do kouta věžního balkonu a díval se dolů na ulici.

„Znáš jméno F'dor?"

Žena zavrtěla hlavou. Rapsodie tohle čekala. Jednou se ptala Ashe, proč nebude jednoduché při rozhovoru s touto ženou zmiňovat jméno F'dora. Řekl jí, že Rhonwyn nedokáže nahlížet tak daleko do Minulosti, aby pojmenovala něco starodávného, co vzniklo v zemi, která už dávno neexistuje. Serendair neměl žádnou přítomnost, takže pro Rhonwyn je F'dor neviditelný. Rapsodie se usmála, když žena sáhla do vaku, ulomila kousek chleba a vložila jej do úst. Počkala, až Rhonwyn chleba spolkne, až pak jí položila jinou otázku.

„Má Rakšaš nějaké děti?"

„Není žádný Rakšaš."

Rapsodie vzdychla. „Existují teď nějaké děti s krví démona F'dora?"

Věštkyně přikývla.

„Kolik jich teď je?"

„Kolik čeho?"

„Kolik dětí se narodilo z krve F'dora?"

„Teď jich žije devět.“

Rapsodie přikývla. Znovu sáhla do své brašny a vytáhla kus pergamenu a uhel. „Jak se jmenují, jak jsou staří a kde jsou dnes?“ zeptala se.

„Kdo?“

„Jak se jmenují démonovi potomci, jak jsou staří a kde jsou dnes?“

„Dítě jménem Mikita žije v Hintervoldu. Teď jí jsou dva roky,“ řekla Rhonwyn.

„Kde je Hintervold?“

Věštkyně na ni pohlédla slepýma očima. „Co má být s Hintervoldem?“

„Kde je to dítě v Hintervoldu?“

„Jaké dítě?“

Rapsodie cítila, jak se Achmedovi v rohu věže napínají svaly v ramenou. Ztišila hlas a mluvila velice laskavě, aby nijak nerozčílila křehkou věštkyni. „Kde je démonova dcera Mikita v Hintervoldu?“

„Ve Vindlanfii, za řekou Edelsak, ve městě Carle.“

Rapsodie ji něžně pohladila po rameni. „Je Mikita nejmladší z dětí počatých démonem?“

„Ano.“

„Jak se jmenuje druhý nejmladší démonův potomek?“

„Jecen.“

„Jak starý je Jecen?“

„Jaký Jecen?“

Rapsodie vzdychla. „Jak starý je Jecen, démonovo dítě?“

„Dnes jsou mu tři roky.“

Rapsodie pomalu provedla Rhonwyn trýznivým rituálem odhalování informací, které potřebovala. Věštkyně začala recitoval litanii jmen, míst a stáří a její hlas zněl monotónně v hučení větru ve věži. Rapsodie ji opatrnými otázkami přerušovala. Seznam, který daly dohromady, byl setříděný od nejmladšího dvouletého děcka až po jednoho gladiátora v

Sorboldu, kterému bylo dnes devatenáct let. Rapsodie se podívala na Achmeda a zachvěla se. S tím to bude skutečně obtížné.

Když věštkyně skončila, Rapsodie jí poděkovala a vstala. Sehnula se, aby ji políbila, ale zarazila se, když spatřila Achmeda se vztyčeným prstem.

„Existují nějaké nenarozené děti s krví démona?“ zeptal se. Rapsodie se opět zachvěla; tohle ji vůbec nenapadlo.

„Ano.“

„Kdo je matkou?“

„Čí matkou?“

„Dítěte, které se má narodit.“ Věštkyně vypadala zmateně. Rapsodie vydechla: „Promiň; domnívám se, že ještě není matkou, takže ona ji nevidí. Kdy se dítě narodí a kde?“ Žena zírala někam do dálky.

„Pravděpodobně otázka pro Manwyn,“ poznamenal Achmed. Rapsodie přikývla.

„Děkujeme ti, babičko,“ řekla tiše a políbila ji na tvář. Žena se k ní obrátila a opět se usmála. „Teď si odpočiň.“

„Jmenuješ se Rapsodie,“ řekla Rhonwyn jako ve snách. „Co žádáš?“

* * *

O jedenáct dní později, jakmile Rapsodie stanula nohou na ostrově Elysian, Ashe ihned poznal, že přišla. Voda mu přinesla zprávu o jejím příjezdu na člunu, ale přijela v noci, takže spal namísto toho, aby ji netrpělivě vyhlížel jako obvykle. V polospánku věřil, že se mu o jejím příchodu snad jen zdá, jako se mu zdálo každou noc – vždycky se probudil a byl sám a nespokojený. Teď se vzpřímil v posteli, pak z ní rychle vyklouzl a běžel dolů po schodech, aby se s ní přivítal.

Také ho vycítila, vnímala jeho starosti a strach, které ho zavedly do podzemní jeskyně, a běžela mu v ústrety, vklouzla mu do náruče a nechala se vnést dovnitř. Hladila mu vlasy a po

tvářích jí tekly jeho slzy. Svíral ji pevně, ale opatrně kvůli zraněním, která cítil. Něžně ji položil do postele a posadil se vedle ní. Očima a všemi smysly jí přejížděl po těle a konečně se připojily i jeho ruce.

Otevřel ústa, chtěl něco říct, ale položila mu prst na rty, aby ho umlčela.

„Ne," řekla tiše. „Je mi dobře; jsem tak šťastná, že tě zase vidím. Prosím, obejmi mě." Poslechl, přitáhl si ji k sobě a opatrně ji svíral v náruči.

Po dlouhé době ji zdráhavě uvolnil a znovu se na ni podíval. Začal ji svlékat a prohlížet si její zranění spíše očima než dračími smysly, ale přerušila ho.

„Ashe, prosím, nedělej to."

„Ario, možná tě dokážu uzdravit."

Rapsodie se usmála. „To už děláš. A už jsi to dokázal." Rozhlédla se po místnosti. „A pomůžeš mi ještě víc, když zvedneš zadek a uděláš mi trochu čaje." Smála se, jak pospíchal po schodech dolů.

Zatímco popíjela čaj, Ashe si sedl na okraj postele a stahoval jí boty.

„Kam jsi to, propána, jela?"

„Jela jsem za Rhonwyn," řekla a za hrnečkem na něj mrkala obrovskýma očima.

„To jsem slyšel. Ty ses zbláznila?"

„Ano. Ale to jsi už musel vědět, než ses stal mým milencem."

„Co asi mohlo být tak důležitého, že jsi musela tak rychle odjet, když jsi byla ještě tak zeslablá? Grunthor říkal, že to má něco společného s tvými vnoučaty – jsou Stephenovy děti v pořádku?"

„Pokud je mi známo, tak ano," řekla. „Zjišťovala jsem něco o jiných dětech, kterým budu moci pomoct – alespoň doufám – ne těm dětem, která jsou dnes mými vnoučaty."

„Aha. A chceš mi o tom něco povědět?"

„Ne," postavila hrnek s čajem na stolek a objala ho. „Mám pro tebe dárek a chci, aby sis ho teď rozbalil."

„Tys mi přinesla dárek? Tos neměla."

Rapsodie na něj pobaveně hleděla. „Buď zticha, drahoušku," řekla a natáhla se, aby ho políbila. Ashe jí vyhověl a opětoval její polibek jak nejněžněji mohl; sváděl urputný boj se svou vášní, která se mu nahrnula do duše současně s obrovským pocitem úlevy. Stáhla mu z těla noční košili a vybízivě se na něj usmála.

„Ashe, nedělej si starosti, že mi nějak ublížíš," řekla, čímž přesně odhadla jeho obavy. Zachvěl se při vzpomínce na hlas jiné ženy, která mu zaplavila srdce.

To je v pořádku, Same. Neublížíš mi. Skutečně. Budu v pořádku.

Koutky očí se mu zalily slzami; zavřel oči a opřel si hlavu o Rapsodiino rameno. Rukama ji něžně hladil po zádech. Opatrněji svlékl a trhl sebou při pohledu na obvazy. Pak je oba zahalil do přikrývek.

Rapsodii působilo potíže pohybovat hlavou, tak rozvázala černou sametku a vlasy jí volně spadly na ramena. Ashe vzdychl, přitáhl si ji na prsa a kolébal ji. Netrpělivě se vymanila ze spací polohy, posadila se, hladila mu hruď a rukama sjížděla níž, jak se mu zrychloval tep srdce pod jejími doteky. Chytil ji za ruce a pevně je sevřel.

„Ario, prosím, asi uděláme nejlíp, když se pořádně vyspíme."

Přes Rapsodiin obličej přejel šok a pak znepokojení. Ashovi strnulo srdce, když viděl v jejích očích zklamání, které vyvolalo jeho odmítnutí.

„To kvůli těm obvazům? Nebo mě prostě už nechceš?"

Vzrušení mu tepalo v krvi, kůže ho pálila a v hlavě mu hučelo. „Jak se mě můžeš takhle ptát?" pronesl nevěřícně a vedl jí ruce k nejlepšímu bodu na svém těle, podle kterého mohla usoudit, jak hluboce se mýlí. „Nechci ti ublížit a vím, že jsi unavená."

„Potřebuji, aby ses se mnou pomiloval," řekla trpělivě. „Prosím."

Ashe se začal třást. „Bohové, jsi krutá, Ario. Chci být v tobě daleko víc, než by sis dokázala představit, ale…"

„Ashe, ty *jsi* ve mně a já chci, aby ses ode mne odpoutal," řekla a do hlasu se jí vkrádala podrážděnost. „A teď, prosím, budeš mě nutil, abych žadonila?"

Zeď odporu se rozletěla na kusy. „Ne," odpověděl a dýchal zhluboka. „Ne, a nemohu uvěřil, že spolu takhle rozmlouváme." Stáhl ji k sobě a líbal ji z hloubi své roztoužené duše.

Něžně ji miloval a bojoval s divokou touhou, která vznikla jako důsledek drtivých emocí této noci; strach, touha, úleva a radost – to vše opět spojené s ní. Dychtivě opětovala jeho vášeň; pohybovala se pomalu, což ho vynášelo do závratných výšin potěšení, až hrozilo, že ho celého pohltí. Jakmile se přiblížila zimničná vlna, která začala u prstů na nohou a stoupala po těle výš a výš, vzala ho Rapsodie za ruku a přiložila si ji k srdci.

„Vezmi si ji zpátky," vybízela ho a přidržovala svou rukou jeho dlaň. „Vezmi si zpátky svou duši; čeká tady na tebe." Otevřel překvapením oči, ale jeho vyvrcholení se už blížilo závratným tempem; nedalo se nijak zastavit. Začal lapat po dechu a Rapsodie pronesla slovo, které mělo uvolnit tu část jeho duše, kterou v sobě nosila.

Oslepil je náhlý výbuch světla, které ozářilo obě jejich těla, až celá zprůsvitněla. Jak Ashovo tělo ztuhlo v extatickém uvolnění, světlo mu vstoupilo do hrudi a z Rapsodie úplně vymizelo. Začala sténat pod přívaly vlastního vyvrcholení a Ashe ji držel pevně, než se úplně zklidnila, obličej celý mokrý šťastnými slzami.

Ashovy slzy se mísily s jejími, když cítil, jak se spojují kusy jeho duše; metafyzické hroty přesně zapadly na své místo a kusy poskvrněné F'dorovou dominancí trochu pálily, když se dostaly do kontaktu se zbytkem zdravé duše. Celkem vzato, přijmout zpátky kus své duše bylo mnohem jednodušší, než očekával.

Předpokládal, že ho čeká boj s neochotným duchem, který se chce vysvobodit a nad kterým musí získat naprostou převahu. Namísto toho byl duch mrzutý a zaražený a očištěný od mnohých – ne-li všech – minulých asociací, byl prost nenávisti, jež ho všude obklopovala. V tom kusu duše se stále drželo pár nechutných vzpomínek na Rakšašovo chování, ale byly neprodyšně uzavřeny a hlídány. Čekaly, až Ashe získá plnou nadvládu nad celou svou duší a bude je moct pečlivě prozkoumat.

Ashe pohlédl na ženu ve své náruči. Ona byla tou spojovací žilou; proto byl kus jeho duše tak čistý. Byl volný; veškeré zlo se spálilo v ohni Rapsodiina ducha, ducha, který Ashovi naprosto důvěřoval a který ho nekonečně miloval. Bylo jí to vidět na očích, když se na něj usmívala, a Ashe se musel odvrátit, neboť ho zcela přemohly emoce. To ona přejmenovala kus jeho duše tak, jak se jmenovala, než byla uchvácena.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se a znělo to starostlivě. „Neublížila jsem ti?“

Ashe vzdychl, přitáhl si ji k hrudi a ukryl obličej do jejích lesklých vlasů. „Ano,“ zamumlal jí do ucha. „Ano, ublížila. Donutila jsi mě, abych tě pomiloval tak strašně vášnivě, až to bolí.“

Vycítila, jak se ze skrýše vlasů usmívá. „Dobře,“ zašeptala, „pak jsme na tom tedy úplně stejně.“

49

Rapsodie podala Ashovi poslední kus nádobí a utřela stůl, aby byl čistý. Složila si ruce na prsou a pobaveně ho pozorovala: Kirsdarkenvar, budoucí Pán sjednocených cymrianských rodů, nahrbený před skříňkami v kuchyni, jak do nich uklízel umyté a utřené talíře od večeře. Všimla si, jak se mu na zádech vlní pevné svaly, a hluboce vzdychla, jak činila vždy v podobných chvílích,

když si dovolila pomyslet na budoucnost. Vždycky byla smutná, že se jejich společný život chýlí ke konci.

Ashe se narovnal, a jak se k ní otočil, usmál se. Vzal ji za ruku, políbil ji, objal ji kolem ramen a vedl do salonu.

„Což takhle písničku? Už dlouho jsem tě neslyšel nic zahrát."

„Večerní modlitbu jsem zpívala před večeří. Tys mě neslyšel?"

„Ano. Myslel jsem, že bys zazpívala nějaký příběh, třeba baladu. Pomůže mi to procvičit si starolirinštinu, víš, že si potřebuji zdokonalit frazeologii."

„Tak dobře," usmívala se Rapsodie. „Jestli chceš, můžu ti zazpívat píseň Gwaddů; jednu znám." Usedla do jednoho z křesel, která stála naproti sobě u krbu.

Ashovi přeběhl po obličeji překvapený výraz, když si sedal do druhého křesla. „Vynikající! Netušil jsem, že ses setkala s Gwaddy." Drobní a útlí lidé s mandlovýma očima byli teď už jen legendou; většina lidí si nebyla jista, zda vůbec ještě opravdu existují.

„Skutečně jsem jich několik potkala na Serendairu; ale do města, kde jsem žila, přicházeli málokdy." Ashe byl čím dál zvědavější, ale ctil jejich zvyk, že spolu nebudou probírat minulost. Stejně bylo lepší se o ní dozvědět něco jen ze vzpomínek, které mu Rapsodie občas sama prozradila.

Rapsodie šla ke speciální skříni, kde přechovávala své hudební nástroje, a vytáhla minarello. Byl to podivný červený hudební nástroj – někdy se mu říkalo vrzadlo – poskládaný do četných záhybů. Jeho kvílení Ashovi připomínalo vytí nemocných psů; s výjimkou chvil, když držela tento nástroj v rukou Rapsodie. Když se Ashe plavil po moři, slýchával často opilé námořníky, jak s tímto nástrojem žalostně prží nejrůznější písně, ale když na něj hrála Rapsodie, vydával nástroj rozjařený zvuk, až Ashe svrběla chodidla, jak se mu chtělo tancovat. Vrátila se ke svému křeslu a posadila se.

„Dobrá; tak tady máme Podivný a smutný příběh o surovci Šimonovi a pantoflíčku konkubíny.“ Ashe se smál a pohodlně se usadil, aby si vyslechl humornou písničku, kterou Rapsodie zpívala naprosto vážně, ale oči jí vesele pomrkávaly. Oplakávala osud hlavního hrdiny a ztraceného střevíčku; příběh měl komicky tragický konec. Ashe jí zatleskal, když vracela minarello zpátky na polici, a ona se uklánělа až k zemi a se smrtelnou vážností.

Usedla do svého křesla a nebrala přitom na vědomí jeho rozevřenou náruč. Podívala se mu zpříma do očí: „Existuje něco důležitého, co musím udělat.“

Ashe přikývl: „Mohu ti pomoct?“ Položil ruce na opěradla, připravený vstát.

Rapsodie zavrtěla hlavou: „Ne dnes v noci. Mám na mysli něco, co musím udělat dost brzy – zítra, pozítří nebo tak do dvou dnů.“

Ashovi zmizel úsměv z obličeje. „Co je to, Ario?“

Rapsodie vypadala znepokojeně: „Nemám ještě promyšlené všechny podrobnosti, ale musím začít tím, že navštívím Manwyn.“

„Proč?“ znervózněl.

„Protože potřebuji jeden údaj, který nezískám nikde jinde.“

„Souvisí to s těmi dětmi, o kterých sis povídala s Rhonwyn?“

„Ano. Víš, myslím si, že dnes večer si potřebujeme promluvit o tom, co musíš udělat ty, Ashi.“ Zíral na ni a Rapsodie sklopila oči; snažila se formulovat slova tak, aby ho neranila. „Léto je pryč a máme podzim. Získal jsi zpět svou duši; už jsi zase sám sebou. Je načase, abys odešel a připravil se na převzetí úlohy Pána Cymrianů.“

„Ty chceš, abych odešel?“

Rapsodie vzdychla: „Bohové, ne. Ale oba víme, že to musíš udělat.“

Ashe vstal a šel k ní. Sklonil se před ní a Rapsodie pocítila, jak se jí rozbušilo srdce; to se stalo pokaždé, když se k ní přiblížil. „Nedokážu to,“ řekl tiše, „ještě ne.“

Opět mu pohlédla zpříma do očí. „Dobrá. Pokud chceš, jsi na Elysianu vždy vítán, ale obávám se, že já brzy odjedu. Rakšaš je mrtev a je čas, abychom s Achmedem a Grunthorem našli a zabili F'dora.

Kromě jiných věcí musím získat nástroj, který pomůže Achmedovi F'dora vypátrat a zaměřit. Existuje velké nebezpečí, že F'dor může libovolně měnit své hostitele, když k tomu najde příležitost. Zvlášť teď bez Rakšaše a jeho hnusných svévolných radovánek. Věci se teď dají rychle do pohybu; očekávám, že po démonově smrti bude svolána Cymrianská rada; ovšem za předpokladu, že tu příšeru najdeme – a sám dobře víš, že v tom sehraješ dost podstatnou roli.

Myslím, že bys ten čas měl využít k tomu, aby ses dobře připravil; možná bys měl vyhledat tu ženu, o které ses zmiňoval, promluvit s ní a zjistit, zda souhlasí s tím, aby se stala tvou Paní." Trochu se zajíkla a Ashovi se žalem nad ní sevřelo srdce. „Rada by vám oběma mohla potvrdit vaše postavení a nemusela by se kvůli tomu pak svolávat ještě jednou. Kdo ví; když nepředložíš vlastní návrh, možná ti vyberou nějakou příšernou ženskou, jako to provedli posledně." Hned se zarazila, neboť si uvědomila, jak oklikou vlastně urazila jeho prarodiče.

Ashe zpozoroval její rozpaky a usmál se: „Máš pravdu. Tehdy stvrdili dost nešťastný svazek, že?"

Rapsodie ho vzala za ruku. „Ne," prohlásila a hleděla mu do očí. „Kdyby nedošlo ke spojení těch dvou, ty bys tady teď nebyl, takže si myslím, že i z těch nejhorších manželských svazků mohou vzejít báječné věci. Má to ale naprosto zásadní význam pro celý kontinent, ne jen pro Cymriany, takže teď by se to mělo podařit. Potřebuješ čas, abys měl jistotu, že ses rozhodl správně a že sis novou Paní vybral moudře. Nejlepší by bylo, kdybys ji navštívil a zjistil, zda je to někdo, kdo dokáže vládnout a zároveň tě učinit šťastným. Nechci nést zodpovědnost za to, že tě tady zdržuji déle, než je nutné, jakkoli jsem sobecká a hrozně ráda bych to udělala."

Ashe se naklonil a něžně ji políbil. „Ještě ne," opakoval. „Tohle ještě nemůže skončit. Oba jsme teď tolik trpěli, když jsme přišli o chvíle potěšení a klidu, které jsme konečně našli." Vypuzoval z mysli žvanivý hlas svého otce.

„Pozítří vyrážíme s Achmedem do Yarimu," řekla Rapsodie klidně, ale přesvědčivě. „A mám za to, že budu dlouhou dobu na cestách." Trhla sebou, když viděla, jak mu její slova vyhánějí úsměv z obličeje. Povstal, otočil se k ní zády a šel až ke krbu. Vzdychla, vstala také a šla za ním; dotkla se jeho paže. „Kéž bych jen mohla přestat s tím trápením, jaké v tobě vyvolávám, a trápím nás tím oba dva, ale vždyť jsme věděli, že tohle jednou přijde. Je mi to moc líto."

Ashe mlčky přikývl, ztracený ve stínech ohně. Když se na ni nakonec podíval, výraz ve tváři měl klidný a uvolněný.

„Tedy dobrá, pokud je třeba, abychom odtud odešli, tak to provedeme. Musím se ještě poprat s několika problémy, hlavně s tím náramným chlapíkem, kterého jsi mi vrátila včera v noci." Ashe si poklepal na hrudník; jizva, která se v těch místech nacházela v různých fázích uzdravování, naprosto zmizela, když se k němu vrátil zbytek duše. Dnes ráno se Rapsodie oblékala ve vedlejším pokoji, tak zkusil prozkoumat jednu z Rakšašových vzpomínek. Rapsodie se vrátila do pokoje a našla Ashe, jak se třese hrůzou, stočený do klubíčka v koutě. V mysli mu ožívaly nevyslovitelné skutky, kterých se jeho duše nechtěně zúčastnila; skutky tak nechutné, že se vzpomínka na ně vpálila hluboko.

Rapsodie zavrtěla hlavou. „Ashe, tohle bys neměl provádět o samotě," řekla rozumně. „Popereme se s tím, ještě než odejdu. Mohu tě podržet a pomoct ti, jak jen bude zapotřebí."

„Nechci, aby takhle skončilo tohle nádherné léto," řekl s lítostí. „Ario, chci, abys měla šťastné vzpomínky na naše soužití. Nechci, aby sis mě pamatovala, jak tady ječím a vyháním zlé démony."

„Budou šťastné; už jsou," ujistila ho. „Nikdo nám je nevezme. Něco bych ale navrhla."

„Já taky.“

„Dobrá, povídej.“

„Do Yarimu s tebou pojedu já, ne Achmed,“ prohlásil Ashe neústupně. „Už jsem tam několikrát byl a obávám se, že o Achmedovi se totéž říct nedá. Nevěřím mu, když jste spolu sami.“

Rapsodie vypadala zmateně: „Proč ne? Procestovali jsme spolu daleko horší místa. Nedopustí, aby se mi stalo něco zlého.“

Ashe zauvažoval, že jí vysvětlí, co měl vlastně na mysli, ale pak se rozhodl, že to neudělá. Nic nechápala, nikdy by to nepochopila. „Nevadí, stejně jedu já. Konečné rozhodnutí.“

Rapsodie nazdvihla obočí, když slyšela jeho panovačný hlas. „Ano, můj pane,“ řekla trochu nelibě, ale raději o tom dál nepřemýšlela. O těch dětech mu nic nevysvětlila; věděla, že by ho to rozčílilo. Jestli půjde k věštkyni s ní, možná mu to Manwyn poví, ale Rapsodie neměla v úmyslu ho klamat a lhát mu, pokud k tomu dojde. Místo toho změnila téma: „Chceš si teď poslechnout můj návrh?“

„Ano,“ řekl Ashe a posadil se do křesla jako dřív. „Promiň, co to bylo?“

„Lord Roland se na jaře žení a – věř tomu nebo ne – dostalo se mi pozvání.“

„Tristan? Žertuješ! No, docela mě překvapuje, že tě pozvali.“

Uchichtla se: „Mě taky. Musí mě nenávidět po všech těch našich slovních přestřelkách. To je jeden z důvodů, proč jsem ráda, že jsem vesničanka: nemusíš na svatbu zvát lidi, které nenávidíš, jen kvůli státnickým záležitostem; pozveš si je prostě jen proto, že jsou to tví příbuzní.“

„V tom to není, že by tě nenáviděl. Překvapuje mě to spíš proto, že musí všichni vědět, že svou krásou předčíš nevěstu.“

Rapsodie se usmála: „Jsi sladký.“ Ashe vzdychl; nežertoval. „Na každý pád bychom se tam mohli sejít, víš, abychom se zase viděli, třeba jen na chvilku v průběhu té velké slavnosti. Bude to

legrace, pozorovat takovou svatbu. Už dávno jsem ti řekla, že jestli mě pozve na svatbu, můžeš mi dělat doprovod.“

Přikývl. „To jsi řekla. Možná ale není zrovna moudré choval se tak otevřeně. Předpokládám, že by se tam mohl objevit i F’dor – bude to dost významná událost. Jeho hostitel třeba už pozvání dostal. Možná by to byla perfektní příležitost, jak se ho zmocnit, ale na to nejste připraveni.“ Pozoroval, jak jí trochu pobledla tvář, vzrušení v ní opadlo, takže si pospíšil, aby ji trochu rozveselil. „Ale přesto se na svatbě můžeme setkat, když to udržíme v tajnosti; můžeme se chovat jako tajní milenci. Ario, moc rád tam s tebou půjdu.“

Rapsodie se zahleděla do ohně. „Až odtud odejdeš, myslím, že bude nejlepší, když skončíme náš milenecký poměr, Ashe.“ I na dálku vycítila, jak celý zbledl. „Za daných okolností je pro mě nesmírně těžké se tě vzdát, takže si myslím, že bude rozumné, když se do toho nebudeme dál zaplétat. Až najdeš tu svou předurčenou cymrianskou ženu, která se zalíbí i Radě, myslím, že jsi jí povinován tím, abys k ní přistupoval s čistými úmysly, nezatíženými bývalými – intimními vztahy.“

Ashe čekal, až se na něj znovu podívá. „Dobrá, Rapsodie,“ řekl nenuceně. „Máš pravdu. Má právo vědět, že jsem bez závazků, až ji budu žádat o ruku. Když bude souhlasit s tím, že se stane Paní Cymrianů a mou manželkou, zasluhuje si mou naprostou věrnost a oddanost, nezatíženou myšlenkami na jinou ženu.“ Žaludek se mu zkroutil, když dračími smysly vycítil její reakci; obličej měla sice klidný, neprozrazoval žádné emoce, ale věděl, jak hluboká se jí zmocnila nevolnost a krev jí bušila v celém těle; drak napočítal tisíce drobných žílek. „Přesto máš nadále v úmyslu být mým spojencem, viď?“

„Jistěže.“

„A mou přítelkyní?“

Pousmála se: „A tvou přítelkyní.“

Vstal, šel k ní, natáhl k ní ruce a pomohl jí vstát. Zadíval se jí do očí a hleděl hluboko do její duše v naději, že se tam jeho slova

pevně uhnízdí. „Ario, miluji tě. Nikdo a nic tohle nemůže nikdy změnil. I ty jsi mi řekla, že mě miluješ; já vím, že je to pravda, cítím to při každém nadechnutí. Budeš mě stále miloval? I když budeme odloučeni?“

Rapsodie pohlédla stranou. „Ano,“ řekla smutně, jako by se styděla to přiznat. „Vždycky. Ale nedělej si starosti; najdu způsob, jak se s tím vypořádat. Nebudu ti nijak na obtíž, Ashi. Jak jsem ti už řekla, jedním z důvodů, proč jsem ti pomáhala je, že jednoho dne budeš mým panovníkem, a já jsem povinována ti sloužit, co mi síly postačí. Nikdy neohrozím tvé štěstí nebo tvou pověst.“

Ashe se začal smát. „Rapsodie, kdyby lidé věděli, že jsi mou milenkou, posloužilo by to k vylepšení mé reputace daleko víc, než by tě mohlo vůbec napadnout. Tak, a teď dvě věci: zaprvé, chci, abys mi slíbila, že až se vrátíme od Manwyn, dovolíš mi připravit večeři pro nás dva. Bude to něco jako naše poslední schůzka na rozloučenou; povečeříme v zahradě a možná si i zatančíme. Prostě takové příjemné vyvrcholení, zvlášť když se chystáme zítra prozkoumat Rakšašovy vzpomínky.“ Bezděky se otřásl, když mu myslí prolétla ta z dnešního rána. „Bylo to kouzelné léto. Rád bych ho hezky ukončil.“

Rapsodie se na něj zazubila: „To zní báječně. Na to se pěkně vyparádíme, že?“

„Jistěže; jinak by se mi to ani nelíbilo. Možná seženu v Yarimu něco na sebe. Moc oblečení nemám.“

„A můžeme provést ten slavnostní přejmenovací rituál.“ Jakmile mu vrátila kus jeho duše, trvala na tom, že mu dá nové jméno, takové, podle kterého ho F’dor nedokáže najít. Ashe souhlasil.

„Ano, výborně.“

„Tak dobře; a co byla ta druhá věc?“

Objal ji. „Dnes v noci jsme pořád ještě milenci, co si o tom myslíš ty?“

„Ano. Chceš jím být?“

Na otázku jí odpověděl polibkem.

50

Už na dálku bylo znát, jak Yarim přišel ke svému jménu.

V jazyce domorodého obyvatelstva, které už před dávnými časy Gwylliam násilím zahnal na sever, to byl název pro červenohnědou barvu, podobnou barvě zaschlé krve. Domy se zde zpravidla stavěly z cihel, které nesly stejné jméno. Vyráběly se z rudohnědého jílu této země, který se při vypalování v pecích barvil do temně karmínové.

Hlavní město se oficiálně jmenovalo Yarim Paar, ale většinou se používala jen první část, což byl název celé provincie. Město bylo rozložené v úpatí vysokého kopcovitého terénu; z jižní strany bylo naprosto skryté zrakům poutníků. Z ničeho nic se zjevilo pod nohama cestovatelů a rozprostíralo se do všech stran. Budovy byly stejně zbarvené jako půda pod nimi, a chvíli trvalo, než se daly z větrného návrší rozeznat – nebylo zřejmé, zda nevyrůstají přímo ze země, protože pokud by tomu tak bylo, byly by to jediné objekty, které zde ze země rostly. Měslo vypadalo, že trpí stálým nedostatkem vody.

Z východu se přihnala vlna teplého jižního větru. Mráz, který už týdny pokrýval zemi, byl najednou pryč, takže se sem zřejmě dostavilo babí léto, horké a suché.

V lesích směrem na východ bylo počasí nádherné. Zdejší krajina ale vypadala nehostinně jako pustina.

Yarim bývalo kdysi prosperujícím městem, ale kamkoli teď Rapsodie pohlédla, viděla jen známky úpadku. Ulice byly vydlážděné a lemované kameny, ale byly popraskané a v puklinách živořily zaschlé rostliny a tráva byla vyprahlá. Odtokové strouhy a žlaby na domech byly ucpané a přeplněné smetím, takže dešťová voda, kterou zde shromažďovali do

velkých sudů pro použití v domácnostech, měla stejně nahnědlou barvu jako cihly.

Po ulicích posedávaly skupinky žebráků a obyčejní lidé kolem nich procházeli bez povšimnutí. Rapsodie zaznamenala, že pro město je naprosto běžné, že v ulicích žijí žebráci a tvoří lůzu města, ale někteří z nich skutečně zoufale trpěli hlady, což si sama dobře pamatovala. Jedna mladá matka s děckem v náruči vypadala zvlášť nešťastně: Rapsodie sáhla do ukrytého váčku s mincemi, ale byla dost překvapená, když ji Ashe předešel a sám ženě vhodil do klína několik zlaťáků. Dala ženě jeden zlaťák a spěchala za Ashem.

„Dost jsi mě překvapil."

„A čím?"

„Nenapadlo mě, že bys byl typ, co dává almužny."

Ashe se jí zahleděl ze své kápě do očí. „Rapsodie, mezi takovými lidmi jsem žil uplynulých dvacet let. Připouštím, že většinu času jsem trávil v lesích, ale tu a tam jsem musel do města. A jen těžko bych zapadl mezi panstvo, nebo snad ano? Většinou jsem se setkával jen s lidmi, co vedou pouliční život. Zjistil jsem, že nejen díky plášti mohu zůstat nepozorován. Dochází k tomu ve zdejších ulicích, ale i všude v jiných městech. Právě život mezi těmito lidmi mě nakonec přesvědčil, že bych jako Pán Cymrianů mohl vykonat něco prospěšného. Tak a jsme tady."

Rapsodie soustředila pozornost na velkou budovu před sebou. V mnoha směrech zapadala chrámová stavba do charakteru celého města: byla obrovská, majestátní, avšak neudržovaná a zchátralá. Řada popraskaných mramorových schodů vedla do širokého vestavěného nádvoří. Na nerovném dláždění stálo osm mohutných sloupů a všechny hyzdily pruhy rozrůstajícího se lišejníku. Centrální budovu tvořila široká rotunda, nad níž se tyčila kruhovitá kupole se dvěma velkými štěrbinami. K oběma bočním stěnám rotundy byly dodatečně připojené dlouhé přístavky opatřené menšími sloupky, které byly v poněkud

lepším stavu. Rotundu korunoval štíhlý minaret, který se na slunci leskl ocelově modrou barvou.

Vystoupali po schodišti a prošli velkým otevřeným portálem, jenž sloužil jako vchod. Vnitřek chrámu byl temný a osvětlovaly jej jen mdlé pochodně a svíce. Rapsodiiným očím chvíli trvalo, než pološeru přivykly.

Vnitřek chrámu vypadal udržovaně, přestože jí Ashe během dlouhé cesty vyprávěl, že místnosti v přístavcích, které působí jako bludiště, jsou zatuchlé a neudržované. Když si teď prohlížela vstupní halu, která byla řemeslně nádherně vyzdobená, připadalo jí těžké Ashovým řečem uvěřit.

Uprostřed rozlehlé haly stála veliká fontána, která vystřikovala tenký pramen vody šest metrů vysoko do vzduchu. Voda pak padala zpět do bazénku lemovaného lesklým lazuritem. Podlahu tvořil leštěný mramor a stěny zdobily složitě vzorované dlaždice. Svícny byly z blyštivé mosazi.

Po obou stranách haly byly malé předpokoje, které hlídaly stráže vyzbrojené dlouhými úzkými meči. Naproti za fontánou se nacházely obrovské dveře z umně vyřezávaného cedru; i zde hlídali vojáci.

Rapsodie a Ashe obešli fontánu a zastavili se před hlídkou u velkých dveří. Jakmile předali poměrně nákladný dar, dveře se otevřely a oba směli vstoupit do vnitřní svatyně. Dostalo se jim informace, že poplatek slouží k obživě věštkyně. Ashe před Rapsodií nahlas uvažoval, zda má Manwyn o zdejších praktikách vůbec ponětí.

Místnost za cedrovými dveřmi byla obrovská. Osvětlovala ji řada malých oken v kopuli rotundy a nesčetné množství svící. Uprostřed místnosti se nacházelo jakési pódium, umně visuté nad otevřenou studnou.

Uprostřed pódia seděla na zkřížených nohou žena, která mohla být jedině Manwyn. Byla vysoká a štíhlá; pleť měla zlatorůžovou a v bujných rudých kadeřích se jí leskly stříbrné pruhy. Obličej nesl známky středního věku a zračil se jí v něm

trochu podivný a zneklidňující úsměv. V levé ruce držela zdobený sextant a byla oblečená do zeleného hedvábí.

Rapsodiinu pozornost však nejvíce zaujaly její oči. Vůbec se nepodobaly lidským očím. Vypadaly ještě podivněji nežli Ashovy. Oči věštkyně byly zrcátka, dokonalá stříbrná zrcátka; žádné zornička, žádné duhovky, ani bělmo. Rapsodie jako by hleděla do dvou koulí plných rtuti. Snažila se, aby svůj podiv nedala najevo. Manwyn se usmála.

„Pohleď do studny," řekla. Její hlas byl skřehotavý chrapot, který škrábal Rapsodii v lebce. Podívala se na Ashe a ten přikývl. Vydali se k pódiu.

„Ty ne," zavrčela Manwyn a hleděla na Ashe. „Ty musíš počkat. Budoucnost je skrytá tomu, kdo je pro Přítomnost neviditelný," vyplivla k němu.

Rapsodie polkla a kráčela ke studni. Vzpomínala, co o Manwyn vyprávěl Llauron; že je ze všech tří věštkyň nejšílenější a nejméně vyrovnaná. Nemohla lhát, ale občas bylo obtížné rozeznat, co je proroctví a co jen blouznění vyšinuté mysli. Proroctví navíc někdy mívají dva významy nebo další skrytý obsah, takže nebylo možné Manwyn označit jako spolehlivý zdroj – každopádně ale byla tou nejlepší osobou, pokud jde o informace o Budoucnosti. Stále byla jedinou a poslední možností pro ty, kdo přicházeli do jejího chrámu, a Rapsodie doufala, stejně jako ostatní, kteří u ní hledali poučení, že Manwyn má dnes klidný den a je při zdravém rozumu.

Rapsodie došla k okraji studny, sebrala všechnu odvahu a pohlédla dolů. Neviděla hladinu, jen v podlaze zející díru, která jakoby neměla žádné dno. Ve tmě to bylo dost nebezpečné a záludné – okraje nebyly pravidelné a v pološeru téměř neviditelné. Věštkyně se nepříjemně zachechtala a ukázala vzhůru na temný strop.

Rapsodie se teď poprvé zahleděla do kupole; byla černá jako noc – buďto dílem zručných řemeslníků anebo spatřila nějaký druh tajuplné magie. Strop byl hustě posetý hvězdami nebo jejich

obrazy; a jak před nimi kroužily jemné chomáče mračen, blikaly. Cítila, jak se jí kápí prohnal vítr a nevěřícně zjistila, že už se nenachází uvnitř chrámu; že je venku na rozlehlém poli uprostřed nejhlubší noci a že je tu úplně sama, jen s věštkyní. Nebe ozářila padající hvězda a vítr zesílil a bičoval jí tváře.

„Rapsodie.“ Ashův hlas prolomil snění; ohlédla se a v pološeru chrámu spatřila záhyby jeho pláště. Když se obrátila k věštkyni, všechno bylo stejné, jako když vstoupili – kromě věštkyně, která teď vypadala nazlobeně. Přiložila sextant k oku, zamířila vzhůru do temné kopule a pak ukázala na studni.

„Pohleď dolů a najdeš daný čas a místo,“ řekla. Rapsodii to vzalo dech; vždyť se jí ještě ani na nic nezeptala. Zírala do studny, kde se pomalu formoval obraz. Když se rozjasnil, spatřila lirinskou ženu, šedou v obličeji a souženou velkými bolestmi. Břicho měla veliké a uvnitř bylo dítě. Žena se na cestě na chvilku zastavila, aby si odpočinula, a rukou si podpírala obrovské břicho.

V dómu nad ní se ozval skřípot a Rapsodie vzhlédla. Hvězdy změnily svou zeměpisnou délku i šířku; všimla si jejich rozmístění. Takhle Manwyn nepochybně vyhledávala místo, aby našla tu ženu.

„Kdy, babičko?“ zeptala se věštkyně nesměle. Manwyn se zasmála – divoký a děsivý radostný smích, ze kterého Rapsodii naskočila husí kůže.

„Jedna duše odejde a jiná přijde, jedenáct týdnů od dnešní noci,“ odpověděla a obraz ve studni se rozplynul. Manwyn zírala za Rapsodii; otočila se a viděla přicházet Ashe – poprvé si stáhl kápi z hlavy. Tvář věštkyně ovládl triumfální úsměv; nesl v sobě i náznak krutosti. Pohlédla přímo na něj, když však promluvila, obracela se stále k Rapsodii.

„Vidím nepřirozené dítě zrozené z nepřirozeného spojení. Rapsodie, dej pozor na porod: matka zemře, ale dítě bude žít.“

Rapsodie se začala třást. Teď chápala, co měl Ashe na mysli, když mluvil o Manwyniných neurčitých proroctvích. Měla

Manwyn na mysli tu lirinskou ženu, anebo Rapsodii? Obsah by spíše napovídal ve prospěch první verze, ale v tón jejího hlasu byl tak jasný, jako by chtěl naznačit druhou možnost. Rapsodie se chtěla zeptat, ale nemohla ze sebe vydat ani hlásku.

„Tak co tohle *přesně* znamená?“ dožadoval se Ashe. Byl rozzlobený, Rapsodie ho ještě nikdy neslyšela mluvit takhle hněvivě. „Jakou hru to tady předvádíš, Manwyn?“

Manwyn si vjela rukama do oslnivě rudých vlasů. Pomalu začala prsty zamotávat prameny vlasů do neupravených loken a ty pak splétala do dlouhých zašmodrchaných uzlů. Zírala do stropu, usmívala se a sentimentálně zpívala melodii beze slov, až náhle vystřelila prudký pohled na Ashe; Rapsodie ještě nikdy neviděla tak rychlý záblesk monochromatických očí.

„Gwydion ap Llauron, tvá matka skonala, když tě přiváděla na svět, ale matka tvých dětí nezemře, až jim bude dávat život.“ Pak propukla v šílený smích.

Ashe se dotkl Rapsodiina ramena: „Pojď odtud pryč,“ řekl potichu. „Řekla ti, co jsi potřebovala vědět?“

„Nejsem si jista,“ řekla Rapsodie. Hlas se jí třásl, přestože nepociťovala strach; přesto byl v jejích slovech slyšet.

„Gwydione, už jsi dal sbohem svému otci? Umírá v očích všech, aby žil nikým nespatřen. Jsi pokrytec; z jeho živoucí smrti však budeš mít trápení i prospěch. Hořekuj nad tím, jenž lže kvůli muži, který ho naučil hodnotu pravdy, Gwydione; to ty zaplatíš za jeho nově nabytou sílu.“

„S!KLERIV!“ zavrčel Ashe mnohohlasým tónem, jaký Rapsodie nikdy dříve neslyšela; to slovo projelo Rapsodií jako nůž. V nitru tušila, že to slovo znamená *ticho,* a v daném jazyce to patrně bylo sprosté slovo. Tušila, že je to jazyk draků.

Ashovi se vehnala krev do tváří. Rapsodie viděla, jak mu pulzuje žíla na čele; byl celý rudý a velice se hněval.

„Už ani slovo, ty maniačko s jazykem wyrmů!“ vykřikl.

Rapsodie cítila chlad na povrchu jeho kůže; rázný a vypočítavý hněv draka v něm začínal vřít. Současně však byl až

podezřele klidný, a pokřivená manipulativní energie způsobila, že jí mrzly ruce a nohy. Uvědomila si, že Manwyn je také dítě wyrmů, dcerou dračice, a náhle se jí prudce rozbušilo srdce. Vzala Ashe za ruku.

„Pojďme," zašeptala naléhavě a tahala ho za paži. Vzpouzel se, neboť se ocitl až na samém pokraji zuřivého souboje vůlí. Při té vyhlídce zasáhla Rapsodii panika. Manwyn padla na kolena a začala pronikavě kvílet, až se rotunda otřásala v základech a ze stropu padaly na zem úlomky kamene a prach.

Ashe ještě pevněji stiskl Rapsodiinu ruku a očima se vpíjel do kvílející věštkyně. Kousek po kousku Rapsodie cítila, jak se jí vzdaluje, jak se soustřeďuje na pódium a sokyni, která tam klečela a teď se divoce kývala nad bezednou studnou. Vzduch byl téměř nedýchatelný – plný prachu a statické elektřiny. Zem se jim třásla pod nohama a nebeská klenba jako by měla každou chvíli vzplanout ohněm.

Rapsodie ještě jednou zatahala Ashe za rukáv, ale jeho odpor byl tentokrát ještě větší. Zhluboka se nadechla a zazpívala jeho jméno hlubokým a pomalým hlasem, do něhož vložila disharmonický přerušovaný tón, který rušil Manwynino kvílení, které rvalo ušní bubínky. Tón se v rotundě pomalu točil, přerušil jekot a šokovaná Manwyn ztichla. Ashe stačil jen zamrkat a v tu chvíli ho Rapsodie vyvlekla ze sálu. V uších jim zvonil a řičel hysterický Manwynin smích.

* * *

Asi na půli cesty od městských bran přestali utíkat. Ashe sám pro sebe nadával a splétal tak zajímavou tapisérii sprostých slov v mnoha různých jazycích a dialektech. Rapsodie se snažila si toho nevšímat, ale představa této obscénní mluvy ji nepříjemně fascinovala.

Zastavili se u jedné vyschlé studny a těžce oddechovali ve vlhkém horku posledních známek babího léta. Rapsodie pod

pláštěm hořela a třásla se vynaloženou námahou. Nakonec se podívala na Ashe.

„Bylo to skutečně nutné?“

„Ona si začala. Já jsem k ní nebyl nepřátelský.“

„To ne,“ připustila Rapsodie, „to jsi skutečně nebyl. Proč tě vlastně napadla?“

„Nevím,“ Ashe vytáhl cestovní láhev s vodou a podával ji Rapsodii. „Možná se cítila ohrožena; draci jsou v tomhle nevyzpytatelní.“

„To jsem si všimla,“ kývla a zhluboka se napila. Vrátila mu láhev. „No, je to za námi. Musím říct, že čím víc poznávám tvé příbuzné, tím míň se mi líbí.“

„A to ses ještě nesetkala s mou babičkou,“ Ashe se poprvé od té chvíle usmál. „To je nepřekonatelný zážitek. Doufejme, že se neobjeví v Cymrianské radě.“

Rapsodie se otřásla. „Ano, doufejme. Tak a co teď?“

Ashe se naklonil a políbil ji. Vysloužil si tak pobavený pohled dvou procházejících žebraček. „Jde se nakupovat.“

„Nakupovat? Žertuješ!“

„Ne. V Yarimu je několik báječných tržišť a určitě budeš chtít zajít za obchodníkem s kořením – znám tvou zálibu v podobných věcech. Chci si vybrat oblečení na naši poslední večeři a možná koupím něco zajímavého, co budu potřebovat k její přípravě. Kromě toho jsem nikdy neslyšel, že by sis nechala ujít příležitost k nákupům.“

Rapsodie se smála. „No, tak to je pravda,“ přiznala. „Doufala jsem, že nakoupím něco pro vnoučata a možná dárek k Grunthorovýrn narozeninám. Co myslíš, co by se mu asi líbilo?“

Ashe vstal a nabídl jí ruku, aby mohla také vstát. „Myslím, že by tě rád viděl v červených šatech s hlubokým výstřihem vepředu i na zádech.“ Rapsodie se na něj udiveně podívala. „Tak tedy dobrá, promiň; teď jsem myslel spíš na sebe. Tak Grunthor, hmmmm. Schovává si trofeje svých bravurních výkonů?“

Rapsodie se otřásla. Vždycky se jí hnusilo, když si válečníci ponechávali části těl svých poražených nepřátel. „Někdy.“

„No tak co třeba nějakou hezkou skříňku, kam by si ty troleje ukládal?“

„To se mi nelíbí.“

„Ale no tak. Mysli tvořivě. Jaký tvar by měla taková schránka asi mít? Myslím tím, co si schovává – hlavy? Pořiď mu kovovou skříňku se stojany na klobouky.“

Rapsodie přemýšlela. „Hlavy nesbírá – je dřina je uřezat. Krabice na doutníky by se asi tvarem hodila líp.“ Pozorovala, jak se mu v obličeji usadil pobavený a znechucený výraz. „No, byl to tvůj nápad.“

„To je pravda.“ Ashe vykročil k rušné části města, kam mířila většina lidí pohybujících se v ulicích. „Rapsodie, musím tě požádat o jednu laskavost.“

„Pro tebe cokoli.“

„Ještě nic neslibuj,“ pronesl vážně. „Vsadím se, že se ti to vůbec nebude líbit, stejně jako se mně nebude líbit tě o to poprosit.“

Vzdychla. „Nepochybně. O co jde?“

Postavil se proti ní. „Možná ti to nebude dávat žádný smysl. Manwyn tam uvnitř řekla něco, co jsi neměla slyšet. Ne proto, že bych chtěl před tebou něco tajit, ale když o tom víš, ohrožuje to tvoje bezpečí, stejně jako bezpečí ostatních.“ Vzal její ruce do svých. „Mohla bys mi věřit natolik, že bys tu vzpomínku nechala být – alespoň na chvíli? Než nebezpečí pomine?“

„Chceš ze mě dělat naprostého idiota?“ ohradila se zlostně. „Co mi to tu vykládáš, to je nějaká cymrianská hatmatilka?“

„Obávám se, že svým způsobem ano. Chci to ale hlavně proto, aby ti nehrozilo žádné nebezpečí, nic jiného v tom není. Nechci, aby ti někdo ublížil. Věříš mi?“

Vzdychla: „Zřejmě ano.“

Ashe se ostře zasmál. „To zní skutečně přesvědčivě.“

„Ashe, a co vlastně čekáš?“ Rapsodiino rozčilení rostlo. „Tak napřed se musím dívat do očí výstřední věštkyni, která mluví v hádankách, a pak musím totéž poslouchat od tebe. Co po mně vlastně chceš? Co tím myslíš, abych nechala tu vzpomínku být?“

„Máš pravdu,“ řekl tiše. „Rapsodie, chápu, že to je pro tebe nesnesitelné. Vzpomínky jsou pro tebe něco jako poklady. Jako takové je mohu pro tebe sbírat, ale jen pokud bys mi to dovolila. Mohu je uložil do čislé nádoby, do nějaké cévy, stejně jako jsi ty uložila kus mé duše, a schovám je tam až do chvíle, než pomine nebezpečí.“

„Něco jako byla tvoje nabídka ohledně mých nočních můr? Skrýt je v perle?“

„Ano, přesně tak. Pojmenuj čistou nádobu, přikaž jí, aby pro tebe v sobě uchovala tu vzpomínku, a ona opustí tvou mysl a vrátí se k tobě, až si ji budeš chtít vyzvednout.“

Rapsodie si třela spánky. „Jak poznám, že si ji mám vzít zpátky, když se na ni nebudu vůbec pamatovat?“

„Připomenu ti ji. A nechám ti nějaké znamení pro případ, že by se mi něco stalo. Navrhuji toto: při naší poslední večeři ti vysvětlím všechno, čemu právě teď nerozumíš. Nenechám si nic pro sebe. Posedíme v altánu – na Elysianu můžeme mluvit volně o všem – a já ti dám jistotu, že existuje místo, kde se přechová vzpomínka na ten večer společně se vzpomínkou na rozhovor s Manwyn.“

„To nemohu. Je mi líto, ale potřebuji tu informaci, co mi předala.“

„Mám na mysli rozhovor, který proběhl až *potom,*“ odpověděl Ashe. „Ostatní si klidně pamatuj. Rapsodie, prosím, pochop, že bych po tobě nic takového nežádal, kdybych opravdu nemusel. Poslechneš si, co ti musím říct, až se vrátíme na Elysian. Pokud i pak zamítneš můj návrh, budu ctít tvé rozhodnutí. Ale prosím, přemýšlej o tom.“

„Dobrá,“ souhlasila zdráhavě. „A teď pojďme nakupovat.“ Zhluboka vydechla, když viděla, jak se mu v obličeji objevil

úsměv. Nebyla si jista, co je horší – vidina toho, že se po návratu na Elysian rozejdou, nebo nutnost dozvědět se o dalších klamech a podvodech, které mají Cymriané patrně v krvi. Na každý pád to bylo jedno. Oboje brzy skončí.

51

Rapsodie konečně smetla všechny drobečky ze lněných ubrousků, pečlivě je poskládala a položila je na židli, na které seděla. Ashe byl také v domě, odnesl nádobí ze stolu, umyl je a uklidil do skříněk. Rapsodie znovu postavila doprostřed stolu vázičku se zimními květinami a usmívala se, když se něžně dotýkala pevných okvětních lístků. Obdivovala jejich krásu a odhodlání. Křehčí květy letních a raně podzimních rostlin uvadly a zmizely, ale tyhle květiny stále kvetly, i když se dostavily první sněhové přeháňky – zarputile se odmítaly pokořit bílé barvě zimy a vnášely do zmrzlého a bílého světa jasnou barvu.

Rapsodie byla pohroužena do svých myšlenek, když se Ashe vrátil a spatřil ji, jak si jednou krvavě rudou květinou přejíždí po tváři. Zastavil se několik metrů od ní a pozoroval ji; očima se vpíjel do nádherného obrazu, který tak mimoděk vytvořila.

Zlaté vlasy měla vyčesané do lesklého pletence a účes zpevňovaly drobné bílé sušené květiny, které vypadaly jako malé hvězdičky. Několik jemných pramínků se jí táhlo podél tváří a dopadalo na šíji. Oblékla si nádherné elegantní dlouhé šaty ebenové barvy, zhotovené z canderského moaré. Šaty měly vysoký límec a širokou sukni a lemy zdobily úzké proužky jemné krajky, která ji šimrala na zápěstí a na krku. Kromě pleti na obličeji a na rukou ji šaty zahalily celou, ale střih byl tak dokonalý, že dal náležitě vyniknout překrásným liniím jejího těla.

Ashe cítil, jak se v něm zatajil dech. Přemýšlel o čase, který spolu strávili, a uvědomil si, že dnes poprvé mu dala možnost

zhlédnout ji v celé nádheře; zdůraznila křivky svého krásného těla a zkrášlila se tak, aby vynikla její přirozená krása. Výsledek byl ohromující. Drak odhadoval její moc, která by dokázala zmanipulovat a omámit celé populace obyvatelstva, ale nevyužita dřímala v jejím nitru, zatímco muž oceňoval, že dodržuje úmluvu a že se takhle nádherně vystrojila jen kvůli němu, protože chtěla, aby měl hezkou vzpomínku na jejich poslední společnou noc na Elysianu.

Netrvalo dlouho a myšlenky se jí přestaly toulat. Otočila se k němu a věnovala mu takový úsměv, až se mu podlomila kolena. S nestrojenou grácií si podržela nařasenou sukni a sešla ze schodů; s napřaženými pažemi mu šla v ústrety. Vzal její ruce do svých a nezně je políbil; pak ji objal a všemi smysly vychutnával sladkou vůni a teplo těla pod jemnou hedvábnou látkou šatů. Drak se s požitkem oddával všem vjemům, které skýtala tato nádherná studnice pokladů, a nebylo nijak lehké udržet dračí touhu na uzdě.

„Děkuji ti za skvělou večeři," řekla, uvolnila se mu z objetí a usmívala se na něj. „Kdybych věděla, jak báječně umíš vařit, přenechala bych ti tu práci časněji."

Zasmál se a ukazováčkem jí přejížděl po tváři. „Ne; daleko větší zábava je při spolupráci," prohlásil, vzal ji za malou ruku a nabídl jí rámě; vydali se na procházku po zahradní pěšině. „To platí pro všechno, co s tebou dělám rád. Sebelepší výkon v jakékoli činnosti za moc nestojí, když schází partner, který to dokáže náležitě ocenil." Pozoroval, jak jí alabastrová pokožka znachověla a nepřestával se divit, že někdo, kdo dokáže být tak zemitý, koho nevyvedou z míry vtípky a chování ani toho nejhrubšího zrna, tak snadno zčervená, když je s ním o samotě. Toho si hluboce vážil.

„Pojď do mé náruče a zatancuj si se mnou," pronesl mírně. Dojetí a citové pohnutí mu zahltily celé srdce. Aby se jimi nedal zadusit, přitáhl si Rapsodii do náruče a hýčkal ji na rameni. „Měli bychom trochu cvičit, protože až tě uvidím příště, bude to tajné

setkání na královské svatbě v Bethany. Kdybychom tam měli tančit tak, aby si nás nikdo nevšiml, vůbec by se nehodilo, abych ti šlapal na nohy.“

Rapsodie se od něj odtáhla s prudkostí, která ho šokovala. Pobledla a tvář měla bílou jako alabastr. Její oči mu pátravě zkoumaly obličej a byly plně starého smutku, který se jí podařilo setřást až po chvíli.

„Už se připozdívá,“ řekla znepokojeně. „Měli bychom si promluvit a pak provést ten pojmenovací rituál.“

Ashe přikývl a připadal si, jako by ho o něco okradla. Tanec by mu poskytl příležitost držet ji ještě chvíli v náručí, ještě chvíli prožívat svoje i její štěstí. „Jsi připravena?“ zeptal se a ukázal na altán. Dohodli se, že právě tam odhalí svá tajemství a pak jí odejme vzpomínku na tuto noc. Sklopila oči a Ashe vycítil, jak je stále neklidnější; zavrtěla hlavou.

„Ještě ne,“ řekla a otočila se k lavičce v odlehlé části zahrady. „Můžeme se tady na chvíli posadit? Musím ti něco říct a chci si pamatovat, že jsem ti to řekla.“

„Jistě.“ Ashe jí pomohl překročit nízkou kamennou zídku a pak ruku v ruce usedli na lavičku. Upravila si záhyby sukně; Ashe si sedl vedle ní a vyčkával, co mu to vlastně musí říct.

„Než mi sebereš vzpomínku na zbytek této noci, chci, abys věděl, že jsi byl skutečně dobrý,“ řekla a temně zelené oči jí ve tmě jiskřily.

„Rapsodie, to je prostě neuvěřitelné,“ prohlásil Ashe žertem. „Zrovna když jsem si myslel, že to už není vůbec možné, tak přijdeš s dalším nápadem, jak mě sexuálně vzrušit. Řekla bys to, prosím tě, ještě jednou?“

„Byl jsi skutečně dobrý,“ opakovala a opětovala úsměv. „Mám se tady a hned teď svléknout?“

„Nepokoušej mě,“ zaprosil a dumal, zda to je jen chytrý manévr, který má oddálit jejich posezení v altánu. Věděl, že není právě šťastná z toho, co se má dnes večer stát, a přestože mu

věřila, její ochota ho poslechnout a následovat přece jen měla své meze. „Promiň, tak co jsi mi vlastně chtěla říct?“

Obličej jí zvážněl a oči potemněly v pološeru, v němž svítily jen papírové lampióny, které Ashe rozvěsil po celé zahradě. „Chci, abys věděl, že ve všem, co jsi mi řekl tehdy, když jsi poprvé přišel na Elysian, jsi měl pravdu, přestože jsem to v tu chvíli ještě nevěděla.“ Hleděla si na složené ruce, pak zvedla hlavu a podívala se mu do očí; oči se jí leskly – buďto hloubkou zadržovaného citu, nebo slzami.

„Chci, abys věděl, že si velice cením času, který jsme spolu strávili, a jak jsi sám řekl, stálo to za to po celou dobu, co to trvalo. Jsem – jsem moc ráda, že se z nás stali milenci. A jak jsi správně řekl – bylo to mnohem lepší.“ Ashe pozoroval, jak se jí přes řasy přehoupla světélkující slza a pomalu se koulela po tváři.

„Ještě než se tak stalo, i tak jsem se s tebou cítila moc dobře. Myslím si, že dobří milenci se z nás stali proto, že jsme se nejdříve stali dobrými přáteli. A vzhledem k tomu, že nakonec nám ze všeho zbude jen to přátelství, chci být i nadále s tebou zadobře, pokud to ovšem okolnosti dovolí. Nikdy jsem se nepletla mezi muže a jeho manželku a nehodlám s tím začít ani teď. Jestli ti to tedy nezpůsobí nějaké problémy – a ani Paní Cymrianů – prosím měj na paměti, že kdybys mě kdykoli v čemkoli potřeboval, jsem tady pro tebe – myslím tím, že ti pomohu.“ Proud slov zrozpačitěl, až se úplně zastavil. Chvíli hleděla na altán.

Ashe z ní rozbolelo srdce. Natáhl ruku a zachytil slzu, která už sjela až na bradu, a pak ji něžně pohladil po tváři. Položila svou ruku na jeho, pak ji chytila a ukryla do své malé pěsti.

„Gwydion ap Llauron ap Gwylliam a tak dále, miluji tě a vždycky budu,“ řekla, když se na něj znovu podívala. „Je to ale láska, která nikdy neohrozí tvoje štěstí; je tu, abych ti mohla být vždy ve všem oporou. Děkuji ti za ten čas, který jsi mi věnoval, a za tu příležitost. Znamená to pro mne víc, než bys mohl tušit.“

Ashe už to nemohl vydržet. Vzal její krásný obličej do rukou a líbal ji ve snaze ukonejšit ji beze slov, jak nejlépe to dokázal. Rty měla teplé, ale na jeho polibky nereagovaly; jemně mu odtáhla ruce ze svého obličeje a přátelsky je stiskla.

„Teď už jsi připravena?“ zeptal se a pokývl k altánu.

Rapsodie vzdychla. „Ano, myslím, že ano,“ řekla a vstala. „Jen si ještě dojdu pro harfičku; buduji potřebovat pro pojmenovací rituál.“

„To může počkal,“ řekl Ashe. „Napřed si promluvíme. Pak provedeme pojmenovací ceremoniál. Potřebuji ti něco říct a také se tě potřebuji na něco zeptat.“

„Dobrá,“ odpověděla, „to je dost zajímavé, já totiž taky.“

* * *

Altán měl vynikající polohu – naskýtal se z něj ten nejúchvatnější pohled na celý Elysian a ze studených kamenných laviček viděla Rapsodie do všech svých zahrad; ty se teď připravovaly na dlouhý spánek, který chystala nastupující zima, i na domek, po němž se pnul břečťan a měnil barvy od temné zelené po melancholicky hnědou. V dálce viděla vodopád, který teď, na konci podzimu, oplýval velkým množstvím dešťové vody. Čeřil vodu v jezeře, které obklopovalo ostrov, jako by jej drželo v náruči.

Rapsodie letos poprvé pocítila ve vzduchu chlad; blížila se zima. Její zahrady brzy ztichnou a odletí hejna ptáků, která si našla cestu do podzemí a vybudovala si zde ve stromech hnízda. Skrytý ráj ztratí svou barevnost a uloží se k zimnímu spánku. Přemýšlela, nakolik může chlad přičítat pravidelné změně ročního období a nakolik skomírání ohně ve své duši, když cítila, jak se blíží konec její lásky. Elysian bude ležet ladem a jen tiše přežívat a všechna blaženost bude tatam. S Rapsodií to bude stejné.

„Rapsodie?“ Ashův hlas ji vrátil do přítomnosti.

Vytrhla se ze snění a pohlédla na něj. „Ano? Promiň. Co musím udělat?“

Ashe si k ní sedl na kamennou lavičku a natáhl ruku. Na dlani mu ležela obrovská perla, mléčně bílá s měňavou černí, která ji obkružovala. „Je to starobylý artefakt ze země, kde ses narodila a která teď leží pod hladinou moře,“ pronesl obřadně. „Skrývá v sobě tajemství moře a teď, na zemském povrchu, se jí svěří ještě jedno tajemství. Pojmenuj ji, Rapsodie, a ona v sobě podrží vzpomínku na tuto noc až do chvíle, kdy pomine nebezpečí a budeš si ji moci opět vyzvednout.“

Rapsodie vzala perlu do rukou. Vypadala sice pórovitě, ale Rapsodie cítila její pevnost a neproniknutelnost; jedna vrstva za druhou, všechny stvořené ze slz oceánu. Zavřela oči a začala zpívat pojmenovací píseň; přizpůsobovala svůj hlas vibracím, které vycházely z perly, až oboje znělo jednohlasně.

Otevřela oči. Z perly začalo vyzařovat pronikavé světlo, které zaplnilo celý altán. Perla byla úplně průhledná a nejjasnější světelný bod se dal rozeznat v samém jádru pod jednotlivými vrstvami. Rapsodie do své písně vetkala příkaz, který po ní chtěl Ashe: aby perla uchovala vzpomínku na tuto noc.

Když dozpívala, vrátila Rapsodie rozzářenou perlu Ashovi. Vstal z lavice a došel k prázdné zlaté kleci; položil perlu dovnitř. Pak se vrátil a opět usedl vedle Rapsodie, uchopil ji za ruce, ale ještě než stačil promluvit, zarazila ho.

„Počkej ještě chvíli, Ashe. Než mi začneš cokoli povídat, chci si tě ještě naposledy pořádně prohlédnout.“ Oči si zkoumavě prohlížely výraz jeho očí, linii obličeje, barvu vlasů a celkový dojem, jak vypadal v pohledné námořnické uniformě a plášti s kápí. Zavřela oči a zhluboka se nadechla; chtěla zachytil jeho vůni ze vzduchu, který jej obklopoval; malovala si v duchu sama pro sebe obraz, který v ní zůstane až do konce života. Nakonec sklopila oči.

„Tak dobře, jsem připravená.“

„Výborně," Ashe se nervózně usmíval. „Rapsodie, musím ti říct něco dost nepříjemného, a ani pro tebe nebude lehké to vyslechnout. Ale než se do toho pustím, chci se tě zeptat ještě na jednu poslední věc. Prosím, vyslechni mne."

„Jistěže. O co jde?"

Zhluboka se nadechl; snažil se být velmi něžný. „Ario, vím, že jsi mi nikdy neodmítla nic, oč jsem tě žádal, a prokázala jsi mi tolik dobrodiní, o která jsem ani nežádal, takže mi připadá neuvěřitelné, že bych měl po tobě ještě něco chtít, ale musím. Je to ta nejdůležitější věc, o kterou tě žádám, a týká se nejen mne, ale – při troše štěstí – i sjednoceného cymrianského lidu. Budeš o tom přemýšlet, prosím?"

Rapsodie se mu podívala do očí; zářily a vypadalo to, že Ashe má pláč na krajíčku. Drobné hvězdičky, které obklopovaly podivné vertikální štěrbiny, jež tvořily jeho zorničky, se třpytily tak, jak to u něj ještě nikdy neviděla. Zavřela oči a vpíjela se do tohoto obrazu, aby si jej zapamatovala pro budoucnost. Po zbytek svého života si ho za osamělých nocí bude představovat přesně tak, jak vypadá teď. Věděla, že jí tenhle nápad jednou přinese útěchu.

„Jistěže. Jistěže budu," odpověděla a pro jistotu mu ještě přátelsky sevřela ruku. „Ashi, už jsem ti říkala, že budu vždycky tvou přítelkyní a spojencem. Můžeš po mně chtít, cokoli potřebuješ, a já udělám všechno, abych ti pomohla, pokud to bude v mých silách."

Usmál se, obrátil její ruku a políbil ji. „Slibuješ?"

„Ano."

„Výborně. Provdej se za mne." Ta slova mu vyletěla z úst, ještě než před ni stačil pokleknout na zem.

„To je absurdní, Ashi," Rapsodie vypadala nazlobeně. „Vstaň. Co po mně doopravdy chceš?"

„Promiň, Rapsodie, ale doopravdy chci tohle a nic jiného. Už od samého začátku. Nikdy jsem o tom nežertoval, ani jsem s tím nepřišel, než jsem si byl dostatečně jistý, že mě vyslechneš bez

předsudků. Nikdy v životě jsem nemyslel nic tak vážně jako tohle.“ Pozoroval, jak pobledla, chytil ji za obé ruce a rychle pokračoval, aby mu nemohla skočit do řeči a bez rozmyslu odpovědět.

„Vím, že už dlouho žiješ v přesvědčení – a můj otec tě v tom jen utvrzuje –, že existuje jistá hierarchie, koho si smíš nebo nesmíš vzít, což je svým způsobem dost dobrý důvod, jak nám oběma odepřít štěstí a našim lidem tu nejlepší Paní Cymrianů, jakou by mohli mít. Ario, to není pravda. Cymriané se mohou rozhodnout, kdo bude vládnout, ale jinak je to svobodný národ. Když se sejde Rada, která má korunovat Pána Cymrianů, mohou jmenovat nebo zamítnout, koho se jim zachce.

A já vím, že když mě vyhodí, tak si společně postavíme ten nejkrásnější kozí chlívek, jaký jsi kdy viděla, a naše dny budou požehnané štěstím a soukromím. Nebo si zvolíš jinou možnost a budeš vládnout na dvoře Lirinů; moc dobře vím, že by tě tam jednoho dne chtěli mít. Pak budu tvým oddaným pomocníkem a budu ti masírovat záda a krk, jak budeš muset celé dlouhé dny sedět na nepohodlném trůně. Budu ti ve všem oporou a oddaným manželem.

Naprosto jistě vím, že v žádném případě nedokážu žít bez tebe. Nemyslím to jako květnatý kompliment, myslím do doslovně. Jsi můj poklad. Určitě víš, co to znamená pro draka. Nemohu si ani dovolit uvažovat, že by ses jakkoli vytratila z mého života, neboť mám strach, že by mě přemohla má druhá podstata, a to by vedlo ke zkáze celého kontinentu. Rapsodie, moc tě prosím, vezmi si mě. Vím, nezasloužím si tě – plně si to uvědomuji – ale ty mě přece také miluješ, moc dobře to vím, a já v tvou lásku věřím. Dal bych cokoli…“

„Přestaň, prosím,“ zašeptala Rapsodie. Slzy jí stékaly po tvářích a ruce se jí chvěly.

Ashe zmlkl. Šokovaný výraz v jejím obličeji byl tak očividný, až se zarazil, a v obličeji se mu zračila bolest, kterou cítil. Zdálo se to jako věčnost, než konečně znovu promluvil: „To je tak

těžké představit si, že jsi mou ženou, Rapsodie? To jsem tě tak vyděsil, že…“

„Přestaň,“ opakovala bolestným hlasem. „Jistěže ne; proč říkáš něco tak ošklivého.“ Začala vzlykat a obličej skryla do dlaní.

Ashe ji vzal do náruče. Držel ji tak dlouho, než příval slz polevil, a pak vytáhl z náprsní kapsy lněný kapesník a podal jí ho.

„Snad ani nemusím říkat,“ pronesl a pozoroval, jak si utírá slzy, „že takovouhle reakci jsem tedy neočekával.“ Hlas zněl sice nenuceně, ale pohlížel na ni s obavami.

„Vím, jak se cítíš,“ řekla a podávala mu zpátky kapesník. „Taky jsem neočekávala zrovna takovouhle otázku.“

„Já vím,“ zvedl jí bradu, aby si viděli do očí. „A omlouvám se. Už jsem ale nesnesl pomyšlení, že bys dál žila s představou, že bych se někdy oženil s někým jiným než s tebou. Existuje určitá hranice, a je dost jednoznačná, co jsem ochoten udělat pro svého otce, a uvědomuji si zodpovědnost Pána Cymrianů. Tou hranicí je má láska k tobě. A ta pochopitelně vyhrává. A přestože si chvíli nebudeš tuto noc pamatovat, doufám, že někde hluboko ve tvém nitru tohle zůstane, že si to zapamatuješ a přestaneš se cítit tak zoufale, jak se teď oba cítíme.

Ario, vůbec mi nezáleží na všech těch záležitostech a lidech. Prosím, buď sobecká, alespoň jedenkrát v životě. Rozhodni se tak, abys byla šťastná. V tom za tebe nemohu mluvit, ale vím jediné: miluji tě tolik, že se to nedá ani popsat, a dal bych život za to, abys byla šťastná. Neumím si představit větší radost, než kdybys souhlasila a stala se mou manželkou. Prosím, zapomeň na všechno okolo; odpověz mi, ale nepohlížej na mne jako na někoho v určitém postavení, ale jako na muže, který tě miluje.“

Z jeho hlasu zněla přímočarost, srozumitelnost, která prorazila hory námitek, a položila jí rozhodnutí přímo k nohám.

Rapsodie na něj pohlédla novýma očima, které už nekalily žádné slzy. Jako by jí Ashe ukázal pěšinu v temném lese, v tom

lese, kde byla ztracená od chvíle, kdy všichni Tři vstoupili do této země, do tohoto zrůzněného místa, souženého programy a nadějemi ostatních, ovládaného diktátem jejich potřeb a předsudků. A také jejími předsudky: od samého počátku předpokládala, že jejich vztah nemá žádnou budoucnost, protože se každý narodil v jiné společenské vrstvě, ale Ashe tohle naprosto pomíjel a odmítal o tom diskutovat. Teď pochopila, že celou dobu věděl naprosto přesně, co chce, že jen čekal, až si byl naprosto jistý, že ho miluje.

Jak jí hladil cestičky na tváři, kudy se ubíraly slzy, Rapsodie si vzpomněla na jeden ze svých rozhovorů s otcem; bylo to nedlouho před tím, než utekla z domova. *Jak se stalo, že o naši rodině začala vesnice smýšlet jinak?* ptala se ho tehdy. *Když ses oženil a mámou všichni tak opovrhovali, proč jsi zůstal?*

Pamatovala si jeho obličej, vrásky kolem očí, jak se na ni usmíval, a ruce dál leštily dřevořezbu, kterou zhotovil; nedokázal nikdy zahálet. *Pokud v životě najdeš jedinou věc, ve kterou uvěříš víc než ve všechno ostatní, jsi sama sobě povinována postavit se za ni – už tě nikdy znovu nepotká, holčičko. A pokud v ni budeš neochvějně věřit, světu nakonec nezbude nic jiného než přijmout tvůj názor. Protože kdo ji zná lépe než ty? Neboj se zaujmout obtížný postoj, drahoušku. Najdi tu jedinou věc, na které skutečně záleží – a všechno ostatní se vyřeší samo.*

Jednou jí tato vzpomínka připomněla, že zachová věrnost Bolgům. Teď hleděla Rapsodie do Ashových očí a znovu pochopila, co měl otec na mysli. Bylo to, jako by jí z ramen spadly těžké pláště; naříkající hlasy jí zmizely z uší a ponechaly tam jen píseň jednoho muže, muže, který jí vzal celé srdce. Nabízel jí ruku, která ji odvede ven z toho lesa a zavede ji tam, kde chce být. Provede to s neochvějnou jistotou, jako jí kdysi ukázal cestu k doupěti Elynsynos v Tyrianu. Zoufale ho chtěla následovat.

„Ano," řekla a její hlas byl tichý, téměř neslyšitelný kvůli slzám, které jí ucpaly hrdlo. Odkašlala si; nelíbilo se jí, jak to

poprvé zaznělo. „Ano," řekla znova, tentokrát čistěji a s větší jistotou. Ashův obličej se jí začal měnit před očima – to slovo mu vehnalo horkost do tváří a dračí oči zářily štěstím. Žalostný strach, který se skrýval pod zdánlivě klidným povrchem, začínal prchat a Rapsodie pozorovala, jak ho začíná zavalovat vlna štěstí.

„Ano!" vykřikla a použila svou pojmenovací schopnost, aby se to slovo nedalo vzít zpátky. Tón zazvonil v altánu a odrážel se ozvěnou od skalních stěn, zakroužil nad jezerem, kde si zatančil s vodopádem, a zazněl v něm smích, jak se vyhoupl na břeh jezera. Nota k sobě přibrala další harmonické tóny a všechna místa v podzemní jeskyni potvrzovala, že její rozhodnutí je správné. Ve vzduchu kolem nich zněla píseň radosti.

Ohně na Elysianu též souhlasně zaplály a tráva, která už byla suchá a ztuhlá zimním spánkem, se opět zazelenala, jako by ji pohladila ruka jara. Květy v zahradě, jež zadržovaly poslední známky své krásy, opět rozkvetly společně s rudými zimními květy, které zdobily stůl v domě. Jakmile přes ně přejel ten lehký melodický tón, nasály zpět barvy, vztyčily se k obloze a nadšeně rozkvetly v tetelícím se ohňostroji, který sahal až k nebeské báni.

Ashe okouzleně pozoroval ohňostroj barevných květin a pak pohlédl na Rapsodii, která rovněž hleděla k nebi – v nádherných očích se jí odrážely všechny jasné barvy.

„Panečku," zasmál se, „jsi si jistá?"

Rapsodie se smála s Ashem a veselí v ní uvolňovalo svíravé napětí. Už dost dlouho prožívala velkou osamělost a navíc cítila, že je povinována ctít Ashovo postavení. Vyháněla napětí z duše a znělo to jako zvonkohra lehkého vánku; zvuk jejího smíchu se spojil s tónem hlasu, kterým vyslovila svůj souhlas, a obrovská jeskyně se naplnila hudbou, jaká zde ještě nikdy nezazněla.

Ashe vzal její obličej do dlaní, s opojnou radostí jej zkoumal a vpálil si tento obraz do srdce. Dobře věděl, že si potřebuje podržet památku na tento okamžik pro chvíle, které mají přijít. Pak se sklonil a jejich rty se spojily. Ten polibek byl tak něžný, že ucítil, jak se v ní opět hromadí slzy.

Vstali, oba zahlceni vášní, kterou v nich polibek vznítil. Stáli tak dlouho, než světlo začalo zářit méně a méně a hudba utichala – zůstával po ní zvonivý tón, jenž ještě chvíli zněl a pak zmizel nadobro. Jak ze vzduchu unikalo teplo, Rapsodie se od Ashe odtáhla, ale hleděla na něj očima, které se už sice zklidnily, ale přetrvávala v nich tichá spokojenost, která Ashe rozechvívala.

„Jsem si jista," řekla prostě. Vzal ji do náruče a držel ji tak pevně, jak jen mohl; chtěl, aby se mu ten okamžik zapsal do srdce. Bylo potřeba, aby kouzlo ještě chvíli vydrželo – musí jí přece něco říct.

52

Ashe ji nakonec pustil z objetí a Rapsodie znovu usedla na lavičku.

„No, tak tohle bylo zajímavé," podotkla a uhladila si hedvábnou sukni. „Nemohu se dočkat přídavku. Tak co to je, co mi musíš říct?"

Ashe se otřásl. Věděl, jak těžké bude sdělit jí všechno potřebné, a nechtěl ještě ničit to štěstí, jež z nich dosud vyzařovalo.

„Zazpívala bys mi, Rapsodie?" požádal ji a usadil se jí u nohou.

„Zdržuješ," hubovala ho. „Mám takový pocit, že tohle bude dost dlouhá noc; ještě toho musíme tolik probrat, a navíc ten pojmenovací rituál. Hned brzy ráno musím odejít, takže navrhuji toto: povíš mi, co potřebuješ, pak tě ještě já o něco poprosím, pak tě přejmenujeme a nakonec ti zazpívám. Vyhovuje?"

Ashe vzdychl. „Tak dobře," snažil se nedat najevo svou nespokojenost. „Prosím, pochop, že bych raději na místě zemřel, než ti povědět, co musím."

Rapsodie vypadala znepokojeně. „Proč?"

„Protože vím, že co mám v úmyslu ti povědět, tě zraní, a určitě už musíš vědět, že něco takového si nepřeji.“

Rapsodii se do tváře vrátil klid. „Dobrá, Ashi. Tak mi to prostě řekni.“

„Za nějakou dobu tě osloví můj otec a požádá tě, zda bys ho doprovodila na cestě. Neznám cíl této cesty, ale na tom stejně nezáleží. Nikdy se tam nedostanete.“

„O čem to mluvíš?“

Ashe se jí zahleděl do očí. „Rapsodie, prosím, už tak je to pro mne dost těžké. Teď prostě jen poslouchej a já ti pak vysvětlím, co budeš chtít. Až se všechno dozvíš a budeš chtít vzít zpátky svoje svolení k uchování této vzpomínky, pochopím to a budu tvé rozhodnutí respektovat.“

Rapsodie mu na znamení souhlasu stiskla ruku. „Tak povídej,“ vyzvala ho laskavě.

„Až budeš putovat s Llauronem, asi v polovině cesty vás přepadne Pěnkava se skupinou zrádců, kteří stojí na její straně. Pěnkava vyzve mého otce k souboji na život a na smrt, což je jeden z rituálů, jak získat Llauronovo postavení. Llauron nebude mít jinou možnost než výzvu přijmout a Pěnkava ho v souboji zabije.“

Rapsodie se vyděsila a vyskočila z lavičky. „*Cože?* Ne. To se nestane, Ashi. Nedovolím, aby k tomu došlo.“

„Ario, nedokážeš tomu zabránit. Bude tě vázat přísaha mému otci, že se za žádných okolností nebudeš do ničeho vměšovat. Budeš si muset vybrat: buď přihlížet, jak umírá, anebo porušíš svůj slib a budeš muset odevzdat Denní hvězdu Clarion; je mi to moc líto,“ řekl zlomeným hlasem a sledoval, jak se jí do tváře vkrádá zděšení – byl to týž obličej, který ještě před chvílí celý zářil štěstím.

Rapsodie se obrátila a svírala si pažemi žaludek; bylo jí na zvracení. Ashe dračími smysly vycítil, jak jí mizí krev z obličeje a rukou, jak bledne a celá se třese. Nakonec se k němu opět

otočila a v očích měla tak nevěřícný výraz, až mu to sevřelo srdce.

„Nemohu uvěřit," mluvila pomalu, „že ses spolčil s Pěnkavou a naplánoval s ní spiknutí proti vlastnímu otci a jeho vraždu."

Ashe svěsil hlavu. „Máš pravdu jen napůl," pronesl tiše. „S Pěnkavou jsem se nijak nespolčil."

„Pak tedy s kým? S kým ses spolčil?"

Ashe se odvrátil, nevydržel její upřený pohled. „S vlastním otcem."

„Podívej se na mě," přikázala Rapsodie přísně. Ashe na ni pohlédl a v obličeji měl výraz viny. „O čem to mluvíš?"

„Od chvíle, co jsi sem přišla, má můj otec v plánu využít tvé pomoci při dosažení vlastních cílů. První cíl je očistit zem od F'dora, i když se domnívám, že tohoto cíle se poněkud vzdává ve prospěch svého druhého cíle."

„A sice?"

„Llaurona už velice unavuje jeho existence v lidské podobě," prohlásil Ashe dutým hlasem. „Má v sobě dračí krev, ale tahle část jeho podstaty v něm jen dřímá. Stárne, má bolesti a uvědomuje si, že ho čeká smrt, která se blíží daleko rychleji, než bys myslela. Chce, aby se celou svou podstatou stal wyrmem. Pokud se mu to povede, získá nesmrtelnost a sílu přírodních živlů, kterou ty, tví firbolgští přátelé a já už vlastníme, ale jeho moc bude daleko větší. Ario, on bude moci splynout s přírodními živly; kde ty můžeš ovlivnit či ovládat oheň, tam on *bude* ohněm. Nebo vodou či etherem; na tom nezáleží."

„Jako Elynsynos?"

„Přesně tak. A stejně jako Elynsynos i on se bude muset za tímto účelem zřeknout své formy smrtelníka a získat živelnou formu, aniž by zemřel dříve, než přejde do živelné podoby, po níž tak touží. Jakmile zjistil, že Pěnkava proti němu osnuje spiknutí, a to už je dost dávno, začal všechno plánovat tak, aby z celé situace získal prospěch pro sebe. Ta poslední část – tvoje

role v jeho plánech – je jeho poslední manipulace, aby získal to, co chce.“

Hleděli si s Rapsodií do očí. Nakonec se zadívala do svých zahrad a na jezero a pomalu vstřebávala, co jí Ashe pověděl. „Ale řekl jsi, že bude zabit.“

Ashe sebou trhl. „Každý tomu uvěří – i ty, Rapsodie. Bude s sebou mít bylinky a léčivé lektvary, aby si přivodil smrtelný stav, takže až budete s Pěnkavou prohlížet jeho tělo, obě uvěříte, že zemřel.“

Rapsodie přešla altán a sedla si na první schod, který vedl do zahrady. Podívala se přes jezero na vodopád a snažila se utřídit myšlenky, které se jí chaoticky honily hlavou. „A jaký to má smysl? Přesvědčí Pěnkavu a mne, že je mrtvý, přestože nebude? Čeho tím chce dosáhnout?“

„Pěnkava je spolčena s F’dorem, ale patří k těm, kteří to tají. Llauron už nějakou dobu ví, že F’dor má komplice mezi jeho lidmi, ale donedávna neměl jistotu, kdo to vlastně je. Když bude Pěnkava přesvědčena, že je Llauron mrtvý, nakonec bude chtít předat tuto informaci F’dorovi, a na to čekám já, protože ji budu sledovat. Možná s ní půjdou i další přeběhlíci, takže poznám, koho ještě budu muset zabít.“

Podívala se na něj přes rameno a oči jí zeleně plály: „Ashi, ale proč zrovna já? Proč musí Llauron podvádět i mě? Proč to slyším od tebe a ještě pod rouškou vědomí, že na to všechno zapomenu? Proč mě jednoduše nepožádal o pomoc? Prosazuji nové sjednocení Cymrianů tak silně, že mi Achmed i Grunthor už vyhrožovali, že mé svrhnou ze skály, když s tím nepřestanu. Bohové, to jsem tomu muži neprokázala dost loajality a přátelství?“

Ashe chřadl pod jejím upřeným pohledem. „Jistěže ano. Existují však dva důvody. Zaprvé, oba očekávají, že se cesty zúčastníš jako doprovod, Pěvkyně a Pojmenovatelka. Llauron i Pěnkava vědí, že mluvíš pravdu a nic než pravdu na základě vlastních zkušeností. Když budeš přesvědčena, že Llauron

zemřel, pak tomu uvěří i celý svět. Bude to tvoje úloha, oznámit všem tuhle zprávu. Llauron i Pěnkava s tím počítají. Pěnkava si tím zajistí právo stát se novou Paní Filidů, Llauron bude mít potvrzenou svou šarádu. Možná, že kdybys nebyla tak upřímná a poctivá, snad by ti to i řekl a doufal by, že mu v jeho plánech pomůžeš. Obávám se však, že tě tvoje pověst převyšuje, drahoušku."

Na rtech se jí už tvořila ostrá odpověď, protože si vzpomněla na tato slova v Michaelových ústech, ale všechno hned s hořkostí spolkla. Opět pohlédla stranou ve snaze ušetřit ho zuřivosti, která na ní teď určitě byla vidět. „A ten druhý důvod?"

Ashe polkl. „Ario, jestli mě miluješ, prosím, neptej se mě. Prostě jen věř tomu, že kdybys to věděla, tak by ses toho neúčastnila." Rukou si prohrábl kovově lesklé vlasy, které mu teď zvlhly potem.

Rapsodie pomalu vstala a zkřížila ruce na prsou. „Tak dobrá, Ashi; miluji tě, takže se tě nebudu vyptával. Věřím ale, že mi to stejně povíš. Vzhledem k tomu, co jsme si slíbili, nedokážu si představit, že bys přede mnou něco tajil, protože bys věděl, že mě oboje zraní stejně. Klidně to můžeš říct."

Ashovy oči se nakonec střetly s jejíma a v nazlobeném výrazu spatřil i jisté známky podpory; pochopila, jak velké obtíže mu to působí. Kromě toho věděl, že mu důvěřuje, přestože jí k tomu nedal vůbec žádný důvod. Zavřel oči.

„Llauron tě ještě před tím soubojem požádá, abys mu slíbila, že kdyby zemřel…" Hlas se mu zlomil.

„Pokračuj," řekla netrpělivě. „Co mu slíbím?"

„Slíbíš mu, že v případě jeho smrti zapálíš pohřební hranici tak, že Denní hvězdou Clarion přivoláš oheň z hvězd. Plameny pohltí jeho tělo; a to je zásadní krok v jeho cestě za nesmrtelností živlů. Bez tohoto aktu nemůže pokračovat. Nestalo by se z něj to, co si tak přeje. Llauron potřebuje dva živly – oheň a ether, aby se vydal na svou cestu a přeměnil se v draka. Ví, že mu neodepřeš a že slíbíš mu to."

Neslyšel žádnou reakci, takže otevřel oči. Rapsodie na něj zírala, oči dokořán, jak je ještě nikdy neviděl, a zuřivě se třásla.

„Jenže ve skutečnosti nebude mrtvý."

„Ne."

„Já ho podpálím zaživa. To já ho zabiju."

„Ario."

Rapsodie vyrazila z altánu a po chvíli slyšel Ashe z křoví, jak se jí zvedá žaludek a jak vzlyká. Ashe udeřil hlavou o jeden ze sloupů v altánu a v návalu vzteku sevřel ruce v pěst. Snažil se ovládnout své rozhořčení a neprobudit draka, neboť věděl, že Rapsodie bude potřebovat jeho klid. Chodil po altánu a čekal, až se Rapsodie vrátí; cítil, jak díky slzám její muka polevují, a nedovolil si jít ji utěšit, neboť věděl, že by ji to teď ještě více rozrušilo.

Nakonec Rapsodie přestala plakat a po chvíli vystoupala po schodech do altánu. Pleť v obličeji měla růžovou, ale chladnou, a uhlazovala si poněkud zmačkané šaty. Podívali se na sebe a v jejích očích nebylo obvinění, ale ani pochopení; Ashe nerozeznal, zda Rapsodie vůbec něco cítí.

„Tak tohle měla na mysli Manwyn," řekla. „Tahle informace tě rozčílila, proto jsi mi chtěl vzít tu vzpomínku. Obával ses, že pokud bych pochopila, mohla bych se do celé záležitosti vložit a odhalit spiknutí příliš brzy anebo těm nesprávným lidem. To mi chceš vymazat z paměti; tuto lest a co o ní řekla Manwyn."

Nemělo cenu lhát: „Ano."

„A co vzpomínka na to, že jsi mě požádal o ruku? Proč si nemám pamatovat, že si mě chceš vzít a že s tím souhlasím?"

„Protože se ocitneš v těsné blízkosti F'dorových oblíbenců. Teď potřebují, abys potvrdila Pěnkavě její legitimitu. Kdyby však věděli, že se tvým prostřednictvím mohou dostat ke mně, bylo by to patrně pro ně mnohem důležitější. Kdyby měli v rukou možnost odhalit náš slib, že nás pojí společné pouto, mohla by ses ocitnout ve smrtelném nebezpečí." Přikývla. „Můžeš mi odpustit?"

Rapsodiina tvář zůstávala nadále chladná. „Ashi, nejsem si jista, zda vůbec existuje něco, co bych ti měla odpustit."

„Mohl jsem odmítnout. Mohl jsem ty plány zarazit."

„Jak? Že by ses kvůli mně zpronevěřil svému otci? Díky, nechci. To si nechci vzít na svědomí. To celé je Llauronova manipulace, Ashi – jsi v té hře jen loutkou, stejně jako já."

„Jenže loutkou, která všechno ví. V tom je rozdíl. Rapsodie, co uděláš? Chceš odvolat svůj slib, že schováš vzpomínku na tuto noc v perle? Chceš to všechno zrušit? Máš mou plnou podporu, ať se rozhodneš jakkoli."

„Ne," odpověděla stručně. „To by znamenalo vrátit ti slovo, přestože jsi mi dal plné právo tak učinit. A stejně, Ashi, co bys asi udělal? Už je pozdě, Ashi, příliš pozdě. Můžeme jen sehrát své role v Llauronově hře a slíbit si, že až bude po všem, náš společný život bude čestný a bez podobných podvodů a klamů."

Došel k ní a vzal její obličej do rukou. „Existuje vůbec nějaká pochybnost, proč tě tak moc miluji, Rapsodie?"

Rapsodie se odtáhla a obrátila se k němu zády. „Ashi, v dané chvíli nemá cenu diskutovat o jakýchkoli pochybnostech. Ale přesto bych chtěla s tebou probrat ještě jednu pochybnost."

Ashovi se sevřelo hrdlo: „A sice?"

Opřela se o zábradlí v altánu a hleděla na jezero. „Zajímalo by mě, jestli bys mi tohle všechno pověděl, kdyby se Manwyn tak nerozčilila a neodhalila by všechny ty informace. Jestli bys mi nic neřekl a navzdory všemu nechal všechno proběhnout tak, jak má. Sám dobře víš, že jsi bezmocný a už to nedokážeš zastavit, ne? Neodpovídej mi, Ashi. Achmed o mně prohlašuje, že jsem královnou sebeklamu, takže si myslím, že bys mi to pověděl. A pokud se mýlím, stejně to nechci vědět."

Ashe si opřel bradu o její rameno a objal ji. „Jednoho dne možná bude tvoje překrásná hlava ozdobena mnoha korunkami, Rapsodie. V této chvíli jsi už nepochybně královnou mého srdce. Ale to, jak s otevřenou dlaní a se srdcem dokořán důvěřuješ světu, není v žádném případě sebeklam. Nikdy jsi svou důvěru

nevěnovala něčemu špatnému, nebo ano? Sama ses rozhodla věřit Achmedovi, a přestože je to nesnesitelný ničema, je to tvůj veliký přítel. A rozhodla ses věřit mně; bez tvé důvěry bych byl pravděpodobně mrtvý a patřil už navěky démonovi. Tvoje srdce je moudřejší, než si myslíš.“

„Pak tedy předpokládám, že mi odpustíš ještě jednu poslední, nepříjemnou, ale nezbytnou otázku – to moje srdce potřebuje znát odpověď.“

„Jistěže.“ Usmál se, ale oči se mu nervózně třpytily.

„Máš absolutní jistotu, že Llauron sám není hostitelem F’dora?“

Ashe zavrtal rty do zlatých vlasů a vzdychl: „Pokud jde o F’dora, člověk si nemůže být nikdy ničím naprosto jistý, Ario. Tomuhle ale nevěřím. Llauron je velice silný a F’dor se může zmocnit jen někoho, kdo není tak silný jako on. Navíc Llauron F’dora bytostně nenávidí a pronásleduje ho už velice dlouho. Udělal by cokoli – *cokoli* – aby ho našel a zničil, i kdyby tím zradil tebe. Věř tomu nebo ne, ale Llauron si tě velice oblíbil.“ Usmál se sám pro sebe, když viděl, jak obrátila oči v sloup. „Na tom ale pochopitelně nezáleží a říkám to s velkou lítostí. I mě má velice rád, což mu ovšem nezabránilo v tom, aby mnou také manipuloval.

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že přátelství s Achmedem a Grunthorem bylo to jediné, co tě už dávno uchránilo před Llauronovou snahou učinit z tebe svého prostředníka pro uskutečnění vlastních plánů. Když jsi k němu přišla poprvé, věděl, že Achmed i Grunthor jsou s tebou, ale pak tě nechali chvíli samotnou a Llauron přesně vycítil, že jsi volná a že tě nehlídají. Hned tě v Kruhu začal učit všem filidským tradicím. Pak se ale tvoji přátelé vrátili a odvedli tě. Nikdy se přes to nepřenesl, i když se nadále tváří vlídně a přátelsky. Myslím, že můžeš věřit, že by ti nikdy nijak neublížil, ale bude s tebou manipuloval, jak se mu zachce, aby se dostal, kam potřebuje.“

Rapsodie vzdychla: „Pokud jde o tohle, už jsi mi řekl všechno?“

„Bohové, není toho dost?“

„Víc než dost,“ řekla, obrátila se v jeho náruči a vyloudila chabý úsměv. „Jen jsem si chtěla být jista.“

Ashe ji jemně políbil. „Říkalas, že mě chceš o něco požádat. Co to je? Žádej cokoli, je to tvoje. Vyslov to.“

Rapsodie sebou trochu cukla. „Po tom všem mi to připadá trochu bláznivé.“

„Nesmysl. Řekni, co pro tebe mohu udělat. Ario, prosím, umožni mi, abych ti mohl nějak dokázat svou lásku, abych mohl alespoň trochu odčinit všechny ty lsti. Co to je, o co mě chceš požádat?“

Rapsodie vypadala rozpačitě. „Chtěla jsem vědět, jestli – jestli bys mi – nechal tady tohle.“ Dotkla se jeho hrudi a ukazovala na bílou lněnou košili, kterou měl na sobě pod námořnickou pláštěnkou.

„Tuhle košili?“

„Ano.“

Ashe odstoupil a začal svlékat pláštěnku. „Jistěže. Je tvoje.“

„Ne, počkej,“ smála se Rapsodie. „Nepotřebuji ji právě teď. Není mi zima, ale tobě bude, když ji svlékneš. Jen jsem chtěla, abys mi ji tu nechal, až budeš zítra odcházet, pokud proti tomu nic nemáš.“ Vzala ho za ruku a vedla dolů po schodech z altánu zpátky do domku.

Ashe ji k sobě přivinul, když kráčeli po pěšině. „Že jsem tvým milencem – tvým snoubencem – má kromě jiného jednu velkou výhodu; nikdy mi není zima,“ prohlásil a usmál se na ni. „Na to dáváš skutečně dobrý pozor, Paní Ohně.“

„No, to by neplatilo, kdybys neměl ještě další košile,“ odpověděla Rapsodie. „Ale sama jsem ti ušila na cestu několik nových, takže si myslím, že budeš mít pořád co na sebe.“

Ashe jí otevřel hlavní dveře, a když vešli dovnitř, pozoroval, jak se uhlíky v krbu rozzářily jasnými plameny, jakoby na přivítanou. Šel za ní do salonku.

„Když jsi mi ušila nové košile, proč chceš tuhle starou? Má už dost odrbané manžety – schoval jsem je pod kabátem.“

Rapsodie se na něj usmála. „Je v ní tvoje vůně. Chtěla jsem ji nosit, až budu. sama, abych si tě připomněla. Chtěla jsem tě o ni poprosit, i když jsem věděla, že se vydáš na cestu za svou novou nevěstou. Není to zvrácené?“ Zrozpačitěla a v očích se jí objevily slzičky.

Ashe se smál. „Tedy to je příšerné.“ Zavrtěl hlavou v okouzlení, jak ho stále dokáže něčím překvapit.

„Vím, že je to sobecké.“

Ashe jí pohladil po vlasech a usmíval se. „Rapsodie, už jsi v životě udělala něco sobeckého?“

„Jistěže, pořád. Vždyť to víš.“

„Zrovna teď mě nic nenapadá,“ odpověděl Ashe. „Mohla bys mi uvést nějaký příklad?“

Obličej jí zvážněl. „Ashi, o tom se nežertuje, prosím.“

Ashe ji vzal za ruce. „Bohové, já opravdu nežertují, Rapsodie. Mám ale vážné pochybnosti, že bys mi dokázala vyjmenovat alespoň pár věcí.“

Rapsodie hleděla do ohně a slzy, které se jí nahromadily v očích, přetekly. Když k němu po chvíli zvedla tvář, oči měla plné smutku, jaký už dlouho neviděl.

„Utekla jsem z domova,“ řekla tiše a ruce přitiskla k břichu; vždy si takhle svírala žaludek, když se jí udělalo nevolno. „Obrátila jsem se zády k lidem, kteří mě milovali, kvůli chlapci, který mě nemiloval. Už jsem nikoho z nich nikdy neviděla. Dnes jsem naživu jen díky svému sobeckému chování, Ashi, naživu – ale oni pro mě truchlili až do konce svých dnů. Zaprodala jsem život s vlastní rodinou za jednu noc bezvýznamného sexu na pastvině a za bezcennou měděnou minci.“ Zmlkla, když viděla, jak mu bledne obličej, až byl úplně bílý. „Co se děje?“

„Jak se jmenoval?“ zeptal se a díval se, jako by měl nastat konec světa.

„Kdo?“

„Ten chlapec,“ řekl a hlas zněl silně a naléhavě. „Jak se jmenoval?“

Provinile na něj pohlédla: „Ani nevím. Lhal.“

„Jak jsi mu tedy říkala? Pověz mi to, Ario.“

Rapsodii začala ovládat panika; Ashův obličej se měnil v cosi děsivého a cítila, jak se kolem elektrizuje – to signalizovalo dračí přítomnost. V ovzduší podzemní jeskyně se rozhostilo nebývalé ticho – jako klid před bouří nebo mimořádně nízké vlny před obrovským přívalem.

„Řekni mi to,“ naléhal hlasem, který ještě nikdy neslyšela. Byl hluboký a ztrápený a plný podivné síly. Začala před ním couvat, ale uchopil ji za rameno tak silně, až to zabolelo. „Řekni mi to!“

„Sam,“ zašeptala, aniž cokoli pochopila. „Říkala jsem mu Same.“

Prsty jí zaryl do paže a pokojem se rozezněl řev plný hněvu, až se otřásl celý dům. Obličej mu zrudl a Rapsodie jen s hrůzou pozorovala, jak Ashe jakoby mohutněl a svaly se mu napínaly zlostí.

„Bezbožná MRCHA!“ zařval a volně ležící předměty začaly padat na zem a stolky je otřásaly. Jak rostl jeho hněv, vystoupily mu svaly na krku a vzduch byl nabitý silou, jak se jej zmocnila šílená zuřivost. Zorničky v očích se mu zúžily, až nebyly skoro vidět. „Děvka! Proradná DĚVKA!“

Rukama si vjel do vlasů, tahal jednotlivé prameny a tiskl prsty k lebce. Rapsodie od něj pomalu ustupovala, v obličeji strach a srdce zlomené. *Tak už je to tady,* pomyslela si žalostně. *Zmýlila jsem se. Je to F’dor a teď mě zabije.* Blesklo jí hlavou, že uteče, ale rozhodla se, že ne. Buď musí zůstat a bojovat anebo se vzdát a se vším skoncovat. Stejně by nikam neutekla. Nemělo to žádný smysl.

Ashe dál nezřízeně zuřil, z úst se mu řinuly proudy sprostých nadávek, jaké Rapsodie ještě nikdy neslyšela. „Věděla to," vrčel a oháněl se rukama; jako by hřmělo v nebeské klenbě, která držela Elysian na místě. „Věděla to a lhala mi."

„Co věděla? Co jsem věděla?" Rapsodie lapala po dechu a snažila se udržet rovnováhu, jak se pod ní náhle začala otřásat zem. „Je mi to líto – nevím, co jsem provedla."

Přimhouřil oči, modré jako nejžhavější části plamene. „‚Nepřistála, nepřijela', tvrdila mi," vykřikoval a ztišil hlas do vražedného šepotu. „Ale věděla to. Věděla, že jsi ostrov opustila, jen že jsi ještě nedorazila. Ale věděla, že přijdeš. A neřekla mi to."

„Kdo? Kdo to věděl?"

„ANWYN!" zaječel drak. Mnohohlasý tón výkřiku se odrážel od zdí.

Rapsodie vrhla pohled ke dveřím. Achmed. Potřebovala se dostat do altánu a přivolat Achmeda. Nemělo by smysl zabít Ashe bez rituálu Zotročení.

Hudební nástroje ve vitríně z višňového dřeva drnčely, jak se otřásal celý dům. Ashe křečovitě mlátil pěstmi kolem sebe; knihy klouzaly z poliček na podlahu.

Rapsodie stále ustupovala ke dveřím. Slzy jí tekly po tvářích a žalostně se rozhlížela, neboť věděla, že se nikdy nedostane včas k Denní hvězdě Clarion. Přála si zemřít. Jen doufala, že ať už Ashe představuje jakékoli zlo, nedokáže k sobě připoutat její duši, až ji bude zabíjet. Kdykoli cítila nějaké nebezpečí, až podivně se zklidnila, ale teď se nic takového nepřihodilo.

Po chvíli – jako by na něj sletěl kus padajícího ledu – Ashe přerušil svou tirádu a pohlédl přes místnost na Rapsodii. Vyděsil se, když ji spatřil: očima plnýma hrůzy byla připravena zemřít. Dračí projevy ihned zmizely a zůstal jen polekaný obličej. Snažil se promluvit; hlas měl klidný, ale stále se trochu chvěl.

„Rapsodie.“ V tu chvíli dokázal vyslovit jen její jméno. „Rapsodie, promiň, je mi to moc líto, odpusť mi to, já…“ Vztáhl ruce a udělal krok k ní.

Zamávala rukama, aby ho udržela v patřičné vzdálenosti. „Ne, zůstaň na místě,“ přikázala a o krok ustoupila. „Jen zůstaň, kde jsi.“

Ashe se zarazil a v očích se mu zračila nevýslovná bolest. Sáhl do košile a vytáhl malý sametový váček. Hodil ho na podlahu před ni. „Ario, prosím, otevři to.“

„Ne; nehýbej se,“ ustoupila ještě dál. Rozhlédla se a pomalu se pohybovala k držáku na meče.

„Rapsodie, proboha tě prosím, otevři to,“ žadonil a tváře mu pobledly, jak ho opouštěl záchvat vzteku.

„Ne,“ opakovala, tentokrát mnohem důrazněji. „Drž se stranou. Jestli se pohneš, zabiju tě. Víš, že nikdy nelžu. Tak mi pomoz, Ashi, a nepokoušej mé odhodlání. Nehýbej se.“

Z modrých očí vyprýštily slzy. „Rapsodie, jestli jsi mě kdy milovala, prosím.“

„Nech toho,“ hlas se jí změnil v ošklivý šepot. „Neopovažuj se přede mnou tohle vyslovovat. Nevím, kdo jsi. Nevím, co jsi vlastně zač.“

„Otevři ten váček. Pak to pochopíš.“

Rapsodie se napřímila a pohlédla mu do očí. Na rtech se jí zformovala slova, která použila toho dne, kdy přecházeli řeku Tab’Afel.

„Nebylo ti mé odmítnutí dost jasné?“ Dokázala to; pomalu se pohybovala, až měla Denní hvězdu Clarion na dosah. Sáhla po meči.

Ashe se nehýbal, ale ještě jednou promluvil velice tichým hlasem. „Emily, prosím. Podívej se do toho váčku.“

Rapsodie ztuhla. Pomalu se k němu otočila. „Jak jsi mi to řekl?“ zeptala se zajíkavě.

„Prosím, Emily. Všechno pochopíš, když se podíváš do toho váčku.“ Ustoupil o krok, aby ji už neděsil.

Rapsodie na něj zírala a byla naprosto v šoku. Po chvilce se pohnula, jako by dostala nějaký příkaz, a kráčela k malému váčku uprostřed salonu, sehnula se a zvedla ho. Roztřesenýma rukama rozvázala šňůrku a vysypala obsah do dlaně. Byl to malý stříbrný knoflíček ve tvaru srdíčka, do něhož byla vyryta růžička. Obklopovala ji píseň, která byla velice stará, ale nadále přežívala v Rapsodiině krvi. Oči jí zabloudily do Ashova obličeje, který se začal uvolňovat do výrazu, který ještě nikdy dříve neviděla.

„To je můj knoflíček," zašeptala. „Jak jsi k němu přišel?"

Klidně se na ni usmál, aby ji nevyděsil radostí, která se ho začala zmocňovat. „Sama jsi mi ho dala."

Nespouštěla z něj oči a pomalu si sahala na krk. Vytáhla zlatý medailónek a otevřela ho. Když se uvolnil uzávěr, vypadla malá měděná mince, která měla třináct hran, a celá se leskla, jak ji Rapsodie už dlouhá léta s láskou leštila.

Ashovi se opět zalily oči slzami. „Emily," zašeptal a vztáhl k ní paže.

Svět se jí před očima rozvlnil do spirály všech barev a vzorů a Rapsodie v mdlobách klesla na podlahu.

53

Před očima jí tančily mihotavé obrázky, které se rozplývaly, jak pomalu přicházela k sobě. Všechno překrývaly dračí oči, které na ni shora zářily, jejich podivné vertikální štěrbiny se měnily, jak se měnil úhel jejího pohledu.

Nakonec se probrala a soustředěně hleděla na strop; stíny z ohniště tančily po masivních dřevěných trámech. Zamrkala a chtěla se posadit, ale něžná ruka ji opět položila a s láskou ji hladila ve vlasech.

„Ššššš," zašeptal Ashe. Uvědomila si, že leží na pohovce v salonu, v ohništi tiše plápolají plameny a hlavu má položenou

Ashovi na klíně. Boty měla zuté a přes čelo jí ležel mokrý rukáv z jeho kabátu. Znovu zamrkala.

„Já jsem omdlela?“

Usmál se: „Ano, ale nikomu to neprozradím.“

„Zdálo se mi něco neuvěřitelného,“ mumlala a mimoděk se dotkla bílého rukávu jeho košile. Ashe se usmál ještě víc, sehnul se a políbil ji na nos.

„Promiň, Ario, to nebyl sen. Já jsem skutečný a ty jsi taky skutečná. Mé srdce o tom bylo přesvědčené od první chvíle, kdy jsem tě spatřil, ale rozum mi tvrdil, že to tak nemůže být. Říkala, že jsi sem nepřiplula, a já se celou tu dobu domníval, že jsi mrtvá.“

„Říkala? Kdo?“

„Anwyn. Když jsem se vrátil ze Serendairu, zoufale jsem tě hledal. Zašel jsem za Anwyn. Věděl jsem, že uvidí, jestli jsi přišla ze starého světa, a bude vědět, zda jsi stále ještě naživu. Jenže mi řekla, že jsi nikdy nedorazila, že jsi nebyla na žádné z lodí, které sem připluly. Ke své velké lítosti jsem jí musel věřit. Když mluví Anwyn o Minulosti, nemůže lhát, jinak by o svou schopnost přišla. Přesto stále nechápu, jak ses sem dostala.“

Rapsodie se posadila a rukou si promnula oči a přejela po čele. „Jak jsem se sem dostala? Vůbec si nejsem jistá, kde jsem, ale myslím, že tady žiju.“

Ashe vzal do ruky malou minci z lesklé mědi s podivným počtem stran. „Vzpomínám si na den, kdy jsem ji dostal,“ řekl a ponořil se do vzpomínek. „Byly mi asi tři nebo čtyři roky a konalo se Velké shromáždění; pompézní ceremoniály a dlouhé, nic neříkající projevy; prostě pro mne na tom nebylo nic zajímavého. Nechali mě úplně samotného. Strašně jsem se nudil a už jsem si myslel, že asi umřu, jenže se ode mne očekávalo, že tam budu hezky sedět a chovat se slušně.

Začal jsem dumat, že celý můj život bude vypadat přesně takhle, že už nikdy nebudu moct někam běžet, hrát si a bavit se

jako moji kamarádi. Cítil jsem se jako ten nejosamělejší člověk na celém světě.

A pak se tam najednou objevil ten stařec, naklonil se ke mně a usmíval se – v ruce držel dárek pro mě – dvě třináctihranné pence. ‚Vzmuž se, chlapče,' řekl a zamrkal na mě – pamatuji si to moc dobře, protože jsem se pak celé dlouhé dny snažil to jeho mrknutí napodobit – ‚dříve či později s tím žvaněním přestanou. Mezitím si můžeš prohlédnout ty mince. Dokud je budeš mít u sebe, nebudeš se nikdy cítit sám, protože neexistuje samota někde, kde k sobě dvě věci tak dobře pasují.'

A měl pravdu. Výborně jsem si užil, když jsem je zkoumal a snažil se, aby jednotlivé hrany do sebe zapadly. Zdálo se to pak jen jako chvilka, než si mě otec vyzvedl, přestože minuly celé hodiny. Od té doby jsem ty mince pořád nosil u sebe, než jsem pak jednu dal tobě. Když jsem tě totiž potkal, Emily, věděl jsem, že už nikdy nebudu sám."

Rapsodie si konečky prstů třela spánky ve snaze vypudit bolest, která se jí usadila za očima. „Bylo to úplně jiné období v mém životě. Ani jsem nepoznal to jméno, když jsi ho poprvé použila." Podívala na něj a setkala se s jeho pohledem; vypadal naprosto šťastně, až to hraničilo s euforií. „Snažíš se mi namluvit, že – že ty jsi Sam?"

Zhluboka vzdychl. „Ano. Bohové, jak strašně jsem toužil, abys mě tak znovu oslovila." Vzal její obličej do dlaní a políbil ji; rty okouzleně hledal její.

Rapsodie se odtáhla a znovu mu pohlédla do obličeje. „Ty? Jsi to skutečně ty?" Přikývl. „Vypadáš trochu jinak."

Ashe se zasmál. „Bylo mi čtrnáct; co čekáš? A od té doby se toho dost přihodilo. Nejvýznamnější bylo asi to, že jsem se stal částečně drakem, když jsem se ocitl na prahu smrti. Mimochodem, i ty vypadáš jinak, Emily. Byla jsi to nejkrásnější, co jsem kdy spatřil, ale, no, také ses dost změnila." Projížděl jí prsty jemné vlasy kolem obličeje a pozoroval, jak prameny, které ozářil oheň, planou jako rozžhavené zlato.

Smaragdové oči si ho zkoumavě prohlížely; snažila se připomenout si tehdejší podobu jeho obličeje a porovnat ji s tváří, kterou teď znala tak dobře. Přestože se dost změnil, jistá podobnost zde přece jen byla. Dřív to neviděla, protože prostě popírala vše, co se stalo v minulosti. Očima se vpíjela do Ashových očí, a už zase měla pláč na krajíčku. Snažila se zformulovat slova, ale chvíli to trvalo.

„Proč," zeptala se nalomeným hlasem, „proč ses nevrátil?"

Pohladil ji po tváři. „Nešlo to," řekl a i jemu se v očích nahromadily slzy. „Tak zaprvé, vůbec netuším, jak jsem se doslal tam, kde jsem se ocitl. Byl jsem vržen do Minulosti, ale jen na jeden den. V jednu chvíli jsem šel po cestě do Navarne, ale najednou jsem se ocitl na Serendairu. A když jsme se pak setkali, ze všeho nejraději bych navždy zůstal s tebou, přestože to znamenalo ztratit nesmrtelnost, ztratit celý svůj svět; stejně jako se to stalo tobě. Bez mrknutí oka bych se toho všeho vzdal, protože jsem našel druhou polovinu své duše.

Druhý den ráno jsem byl neuvěřitelně vzrušený; měla jsi přece narozeniny. Vyšňořil jsem se, aby nám tvůj otec požehnal a dovolil mi, abych se s tebou oženil. Vzpomínám si, jak jsem byl nervózní a šťastný zároveň. Jenže pak – stejně nepochopitelně jako prve – jsem se ocitl opět na cestě do Navarne; byl jsem vržen zpět do tohoto světa.

Bylo mi tak smutno, že jsem se málem zbláznil. Donekonečna jsem tě všude hledal, vyptával jsem se snad každého z První generace, jestli tě neznají nebo tě někde neviděli. A pak mi Anwyn řekla, že jsi s nimi nepřijela, takže jsem si začal myslet, že už je příliš pozdě, že jsi mrtvá, že jsi už možná víc než tisíc let po smrti, že ses nesetkala s MacQuiethem, ani s nikým jiným z tvého světa, kdo by tě mohl zachránit.

Můj otec ztratil trpělivost a řekl mi, že se mi všechno jen zdálo, ale já dobře věděl, že to není pravda, protože jsem měl ten tvůj knoflíček a viděl jsem tři kapky tvé krve na svém plášti – jak jsme se milovali. A od té chvíle jsem byl jako ta mince. Podivín,

který se k ničemu nehodí, který za moc nestojí, který je stále osamělý. Emily, od té doby nebyla v mém životě žádná jiná žena, nikdo – až zase ty, ale teď tě znám jako Rapsodii. Kdo by se ti také mohl vyrovnat? Otec mi předhazoval různé děvky a doufal, že tě tak vypudí z mého srdce, ale já jsem raději odešel na moře, než abych zradil památku na jedinou věc v mém životě, kterou jsem skutečně ctil a na které mi opravdu záleželo.

To je všechno. Takový byl můj život ještě před tím, než mi F'dor sebral kus duše. Stejně si myslím, že už byla rozervaná na kusy, protože jsem tě ztratil. Ale teď jsi zase tady: bohové, tys tu byla celou tu dobu. Jak ses sem dostala? Přistála jsi v Manosse s Druhou flotilou? Nebo ses jako uprchlice dostala do některé země poblíž Ostrova?" Otázky se hrnuly jedna za druhou a on pozoroval její tvář; držela se, aby nepropukla v pláč, a celá se třásla.

Rychleji vzal do náruče a hladil jí vlasy. „Emily, Ario, teď už je všechno v pořádku. Už jsme zase spolu. Všechno je v pořádku. Teď poprvé je konečně všechno tak, jak má být."

Násilím se od něj odtrhla a v očích měla vyprahlou bolest. „Ashi, rozhodně *není* všechno tak, jak má být. Nic není v pořádku. *Nic.*"

Nevěřícně otevřel ústa a pak je zase zavřel. „Ario, mluv se mnou. Pověz mi, co máš na srdci."

Rapsodie nebyla schopna slova. Dívala se na své ruce a svírala je, až celé zbělely. Ashe jí jednu ruku položil na její pěsti a druhou ji hladil po obličeji.

„Ario, mluv se mnou. Ať je to cokoli, promluv."

„Tak zaprvé, a to je asi nejdůležitější, zítra tohle všechno nebudu vědět, Ashi. Až vyjde slunce, nebudu mít ponětí, že se vůbec něco změnilo. Budu dál žít v přesvědčení, že jsi mě opustil, že jsem se v tobě šeredně zmýlila, že jsi zemřel při zkáze Ostrova nebo ještě dřív. O tomhle přemýšlím každý den, Ashi, i teď, *každý den.* Nutí mě to pochybovat sama o sobě, mám strach čemukoli uvěřit. Bohové, ty mě zítra opustíš, a já o tomhle

nebudu nic vědět. Dokonce budu žít v přesvědčení, že láska, kterou jsem tady s tebou nalezla, patří teď některé jiné ženě. Pro tebe je možná všechno v pořádku, ale pro mne bude všechno stejně ohavné jako dřív a v podstatě mnohem horší.“

Rozplakala se. Ashe ji vzal do náruče a držel ji pevně. „Máš pravdu,“ řekl a pak ji políbil na ucho. „Jdu pro tu perlu.“

Rapsodie se mu opět vyvinula z náruče a posadila se vzpřímeně. „Cože? Proč?“

Ashe se na ni usmál a rukou jí stíral slzy. „Nic, nic na tomhle světě nestojí za to, abys musela trpět ještě o vteřinu déle. Emily, musela jsi v sobě nosit hluboký žal tak dlouho. Půjdu a vrátím ti tu paměť. Zasloužíš si to víc, než si kdokoli jiný zaslouží sobecky dosáhnout svých hloupých cílů.“ Začal se zvedat, ale zastavila ho.

„Co se stane s Llauronem?“

„Nevím. A nezajímá mě to. Zajímá mě, co bude s tebou.“

Rapsodie už měla oči suché a čišely z nich obavy. „No, já to vím dobře a myslím si, že ty taky. Pokud nebudu v ničem užitečná Llauronovi jako doprovod, protože znám pravdu, pokud odmítnu obětovat muže, protože budu vědět, že je stále naživu, pak jeho plán zkrachuje. A už je pozdě zachránit ho před vraždou, je tomu tak? Pěnkaviny plány jsou jasné; Llauron zemře zbytečně a přijde o možnost stát se nesmrtelným. Zemře, protože jsem byla tak sobecká, že jsem čekala víc než tisíc let, abych se dozvěděla něco, bez čeho jsem klidně mohla žít ještě dost dlouho.“ Zhluboka vzdychla.

„Promiň, Same,“ konečně použila jeho jméno. „Nedokázal jsi uvěřit, že jsem sobecká; tak tady máš důkaz. Moje fňukání málem zavinilo smrt tvého otce.“

„To se ale nestalo.“

„Ale málem ano.“ Rapsodie si lemem šatů vysušila zbytky slz. „Naštěstí jsme tomu včas zabránili.“

Ashe si ji změřil úsečným pohledem. „Emily, co to říkáš? Ty si nechceš uchovat vzpomínku na tuto noc?“

Usmála se na něj. „Same, ty ji pro mne zachováš. Dokážu bez ní žít ještě chvilku.“

Vzal ji do náruče a tišeji chvíli objímal. „Chceš mi vyprávět?“

„Co ti mám vyprávět?“

„Co se s tebou dělo, když jsem se nevrátil?“

„Same, ani nechci, abys to věděl.“

„Jak chceš, Emily. Chci vědět všechno, o co jsem přišel, všechno, co pro tebe není příliš bolestné.“

„Ty chceš zrušit naši úmluvu? Že nebudeme mluvit o minulosti?“

„Ano,“ prohlásil rozhodně. „Až dodnes jsme mlčeli nejen proto, abychom si ušetřili bolest, ale také abychom chránili zájmy svých rodin a přátel. K čertu s nimi. V tomto světě, v příštím, ale i v minulém nikdy nebylo a ani nebude pro mě nic důležitějšího, než jsi ty. *Nic.* Prosím, Emily; chci vědět, co se stalo, pokud tě nebude trápit, když mi to budeš vyprávět. Možná se pak dobereme poznání, proč k tomu všemu došlo a jak.“

Rapsodie si ho zkoumavě prohlížela a zahloubala se do vlastních myšlenek. Po krátké chvíli jí potemněly oči, jak došla k rozhodnutí. „Tak dobře. Same, potřebuji ti něco říct a ty to potřebuješ slyšet. Možná pak ještě přehodnotíš svoje rozhodnutí.“

Pronikavě jí hleděl do očí, jako by chtěl dodat svým slovům na důraznosti. „Ať mi povíš cokoli, nic nezmění mé rozhodnutí, pokud jde o tebe, Rapsodie. Nic.“ Pokusil se použít tón hlasu, který používala ona, když promlouvala jako Pojmenovatelka.

Všimla si jeho pokusu a usmála se. „Same, proč mě nejdřív nevyslechneš a teprve pak nedojdeš k nějakému rozhodnutí.“

„Nic,“ opakoval téměř popudlivě.

Vstala a přešla do rohu u krbu. Sáhla po obrázcích svých vnoučat, prohlížela si je a po chvíli se usmála. „Vzpomínáš si na ten sen, co se mi pořád vracel? Jak jsem ti o něm jedné noci řekla?“

„Jak ti do rukou spadly hvězdy z nebe?“

„Ano. A pak později, když už jsem byla zapsaná do manželské loterie, se ten sen změnil a hvězdy mi propadaly mezi prsty do vody v potoce, který protéká Patchworkem.

Tu noc, co jsi nepřišel – no, musím říct, že to byla dost smutná noc, šla jsem spát a ten sen se mi zdál znovu, ale byl úplně jiný. Zdálo se mi, že se dívám do vody a hvězdy v ní vytvořily kruh kolem podlouhlé tmavé pukliny a zářily na mne. Teprve až nedávno, když jsme se do sebe zamilovali, mi došlo, co to mělo znamenat.“

„A co?“

„Bylo to tvoje oko, Same; tvoje dračí oko se štěrbinou místo zorničky. Bylo úplně jiné než oči, které jsem si pamatovala, a přesto tak podobné. Tohle musela mít moje matka na mysli, když mi říkala, že pokud neztratím svou strážnou hvězdu, nikdy se neztratím. Vlastně měla na mysli *tebe* – tys měl u sebe kus mé duše, a abych ji našla, potřebovala jsem najít tebe. Abych díky tobě byla dokonalá. Nejsi jediný, kdo přišel o kus vlastní duše; my dva jsme v sobě nesli kus duše toho druhého.

Teď konečně chápu, proč jsem jasnovidka, proč se mi zdají sny o Budoucnosti. To proto, že jsem ti tehdy v noci v Patchworku dala kus své duše, a ta se společně s tebou vrátila. Ten můj kus prostě žil celou tu dobu v Budoucnosti. Viděl věci, které pro mne představovaly Budoucnost, protože já jsem žila čtrnáct set let v Minulosti. Moje duše mě přivolávala, chtěla nás zase spojit.“

Usmál se a zadíval se do podlahy. „Díky Bohu za ty sny. A jestli se ještě někdy setkám s Paní Rowanu, nesmím jí zapomenout poděkovat.“

Rapsodie položila obrázky zpátky na krbovou římsu a vzdychla. „Bohužel jsem v té době žádnému z těch snů nerozuměla. Zmocnilo se mě obrovské zoufalství a prožívala jsem své dny jako v mlze. Rodiče si o mne dělali starosti, stejně jako se tvůj otec trápil kvůli tobě. Řekla jsem jim, že jsi Lirin, a otec došel k přesvědčení, že jsi mě nějak začaroval.

Rozhodl se, že potřebuji něco, co utěší mé srdce, a jediné řešení viděl ve svatbě, takže začal vyhledávat vhodné nápadníky. Byla jsem pak ještě zoufalejší a hrozně jsem se bála, ale musela jsem věřit, jeho úsudku, protože jsem tehdy dost pochybovala o svém vlastním. Vzpomněla jsem si na zlaté mince, které jsi mi nabídl jako dárek, a zjistila jsem, že jsem ti vlastně prodala své panenství.“ Ashovi se sevřel obličej bolestí, ale Rapsodie to nezaznamenala. „To, co pak následovalo, bylo patrně nevyhnutelné.

Asi týden po tvém odchodu vtrhlo do naší vesnice několik vojáků. O tobě vlastně vůbec nic nevěděli; jen pátrali po někom zvláštním, kdo se u nás měl objevit zhruba ve stejné době jako ty. Partchovi – přespal jsi u nich ve stodole – jim ukázali pár věcí, co tam po tobě zůstaly, a vojáci pak odešli.

Děsilo mě, že tě najdou a ublíží ti. Věděla jsem, že se musím pokusit tě varovat, tak jsem vzala všechno, co jsem unesla, sebrala otci jednoho koně a odjela; sledovala jsem vojáky do Eastonu. Když jsem se tam ale dostala, byli už několik dní pryč.

Ještě nikdy před tím jsem ve městě nebyla a připadalo mi moc veliké a pro mne dost nebezpečné; koně mi hned ukradli. Vyptávala jsem se všech lidí, co jsem potkala, jestli tě viděli, ale nikdo tě nikdy nespatřil. Dokonce jsem si udělala výlet do Divokých luk, abych se setkala s vůdkyní Lirinů, která tam žila, ale neznala žádné jméno, které jsi mi řekl, s výjimkou MacQuiethova, což byl bojovník se slavnou pověstí, který žil na západ od velké řeky. Dochází mi to až teď, vždyť kromě něj nebyl nikdo z ostatních ještě na světě.

Až o mnoho let později jsem se s MacQuielhem potkala; byla to skutečně náhoda. Vzhledem k tomu, že se v tvé krevní linii jedná o legendárního hrdinu, ušetřím tě podrobností, jak k našemu setkání došlo. Myslím, že některé věci jsou v rodině dědičné.“

Ashe se zasmál. „Mohlo k tomu dojít tak, jako jsem se já setkal s Jo?“

Smutně se usmála. „No, svým způsobem ano," připustila, „ale ty jsi byl k Jo mnohem laskavější, než byl MacQuieth ke mně. Ptala jsem se ho na tebe, ale řekl mi, že tě nikdy neviděl. A v té chvíli jsem to vzdala; věděla jsem, že jsi buďto mrtvý, anebo lhář; v obou případech to znamenalo, že se ke mně nevrátíš a že té už nikdy neuvidím.

Ale, jak jsem říkala, k tomu došlo až o mnoho let později. Po několika dnech, kdy jsem nenašla nikoho, kdo by tě viděl, jsem se rozhodla vrátit domů. Pak jsem si ale uvědomila, že vůbec nevím, kde je můj domov. Cesta do Eastonu trvala několik týdnů a tehdy jsem neměla vůbec žádný smysl pro orientaci, a navíc ani koně. Přesto jsem si myslela, že se jednou domů dostanu.

Potřebovala jsem peníze, tak jsem prodala knoflíčky – ty stříbrné knoflíčky, jako byl ten, co jsem ti dala." Trhl sebou, když si vzpomněl na vzrušení v jejích očích, na pýchu v její tváři, když mu je oné noci ukazovala. „Usmlouvala jsem slušnou cenu, což mi umožnilo ještě po nějakou dobu přežít; za peníze jsem si obstarala přístřeší a jídlo. Pak mi ale peníze došly a já si musela najít jiný způsob obživy.

Nejdřív jsem našla práci – uklízela jsem po domech. Byla jsem děvče z hospodářství, takže jsem alespoň dobře věděla, jak to mám dělat. Ale vždycky se něco stalo. Dříve či později se kvůli mně začali pán a paní domu hádat a někdy se pán…" Odvrátila se od Ashe, zkřížila ruce na prsou a zírala do zdi. Světlo z ohně se jí odráželo od lesklých šatů a vrhalo stíny, které se vlnily v záhybech látky, jako by ji chtěly utěšit.

„No, prostě, ocitla jsem se zase na ulici. A bohužel existuje celý zástup lidí, kteří v ulicích vyhledávají právě mladá děvčata. Občas se vyskytnou takoví, kteří mají v úmyslu chránit dívky, které jim přinášejí prospěch. Měla jsem štěstí, že jsem se s jednou takovou ženou seznámila ještě dříve, než bych padla do spárů někoho nechutného. Všichni jí říkali Nana. Vzala mě k sobě domů a vybudovala celou síť, jak mě ochránit. Musela jsem dělat jediné, a sice…"

Hlas se mu zadrhl bolestí. „Emily.“

„Myslím, že ti to nemusím hláskovat, Same. Prodávala mě, často, musím s lítostí přiznat. Nepatřila jsem právě mezi nejžádanější zboží; moje tělo nebylo nijak ženské, na tu profesi jsem měla dost malá prsa, a navíc jsem kšefty dost komplikovala, protože jsem nechtěla posloužit ženatým mužům. To dost výrazně omezovalo mou klientelu. Navzdory všem překážkám však Nana pro mě vždycky nějakou práci našla.“

V Ashových očích se usadily slzy. *Snadno, nepochybně,* pomyslel si s hořkostí.

„Myslela jsem, že mi to nebude vadit; na ničem mi tehdy nezáleželo, jen jsem počítala dny, jak jdou za sebou. Vzpomínám si ale, když to bylo poprvé,“ řekla a každé slovo znělo tišeji a tišeji. „Bylo mi teprve patnáct. To s tebou už bylo dávno pryč, takže Nana se rozhodla, že mě prodá jako pannu. Očekávala, že budu krvácet, a v tom se nemýlila. Myslím, že za to dostala dost dobře zaplaceno. Vždycky mi dala nějakou sladkost nebo dárek, když k tomu ještě někdy později došlo, ale na vině byla hrubost a násilí a ne nezkušenost. Poprvé to bylo oboje dohromady. Chtěla jsem být statečná, ale pravda je, že jsem celou tu dobu křičela. Asi bych křičela stejně, ale ten muž, co byl ochoten něco připlatit za to speciální privilegium…“

Zmlkla, když za sebou zaslechla dušený vzlykot. Po tváři jí přejelo zděšení; popadla sukni a utíkala za ním; rychle ho objala.

„Same, odpusť mi to; bohové, neměla jsem ti to říkat. Je to v pořádku, Same. Jsem v pořádku. Ach, Same, prosím tě, neplač. Je mi to moc líto.“

Přitáhl si ji na klín a opřel si obličej o její rameno. Tiskla se mu k srdci, dokud se trochu nezklidnil. Tehdy se rozhodla, že mu už nikdy nebude vyprávět o tomto období své minulosti, že všechno uzamkne ve své paměti. *Tohle nic nebylo,* pomyslela si žalostně. *Nepřežil by, kdyby se dozvěděl všechny ty ohavnosti.*

„Víš, co je absurdní?“ řekl, když byl opět schopen slova. „Že *ty* utěšuješ *mě.* Ty jsi to musela prožívat, a přitom jsem to zavinil já.“

„Nesmysl,“ osušovala mu sukní oči. „Nemáš s tím nic společného. To já jsem utekla z domova. A navíc je v tom něco dobrého – pravda je, že kdybys za mnou nepřišel do mého světa, byť jen nakrátko, nikdy bych se za tebou nevydala. Žila bych nadarmo, provdala se za nějakého farmáře, kterého bych ani nemilovala, nikdy bych neviděla svět, o kterém jsi řekl, že ho jednou spatřím, a tak se i stalo. Zahynula bych dávno před tím, než by Ostrov klesl pod hladinu moře; v nitru bych možná zemřela daleko dřív, než by zemřelo mé tělo. Kdyby ses neobjevil v mém životě, nikdy bych tady nebyla. Same, ty jsi mi zachránil život; mysli na to takhle. *Ryle hira.* Život je takový, jaký je. Ať už jsme trpěli sebevíc, konečně jsme teď spolu.“

Odtáhl se a pohlédl na ni, jak mu sedí na klíně a drží ho za ruce. Dokonalý obraz, klerý prve vytvořila, byl pryč; šaty byly trochu zmačkané, vlasy jí už začaly klouzat z uzlu ven, ale ve světle ohně z krbu vypadala tak andělsky, jak si jen mohl předslavit.

„Mýlil jsem se,“ pronesl tichým hlasem. „Tvé vyprávění mění naprosto vše, co k tobě cítím.“ Rapsodie zbledla. „Jestli je to vůbec možné, miluji tě ještě víc.“

Tvář jí zaplavila úleva. „Bohové, takhle mě neděs,“ kárala ho a lehce ho pleskla po ruce. Pak ale zvážněla. „Existuje ale ještě jeden důvod, proč by sis měl rozmyslet, jestli si mě chceš vzít.“

„Neexistuje.“

„Same.“

„Ne, Rapsodie.“

„Nevím, jestli ti mohu dát děti,“ vyhrkla a opět pobledla. „Myslím, že jsem neplodná.“

Ashe ji něžně pohladil po tváři. „Proč si to myslíš?“

Rapsodie hleděla do ohně. „Nana nám dávala nějakou bylinu – nazývala ji Prostitutčin kamarád – výtažek z listů, který nás

chránil před nemocemi a otěhotněním. Opravdu nevím, jestli mě to uvnitř nějak nezměnilo. V této zemi jsem žádnou ochranu nepotřebovala, ale my dva jsme se spolu milovali tak často, že…“

Objal ji. „Ne, Ario; promiň, myslel jsem, že to víš. Jsem drak, jedním z Prvorozených ras. Abych počal dítě, musí to být uvědomělé rozhodnutí z mé strany. Vzhledem k tomu, že jsi mi zatím neřekla, že bys chtěla dítě – mimochodem, moudré rozhodnutí podle mého názoru – tak jsem nic nepodnikl.“ V očích se mu objevila bolestná vzpomínka. „Jedním z největších důvodů, proč jsem byl tak zoufalý, když jsem tě ve starém světě opustil, byl ten, že jsem nikdy neměl naprostou jistotu, zda jsi po naší společné noci neotěhotněla.

Tehdy jsem to nemohl nijak ovládat. Svou dračí podstatu jsem získal až mnohem později, když mi do hrudi vložili kus hvězdy. U mne to tehdy bylo taky poprvé – naprosto jsi mě okouzlila, takže jsem se nijak nehlídal. Když jsem tě opustil, pořád jsem si myslel na to, jestli nečekáš dítě. Ta představa mě málem zabila, když jsem si představoval, jak jsi osamělá a zranitelná; že tě možná okolí zavrhlo, že žiješ v bolestech a ve strachu s mým synem nebo s mou dcerou, o kterých se nikdy nic nedovím. Tím, že jsem ztratil svou celoživotní lásku, kus své duše, jako bych přišel i o to dítě.“ Hladil ji po tváři a ruka se mu lehce chvěla.

Rapsodie mu políbila ruku. „Žádné dítě nebylo. Bohové, tolik jsem si přála, aby nějaké bylo, ale nevyšlo to, Same.“

Oči mu zářily ve světle ohně jako modré safíry. „Jsem šťasten, když slyším, že sis to dítě tak přála. Hrozně moc se totiž těším, až ti jednoho dne tvoje přání splním – až všude zavládne bezpečí a zničíme F’dora. V podstatě už o tom sním dlouho, od chvíle, co jsi mi opět věnovala svou lásku. A nedělej si starosti, že jsi neplodná; to já ti bráním, abys přivedla na svět naše potomky; je to obráceně. V žádném případě to nemá co do činění

s tebou nebo tvou plodností. Navíc moje smysly mi napovídají, že jsi v pořádku.“

Rapsodiin obličej zalil pocit úlevy, který se projevil jako úsměv, který by omámil každé srdce. Po chvíli vypadala zase zamyšleně. „No, tak to moc ráda slyším. Chceš si poslechnout ten příběh až do konce?“

„Jestli mi to chceš říct.“

„Teď už to bude jednodušší. Po několika letech se mě ujal jeden velice laskavý postarší muž. Zdálo se, že ho moje mysl zajímá stejně jako všechno ostatní; ve skutečnosti asi mnohem víc. Vzal mě k sobě domů a probudil ve mně touhu po vzdělání. Zařídil, aby se mi dostalo té nejlepší výuky v hudbě, umění a dalších vědách.“

„O tom všem jsi mi vyprávěla ve Veselí, že bys to chtěla znát a dělat.“

„Ano. Zařídil pro mne učení u nejvýznamnějšího lirinského Pojmenovatele na Serendairu. Jmenoval se Heiles a měl mě učit pradávnému tradičnímu umění, ale zanedlouho poté, co jsem ukončila studium Pěvkyně a měla se stát Pojmenovatelkou, Heiles náhle zmizel. Pokud vím, už ho nikdy nikdo nenašel. Tehdy bylo mé učení skoro u konce. Ještě asi rok jsem pak studovala samostatně. Zrovna když jsem začala praktikovat umění Pojmenování, můj dobrodinec zemřel.

Zanedlouho poté mě začali pronásledovat nohsledi jednoho netvora, který ve mně našel zalíbení a chtěl mě získat – pravděpodobně za účelem nějakých soukromých radovánek. Odmítla jsem. Byla jsem asi dost drzá a ukázalo se, že to byla chyba. Všechno se začalo nějak hroutit a jednou jsem se ocitla v dost špatné situaci. A zrovna tehdy jsem narazila na Achmeda a Grunthora. Zachránili mě a pomohli mi zmizet. Sami byli na útěku, takže jsme zmizeli z Eastonu a vydali se k Sagii – znáš ji?“

Ashe chvíli přemýšlel. „Ano, Dub hlubokých kořenů. To je odnož Velkého bílého stromu.“

„Ano. A kolem jejího Kořene vede také Axis Mundi. Nějak jsme se dostali do Sagie – dodnes ani nevím jak – a prodírali se podél Kořene; připadalo mi to jako věčnost. To tam jsme prošli proměnou, neboť jsme vstřebali sílu Země, Ohně a Času. Prošli jsme kolem obrovské stěny plné ohňových plamenů – určitě to byl střed Země. Věřím, že jsme byli upáleni zaživa, ale píseň naší podstaty zněla dál a na druhé straně ohně nás přeměnila. A všechny staré jizvy, zranění, to všechno bylo pryč.“ Ashe jí něžně hladil palcem zápěstí; živě si vzpomínal, jakou tam měla kdysi jizvu. „Stali se z nás noví lidé; když ses se mnou sešel, proto mě tvoje dračí smysly vnímaly jako pannu.“

„Kvůli tomu to není. Už dávno jsem ti řekl proč.“

Políbila ho na tvář a vyklouzla mu z náruče. Sedla si vedle něj na pohovku. „Ta cesta jako by nebrala konce. Muselo to trvat celá staletí, protože když jsme se nakonec dostali ven do tohoto světa, tak všechno, co jsme kdy znali, zmizelo pod hladinou moře. Skutečnost je taková, že všichni, které jsem milovala, zahynuli ještě dlouho před tím; nevím, kolik ještě žilo generací, než se Cymriané vydali na lodích z Ostrova, a kolik jich zbylo poté, co sem připluli.

Myslím si, že Anwyn ti v podstatě nelhala. Nepřistáli jsme na žádné z lodí; nikdy jsme na žádnou cymrianskou loď ani nevstoupili a nepluli jsme po moři. Opustili jsme Ostrov, než se tyto generace narodily, a dorazili sem dlouho po válce. Její odpověď byla pravdivá.“

Ashe se hořce zasmál a hleděl do ohně. „Technicky vzato je to pravda. Ale Anwyn to věděla, Emily. Věděla, že jsi opustila Ostrov, že jsi na cestě podél Kořene. Rozhodla se nechat si to pro sebe. Řekla mi jen, že jsi nepřiplula na lodi, žes ani nenastoupila na žádnou z lodí, které včas opustily starý svět. Ario, bylo to jako pomalé umírání. Anwyn pozorovala, jak se rozplývám žalem, který neměl mezí, a prostě jen tiše stála a pozorovala mě. To je moje babička, Rapsodie, moje vlastní babička. Myslíš, že pro ni něco znamená moje štěstí, můj zdravý rozum?“

Pohlédl na ni. Soucit mu z jejích očí pronikal přímo do srdce a přinášel s sebou teplo a útěchu. „Myslím, že ne, Same. Je mi to moc líto," řekla a složila si tvář do ruky. „Napadá tě, proč by to dělala?"

„Chce mě ovládat. Všichni jsou stejní – Anwyn, můj otec, všichni. Už konečně chápeš, proč jsou mi skoro všichni úplně fuk? Proč mám teď v úmyslu obrátit se k nim zády a vrátit ti paměť? Jsi totiž jediná osoba, která o mne měla skutečnou starost – navzdory mé proslulé krevní linii – jediná osoba, která mě kdy skutečně milovala. Za všechno vděčím tobě – jim nedlužím vůbec nic. Když se ale odděluje zrno od plev, zdá se, že nakonec to vždycky dopadne tak, že oni získají zrno a tobě zbudou plevy."

Rapsodie se smála a opřela si hlavu o jeho rameno. Objal ji. „To je ale zajímavá představa. Tak a teď mi pověz, kdo z nás je dítě z farmy? Same, zrno je dobré, jen když potřebuješ jídlo. Plevy jsou vynikající materiál pro hezkou měkkou postel. Zpravidla stejně trávíme víc času v posteli než u stolu." Oči jí žertovně jiskřily a pak se tomu oba smáli. „A z plev se dá udělat nádherná vatra. Nepodceňuj hodnotu plev, Same. Pokud jde o zrno, přijde i naše chvíle."

Ashe zhluboka vzdychl a hladil jí vlasy. Dlouho spolu pozorovali oheň, schouleni pohodlně jeden vedle druhého – plameny měnily barvy a svíjely se v tichém tanci. Nakonec promluvil Ashe.

„Chci se tě na něco zeptat."

„Výborně, já taky."

„Tak nejdřív ty."

„Ne, začni."

„Dobrá," řekl a vychutnával si banalitu jejich slovní výměny. „Proč sis začala říkat Rapsodie?"

Usmála se. „Nana si myslela, že moje jméno je moc obyčejné. Znělo moc tuctově, prý to nebylo dobré jméno pro – no, pro mé nové povolání."

„Emily je nádherné jméno."

„‚Emily‘ je jen zkratka mého skutečného jména. Vlastně je to moje přezdívka.“

Ashův obličej se rozjasnil zájmem. „Skutečně? To jsem nevěděl. Jak se tedy ve skutečnosti jmenuješ?“

Rapsodie zrudla a pak uhnula pohledem, přestože se její oči stále usmívaly.

„No tak,“ škádlil ji, objal ji a smál se, když se mu chtěla vyškubnout. „Budou z nás manželé; měl bych alespoň vědět, jak zní tvoje pravé jméno. Bohové, vždyť ty znáš všechna moje jména i jejich správné pořadí.“

„Nevím, proč si říkáš Ashe.“

„Protože jméno ‚Gwydion‘ by mě asi zabilo. Nezamlouvej to a nezdržuj. Tak jak to je?“

„Buď opatrný, Same,“ varovala ho. „Jméno má velkou moc. Moje staré jméno nebylo v tomto novém světě ještě nikdy vysloveno. Když k tomu dojde, mělo by se tak stát při nějaké významné příležitosti, kde by to jméno mohlo všechno obklopit svou mocí, aby nebylo zranitelné vůči démonům ze starého světa. Například při svatbě.“

Přikývl a rozmařilá nálada v něm poněkud vyprchala. Rapsodie odhadla posun v jeho smýšlení a vplížila se mu zpátky na klín.

Oči jí nezbedně zajiskřily: „Když ti to jméno ale řeknu *po částech,* pak by mělo být všechno v pořádku.“

„Jen aby.“

„‚Rapsodie‘ je moje prostřední jméno,“ přerušila ho, než mohl větu dokončit. „Moje matka byla nebeská pěvkyně; jmenovala se Allegra.“

„Krásné.“

„Mohlo by to být hezké jméno pro dceru, viď?“

Něžně se na ni usmál: „Ano, to by bylo.“

„Bylo to takhle: otec mi dal jméno po své matce, ale moje matka z toho nebyla moc nadšená. Myslela, že je moc obyčejné a nudné. Vím to, protože jednou mi o tom vyprávěla. Seděly jsme

před krbem, byly jsme samy a ona mi pročesávala vlasy. Chtěla mi dát nějaké lirinské jméno, které by obsahovalo hudebnost, protože věřila, že mi tak pronikne hudba až do duše.“

„Byla to moudrá žena.“

„Tak přišla na svět ‚Rapsodie‘. Kromě toho, že je to hudební termín, obsahuje v sobě nepředvídatelnost, vášeň a divokou romantiku. Matka doufala, že tohle bude dobrým protějškem k mému prvnímu jménu.“

Políbil ji na čelo. „Sedí ti naprosto přesně.“

„Děkuji ti – myslím, že je to tak.“

„Nu,“ pobaveně na ni zamrkal, „jak se jmenovala tvoje babička?“

„Elienne.“

„Ne ta lirinská babička, ty vyžle. Jak se jmenovala matka tvého otce?“

Rapsodie zrůžověla v obličeji – čekala rozpaky nebo smích. „Amelia.“

„Amelia? To se mi líbí. Zkráceně Emily. Zní to dobře.“

„V rodině mi říkali Emmy. Přátelé mi říkali Emily. Jediný, kdo mi říkal Amelie…“

„Počkej, budu hádat: babička?“

Rapsodie se opět rozesmála. „Jak jsi na to přišel?“

„A co jméno po otci, dávali si lidé ve vaší vesnici nějaká příjmení?“

Nijak neprotestovala. „Nejvíc si asi pamatuji jméno Oráč, jako že orali půdu. Znamenalo to, že obdělávali zem a pěstovali různé plodiny. Milí lidé, měla jsem je všechny moc ráda. Tak a jestli teď skončila lekce z mé pradávné minulosti, je řada na mně. Mohu se tě na něco zeptat?“

„Jistěže. Jen se ptej.“

„Chci vědět, kdo byla ta další žena, kterou jsi chtěl vyhledat a požádat o ruku; ta, kterou jsi objevil, když ti prsten dal svou sílu.“

„Rapsodie, nikdy nebyla žádná jiná nebo další žena; mluvil jsem vždycky o tobě.“

Rapsodie zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Když jsi říkal, že teď víš, kdo je ta správná žena, ta cymrianská žena, o které sis myslel, že bude Paní.“

„Ty.“

„Aha. A ta žena, o které jsi mi tehdy v lese vyprávěl, že ji miluješ?“

„Také ty.“

„A co…“

„Ty, Rapsodie. V mém životě není a nikdy nebyla žádná jiná žena než ty. Až do dnešní noci jsem si myslel, že existují dvě, ale vzhledem k tomu, že ty a Emily jste jedna a táž, je to až překvapivě jednoduché. Tehdy jsem tě miloval jako Emily; teď tě miluji jako Rapsodii – trochu se to liší, a přitom je to úplně stejné. Jsi jediná žena, které jsem se kdy dotkl, políbil a se kterou jsem se kdy miloval. Jen ty.“

Objala ho. „Tak ať to tak zůstane napořád,“ zašeptala a oba se usmívali. „Je to pro tebe dost sobecké?“

Odpověď zanikla v polibku, který následoval. Hladil jí obličej, když se jejich rty setkaly, a dech obou byl jako jarní vánek; naplňoval mu duši Rapsodiinou podstatou. Ruce mu vklouzly na její záda, na zvlněnou hedvábnou látku šatů, a opatrně začal šaty rozepínat.

Rapsodie se jemně odtáhla. „Same, prosím tě, nedělej to.“

„Co se děje?“

Zhluboka se nadechla a pak na něj zpříma pohlédla. „Vzhledem k tomu, že si zítra ráno nebudu nic pamatovat, asi není moc dobrý nápad se dnes v noci zasnoubit.“

Ashovi poklesla brada. „Emily.“

„Nech mě domluvit. Nemá smysl si slibovat, že se vezmeme. Takové sliby se snadno porušují, a když nebudu vědět, že k něčemu takovému došlo, nemá to skutečně žádný smysl. Chceš si mě vzít po tom všem, co jsi slyšel?“

V očích mu plálo srdce: „Víc než kdy jindy.“

„A kdyby sis mohl vybrat – za předpokladu, že všechno ostatní je bezvýznamné – odešel bys odtud zítra ráno raději jako můj snoubenec nebo jako manžel?“

Ashovi začalo pomalu všechno docházet a usmál se. „Jako tvůj manžel – o tom nemůže být žádná pochybnost.“

„Pak si mě vezmi, Same. Ožeň se se mnou dnes v noci.“

* * *

Rapsodie se příštího rána probudila, když závěsy začalo dovnitř pronikat světlo. V teplé posteli se protahovala a převalovala, až se ocitla tváří v tvář spícímu Ashovi. Trhla sebou a její pohyb ho probudil. Otevřel oči.

„Dobré ráno,“ řekl tiše a usmál se na ni. V očích se mu zračilo štěstí, jaké ještě nikdy neviděla.

„Dobré ráno,“ odpověděla ospale a také se na něj usmála – unaveně a se zívnutím. „Musím říct, že mě překvapuje, že tě tu vidím. Myslela jsem, že máš v plánu odejít, než se probudím.“ Pomalu vnímala svět kolem sebe a s určitými rozpaky si uvědomila, že jsou oba pod přikrývkou nazí.

„Včera jsme si povídali dlouho do noci. Pamatuješ si něco?“

Rapsodie chvíli přemýšlela. „Ne,“ řekla a znělo to smutně. „Naposledy si vzpomínám, že jsme šli do altánu, pak už nic. Proběhlo všechno dobře?“

Ashe měl na tváři široký úsměv, natáhl se k ní a omotal si pramen jejích zlatých vlasů kolem krku. „Výborně.“

Rapsodie se zachmuřila; vrátily se k ní melancholické úvahy ze včerejšího večera. „Proč jsi tedy zůstal?“

Ashe na ni vážně pohlédl. „Chtěli jsme spolu strávit pokud možno co nejvíc času, než odejdu. Souhlasila jsi, přísahám.“

Rapsodie se posadila a spatřila své hedvábné šaty pomačkané na podlaze v nohách postele a po celé ložnici se válely kusy jeho

námořnického oblečení. Tváře jí znachověly a vklouzla pod přikrývku. Podívala se na něj.

„My jsme se milovali?“ zeptala se tiše.

„Ano, ach ano.“

Rapsodie měla nepříjemný pocit. „A ty – tys to chtěl, viď? Neměl jsi pocit viny nebo nepřemlouvala jsem tě?“

Ashe se zasmál. „Vůbec ne. Jako bys to měla někdy zapotřebí.“

Obrátila se, aby neviděl smutek v jejích očích. „Kéž bych si něco pamatovala,“ zatoužila.

Ashe ji něžně vzal za ramena, obrátil ji obličejem k sobě a něžněji políbil. „Jednoho dne si vzpomeneš,“ řekl. „Ario, schovávám pro tebe tu vzpomínku. Jednou bude zase naše společná.“

Ve smaragdových očích se jí objevily slzy. „Ne,“ zašeptala. „Možná si jednoho dne vzpomenu, ale tou dobou už budeš vytvářet vzpomínky s jinou.“

Ashe si ji přitáhl blíž k sobě, aby neviděla, jak se usmívá. „Zítra,“ řekl. „Dnes jsem pořád ještě tady s tebou. Možná existuje způsob, jak ti vynahradit ztrátu paměti, než získáš zpátky svou vzpomínku.“ Položil ji na polštář, znovu ji líbal a rukama jí něžně hladil prsa.

Rapsodiiným tělem projížděl oheň společně s pocitem viny a Ashovy rty sjížděly stále níž a níž. Rychle se oddala vášni, přižívované bolestí z očekávané ztráty, a opět se spolu milovali, zoufale se k sobě tiskli, jako kdyby věděli, že jeden druhého už nikdy neuvidí.

Když bylo po všem, ani jeden z nich nevypadal šťastně. Rapsodie mu tiše ležela v náruči a přemáhal ji pocit viny. Trudnomyslný smutek v Ashových očích byl ještě horší; cítil, jak se předešlé noci jejich duše v extázi setkály; dnes bylo všechno pryč. Zůstala jen hořká lítost, žal nad tím, že přestože jsou oba tak blízko dokonalému štěstí, prozatím se jim neustále vzdaluje.

Nakonec Rapsodie vstala z postele a vzala si čisté oblečení. Zmizela v koupelně, a zatímco byla pryč, Ashe si oblékl šaty, které mu Rapsodie položila na jeho vak. Proklínal Llaurona, proklínal Anwyn, proklínal sám sebe, každého a všechno, co způsobovalo, že se teď museli odloučit, a obviňoval sám sebe za veškerý žal a smutek, který spatřil v Rapsodiiných očích.

Čekal, až se vrátí z koupelny, a smysly a pak i očima zabloudil k třináctihranné minci, která ležela na koberečku před ohništěm. Sehnul se, zvedl ji a usmál se. Pohlédl na hromadu oblečení, které z ní chvatně v noci svlékl, našel její medailónek a šetrně do něj minci vložil. Emily se k němu vrátila a teď byla jeho manželkou. Zbývalo, aby ji dokázal ochránit před nebezpečím a udržet jejich lásku, než se to Rapsodie sama dozví.

54

Meridion se v křesle napřímil; jeho pulzující odraz zářil rudě a on sám měl pocit hluboké marnosti. Snažil se celé hodiny; oči ho pálily z té jemné a soustředěné práce. Hluboké rýhy měl v prstech vyryté až do živého masa, jak pevně svíral nástroje, ale všechno bylo k ničemu. Nedokázal zachytit už žádné další vlákno snu.

Rapsodie mu v této chvíli nebyla nic platná. Na začátku jeho snažení to byla naprosto úžasná trefa – teď však moc možností neposkytovala; její sny se nedaly vůbec zachytit, protože byly naprosto zapletené do Ashových. Přestože ztratila vzpomínku na onu noc, stále podvědomě myslela výlučně na Ashe. Pokoušel se vyhledat nějaké volné vlákno, které by připevnil někam jinam, tam, kde by mělo být, ale Rapsodii to působilo jen bolest a zoufalství; dalo se to vypozorovat z jejích hrůzných křečí a horkosti, které ji trápily ve spánku tu noc, co se s Ashem rozloučili. Meridion zoufale odhodil tenký stříbrný hrot.

Konec se blížil. A neexistoval způsob, jak je varovat.

Veškerá jeho manipulace s Minulostí vyšla vniveč; výsledek bude nakonec stejný.

Meridion položil hlavu na panel střihačky času a plakal.

Všude kolem jeho obličeje se povalovaly fragmenty času, úlomky a cáry filmu, které zbyly po zničení originálního filmového pásu z Minulosti, kterou se snažil ovlivnit. Sklíčeně je všechny smetl. Jeden kousek se mu přilepil na zpocené prsty.

Meridion zatřepal rukou, ale cár filmu stále držel na prstu. Přiložil úlomek filmu ke světlu ze střihačky času.

Z obrazu nic nezbylo; žár z rozžhavené střihačky času zničil film nadobro. Horní okraj byl potrhaný, takže zmizely všechny zásadní informace. Spodní okraj filmu byl jedinou částí, která zůstala nedotčena – zde se uchovával zvukový záznam z Minulosti. Meridion si ho přiložil k uchu.

Zaslechl velice tichý hlas Babičky – suchý a šustivý šepot.

Zrod světa není úkol pro jednoho. Svět, jehož osud je svěřen do rukou jediného člověka, je příliš jednoduchý na to, aby to stálo za jeho záchranu.

Meridion přemýšlel o jejích slovech. *Není to úkol pro jednoho.*

Není to pro jednoho.

Myslí mu prošlehl nápad s takovou silou, až se celý zpotil vzrušením, cítil horkost a slabost a zatočila se mu hlava.

Meridion znovu zapnul střihačku času. Stroj se rozhučel. Jasné světlo ozařovalo skleněné stěny jeho kulaté místnosti, jež visela nad nejasnými hvězdami; žár z kypících a vzdouvajících se moří vytvořil nad světem pod ním vrstvu mlhy.

Existoval ještě jeden způsob, jiné spojení, které se dalo vytvořit pomocí vlákna ze snu. Byla tu cesta, která už poznala žár plamenů, a probíhalo tu několik dějů současně.

Jméno, které bylo ve všech jazycích společné.

Jakmile se stroj rozběhl, Meridion se znovu posadil nad lupu. Opatrně posunul zpět film z oné poslední noci a pod čočkou jej

umístil jinam – do temných hor, do noci temné jako dehet. Chvíli mu trvalo, než našel to, co hledal, neboť v horách se chystala bouře a ve vichrem zmítaných Zubech se tvořily krystalky ostrého sněhu.

Podařilo se mu snadno zachytit vlákno snu a připojil je bez obtíží, kam potřeboval. Své varování umístil, kam bylo třeba.

Teď už jen záleželo na tom, zda si toho někdo všimne.

* * *

Ranní mračna prorazil paprsek slunečního světla, zlatého jako Rapsodiiny vlasy. Ashe vstoupil do zářivého pruhu a mlha jeho pláště jiskřila v milionech drobných démantových kapek, které ztěžkly v mrazivém vzduchu nastupující zimy.

Rapsodie se uvnitř své kápě usmála. Byl to nádherný pohled, a ona si ho chtěla uchovat jako vzpomínku pro smutné dny, které přijdou. Přestože byl Ashe zahalený do námořnické pláštěnky a mlžného pláště, jak tu stál ve slunečním svitu, bylo v něm cosi božského. Stáli na hřebeni prvního horského masivu, odkud vedla cesta dolů do kopců na úpatí hor. Brzy se spolu rozloučí v horském průsmyku, který vedl níže do podhůří, a Ashe jí zmizí ze života.

V Zubech se náhle rozezněl úděsný řev, až se Rapsodie roztřásla. Rámus se odrážel ozvěnou od skalních útesů a přes celé vřesoviště a děsil zvěř, která zde zůstávala přes zimu. O původu rámusu nemohlo být pochyb.

„Grunthor!“ Rapsodie se otočila na místě a oslepena ranním sluncem pátrala, odkud výkřiky vycházejí.

Ashe si přiložil ruku k očím a prohledával panoráma útesů, zalitých slunečním jasem. Ukázal na průsmyk mezi strážnými vrcholky, kde se nacházela kasárna pro horské hlídky.

„Támhle,“ řekl.

Rapsodie si také přiložila ruku na čelo. Z otvoru jeskyně, která vedla do kasáren, se valily ven postavy jako popel z

rozzuřeného kráteru. Bolgští vojáci ubytovaní v kasárnách houfně opouštěli chodbu a rychle si hledali úkryt pod nejbližším skalním převisem, který jim mohl posloužit jako skrýš. Rapsodie zavrtěla hlavou.

„Grunthor má zase noční můry," řekla a sledovala prchající Bolgy.

Po chvíli se její domněnka potvrdila. V otvoru jeskyně se objevila mnohem větší postava, která byla naštěstí nepatrná v porovnání s horským vrcholem. I na tak velkou dálku bylo Grunthorovo trápení zcela očividné.

Rapsodie zachytila jeden z přátelských závanů větru a zařídila, aby donesl její pozdrav až k nejvyšším útesům: „Grunthore, tady!" zvolala a zabalila svůj hlas do větrného víru. Za chvíli se mohutná postava zastavila, pohlédla na Rapsodii a zuřivě máchala rukama. Rapsodie také zamávala.

„Promiň," řekla Ashovi, který se opíral o svou hůl, obličej opět zahalený do kápě mlžného pláště. „Musím za ním." Rukou přejela Ashovi po paži.

Ashe přikývl. Pokud ho to nějak rozzlobilo, mlžný plášť zakryl jakékoli známky nevole. „Jistěže. Počkám tady."

Rapsodie ho ještě jednou poplácala po paži a pak spěchala po římse mezi vrcholky. I když běžela, všímala si ostražitých vojáků, kteří se zády lepili ke skalním stěnám a podloudné se zase vkrádali do chodby kasáren, když už jim Grunthor nestál v cestě.

* * *

„Bohové, co se děje? Vypadáš příšerně."

Obří seržant a major byl rozcuchaný a vypadal divoce, i když teď chvíli běžel. V obrovském hrudníku to hučelo tak hrozivě, až se Rapsodie začala bát.

„Uklidni se," řekla a použila tón Pojmenovatelky. „Co se děje?"

Grunthor přestal těžce dýchat a už jen oddychoval. „Vévodkyně, musíme za ní dolů. Potřebuje nás.“

„Babička? Nebo Dítě? Jak to víš?“

Firbolgský obr se předklonil a ruce si opřel o kolena. „Dítě Země. Nevim, jak sem se to domáknul, prostě to vim. Viděl jsem do jejích snů a děsně se trápí. Ty sny sou příšerný, vůbec se jí nedivím. Vévodkyně, musíš jí zase zazpívat. Je naprosto vyděšená.“

„Dobře, Grunthore,“ řekla Rapsodie útěšně. „Půjdu s tebou. Napřed se ale rozloučím s Ashem; odchází.“

Grunthor zůstal jako opařený a ostře na ni pohlédl: „Navždycky?“

„Ano.“

Ostrý pohled se rozpustil ve výraz pochopení a účasti. „A jsi v pořádku, vévodkyně?“

Rapsodie se usmála. Vzpomněla si, kdy se jí takhle zeptal poprvé. Bylo to v tunelu u Kořene; snažil se zjistit, zda nespadla do bezedné temnoty. Vždycky mu odpověděla kladně, přestože věděla, že její odpověď je pravdivá jen částečně – ať už bude v bezpečí či nikoli, už nikdy nebude znovu „v pořádku“. Když to teď znovu uslyšela, bylo v tom cosi ironicky smutného.

„Budu v pořádku,“ odpověděla prostě. „Vyburcuj Achmeda a přines mi brnění. Sejdeme se na vřesovišti.“

Grunthor přikývl, pak ji poplácal po rameni a zamířil zpátky do Cauldronu. Rapsodie ho chvíli pozorovala a pak se vrátila k Ashovi.

Stál tam, jak ho opustila, opřený o svou hůl.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

Rapsodie si zaclonila oči a zahleděla se do temnoty jeho kápě. Ten pohled jí sevřel srdce, ale spolkla svou bolest a doufala, že až ho příště uvidí, bude to možná při jeho korunovaci na Velkém shromaždišti, kde bude moci kráčet s obličejem vystaveným slunci, odhalený pohledům všech přítomných a beze strachu.

„Moje nejnovější vnučka potřebuje, abych jí pomohla," řekla. „Postarám se o ni, až se rozloučíme v podhůří. Tak tedy pojďme."

55

Achmed očekával, že se Rapsodie zpozdí, když vyprovázela Ashe, takže si dal načas, než dorazil na vřesoviště. Jakmile přešel poslední kopec, spatřil, jak už tam na něj čekají dvě postavy – jedna obrovská, druhá útlá. Oba se tvářili ponuře a oba ho netrpělivě očekávali. Achmed zanadával. V její nepředvídatelnosti se přece jen něco dalo předvídat.

„Tak už je pryč?" zeptal se a předával Grunthorovi ranní hlášení noční hlídky. Rapsodie přikývla.

„Dobře."

Grunthor po něm šlehl ošklivým pohledem a pak položil Rapsodii ruku na rameno. „Kdy se vrátí, zlatíčko?"

„Nevrátí se," odpověděla stručně. „Možná se s ním setkám na královské svatbě v Bethany, ale to bude asi naposled, počítám. Vydal se za svým osudem." Ještě jednou pohlédla do slunce, které vycházelo nad hřebeny Grivvenu. „Pojďme teď splnit svůj úkol."

V tunelu do Loritoria zněly jejich kroky a hlasy ve vzpomínkách.

Je tam pořád, pane?

Bůh tě zatrať, Jo, jdi domů, nebo tě přivážu k nějakému stalagmitu a nechám tě tady, dokud se nevrátíme.

Chci jít s vámi. Prosím.

Achmed zavřel oči; hlavu měl ztěžklou vzpomínkami.

Grunthor nesl pochodeň, která jen nejistě blikala; ve srovnání s burácivým plamenem, který osvětloval jejich cestu do skryté magické klenby poprvé, teď vypadala pochodeň jen jako bledá

svíce. Achmed dumal, zda slabý oheň naznačuje, že nahromaděné staré tradice teď unikají díky větru, který se různými puklinami dostal až sem dovnitř, ale spíš to znamenalo, že oheň v Rapsodiině duši dnes plápolá poněkud mdle.

Nic neříkala, kráčela potichu za nimi dolů do nitra hory – ve světle pochodně byl její obličej vyčerpaný a bledý jako duch. Po celou délku tunelu do Loritoria byla zticha, takže to nebylo, jako když putovali podél Kořene, kdy si Rapsodie s Grunthorem krátili chvílí písněmi nebo pískáním. Nepřítomnost jakéhokoli zvuku byla ohlušující.

Když ušli asi tisíc kroků, Achmed zaslechl tichý a trhaný povzdech a uvědomil si, že i Rapsodie slyší v tunelu hlasy.

Chceš tím říct, že lord Roland vyslal civilní osobu do Ylorcu bez ochranv týdenní ozbrojené karavany? Žijeme v nebezpečné době, a to nejen v Ylorcu, ale všude.

Plním jen příkazy svého pána, má paní.

Prudence, musíš zde dnes v noci zůstat. Prosím. Jestliže teď odjedeš, obávám se o tvou bezpečnost.

Ne. Je mi líto, ale musím se okamžité vrátit do Bethany.

Duchové, napadlo Achmeda. *Všude samí duchové.*

Konečně se tunel rozšířil a vznikl tak vchod do mramorového města. Plameny z ohňové studny jasně a klidně zářily a vrhaly dlouhé stíny po prázdném Loritoriu.

„Tady to vypadá všechno v pořádku," řekl Achmed a zkoumal ohnivou fontánu. „Necítím žádné cizí vibrace."

Opustili Loritorium a vydali se chodbou do komory Spícího Dítěte.

Babička stála u vchodu jako obvykle.

„Tak jste přišli," řekla. Chvěly se jí všechny tři hlasy. „Je jí hůř."

Z komory byl slyšet nářek. Spěchali obrovskými železnými dveřmi pokrytými sazemi do nitra komory.

Dítě Země sebou na katafalku házelo a v panické hrůze cosi mumlalo. Rapsodie přiběhla k děvčátku a šeptala mu slova útěchy, snažila se ho zklidnit, ale nijak se jí to nedařilo.

Achmed popadl Rapsodii za paži, až to zabolelo. Když se na něj podívala, ukázal jí na Grunthora.

Obr stál u katafalku Dítěte Země a v matném světle byla jeho jindy nažloutlá pokožka úplně bílá. Široký obličej pokrývaly kapičky potu.

„Něco se sem blíží," šeptal. „Něco." Zalykal se a lapal po dechu.

„Grunthore?"

Obr se třásl, když sahal po zbraních.

„Země," zašeptala Babička. „Země naříká. Zelená smrt. Nečistá smrt."

Jako by Země chtěla napodobit Grunthora, začala se otřásat. Ze stěn a ze stropu padaly velké kusy žuly a prach se valil v mohutných proudech, takže nebylo téměř nic vidět.

„Co se to děje? Zemětřesení?" zakřičela Rapsodie na Grunthora. Seržant vytahoval Poz, svůj delší meč, a Přítelotvůrce, a tvářil se pochmurně. Neměl ani čas zavrtět hlavou.

Kolem se začaly ozývat jemné praskavé zvuky, jako když na mokrém dřevě prskají jiskry ohně. Z podlahy, ze stěn i ze stropu vyrůstaly tisíce tenkých kořínků, černých a ostnatých, a prodíraly se skaliskem jako nové sazenice v zemi. Během okamžiku dorostly velikosti dýky a výhružně protínaly vzduch. Achmed přeběhl sluj a stál asi půl metru od Rapsodie. Jen zalapala po dechu, když kořeny začaly syčet; stačila jen zvednout ruce nad hlavu Spícího Dítěte.

A pak svět explodoval.

Z povrchu Země se draly ven masivní šlahouny révy a každý byl po chvíli silný jako starý dub; razily si cestu, rozrážely vzduch a drtily kamenné stěny. Země pod nohama se lámala a hrozivě lomozila; drolila se pod svíjející se stěnou ostnatých

šlahounů a zemí se prodíraly další, ještě tlustší kořeny. Obklopovaly je ze všech stran a pohazovaly jimi vzduchem jako žaludy.

Vzduch sem vehnal obrovskou smrdutou vlnu – málem oslepli, kašlali a zvedal se jim žaludek. Ten pach se nedal s ničím splést.

F'dor.

Achmed si kryl hlavu, jak na něj mířil pořádný kus padajícího kamene; setřásl ho, ale v rameni a hrudníku cítil bolest. Vnímal tlukot srdcí ostatních, jak zuřivě buší v kakofonním crescendu; jako by mu na kůži bubnovaly těžké kapky deště. Rapsodii ztratil z dohledu, protože se prudce zvedla země a prostorem proletěly šlahouny vína. „Jdi pryč"! křičel na ni a vykašlával prach z plic. Doufal jen, že ho v tom chaotickém hluku zaslechla.

Místo odpovědi se uprostřed hroutících se skal objevilo s hučením světlo a prosvěcovalo černé mraky popela, které znemožňovaly cokoli spatřit. Světlo doprovázel kovový zvuk jako jasný zvuk polnice; zasáhl Achmeda až hluboko v srdci a projela jím elektrizující vlna. Rozvlněné plameny se chvíli vznášely ve vzduchu a pak zahájily zběsilý tanec doprovázený řinčením a hukotem – to jak meč roztínal rozevláté šlahouny – a po celé hroutící se jeskyni byly vidět záblesky jejich záře. Iliachenva'ar zaujala pozici a bojovala.

Vedle Achmeda se ozval strašný řev. Achmed se otočil a spatřil, jak Grunthorovi jeden zvlášť silný šlahoun obtáčí nohu a táhne ho za sebou z kamenného podloží, kam Grunthor upadl – šlahoun ho zvedl do výšky. Tucty drobných výhonů se mu omotávaly kolem krku a končetin a zároveň ho strašlivou silou svíraly a zraňovaly. Grunthor znovu zařval, spíš vzteky než bolestí, ale pak se smyčky utáhly a obr nemohl popadnout dech.

Achmed prudkým pohybem obou zápěstí vytáhl dýky a skočil do míst, kde Grunthor visel ve vzduchu. Proplétal se mezi kroutícími se výhonky a vyhýbal se záludnému bičování. Sáhl po jedné zbrani, která visela Grunthorovi z pouzdra na zádech, a

začal oběma rukama odsekával úponky vína. Nejprve zamířil na šlahouny kolem obrových zápěstí – jedno už vysvobodil, když vtom se ohnul jeden šlahoun, který vypadal jako pařát, a mrštil jím o kamennou stěnu.

Achmed dýchal mělce a snažil se ovládnout bolest, která mu od tvrdého úderu vystřelovala do žeber. V dálce slyšel cinkot Denní hvězdy Clarion a vřískot vinných úponků, jak se jimi Rapsodie prosekávala a utínala je. Tlukot jejího srdce byl pozoruhodně pomalý a soustředěný; hřmotné bušení muselo tedy patřit Grunthorovi. Podle zvuku Achmed poznal, že si seržant uvolnil ruce a zuřivě sekal po šlahounu nad Achmedem, který ho držel v zajetí. Konečně přeťal silné pletivo na dva kusy, a tak Achmeda uvolnil. Král Bolgů se chytil Grunthorovy ruky a obří seržant ho vytáhl z marastu ostnatých kořenů, které vlály všude kolem nich, syčely a útočily jim na chodidla jako hadi.

„Hrekin,“ zanadával seržant a lapal po dechu. Bylo to to poslední, co od něj Achmed uslyšel, neboť země se opět začala třást a tlačila ho zpátky do míst, kde byl vchod do komory a kde se teď válely jen rozvaliny a ruiny.

Jednu dýku mu šlahouny vyškubly z ruky; někam spadla, ale Achmed neslyšel kam, neboť v jeskyni vládl naprostý chaos a hřmot. Jako by mu vnitřnosti sevřel mrazivý a bolavý spár, když si uvědomil, že před tímto monstrózním kořenem není úniku, že sluj, kde byl umístěn katafalk Spícího Dítěte, už zcela zaplnily démonovy šlahouny. Katalalk už dávno zmizel; vyletěl do vzduchu hned v prvních okamžicích útoku. Tělo Dítěte Země je nepochybně pohřbeno někde pod sutinami – a co je mnohem horší – jistě je omotaly výhony ostnatého vína, které je teď povlečou k F’dorovi, stejně jako tomu bylo s Jo. V ústech cítil pachuť smrti.

Zalévaly ho vlny mrazivého strachu. Nebál se smrti, ale rukou, které tu smrt přivodí. Už přivykl svobodě, kterou získal kdysi dávno jednoho vlhkého dne v ulicích Eastonu, když mu Rapsodie změnila jméno a sňala mu tak z krku neviditelný těsný

obojek démonova služebníka. Už se naučil svobodně dýchat a pomalu začal věřit, že jeho život a duše nakonec přece jen patří jemu samotnému. A jak se teď blížila smrt, opět si vzpomněl na ocelové sevření démonových spárů.

A co bylo horší, stejně na tom byli i jeho přátelé.

Vítr mu do uší zanesl skřípavý zvuk, který se o chvíli později rozložil do čtyř různých not, které však zněly jako jeden hlas. Rituální zpěv mu zvonil v hlavě a vibroval v dhracianské krvi. V chaotické proměně Země teď Babičku nikde neviděl, ale slyšel jí jasně; pátý tón rituálu Zotročení probodával hluk jako nůž.

Klikavé zvuky doplňovaly monotónní melodii rituálu a propletené kořeny a šlahouny začaly po chvíli pulzovat ve stejném rytmu jako rituál Zotročení – poté ztuhly. V jednu chvíli si Achmed uvědomoval úplně všechny zvuky v okolí – rytmické bušení obrovské sítě révy, jež teď zaplňovala celou sluj nad ním i okolo a dalece ho svou velikostí převyšovala; zvonění a hučení Denní hvězdy Clarion, která ozařovala temnotu, jež byla mimo jeho dosah; zuřivé mručení tisíců úponků révy, které vypadaly jako hadi, visely kolem něj a hrozily, že na něj každou chvíli zaútočí; Rapsodiin chvějící se tlukot srdce a rituální kadenci, která představovala pulz Babičky.

Neslyšel Grunthorův tlukot srdce.

„Achmede," Rapsodiin hlas nebylo téměř slyšet a z místa, odkud vycházel, se zvedal kouř a prach. Protlačil se mezi smotkem svíjejících se kořínků, ignoroval jejich chabé pokusy zaútočil a přelezl hromadu sutin; šel za pulzem jejího srdce.

Našel ji zaklíněnou mezi dvěma hromadami sutin, jak zapaluje konec jednoho mimořádně velkého kořene plameny tryskajícími z Denní hvězdy Clarion. Oddenek démonovy révy skučel a v etherálním ohni celý zčernal. Achmed a Rapsodie se na sebe podívali – zelené oči jí plály stejně jasně jako meč.

„Živelný oheň to leptá a spálí," řekla tiše, když už věděla, že je tak blízko u ní, aby ji zaslechl. „To, co slyším, je rituál Zotročení?"

Achmed přikývl a otřásl se bolestí, která mu při tom pohybu vystřelila do hlavy. „To víno je prodloužená ruka démona, stejný výtvor, jako byl Rakšaš," odpověděl a dával pozor na provazce kolem nich obou. „Babička možná chvíli zadrží démonovu podstatu ve stadiu stagnace, ale nedokáže zabít kořeny; jsou velmi silné."

„Vingka jai," oslovila Rapsodie plamen, který hořel na konci jednoho kořene. *Zapal se a rozšiřuj se.* Oheň vyrazil, jako by se ho zmocnil spravedlivý hněv, a víno vřeštělo vzteky a bolestí.

„Jdi – jdi odtud pryč," přikázal Achmed a ukazoval směrem, kudy sem vešli z Loritoria. „Nevím, jak dlouho ho dokáže udržet na uzdě."

„Kde je Grunthor? A Dítě?"

Achmed zavrtěl hlavou. „Vypadni odtud, *hned teď,*" přikázal jí.

„Kde jsou?"

„Nevím!" zavrčel. Ztráta Grunthora znásobená poznáním, že klíče, které otevírají klenbu vězení pro démonovy duchy, asi navždy spadly do hlubin Země, to všechno bylo víc, než dokázal snést, a málem ztrácel zdravý rozum. Dokázal se soustředit jen na to, aby dostal Rapsodii co nejdál od té hromady kamení, než se Kolonie úplně zhroutí. Jen podvědomě dumal, zda jí tím nějak pomáhá – vzhledem k tomu, co mělo teprve přijít. „Zatraceně! Vypadni, dokud můžeš!"

Neposlouchala ho. Namísto toho užasle zírala s ústy dokořán na roztříštěný kus skály. Achmed se otočil.

Uprostřed hromady prachu stálo Dítě Země. Děvče mělo oči stále zavřené, ale stálo vzpřímeně, nohy po kolena v sutinách, jež pokrývaly podlahu Kolonie. Světlo z Denní hvězdy Clarion strnulo, jak Rapsodie pevně svírala meč, a ozařovalo děvče třepotavými vlnkami, v nichž bylo vidět jemnou tvář a vyhlazenou šeď pokožky. Ve světle ohně vypadalo Dítě mimořádně veliké, vyšší, než když leželo na katafalku, a jeho stíny se odrážely od stěn zborcené jeskyně.

„Ne,“ zašeptala Rapsodie a téměř se dusila. „Prosím, ne. Ještě spi, holčičko.“

Dítě pomalu vytáhlo z kamení jednu nohu, pak druhou, a udělalo krok.

Náměsíčník.

„Prosím,“ zašeptala znovu Rapsodie. „Ještě ne, holčičko, ještě nepřišel tvůj čas. Spi dál.“

Dítě Země jí nevěnovalo žádnou pozornost. Těžkopádně se sunulo a přelézalo hromady rozdrceného kamení a procházelo skálou, jako by se nořilo až po kotníky do moře – oči mělo stále zavřené. Šlahouny a výhonky démonické révy se před Dítětem bezmocně ohýbaly, bránily se podivnému hmyzímu zvuku, který stále vydávala Babička.

Achmed podal Rapsodii ruku. „No tak,“ řekl. Neochotně poslechla a kráčela za ním přes balvany, které kdysi tvořily část stropu.

Kráčeli bezprostředně za Dítětem Země, jehož pohyb zanechával otvory a průchody v kamenné pustině, která zde zbyla po Kolonii. Když míjeli obrovské odnože démonova kořene, Dítě se začalo třást, takže z rozdrcených stěn a stropu padalo daleko více prachu a kamenné suti. Rapsodie vykašlávala prach, jenž jí uvízl v hrdle, zatímco Achmed ji vlekl přes hromady hlíny; nad nimi syčel obří šlahoun. Tenké úponky se ve tmě svíjely a prováděly hadí výpady, ale mocný rituál Zotročení je vždy včas zarazil. Kořeny nedokázaly zasáhnout svůj cíl, tak kolem sebe jen vztekle prskaly.

Při tom zvuku Rapsodie náhle přimhouřila oči; jasně viděla před očima Joinu smrt. Pustila se Achmedovy ruky. Velice rychlými pohyby, které Achmed sotva postřehl, se začala ohánět mečem a utínala výhonky, které padaly na dno jeskyně. Víno vřeštělo a otřásalo se – tenké větvičky se vzňaly od ohně meče a na dně po nich zbyl jen popel.

„Ještě ne!“ zasyčel Achmed. „Poslouchej.“

Píseň rituálu Zotročení jakoby utichala. Ozvěna Babiččina hlasu v dálce zněla už jen velice slabě a skřípavě; bylo namáhavé zpívat tuto obtížnou píseň tak dlouho, a vyčerpání si už začalo vybírat svou daň.

„Už to moc dlouho nevydrží," prohlásil Achmed a táhl Rapsodii od velkého kořene a nahoru do tunelu. „Musíme se dostat do Loritoria."

„Grunthor…"

„Pojď," trval na svém Achmed. Nedokázal stejnou myšlenku vypudit z mysli. Tlukot Babiččina srdce začal slábnout – namáhavý rituál ji velice vyčerpával. Stařičké srdce už nevydrží dlouho. Pokud k tomu dojde, než se jim podaří dostat do Loritoria, jejich šance na únik bude mizivá.

Nejen pro ně, ale pro celý svět, neboť se uvolní uvěznění duchové démona ze starobylé klenby uvnitř Země.

Někde před nimi se náhle ozval příšerný rachot a dunivý zvuk drolící se skály – ihned je zavalil hustý oblak prachu. Instinktivně si zakryli hlavy a oči. Když lomoz utichl, oba pohlédli stejným směrem kupředu a oháněli se pažemi, aby vyčistili vzduch od šedého prachu. Achmed pokynul hlavou a oba spěchali vpřed; náhle se zarazili.

Cestu jim zablokovala skalní stěna, která se právě zhroutila. Achmed ji zoufale zkoumal rukama a pak ukázal na jednu stranu. Zela tam úzká štěrbina, ale byla to jediná možnost, jak se skrz kamennou suť dostat.

Rapsodie rychle zasunula meč do pochvy, skočila na zem a vlezla do díry; vdechovala hořký prach. Ostré hrany čediče jí potrhaly kalhoty a poškrábaly kůži na rukou, jak se prodírala na druhou stranu. Pak začala otvor ve skále čistit a odklízet úlomky drtě.

O chvíli později se v díře objevila Achmedova hlava; obličej měl zkroucený bolestí. Jak se prodíral zátarasem, ramena se vzpříčila a uvěznila ho ve štěrbině. S velkým úsilím se pohnul dozadu a tentokrát prostrčil otvorem nejdříve jednu paži.

Rapsodie ho chytila za ruku a tahala; opírala se při tom jednou nohou o skálu. Cítila, jak mu praskají kosti, a otřásla se hrůzou.

„Zatáhni ještě víc," mumlal Achmed, obličej zabořený v kamenné drti na zemi.

„Ale tvoje žebra."

„Tahej," zaúpěl. Rapsodie stiskla zuby, ještě jednou se zapřela o skálu a pak vší silou zatáhla. V rukou cítila bolestné praskání a zaslechla vzlyky, jak Achmed polykal bolest. Objevila se jeho hlava i ramena. Rapsodie ho uchopila v podpaží a vytahovala z díry horní část jeho těla; na zádech měl krvavé šrámy od ostrých výčnělků. Po chvíli byl už z díry venku a ohmatával si polámaná žebra. Rapsodie mu pomohla na nohy. Rychle na sebe kývli, otočili se a utíkali z chodby pryč.

Přelezli hromadu rozbité žuly, která kdysi tvořila velikou slavnostní klenbu. Písmena z nápisu na klenbě se teď povalovala v rozbořených slitinách jako tiché svědectví moudrosti, již v sobě kdysi obsahovala. Dítě Země se jim už dávno ztratilo z dohledu. Achmedovi ujela noha, když vystoupal až na vrchol hromady sutin, a zaklínila se v trhlině. Rapsodie mu nohu vytáhla a šplhala na ním přes hromadu.

Před nimi zel otvor tunelu do Loritoria.

„Vidíš někde Dítě Země?" Rapsodie lapala po dechu. Achmed zavrtěl hlavou, slezl z hromady a utíkal; zastavil se až na mramorové podlaze Loritoria.

Plamen z ohňové studny se jasně mihotal ve fontáně a házel ponuré stíny do ulic a na ztichlé budovy. Rapsodie běžela na náměstí uprostřed, kde byly umístěny vitríny s pěti základními živly, pak se zastavila a vydechla úlevou. Spící Dítě stálo u oltáře z Živého kamene a oči mělo stále zavřené. Náměsíčník.

Rapsodie zpomalila a co nejtišeji došla až k vysoké postavě; nechtěla Dítě vyděsit. Dítě Země slepě osahávalo oltář z Živého kamene a pak se tiše otočilo. Posadilo se na horní část desky, pak se položilo, uklidnilo, zkřížilo paže na prsou a zaujalo tak polohu jako dříve na katafalku v nitru Země. Stíny plamenů mu

osvětlovaly obličej, který nesl pokojný a ničím nerušený výraz. Zhluboka si vydechlo.

Rapsodie náhle s úžasem hleděla na Dítě Země, jehož tělo se začalo vlnit a proměňovat, jako by bylo tekuté. Hrudník a hlava se zatřpytily a pak se rozjasnily vlastním vnitřním žárem. Dlouhé tělo z šedého kamene zprůsvitnělo a zářilo v mihotavých pablescích světla z ohňové fontány. Pak se začalo protahovat, hypnoticky kroutit – působilo to až groteskně – a s intenzivní krásou zářilo všemi barvami Země. Rapsodie ještě nikdy neviděla tak obrovské množství jemných odstínů rumělkové, zelené, hnědé a purpurové barvy. *Jako když se hněte těsto na chléb,* napadlo ji, jak se břicho Dítěte Země protahovalo a pak se lehce vzedmulo. *Etherální těsto na chléb.*

Rapsodiiny úvahy zarazil štiplavý pach a přinutil ji k ostražitosti. Odvrátila se od Dítěte Země, které procházelo svou proměnou, a spatřila Achmeda, jak mečem prohrabává úzké kanálky pouličního systému osvětlení Loritoria, jako by hnal stádo malých zvířat do těch nejužších průchodů. Palčivý puch vháněl Rapsodii slzy do očí a zachvátila ji vlna paniky, když poznala ten typický zápach.

Achmed vytáhl zátku z kamenné nádrže na palivo. Sledovala, jak za ním z rezervoáru proudem uniká hustá kapalina a ze středu náměstí se valí jako řeka do tunelu směřujícího do Kolonie a jak se v ulicích tvoří velké louže, které se až nebezpečně blíží k ohňové fontáně.

„Bohové, co to *děláš?*“ vykřikla. „Uteč od toho! *Zapálí* se to!“

Achmed dál čistil kanálky a naváděl vazkou tekutinu tak, aby zůstávala na půli cesty od tunelu, který vedl zpátky do Ylorcu.

„To je nápad!“ Otočil se a hleděl na Rapsodii; očistil meč a opět jej schoval do pochvy. „Jak jinak bys chtěla zabít to víno? Sama jsi řekla, že ho oheň spálí. Kořeny se už určitě napojily na sílu Osy světa, pokud jsi na to ještě sama nepřišla. Pokud to nezastavíme, nespálíme teď a tady zaživa, kořeny se mohou

nakonec dostat až k tomu *druhému* Spícímu Dítěti.“ Zasunul zátku zpět na místo a zíral na Rapsodii. Podivné oči se mu zlověstně blýskaly v matném světle. „Zapal to.“

„Ještě nemůžeme,“ odpověděla Rapsodie, kterou roztřásla zimnice. „Jsou tady ještě Grunthor a Babička.“

Achmed se ohlédl a Rapsodie se obrátila. Tělo Spícího Dítěte nabylo obrovských rozměrů, zvětšilo se na všechny strany. Původně obdélníkový tvar kamenného těla se protáhl do délky i do šířky. Pomalým vlnivým pohybem se zvedl do výšky, jako by se chtěl oddělit, a vyrostl do monstrózních rozměrů. Nový tvar provedl poslední kroutivý pohyb a pak se oddělil od těla Dítěte, které teď leželo klidně na desce z Živého kamene a vrátilo se ke své původní velikosti.

Zářivé světlo nově odděleného kusu potemnělo do barvy kamene, pak se jim před očima objevila šedozelená pokožka, lesklá a jakoby z tvrdé kůže. Vteřinu po vteřině se rýsovaly stále nové a nové tvary, a kde před chvílí byla jen beztvará hmota, objevily se lidské linie. Rapsodie vytřeštila oči.

„Grunthore!“

Obr vzdychl a zavrávoral; aby udržel rovnováhu, přidržel se oltáře z Živého kamene. *„Hrekin,“* zamumlal zesláblým hlasem.

Rapsodie se chtěla k příteli rozběhnout, ale pocítila jen bolestivý stisk na paži. Pohlédla do očí firbolgského krále, které plály zuřivostí palčivější než plameny v ohňové studni. Ukazoval jí místa, kde všude se palivo rozlilo – mířilo až do temných jeskyní Kolonie.

„Vyšlo by to nastejno, kdyby byl pořád uvnitř. Už nemáme na vybranou. Zapal to.“

Rapsodie se zachvěla, když spatřila v Achmedových očích vše spalující zuřivost, charakteristický znak nepopiratelné rasové nenávisti jeho napůl dhracianské podstaty, jež nenáviděla F’dora a všechny jeho oblíbence. Byla to nevraživost, kterou nedokázala zastavit či zapřít žádná láska, přátelství ani rozumová úvaha,

když už se jednou rozběsnila. „Ještě je tam Babička," váhala. „Ty ji necháš, aby tam s tím zemřela?"

Achmed sklopil zrak, pak zavřel oči a dal volný průchod starobylým myšlenkám, kterým se naučil v nitru Země. Vnitřním zrakem bloudil po jasných mramorových ulicích, sledoval stopy paliva od odtokové díry v nádrži, viděl, jak proudilo přes rozvalené kameny a sutiny, které kdysi bývaly poslední kolonií lidí jeho druhu. Jeho mysl se vznášela nad rozbitou klenbou a jejími rozprášenými slovy, zalétla pod plazící se víno a kořeny, které se silou skály zarývaly všude, kam to šlo. Třebaže stál v ulicích Loritoria, cítil, jak sílí pach F'dora, viděl, jak se hmota Země třese, aby mu uvolnila cestu.

Mezi ruinami komory Spícího Dítěte se jeho pohled na chvíli zastavil. Viděl tam Babičku schovanou ve skutečné kleci vytvořené syčícím vínem připraveným zaútočit. Jedna noha jí uvízla pod zřícenou žulovou deskou. Stěny komory byly nadobro zhroucené. Měla zvednutou levou ruku, která se jí třásla vyčerpáním, pravá ruka se snažila odsunout žulovou desku, která ji držela v zajetí. Zaplavovaly ji proudy jedovatého paliva, které pomalu zaplňovalo celou jeskyni.

Vypadala drobně a křehce v porovnání s obrovským kořenem vína, který se nad ní výhružně pohupoval; jeho tlusté výhonky byly plné zuřivosti a plazily se po zbytcích podlahy komory. Kořeny zmateně prskaly, jak je zalilo palivo; šlehaly po Babičce a blížily se k ní stejně rychle, jak slábla.

Ve chvíli, kdy si Achmed uvědomil hrúznost celé té podívané, Babička se obrátila k němu a jejich pohledy se setkaly. Lehký úsměv, jediný, který u ní kdy spatřil, se jí rozlil po stařičké tváři, vrásčité a poznamenané věkem a dlouhými staletími pochmurného osudu. Kývla na něj a z posledních sil se obrátila ke šlahounům, které hrozily přerušit rituál Zotročení.

Achmed potlačoval prapůvodní vzlek, který mu vřel v krvi v přítomnosti rasy, kterou tak bytostně nenáviděl. Spolkl žluč, která

mu sloupala do sevřeného hrdla, a obraz před jeho očima zmizel. Pak znovu stiskl Rapsodiinu paži.

„Zapal to," opakoval hlubokým hrozivým hlasem.

Rapsodie se mu divoce vysmekla. „Dej mi pokoj," zavrčela.

Achmed zlostně chňapl po Denní hvězdě Clarion. „Zatraceně…" Rychle stáhl ruku a užasle zíral na Rapsodii. Bleskově tasila meč, škrábla ho na dlani a lehce ho popálila.

„*Nikdy* se nesnaž sebrat mi meč, pokud nejdřív netasíš," vykřikla Rapsodie.

„Dítě Oblohy?"

Všichni tři přátelé zůstali stát, ohromeně se rozhlíželi po Loritoriu a pátrali, odkud vychází Babiččin hlas. Skřípavý a sykavý hlas, jakoby z písku, zaslechla Rapsodie ještě u jednoho člověka, nebylo o tom pochyb. Ta slova vyřkla Babička vyčerpaným hlasem a mluvila velice tiše.

Grunthor objevil, odkud se vzal ten hlas. Pokynul Rapsodii.

„Tady, zlatíčko," ukazoval na Spící Dítě.

Rapsodie šla jako v mrákotách k oltáři z Živého kamene, na kterém leželo Dítě. Prohlížela si jeho hladkou šedivou pokožku a drsné hnědé vlasy, které vypadaly jako vysoká tráva v letním žáru. Něžně pohladila Dítě po čele a lehce smetla hrudky napadaného prachu a drti. Cítila nápor síly, vibraci, která vycházela z kamenného oltáře a procházela tělem Dítěte Země, brněla ji na kůži na ruce a promlouvala přímo k ní. Jen stěží ze sebe vypravila slovo.

„Ano, Babičko?"

Dítěti Země se zvrásnilo čelo, jak usilovalo promluvit. Oči mělo stále zavřené, řasy barvy trávy byly vlhké slzami. Rty zformulovalo poslední Babiččina slova.

„Zapal to."

Starobylý dhracianský hlas prošel skalami, jako by Země samotná chtěla posloužit oddané ochránkyni jako poslední posel. Hlas projel deskou oltáře z Živého kamene a zazněl ústy posledního žijícího Dítěte Země. Ironie celé situace vehnala

Rapsodii slzy do očí. Babička už nikdy neuslyší od Dítěte Země moudrá slova, na která čekala celý život. Jediná slova, která Dítě Země proneslo, byla Babiččina vlastní slova.

Rapsodie pohlédla do tváří obou přátel. Muži pozorovali, jak se žalostný výraz jejího obličeje pozvolna mění v pevné rozhodnutí.

„Dobrá," řekla. „Udělám to. Zmizte odtud."

56

Grunthor zvedl beze slova do náruče Spící Dítě z oltáře z Živého kamene a kývl směrem k chodbě, která vedla zpátky do Ylorcu. Společně s Achmedem doběhli do přední části tunelu.

Když měl Grunthor jistotu, že ho má Rapsodie stále ještě na dohled, obrátil se ke skalní stěně a podržel před sebou tělo Dítěte Země. Pak vstoupil do skály. Žula se na chvíli rozzářila, když procházeli do nitra hory, pak vytvořila ve skále velký otvor. Achmed následoval Grunthora do bunkru u podzemní chodby. Ještě jednou se natáhl, dal znamení Rapsodii, a když viděl, že přikývla, vstoupil dovnitř. Grunthor mocným tahem pohnul skálou, kterou prve odsunul, aby vytvořil jeskyni, a skála vklouzla na své původní místo, čímž jejich skrýš zapečetila.

Rapsodie se pomalu otáčela dokola a naposledy si prohlížela Loritorium, jak vypadalo až dodnes. Kaluže lesklé stříbřité paměti se blyštily jako pochodně v ulicích, kde se odráželo světlo z plamenů v ohňové studni. Bojovala sama se sebou, aby ji nepřemohlo zoufalství, které pociťovala. Byla svědkem konce něčeho, co kdysi bývalo tak vznešeným snem, tak úctyhodným počinem. Vzdělanost a poznání měly teď zahynout a položit se na oltář nenasytnosti a touhy po moci.

Když měla jistotu, že její přátelé a Dítě Země jsou dobře schovaní v podzemním bunkru, jenž je dobře zapečetěný skalní

deskou, tasila Denní hvězdu Clarion a zašeptala modlitbu k neviditelným hvězdám, které měla na míle vysoko nad hlavou; chtěla mít jistotu, že dělá správnou věc.

Ve vzduchu přeplněném starobylými tradicemi se planoucí čepel meče s hukotem rozhořela a zazpívala jasným zvukem. Meč vyslal stříbřitě zvonivý záchvěv, který proběhl Rapsodií a celou podzemní slují; na chvíli si byla naprosto jistá, že i Babička zaslechla melodický nápěv meče, a to jí dodalo kuráže. Zavřela oči a soustředila se; vzpomněla si na jinou prastarou ženu, stejnou válečnici, jako byla Babička, která stála na stráži, osamocená a zneuznávaná, ve snaze najít F'dora a ochránit před ním celý svět.

Už žiju dost dlouho, čekám na průvodce, který mě nahradí. Když mám teď někoho, komu mohu předat svoje správcovství, dokážu nakonec i najít klid, po kterém tak toužím. Natrvalo se znovu setkám s těmi, které miluji. Nesmrtelnost na tomto světě nemá jen jednu podobu, víš, Rapsodie.

Slova poslední moudrosti na rtech Spícího Dítěte.

Zapal to.

Rapsodie bojovala s náhlou nevolností. Nezáleželo na tom, že dělá něco, co Babička přikázala, nebo jak je nadcházející čin nezbytný. Rapsodie měla zprostředkovat smrt poslední Dhracianky. Upálí ji zaživa. Cílila v tom ještě něco dalšího, týkalo se to jiného obětování; škubalo to sebou kdesi na pomezí její paměti, ale nemohla si vzpomenout, o co jde, jako by jí to někdo vymazal z hlavy. Rapsodie zavrtěla hlavou, aby si pročistila myšlenky a mohla se soustředit na meč.

Hluboko v nitru pocítila nával síly, podpořilo to i jejího ducha, a z rukou, v nichž svírala jílec Denní hvězdy Clarion, vyzařovala moc. Pochybnosti a smutek týkající se Babiččiny smrti se rozptýlily jako mlha v záři ranního slunce. Rapsodie splynula s mečem.

To jsi ty, Rapsodie; věděla jsem to od chvíle, co jsem tě spatřila. I kdybys nebyla jednou ze Tří, mé srdce mi říká, že jsi ta pravá, která to dokáže; jsi skutečná Iliachenva'ar.

Rapsodie hleděla na blyštivý plamen v ohňové studni a naslouchala jeho písni. Jak prošla kdysi ohněm ve středu Země, poznala, že stejný oheň je i zdrojem tohoto plamene. Oheň jí nikdy neublížil; vsakoval se jí do duše, až se stal součástí jí samotné.

Tvořil většinu její podstaty.

Ani teď jí neublíží. Čekal jen na její povel.

Rapsodie namířila hrot Denní hvězdy Clarion na ohňovou studnu. V rozvlněných plamenech spatřila odraz svých očí, které zeleně žhnuly a prolínaly se s mnoha odstíny ohně.

Zapal to.

„Vingka jai," pronesla a použila při tom své nejhlubší znalosti Pojmenovatelky. Její hlas zněl autoritativně a rozléhal se v celém Loritoriu. *Zapal se a rozšiřuj se.*

Snažila se udržet oči dokořán, když se objevila obrovská ohňová koule.

Čepel Denní hvězdy Clarion olizovaly plameny, které teď se spravedlivým rozhořčením přeskočily a vytvořily tak planoucí oblouk od vrcholu fontány k meči. Jakmile se oheň z meče dotkl ohně z nitra Země, oba živly se spojily a vytvořily tak jasný paprsek světla, jaký Rapsodie ještě nikdy neviděla; jas byl mnohem pronikavější než světlo z ohně hvězd, kterým podpálila pohřební hranici Jo. Oheň z nitra Země se spojil s etherem hvězd a nejčistšími plameny živelného ohně. Palčivý záblesk odmrštil kryt na vrcholu fontány a podpálil tekuté palivo, které prve vypustil Achmed. Zvedl se obrovský štít z ohně, který burácel a praskal až do výše klenutého stropu.

Pak se rozduněla Země, palivo se vznítilo a hrnulo se do tunelů a do zbytků Kolonie. Obrovská ohňová koule se valila kupředu a zaplňovala všechny prostory. Vyzařovala tekutý žár a vysílala oslepující světlo do každičké trhliny a rozsedliny, šířila

se všemi směry, až dosáhla konce všech slují a tunelů. Oheň omýval Rapsodii a naplňoval ji nádherným teplem a radostí; poslouchala píseň Ohně a Srdce Země, píseň, kterou si pamatovala od chvíle, kdy ji zaslechla poprvé. Bylo to, jako by se znovu zrodila, a oheň ji očistil od bolesti a žalu, které v sobě nosila tak dlouho.

Z rozvalin Kolonie vycházel odporný vřískot, šílený démonův jekot, který rval Loritorium na kusy a stěny ozářené ohněm se chvěly v základech. Rapsodie stiskla jílec meče ještě pevněji a soustředila se celou svou vůlí na to, aby oheň navedla zborcenými tunely – představila si, jak spaluje smyčky vína a ničí je.

„Cerant ori sylviat," zavelela Rapsodie. *Spal to úplně všechno,* V dálce narostla intenzita plamenů a úpění obrovského hadovitého vína se změnilo v ohlušující kvílení.

Oheň burácel a Rapsodie začala zpívat lirinskou píseň smrti, žalozpěv pro Babičku. Přestože strávila celý život v nitru Země, dhracianská Matka měla předky mezi Kithy, což byla rasa větru. Možná si teď vítr odnese její popel a dovolí mu volně tančit nad širým světem, který sama nikdy z takové výšky nespatřila. Píseň proťala nelibé zvuky a splynula s harmonickou písní vzdouvajících se plamenů.

Pak náhle plameny zeslábly a zmizely; pohltily veškerý vzduch v podzemní sluji. Loritorium hučelo dutým tichem, které se po chvíli změnilo v zlověstné syčení. Rapsodie padla na kolena a v mrtvolném kouři lapala po dechu.

Ten, který léčí, také zabije.

Naprosto ji přemohla hrůza z toho, co provedla Babičce, kašlala, lapala po dechu a zvedal se jí žaludek.

* * *

Grunthor a Achmed si zakrývali oči a hlavy a chránili i Spící Dítě, jak ohňová vlna burácela v tunelu kolem jejich skrýše.

Oblečení měli celé rozžhavené od pronikavého žáru, který k nim pronikal tvrdou skalní stěnou. Podívali se na sebe. Achmed se lehce pousmál, když spatřil v Grunthorových očích záblesk strachu.

„Rapsodie je v pořádku."

Grunthor přikývl. Počkali, až utichl veškerý hluk, ale nic neslyšeli.

„Počkáme," řekl Achmed. „Za chvíli přijde."

„Jak si můžeš bejt tak jistej?"

Achmed se opřel o skalní stěnu. „Už jsem se naučil několika jejím trikům. Když chceš, aby se něco stalo, věř tomu, čekej a nějakým zázrakem k tomu určitě dojde – tedy alespoň podle ní. Fungovalo to, když jsem jí zpěvem vrátil život. Teď to taky zabere."

Grunthor nejistě přikývl a věnoval pozornost Dítěti Země. Ve tmě mu leželo v náruči a poprvé bylo úplně klidné; spalo tak hlubokým spánkem, že se nedalo téměř rozeznat, zda vůbec dýchá. Pozoroval Dítě, jak pomalu vdechuje vzduch a jen polehounku vydechuje, pomalu a stále dokola. Grunthora ten pohled naprosto fascinoval.

Na prchavý okamžik spolu sdíleli jedno tělo, Dítě Země a on. Díky tomuto prožitku pochopil mnohá tajemství Země, přestože by absolutně nedokázal cokoli z toho vysvětlit. Bylo v tom cosi posvátného, pocítit v sobě pulzující srdce světa, vše převyšující vibraci. Když to teď pominulo, připadal si, jako by ho někdo okradl.

Hleděl do obličeje Dítěte Země, hrubě tesaného a drsného – podobný obličej měl i on, ale tvář Dítěte byla přesto podivně hladká a krásná; dokázal to vnímat, i když tu nebylo žádné světlo. Vnímal, jak Dítěti stékají tiché slzy v hnědavých stružkách po lesklých tvářích, pochopil, že oplakává Babičku, že za zavřenýma očima za ni drží tichou stráž. Teď pochopil, co měla na mysli dhracianská Matka, když říkala, že zná srdce Dítěte. Možná ho teď pozná i on.

Až když Achmed neklidně přešel ke kamenné desce a opřel se o skálu, zakrývající jejich bunkr, došlo Grunthorovi, jak dlouho už je Rapsodie pryč. Král přiložil ucho ke skále, pak se odtáhl a zavrtěl hlavou.

„Slyšíš něco?“ zeptal se Grunthor hlasem plným naděje. Achmed opět zavrtěl hlavou.

„Dokážeš ji vycítit skrz Zemi?“

Grunthor se na chvíli soustředil. „Ne. Je to všecko pomíchaný dohromady, Země je v šoku. Nic nepoznávám.“

Achmed se nejistě přidal: „Ze stejného důvodu asi necítím tlukot jejího srdce.“ V Achmedových očích se objevil strach. „Dáme jí ještě chvíli, a když nepřijde, vydáme se za ní.“ Znovu se opřel o skálu a snažil se rozeznat sebemenší zvuk na opačné straně. Neslyšel nic.

„Rapsodie!“ zakřičel, ale zvuk ho málem ohlušil, neboť jej pohltil podzemní bunkr. Obrátil se na Grunthora a oči se mu blýskaly.

„Otevři to,“ přikázal stručně a ukazoval na kamennou bariéru.

Grunthor si opatrně přesunul Dítě v náručí a jednou rukou hrábl do skály. Ihned odletěl poměrně veliký kus. Z druhé strany kamenné stěny křičela Rapsodie, jako by chtěla odpovědět na Achmedovo volání.

„Grunthore! Achmede! Jste tam uvnitř v pořádku?“

Obří Bolg se napřímil a odsunul zbytek kamenné desky, aby uvolnil vchod. Když se prolámal na druhou stranu, obličej se mu rozjasnil v unaveném pošklebku.

„No jo, no jo, vévodkyně, dala sis teda načas, jen co je pravda. A my si dělali starosti, že jo.“

Rapsodie se usmála a natáhla ruku k Achmedovi, aby mu pomohla vylézt z bunkru. „Od tebe to zrovna sedí,“ řekla Grunthorovi. „Celou věčnost jsem si myslela, že jsi pořád dole v Kolonii, pohřbený pod hromadou kamení.“ Úsměv jí pohasl, když Grunthor vylezl z bunkru a nesl Spící Dítě. „Musím se přiznat, že když jsem viděla, jak to Dítě chodí, napadlo mě, že je

po všem. Co jsi to provedl, ty ses s ní spojil, jako jsi to tehdy udělal s Živým kamenem?“

„Jo. A z čeho myslíš, že je, když ne z kamene?“ odpověděl stručně Grunthor. „Napadlo mě, že bysem ho nemoh skrz ten bordel přenýst v bezpečí. Tohle bylo nejjednodušší.“

Achmed pokynul ke vchodu do Kolonie. „Pojďte.“

* * *

V obrovském tunelu vládlo mrtvolné ticho – jen tu a tam se ozvalo z popela tiché zasyčení; oheň pokryl černými sazemi celé stěny i podlahu. Všude kolem, kudy se prve draly do jeskyně divé šlahouny vína, nezbylo nic s výjimkou spálených kousků kořene a pokroucených rozvalin v tunelu, jímž si víno razilo cestu Zemí.

Achmed se ohnul nad tím, co zbylo z klenby nad katafalkem Spícího Dítěte, a citlivě přejížděl prsty po slovech, která tam bývala vyryta. Kdysi varovala svět, který nikdy nespatřila, před nebezpečím, jež zneklidní to, co spalo v nitru Země. Teď ze slov zbyly jen ruiny na podlaze jeskyně, rozbité na kusy, které nedávaly vůbec žádný smysl.

Rapsodie mu položila ruku na rameno: „Jsi v pořádku?“

Achmed chladně přikývl. Všude byl rozprášen popel z Babičky a neúprosně se mísil s popelem démonova psího vína, nerozlučně spojený jako propletený osud Dhracianky a F’dora. Rozesmutnilo ho, že na konci Času zde budou takto nalezeni společně. Vstal a smetl si z ruky špínu. Hleděl do hlubin zakřiveného tunelu, odkud se k nim vinné šlahouny připlazily.

„Tohle vede až k Domu paměti, dvě stě mil, možná víc,“ řekl a mžoural do tmy. „To není dobré. Jsme zranitelní a F’dor si může vytvořit průchod do Hor.“

„Jen na chvilenku,“ prohlásil Grunthor vesele. Přitáhl si Spící Dítě blíže k hrudi, zavřel oči a u srdce pocítil blízkost krve života Země. Rozpřáhl se a položil ruku na kamennou stěnu.

Rapsodie a Achmed uskočili, jak se tunel vyboulil a vzápětí zhroutil, takže ucpal obrovitou trhlinu, kterou víno rozervalo v Zemi. Sama Země se zachvěla, jak přesouvala hromady kamene a uzavírala tak bránu, kterou se F'dor dostal do hory.

Rapsodie pohlédla na strop. Navzdory rozsáhlému posuvu obrovského množství skal a balvanů jí na hlavu nespadlo vůbec nic, snad jen trocha prachu. Znovu se podívala na Grunthora. Byl úplně průsvitný a šířil kolem sebe stejnou zář, jakou viděla v nitru Země, když se prodírali podél Axis Mundi. *Dítě Země,* pomyslela si láskyplně.

Zář se po chvíli ztlumila a pak nadobro zmizela. Grunthor sundal ruku z kamenné stěny, obrátil se a usmál.

„Tady je zavřeno."

„Celá cesta až do Navarne?" zeptal se nevěřícně Achmed.

„Jo."

„Jak jsi to dokázal?"

Obří seržant se smál na Dítě ve své náruči. „Mám pomocníka, pane."

Zapečetili podzemní sluj a všichni tři zamířili zpět do Loritoria. Rapsodie se usmála na Grunthora a prsty něžně pohladila Spící Dítě po čele. Dítě Země spalo a jen si povzdychlo.

„Achmede, co uděláš s tím Dítětem?"

„Budu ho hlídat," odpověděl prostě.

„Jistěže. Jen jsem chtěla vědět, kde."

Achmed se rozhlédl po tom, co zbylo z Loritoria. Umělecké rytiny byly popraskané a zjizvené, nádherné fresky a mozaiky černé od sazí a nádrže s tekutou pamětí byly pryč. „Tady," řekl. „Nejdřív jsem si myslel, že vezmu Dítě do Cauldronu, abych ho měl pořád na očích, ale asi by tam nemělo ten pravý klid.

Tady to místo je pro Dítě ideální. Je dost hluboko v podzemí, takže ho nebudou rušit Bolgové. Může spát na oltáři z Živého kamene; prve to vypadalo, že tam má skutečný klid."

Rapsodie přikývla. „Možná Kámen přinese Dítěti útěchu."

„Možná. Bude zapotřebí znovu zasypat tunel, který jsme prorazili, abychom se sem dostali, a umístit tady nové pasti. Ve studni je ještě dost velká zásoba paliva, takže když budeme muset, vytvoříme tu svůj vlastní vulkán. Až si Grunthor odpočine a nabere trochu sil, může vydlabat úzký tunel z Loritoria do mých komnat. Jestli chce F'dor na Dítě znovu zaútočit, chci, aby se musel setkat se mnou osobně. Po technické stránce to bude noční můra, ale myslím, že to zvládneme."

Rapsodie přikývla a Grunthor opatrně položil Dítě na oltář. „*Určitě to* znovu zkusí, vždyť víš."

„Jistě. Myslím si však, že se podruhé nepokusí o totéž. Shromažďuje armádu, aby napadl bolgské země; nejsou mi dost jasné plány, jak to hodlá uskutečnit, ale jsem si tím naprosto jistý. Proto si vybral Ashe za svůj první cíl – Ashe ztělesňuje sblížení královských cymrianských krevních linií a navíc je synem Vyvolavače. Velice snadno si mohl přisvojit trůn v Rolandu, přibrat k tomu pravděpodobně i Manosse jakož i další nesjednocené Cymriany z prvních generací, kteří byli loajální ke kterékoli ze stran, pokud z nich něco zůstalo, například Anborn."

„Možná také Tyrian," dodala Rapsodie. „Jeho matka byla Lirinka." Vrátila se jí Oelendřina slova, jak spolu seděly před plápolajícím krbem. *Kdyby si ho zotročil F'dor, kdyby mohl ovládat draka, třesu se při představě, jak by mohl využívat té síly k ovládání přírodních živlů.* „Celý svět měl štěstí, že byl Ashe tak silný, že F'dorovi unikl."

Achmed si prohlížel rozvaliny. „Armáda, kterou by tehdy Ashe mohl dát dohromady, by byla nakonec schopná provést to, co nedokázala Anwyn – zmocnit se Hory. Ashe by byl dokonalým hostitelem F'dora, ale podařilo se mu ubránil a skrývat se před ním celých uplynulých dvacet let. Jestli teď F'dor ví, že je Ashe naživu, nepochybně ho bude pronásledovat."

„To je Ashův problém, to si musí vyřešit sám," prohlásila rázně Rapsodie. „Poskytli jsme mu prostředky, které potřeboval k přežití. Jeho duše už je zacelená, ovládá ji, je zase celistvou

bytostí a netrpí žádnými bolestmi. Když bude třeba, může se ještě nějakou chvíli skrývat. Dělal to dvacet let. Bude v pořádku.“

Do koutků Achmedových úst se vkradl jízlivý úsměv. „Ani ti nedokážu říci, jak mi to dělá dobře, když tě slyším takhle mluvit,“ řekl. „Znamená to, že tvoje tajné schůzky s ním už skončily?“

Rapsodie pohlédla stranou. „Ano.“

„A jaké máš další plány?“

Napřímila se a Achmeda zarazilo válečnické vzezření jejího postoje i obličeje. „Zaprvé, chci mít jistotu, že o Ylorc je dobře postaráno, a ráda bych tobě i Grunthorovi pomohla se vším tady v Loritoriu, aby Dítě nalezlo klid. Potom budu potřebovat jeden den na truchlení, abych mohla zazpívat žalozpěvy a elegie za všechny, o které jsme přišli.“ Achmed přikývl a zaznamenal, že se jí klidná tvář ani nezachvěla, když se odvolávala na Jo a Babičku. „Jestli pak nebude po nějaký čas nutná naše přítomnost v bolgských zemích, ráda bych využila vaší pomoci při vyhledání všech F’dorových dětí.“

„Jen v případě, že je chceš zlikvidovat,“ prohlásil Achmed a do hlasu se mu vkradl varovný tón. „Rapsodie, když vezmu v úvahu, jakou máš slabost pro děti, myslím, že v téhle akci nebudeš moc úspěšná.“

„Nemám v úmyslu je zlikvidovat, pokud to ovšem nebude nutné – a pak to provedu bez mrknutí oka,“ odpověděla. „Jsou na tom stejně jako Ashe. Achmede, jsou to lidé s lidskou duší, v žilách jim nekoluje démonova krev. Dá se jim pomoct. Potřebují pomoc.“

„Jak víš, že to nejsou malá démonská monstra, jako byl Rakšaš?“ dožadoval se Achmed podrážděně vysvětlení. Vůbec se mu nelíbilo, k jakému obratu v jejich rozhovoru došlo.

„Narodili se z lidských matek a Rakšaš v sobě skrýval jen kus Ashovy duše. Matka má svou duši a odkazuje ji a předává svému dítěti. Achmede, nejsou to monstra o nic větší, než jsou Bolgové. Jsou to děti, děti s poskvrněnou krví. Kdyby se nám nějak

podařilo tu poskvrněnou krev oddělit, měly by alespoň naději, že jejich život neskončí ve věčném zatracení.“

„Ne,“ vrčel zlostně. „Za to riziko to nestojí. Kterýkoli z těch potomků už může být spoután s F’dorem. Chci se s F’dorem setkat, a tentokrát určuji podmínky já, a ne on.“

Rapsodie se chladně usmála. „Přesně tak. Dokážeš vycítit krev ze starého světa, a to mi pomůže najít ty děti, Achmede. Pokud se dá oddělit ta část jejich krve, která je démonova, pak ti ji dám. Pak budeš mít F’dorovu krev, pachovou stopu, která ti ho pomůže zaměřit.“ Pohlédla na Grunthora, který všechno poslouchal. „Nakonec ho najdeme. Dal nám k tomu prostředek.“

Krev bude prostředkem.

Král a seržant si vyměnili pohled a pak se Achmed znovu zadíval na Rapsodii.

„Dobře,“ prohlásil nakonec. „Ale nesmíš se při tom dopustit žádné chyby, Rapsodie. Stačí jen zlomek vteřiny, kdy někoho z nás ten F’dorův potěr jen trochu ohrozí, a podříznu mu krk, počkám, až vydechne naposledy a pošlu ho zpátky k jeho otci do Podsvětí. O tomhle nehodlám diskutovat a neexistují výjimky. Souhlasíš?“

Rapsodie přikývla. „No dobře.“

57

Po osmi dnech se Tři konečně vynořili z temné rozsedliny, která kdysi zakrývala vchod do Loritoria. Většinu času zabrala Grunthorovi obnova vlastních sil. Nesmírně ho vyčerpávalo, když neprodyšně uzavíral všechny průchody a celý tunel, který sám kdysi vykopal. Kdyby nebyl v kontaktu s Dítětem Země, patrně by pro něj byla tato úloha mnohem obtížnější a podepsala by se na něm daleko více. Ještě větší oběť však pro něj

znamenalo opustit Dítě Země v temnotě černé klenby, v prostoře, která je ukrývala před vším kromě Času.

Už samotné loučení bylo velice bolestné; Rapsodie políbila kamenné čelo Dítěte a Grunthor ho pečlivě zavinul do svého obrovitého pláště namísto jemné přikrývky utkané z hedvábí, do níž Dítě vždycky halila Babička. Achmed uhasil všechny pouliční svítilny, takže tu zbyly jen pableskující plamínky z ohňové studny, které tlumeně osvětlovaly Loritorium, jehož vybudování bylo kdysi tak obrovským počinem – vždyť mělo přispíval k šíření vzdělanosti. Teď sloužilo jen jako temná komora pro Spící Dítě.

Když Dítě ukládali k odpočinku, Rapsodie zašeptala poslední ukolébavku a pak následovala své přátele zničeným vchodem do ještě větších hlubin.

Světlo bílé,
v noci probdělé,
sníh pokrývá země zamrzlé.
Čekej a pozoruj, čekej a pozoruj.
Chystej se k spánku
v ledovém zámku.
Dostojí svému slibu.
Dnů v roce už moc nezbývá,
Dítě Země však v mysli má.

Než neprodyšně uzavřeli ohořelé zbytky sítě podzemních tunelů, jež kdysi tvořily Kolonii, ještě se na chvíli všichni tři zastavili v Kruhu pro chvalozpěvy. Rapsodie zazpívala žalozpěv pro Dhraciany, kteří zemřeli tak dávno oné poslední noci, kdy došlo ke genocidě. Pak zapěla ještě jeden žalozpěv pro ženu, která tak dlouho hlídala a chránila Dítě Země – až do chvíle, než se objevili oni. Když zpívala, vítr v podzemí utichl, jako by s konečnou platností uznal smrt *Zhereditcků,* Dětí větru, civilizace, která kdysi bránila Zemi před zkázou.

Rapsodie dozpívala své elegie a s Grunthorem se vydali zpět přes rozpadající se můstek. Achmed zůstal v Kruhu ještě chvíli sám. Stál mezi vyrytými runami, symboly, které během času pomalu mizely z povrchu Kruhu, a pozoroval kyvadlo hodin, které se tiše a donekonečna houpalo v temnotách.

Země říká, že to byla tvoje smrt, pane. Že to ještě nevíš, ale bude to tak.

Teď to věděl.

* * *

Jakmile byli zpátky v Cauldronu, Rapsodie prohlédla svá firbolgská vnoučata a pak se připojila ke Grunthorovi a Achmedovi ve Velké síni, aby si vyslechla čerstvé novinky, které přinesla týdenní poštovní karavana.

Řadili se tu vojáci i obchodníci a všichni se ucházeli o přízeň posluchačů, aby jim sdělili zprávu, kterou jim donesl ptačí posel cestou z Rolandu. Vzrušení vojáci vyprávěli, jak celý kontinent zasáhlo dvojité zemětřesení, obrovské burácení plamenů, při kterém se Země zachvěla. Země se otřásala od Zubů až do centra Navarne. Rapsodie koutkem oka pohlédla na Grunthora, který si novinky pozorně vyslechl bez mrknutí. Jako by ho vůbec nevyvedly z míry vzpomínky na ohňovou kouli z paliva v nádrži, ani to, jak za sebou neprodyšně uzavíral všechny průchody, které v Zemi prorazilo démonovo divoké víno.

Nedošlo k žádným ztrátám na životech, pravili strážci, a vlastně nedošlo k žádným škodám, snad až na jedinou výjimku. Rapsodii velice rozesmutnilo, když si vyslechla, že zemětřesení končilo u Domu paměti, který se vznítil a do základů vyhořel společné s většinou lesa, který jej obklopoval. Jediná dobrá zpráva byla, že strom ve dvoře, odnož Sagie, který sem před mnoha staletími přinesli Cymriané ze své domoviny, celou tu zkázu i požár zázračně přežil. Rapsodie tajně doufala, že strom

bude teď prospívat, když byl vysvobozen ze spárů démonova kořene, který jej tak dlouho ničil.

Když poslové odešli, vystoupala Rapsodie za soumraku na širé vřesoviště, na místo, které bylo svědkem tolika nadějí a zoufalství. Posadila se do vysoké trávy, suché a bílé mrazem. Na kolena si položila meč a pozorovala, jak se na nebi pomalu objevuje jedna hvězda za druhou. Zimní obloha byla úplně jasná a chladná a měnila barvu od blankytné modři na samém vrcholu po noční inkoustovou čerň na horizontu.

Nad nejvýchodnějšími vrcholky Zubů viděla, jak se objevila Prylla, hvězda, kterou pojmenovali Lirinové jako lesní Dítě větru. Byla to hvězda, která zapálila pohřební hranici Jo. Znamenala ztracenou lásku. Blikala na jasné obloze a v čistém nočním vzduchu. Rapsodie ji pozorovala suchýma očima, naslouchala její písni. *Netruchli a nelituj,* jako by šeptala hvězda. *Láska se neztratila, láska byla nalezena.*

Rapsodie zazpívala své večerní modlitby tiše do větru; lehký vánek odnášel poslední zbytky jejího smutku přes vrcholky hor a dál do širých plání. Živly, které zrodily rasu Lirinů – hvězdný ether a šeptající vítr – ji celou zahalily a pročistily jí duši. Oheň v jejím nitru se zklidnil a jasně plápolal. Byla celistvá. Byla silná a připravená na všechno, co se mělo stát.

Byla Iliachenva'ar.

* * *

Daleko odtud mezi troskami Domu paměti stál ve větru u mladého stromku muž zahalený v kápi. Prohlížel si větve stromu a v pohledu měl posvátnou úctu.

Uprostřed doutnajícího popele, který se mísil s mlhou vzlínající z jeho pláště, strom nádherně rozkvetl – větve zdobily jasně květy, přestože už všude zavládla zima. Do větví byla vklíněná malá harfička, která oddaně hrála stále dokola prostý, zvučný popěvek.

Elizabeth Haydon

Americká autorka fantasy, ve svém díle zdařile mísí romantické motivy s tradiční fantasy za vydatné podpory četných zájmů – středověké hudby, historie, antropologie a bylinářství. Do žánru vstoupila ambiciózní fantasy trilogií *The Symphony of Ages:* **Rhapsody: Child of Blood** (1999, č. Rapsodie / Triton 2003), **Prophecy: Child of Earth** (2000, č, Proroctví / Triton 2005) a **Destiny: Child of the Sky** (2001, č. Osud / přip. Triton), eposem v duchu dnešního žánru směle propracovaným, jenž se záhy dočkal srovnání s oblíbenými sériemi *Kolo času* od Roberta Jordána nebo *Meč pravdy* od Terryho Goodkinda. Pěvkyně Rapsodie, nadaná schopností měnit realitu pojmenováním věcí jejich pravými názvy, se spolu s neobvyklou dvojicí přátel stane překážkou šířícímu se zlu ve více než čtrnáct století vzdálené budoucnosti, kam se trojice dostala po dramatickém průchodu podzemním srdcem světa. Volné pokračování tvoří tituly **Requiem for the Sun** (2002), **Elegy for a Lost Star** (2004) a **The Assassin King** (přip. 2006), které se v případě úspěchu předchozích knih jistě objeví i na našich knižních pultech. Tři roky po předchozích událostech se zde Rapsodie snaží ochránit dosud nenarozené dítě i ohrožený mír v zemi před hrozbou ze strany dávných nepřátel. Ve stejném prostředí se odehrává rovněž povídka **Threshold** (2003) z antologie *Legends II,* kam známý editor Robert Silverberg shromáždil příběhy ze světa nejpopulárnějších fantasy sérií současnosti. Pro podrobnější informace máte možnost navštívit domovské stránky autorky na adrese www.elizabethhaydon.com.

TRIFID

Elizabeth Haydonová
Proroctví

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2005
jako svou 819. publikaci, v edici TRIFID svazek 130.
Vydání 1.
Z anglického originálu Prophecy,
přeložila Jana Odehnalová.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Autorský medailon Martin Šust.
Vytiskla tiskárna Vyšehrad Praha.

ISBN 80-7254-698-8
www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 299,– Kč
(členové SFK TRIFID 199,– Kč)